

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A LUNA & SOL OMEGAVERSE

CHERISHED

EMILIA EMERSON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ŞEREFLİ

LUNA & SOL OMEGAVERSE

EMILIA EMERSON

CIäÈRIÛI4ËD

kMILIA kMERSON

Telif Hakkı © 2024 Emilia Emerson tarafından

Değerli

Bir Luna & Sol Omegaverse

Kapak Tasarımı: Catrina Paints

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

[Adanmışlık](#)

[Omegaverse'e Giriş Yazarın Notu](#)

1. [Westin](#)
2. [Westin](#)
3. [Westin](#)
4. [Westin](#)
5. [Westin](#)
6. [Ayı](#)
7. [Westin](#)
8. [Westin](#)
9. [Westin](#)
10. [Liam](#)
11. [Westin](#)
12. [Liam](#)
13. [Westin](#)
14. [Westin](#)
15. Henry.
16. [Westin](#)
17. Henry.
18. [Westin](#)
19. [Westin](#)
20. [Westin](#)
21. [Westin](#)
22. [Westin](#)
23. Gri .
24. Gri .
25. [Westin](#)
26. Gri .
27. Gri .
28. Henry.
29. Gri .
30. [Westin](#)
31. Gri .
32. [Liam](#)
33. Gri .
34. [Westin](#)
35. [Westin](#)
36. [Westin](#)

37. Gri .
38. Gri .
39. Gri .
40. Westin
41. Ay1
42. Westin
43. Henry.
44. Westin
45. Westin
46. Westin
47. Westin
48. Westin
49. Liam
50. Westin
51. Westin
52. Liam
53. Westin
54. Westin
55. Westin
56. Henry.
57. Ay1
58. Westin
59. Westin
60. Westin
61. Westin
62. Gri .
63. Westin
64. Westin
65. Henry.
66. Westin
67. Westin
68. Westin
69. Westin
70. Westin
71. Gri .
72. Westin
73. Gri .
74. Henry.
75. Liam
76. Westin
77. Ay1
78. Westin
79. Westin
80. Westin
81. Westin
82. Liam

83. [Westin](#)
84. [Westin](#)
85. [Westin](#)
86. [Westin](#)
87. [Westin](#)
88. [Westin](#)
89. [Gri](#)
90. [Henry](#)
91. [Ayı](#)
92. [Henry](#)
93. [Gri](#)
94. [Liam](#)
95. [Westin](#)
96. [Ayı](#)
97. [Westin](#)
98. [Westin](#)
99. [Westin](#)
100. [Westin](#)
101. [Henry](#)
102. [Westin](#)
103. [Westin](#)
104. [Westin](#)
105. [Liam](#)
106. [Gri](#)
107. [Westin](#)
108. [Gri](#)
109. [Westin](#)
110. [Henry](#)
111. [Westin](#)
112. [Ayı](#)
113. [Westin](#)
114. [Gri](#)
115. [Henry](#)
116. [Westin](#)
117. [Westin](#)
118. [Liam](#)
119. [Westin](#)
120. [Westin](#)
121. [Gri](#)

[Bonus İçerik](#)

[Teşekkür](#)

[Also by Emilia Emerson](#)

[Yazar Hakkında](#)

**Görünmez engeller ve hastalıklarla yaşayan
herkese**

*Seni
görüyor
um, seni
görüyor
um, seni
görüyor
um.*

OMEGaverse'E GİRİŞ

C *Herished*, Luna & Sol Omegaverse'in üçüncü kitabıdır. Bağımsız olarak okunabilir, ancak Yasak'taki olaylara ve karakterlere atıfta bulunur: *Birinci Bölüm* ve *Yasak: Bölüm İki'deki olay ve karakterlere atıfta bulunmaktadır*.

Her omegaverse farklı olsa da, genel olarak, toplumun üç tanımlamadan oluştuğu alternatif bir dünyadır: alfalar, omegalar ve betalar. İnsanlar biyolojilerini, kişiliklerini ve sosyal statülerini etkileyen bir atama ile doğarlar. Bu serideki herkes insandır-hiçbir hayvan şekil değiştirici yoktur.

Bu omegaverse'de, Atama Hükümeti bir yıl önce Omega, Beta ve Alfa İttifakı tarafından devrilmeden önce beş yıl boyunca iktidardaydı. Belirleme Hükümeti iktidardayken, alfalar (neredeyse her zaman erkek olan) yönetici sınıfı. Alfalar fiziksel olarak en güçlü ve baskın olanlardır. Atama Hükümeti bunun alfaların üstün liderler olduğu anlamına geldiğine inanıyordu ve bu nedenle diğer atamalar liderlik pozisyonlarından men edildi. Eğer bilmek istiyorsanız

Atama Hükümeti'nin yükselişi ve düşüşü hakkında daha fazla bilgi için *Yasak düet*.

Erkek alfaların penislerinin tabanında seks sırasında şişen bir düğüm bulunur ve bu düğüm bir omeganın içine kilitlenmelerini sağlayarak kadının hamile kalma olasılığını artırır. Alfalar omega kokularından çok etkilenirler.

Omegalar (neredeyse tamamı dişi) en nadir görülen türdür. Fiziksel olarak küçüktürler ve alfalara göre daha zayıftırlar. Fiziksel dokunuşa çok ihtiyaç duyarlar ve bu olmadan sağlıkları bozulur. Genç yetişkinlik döneminden başlayarak, omegalar kızgınlık dönemine girerler. Bu süre zarfında oldukça doğurgan ve duygusal olarak savunmasızdırlar. Yuva yapmak için güçlü bir dürtüleri vardır, rahat etmek için yumuşak ve rahat eşyaları bir yatakta toplarlar. Omegaların kızgınlık sırasında aşırı acı ve fiziksel zarardan kaçınmak için alfalar tarafından düğümlemeleri gerekir. Omegalar fiziksel olarak alfalarla uyumludur ve onların düğümlerini alabilir, ancak bazı betalar kendilerini bir alfa düğümünü almak için eğitebilir. Her alfa her omega için farklı koktuğundan, omegalar koku yoluyla hangi alfalarla en uyumlu olduklarını anlayabilirler. Omegalar genellikle sürü yaşamının merkezidir, sürüyü bir arada tutan tutkaldır.

Alfalar ve omegalar birbirlerine ısırik yoluyla bağlanabilir, bu da diğerlerinin duygularını hissetmelerini sağlayan bir bağlantı oluşturur. Alfalar ve omegalar birbirlerinin kader eşi olabilirler. Kader eşleri birbirlerine karşı güçlü bir bağ hissederler, uyumlu kokulara sahiptirler ve biyolojik olarak birbirleri için mükemmel bir eş olmaya yatkındırlar.

Betalar aslında "normal" insanlar olarak kabul ettiğimiz kişilerdir. Alfa ve omega kokuları kadar güçlü olmasa da hala kokuları vardır. Toplumun bel kemiğini oluştururlar ve çoğu işte çalışırlar. Alfalar veya omegalar betaları ısırabilir ve onlarla bir bağ kurabilir, ancak betalar bağ kurmak için birini ısıramaz.

Bu bir Neden Seçim/Ters Harem Omegaverse.

Why Choose, kadın ana karakterimizin sonsuza dek mutlu olması için erkekler arasında seçim yapmak zorunda olmadığı anlamına gelir.

YAZARIN NOTU

T Bu kitap 18 yaşından büyükler içindir. Grup seks de dahil olmak üzere açık seks sahneleri ve şaplak, anal oyun, horoz ısınma ve somnofili (kısa, rızaya dayalı) gibi unsurlar içerir. Karakterler arasında olan her şey

ana karakterler tamamen rızaya dayalı.

Bu kitapta önemli kronik hastalık ve engellilik temsilleri yer almaktadır. İçerik uyarıları tıbbi travma, sağık personeli tarafından saldırı, güçlölük ve içselleştirilmiş güçlölük ve zorlu tıbbi teşhisler ve tedaviler almayı içerir. Tıbbi teşhislerle ilgili belirli tetikleyicileriniz varsa ve bu içerik için açık bir spoiler'a ihtiyacınız varsa, emiliaemerson.com/cherished-content adresine gidin.

Diğer içerik uyarıları arasında sürü içinde hafif zorbalık (ardından yaltaklanma), intihar düşünceleri (ölmek isteme düşünceleri, karakterin zarar görmediğı bir kazara intihar girişimi), takip, tecavüz girişimi (sayfada), bakıcılar tarafından duygusal istismar, ebeveynlerin ölümü (sayfada değil, geçmişte olan bir şey olarak bahsediliyor), eğlence amaçlı uyuşturucu kullanımı, seks işçiliğı, kısırlıktan bahsediliyor.

Bu kitap sonsuza dek mutlu bir şekilde bitiyor!

Bu kitapta herhangi bir yazım hatası veya hata fark ederseniz, doğrudan emiliaemersonauthor@gmail.com adresinden benimle iletişime geçmekten çekinmeyin.

BİRİNCİ BÖLÜM

Tower

WESTIN

BİR YIL ÖNCE

O Tabii ki yağmur yağıyordu. En azından gökyüzü bugün ağlayabilirdi. Amcalarım omega'larını kaybettikleri için üzüntülerini hissedemeyecek kadar öfkeliydiler ve ben ağlamayı bırakmışım

Yıllar önce.

Mezarının yanında duracak sağlam bir zemin bulmaya çalışırken çamur siyah topuklarımın altında ezildi. Cat Teyze yağmurdan nefret ederdi. Bugün perişan olurdu. Çoğu insan kendi cenazesinden hoşlanmazdı.

Papaz *her şeyin bir nedeni olduğunu* söyleyip *durdu*. *daha iyi günler gelecek*. O da bundan nefret ederdi.

Cat çoğu kişinin fark ettiğinden çok daha özgür bir ruha sahipti... alfaları bile onun bu yönünü bilmiyordu. Ama bana mistisizm, büyü ve evrenin gizemlerini öğretmişti.

Ailemin ölümünden sonra sekiz yaşındayken Cat ve sürüsünün yanına taşındım. O ilk birkaç ayı yeni odama kapanarak, annemin tarot setini karıştırarak ve kartların bir şekilde ona bir şeyler getirmesini umarak geçirdim.

banaya geri verdi. Cat onlara keşfettiğinde, seti anneme hediye ettiği set olarak tanıdı. Sırların dökülmeyi beklediğini öğrendiğim bir şekilde gülümsedi ve beni yuvasına doğru çekti. Başka bir omega'nın kutsal alanına girmek istemediğim için kapıda tereddüt ettim ama Cat şakacı bir şekilde gözlerini devirmeden önce sabırsız bir ses çıkardı. "Bunun için endişelenme. Burası benim yuvam ve ne istersem onu yaparım. Ayrıca güzel kokuyorsun, rahatlatıcı. Tatlı, huzurlu ve-" Birkaç dakika önce kenarlarından gülümseyen gözleri kederle kısa bir süre titreşti. Annemi düşündüğünü biliyordum.

Odaya küçük bir adım atmıştım, sonra bir adım daha, sonunda Cat'in yuvasının yumuşaklığına gömülene kadar. Ne olduğunu anlamadan önce, gecelerimi onunla geçiriyor, tarot kartları üzerinde kıkırdıyor ve annemle ilgili hikayelerden omega olmakla ilgili sorulara kadar her konuda ona sorular soruyordum. Alfaları bundan hoşlanmamıştı. Ama sonra, benimle ilgili pek bir şeyden hoşlanmadılar.

O kartlarda *bir şey* hissetmişim. "İşte bütün evren seni bekliyor." diyen bir şey.

Cat nasıl anne olunacağını bilmiyordu ama benim için bir arkadaştı. Çok özleyeceğim biri.

Bugün gözyaşlarımı hak ediyordu. Boğazım düğümlendi ve gözlerimin arkasında bir basınç oluştu ama gözyaşlarımı akıtamadım. Annemle babamın ölümünden sonraki ilk birkaç ay, Rupert sabrını kaybedip beni bir dolaba kilitleyene kadar çok ağlamıştım. Birkaç saat sonra, içimde derinlerde bir şey sertleşti. Cat o sırada Alex ve Sean'la dışarıdaydı ve ona hiç söylememiştim. Ama kalbim o zamandan beri aynı değildi.

Vaaz bittiğinde rahat bir nefes aldım ama dirseğimde bir varlık hissettiğimde gerginliğim geri döndü. Sean elini hafifçe koluma koydu. Dışarıdan bakan biri için bu, bir amcanın yeğenini rahatlatmak için yaptığı bir jest gibi görünebilirdi.

Eğildi, dudakları neredeyse kulağıma değecekti. "Onun gitmesinin tek iyi yanı sonunda senden kurtulabilecek olmamız."

İçimden bir ürperti geçti ve irkilmemek için kendimi zor tuttum. Yıllar boyunca boş maskemi mükemmelleştirmiştim.

Amcalarım kiliseye doğru ilerleyen küçük kalabalığa yeniden katıldı. Ayakkabılarım yavaş yavaş çamurun derinliklerine batarken olduğum yere çakılıp kaldım.

WESTIN

MEVCUT GÜN

Maranlık bir sokakta keskin bir dönüş yaparken çantam bisikletimin gidonunda tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Şehrin bu kısmında sokak lambaları hep sönmüktü ve karanlık beni daha hızlı pedal çevirmeye itiyordu. A

Gözüme bir gölge takıldı ve hareketin boynumda yarattığı acı dalgasına karşı dişlerimi sıkarak başımı çevirdim ama daha yakından baktığımda hiçbir şey görmedim.

Kabuslarımdan kaçmak için çaresizdim, ama her köşede peşimi bırakmıyorlardı.

Büyük, harap bir evin ön verandasındaki bir grup alfa bana seslendi, verandanın ışığı onları yeşilimsi bir parıltıyla aydınlatıyordu.

"Nereye gidiyorsun?" "Bir saniye buraya gel!"

"Bir dakika ufaklık. Isırmayacağımıza söz veriyoruz." Bu son alay onları kahkahalara boğdu.

Aramıza mümkün olduğunca mesafe koyarak daha sert pedal çevirdim. Bir köşeyi daha döndüğümde bahar havası etrafımı sarmıştı.

Gümüşi sa telleri rüzgârda savruluyor ve beni iliklerime kadar ürpertiyordu. Elbisemin üzerine siyah eşofman altı ve bol bir sweatshirt giymiştim ama bu alfalar için caydırıcı bir şey gibi görünmüyordu. Hiçbir şey değildi.

Nihayet hedefime yaklaşırken kalbim çarpıyor ve sırtımdan ter damlıyordu. Bir an tereddüt ettim, neredeyse geri dönüyordum. Beni çok az rahatlatacak bir yere gelmiştim ama **i ç i m d e k i** duygu ve anı girdabından kaçmak için dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Dün gece kabuslarıma sızmışlardı - Atama Akademisi doktorları. Tıpkı yıllar önce olduğu gibi beni o korkunç sandalyeye bağladıklarını hayal etmiştim. Bu kez doğurganlığımı kontrol etmek için bir başka zorla pelvik muayene yerine, derimi kesip açmışlar ve omegaların tüm alfa havlamalarına itaat etmelerini sağlamak için geliştirdikleri cihazı yerleştirmişlerdi. Ter içinde uyandım ve kusmak için zar zor tuvalete gidebildim.

Bugün, Atama Hükümeti'nden beni omegaları cihaz almaya zorlamak için tasarlanan yeni pilot programlarına katılmaya "davet eden" bir mektup almamın birinci yıl dönümüydü. Bana yıllar önce bir sürüye bağlanmaya uygun olmadığımı ve bu nedenle yalnız kalmaya mahkum olduğumu söylemişlerdi, ancak yine de beni kontrol etmenin bir yoluna ihtiyaçları vardı.

Gidonu daha sıkı kavrarken ellerim titredi, gücümde geriye kalanların da elimden alınmasına ne kadar yaklaştığımı hatırladım. Güvenli bir evde saklanarak kıl payı kurtulmuşum ve Atama Hükümeti birkaç hafta sonra devrilmişti - tam da Cat'e veda edecek zamanda.

Artık kâbuslarımdan uzaklaşmak için elimde çok az şey vardı. Bütün günü evin içinde volta atarak geçirmiştim. Çalıştığım fırın bugün kapalıydı ve işkence dolu düşünce ve anıların fırtınası beni buraya, bu karanlık sokağa, bir şeyler aramaya sürüklemişti.

Kontrol. Sadece kontrole ihtiyacım vardı.

Bisikletim kulübün yanındaki sokakta su birikintileri arasında yuvarlandı. Paslanmış bisiklet askısında durana kadar su pantolonuma sıçradı. Bisikletten indiğimde bir baş dönmesi dalgası üzerime çöktü ve ayakta durabilmek için ellerimi kirli tuğla duvara dayamak zorunda kaldım.

İçten içe, arkadaşlarımı arayıp onlara zor durumda olduğumu söyleyebileceğimi biliyordum. Eski hükümet döneminde hepimiz acı çekmiştik ama acı çektiğimi, yardıma ihtiyacım olduğunu itiraf etmek... hepsi çok savunmasızdı. Amcalarımın sesleri kafamın içinde yankılanıyordu. *Tam bir yüksün. Her şeyi mahvettin.*

Buraya gelerek hayatımızı kurtardık. Bir insan böylesine yorucu ve muhtaç bir omega'yı nasıl isteyebilir?

Arkadaşlarım benim sadece bir yönümü biliyorlardı; sessiz, içine kapanık, bazen kendini savunma dersinde küstahça laflar eden, fırında çalışırken ise neşeli ve dışa dönük olan Westin. Bu gece farklı bir Westin olmak istiyordum, *daha önce* olduğum gibi.

Baş dönmem geçtikten sonra bisikletimi kilitledim ve eşofman üstümle eşofman altımı çıkarıp çantama tıktırdım. Belki de kulübün köşesini döndüğümde korkmam gerekirdi ama sanki tüm duygularım içimin derinliklerine sıkışmış küçük bir metal kutuya çekilmiş gibiydi. Bu gece pervasızlığı kucaklıyordum, çocukluğum ve gençlik yıllarım boyunca beni takip eden pervasızlığı. Hissettiğim ve bedenimde olup biten her şeyden kurtulacağımı vaat ediyordu. Omuzlarımı geriye attım, parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve tehlikeyi kucakladım.

Çalan müzik grafitili duvarlardan sızarak beni metal levhalı kapıya doğru çekti. Birkaç adam sert neon tabelanın aydınlattığı binaya yaslanmıştı. Yanlarından geçerken çenemi sıktım, kaba bağırışlarını ve sigara dumanı bulutlarının pis kokusunu duymazdan geldim.

Buraya üçüncü gelişimdi ve uzak duramadığım için kendimden nefret ediyordum. Bu köhne yere ihtiyaç duyduğum için kendimden nefret ettim.

Ama yine buradaydım, *Cum Dumpster* adında lanet bir kulüpteydim.

Üst baldırlarımı gıdıklayan püsküllü eteği olan kısa ve açık saçık elbisemin içinde göğüslerimi düzelttim. Yalnız fedaiye yaklaşırken topuklu ayakkabılarım engebeli kaldırımda tıkırdadı.

"Tekrar döndüm," dedi. Gözleri yavaşça vücudumda gezinirken derin derin nefes aldı, var olmayan kokumu yakalamaya çalıştı.

"Uzak kalamadım," dedim cilveli bir gülümseme takınarak.

Dudaklarını yaladı. "Benimle *çıkma* istersen gece 1'de çıkıyorum."

"Lanet olsun, bu duyduğum en kötü tavlama cümlesi." Yuvarlandım Ama reddedilmemin etkisini hafifletmek umuduyla dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Günün birinde cazibeme yenik düşeceksin," diye karşılık verdi, kapıyı çekip açarken göğsünü kabartarak.

Şakağıma bir başka delici ağrı saplanırken bile güldüm. "Hayal kurmaya devam et," diyerek saçlarımı omzumun üzerinden savurdum ve hissetmediğim kaygısız bir güvenle kulübe girdim.

Her adım beni kalabalığın daha da içine çekti. Müziğin nabızı göğsümde yankılanıyor, alfa ve omega kokuları etrafımda dönüyor, duyarsızlaşmış burnumun bile buruşmasına neden olacak kadar güçlüydü. Gözlerimi kısıtım, yanıp sönen ışıkları engellemeye çalışırken başımdaki ağrının gecenin sonunda tamamen geçeceğini umuyordum.

Dikkatimi dağıtmak ve para kazanmak için çaresizlikten buradaydım. Ama aynı zamanda bir teoriyi de test etmek istiyordum. Alfa'larla son birkaç kez birlikte olduğumda semptomlarım azalmıştı. Ağrı kesici ilaçlar hiçbir işe yaramadı ama lanet alfa feromonları geçici bir rahatlama sağlıyor gibiydi.

Kalabalığın arasından hızla ilerledim, başımı eğerek yakışıklı alfaları atlattım ve omegalar için ayrılmış arka soyunma odasına yöneldim. Cum Dumpster'ın en önemli özelliği hiçbir kuralın olmamasıydı. Bir bar ve dans pisti vardı, ama karanlık köşelere ve pis özel odalara sıkışmış seks işçiliği ve uyuşturucu sunan omegalar vardı. Mekan sahibinin maaş bordrosunda polis vardı ve görevdeki memurlar kulübü sık sık ziyaret ediyor, asla kapatmak için harekete geçmiyorlardı.

Soyunma odasının kapı kodunu girdiğimde kulübün sesleri boğuklaştı. Bakacak pek bir şey yoktu ama bizim için özel bir alandı. Şu anda boştu - diğer omegalar çoktan piste çıkmıştı.

Kirli aynada kendime baktım ve bana bakan kişiyi tanımakta zorlandım. Yansımadaki omega çok... *normal görünüyordu*. Makyajı yapılmıştı, saçları yüzünü çerçeveliyor ve omuzlarına dökülüyordu. Parmaklarım elbisesinin ince askılarına gitti, tenimde zar zor hissediyordum.

Boğazım düğümlendi ve bir an için gerçekten ağlayabileceğimden korktum. Duygularımı maskelemede ustalaşmışım ama bu gece garip bir şekilde hassas hissediyordum. Kabusumun çarpık kalıntıları, Atama Hükümeti'nin ve istenmeyen bir omega olarak zorla tecrit edilmemin unutulmaz bir hatırlatıcısıydı. Yaşadıklarımın sonra kendimi gerçekten güvende hissedebilecek miydim? Yine de... belki artık yalnız olmak zorunda kalmayacaktım. Yarınki Omega Hakları Komitesi toplantısını düşündüğümde küçük bir heyecan dalgası göğsüme doğru ilerledi. Umudun faydasız bir duygu olduğunu uzun zamandır öğrenmişim ama kâbusumdan dolayı sarsılmışım ve içimdeki umudu bastıracak gücüm yoktu. Sadece bu gece için, hissetmeme izin verecektim. Yeni bir hayat ihtimali beni yarına kadar taşıyacaktı.

Doğrudum, çantamı küçük bir dolaba yerleştirdim ve kulübün ana bölümüne geri döndüm. Bu sefer başımı dik tuttum ve bir salıncak ekledim

bara doğru ilerlerken kalçalarımnda bir hareketlenme oldu. İki tekila shot sipariş ederken müzik ve ışıklar etrafımda titreşiyordu.

Odadaki alfaların bakışları üzerimde yoğunlaştı ve köpekbalıkları tarafından çembere alınıyormuşum hissine kapıldım. Onlar için bir nesneydim. Sadece onlara nasıl hissettirebileceğim için arzulanıyordum. Ama nesneleştirilmeleri bu gece beni rahatsız etmedi çünkü onlar beni kullandıkları kadar ben de onları kullanmak için buradaydım ve bu bana bir güç hissi veriyordu.

"Bu gece bu elbiseyle çok popüler olacaksın," dedi Kitty, barda bana katılarak ve barmene ona bir shot getirmesini işaret ederek.

Kitty hepimize göz kulak olma görevini gayri resmi olarak üstlenmiş bir omega idi. Cum Dumpster bir genelev değildi - omegalar herhangi bir soruna yol açmadığı sürece, sahibi ne yaptığımızı umursamıyordu. Kazandığımız parayı elimizde tutuyorduk ve varlığımız *daha fazlasını* arayan müşterilerin ilgisini çekiyordu. Bu simbiyotik bir ilişkiydi. Ama omegaların güvende kalmasını sağlayacak kimse yoktu, bu yüzden Kitty kendini bu göreve atadı.

"Liseden kalma eski bir tane," dedim. "Hâlâ uyacağından emin değildim." Göğüslerimi ve kalçalarımı daha sıkı sardığı kesindi ama bu geceki görevim için bu bir artıydı.

Çocukluğumdan beri insanlar güzelliğime yaltaklanırdı. Küçük bedenim, mükemmel kıvrımlarım ve uzun, gümüşü saçlarım gittiğim her yerde dikkat çekmemi sağlıyordu. Ama sonuçta güzelliğimin hiçbir anlamı yoktu. Hayatımın geri kalanını böyle mi geçirecektim - çevremdekiler tarafından asla tam olarak tanınmadan? Artık kim olduğumu bile bilmiyordum.

Ben Westin'dim, sıkı parti kızı.

Westin, sessiz olan.

Westin, hasta, istenmeyen yük.

Bu kutulara tıkılmışım ve kendimi nasıl dışarı atacağımı bilmiyordum. Bu gece Westin olmak istiyordum - cesur, umursamaz, canlı, hiçbir şeyi siklemeyen ve istediğini alan omega.

Kitty'nin deri korsesine ve mini eteğine bakarak, "Senin kıyafetinle yarışabileceğimden emin değilim," diye ekledim.

Kitty homurdandı. "Bu alfaların çoğu benim yarı yaşında bir omegayı tercih ederdi."

Gözlerimi devirmiştım. Kitty en fazla otuzlu yaşların ortasındaydı ve çok seksiydi. Ama çoğu alfa pislikti.

"Geçen haftaki müşterin burada," dedi Kitty. "Dikkat edin, bu gece nadir görülen bir formda."

"Harika," dedim kuru bir sesle. Kötü bir ruh halinde olan bir alfa gibisi yoktur. "Dikkatli ol," dedi Kitty, atışını yapıp arkasını dönerek. "Her zaman öyleyim," diye karşılık verdim.

Omzunun üzerinden bana kuşkulu bir bakış fırlattı, gözlerini devirirken yanıp sönen ışıklar yüzünü aydınlatıyordu. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Kitty beni iyi tanı mıyordu ama yalanlarımı anlayacak kadar iyi biliyordu.

İkinci tekila shot'ımı içtim ve bir iki şarkı için dans etme fikriyle oynadım. Karar vermeden, ağır bir vücut yanıma bastırdı.

"Buraya sadece benim için döndüğünüz için kendimi çok özel hissediyorum."

Homurdanan sese doğru döndüm. Geçen hafta sonu tanıştığım alfa sırtarak bana baktı. Gümüş küpesi flaş ışığı yanıp sönerken parlıyordu ve kokusu burnumu gıdıklıyordu-limon temizleyicisi. Hiçbir şekilde baştan çıkarıcı değildi ama katlanılabilirdi.

"Mmm, ben de burada olmanı umuyordum," dedim elimi kolunda gezdirerek. Hiç isim alışverişinde bulunmamıştık ama bu da kulübün cazibesinin bir parçasıydı. Hepimiz burada başka biriymişiz gibi davranabiliyorduk.

"Geçen seferkinin tekrarı için mi buradasınız? Ya da belki... *daha fazlası?*"

Midemde sıkı bir düğüm oluştu. "Geçen seferkinden daha fazla değil, ama ikinci bir tur için can atıyorum."

Sırtışı genişledi. "Gidelim o zaman."

Elini tuttum ve boş olduğunu gösteren yeşil etiketli bir odaya gelene kadar onu koridorda yönlendirdim.

"Önden buyurun," dedim ve etiketi kırmızıya çevirip arkasından içeri girdim.

Bu özel odalar da en az kulübün geri kalanı kadar köhneydi; fayans zeminler, köşede küçük bir lavabo, aşınmış duvarlar ve dokunmak için para ödeyemeyeceğiniz eski bir kanepe.

Alfa anında üzerime atladı, elleri kalçalarımı acı verecek kadar sıkı bir şekilde kavradı. Elimi göğsünde gezdirirken ve sonra pantolonundaki şişkinliği avuçlarken yüzümde eğlenceli bir gülümseme tuttum.

"Memelerini çıkar," diye ses tonunu sabırsızlıkla ıslatarak talep etti.

İstedğini yaparken çenemi sıktım, elbise çıplak göğüslerimin altında kalana kadar düşük yakayı aşağı çektim. Bu odalarda önden gitmeyi tercih

ederdim ama paraya ihtiyacım vardı ve tartışmayacaktım. Kırılgan sinirlerim bir kez dalgalandı, sonra yeniden toparlandım. *Kontrol, Westin.*

"*Zor* bir gün mü geçirdin?" Sikini sıkarken sordum.

"Nesin sen, psikiyatrist mi? Buraya *konusmaya* gelmedim," diye homurdandı ve uzanıp göğüslerimi sertçe kavradı. Uzaklaşmamak için dizlerimi kilitledim. Elleri tüylerimi diken diken ediyordu.

"Dizlerinin üzerine çök, omega," dedi küçümseyici bir sırıtışla.

Genelde bu oyunlara aldırılmazdım. Seks işçiliği benim için klinikti, sadece para kazanmanın bir yoluydu ve bundan hoşlanmıyordum. Ama bu gece, her şey ters geliyordu. Kendimi yere bıraktım, bu alfa için diz çöktüğüm için kendimden biraz nefret ediyordum. Fayans dizlerimin altında sertti ve elbisem uyluklarıma kadar uzanıyordu, soğuk zemine karşı bir koruma bile sağlayamayacak kadar kısaydı. Eğer bunu yapmaya devam edeceksem dizliklere yatırım yapmam gerekip gerekmediğini merak ettim. Seksi dizlikler var mıydı?

Alfa pantolonunun fermuarını açtı ve sikini çıkarıp neredeyse yüzüme doğru itti. Başı yanağıma çarpıp bir damla ön spermi tenime bulaştırırken tiksintimi kontrol ettim. Cum Dumpster'da şimdiye kadar oral seksle yetinmeye karar vermişim. *Diğer* işler kadar iyi para getirmiyordu ama şu anda tek yapabildiğim buydu.

"Acele et," diye homurdandı.

Aletin tabanını kavrayıp ağzıma alırken gözlerimi devirmeye direndim.

Alfa, sesinin kabız gibi çıkmasına neden olan bir iniltiyle, "Evet, sürtük," dedi.

Parmaklarını saçlarıma doladı ve sertçe çekerek irkilmeme neden oldu. Düzenli nefes almaya çalıştım ama alfanın kokusu odanın pis kokusuna karışarak burnumu yaktı. Çenem ağrıyordu ve baş ağrım her itişte daha da kötüleşiyordu. Tam bir nefes alabilmek için geri çekilmeye çalıştım ama alfa tutuşunu sıkılaştırdı.

"Sikeyim evet. Boğazıma kadar sok."

Onun düzensiz ritmine uymak için elimden geleni yaptım ve acımın azalıp azalmayacağını görmek için bekledim. Buraya geldiğim son iki seferde, neredeyse sürekli yoldaşım haline gelen acı, alfanın dokunuşuyla yok olmuştu. Rahatlama uzun sürmemişti ama bir gün kadar, sanki tüm semptomlarım hafiflemiş gibiydi. Bu sefer rahatlama yoktu. Boynumun arkasına keskin bir ağrı saplanırken midem bulanıyordu. Çenem yanıyordu. Gözyaşları yüzümden aşağı akıyordu. Bunu durdurmam gerekiyordu. Hemen.

Kalçalarını daha sert ittim, hâlâ beni bırakmayınca tırnaklarımı geçirdim. Çenemi dişlerimin sikine sürtünmesine yetecek kadar kapattım, bu beni serbest bırakmazsa olacakların bir tehdidiydi. Sonunda bu onun

Dikkat. Saçlarımı tutuşu dalgalandı ve kendimi tamamen çökmekten korumak için avuçlarımı yere vurarak geri çektim.

"Neydi o, kaltak?" diye hırladı, üzerimde yükseliyordu. "Kendimi iyi hissetmiyorum," diyebildim.

"Doğru düzgün bir sakso bile çekemeyeceksen ne işe yararsın ki?" Sesinden tiksinti damlıyordu. "Ne zaman kaybı."

Acı kelimelerimi çaldı ve beni sessizliğe zorladı. Bu alfaya saldırmak, onun hakkında gerçekten ne düşündüğümü söylemek istiyordum ama en azından bir alfayla yalnızken onu kızdırmanın iyi bir fikir olmadığını bilecek kadar net düşünüyordum.

Alfa ıslak aletini tekrar pantolonunun içine soktu. "Sanırım bir alfayı nasıl memnun edeceğini bilen bir sürtük bulsam iyi olacak. Bu bok için para ödemeyeceğim." Ve sonra, ikinci bir bakış bile atmadan, beni yere yığılmış halde bırakarak gitti.

"Siktir git," diye mırıldandım kapalı kapıya doğru.

Kendimi ayakta durmaya zorladım, dengemi sağlamak için yontulmuş lavaboyu kullandım. Ayna çatlak ve kirliydi ama yine de bulaşmış makyajımı ve dağınık saçlarımı görebiliyordum. Yüzümü soğuk suyla yıkarken inledim ve kalan üç kâğıt havludan biriyle kuruladım. Bütün gece boşa gitmişti.

Boğazımda bir yumru oluştu ve aynada kendime kaşlarımı çattım. Bu alfa deliği için ağlamayacaktım. Bu boktan kulüpten ayrılacak, hiçbir zaman evim gibi hissettirmeyen kocaman, boş eve geri dönecek ve geçen yıl boyunca geliştirdiğim kaygısız yüzümü takınacaktım.

Kapıyı çekip açarken kaslarım güçsüzdü. Son birkaç dakika içinde yüz yıl yaşlanmış gibi hissediyordum. Kaçınılmaz baş dönmesi başlamadan önce eve dönebilir miydim? Çaresizlik, göğsümün ortasındaki karanlık, kara bir delik gibi içimi doldurdu. Belirtilerim daha da kötüleşiyordu ve bana yardımcı olacak bir şey bulduğumu düşündüğüm için kendimi çok aptal hissediyordum.

Kulüpten çıkışım bir bulanıklıktı. Üzerimi değiştirmek için zaman ayırmak istemediğimden eşofmanımı elbisemin üzerine geçirdim. Bisikletime yaklaşırken arkama baktım, izlendiğimi hissediyordum.

Omega taksi servisini aramayı haklı çıkaracak kadar para kazanmayı umuyordum ama şu anda bunu karşılayabilmemin hiçbir yolu yoktu. Yığılıp kalmadan önce iki millik bisiklet yolculuğunu yapmam gerekecekti. Bisikletimin kilidini açmak için çömeldim, ayağa kalktığımda görüşümde siyah noktalar dans ediyordu.

Dişlerimi sıktım, hızla göz kırptım. Bunu başarabilirdim. Şimdiye kadar hayatımdaki her günü atlatmıştım ve bu geceyi de atlatacaktım.

Karanlık caddeden aşağı inmeye başladım, yorgunluk uzuvlarıma sızarken bile bacaklarımı pedal çevirmeye devam etmeye zorladım. Önümdeki cadde bulanıklaşırken gözlerimi kısıtım. Karşı yönden gelen bir arabanın kör edici farları başıma keskin bir acı verdi ve dengemi kaybettim. Düşüşüm ağır çekimde gerçekleşmiş gibi görünüyordu, bisikletim üstüme düştü.

Kaba asfalt yanağıma sürtündü ve gözlerimi kapatıp orada kalmak için güçlü bir cazibe hissettim. Bütün gece içimde tuttuğum hıçkırık serbest kalmakla tehdit ediyordu ama başım acıyla zonkladıkça ve küçük taşlar derime sürtündükçe, hiçbir şey yapacak gücü kendimde bulamadım.

"Kahretsin."

Erkeksi bir ses bana ulaştığında, bir motorun sabit tınısıyla birlikte kıpırdandım.

"İyi misin? Yaralandın mı?" Nazik eller koluma dokundu ve irkilerek geri çekildim.

"Hey, sorun yok. Sana zarar vermeyeceğim. Şunu üstünden çıkaralım."

Motosikletin ağırlığı üzerimden kalktı ve topallayarak ayağa kalktım. Önümde deri kıyafetler giymiş iri bir alfa duruyordu. Kaskı yüzünü gizliyordu ve motosikleti arkasında gümbürdüüyordu.

"Yaralandın mı?" diye tekrar sordu, çakıllı sesi kaskının arkasında boğuklaşıyordu.

Başımı salladım. Dirseğim acıyordu ve yarın her tarafımın morluklarla kaplı olacağından emindim ama zayıflık gösteremezdim.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım. "Bisikletimi geri alabilir miyim?"

Sanki elinde tuttuğunu unutmuş gibi aşağıya baktı. Rüzgâr hızlandı ve onun kokusunu bana kadar getirdi -derin deri kokusunu viskinin keskinliği takip ediyordu- ve kendimi başka bir vuruş için eğilmekten alıkoymak zorunda kaldım.

"Evet, tabii ki. Yine de karanlıkta bisiklete binmen gerektiğinden emin değilim. Kaskın nerede?"

Ben gidonu tutarken parmakları benimkilere değdi. Dokunuşu elektrik gibiydi, yıllardır ilk kez karnımdan aşağıya ve içime doğru uyarılma kıvılcımları fırlatıyordu.

"İyi olacağım." Motosiklete geri binerken sesimi hafif tuttum.

Ondan uzaklaşmam gerekiyordu, eve dönüp yatağıma yatmam gerekiyordu ama nedense olduğum yerde kaldım. Yüzünü görebilmek için kaskını çıkarmasını diledim.

"Eğer eminseniz," dedi alfa şüpheci bir sesle.

"Eminim. Durduğunuz için teşekkürler."

Aptalca bir şey yapmadan önce pedal çevirmeye başlamak için kendimi zorladım. Bu gece yeterince şey yaşamıştım. Ama bisikletle uzaklaşırken omzumun üzerinden arkama bakmaktan kendimi alamadım. Alfa'nın hemen gitmesini bekliyordum ama hâlâ onu bıraktığım yerde duruyordu.

"Bir kask al!" diye bağırdı bana.

Arkamı döndüm ve isteğim dışında dudaklarımda bir gülümseme buldum.

WESTIN

I Başkent binasının merdivenlerini çıkarken gözlerimi kısıtım. Güneş çok parlaktı ve sabahın köründe çok fazla merdiven vardı.

Uyandığımda ağrım azalmıştı ama akşamdan kalma gibi halsiz ve bitkin hissediyordum. Buraya bisikletle gelmem normalden iki kat daha uzun sürmüştü ve şimdi bu merdivenler beni bitirecekti.

"Westin!"

Döndüğümde arkadaşım Josie'nin alfalarından biri olan Theo ile merdivenlerden koşarak çıktığını gördüm.

"Güzel, geç kalan tek kişinin ben olmadığımı sevindim." Bana yetişirken hafifçe nefes nefese kaldı. "Neden bu toplantıları hep sabah sekizde yapıyoruz? Bazılarımız güneşin doğuşuna hiç tanık olmamaktan memnun olurdu."

Theo, omega'sına mide bulandırıcı bir şefkatle bakarken dudakları kıpırdadı. Kışkandığım için kendimden nefret ediyordum. Josie'yle geçtiğimiz yıl çok yakınlaşmıştık ve harika bir sürü bulduğu için çok mutluydum. Ama onu bu kadar mutlu görmek kendi yalnızlığımın altını çiziyordu.

"Belki onları günün ilerleyen saatlerinde tutmaya ikna edebiliriz," dedim, son birkaç merdiveni çıkarken yüzümdeki gülümsemeyi korumaya çalışarak.

"Bu harika bir fikir. Bu tamamen omega haklarıyla ilgili ve *ben de* yatma hakkı istiyorum."

Omega Hakları Komitesi toplantıları için kullandığımız büyük toplantı salonuna doğru yürürken Josie sürekli konuşmaya devam etti. Bir süredir

Geçtiğimiz yıl boyunca bir araya gelerek Atama Hükümeti'nin yürürlüğe koyduğu tüm omega karşıtı yasaları yürürlükten kaldırmak için çalıştık. Gerçek bir siyasi gücümüz yoktu, ancak önerilen yasa tasarıları hakkında yorum ve önerilerimizi sunabiliyorduk.

Theo, bir grup alfanın omegalarını bıraktıktan sonra sıraya girdiği kapıda durdu. Toplantılarımızda katı bir alfa yasağı kuralımız vardı.

Josie kapıyı benim için açtı ve ben de odaya girdim, bacaklarım tutmadan önce en yakın sandalyeye yığıldım.

"Sana simit ya da başka bir şey getirmemi ister misin?" Josie sordu, bana bakarken kaşları hafifçe çatılmıştı.

"Hayır, teşekkürler." Kendimi rahatlamış göstermek için alnımı yumuşattım ve çenemi açtım.

Josie yemek masasına yöneldi ve ben de midem bulantıyla çalkalanırken nefes alıp vermemeye çalıştım. Oda mutlu bir gürültü ve sohbetle doluydu. Biz omegaların hep birlikte bir odada özgürce konuşabiliyor olmamız, uzun zamandır yaşadığımız dünyadan gece gündüz farklıydı.

Poppy masanın diğer tarafından bana el salladı, ben de ona içten bir gülümsemeyle karşılık verdim. Tanıdığım en canlı ve dışa dönük insanlardan biriydi ve onun katkıları bu toplantıları her zaman ilginç kılıyordu. Atama Akademisi'nde geçirdiğim korkunç dönemde kısa bir süre tanışmıştık ve daha sonra Josie'nin Atama Hükümeti hala iktidardayken düzenlediği gizli öz savunma derslerinde tekrar bir araya gelmiştik. Poppy, kendini savunma öğretmenimiz Luc ile bağ kurmuş olan Charlie'nin yanında oturuyordu. Yeni mor tekerlekli sandalyesini gördüğümde kendimi gülümsemekten alıkoyamadım. Yıllardır bunu bekliyordu.

"Bugün dolu." Josie yanıma oturdu ve bir fincan kahveyi bana doğru uzattı.

"Teşekkürler," dedim, ellerimi fincanın etrafına sardım ve sıcaklığın beni merkez almasına izin verdim. Kahveden bir yudum aldım, kendimi kırılğan hissediyordum. Bugünkü toplantı bu kadar önemli olmasaydı, onu atlardım.

"Bu koltuk dolu mu?"

Yumuşak, derin ses karşısında nefesim kesildi. Başımı kaldırdım, gözlerim sadece güzel olarak tanımlanabilecek, parlak mavi gözlü ve bronz tenli bir adama takıldı. Kravatsız, koyu mavi bir takım elbise giymişti, beyaz gömleğinin üst iki düğmesi açık bırakılmıştı. Kahverengi saçları dağınık bir şekilde yüzüne dökülüyordu ve keskin çenesi düzgünce kesilmiş bir sakalla kaplıydı. Ceketiyi oynadı ve sırtıttı.

"Öyle mi?" diye sordu, sözleri zayıf vücudunu incelememi yarıda kesti.

"Ne mi?"

"Bu koltuk dolu mu?"

Josie homurdandı ve sorusunu tekrarlamak zorunda kaldığını fark ederek kızardım. "Hayır, değil," diye cevap verdim.

Bana parlak bir gülümseme fırlattı ve önümüzdeki masaya bir evrak çantası koyarak oturdu. Kokusundan gizlice bir nefes aldım - hafıftı, onu bir beta olarak işaretliyordu, ama çiçeksi bir şeyin ipucunu aldım.

Josie kaburgalarımın dirsek attı.

"Ah," diye tısladım, yüzümü ona

döndüm. "Çok tatlı," diye mırıldandı.

Gözlerimi devirip dudaklarımı büzdüm ve dosdoğru önüme baktım.

"Ben Henry." Sesindeki kahkaha Josie'nin sandığı kadar ketum davranmadığını gösteriyordu.

"Ben Westin," dedim yüzümü ona dönerek. "Sizi daha önce bir toplantıda görmemiştim."

"Bu benim ilk seferim," dedi Henry. "Ben hükümet için çalışan bir avukatım ve Lucy bugün konuşacaklarınızın pek çok yasal sonucu olduğu için benim de katılmamı istedi."

Hükümet tarafından atanan beta irtibat görevlisi Lucy'yi henüz görmemiştim ama o hep geç kalırdı.

"Ne zamandır ORC üyesisin?" Henry sordu, gözleri sıcaktı ve tamamen bana odaklanmıştı.

"Başımdan beri, yani sanırım bir yıla yakın." Keşke bu sabah kot pantolon ve sweatshirt yerine daha şirin bir kıyafet seçseydim diye düşündüm. Topuzumun çok vahşi olmamasını umarak saçlarıma hafifçe dokundum.

"Bu harika," dedi Henry. "Buralardan mısın? Sol'dan buraya sadece birkaç ay önce taşındım."

"Evet. Hayatım boyunca New River'da yaşadım."

"Bu, akşam yemeği için en iyi yerleri bildiğin anlamına geliyor olmalı," dedi, yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı.

Josie kahkahasını bir öksürükle bastırdı.

"Öksürük şurubu ister misin?" Onunla yüzleşmek için döndüm.

"Hayır, ben iyiyim," dedi masumca, gözleri gülmekten yaşarırken bile.

Ben Henry'ye başka bir şey söyleyemeden Lucy odaya girdi. "Pekala, geç kaldığımı biliyorum, o yüzden hemen başlayalım, çünkü yapmamız gereken bir sürü şey var.

bugün görüşelim." Orta yaşlı beta, elinde çok sayıda

Evrak işleriyle uğraşır, ardında bir sürü kâğıt bırakırdı. Başlangıçta bu kadar dağınık olduğu için ona şüpheyle yaklaşmışım ama zamanla onu sevmeye başladım. Endişelerimizi ve geri bildirimlerimizi ciddiye alıyordu ve yasama organının önünde bizim için mücadele ettiğini biliyordum. Dinleyip dinlemedikleri ise başka bir hikayeydi.

Lucy, "Bugünkü gündemin ana maddesi yeni paket mülakat süreci" dedi.

Odaya bir sessizlik çöktü ve ben daha dik oturdum. Hükümetin devrilmesinden sonra paket eşleştirme süreci tamamen durmuştu ve işleri yeniden başlatmanın zamanı gelmişti.

"Bugünkü ana hedefimiz, sürece rehberlik eden politika ve prosedürler hakkında görüşlerinizi almaktır" diye devam etti.

Josie yanımda kaskatı kesildi, odadaki gerginlik neredeyse hissediliyordu. Buradaki tüm omegalar, Atama Akademisi'nde zorla tutulduğumuz süre boyunca bir miktar istismara maruz kalmıştı ve bu konu hakkında konuşmak kötü anıları geri getirdi. Josie'nin elini masanın altından tuttum ve sıktım.

"Bugün bizimle birlikte Henry Williams var. Kendisi bu projede hukuk müşaviri olarak görev yapan bir insan hakları avukatı."

Henry ayağa kalktı ve herkese tatlı bir el salladı. "Beni burada ağırladığınız için teşekkür ederim. Görüşlerinizi almak için yasama organının hazırladığı tasarıyı sunacağım. Burada kopyaları var."

Evrak çantasını açtı ve hafifçe buruşturulmuş bir yığın kâğıt paket çıkardı.

Paketi düzelttiğimi görünce "Kusura bakma," diye mırıldandı. Ona bir gülümseme attım ve tekrar otururken kızardı.

"Üçüncü sayfanın en üstünden başlayalım. Burada mülakat sürecine ilişkin politikalar sıralanıyor. İlk yönerge, tüm mülakatların tamamen gönüllülük esasına dayandığıdır."

"Bunu nasıl sağlayacağız?" Poppy sordu.

Henry, "Tüm mülakat katılımcılarına, orada kendi istekleriyle bulunduklarını belirten bir onay formu imzalatılacaktır" dedi.

Hepimiz birbirimize etkilenmemiş ifadelerle baktık.

"Evet, eminim bir kâğıt imzalamak gerçekten bir fark yaratacaktır," diye mırıldandı Josie nefesinin altından.

Henry'nin gülümsemesi düştü. "Yapabileceğimiz daha iyi bir şey var mı?" Yüz ifadesi o kadar ciddiydi ki sandalyemde biraz eridim.

Henry'nin sorusu sessizlikle karşılandı. Omegaların zorlanmadığından veya baskı altında tutulmadığından nasıl emin olabilirdik? Geçmişte yaşananlardan sonra

karanlık yıllar.

"Güvendikleri biriyle konuşmaları gerekir," dedim, mülakat sürecinde beni neyin daha rahat ettireceğini düşünmeye çalışarak. Gruptaki az sayıdaki bağlanmamış omegadan biriydim ve içten içe yeni mülakat süreci başladığında deneyebileceğimi umuyordum. Tüm... sorunlarımı bilen birinin beni isteyeceğini düşünmek hayalcilikti ama ben her zaman biraz romantik olmuşumdur. Küçük bir çocukken, sürümün nasıl olmasını istediğime dair pek çok hayal panosu yapmıştım.

"Bu harika bir nokta Westin," dedi Lucy. "Ya omega mülakat sürecine başlamadan önce başka bir omega ile tanıştıysa?"

"Bu fikri sevdim," dedi Anna, bir eli hamile karnının üzerindeydi. Zaten çok tatlı bir kızı vardı. İşe bisikletle giderken bazen onları parkta görüyordum.

"Akıl hocası olarak hizmet etmeleri için omegaları işe alabilir miyiz?" Her zaman fısıltıyla konuşan çekingen bir omega olan Blair önerdi.

"Bu fikir gerçekten hoşuma gitti," dedi Josie.

"Bu harika." Henry eline bir kalem aldı ve faturanın kendi kopyasına birkaç kelime karaladı. "Pekala, tamam. İkinci yönerge büyük bir değişiklik. Görüşmelerin yapılacağı yerle ilgili. Alfalar bazı yer fikirleri önerebilir ve omega da önerebilir. Görüşme sürünün evinde, bir restoranda ya da başka bir yerde yapılabilir. Bunun, bir mülakat odasında oturmak yerine herkesin daha iyi bir sürü uyumu duygusuna sahip olmasına yardımcı olacağı umuluyor. Mülakatlar bir Omega Merkezi çalışanı tarafından denetlenecektir, ancak belki bunu omega akıl hocası tarafından denetleneceğini belirtecek şekilde değiştirebiliriz."

Bir an için, bir sürünün bana sarılmasının ve beni şehirdeki randevulara götürmesinin nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Göğsümde sıcak bir his büyüdü. Mülakat sürecine şüpheyile yaklaşıyordum... Atama Hükümeti'nden fersah fersah daha iyi olsalar da bu hükümetin yaptığı her şeye şüpheyile yaklaşıyordum ama bu fantezilerimi durdurmuyordu.

"Bakalım başka ne gibi değişiklikler var." Henry sayfalarını karıştırdı. "Oh, artık betaların katılmasına izin veriliyor."

Daha önce betalar sürü üyesi olarak kabul edilmiyordu, bu yüzden bu büyük bir değişiklikti.

"Kimlerin mülakata katılabileceği konusunda hâlâ bazı şartlar var. Omegalar yirmi yaşın üzerinde olmalı ve tıbbi ve zihinsel sağlık testinden geçmelidir.

değerlendirme. Alfalar ve betalar yirmi beş veya daha büyük olmalı ve aynı değerlendirmelerden geçmelidir."

"Ne tıbbi değerlendirmesi?" Josie sertçe sordu.

Oda stresli omegaların asidik kokularıyla doldu. Hepimiz Atama Akademisi'ndeki acımasız, istilacı sınavları deneyimlemiştik. Aklıma doğurganlığımı ölçmeye çalışırken arka arkaya yaptıkları muayeneler geldi. Beni üçüncü kez jinekolojik sandalyeye bağladıktan sonra mücadele etmeyi bırakmışım.

Sonunda asla bebek sahibi olamayacağıma karar verdiler ve beni derhal kovdular.

Çocuk sahibi olamadığım için üzölmüyordum... Kendimi hiç çocuk sahibi olarak hayal etmemiştim. Ama yumurtalıkları çalışmayan birinin işine yaramayacağımı söylemek? Bu canımı yaktı. Her zaman bir sürüye sahip olmayı ve birlikte bir yuva kurmayı hayal etmiştim. Bunun benden koparılması korkunçtu. Beni savcılıkta daha fazla zaman geçirmekten kurtardı ama yine de yaralarım vardı.

Politikalar hakkında daha fazla ayrıntı okumak için önümdeki paketi çevirdim ve gözlerim belirli bir satıra takıldı: *Omega doğurganlık gereksinimleri, alfalar ve omegalar tarafından paylaşılan doğuştan gelen biyolojik üreme dürtüsü nedeniyle korunmaktadır.*

Cümleyi tekrar tekrar okudum, kalbim yavaşça batıyordu.

Bir paket alma şansım kalmamıştı.

Neden bu yeni hükümet altında işlerin farklı olacağını düşündüğümü bilmiyordum. Bir omega olarak hâlâ kimsenin işine yaramıyordum.

"Burada, tıbbi ve ruh sağlığı değerlendirmeleri dışında alfaları süreçten diskalifiye eden şeyin ne olduğunu söyleyen hiçbir şey yok. Peki ya suç geçmişleri? Ya da Atama Hükümeti destekçisi olup olmadıkları? Alfalar sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalmalı," dedi Poppy kaşlarını çatarak.

"Sana katılıyorum," diye cevap verdi Henry. "Ne yazık ki yasama organı hâlâ yüzde doksan beş alfa. Bir beta senatör sizin endişelerinizi dile getirdi ama hemen reddedildi. Herhangi bir alfa kısıtlaması uygulamak istemediler."

"Ama diyelim ki biri Omega Merkezi'nin dışında bir sürü buldu. Tüm bunlar olmadan da birlikte olabilirler," dedi Poppy.

"Şey..." Lucy tereddüt etti. "Tam olarak değil." Hepimizin gözleri onun üzerindeyken oturduğu yerde kıpırdandı. "Hükümet, omega gazlar için bu kontrollerin yapılmamasının çok riskli olacağını düşünüyor. Potansiyel bir omega nerede olursa olsun

Paketin karşılanması için yine de Omega Merkezi'nden geçmeleri, bu kriterleri karşılamaları ve bağlanma öncesinde onay almaları gerekecektir."

Charlie gözlerinde parlayan öfkeyle, "Konuştuğumuz şey hiç de bu değildi," dedi.

"Bir sürü onay almadan bağlanırsa ne olur?" Josie sordu. Lucy Henry'ye çaresiz bir bakış attı ve Henry boğazını temizledi.

"Bu, tüm sürü için hapis cezası anlamına gelebilir."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Poppy sandalyesinden kalkarak bağırdı. "Şaka yapıyorsun."

"Bence amaçları gerçekten de güvenlik," dedi zayıf bir sesle. "Alfaların omegaları istenmeyen bağlara zorlamasını istemiyorlar."

Lucy, "Onay olmadan hükümet sürüyü tanımayacaktır," diye tekrarladı. "Bu da omega'nın nihayetinde sürüye bağlı bir üye olarak herhangi bir yasal statüye sahip olmayacağı ve örneğin sürünün mali kaynaklarına erişiminin olmayacağı anlamına geliyor."

"Bu lanet olası bir şaka," dedi Josie.

"Peki bu doğurganlık gereksinimi?" Charlie önündeki sayfayı işaret ederek, "Yani bebek sahibi olamazsak bir hiç miyiz?" dedi. "Yani bebek sahibi olamazsak bir hiç miyiz?"

Henry, "Bunların hepsi gerçekten önemli geri bildirimler," dedi. "Ve bu mevzuatın sadece bir başlangıç noktası olduğunu düşünüyorum..."

"Evet, doğru," diye mırıldandım nefesimin altında.

Henry bana doğru döndü ve duyduğunu anladım. Bakışlarına karşılık verdim. "Gelecekte bir şeyleri gerçekten değiştireceklerine inanmıyorum, özellikle de önceki geri bildirimlerimizin çoğunu görmezden geldikleri için."

Elini saçlarının arasından geçirdi, böylece önden daha da yukarı kalktı. "Bunun olmayacağından emin olmamız gerekecek."

Fiziksel ve duygusal acımla nefes almaya çalışırken konuşmanın geri kalanı kayboldu. Minnettar olmalıydım. Hükümetin devrilmesiyle hayatım yüz kat daha iyileşmişti. Sadece sonsuza dek mutlu olma umuduna ne kadar tutunduğumu fark etmemiştim.

Sandalyelerin sürtünme sesi beni karanlık, girdaplı düşüncelerimden kopardı. Gözlerimi kırıpıştırdım ve toplantının bittiğini fark ettim. Odadaki gerginlik azalmıştı, yani Lucy işleri yumuşatmanın bir yolunu bulmuş olmalıydı.

"İyi misin?" Henry vücudunu benimkine doğru eğerek usulca sordu.

Başımı salladım ama kaşlarının arasındaki çizgiler tam olarak ikna olmadığımı gösteriyordu.

"Seni eve bırakacağız, Westin." Josie, Henry ve benim aramda bir bakış attı. "Çok çabuk gitmemiz gerekiyor. Ben'le birlikte fırın için birkaç parça ürün almamız gerekiyor."

"Fırın mı?" Henry sordu.

"Alfa-Ben ve ben Ana Cadde'de Vanilla Pie Bakery'yi işletiyoruz. Westin de orada çalışıyor," dedi Josie, gözlerinde bir ışıltıyla.

Kendimi sandalyemden dışarı attım ve yolculuğu geri çevirmek üzereydim ki, odanın hafifçe yüzmesine neden olan bir baş dönmesi dalgasıyla vuruldum.

"Eğer vaktin olduğundan eminsen?" Josie'ye sordum.

"Kesinlikle," dedi ve beni Henry ile yalnız bırakmadan önce göz kırptı. Arkadaşım tüm inceliklerden yoksundu.

Yakışıklı betaya döndüm. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Umarım seni tekrar görebilirim." Henry evrak çantasının tokasıyla oynadı.

Gülümsememi gizlemek için dudagımı ısırdım. Kendimi bu kadar mutsuz hissetmeseydim, onunla flört etmek hoşuma gidebilirdi.

Josie ve Theo'yu binadan çıkarken takip ettim ve Theo bisikletimi SUV'sinin bagajına yükledi. Arkaya geçtim ve başımı cama yasladım, biz uzaklaşırken soğuk cam yüzümü yatıştırdı.

WESTIN

Iyatağında yuvarlandım ve saate bakmak için telefonumu elime aldım. Öğleden sonra olduğunu fark ettiğimde inledim; Theo ve Josie beni saatler önce bırakmışlardı. Seçilemeyeceğimi öğrenmenin duygusal yıkımı

paket mülakatları için sonsuza kadar yatakta kalmak istememe yetti. Geleceğime baktığımda sadece karanlığı görüyordum.

Sugar Nest'ten bir bildirim geldiğinde dikkatimi dağıtmaya çalışarak telefonumu karıştırdım. Bu, omega'ların üst düzey alfa *müşteriler* bulmasına yardımcı olmak için tasarlanmış bir uygulamaydı. Dudağımı çiğneyerek uygulamaya tıkladım. Daha önce bir profil gönderemeyecek kadar gergindim ama Cum Dumpster'a geri dönmemeye karar vermiştim. Dün gece berbat geçmişti ve eve bisikletle dönerken sarsılmışım. Yine de, aklım düştükten sonra bana yardım eden alfaya dönüp duruyordu.

Şeker Yuvası başvurusunu okudum. Tüm alfalar, omegalar için daha güvenli hale getirmek için sözde kapsamlı bir tarama sürecinden ve geçmiş kontrolünden geçmek zorundaydı. Asıl tereddütüm, alfaların sizi genellikle bir gece için işe almasıydı - tüm gece - yani seks yapmaya istekli olmam gerekecekti.

Atama Hükümeti başa geçmeden önce pek çok betayla seks yapmışım. Lisedeki son yılım bir dizi kaçamakla doluydu. Bir gece randevumun beni eve bıraktığını ve sonunda garajın kenarına yaslandığımızı hatırlayınca sııttım. Amcam Alex bizi pantolonumuz inikken yakalamıştı -kelimenin tam anlamıyla- ve beni içeri sürüklemişti. Amcalarım bana bağırması ve sürtük demişlerdi ama ben umursamamışım. Ben bir

ve bundan zevk almıştım. Ama hiç bir alfabayla birlikte olmamıştım. Bunca yıldan sonra, bir parçam hâlâ kaderli eşler ve birinin beni düğümlemesine izin vermeden önce mükemmel sürüyü bulmak gibi romantik bir fikre tutunuyordu.

Ama artık bunun gerçekleşmeyeceğini kesin olarak biliyordum. Elbette, hükümet bir gün şartları değiştirebilirdi ama o zamana kadar muhtemelen çok yaşlı olurum. Neredeyse yirmi beş yaşında, bağlanmamış bir omega olmak için neredeyse yaşıyordum.

Sugar Nest'in güvenli olması gerekiyordu - gerçi çoğu şey muhtemelen boktan bir kulübün arka odasında alfalara hizmet etmekten daha güvenliydi - ve iyi para kazandırıyor. Para, amcalarımın bana yüklediği elektrik faturasını ödememe yardımcı olacaktı ve bu işi yapmaya devam edersem sonunda kendi evimi alabilecektim. Ve zayıf da olsa semptomlarıma iyi gelme ihtimali her zaman vardı. Açıkçası dün gece tam bir fiyaskoydu, ama belki bir alfabayla daha uzun süre vakit geçirirsem ve daha rahat bir yerde olursam... yataklı bir oda gibi.

Fiziksel olarak neyim olduğunu bilmiyordum. Amcalarımın beni götürdüğü tüm doktorlar bunları uydurduğumdan emindi. Ama ben gerçek olduğunu biliyordum. Başımdaki ve boynumdaki sürekli ağrı, baş dönmesi, yorgunluk, uykusuzluk... *Bir şeyler yanlış.*

Bir omega olarak ortaya çıktığımda, Cat bana bir *kitap* vermişti - *Omega'ların Bakımı ve Korunması*- ve kitapta alfa feromonlarının ve meninin omega'ların hastalıklardan kurtulmasına yardımcı olabileceği yazıyordu.

Açıkçası kulağa propaganda gibi geliyordu ama bu noktada çaresizdim.

Kendimi sorgulamadan önce profili doldurdum ve birkaç yeni selfie yükledim. Parmaklarım "gönder" düğmesinin üzerinde gezinirken dudağımı çiğnedim. Ya kimse beni istemezse?

Düğmeye basarak ofladım. Kimse beni uzun vadede istemese bile, ben lanet olası bir avdım.

Uygulamadaki bir açılır pencere, başvurumu aldıklarını ve onaylandığında bana haber vereceklerini bildirdi. Yuvarlandım, göz kapaklarım yine ağırlaşmıştı. Yarın işe gitmem gerekiyordu ve vücudumun da buna ayak uydurması gerekiyordu.

WESTIN

I Fırındaki vardiyama gitmek için evden çıkarken adımlarımda bir coşku vardı. Bu sabah, Şeker Yuvası profilimin onaylandığı ve hizmetlerimi isteyen alfalardan teklif almaya başlayabileceğim bildirilmişti. Dün bu konuda çok endişeliydim ama bugün bir sonraki adımın doğru olduğunu hissettim. Üstüne bir de başım ağrımadan uyandım ve uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum.

Belki işten sonra parka gidebilir ya da ana caddede yürüyebilirdim. Son zamanlarda vardiyalarımın sonu o kadar bitkin düşüyordum ki eve bisikletle dönmek için kalan enerjimi korumam gerekiyordu.

Garajın yanından döndüm ve kısa bir süre durdum. Beynimin gördüklerimi algılaması bir an sürdü.

Motosikletim yerde parçalara ayrılmıştı.

İçimden bir ürperti geçti. Bunu biri mi yapmıştı? Ya hâlâ buradalarsa? Kalbim sıkışarak etrafımda döndüm ama kimseyi göremedim.

İleri doğru birkaç tereddütlü adım attım. Bisikletin gövdesi bükülmüş ve ezilmişti, iki lastiği de yoktu. Ne yapacağımı şaşırılmış bir halde tekrar etrafıma bakındım. Neden biri bunu yapsın ki? Çok... saldırgandı. Kasıtlı.

Polisi aramam gerektiğini düşündüm ama bunun gerçekleşme ihtimali çok düşüktü. Polisin şimdiye kadar benim için yaptığı tek şey beni taciz etmek ve Atama Hükümeti'nin kötü niyetli yasalarını uygulamaktı.

Düzgün düşünmeye çalışırken düşünceler zihnimde dönüp duruyordu. Şu anda benim için anlamlı olan tek şey işe gitmekti. Çok sevdiğim bisikletimi bırakarak arkamı döndüm ve yürümeye başladım.

Neyse ki, fırına iki milden daha az mesafedeydim. Hızlı yürürsem çok geç kalmazdım. Josie'yi arayıp beni bırakmasını isteyebilirdim. Hemen burada olur, muhtemelen araba kullanma fırsatı bulduğu için çok heyecanlıydı. Elbette Josie'yle arabaya binen herkes hayatını kendi ellerine almış demektir. O kız araba kullanmayı beceremiyordu ve alfaları da arabasını elinden alamayacak kadar ona takıntılıydı.

Ama aramamamın sebebi bu değildi.

Bir iyilik isteme düşüncesi, özellikle de açılıştan hemen önce onu fırından uzaklaştıracak bir iyilik, tüylerimi diken diken ediyordu. Yaptığım her istek, ileride bana karşı kullanılmak için bir fırsattı. Hiçbir şeye ihtiyaç duymamak daha güvenliydi. Hiçbir şey talep etmemek. O zaman insanlar beni yük olmakla suçlayamazdı.

Josie'nin böyle bir şey yapacağından değil. Ama korku hala oradaydı. Kalbim teslim olmama izin vermiyordu.

Bu yüzden yürümeye devam ettim, şehir merkezine yaklaşırken kaldırımlar kaybolduğunda çimlerin üzerinde kaldım. Dışarıyı biraz serin olsa da koltuk altlarımın sırlıklam olması uzun sürmedi. Yanıma yedek kıyafet almalıydım ama geç kaldığım için o kadar paniklemişim ki bunu düşünmemiştim.

Telefonum çaldığında yaklaşık yarım mil uzaktaydım. Kotumun cebinden çıkardım ve Alex'in aradığını gördüm. Söyleyecek iyi bir şeyi olmayacağını bildiğimden neredeyse cevap vermeyecektim ama amcalarım hakkında bildiğim bir şey varsa o da aşırı ısrarcı olmalarıydı.

"Westin, fazla zamanım yok," diye başladı, sanki *sözünü* kesen *benmişim* gibi. "Seninle ev hakkında konuşmam gerek."

"Peki ya ev?" Dikkatlice sordum.

"Kira ödeme zamanının geldiğine karar verdik. Biraz mali sorumluluk almanın zamanı geldi."

Midemdeki çukur giderek ağırlaştı. Cat öldükten sonra bunu beklemeliydim, ama neden bugün olmak zorundaydı?

"Kira ne kadar?" Sesim titreyerek sordum. Alex'le tartışmanın bir faydası yoktu. Söylediğim hiçbir şey amcalarımın beni umursamasını sağlayamazdı.

"İhtiyaç duyduğumuzda evi kullanmaya devam edeceğimiz için piyasa değerinde kira talep etmeyeceğiz, ancak bundan sonra sizden ayda bin beş yüz dolar ödemenizi bekliyoruz."

Yolun kenarında aniden durdum. Bunu yapabilmemin hiçbir yolu yoktu. Fırın haftada sadece dört gün açıktı ve bana iyi para ödüyor olsalar da, o kadar kira artı elektrik faturası ödemek bana hiçbir şey bırakmayacaktı.

"Bu çok para," diye çıkmayı başardım.

Alex kıkırdadı. "Gerçek dünyaya hoş geldin Westin. Siz omegalar bağımsız olmak mı istiyorsunuz? İşte size fırsat. Elbette, bunu kendi başınıza yapamayacağınıza karar vererseniz, sizi bazı *zorluklarınıza* aldırmayacak bazı alfa larla tanıştırmaktan mutluluk duyarız."

Ve işte oldu. Beni başka alfa larla itmek istiyorlardı, böylece bir daha beni düşünmek zorunda kalmayacaklardı. Beni kiminle eşleştirmeye çalışacaklarını hayal bile edemiyordum ama bu kesinlikle benim yararına bir eşleşme olmayacaktı. Göğsümde bir delik açılmış ve bu sabah hissettiğim umut kırıntılarını emip götürmüş gibi hissediyordum. Gözyaşlarımı kırıştırtarak akmalarına izin vermedim.

Alex'le yaptığım görüşmeyi hızla sonlandırdım ve telefonumdaki boş ekrana bakarak donup kaldım. Gözlerimi kırıştırdım ve derin bir nefes alarak duygularımı bastırdım ve onları sıkıca kilitledim.

Fırından sadece birkaç blok ötedeydim, bu yüzden kalan mesafeyi kat etmek için kendimi zorladım. Her adım bir öncekinden daha zordu ama arka girişe yaklaşıp kadar yavaşlamama izin vermedim.

Önlüğümü almak için mutfığa girdiğimde "Üzgünüm geciktim," diye bağırdım. "Sorun değil." Josie metal hazırlık masalarından birinde duruyordu, saçları

önlüğünün önünü kaplayan topuz ve krema. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Ona ne olduğunu anlatmak dilimin ucundaydı ama kelimeler ağzımdan çıkmıyordu.

Başını eğdi, beni dikkatle süzdü. "Şu son keklerin buzlarını çözüyorum. Ben'in davayı hazırlamasına yardım etmek ister misin?"

Başımı salladım ve sabah olanları aklımdan çıkardım. Üzerinde durursam hiçbir şey değişmeyecekti.

Ben ve ben her şeyi pasta kutusuna koymayı bitirdiğimizde dışarıda bir sıra oluşmaya başlamıştı bile.

Karnım guruldarken Ben bana sırtıttı. "Yiyecek bir şeyler al. Sırayı birkaç dakikalığına tek başıma idare edebilirim."

Açlıktan ölüyordum. Mide bulantım yüzünden dün pek bir şey yememiştim ve zaten yiyeceğim de bitmişti. Yine de bugün maaşımı alacaktım ve nihayet market alışverişine gidebilecektim.

"Öğle tatilime kadar bekleyebilirim." Karnım tekrar guruldadığında irkildim.

Ben homurdandım. "Westin, şimdi bir şeyler ye."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Fiiiine," diye homurdandım ve çantadan bir peynirli danış aldım. "Bir dakika içinde döneceğim." Arka odaya giderken bir fincan kahve aldım ve kahvaltımı rekor bir sürede mideye indirdim. Şeker sistemime girdi ve dünyayı biraz daha aydınlık hissettirdi.

Ön tarafa koştum ve herkesin siparişlerini almaya başladım. Fırının hızlı temposunu seviyordum ve müşterilerle sohbet etmek hoşuma gidiyordu. Son birkaç yılı evde, çoğunlukla tek başıma geçirdikten sonra, sosyal etkileşim için can atıyordum.

İlk telaş azaldı ve her ikisi de siyah ceket ve askeri tarzda botlar giyen iki alfa içeri girdi.

"Dostum, bunun için zamanımız yok. Beş dakika içinde bisiklet dükkanında bir randevum var."

Kulaklarım diken diken oldu. Yakınlarda bir bisiklet dükkanı var mıydı?

"Sakin ol. Burası en iyi keklere sahip. Buna degecek o."

İkinci adam benimle göz göze geldi ve yüzüne geniş bir sırıtma yerleşti. Pasta kutusuna yaslanmıştı. Kendimi sinirlenmekten ve geri çekilmesini istemekten alıkoydum. Onu daha sonra silmem gerekecekti.

"Selam tatlı yanaklar, adım Rick. Acaba bize senin kadar tatlı bir şeyler hazırlayabilir misin?" Dudaklarını yaladı.

İğrenç.

Yüzüme yumuşak bir gülümseme yapıştırdım. "Size ne ikram edebilirim, beyler?"

İkinci adam yarım düzine kek sipariş ederken arkadaşı kollarını kavuşturmuş, sinirli görünüyordu.

"Bisiklet dükkânı hakkında bir şey mi demiştiniz?" Onları ararken sordum. "Bear's Bikes," dedi Rick. "Şehrin en iyisi ve sadece bir blok ötede."

Ana Cadde'nin dışında. Neden benimle gelmiyorsun ve daha sonra seni benim..."

"Oh, bak," dedim, hızla sözünü keserek. "Sıra ilerliyor." Sıradaki müşterilere dönmeden önce ona kekleri uzattım - beta anne ve küçük kızı pasta kutusuna kocaman gözlerle bakıyordu.

Alfa tereddüt etti, arkadaşı çoktan ön kapıdan çıkarken bana dönüp baktı. Sonunda oflayıp pufladı ve onu takip etti. Küçük kıza dönüp ne sipariş etmek istediğini sormadan önce rahat bir nefes aldım.

Öğleden sonrasının geri kalanı bulanık bir şekilde geçti, ancak müşterilere yardım etmek ve çok sayıda latte içmek arasında içimde bir şey değişti ve sağlamlaştı.

Kendim için üzülmeyi bırakmıştım.

Son birkaç günün istenmeyen anıları zihnimde canlandı

-Bisikletimin eğilmiş ve şekilsiz halini gördüğümde hissettiğim güçsüzlük, gece kulübünde soğuk fayans zeminle buluşan dizlerimin acısı, Omega Hakları Komitesi'nde onca insanın yasaları değiştirmek için gösterdiği onca çabaya rağmen hala istenmeyen kişi olarak görüldüğümü fark ettiğimde içimde oluşan batma hissi. Amcalarımın kira talep etmesi ise pastanın üzerindeki krema gibiydi.

Ama sonra fark ettim ki... *siktir et*. Onların da canı cehenneme.

İşten sonra Bear's Bikes'a gider, satılık ikinci el bisikletleri olup olmadığına bakar, sonra da Sugar Nest'ten teklif gelip gelmediğini kontrol ederdim. Kimse benim sorunlarımla ilgilenmeyecekti ama ben buna alışmıştım. Buraya kadar tek başıma gelmişim ve eğer kaderimde hayatımın geri kalanında yalnız olmak varsa, bununla başa çıkmak zorundaydım.

AYI

"H Alo?" diye seslendi dükkanın önünden bir kadın sesi.
Başımı ellerimin arasına alarak iç çektim. Resepsiyonistim Jude bugün hastaydı, bu yüzden müşterilerle konuşmak bana kaldı.
Haya Sikeyim benim
t.

Kendimi ofisimden çıkmaya ve ön taraftaki küçük, pis bekleme alanına gitmeye zorladım. Yenilemek için hiçbir şey yapmamıştım - odada hâlâ duvardan duvara iğrenç halılar ve soyulmuş laminant masa vardı ama zaten kimse orada takılmıyordu. Tüm işlerimiz arka tarafta yapılırdı. Ayrıca, nasıl görüldüğü de umurumda değildi. İnsanlar güzel şeylere bakmak istiyorlarsa bir butiğe gidebilirlerdi. Ama şehirdeki başka hiçbir yerden daha iyi iş alamazlardı.

Ön odaya girdiğimde ve hayatımda gördüğüm en güzel kadınla göz göze geldiğimde adımlarım kekeledi. Saçları uzun ve gümüşü renkteydi, kot pantolon ve kıvrımlarını saran siyah bir bluz giymişti. Ufacık tefecik bir şeydi -benden en az bir karış kısaydı- ve onda tanıdık gelen bir şeyler vardı ama onu daha önce nerede görmüş olabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. İçime çektim ve kokusunu alamadım, ama onun bir omega olduğuna yemin edebilirdim.

Beni görünce biraz sıçradı ve ardından öyle ışıltılı bir gülümseme takındı ki, sanki bulutlar güneş için ayrılmıştı. Bu çirkin alanda daha önce hiç bu kadar mükemmel bir şey olmamıştı ve eğer gözlerimi ondan bir saniyeliğine bile ayırabilseydim, meraklı kahverenginin

Arkasındaki duvar kağıdındaki leke, burayı boktanlığın iki ton ötesinde gösteriyordu.

"Merhaba! Burada bisiklet sattığınızı duydum," dedi odaya bakarak.

Kaşlarımı çattım. Bu küçük şey bisiklet ararken ne yapıyordu? Ne kadar kötü yaralanabileceğini bilmiyor muydu? Yoksa buraya alfası için bir şey almaya mı gelmişti? Bu düşünce beni beklenmedik bir kıskançlıkla doldurdu. Gözlerimi vücudunda gezdirip bağ izleri aradım. Çok yumuşak ve mükemmel görünen teninde herhangi bir ısıruk bulamadım.

"Bisikletten ne istiyorsun?" Homurdandım.

Gülümsemesi kesildi ve kendime lanet ettim. Daha yakına gelmesini istiyordum, böylece onu kollarımın arasına alabilir ve bisiklete binmesinin tek yolunun arkamda olması olduğunu söyleyebilirdim. Küçük tatlı bedeninin benimkine yaslanmasını, amının bana sürtünmesini, sıcak ve muhtaç hale gelmesini istiyordum. Ne zaman dursak, arkama uzanıp baldırlarını okşuyor ve onu kendime daha da sıkı çekiyordum; bu, varış noktamıza ulaştığımızda olacakların bir vaadiydi.

Başımı salladım. Sakinleşmem gerekiyordu. Bu omega benim değildi ve geçmişimi biliyorsa zaten beni istemezdi.

İçimdeki alfa hırladı, zaten bu yabancıya karşı çok sahipleniciydim.

"Oh, umm... Etrafta daha kolay dolaşabilmek için bir bisiklet istedim?" dedi.

ifade bir soru gibi geliyor.

"Bu yasal mı ki?" Omegalar artık ehliyet alabiliyordu ama daha önce hiç bisiklet üzerinde görmemiştim.

"Bisiklete binmek neden yasadışı olsun ki?" Kaşları çatıldı.

İçimde yavaş yavaş, sinsice bir şüphe uyandı.

"Bütçeniz nedir?" Ben sordum.

"Kullanılmış bir şeyiniz var mı diye merak ediyordum? Belki 50 dolar civarında?"

Gülümsememi yüzümden uzak tutmak için çok çalıştım ama lanet olsun, çok zordu. "Babydoll, nerede olduğunu biliyor musun?"

Etrafına bakındı, farkında olmadan dudaklarımdan dökülen sevgi sözcükleri hakkında yorum yapmadı.

"Bear's Bikes?"

"Ben Bear." Tezgâhın etrafında yürüdüm, önünde durdum ve elimi uzattım. Teni hayal ettiğim kadar yumuşaktı ve sert elimi onunkine doladığımda içimde bir tanıma şoku oluştu.

"Vay anasını. O sendin," dedim, gözlerim kocaman açılmıştı. "Ne?" diye sordu.

Hala lanet bir ucube gibi elini tuttuğumu fark ettim ve isteksizce onu bıraktım.

"Geçen gece. Bisiklete biniyordun ve düştün."

Yüzüme bakarken dudakları aralandı. Sonra burun delikleri açıldı ve kokumu içine çektiğini tahmin ettim. Umarım hoşuna gitmiştir. Sonra dudağını ısırды, emin değilmiş gibi görünüyordu. "Oh, evet, o bendim. Durduğun için teşekkürler."

Boğazımı temizledim. "Eve sağ salım varmana sevindim." Eve sağ salım vardığından emin olmak için onu takip etmekte ısrar etmediğim için kendime kızıyordum ama bunu bir pislik gibi görünmeden yapmanın hiçbir yolu yoktu. "Bekle," dedim, kaşlarım çatılmıştı. "Bisikletine ne oldu?"

"O gece ona hiçbir şey olmadı," dedi. "Sadece... kırılmış." Maskelemeden önce yüzünde kısa bir duygu parıltısı yakaladım. "Ben Westin, bu arada."

"Westin." Adı bile çok güzeldi.

Bakışlarımla buluşarak gülümsedi. Gözleri kahverengi, sıcak ve büyüleyiciydi.

"Bisikletler dükkânın arka tarafında," dedim kapıyı işaret ederek. "Önden buyurun."

Kapıya doğru yöneldi, omzunun üzerinden doğru şeyi yapıp yapmadığını kontrol edercesine bana baktı. Kendisinin iki katı büyüklüğünde bir alfayla yalnız kalmasına izin verdiği için onu zihinsel olarak azarlarken bile bu içimdeki alfayı kabartmadıysa ne olayım.

Kapıyı açtı ve benimle yüzleşmek için döndüğünde boğuk kahkahasına sııttım.

"*Motosikletler* mi?" Yüzündeki ifade bir ihanet ifadesiydi.

"Motosikletler," diye onayladım ve onu depoya doğru yönlendirdim. Bugün boştu. Adamlarım kendi programlarını ayarlayabiliyorlardı, bu yüzden girip çıkıyorlardı. "Elli dolar fiyat aralığında bir şeyimiz olduğundan emin değilim."

Westin elleriyle kırmızı yanaklarını kapattı.

"Tanrım, bu utanç verici. Neden onlara bisiklet diyorsun ki? Bu çok kafa karıştırıcı." Dudakları somurtarak dışarı fırladı.

Çok sevimliydi. Parmaklarım, narin köprücük kemiklerini süsleyen bağ izlerini kontrol etmek için üstünün yakasını çekmek için kaşındı. Benim

Alfa mayın *mayın* diye kükrüyordu.

"Caddenin aşağısındaki fırında çalışıyorum ve bazı müşteriler burada bisikletler için gerçekten harika bir fırsat yakaladıklarından bahsediyorlardı ve ben de düşündüm ki..." Etrafındaki özel yapım bisiklet ve *motosikletlere* baktı. "Zamanınızı harcadığım için özür dilerim," dedi ve sanki gidecekmiş gibi kapıya doğru ilerledi.

"Utanma bebeğim," dedim bileğini nazıkçe kavrayarak. "Bakalım sana kullanılmış bir bisiklet bulabilecek miyiz, tamam mı?"

Ne yapmam gerektiği umurunda değildi. Westin bir bisiklet istiyorsa, ona bir bisiklet almak için ne gerekiyorsa yapacaktım. Şehirde bisikletle dolaşması fikri hoşuma gitmese de, özellikle de karanlıkta. Onu gitmesi gereken her yere götüren ben olmalıydım.

"Bisikleti nereden bulacaksın? Pedallı mı?" diye sordu, ses tonunda bir parça ateş vardı.

Lanet olsun, eğer bu beni daha da sertleştirmediyse.

"Bir şeyleri bulmakta çok iyiyimdir." Göz kırptım.

Westin homurdandı ve gözlerini devirdi, ancak bir şey söyleyemeden sözümüz kesildi.

"Selam patron," dedi Örümcek el sallayarak çalışan girişinden depoya girerken.

Çenemi sıktım ve Westin'in önüne geçtim. Spider bir alfabeydi ve onu kızımın yakınında istemediğimi fark ettim. *Kahretsin*. Benim kızım değil. Ama şimdilik bu fanteziye tutunabilirdim.

Tabii ki Örümcek hareketimi fark etmedi ve etrafıma bakmaya çalışırken kaşlarını kaldırdı.

"Merhaba." Westin yanımda durmak için hareket ederken bana dirsek attı. "Ben Westin."

"Örümcek." Onun elini sıktı. Kolunu kırmak istedim.

Westin, "Pedallı bir bisiklet arıyoruz," dedi. "Bear sihirli bir şekilde bir tane yaratabileceğini düşünüyor."

Kahretsin, sesindeki gülümsemeyle adımı söylemesi hoşuma gitti.

Spider homurdandı ve bana benim hoşuma gitmeyecek kadar *bilmiş* bir bakış attı. "Eminim senin için her şeyi yapar, ufaklık," dedi göz kırparak. "Pedallı bisikletim yok. Ama patenlerim var."

"Yeni bir hobi mi ediniyorsun?" Westin'e yaklaşıp kuru bir sesle sordum. "Siktir git," diye karşılık verdi Örümcek, hâlâ iyi huylu bir gülümsemeyle. "Benim var ama çok küçükler, bu yüzden iade edecektim."

Kamyonetimdeler."

Spider'ın bir kız arkadaşı olduğunu, yerel bir motorcu barında tanıştığı bir beta olduğunu hatırlatmak içimde bir şeyleri rahatlattı. Örümcek Westin'in ayakkabılarına baktı ve ben de onun bakışlarını takip ettim. Ayakları benimkilerin yanında minicik kalıyordu.

"Aslında sana uyabilirler," dedi. "Kamyonetimden alayım."

Heyecandan neredeyse zıplayan Westin'e doğru döndüm. "Hiç paten kaydın mı?" diye sordum.

"Hayır, ama ne kadar zor olabilir ki?" Parlak kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve içimde onun heyecanını bastıracak bir güç olmadığını fark ettim.

"Güvenlik ekipmanına ihtiyacın var," diye mırıldandım.

"Tamam, alfa," diye homurdandı ve gözlerini tekrar devirdi.

Küstahlığı, parmaklarımı tatlı amına daldırıp bambaşka bir nedenle çığlık atmasını sağlamadan önce onu domaltıp kışına şaplak atma isteği uyandırdı.

"İşte buradalar." Örümcek depoya döndü, üzerinde bulutlar ve sıcak pembe bağcıklar olan bir çift açık mavi paten tutuyordu.

"Bunlar da ne?" diye sordum.

"Aman Tanrım, bunlar harika," diye ciyaklayan Westin, Spider'a doğru zıpladı ve patenleri ondan aldı. Ayakkabıların dilini aşağı çekti, sonra da artık ölü sayılabilecek Spider'a kocaman bir sırıtışla başını kaldırdı. "Ve bunlar benim numaram. Böyle olması gerekiyordu."

Ellerim onu ondan uzaklaştırmak için kaşınıyordu. Ondan sadece yanımda durmasını istemek çok mu fazlaydı?

Westin garajın zeminine uzandı ve ben de garajın ne zamandır temizlenmediğini düşünerek yüzümü buruşturdum. Yanına diz çöküp patenleri giymesine yardım etmekten kendimi alamadım. Bağcıklarını bağlarken parmaklarımı minik baldırlarında gezdirme isteğime direndim. Kafamdaki düşünce cümbüşünden ve giderek sertleşen sikimden habersiz sırıttı ve ellerini bana doğru uzattı.

"Kalkmama yardım eder misin?"

Onu ayağa kaldırdım ama sonra ellerini tutmaya devam ettim. Düşmediğinden emin olmak için. Teninin tenime değmesini istediğim için değil.

Ona dokunmamdan hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Omegaların etrafında fazla zaman geçirmemiştim ama onlar bundan daha çekingen değil miydi? Yine içimde o garip korumacılık duygusu yükseldi. İki alfayla yalnızdı ve tamamen rahattı. Ona ne kadar çabuk dokunabileceğimin farkında değil miydi?

Onu alt etmek mi? Asla yapmayacağımdan değil. Onu incitme fikri içimi titretti.

Tekrar içime çektim, kokusundan herhangi bir ipucu yakalamaya çalıştım. Bir omega olmalıydı ama merkezsizliğe dair bir ipucu yakalayamadım.

Westin, "Tamam, izin verin pratik yapayım," dedi.

Elleri elimden kaydı ve kendimi bir adım geri atmaya zorladım. Deponun etrafına göz gezdirdim. Adamlarımın her birinin bir istasyonu vardı ve her yer pislik içindeydi. Ben bir şey söyleyemeden Westin istasyonlar ve ekipmanlar arasında sallantılı bacaklarıyla kayarak uzaklaştı.

"Bunun sonu iyi bitmeyecek," diye kıkırdadı Örümcek, ilk istasyonun arkasından dolanırken gözleri onu takip ediyordu.

Westin'in rahat olduğumdan çok daha fazla yalpalayarak kaymasını izlerken kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissediyordum. Bir alet kutusunun kenarına çarptığında kendimi daha fazla tutamadım. Ona doğru atıldım, belinden kavradım ve kendime çektim.

Kıkırdadı. "Teşekkürler! Muhtemelen pratik yapmak için daha iyi bir yer bulmalıyım."

Onu göğsüme bastırarak homurdandım. Bir anlığına, Westin gibi güzel bir kadını yakınımda tutmak ve onu dünyanın tüm saçmalıklarından korumak için bu omega'ya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeme izin verdim.

Ve sonra gerçeklik tekrar üzerime çöktü, bana bırakın bu mükemmel kızı, hiç kimse için iyi olmadığını hatırlattı. Onu serbest bıraktım ve kahkahaları odada yankılanırken kayarak uzaklaştı.

Örümcek bana doğru yaklaştı. "Siz ikiniz ne zaman tanıştınız?"

"Az önce." Geçen gece olanları anlatmak istemedim. Örümcek

homurdandı. "Ee, harekete geçecek misin?"

Ona kaşlarımı çattım. Başka bir dünyada olsa, yapardım.

Westin kayarak geri döndü, ayakları üzerinde biraz daha

dengeli görünüyordu. "Bunlar ne kadar?" diye sordu

Örümcek'e.

"Kırk," diye cevap verdim o bir şey söyleyemeden. Aradaki farkı ona ödeyecektim ama bütçesinin elli olduğunu söylemişti ve yine de bir kaska ihtiyacı vardı. Ona bedavaya verirdim ama içimden bir ses gururunun buna izin vermeyeceğini söylüyordu.

Westin dolgun dudağını ısırdı, bu hareket sikimin seğirmesine neden oldu. "Bu pek yeterli gibi görünmüyor," dedi.

"İndirimden aldım," dedi Spider, bana bakarken yüzünde boktan bir

sırıtış vardı.

"Peki, eğer eminsen," dedi gülümseyerek.

"Bir kask almalısın," diye homurdandım.

Bana gülümsedi ve göğsüne astığı bel çantasından parayı çıkardı. Spider göz kırparak parayı aldı ve sonra ortadan kayboldu. Belki bir gün daha yaşamasına izin verirdim.

"Bana bir kask alacağına söz ver, bebeğim," dedim ses tonumu yumuşatarak. "Alacağım."

Aramızdaki sessizlik ağırdı. Gitmesini istemiyordum. Ona çıkma teklif etmek istiyordum... sonsuza kadar benim olmasını istiyordum.

Ama o dünyayı hak ediyordu ve bu ben değildim. Ben hiçbir şeydim ve hiç kimseydim - daha da kötü bir geçmişi olan başka bir kötü alfabeydim. Westin gibi bir kıza sunacak hiçbir şeyim yoktu.

Vedalaşırken bana yumuşak bir gülümseme verdi ve belki de gözlerindeki özlem parıltısını hayal ettim. Sonra ışıltılı patenleriyle dükkânımdan çıktı, benden bir parçayı da yanında götürdü.

WESTIN

I Bear'ın dükkânından kayarak ayrılırken tek bir şeyden emindim: kesinlikle düşmeden eve varamayacaktım. Ama toz mavisi patenlerimle caddede kaymak özgürleştirici hissettiriyordu. Rüzgâr saçlarımı karıştırırken güldüm ve bir tepeden aşağı uçarken kollarımı uzattım. Bear'ın kokusu -tümüyle deri ve viski- bana dokunduğu yerde tenime yapıştı ve onu şişelemek istedim. Kokunun gömleğimde kalmasını umuyordum, böylece onu üzgün küçük yuvama koyabilirdim. Seksi, dövmeleli bir erkeğin kokusuyla daha az acınası olurdu.

motorcu alfa.

Bear'ın yanında olmak beni kıkırdayan bir aptala çevirmişti ama ellerini üzerimde hissetmek o kadar bağımlılık yapıcıydı ki onu orada tutmak için neredeyse her şeyi yapardım. Peki ya bana *babydoll* dediğinde? Bunu dükkânına gelen her kadına söylediğinden emindim ama bu bana kendimi... özel hissettirmişti.

Geçen gün bisikletten düştükten sonra bana yardım eden alfa olma ihtimali neydi? Romantik yanımla bunun bir tür işaret olduğunu söyledi ve dükkânında bir anlığına bana çıkma teklif edebileceğini düşündüm. Teklif etmediği için yaşadığım hayal kırıklığını yuttum. Böylesi daha iyiydi. Hükümet *sorunlarım* yüzünden bir sürü olarak bağlanmamıza izin vermiyordu ve Bear, Cum Çöplüğü'ndeki alfalar gibi değildi. Kolayca aşık olabileceğim biriydi. Bu yüzden, kendimi gerçekten iyi hissettiğim birkaç dakikalık sıradan, flörtöz dokunuşlar elde edeceksem, o zaman bunu kabul ederdim.

Ne olduğunu anlamadan sokağıma dönüyordum. Çakıllı araba yoluna girdiğimde ciyakladım, araziyle nasıl başa çıkacağımdan emin değildim. Eve giden boşluğu geçmek için küçük adımlar atmaya başladım ve ön verandaya yuvarlandım.

Bacaklarım ağrıyordu ama neredeyse sürekli yoldaşlarım olan yorgunluk ve acı yoktu. Patenlerimi çıkardım ve dikkatlice ön kapının yanına koydum. Bear'ı tatmin etmek için yarın bir kask aldığımdan emin olmam gerekiyordu. Bisikletimde hiç kask kullanmamıştım ama alfanın sertliği ve endişesi bende dediğini yapma isteği uyandırdı. Belki de göstermek için dükkânına tekrar uğrardım.

Atıştırmalık bir şeyler almak için mutfağa gittim ve Şeker Yuvası'nı hatırladım. Bütün gün telefonuma bakmamak için direnmişim ama artık bundan kaçınamazdım. Telefonumu bel çantamdan çıkarırken kalbim küt küt atıyordu. Uygulama birkaç bildirim gösterdi ve sanki bu beni görmek üzere olduğum şeyden koruyacakmış gibi açarken yüzümü yarı yarıya kapattım.

Şimdiye kadar dört istek
aldım. Vay anasını.

Belki bu işe yarayacaktı. Belki de güvenliğimi riske atmadan ihtiyacım olan alfa feromonlarını ve parayı bu şekilde elde edebilirdim.

İlk teklifi açtım. Yaşlı bir alfadan geliyordu... *çok daha* yaşlı. Yaşlı erkeklerden herkes kadar etkilenirdim ama bu alfa *yetmiş* yaşındaydı. Beni yirmi dört saatliğine işe almak istiyordu ve ilgilendiği şeylerin listesi midemi bulandırdı. Tekliften hızlıca çıktım.

Odama doğru yürürken ve iki teklife daha göz atarken Bear'ı düşünmeden edemiyordum. Bir yanım onun resmiyle karşılaşmayı diliyordu. Gözlerimi deviriyordum. Muhtemelen emrinde bir dizi kadın vardı.

Son teklife tıkladığımda bugün için uygulamadan vazgeçmek üzereydim. Onun-Nox'un- fotoğraflarına bakarken kalbim çarpmaya başladı. İlki bir selfie idi. Üzerinde bir sweatshirt ile kanepeye uzanmıştı. Dolgun bir sakalı ve kısa kahverengi saçları vardı. Kahverengi gözleri yumuşaktı, ekrandan bana bakarken gülümsemesi neredeyse tereddütlüydü. Oyuncak bir ayıya benziyordu. İkinci resimde gözlerim büyüdü. Büyük, *seksi* bir oyuncak ayı. Bu bir spor salonu aynası resmiydi ve Nox yırtık pırtıktı. Eşofman altı aşağıya sarkıyor, bazı erkeklerin yaşadığı o v durumunu ortaya çıkarıyordu.

"Lütfen ürkütücü olma," diye fısıldadım teklifin bir sonraki bölümüne geçip yatağıma otururken. İlgilendiği şeylerin listesini okurken göğsümdeki gerginlik azaldı. *Oral seks. Vajinal Seks. Düğümleme.*

Bir sonraki maddeyi okurken kaşlarım kalktı. *Zevk Domu*. Bu ilginçti.

Cesaretimi kaybetmeden önce, mesajlaşmaya başlamamızı ve ilerlemek isteyip istemediğimize karar vermemizi sağlayacak olan teklifini kabul ettim. Bir çığlık attım, kendimi battaniyemin altına attım, kalbim bir yarışta koşmuşum gibi çarpıyordu. Birkaç dakika sonra elimi yorganın altından çıkarıp telefonumu aldım ve Nox'un fotoğraflarına tekrar bakma isteğime yenik düşerek onu da yanıma çektim. Telefonum titrediğinde spor salonundaki fotoğrafı yakınlaştırıyordum.

NOX

Merhaba Ava, teklifimi kabul ettiğin için çok teşekkürler

Aman Tanrım.

Bu oluyordu.

Mesajı açıp bir yanıt yazmadan önce uzun bir süre telefonumun ekranına baktım.

WESTIN

T Ertesi sabah işe gitmek için evden çıktığımda güneş parlıyordu. Patenlerimi giymek için garaj yolunun sonuna gelene kadar bekledim, dün geceden dersimi almıştım. Yeni patenlerimi göstereceğim için heyecanlıydım.

Josie'ye ulaşım şekli.

Gözüm posta kutusuna takıldı ve düşmemek için tahta direği kullanarak çarpınarak durdum. Dün eve geldiğimde postayı kontrol etmeyi unutmuştum. Kutuyu açtım ve içinde tek bir mektup gördüm. Bana gönderilmişti - nadiren, çünkü postaların çoğu hala amcalarım içindi -Ama pul yoktu. Mektubu açtığımda kaşlarımı çattım ve katlanmış bir kâğıt parçasına yazılanları görünce yüzümdeki ifade daha da derinleşti.

*Güller kırmızı, menekşeler
mavi Westin, sen sonsuza dek
benimsin Bunu biliyorsun,
değil mi?*

Tekrar okuduğumda sertçe yutkundum, göğsüm gerildi. Bu da ne demek oluyordu? Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve *bunu posta kutusuna birinin koyduğunu* anladığımda etrafımda döndüm. Bu bir eşek şakası olmalıydı ama böyle bir şey yapabilecek birini düşünemiyordum.

Önce parçalanmış bisikletim, şimdi de bu mu? Amcamların evini hiçbir zaman evim gibi hissetmemiştim ama bu mahallede kendimi güvende hissediyordum. Birisi beni

Bütün evlere eşek şakası mı? Notu katlayıp cebime koyarken yutkundum. Bu olmalı. Birinin özellikle beni hedef alması mantıklı değildi.

Dengesiz bacaklarımla fırına doğru kayarken endişemi bastırmak için elimden geleni yaptım. Kaldırımlar alışveriş yapan insanlarla doluydu, özellikle de Ana Cadde'ye geldiğimde ve onlardan beceriksizce kaçarken bir sürü pis bakışla karşılaştım. Neredeyse fırına varmıştım ki patenim bir şeye çarparak tökezlememe neden oldu. Yüzümü kaldırıma çarpmadan önce kendimi yakaladım ama avuç içlerimden ve düşmenin etkisiyle ağırlaşan sol dizimden acı fişkırdı.

Yerde kaldım ve birkaç derin nefes alarak beynimin olanları kavramasına izin verdim.

Kimse bana yardım etmek için harekete geçmedi.

Yavaşça ayağa kalktım, kendimi yukarı çekmek için yanımdaki yangın musluğunu kullandım. Kaldırımdaki insanlar beni görmezden gelerek yürümeye devam ettiler. Bazen bir omega olmak dünyanın en yalnız hissiydi. Betalar bizimle ne yapacaklarını bilemezdi. Alfalar sadece bizden faydalanmak isterdi. Sonuç ise her gün aynı anda hem nesneleştirilmek hem de görmezden gelinmekti.

Fırına doğru ilerledim ve içeri girmeden önce patenlerimi spor ayakkabılarımla değiştirdim. İlk yardım çantasını aramak için arka tarafa gitmeden önce Josie'ye hızlıca bir merhaba derken kanlı avuç içlerimi sakladım.

Elimi ve dizimdeki yarayı sararken derin nefesler aldım. Pantolonum düşerken biraz yırtılmıştı ama kimsenin fark edeceğini sanmıyordum. Cildim acıyor ve yanıyordu ve biraz başım dönüyordu. Fiziksel ve duygusal olarak zaten bitkin düşmüştüm ve gün daha yeni başlamıştı. Şeker Yuvası uygulamasından gelen tanıdık bildirim duyulduğunda ilk yardım malzemelerini kaldırıyordum.

Susturmak için telefonumu elime aldım ama son mesajı açmaktan kendimi alamadım.

NOX

Günaydın, tatlım. Umarım güne iyi bir başlangıç yapıyorsundur.

Dün gece Nox işe gitmeden önce sadece birkaç mesajlaştık. Ne iş yaptığını sormadım. Sugar Nest gibi yarı anonim bir şey için fazla kişisel görünüyordu. Ama bu metin kişisel hissettirdi. Bana kendimi

Sıcak ve karıncalı ve bu sabahki korkunçluğun bir kısmını eritti.

AVA

Senden duyduğum için şimdi daha iyi.

Bu, bir müşteriye verilecek uygun bir flört mesajı gibiydi. Ne kadar doğru olduğunu bilmesine gerek yoktu.

NOX

Bir sorun mu var?

Mesaja baktım ve bir an için sabahımı gerçekten anlatabileceğim birinin olmasının nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Üzülerek gülümsedim. Bu asla benim hayatım olmayacaktı.

AVA

Hiç de değil, yakışıklı.

Telefonumu arka cebime koydum, önlüğümü giydim ve fırının önüne doğru yürürken yüzüme bir gülümseme yapıştırdım.

BÜYÜK MAĞAZADAN ELİMDE KASKLA ÇIKTIM. BANA UYAN BİR TANE BULMUŞTUM. güzel bir leylak rengi. Asi yanım hala onu giymek istemiyordu ama giydim. Güvenliğim için kendimi ikna etmeye çalıştım. Sadece *onun* ilgisini çekmek istediğim için değildi.

Çok daha sessiz olan kaldırımda kayarken bacaklarım ağrıyor, avuçlarım acıyor ve başım ağrıyordu. Doğruca eve gitmeliydim - kendimi bu kadar kötü hissederken dışarıda kalmam için hiçbir neden yoktu - ama kendimi Ana Cadde'ye ve belli bir bisiklet dükkanına doğru kayarken buldum.

Bear orada bile olmayabilir. Saat altıyı geçiyordu. Dükkân muhtemelen kapalıydı. Ama o kadar boktan bir gün geçirmiştik ki, soğuk ve boş evime tek başıma dönme düşüncesine dayanamıyordum. Beni gördüğüne sevinecek birini görmek istiyordum.

Dükkânın önünde durdum. Işık hâlâ yanıyordu. İçimde derinlere daldım, hiçbir şeyin onu rahatsız etmesine izin vermeyen kızın kaygısız yüzünü bulmaya çalıştım, ama tam olarak toplayamadım.

Kapıyı açtım ve küçük, çirkin ön odaya girdim. Resepsiyonda oturan tanımadığım beta karşısında kalbim duracak gibi oldu.

"Hey, yardımcı olabilir miyim?" Dostça bir gülümsemesi vardı ve bu beni sorumu soracak kadar cesur yaptı.

"Ayı buralarda mı diye merak ediyordum."

"Evet, arka tarafta." Deponun kapısını işaret etti. "Oh, tamam."

Dudağımı ısırdım, aniden endişelendim. Muhtemelen gitmeliydim, Ama huysuz alfaya tekrar yakın olmanın cazibesi inkâr edilemeyecek kadar güçlüydü. Kapıya varıp açana kadar kahverengi halı kaplı zeminde beceriksizce süründüm.

Depo önceki günden daha yoğundu, birkaç adam kendi istasyonlarında çalışıyordu. Bisiklet üzerinde çalışan iri yarı bir alfa bana ısıklık çaldı. "Hey seksi anne. Bir konuda yardıma ihtiyacın var mı? Çünkü *ne* istersen seve seve yaparım."

"Kiminle konuşuyorsun lan sen?" Bear köşeyi döndüğünde bu gür ses içimde mutlu bir heyecan yarattı. Beni görünce gözleri büyüdü ve sonra konuşan alfaya döndü.

"Onunla bir daha böyle konuşursan, bir daha dilini kullanamazsın," diye hırladı.

Bunu ateşli bulmamalıydım ama içimi yakmadıysa ne olayım.

Bear bana döndü. "Burada ne yapıyorsun?"

Sert ses tonu beni şaşırttı ve yüzümde sıcaklık yükseldi. Neden buradaydım ki? Ona kaskımı göstermeye mi gelmişim? Ne düşünüyordum ki?

Gözleri vücudumda gezinirken kaşlarını çattı. "Oturmak ister misin, bebeğim?"

Bebeğim. Bu tek kelime içimdeki endişeyi yatıştırdı. Tekrar duymak için her şeyi yapardım.

"Ben iyiyim," dedim. Ama değildim. Bacaklarım yanıyordu ama otursam tekrar ayağa kalkabileceğimden emin değildim.

Bear elimi tutup başparmağını nazıkçe bandajların üzerinde gezdirirken kaşları daha da çatıldı. Benden tarçınlı çörek yapmamı istediğinde Josie'ye ellerimi göstermek zorunda kalmışım. Ona patenlerimden bahsettim ve koordinasyonsuz halimle dalga geçerek kazaya güldüm ama günün sonunda patenlerimi tekrar giymek beni heyecanlandırmamıştı.

"Kaskım var." Bakışlarını karşılayabilmek için başımı geriye eğmek zorunda kaldım.

Gözleri yumuşadı ve bileğimi sıktı. "Anlıyorum. Aferin kızıma."

Neredeyse orada eriyip bir su birikintisine dönüşecektim.

"Ama bilek korumalarına ihtiyacın var." Kaşları tekrar çatıldı. "Ve daha dikkatli olmalısın." Sert tonunun altında bir nezaket vardı ve bu bana değer verildiğini hissettirdi.

"İyi olacağım." Ona doğru eğilirken vücudum kontrolümden çıkmış gibi görünerek yaklaştım. Yüzlerimiz neredeyse birbirine değecekti ve dudaklarım ayrıldı. *Öp beni, diye* sessizce yalvardım. Deri kokusu etrafımda dönerken neredeyse uyuşturulmuş gibi hissediyordum.

Depodan gelen bir gümbürtü ve yüksek sesli bir küfür beni sıçrattı ve Bear elimi bıraktı. Onun dokunuşunu kaybetmek soğuk suya batırılmak gibiydi. Bir adım geri çekildim ve tenimi kaplayan buz hissine göz kırptım.

Boğazını temizledi, ensesini ovuştururken garip görünüyordu. "Kask aldığına sevindim."

"Evet," dedim usulca.

Bear başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama onun yerine ben konuştum. "Sanırım eve gitmeliyim. Kaskımla birlikte." Kendimi aptal gibi hissederek kaskı işaret ettim.

Bear ağzını açtı. Kalbim tekledi, kısa bir süre umutlandım. "Görüşürüz Westin," dedi usulca, küçük bir adım geri çekilerek.

Boğazım anında düğümlendi ve başımı salladım. Beni isteyeceği hayaliyle neredeyse kendimi kaybediyordum. Ama sunabileceğim tek şey kırık omega'mdı ve bu asla yeterli olmayacaktı.

Ayı'ya son bir kez bakarak atölyeden çıktım. Gözlerinde bir duygu parıltısı vardı ve sonra kapı arkamdan kapandı. Ben çıkışa doğru yönelirken danışmadaki adam kaşlarını kaldırdı. Kendimi karanlığa bırakmadan önce ona el salladım.

Kalbim çarparken daha hızlı kaymak için kendimi zorladım. Eskiden geceleri dışarıda olmayı severdim ama son birkaç gündür yaşadığım olaylar beni germişti. Arka cebimdeki telefonum titredi ve bunu durup nefes almak için bir bahane olarak kullandım.

NOX

Erken olduğunu biliyorum ama yarın akşam buluşma şansınız var mı? Akşam 7'de mi? Kontrol ettim ve şehir merkezindeki Dream Hotel'in çatı katı süiti müsait.

Teklifin içerdiği dolar miktarı neredeyse bir gece yalnız kalmama fikri kadar cazipti. İnledim ve alnımı ovuşturdum. Aslında bir iş toplantısı olan bu şey hakkında fazla romantik düşünüyordum. Kalbimi dizginlemem gerekiyordu.

AVA

Kulağa mükemmel
geliyor.

NOX

Seni görmek için
sabırsızlanıyorum, tatlım.

Parmağımı mesajın üzerinde gezdirdim, *tatlım* sesini en az *bebek* kadar
sevdim.

WESTIN

I Asansör kapıları kapanırken tırnaklarımı otel odasının anahtar kartına geçirdim, içimde gergin bir enerji vardı. Yukarı çıkarken koyu mavi takım elbiseli bir beta erkeği yanımda durdu. Yavaşça dudaklarını yaladı Beni içine alırken uyarılmışlığı, asansör nemli kağıt havlu gibi kokana kadar hafif kokusunu güçlendirdi. Belki de hayal görüyordum ama sanki biraz daha yaklaşıyor gibiydi. Uzun paltomu etrafıma daha sıkı sardım ve asansörün daha hızlı hareket etmesini isteyerek ondan uzaklaştım. Bir kez olsun kokumun olmamasına minnettardım. Kapalı bir alanda bir omega'nın kokusuna nasıl tepki vereceğini düşünmekten nefret ediyordum.

Asansör sekizinci katta bir ding sesiyle durdu ve beta isteksizce indi, koridor duvarına çarpana kadar omzunun üzerinden bana baktı. Kapılar kapanıp asansör tekrar hareket etmeye başladığında homurdandım. Çatı katına kadar.

Nox bana ödediği paraya ek olarak bu otelde bir çatı katı süitini karşılayabilecek kadar zengin olmalıydı. Endişem artarken paltomun kenarlarıyla oynadım. Benden ne bekliyordu? Bunu yerine getirebilecek miydim?

Kalbim çarpmaya başladı ve asansörün yükselişini yavaşlatabilmeyi diledim. Bir yanım öfkeyle lobi düğmesine basmak ve tüm bunları unutmak istiyordu.

Ya mesajda olduğu gibi biri değilse? Ya beni incittiye?

Ya aynen mesajda olduğu gibiye ve ben ona aşık olduysam?

Sırtımdan aşağı bir ter damlası yuvarlandı ve bu rahatsız edici sırt dekolteli elbiseyi giyme kararımı tekrar sorgulayarak hızla uzaklaştırdım. Gerçi bunun asıl amacının kıyafet giymemem olduğuunu tahmin ediyordum.

Bunun için *para ödüyordu*.

Dişlerimi sıktım ve kendimi derin bir nefes almaya zorladım.

Korkaklığı bırak.

Asansör yavaşladı ve kapılar ayrılıp doğrudan çatı katının fuayesine açılmadan önce son bir kez titrek bir nefes aldım. Mermer zemine adım attığımda topuklarım tıkırdadı ve bir an için art deco tarzında duvarları süsleyen süslü beyaz ve altın süslemeler dikkatimi dağıttı. Dikkatim uzun süre dağılmadı. Gözlerim doğrudan fuaye ile oturma odasını ayıran kapı aralığında duran devasa alfaya gitti.

Kalın, kaslı ön kollarını ortaya çıkaran, kolları kıvrılmış siyah bir düğmeli bluz ve aynı kalınlıkta kalçalarını saran koyu renk bir kot pantolon giymişti. Parmaklarını kısa sakalında gezdirirken koyu kahverengi gözleri dikkatle beni izliyordu. İçimden küçük bir korku ve uyarılma heyecanı geçti. Şimdiye kadar tanıştığım en büyük alfalardan biriydi... ve fotoğrafından bile daha çekiciydi.

"Ava?" Sesi alçak ama nazikti.

"Evet." Umarım sesim korkmuş değil de boğucu çıkmıştır. "Nox?" Başını salladı, sahte bir isim olduğundan emin olduğum şeyi onayladı.

İkimiz de birbirimize baktık, aramızda sessizlik uzayıp gidiyordu. Zihnim panik ve derin çekim arasında gidip geliyordu. Gözlerimi onun kollarında ve geniş göğsünde gezdirmekten kendimi alıkoyamıyordum. Gözlerimiz tekrar buluştu ve ikimizin de diğeri incelediğini fark ettiğimde kızardım.

"Çok çekicisin," diye nefes aldı, sesine huşu gibi bir şey karışmıştı.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim, kendimden emin ve deneyimli olmam gerektiğini fark etmeden önce sesim fısıltı halindeydi. Bunu ilk kez yaptığımı bilmemesi gerekiyordu.

"Ceketini alabilir miyim? Sana bir içki getirebilirim. İçeri gel." Sözleri aceleyle karmakarışık bir şekilde çıktı.

Gergin miydi?

Nox bir şey söylememi beklerken ellerini kalçalarına sildi.

Paltomu çıkardım ve aramızdaki mesafeyi kapattım.

"Bir içki harika olur." Ona kulüpte mükemmelleştirdiğim flörtöz gülümsememi verdim. Onun gerginliği beni daha cesur hissettirdi.

Nox kızardı ve göğsünden hafif bir mırıltı yükseldi, ardından yüksek sesle boğazını temizleyerek sesi kesti. Beceriksizce oturma odasına doğru döndü ve ben de onu takip ettim, genellikle sevgililer arasında paylaşılacak mahrem ve savunmasız bir şey olarak görülen mırıltısı karşısında afallamıştım.

Bunu tekrar yapmasını istedim. Kendimi göğsüne bastırmak, mırıltısının titreşimini vücudumda hissetmek ve kokusunu içime çekmek istiyordum. Ama alfa ve omega'ların birbirlerinin yanında fazla vahşileşmelerini önlemek için Şeker Yuvası'nın bir gerekliliği olan de-scenter ile kaplı olduğu için bunu yapamayacaktım.

Kendimi kontrol altına almaya çalışarak derin bir nefes aldım. Buraya para için ve bir alfanın etrafında olmanın sağlık semptomlarımı hafifletip hafifletmediğini görmek için gelmişim, başka bir şey için değil.

Nox bar arabasındaki bir şeyi kurcalarken ceketimi kanepenin arkasına sıyırdım ve oturdum.

"Ne istersiniz?" Yüzünü bana döndü.

Alkol şişelerine baktım. İçkimi kurcalaması konusunda endişelenmeli miydim? Kendimi güvende hissetmem, bu alfanın bana zarar vermek istediğine inanmamı zorlaştırıyordu.

"Varsa bir Negroni alayım."

Nox'un yüzü şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem gülümsemeye dönüştü. Bir an için nefes almayı bırakmış olabilirim - o kadar muhteşemdi.

"En sevdiğim içki," dedi.

Onun güçlü ve becerikli ellerinin kokteylleri karıştırmasını izlerken iç çamaşırım nemlendi.

"Al bakalım." Kendi bardağıyla yanıma oturmadan önce bardağı bana uzattı. Portakal kabuğu garnitürü bile vardı.

Aramızda koca bir kanepa minderi bırakmıştı. Bu beni şaşırtmıştı. Çoğu alfa saldırgandı, omegaları mülk olarak görürlerdi. Ve bu alfa bana burada olmam için para ödüyordu, yani ortalama bir alfadan bile daha fazla hakkı vardı. Belki de onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmıştım? Artık bunu istemiyor muydu?

Nox öne doğru kaydı ve pantolonunda giderek büyüyen şişkinliği gizlemeye çalıştı.

Hayır, kesinlikle ilgileniyordu. Belki de sadece utangaçtı?

"Ödemenin uygulama üzerinden yapılmış olması gerekirdi," diyerek sessizliği bozdu. "Ama emin olmak için kontrol edebilirsiniz."

Lanet olsun. Bunu en başta sormam gerekirdi. Telefonumu çıkardım ve ödemenin yapıldığını gördüm. Parayı aldığım için sevinmeliydim ama burada olmam için para aldığımı hatırlamaktan neredeyse nefret ediyordum. Bir an için zihnimde bu alfa ile bağ kurmanın nasıl bir şey olacağına dair görüntüler canlandı. Onun omegası olsaydım, beni kendine çeker, içkilerimizi yudumlarken kocaman kollarıyla sarılır mıydı?

"Teşekkür ederim." Zorla gülümsedim. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da ağlama isteği duymaya başlamıştım. Boğazımdaki yumruyu yok etmeye çalışarak içkimden bir yudum aldım. İçkiye iltifat etmek için ağzımı açtım ama ağzımdan çıkan şey hafif bir sızlanmaydı.

Gözlerimi kucağıma sabitleyerek donakaldım. Omega'mın çok derinlere gömülü olduğunu ve sızlanamayacağımı düşünmüştüm ama şimdi bunu en utanç verici bağlamda yapmıştım.

Nox, "Sorun nedir?" diye sorduğunda "Gerçekten üzgünüm," diye ağzımdan kaçırdım.

"Hiçbir şey," diye hızlıca cevap verdim. Ellerim titriyordu, bu yüzden içkimi önümdeki sehpa bırakıp ve bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken dehşete kapıldım. Nox'un bakışlarıyla karşılaşmamak için gözyaşımı sildim. Ona bir deneyim yaşatmam için bana para ödüyordu ve ben kesinlikle bunu yapmıyordum. Yanaklarım utançtan kızardı ve odadan kaçıp hüzünlü küçük yuvama geri dönme dürtüsü beni ele geçirdi.

"Buraya gel." Sesini yükseltmedi ama yine de sakın bir otoriteyle doluydu.

Bunu yapmayacaktım. Ayağa kalkacak, buradan çıkıp gidecek ve olanları unutacaktım. Tüm bunlar aptalca bir fikirdi.

Ve sonra kendimi kanepenin minderlerinde ona doğru sürünürken buldum, uzanmış kollarına yerleşirken bedenim iznim olmadan hareket ediyordu. Beni yumuşak bir mırıltıyla titreşen göğsüne doğru çekti.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı, bir eliyle başımın arkasını tutarken diğer eliyle kalçamın etrafında kıvrıldı.

"Çok özür dilerim," diye boğuldum. "Neyim var benim? Ben hiç ağlamam."

"İyisin, tatlı kız. Bir alfaya yakın olmayalı uzun zaman oldu mu?"

Kahretsin. Tabii ki bu işte acemi olduğumu anlayabilirdi.

Ona ne kadar bilgi vereceğimi bilmiyordum. Bu devasa alfanın yanında ne kadar savunmasız olduğuma dair endişelerim zehirli sarmaşıklar gibi içime sızdı.

"Buna cevap vermek zorunda değilsin," diyerek beni yatıştırdı. Daha önceki utangaçlığı eriyip gitmiş, yerini sıkıntımın ortasında bile inanılmaz derecede seksi bulduğum kendinden emin bir otorite almıştı. "Bazen, bir omega bir süredir bir alfaya yakın olmadığında, bu duygusal bir tepkiyi tetikleyebilir. Bazı evrimsel saçmalıklar alfaların onlarla ilgilenmesini sağlamakta ilgilidir. Senin bir sorunun yok."

Sözleri, mırıltısı, üzerimdeki kolları, hepsi birlikte endişemi hafifletmek için çalıştı. Aylardır ilk kez omega içgüdülerim harekete geçti. İçimdeki rahatlama neredeyse daha fazla gözyaşı dökmeme neden oluyordu. İçimdeki omega ile tüm bağlantımı kaybettiğimi sanmışım ama o hâlâ oradaydı.

Kendimi onun geniş göğsüne bıraktım, sıcaklığı tenime sızıyordu. Burnum de-scenter'ının metalik kenarıyla gıdıklandı ve onun gerçek kokusunu içime çekebilmeyi diledim.

Kanepede öylece dururken zaman yavaşlıyor ve genişliyor gibiydi. Nox nazik ellerini vücudumda gezdirerek beni sıkıca kendisine bastırdı. Yavaşça duygularım yatıştı ve vücudumdaki diğer hislerin farkına vardım; içimde bir sıcaklık oluşuyordu ve Nox'un sert siki kıcıma bastırıyordu.

Derin bir nefes aldım, kendimi daha kontrollü hissediyordum. Daha önceki çöküşümü hâlâ anlamamışım ama seks artık rahat olduğum bir şeydi. Sırtım göğsüne gelecek şekilde yer değiştirdim ve sikine gömüldüm. Nox kulağımda inledi ve bu şimdiye kadar duyduğum en seksi şeydi.

"Emin misin?" diye fısıldadı.

Ellerini tuttum ve vücudumdan aşağıya doğru yönlendirdim. Elbisemi yukarı çekti, böylece külotum ortaya çıktı, eli amımı sıkıca kavradı ve küçük bir kayganlık patlamasının iç çamaşırımı ıslatmasına neden oldu. Kayganlaşmayalı uzun zaman olmuştu... Bu alfanın bana yaptığı başka bir şey daha vardı.

"Seni iyi hissettirmek istiyorum, tatlım. Sorun olur mu?"

Parmakları izin istercesine dantelli iç çamaşırımın kenarlarını okşadı.

Ona doğru eğildim, başımı göğsüne yasladım ve başımı salladım.

Yumuşak dudakları yanağıma öyle tatlı bir jestle bastırdı ki gözlerim fal taşı gibi açıldı. Sonra parmakları iç çamaşırımın içine girdi ve kendinden emin bir şekilde klitorisimin etrafında dolaştı. Zevkim hızla arttı ve parmaklarını kavradım.

uzaklaşmasını engellemek için kolumu tuttum. Daha önce hiç önce benim zevkime odaklanmak isteyen bir partnerim olmamıştı ve bu karşılaşmadan kesinlikle beklediğim bir şey değildi.

"İyi bir kız olup benim için gelecek misin?" Sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı, nefesi tenime değiyordu.

Sıkıştım, kendimi boş hissediyordum. Dudaklarımdan bir sızlanma çıktı. "Evet." "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye mırıldandı.

"Beni doldurmana ihtiyacım var." Klitorisimden daha fazla zevk fışkırırken nefes nefese kaldım.

Hiç tereddüt etmeden iki kalın parmağını içime soktu, başparmağı klitorisimin etrafında dönmeye devam etti. Parmaklarını pompaladı ve kıvrıldı ve ben sıkıldım, orgazmım beni geçerken bacaklarım titriyordu.

Nox parmaklarını içimde tutmaya devam etti, avuç içi dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi klitorisime bastırmaya devam etti. İnledim, kelimelerim az önce bana verdiği zevk tarafından çalındı.

"Boşaldığında çok güzel oluyorsun." Parmaklarını yavaşça içimden çekti. Parmaklarını ağzına götürüp kayganlığımı emerken gözlerimi kocaman açarak onu izledim. Bunu yaparken bakışlarımla buluştu ve beni esir aldı.

Lanet olsun. Bu çok ateşliydi.

Onunla yüzleşmek için döndüm, kalın kalçaları kalçalarımı genişçe açmaya zorluyordu. Benden çok daha iriydi ama şimdi bu durum içimi korku yerine heyecanla dolduruyordu. Pantolonunun üzerinden sertleşmiş sikini avuçlayana kadar ellerimi göğsünde gezdirdim. Çok iriydi ve şimdiden düğümünün oluşmaya başladığını hissedebiliyordum. Nox keskin bir nefes aldı, gözleri sanki kendini kontrol altına almaya çalışıyormuş gibi bir dakikalığına kapandı. Parmakları saçlarıma dolanana kadar elini vücudumda gezdirdi. Çekiştirdi, açıkta kalan boğazımı öpmek için öne eğildiğinde içime lezzetli bir acı kıvılcımı gönderdi. Ben de onun sikini sıktım ve göğsünden bir hırıltı yükseldi.

"Umarım hazırsındır çünkü seninle işim henüz bitmedi," dedi dişlerini sıkarak, kalçalarını elime doğru iterek.

"Olmasan iyi edersin, alfa," dedim alaycı bir gülümsemeye.

Bir hırıltı daha çıkararak beni kollarına aldı. Beni yatak odasına taşıırken nefes nefese bir kıkırdamayla kollarımı ve bacaklarımı ona doladım.

LIAM

I Omega'yı yatak odasına taşırken soğukkanlılığımı korumaya çalıştım ama pantolonumun içine boşalmama saniyeler kalmış gibi hissediyordum.

Otel odasına ilk adımını attığında neredeyse nefes almayı unutmuştum. Ava tam bir süper modele benziyordu. Uygulamadaki fotoğrafı muhteşemdi ama gerçekte ne kadar nefes kesici olduğuyla kıyaslanamazdı. Daha önce hiç onunki gibi gümüşü beyaz saçlar görmemiştim. Bu onu büyülü bir yaratık gibi gösteriyordu... dokunmadan duramadığım muhteşem kıvrımlara sahip bir yaratık. Onu gördüğüm andan beri taş gibiydim. Aynı zamanda çok da beceriksizdim. Ağır hizmet tipi de-scenter giydiğim için rahatlamıştım, böylece ne kadar derinliksiz olduğumu fark etmedi. Onun ne kadar endişeli olduğunu görünce sakinleştim, alfa içgüdülerim onu rahatlatmak için ön plana çıktı.

Burada seks için para ödeyeceğimi hiç düşünmemiştim ama çok yalnızdım. Sürüm yoktu, bu yüzden hiçbir omega beni potansiyel bir partner olarak ciddiye almazdı. Uygulamaya girmek için aylarca uğraştım, biriktirebildiğim her şeyi biriktirdim ve her zamanki gibi anneme ve kız kardeşlerime para göndermediğimde kendimi suçlu hissettim. Ama hayatımda bir kez olsun kendim için bir şey yapmam gerekiyordu.

Şimdi buradaydım, tatlı küçük bir omega vücuduma bastırılmıştı, ellerim onun kayganlığıyla sıırsıklam olmuştu.

Büyük otel yatağına doğru yürüdüm ve onu yavaşça yere bıraktım. Aramızda bir santim boşluk kaldığı anda, onu kapatma dürtüsü hissettim. Onu belinden kavradım ve kendime doğru çektim, diğer elimle çenesini kavradım ve bir öpücük için onu kendime çektim. İnledi ve kollarını tekrar boynuma doladı. Dili ağzımın içine girdi ve bu o kadar erotikti ki kıcını avuçladım, onu kendime doğru sıktım.

"Kahretsin, seni tatmalıyım," diye inledim, elbisesinin fermuarını açabilmek için yeterince geri çekildim. Ava kollarını kayışlardan çekti ve elbise yere düştü, onu dantelli siyah bir sütyen, şimdi tamamen sıırıslık olan küçük bir tanga ve topuklu ayakkabılarıyla bıraktı.

Tüm kelimelerim beni terk etti. Saçları mükemmel yüzünü çerçeveliyordu ve göğüs uçları sertleşmiş, sütyeninin dantelleri arasından dışarı çıkıyordu. Beli, nefis kalçalarına ve yuvarlak kıcına doğru genişliyordu, kendimi tekrar sıkmaktan alıkoyamıyordum.

"O kadar güzelsin ki gerçek olduğuna inanmak zor," diye mırıldandım, yüzünü nazikçe avuçlayarak.

Kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve kırılganlık ve arzuyla doluydular. Yavaşça ellerini kaldırdı ve gömleğimin düğmelerini çözdü. İşini bitirdiğinde omuz silktim ve pantolonumun düğmelerini açmadan önce ellerini göğsümde gezdirdi, tırnakları hafifçe tenime sürtündü. Bir elimi saçlarına sardım, teninin benimkine karşı verdiği mükemmel his karşısında nefesim kesildi.

Pantolonumu ve boxerımı çıkardı ve ayakkabılarımı çıkarmak için diz çöktü. Çırılçıplak kaldığımda dizlerinin üzerinde kaldı ve sikimdeki prekumu yalarken gözlerini benimkilere kilitledi. Saf ısı ve kadife gibi hissettiren sikimi ağzına aldığı anda inledim. Eğer devam ederse, dayanamayacaktım. Ona çoktan orgazm yaşatmış olmama rağmen, benim için diz çökmüş olmasından rahatsızlık duyuyordum. *Ona* tapan ben olmalıydım.

"Bunu çok iyi yapıyorsun, tatlım," dedim dişlerimi sıkarak, saçlarını çekiştirip onu üzerimden çekmeden önce. Sikimi bıraktı ve ben hemen ağzının hissini özledim.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" Dudağını ısırdı.

"Asla," dedim şiddetle. Onu kucağıma almak için uzandım, hemen bana sarıldığında içimden bir memnuniyet geçti.

"Ama bunu yapmaya devam edersen boşalacağım ve önce senin tadına bakmam gerek."

"Ah." Burnu şaşkınlıkla kıvrıldı. Neden şaşırdığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kim yüzünü bacaklarının arasına alıp saatlerini geçirmek istemez ki?

Onu yatağa yatırdım ve hızlıca sutyenini, iç çamaşırlarını ve ayakkabılarını çıkardım. Bir an için utanıp bacaklarını kapatacağını düşündüm ama sonra ellerim bacaklarının üzerindeydi ve onları birbirinden ayırıyordu.

"Sen mükemmelsin." Dudaklarım mükemmel pembe meme uçlarına ulaşana kadar teninde gezindi. Önce birini, sonra diğerini emdim ve dişlerimin hassas cildini sıyrmasına izin verdim.

Bir çığlık atarken parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Nox," diye nefes nefese kaldı. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Dudaklarından gerçek adımı duyabilmeyi diledim.

Karnını, kalçalarını ve uyluklarının arasındaki hassas teni öperek vücudunda aşağı doğru ilerledim. Göbeğine yaklaştım, bacaklarını omuzlarımı alacak şekilde açtım. Mükemmel amcığını gördüğümde nefesim kesildi; pembe, ıslak ve yumuşak, beyaz buklelerden oluşan bir şeritle benim için hazırды.

Klitorisine nefes verdim ve sürtünme arayışıyla kalçalarını iterken inledi.

"Lütfen," diye yalvardı. "Lütfen, lütfen."

Girişinden klitorisine doğru bir yol yaladığımda onu daha fazla bekletmedim. Tepki veren iniltisi beni gülümsetti, sonra dilimle klitorisinin etrafında döndüm ve yatakta kıvrınmasına neden olan sabit bir baskı uyguladım. İki parmağımı dar amına sokarken onu hareketsiz tutmak için bir kolumu kalçalarına koydum.

"Aman Tanrım," diye inledi, amcığı parmaklarımın etrafında çırpınırken ve bir çığlıkla boşaldı.

Hareketlerimi yumuşattım ama vazgeçmedim, tatlı amını yalayıp yutmaya devam ettim. Tekrar boşalması uzun sürmedi, parmaklarımı ve yüzümü kayganlığıyla ıslattı. İçinde boğulmak istiyordum. İnledi ve bacaklarını kapatmaya çalıştı ama ben onları açık tuttum.

"Benim için bir tane daha, tatlım. Bana bir tane daha ver," dedim, onun tekrar boşalmasını görmeyi takıntı haline getirmiştım.

Zayıf bir hıçkırık çıkardı, kolları ve bacakları gevşemiş ve yatağa yayılmıştı. "Yapamam," diye sızlandı, bir başka fişkırان kayganlık elimi ıslatırken bile.

"Yapabilirsin, çünkü alfan bunu talep ediyor."

Dondum kaldım, ne söylediğimi -ona *benim* dediğimi- fark ettiğimde parmaklarım içinde hareketsiz kaldı. Ama Ava bunu fark etmemiş gibiydi. Çok sevimli bir hırıltı çıkardı ve amını elime dayadı, omega'sı hareket etmeyi bıraktığım için açıkça öfkeliydi.

Sırıttım. Kıcıımı *kaldıramam*.

"Sadece bir tane daha, sonra dinlenebilirsin," diye mırıldandım ağzımı tekrar onun tatlı çekirdeğine götürmeden önce.

Parmaklarını saçlarıma doladı, ben onu tekrar yutarken beni kendisine daha da yaklaştırdı. Kahretsin, bir omega için beklediğimden çok daha hafif, hafif tatlı olan kayganlığına asla doyamayacaktım. Belki de de-scenter'ı bir şekilde kayganlığını etkilemişti ya da belki de baskılayıcı kullanıyordu.

Yumuşak bir iniltiyle boşaldı, vücudu tamamen gevşedi. Vücudunda yukarı doğru hareket edip onu kollarımın arasına almadan önce klitorisine son bir nazik öpücük kondurdum. Bacaklarını araladım ve elimi göbeğine bastırarak sıkıca kavradım.

Bacaklarını kapatmaya çalışırken "Artık yok," diye homurdandı.

"Endişelenme tatlım. Aşağı inmene yardımcı olmak için seni böyle tutacağım. Basınç ağrının bir kısmını alacaktır."

Tek tepkisi yüzünü boynumun kıvrımına bastırmak, burnunu kokumu arar gibi tenimde aşağı yukarı gezdirmek oldu.

"Nasılsın güzel kız?" Kollarımda rahatlamış ve doymuştu ama kokusu olmadan nasıl hissettiğini anlayamıyordum. Sessiz kaldığında bir endişe dalgası göğsüme doğru ilerledi. Onu çok mu zorlamıştım? Birini memnun etmek için hiç bu kadar yakıcı bir ihtiyaç hissetmemiştim ve onun amcığı üzerinde hissettiğim sahiplenme duygusu beni hazırlıksız yakaladı. Şimdi bile, onu bırakmak istemiyordum.

"Ben iyiyim, sanırım," diye yumuşak bir sesle karşılık verdi ve beni endişeli sarmalımdan kurtardı.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Elimini sırtındaki pürüzsüz deride bir aşağı bir yukarı gezdirdim. "Bu çok yoğun. Çok kötüsün," dedi ama sözleri hiçbir şey ifade etmiyordu.

151.

Ona baktım ve küçük şirin dudak büküşü karşısında kıkırdamamı engelleyemedim.

"Bu sana yarım düzine orgazm yaşatmak anlamına mı geliyor, tatlım?" "Evet," dedi emredici bir kokuyla.

"Tamam, ben kötüyüm." Gülümsememi saçlarına bastırdım. "Benim için çok iyiydin. Kesinlikle mükemmeldin."

Kolları vücudumun etrafında kıvrıldı, tam olarak saramasa da beni kendine yakın tuttu.

"Ve şimdi çok iyi bir kız oluyorsun, seninle ilgilenmeme izin veriyorsun," dedim alnından usulca öperek.

"Peki ya sen?" Elleri göğsümden aşağı inerek ereksiyon halindeki sikimi avuçladı.

Beni sıkıca kavradığında inlememi tutamadım. Elimi onunkinin üzerine koydum. "Zorunda değilsin tatlım. Seni boşalırken izlemek haftamın en güzel kısmıydı." Neredeyse "hayatım boyunca" diye ağzımdan kaçırıacaktım ama doğru olduğundan oldukça emin olmama rağmen bu biraz çaresiz görünüyordu.

Muhteşem gözleri benimkilerle buluştu. Kaşlarının arasında küçük bir kırıksıklık vardı ve parmaklarımı teninde gezdirmekten kendimi alamadım.

"Ama bu senin için."

"Kendini mecbur hissetmeni istemiyorum." Rahatsızca yer değiştirdim. Kendimi her zaman almaktan çok vermek konusunda daha rahat hissetmişimdir... samimi durumlarda ve hayatta.

"Bilmiyorum, Nox." Yüzüme yumuşak öpücükler kondurmak için eğildi. Sakalım hâlâ onun kayganlığıyla ıslanmıştı ve ben buna bayılmışım. "Seni iyi hissettirmeme izin ver."

Sikim onun elinde zıpladı ve o anda onun içinde olmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. Oturur pozisyona geçip üzerine oturdum.

"İçimde harika hissedeceğini şimdiden söyleyebilirim." Amını uzunluğuma doğru ovuşturdu. "Beni gelecek ve dolduracaksın."

Nefesimi kesen tek ve hızlı bir hareketle beni içine almadan önce sikimi yumruklayarak girişine doğru yönlendirdi. Sessiz bir nefesle ağzı açıldı, gözleri kocaman oldu. Ve sonra hareket etmeye başladı, her hamlede tatlı amını bana doğru sürüyordu.

Kendimi oturur pozisyona getirdim, kollarımı sırtına doladım, böylece bana sıkıca sarıldı, göğüsleri göğsüme bastırdı. Saçlarını yüzünden çektim, gözlerimiz buluştu. Birbirimize bakarken her şey durdu. Ava'nın dudakları ayrılmıştı, gözleri parlıyordu ve sanki ikimiz kendi baloncumuza sarılmış, diğerlerinden saklanmıştık

dünyanın. Onun dışında hiçbir şeyin önemi yoktu ve onun içinde olma hissini hayatımın sonuna kadar hatırlamak istiyordum.

Parmaklarını yüzümde gezdirdi, nefesi usulca tenimi okşadı. "Nox," diye fısıldadı.

Onu tekrar sertçe aşağı itmeden önce üzerimden kaldırırken parmaklarım kalçalarında sıkılaştı.

Başını geriye atarak ağladı. Boynundaki bir noktaya yapıştım, mükemmel tenini emdim. Onu işaretlemek, bana ait olduğunu tüm dünyaya duyurmak istiyordum. Bir sahiplenme dalgası onu ele geçirdi ve sahip olduğumuz tek şeyin bu gece olduğunu hatırlatan şeyi ittim. Onunla birkaç dakika geçirmiştik ve Ava şimdiden hayatımdaki en önemli kişi gibi hissediyordu.

İkimiz de koku engelleyici taktığımız için mümkün olduğunu düşünmediğim bir şey olan tekdüzeliğe daha da yaklaştığımı hissettim. Dişlerimi sıktım, içine girerken kontrolü elimde tutmaya çalıştım.

"Bak beni ne kadar iyi karşılıyorsun. Çok iyi gidiyorsun," dedim.

Ava bir iniltiyle bana sarıldı, parmakları omuzlarıma gömüldü.

"Düğümümü istiyor musun, tatlı kız?" Kızını sıkıca kavradım, sessizce *evet* demesi için yalvardım. Artık onun içindeydim ve asla ayrılmak istemiyordum. O kucağımdayken, dolgun dudakları zevkle ayrılmışken ve tatlı gözleri saatlerce bana sabitlenmişken içinde kilitli kalmak istiyordum.

Düğümümü klitorisine doğru bastırduğымda Ava'nın nefesi kesildi. "Evet," diye inledi, yüzünü boynuma bastırdı ve burnunu tenimde gezdirdi.

Beni kokuyla işaretlediğini fark ettiğimde neredeyse boşalıyordum. Şu anda onun kokusunu alamamam önemli değildi; omega beni sahipleniyordu. Bir hırıltı göğsümü yırttı ve daha sert ittim, *onun* zevkinde boğulurken ritmim daha düzensiz hale geldi.

Bir sonraki hamlede düğümü ona bastırdım. Zaten kısmen şişmişti ve oturması neredeyse çok sıkıydı. Ava'nın kaşları çatıldı ve küçük bir acı iniltisi çıkardı.

Göğsüm sıkıştı. Onu asla incitmek istemedim. Pozisyon değişikliğinin bunu onun için daha rahat hale getireceğini umarak kalçalarını kaydırdım.

"Durmamı ister misin?"

Başını salladı ama gözlerinin etrafında hâlâ hoşuma gitmeyen bir gerginlik vardı. Benim düğümüm ortalamadan daha büyüktü ama vücudunu kaplayan gerginlik, ilk kez mi düğüm atıyor diye sorgulamama neden oldu.

Kendimi Ava'ya odaklanmaya zorladım. Bunu onun için iyi bir deneyim haline getirmeliydim. Onu yeterince kaydırdım, böylece başparmağımı aramızda kaydırabildim ve klitorisini daire içine almaya başladım. Ava'nın tepkisi anında oldu. Sessiz bir nefes dudaklarından kaydı ve kasları gevşedi. Klitorisini çalıştırmaya devam ederken, yumuşaklığıyla büyülenirken rahatlama içimden geçti.

"Düğümümün etrafında gerilmiş tatlı küçük amınla çok güzel görünüyorsun. Seni burada tutacağım, zevkten bitkin düşene kadar boşalacaksın."

Düğümüm büyüdü, bir inilti ile boşalana kadar duvarlarına baskı yaparak amını doldurdu.

"O kadar dolu ki," dedi nefes nefese. "Tanrım, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor." İçine doğru sallanmaya devam ederken yüzüne nazik öpücükler kondurdum, Her iniltisinin tadını çıkarıyordum. Güneşin doğmasına saatler vardı ve ben şimdiden korkmaya başlamıştım. Onun içinde olmak eve dönmek gibiydi.

WESTIN

WOtel odasının kapısında durmuş, birbirimize bakıyorduk. Çıkışa üç dakika vardı ve ben ayrılmak istemiyordum.

Nox bir adım daha yaklaştı. Çenemi parmağı ve başparmağı arasına alırken sıcak, sert göğsü benimkine değdi. "Bunu söylemeye hakkım olmadığını biliyorum ama lütfen uygulamada dikkatli ol. Orada bir sürü tehlikeli insan var."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Nasıl tanıştığımızı düşününce sözleri biraz saçmaydı ama yine de takdir ettim. Bir an için Nox gibi bir alfaya sahip olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Tatlı, koruyucu ve en iyi şekilde hükmedici. Artık yalnız olmazdım.

Ama gerçek soğuk ve acımasızdı.

"Sanırım gitsek iyi olacak," dedim. *Beni seni terk etmek zorunda bırakma.*

Sertçe yutkundu ve başını sallayarak kapıyı açtı.

Asansörde yan yana durduk. Dizlerimi kilitleyip kendimi ona atmaktan alıkoyduğumda boğazımda bir yumru oluştu. Bu deneyimden umduğum tek şey para ve feromonlara doymaktı ama çok daha fazlasını elde etmiştim.

Ve bu kalbimi kırıyordu çünkü bir daha böyle bir şey yaşayabileceğimden şüpheliydim.

Asansör yolculuğu çok erken bitmişti. Kapılar açıldı ve lobi ortaya çıktı.

"Buraya arabayla mı geldin?" Çıkışa doğru ilerlerken Nox elini sırtımın küçük kısmına koydu.

"Taksiye bindim." Ona baktım.

"Yapabilirim-" Nox tekrar başlamadan önce boğazını temizledi. "Seni eve bırakabilirim."

Gözyaşlarıma karşı gözlerimi sıkıca kapattım, duygularım tekrar kontrol altına girdiğinde açtım. "Hayır, ama teşekkür ederim."

Onunla daha fazla zaman geçirmeyi, sadece kısa bir eve dönüş yolculuğunu bile arzuluyordum ama nerede yaşadığımı bilmesine izin vermek akıllıca değildi.

Onu sonsuza kadar kalması için davet edebilirim.

Telefonumu çıkardım ve omega taksi hizmetinden bir taksi çağırdım. Artık yol parası için yeterince param vardı. "Dört dakika uzaktalar."

Nox ağırlığını değiştirdi ve elini saçlarının arasında gezdirdi. Siyah tişörtü pazularını gösteriyordu. Kolları bütün gece boyunca beni öyle mükemmel sarmıştı ki.

"Seni tekrar görebilir miyim?" diye ağzından kaçırdı.

Dudaklarım aralandı ve kalbim çarpmaya başladı. Randevu mu demek istedi?

Ya da Şeker Yuvası'nda başka bir gece için?

Tereddütümü gören Nox hemen ekledi: "Zaman ayırdığın için sana ödeme yaparım. Ben sadece... Seni tekrar görmeyi çok isterim."

Bu alfayla kuracağım geleceğin hayalleri gözlerimin önünden geçti ve göğsümü parlak bir umutla doldurdu. Sonra sağlık sorunlarımı, kısırlığımı ve bir sürüye katılmamın yasak olduğunu öğrendiğinde yüzündeki nazik ifadenin tiksintiye dönüştüğünü hayal ettiğimde her şey yerle bir oldu. Herkesi hayal kırıklığına uğrattığım gibi onu da hayal kırıklığına uğratacaktım.

Taksi kaldırıma yanaştı.

Hayır demeliydim, bunu şimdi durdurmalıyım ve birlikte geçirdiğimiz geceyi özel bir anı olarak saklamalıyım, ama kendimi buna zorlayamadım.

"Hanımefendi?" diye sordu beta kadın taksi şoförü kıvrılmış camdan.

Arabaya doğru dönerken Nox'a "Bana mesaj at," dedim.

Güçlü kollar beni sardığında kapıya doğru uzandım. Nox'un geniş göğsüne yaslandım.

"Bu inanılmaz gece için teşekkür ederim, tatlım." Şakağıma bir öpücük kondurdu.

Ağlamamak için dişlerimi sıktım ve ellerini sıktım. Tüm kararlılığım beni terk etmeden önce, geri çekildim.

Yarım adım geri çekildi.

Belki de enkaz halinde olduğumu hissetti, arkamı d ö n ü p bedenimi onunkine atmama sadece bir sarılma kalmıştı.

Nox taksinin kapısını açtı, nazikçe arkamdan kapattı ve bana küçük bir el salladı. Gözden kaybolana kadar pencereden onu izledim.

LIAM

I Park halindeki arabamda oturmuş, boktan apartmanımın girişine bakıyordum. Hayatımın en büyüğü gecesinden sonra buraya geri dönmek, üzerime buzlu su dökülmüş gibi hissettiriyordu.

Ava'nın gerçek bir melek olmadığına hâlâ ikna olmamıştım. Güzelliği ruhani bir şeydi ve çok tatlıydı. Düğümüm onun içindeyken saatlerce konuşmuştuk. Komik, zeki ve ilginç biriydi. Seçtiğim kod adı için benimle alay ederken ikimiz de gülmüştük, bunun bir aşk kitabı klişesi olduğunu söylemişti.

Hayatımın en güzel saatleriydi.

Gecenin karanlığında, aramızda gerçek bir bağ olduğunu düşünerek kendimi kandırmıştım. Bu sabah umutsuzluğa kapılmış, onu tekrar görmenin yollarını aramaya başlamıştım. Tereddüt etmesinin beni kolayca hayal kırıklığına uğratmanın bir yolu olup olmadığından ya da başka bir şey olup olmadığından emin değildim.

Sorun şu ki, ona tekrar ödeme yapacak param yoktu. Ben bir sahtekârdım. Çatı katını kiralamak ve ona ödeme yapmak için parasının son zerresini harcamış beş parasız bir alfaydım. Ona asla hak ettiği hayatı veremeyecektim.

Telefonumu açtım ve annemden ve kız kardeşlerimden mesajlar yağmaya başladı, hepsi para istiyordu ve hastaneden fazladan vardiya almamı isteyen mesajlar geliyordu.

Sonunda arabadan inip içeri girerken elimi yüzümde gezdirdim. Anahtarlarımı kapının yanındaki tepsiye yerleştirip arkamdan kilitlediğim anahtarlarım şıngırdadı.

"Nerelerdeydin?" diye seslendi oda arkadaşım Bear. Elinde bir kase mısır gevreğiyle yırtık kahverengi kanepemizde oturuyordu.

Birbirimizi on yılı aşkın bir süredir tanıyorduk, gençken yeraltı dövüş pistlerinde tanışmıştık. Babam içki içtiği için birkaç günden fazla bir işte çalışmıyor, annem ve iki küçük kız kardeşimin geçimini sağlamak bana kalıyordu. Bear ile aynı boktan mahallede büyüdüm - New River'dan yaklaşık bir saat uzaklıkta. Onun gibi çetelere hiç bulaşmamıştım ama birbirimizi tanıyorduk. Hapisten çıktıktan sonra oda arkadaşı aradığım ilanımı görmüştü ve son sekiz yıldır buradaydık.

Lanet olası sekiz yıl ve hala birbirimizi zar zor tanıyorduk. O dükkânını işletiyordu, ben hastanede çalışıyordum ve ara sıra birbirimizin yanından geçerken homurdanıyorduk.

"Sadece... dışarı," diye cevap verdim.

Buzdolabını açtım ve yarısı boşalmış süt kutusuna ve rendelenmiş peynir torbasına baktım ama onları gerçekten görmedim. Nasıl olduğunu öğrenmek için Ava'ya mesaj atmalı mıydım? Beni hiç düşünüyor muydu?

Bear mutfağa geldi ve boş kâsesini yontulmuş muşamba tezgâhın üzerine koydu. "Omega mülakatlarına kaydolmayı hiç düşündün mü?"

Buzdolabını kapattım ve ona doğru döndüm. "Ne?"

Kollarını kavuşturdu, göz göze gelmedik. "Omega Merkezi'nin yakında tekrar mülakatlara başlayacağını söyleyen reklamlarını alıp duruyorum. Hiç kaydolmayı düşündün mü?"

Düşüncelerim hemen Ava'ya döndü. Sürü istiyor muydu? Üye olur muydu?

"Pek sayılmaz."

"Evet," diye mırıldandı Bear.

"Neden?... ilgileniyor musun?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Sadece reklamları almaya devam et. Bu geçmişimle beni kabul edeceklerinden bile şüpheliyim." Gerindi ve ses tonu rahattı ama çenesindeki gerginlik onu ele veriyordu.

Her sabah Ava'nın yanında uyanmanın nasıl bir şey olacağını hayal ederken üzerimize sessizlik çöktü. Onu kucaklamak, korumak ve tüm ihtiyaçlarının karşılandığından emin olmak.

Bu lanet bir fanteziydi.

Bir sürü oluşturmayı ve bir omega ile bağ kurmayı hiç düşünmemiş değildim ama hayatım krizden krize sürükleniyordu. Önce pislik babam bakmadığı için aileme bakmak zorunda kaldım, sonra da yaşlı adam karaciğer sirozundan öldükten sonra parçaları toplamak zorunda kaldım.

"Yani bunu hiç düşünmedin mi?" Bear sordu.

"Uhh, bilmiyorum. Benimle bir sürü oluşturmak istediğini mi söylüyorsun?"

Omuz silktili. "Yıllardır birlikte yaşıyoruz."

Kaşlarımı çatmıştım. Sanki bu sürü olmak için yeterince iyi bir sebepmiş gibi? "Dairemiz bok gibi. Bir omega'nın burada yaşamasına imkân yok."

"Bunu yapmalıyız demiyorum. Sadece merak ediyordum," dedi savunmacı bir tavırla. "Gitmem gerekiyor." Bear anahtarlarını kaptığı gibi hışımla odadan çıktı ve benim kafamı allak bullak etti. Yeni Omega Merkezi'ne pek dikkat etmemiştim ama şimdi içimde bir merak uyanmıştı.

Yeni omega mülakat sürecine bakmak için telefonumu açtım ama parmaklarımın otomatik olarak Sugar Nest uygulamasına gittiğini gördüm. Ava'dan haber alma ihtiyacıyla derim neredeyse kaşınıyordu.

NOX

Eve sağ salım vardın mı? Keşke seni götürmeme izin verseydin.

AVA

Ben geldim :)

NOX

İyi misin?

AVA

Evet

Dişlerimi sıktım, bana daha fazla ayrıntı vermesini istemekten kendimi alıkoydum. Ağrısı var mıydı? Yorgun muydu? Aç mıydı? Daha fazla kucaklanmaya mı ihtiyacı vardı?

Telefonum tekrar titrediğinde sarsıldım.

AVA

Sorman çok hoş.

NOX

Tabii ki tatlım.

Başka bir mesaj gelmedi ve ekrana baktım, içime çöken bir umutsuzluk ve özlem duygusuyla.

WESTIN

"G İyi iş, Westin," dedi Luc, kum torbasını benim için tutarken bana nadiren gülümsedi. "Bu yumrukların arkasına çok fazla güç koyuyorsun."

Alnımdaki teri sildim. "Teşekkürler." Ağır nefes alıyordum ve uzuvlarım yanıyordu ama kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum. Bu sabah sadece boynumda hafif bir ağrıya uyandım. Teorimin doğruluğu kanıtlanmış gibiydi - bir alfaya yakın zaman geçirmek semptomlarımı azaltmıştı. Kafamın arkasındaki o sessiz ses belki de herhangi bir alfa olmadığını söylüyordu... belki de farkı yaratan Nox'tu. Bu düşünceyi çabucak bir kenara ittim. Onu bir daha asla göremeyecekken böyle düşünmek bana yardımcı olmazdı.

Muhtemelen. Belki.

Lanet olsun. Böyle yıkılmama izin veremezdim. Bu sabah bana mesaj attı ve cevap vermekten kendimi alamadım. Bana yine çıkma teklif etmemişti ama teklif ettiği andan korkuyordum çünkü onu reddetmek zorunda kalacaktım.

Boğazımdaki yumruyu görmezden gelerek yumruklamaya devam ettim.

Bugün küçük bir sınıfımız vardı, sadece Poppy, Josie, Charlie ve Clementine, eskiden Atama Karşıtı Hükümet İttifakı ile çalışan ve derslerimiz sayesinde tanıdığım bir beta.

Luc bir telefon alıp ofise gidene kadar yumruklarımızı çalışmayı sürdürdük - gitmeden önce Charlie'ye alnından bir öpücük vermeyi ihmal etmedi.

Yalnız kaldığımız anda hepimiz spor salonunun bir köşesinde toplandık. Poppy ve Clementine'in yanındaki mindere uzandım. Kendimi savunmayı öğrenmekten hoşlanıyordum ama derse esas olarak arkadaşlarımla birlikte olmak için geliyordum. Onların yanında kendimi tutuyor, onlara daha çekingen bir yanımlı gösteriyordum ama bu yine de kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyordu.

"Hiç gitmeyecek sandım." Poppy telefonunu çıkardı. "Kız kıza konuşma yeteneğimizi gerçekten kısıtlıyor."

Josie, Charlie'nin yanındaki sandalyeye otururken homurdandı. "Evet, kendini savunma dersimiz sırasında bizi kendini savunma pratiği yapmaya zorlamaya nasıl cüret eder?"

Duvara yaslanıp gözlerimi kapatarak nefes alış verişlerimi düzene sokarken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Ağrım kötü olmasa da kaslarım hâlâ güçsüzdü.

"Son ORC toplantısından sonra herkes nasıl hissediyor? Çünkü ben her şeyi yakıp yıkmamız gerektiğini düşünüyorum," dedi Poppy, ses tonundan öfke yayılıyordu.

"Siktir, biliyorum," dedi Josie kaşlarını çatarak. "Bu hükümet o kadar çok söz verdi, ama şimdi omegalar kendi sürülerimizi seçme konusunda bile güvenilirmez mi?"

"Kulağa korkunç geliyor," dedi Clementine.

Josie, "ORC'de ya da senatoda falan çalışmalısın, Clem," dedi. "İttifak'ta çok iyiydin."

Clementine omuzlarını silkti. "Böylesine boktan bir hükümet için heyecanlanmak zor."

Bakışlarını yakaladım ve gülümsedi ama gözlerinin altındaki koyu lekeleri fark edemedim. Geçtiğimiz yıl daha az canlı hale gelmiş, gözümüzün önünde eriyip gitmişti. Artık feshedilmiş olan Atama Merkezi'ndeki işini kaybetmişti ve aşık olduğu alfa, Atama Hükümeti'nin yanında yer alarak ona ihanet etmişti. Kendi içine çekildiğini hissedebiliyordum ve bu beni üzüyordu çünkü bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum.

"Onlar da en az Atama Hükümeti kadar kötüler," dedi Poppy, sesi giderek yükselirken.

Josie burnunu kıvırdı. "Yani... Sanırım bu hükümet bizi taciz edebilecekleri ve üzerimizde zihin kontrol cihazlarını test edebilecekleri Atama Akademisi'ne gitmeye zorlamıyor..." Sözlerini yarıda kesti ve hepimiz bir kahkaha patlattık, odadaki gerginlik dağıldı.

"Evet, o da var," dedim homurdanarak. "Bar cehennemde."

"Tamam, iyi, Atama Hükümeti'nden daha iyiler. Ama Tanrı aşkına, daha fazla şeyin değişmesi gerekiyor," dedi Poppy. "Birkaç hafta içinde bir toplantımız daha var ve bence onların politikalarına karşı çıkmaya devam etmeliyiz. Hala alfaların omegalar için yasa çıkarmasıyla aynı durumdayız."

Başımla onayladım ama içimi bir yorgunluk kapladı. ORC'ye katılacağım için çok heyecanlıydım ama çok yorgundum. Toplantıyı düşündükçe kalbim sıkışıyor, geleceğim hakkında kısa süreliğine de olsa umutlanmama izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum. Hayat tam bir hayal kırıklığıydı ve her şeyi olduğu gibi kabullenmem gerekiyordu.

"Durun," dedi Charlie sandalyesini minderin kenarına yaklaştırarak. "Daha iyi bir haber vereyim, hepiniz en yeni kanunsuz ifşasını gördünüz mü?"

Kaşlarımı kaldırdım. Son zamanlarda haberlere pek dikkat etmiyordum ama iki hafta önce anonim bir kaynak önde gelen bir alfa işletme sahibi hakkında bir rapor sızdırmıştı. Raporda, eski Atama Hükümeti döneminde, kaçırılan omegaların tutulduğu ve istismar edildiği bir dizi tesisi finanse etmek de dahil olmak üzere suçlar işlediğine dair kanıtlar ortaya konmuştu. Daha önce Atama Hükümeti ile bağlantısı olan alfaları yargılamakta yavaş davranan Bölge Savcısı, alfayı tutuklamak zorunda kalmıştı. İtiraf etmeliyim ki tutuklanma videosunu internette görmek oldukça tatmin ediciydi. Eski hükümet döneminde omegaların istismarına katılan pek çok alfa kovuşturmadan kaçmıştı.

"Hayır, tamamen kaçırdım." Poppy telefonunda öfkeyle yazmaya başladı. "Vay anasını, yeni ifşa Marshall Whiteburn hakkında mıydı?"

Telefonunun ekranına bakmak için eğildim, sayfanın en üstünde eski Atama Merkezi Müdürünün bir fotoğrafı vardı. Boğazım düğümlendi.

"Çok acımasızdı." Charlie sırtıttı. "Başlangıçta sadece dört yıla mahkum edilmişti ama raporda belirtilen suçlar potansiyel olarak ömür boyu hapis cezası anlamına geliyordu."

Poppy telefonundan başını kaldırıp baktı. "Bu raporları yayınlayan bir omega olmalı, değil mi? Yani, imzaları bir çiçek yaprağı."

Clementine, Josie'ye dönerken kaşlarını çatarak, "İttifak olabileceğini düşünmüştüm," dedi. "Ben bu konuda bir şey biliyor mu?"

Josie'nin alfası hükümet karşıtı İttifak için bazı bilgisayar korsanlıkları yapmıştı, ancak güler yüzlü fırın sahibini bir bilgisayar korsanı olarak hayal etmek benim için zordu.

Josie başını salladı. "Hayır, öyle değil. Bunun arkasında İttifak'ın olduğunu sanmıyorum." Yüz ifadesini bir gülümsemeye dönüştürmeden önce yüzünde bir şey parladı. "Yine de bunun gerçekleşiyor olması harika."

Raporu okuyup okumayacağımdan emin değildim. Atama Hükümeti altındaki hayatımı unutmak için çok uğraştım ve bu beni düşünmeye zorlayacaktı. Sessizleştim, burnuma tatlı bir koku gelene kadar düşüncelerimin içinde kayboldum. Poppy'ye doğru döndüm, burnumu kıvırdım. "Yemin ederim, eğer Marshall'ın fotoğrafına bakarken parfüm sıkıyorsan..."

"İyy!" diye ciyakladı, omzumu itti. "Şimdi gözbebeklerimi yakmak zorunda kalacağım. Adamlarımla seks yapıyorum." Ses tonunda söylenmemiş bir *duh* vardı.

"Bekle," dedi Josie, gözleri parlayarak. "Bana öğretmene ihtiyacım var. Erkek arkadaşlarım bana sürekli mesaj atıyor ve ben çok beceriksizim."

"Ben de öğrenmek istiyorum," dedi Charlie. "Alfalarımdan ikisi şehir dışında ve onlara biraz işkence etmek istiyorum."

"Peki ya sen Westin?" Poppy sordu. "Seks yapmak istediğin biri var mı?"

Aklıma hemen Nox ve Bear geldi. Onlarla mesajlaşmanın ne kadar eğlenceli olacağını düşündüğümde sırtımda engelleyemedim, asla yapmayacağımdan değil. Birlikte olamadığımız zamanlarda onları yönlendirmek istemezdim.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldı Josie. "Bu gülümseme de neyin nesi?"

Dudağımı ısırdım. "Biriyle tanışmış olabilirim," diye kabul ettim sonunda, yanaklarım pembeleşmişti. "Ama hiçbir yere gitmeyecek, o yüzden..." Omuzlarımı silkerek konuyu kapattım.

Poppy suratını astı. "Bu hiç eğlenceli değil. Neden hiçbir yere gidemiyor?"

Ne söyleyeceğimi bilemeden minderim üzerinde kıpırdandım. Arkadaşlarım Atama Hükümeti'nin düşüşünden önce bir sürüye katılmaya uygun olmadığımı biliyorlardı ama şu anda hâlâ bir sürüye katılamayacağımı açıkça belirtmemiştim. Mülakat sürecine katılmak için hâlâ çok kusurlu olduğumu kabul etme düşüncesi yanaklarımı yaktı.

Charlie boğazını temizledi. "Peki, cinsel içerikli mesajlaşmaya nasıl başlıyorsun?" diye sordu, konuyu değiştirerek. Ona minnettar bir bakış attım ve o da bana göz kırptı.

Neyse ki Poppy soru sormaktan vazgeçerek Charlie ve Josie'ye döndü. "Başlatmak çok kolay. Josie, şimdi bir dene."

Josie'nin gözleri büyüdü. "Şimdi mi?"

"Evet," dedi Charlie heyecanlı bir alkışla, "hepimiz buradayken ve bunu

birlikte çözebilecekken."

"Peki." Josie oflayıp puflayarak telefonunu çıkardı. "Nasıl başlatabilirim?"

"Hmm," dedi Poppy, düşünceli görünüyordu. "'Çok boşum, beni dolduracak bir şeye ihtiyacım var' gibi bir şeyle başla."

Hepimiz ona baktık.

"Bu cidden alfalar üzerinde işe yarıyor mu?" Clementine mırıldandı.

"Onlar basit yaratıklar," dedi Poppy saçının ucunu döndürerek. Josie küçük bir çığlık atarak, "Aman Tanrım, ben gönderdim," dedi. Elinde tuttuğu

Telefonu sıkıca kapattı, panik içindeki gözleri bizimkilerle buluştu. "Bir şeyler yazıyorlar."

Hepimiz yaklaştık. Sonra Josie'nin yüz ifadesi bir şaşkınlığa dönüştü.

"Bana yemek getirmelerini isteyip istemediğimi soruyorlar."

Poppy bir kahkaha attı. "T a n r ı m, bu düşündüğümde daha zor olabilir. Onlara başka bir şey yeme modunda olduğunu söyle." "Göz kırpan bir yüz emoji falan koyun," diye ekledim.

Josie mesajı yazdıktan sonra gözlerini devirdi. "Ben az önce peynirli makarna yapmasını isteyip istemediğimi sordu. Bu umutsuz bir durum."

"Ver şunu bana," dedi Poppy.

Josie telefonu Poppy'nin ulaşamayacağı bir yerde tutarak, "Hayır," diye karşılık verdi. "Akıl almaz bir şey göndereceksin. Westin," dedi bana doğru dönerek. "Sen bana yardım et."

"Ben mi?"

"Evet, ellerinde yemek tepsileriyle içeri dalmadan önce." Josie bana telefonunu uzattı.

Clementine, "Durun, hayır, ben o seçeneği seviyorum," dedi. "Ben en iyi peynirli makarnayı yapar. Ona hepimizin aç olduğunu söyle."

"Kurtar beni, lütfen," diye yalvardı Josie.

Ona bıkkın bir bakış fırlattım ve ne yazacağıma karar verirken parmaklarımı ekrana vurdum. Bir mesaj yazdım ama göndermedim, telefonu ona geri verdim.

"Aman Tanrım," dedi Josie, bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı. "Bunu az önce yazmadın."

"Bir bakayım," dedi Poppy.

Clementine, Poppy'nin omzunun üzerinden mesajı okumak için hareket etti ve sonra telefonu Charlie'ye verdiler.

"Vay anasını," dedi Charlie. "Bu çok gelişmiş bir şey."

"Westin, bizden bir şeyler saklıyorsun," dedi Poppy. "Her zaman sessiz olanlardır, değil mi?"

"Hepimizin senden notlar alması gerekiyor." Charlie telefonu Josie'ye uzattı.

"Abartıyorsun," dedim yanaklarım kızarak.

Josie telefonu geri alarak, "Kesinlikle değiliz," dedi. Sonra yüzüne dehşet dolu bir ifade geldi. "Hayır, hayır, hayır," dedi panik içinde bize bakarak. "Ben gönderdim!" Telefonu sanki bir el bombasıymış gibi minderin üzerine fırlattı.

"Sorun değil," dedim gülerek. "Üzülecek değiller ya."

"Az önce alfalarım döllerini için açlıktan öldüğümü ve beni defalarca doldurmalarını ve sonra bana yedirmelerini söyledim ve sen bunun sorun olmadığını mı düşünüyorsun?" Josie çığlık attı.

Clementine ve Charlie bir kahkaha patlattı ve ben de gülümsememi engelleyemedim. Yeni arkadaşlarıma bağlandığımı hissettiğim böyle anlar bana sihir gibi geliyordu. Lisedeki arkadaşlıklarımın hepsi oldukça sığdı, daha çok içki içmeye, parti yapmaya ve sevişmeye odaklanmışlardı. Hiçbirinin ailemin öldüğünü bildiğini bile sanmıyordum. Yavaş yavaş bu kadınların beni tanımasına izin veriyordum.

Josie çıldırmaya devam ederken Clementine'e döndüm. "Biriyle görüşüyor musun?" Ona sessizce sordum.

Başını iki yana salladı. "Biriyle çıkmanın bana göre olduğunu sanmıyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Başımı salladım. Hayatı hakkında pek bir şey bilmiyordum ama bunu kesinlikle anlıyordum.

"Böyle bir şey gönderecek kadar cesur muyum bilmiyorum," dedi Charlie tekerlekli sandalyesiyle oynayarak.

"Kesinlikle yapabilirsin," dedim. "Uzaklara gittikleri için alfalarınızı biraz cezalandırmanız gerekiyor."

"Çok doğru," dedi sırtarak.

Bir süredir aklımda olan ama sormaya çekindiğim bir soru dudaklarımdan döküldü. "Charlie, alfaların senin arkadaşın mı?"

Başını eğdi. "Evet, öyle, neden?"

Poppy ve Josie'nin alfaları da onların kader arkadaşlarıydı, bu da biyolojik olarak mükemmel bir eşleşme oldukları anlamına geliyordu. Yine de eşleri olan herkes bunun bundan daha fazlası olduğunu söylüyordu - biyolojiyi aşan ve daha çok *ruh eşi* gibi hissettiren bir bağ.

"Nadir olduğunu sanıyordum," dedim.

"Atama Hükümeti öyle görünmesini sağladı," dedi Josie. "Eşler hakkında yayınlanmış tüm araştırma makalelerini kaldırdılar ve hepimizi kendi çıkarlarına hizmet eden sürülere katılmaktan mutlu olmaya ikna etmek için bunu gerçekten nadir görülen bir şeymiş gibi gösterdiler. Ama bence bu aslında çok yaygın." Gözleri bana dikilmişti ve çok fazla şey gördüğünü hissettim.

Eşim olamayacağını biliyordum, uzun zamandır bundan emindim. Omega'm geri çekilmiş ve kırılmıştı ve kokum kalıcı olarak kaybolmuştu. Ama zihnimin Ayı ve Nox'a dönmesine engel olamıyordum, sanki beni onlara bağlayan ipler varmış gibi.

"Nereden biliyorsun?" Tamamen entelektüel bir egzersizmiş gibi görünmeye çalışarak sordum.

"Kokuya dayalı," dedi Poppy. "Sen onları koklarsın, onlar da seni koklar ve anlarsın."

Josie gözlerini devirdi. "Bu biraz basitleştirmek olabilir. Kullandığım baskılayıcılar yüzünden anlamam biraz zaman aldı. Benim için oturması biraz zaman aldı, ama sanki vücudum her zaman biliyordu. Hemen onlara çekildim ve onlardan uzak kalmaktan nefret ettim. Ayrıca zihnim yapmamam gerektiğini söylediğinde bile onlara güveniyordum. Yani bence bu kokudan çok daha derin bir şey; bu sadece tepedeki kiraz."

Sözleri karşısında kalbim hızla çarptı ama içimde büyüyen umut dolu heyecanı çabucak bastırdım. Nox ve Bear'a duyduğum aşkı başka bir şeyle karıştırıyordum.

Tam o sırada Luc ofisinden çıktı. Oturduğumuzu görünce kollarını kavuşturdu ama Charlie sadece kıkırdadı ve ona bir öpücük kondurdu. Gözleri Charlie'ye takıldığı anda yumuşadı ve ona duyduğu şefkati görmek kalbimi sızlattı.

"Omegalar. Onları beş dakika bile yalnız bırakamıyorum," diye mırıldandı.

"Clementine bir beta." Charlie sandalyesini alfasına doğru yuvarladı. "Ve sanki omegaları aşağılıyormuşsun gibi geldi."

Luc ona bakarken sırttı. "Asla yapmam." Luc onun yüzünü kavradı ve öpmek için kendine çekti.

Tam o sırada kapı çarparak açıldı ve Josie'nin alfaları -Cam, Theo ve Ben- içeri dalıp omega'larına doğru koşmaya başladılar.

"Sen ne-" Cam onu omzunun üzerinden atıp kapıya doğru yöneldiğinde sözünü kesti.

"Sanırım işe yaradı," diye bize bağırdı ve onlar gitmeden önce küçük sevimli bir el salladı.

Luc gördüğü manzara karşısında ağzı açık kaldı. "Bu da neydi böyle?"

Charlie kahkahaları arasında, "Hiçbir şey," diye boğuk bir ses çıkardı. Clementine bana, "Hepsi senin suçundu," dedi.

"Sanırım öyle," dedim bir kahkaha atarak. "Sanırım alfalar gerçekten de basit yaratıklar."

Eşyalarımızı toplarken neşemiz yerindeydi. Poppy her hafta yaptığı gibi beni bırakmayı teklif etti ama ona eve patenle dönmekten mutlu olacağımı söyledim. Genelde rahatsız edici olmak istemediğim için geri çevirirdim ama bugün gerçekten kayarak dönmek istiyordum. Yeni keşfettiğim enerjimin avantajını sonuna kadar kullanmak istiyordum.

Arkadaşlarıma el salladım ve eve dönerken hafiflediğimi hissettim. Güneş batıyordu ve bahar havası çiçek açan kızılıcık ağaçlarının kokusuyla doluydu.

Eve vardığımda, posta kutusunda patenlerimi çıkardım ve çoraplarımla çakıllı araba yolundan geçerken posta yığınının kolumun altına sıkıştırdım. Mektupları mutfak adasına attım ve bir bardak su içtikten sonra içlerini karıştırdım. Çoğu ıvır zıvırdı. Omega Merkezi'nin bir ilanına bakarken göğsüm sıkıştı: "Sürünüzü bulun! Yeni mülakat sürecine bugün kaydolun!" yazıyordu. Buruşturdum ve çöpe attım. Beni reddettikleri ve sonra da bunu yüzüme vurdukları için canları c e h e n n e m e .

Geçen ayın elektrik faturasını içeren zarfı gördüğümde kalbim daha da kötüleşti. Henüz açacak kadar cesur olmadığım için kenara koydum.

Parmaklarım son posta parçasının üzerinde dondu kaldı. Üzerinde adımın yazılı olduğu küçük bir zarftı ama tıpkı tüyler ürpertici notla birlikte aldığım zarf gibi üzerinde pul ya da iade adresi yoktu. Faturayla birlikte bir kenara koymak ya da doğrudan çöpe atmak istedim ama kendimi zarfı yırtıp açarken buldum.

Küçük beyaz bir kart çıkarırken çenemi sıktım.

*Benim sevgili meleğim, saçları o kadar güzel ki gece
gökyüzündeki yıldızlar gibi parlıyor
Parmaklarımı o ipeksi saç tellerinde gezdirebileceğim
anı hayal ediyorum.
Seni izlediğimde kalbim uçuyor*

Seni herkesten daha çok seviyorum.

Şiiri okurken tüylerim diken diken oldu, parlak ruh halim yok oldu. Omzumun üzerinden baktım, aniden izlendiğim paranoyasına kapıldım. Anlamlandırmaya çalışarak tekrar okudum.

Sonunda, daha fazla bakamadım. Bir öncekini soktuğum çekmeceyi açtım ve bunu içine atıp kapattım. Mutfağın ışıklarını kapattım ve her hızlı adımda kalbim çarparak yukarı koştum.

Yatak odamın kapısını kilitledim ve en sevdiğim battaniyeme sarınarak yuvamda uzandım. Nefesimi kontrol etmeye çalışırken başımdaki ağrı yeniden şiddetlendi. Paranoyaklaşıyordum. Bu muhtemelen bir şey değildi ya da en kötü ihtimalle bir eşek şakasıydı.

Ama şiirin sözleri gece geç saatlere kadar peşimi bırakmadı, beni kabuslarıma kadar kovaladı.

WESTIN

W Ertesi sabah uyandığımda alt katta insanların dolaştığını duydum. Pencereden dışarı baktım ve amcamların arabasını gördüm. Alnımı pencere pervazına dayayarak inledim. Sanki Zehirli varlıkları birinci kattan odama kadar sızıyordu. Keşke çalışacak olsaydım da evden çıkmak için bir bahanem olsaydı ama onun yerine bütün gün odamda saklandım. Ama şimdi öğleden sonra olmuştu ve açlıktan ölüyordum.

Ve lanet olası endişeli.

Aklım sürekli mektuplara gidiyordu. Bütün gün kendimi zararsız olduklarına ikna etmeye çalışmıştım ama midemin çukurundaki hastalıklı his bir türlü geçmiyordu. Amcalarıma söylemeliydim. S ylememek aptallıktı. En azından aşağı inerken kendime böyle söyledim.

Mutfağa baktım ve Alex'i adada otururken buldum. "Hey, bir dakikan var mı?"

Sabırsız bir ifadeyle okuduğu gazeteden başını kaldırdı. "Ne oldu Westin?"

Bakışları altında b z lmemek için kendimi zor tuttum.  ekmeceden iki mektup çıkardım ve ona uzattım.

"Bu da ne?" diye sordu, zar zor göz gezdirerek.

"Tüyler ürpertici mektuplar alıyorum. Sanırım biri beni takip ediyor olabilir." Bunu ilk kez yüksek sesle söylemek gerçekmiş gibi hissettirdi.

Alex bir kez daha baktı, bu kez gerçekten okuyordu. Beni neredeyse sıkılmış bir bakışla süzdü. "Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

Boğazım düğümlendi ve omuzlarımın içeri doğru kıvrılmasına engel olamadım. "Emin değilim. Sizce bunu polise bildirmeli miyim? Bir şey yapacaklarından emin değilim..." Alex gözlerini devirirken ben de sözümü yarıda kestim.

"Westin, eğer bu mektuplar gerçekse ve senin hayal gücünün ürünü değilse, zararsız bir şaka gibi görünüyor."

Öfke içimi yaktı ve yanaklarım kızardı. "Bunu uydurmuyorum ve burada yazılanlar bana zararsız gelmiyor."

Alex sanki bu konuşma için güce ihtiyacı olan kendisiymiş gibi kahvesinden uzun bir yudum aldı.

"Gitmeye hazır mısınız?" Sean mutfığa girdi, telefonuna bakıyordu. Beni görünce başını kaldırdı ve dudağı kıvrıldı. "Burada olduğunu bilmiyordum."

"Ben burada yaşıyorum," dedim kuru bir sesle.

"Demek öyle," dedi Sean. "Lafı açılmışken-" Dün gece açmayı reddettiğim elektrik faturasını kaldırdı.

Faturaya baktım, tutarı gördüğümde göğsümde panik yükseldi. "Bunu ve kirayı ödeyecek param yok."

"Bu bizim sorunumuz değil," dedi Sean. "Kalbimizin iyiliği için burada yaşamanıza izin veriyoruz. En azından bunu yapabileceğinizi düşünüyorum."

Alex ayağa kalktı ve gerindi. "Pekâlâ, gitmeye hazırım."

"Ama bunu yapamazsın." İki alfanın arasına baktım. "Bu faturayı ödeyecek param yok."

"Her zaman omegaların da alfalar kadar yetenekli olduğunu söyleyen sendin," dedi Sean. "Bir yolunu bul."

Alex ve Sean beni mutfakta yalnız bırakıp mektubu tezgâhın üzerine bırakırken yumruğum faturanın üzerine kapandı. Elektrik faturasını düzelttim. Aylık ödeme neredeyse her ay fırında kazandığım kadar tutuyordu. Böyle büyük bir evde elektrik, gaz ve suyun ne kadar tuttuğunu hiç düşünmemiştim. Başımı ellerimin arasına aldım ve bundan bir çıkış yolu düşünmeye çalıştım.

Amcalarımın beni sevmediğini biliyordum ama tehdit edildiğim için biraz endişe gösterebileceklerini düşünmüştüm. İliklerime derin bir yalnızlık yerleşti.

Nox'la geçirdiğim geceden bu ayın faturasını ödeyecek kadar param vardı ama ileride nasıl idare edeceğimden emin değildim. Kendimi acınası hissediyordum.

Josie'den borç istemek, özellikle de nasıl geri ödeyeceğimden emin olmadığım için. Kulübe dönme düşüncesi beni yoruyordu ve Sugar Nest'i tekrar denemek istediğimden emin değildim. Hiçbir şeyin Nox'la geçirdiğim gecenin yerini tutmayacağını biliyordum ve uygulamada başka biriyle çıkmak ihanet olacakmış gibi geliyordu. Aptalca bir mantıktı ama aldığım yeni tekliflere her baktığımda içimi kaplayan yanlışlık hissinden kurtulamıyordum.

Duvarlar üzerime üzerime geliyor gibi hissediyordum. Vücudum iflas ediyordu, biri peşimdeydi ve zaten zar zor yemek yiyebiliyordum. Boğazımdan bir çığlık koptu ve parmaklarım Alex'in kahve fincanını kavrayıp odanın öbür ucuna fırlattı. Yere çarpıp paramparça olmadan önce duvardan sekti.

Cam parçalarından oluşan dağınıklığa baktım, gözlerim düşmesine izin vermediğim yaşlarla yanıyordu. Birinin bana sarılmasını istedim. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini. Nox'un kollarının beni sardığını, sert göğsünün sırtıma yaslandığını hayal ettim. Dudaklarını kulağıma bastırdı ve her şeyin yoluna gireceğini fısıldadı. Ve sonra beni saran kollar Bear'ınkilerdi. Yüzüm ona dönük olacak şekilde beni çevirdi, çenemi yukarı kaldırdı, böylece onun karanlık gözleriyle karşılaştım, bakışları deliciydi.

Ama bu bir hayaldi. Hükümetin politikaları olmasa bile, bir sürü için yeterince iyi olmadığımı biliyordum. Benimle ne kadar çok zaman geçirirlerse, beni reddetme olasılıkları da o kadar artıyordu. Tek başımdıydım.

Her zamanki gibi.

HENRY

I Park ettiğim arabamdan Vanilla Pie Bakery'nin girişine baktım. Saat neredeyse altı olmuştu ama fırının içi hareketliydi. Pencereden Westin'i görmeye çalışırken midem bulandı. Sanırım

Beyaz saçların parıltısını yakaladım ve bu kalbimin daha hızlı atmasına yetti. Omega Hakları Komitesi toplantısından bu yana bir hafta geçmişti. Yeni Omega Merkezi paketi mülakat sürecinin başlatılması için tüm yasal belgeleri hazır hale getirmek için günde on iki saat çalışmıyor olsaydım, çok daha erken burada olurum. Neden burada olduğumdan bile emin değildim. Ofisten ayrıldığımda, uzun bir günün ardından eve gidip yatmayı planlamıştım ama otoparktan çıktığımda şehrin tarihi kısmına doğru dönüyorum.

Westin'i düşünmeden edemiyordum. Toplantıda neredeyse hiç konuşmamıştık ama ne yaptığını, nasıl hissettiğini ya da üzerinde çalıştığımız politikalar hakkında ne düşüneceğini merak edip duruyordum.

İşte buradaydım, benim için fazla iyi olduğu çok açık olmasına rağmen ona çıkma teklif etmek için cesaretimi topluyordum. Son derece güzel, zeki bir omega mı? Görüşme süreci başladığı anda bir sürü onu kapardı.

Kesinlikle ona takıntılı bir sürüyü hak ediyordu. Bunun bir parçası olabileceğimi hayal etmekten *kendimi* alamıyordum.

Sonunda arabamdan çıkarken oflayıp pufladım, caddeyi geçip dükkâna girerken ellerimin ne kadar nemli olduğunun farkındaydım. Dükkâna girdiğimde

Westin'i tezgahda görmedi. Toplantıda onun yanında oturan omega-Josie-kasaya bakıyordu ve gözlüklü, arkadaş canlısı görünümlü bir alfa müşteri siparişlerini paketliyordu. Neredeyse arkamı dönecektim ama ayaklarım gitmeyi reddetti. En azından *denemek* zorundaydım.

Sıra azaldı ve ben öne çıktım. Josie'nin yüzünde tanıdık bir ifade belirdi. Gülümsedi ve yanıma gelmem için eliyle işaret etti. "Henry, değil mi?" diye sordu hafifçe aşağı yukarı zıplayarak.

"Evet," dedim kısık sesle. Boğazımı temizledim. "Sen ve Westin bahsettikten sonra bu fırını kontrol etmem gerektiğini düşündüm."

"Ben!" Josie, bir müşteriyle sohbet etmekte olan alfaya dönerek seslendi.

Yanına yürüdü ve birbiriyle tamamen rahat olan iki insanın rahatlığıyla kolunu ona doladı.

"Ne, kıymetlim?" Ben sordu.

"Şunu bir saniyeliğine kapatın." Kasayı işaret etti. "Westin'i almam lazım."

"Oh." Yanaklarım kızardı. "Yapmak zorunda değilsin-"

Josie arkasını dönüp neredeyse zıplayarak mutfağa doğru giderken ben sözümü yarıda kestim. "Deneme bile," dedi Ben sırtarak. "O ne isterse onu yapar."

Boğazımı temizledim ve beceriksizce etrafıma bakındım. Havadan sudan konuşma kapasitem, içimi arılar gibi saran endişe tarafından yok edilmişti. Westin'i tekrar görecekleri için çok heyecanlanan arılar.

Josie onu neredeyse sürükleyerek arkadan çıktığında nefesim kesildi.

Josie gülümseyerek, "Ben'in yardımıyla yarınki etkinlik için kurabiyeleri bitirmeliyim," dedi ve Westin'i kasaya doğru itti. "Hadi Ben!" diye cıvıladı omzunun üzerinden.

Alfa kıkırdadı ve omega'sını mutfağa kadar takip ederek Westin ve beni birbirimize bakarken bıraktı. Aramızda bir sessizlik oluştu ve kendimi onun güzel kahverengi gözlerine dalarken buldum.

"Buranın tatlılarının güzel olduğunu duymuştum," diye ağzımdan kaçırdım ve hemen ardından onları geri diledim. Sesim aptal gibi çıkmıştı.

Westin'in dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Saçlarını topuz yapmıştı, gümüşü teller mükemmel bir şekilde dağınık görünüyordu. "Kesinlikle hayal kırıklığına uğramayacaksınız. Size ne getirebilirim?"

Pasta dolabına ilk kez göz attım. Gün sonu olduğu için biraz boştu ama yine de çeşitli kurabiyeler, kekler vardı,

ve tartlar. "Tatlı olmayan bir şey var mı?"

Westin başını eğdi ve gülümsemesini gizlemek için eliyle ağzını kapattı. "Tatlı sevmez misin?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim.

"Doğru yerde olduğundan emin değilim," diye alay etti.

Ona daha yakın olmak için çaresizce tezgâhın üzerine eğildim. Westin bana doğru eğildi, dudakları hafifçe aralandı. Bana nasıl tepki verdiğini gördüğümde içimde bir güven dalgası kabardı. Her şey kafamda değildi.

"Mesele şu ki, sanırım tam olarak doğru yerdeyim. Seni tekrar görmek istedim." Sesim alçak ve düzgündü ama yanaklarımdaki kızarıklığın duygularımı ele verdiğinden emindim.

"Öyle mi?" Westin hafifçe nefes nefese kalmış bir sesle sordu.

"Kesinlikle. Ve-" Kendimi reddedilmeye hazırlayarak boğazımı temizledim. "Benimle çıkmak ister misin diye merak ediyordum. Bir randevuya."

Bir grup genç gülerek ve bağırarak dükkâna girerken kapıdaki zil sesi duyuldu.

Westin bana dönmeden önce onlara baktı ve dudağını ısırdı.

"Yapmam gereken..." dedi, eliyle grubu işaret ederek.

"Elbette," dedim kalbim sıkışarak.

Yüzünde kararlı bir ifade belirmeden önce önlüğünün kenarıyla oynadı. Bir kalem aldı ve bir kâğıda bir şeyler yazdı. Kağıdı bana uzattı ve numarasını yazdığını gördüm.

Alırken yumruğumu havaya kaldırmak istedim. "Bununla ne yapmalıyım?" Alay ettim.

"Kullansanız iyi olur Bay Williams," dedi gözleri parlayarak. "Bekliyor olacağım."

Gençlere yardım etmeye başladığında, ben ayrılmadan önce bir kez daha bakmak istercesine omzunun üzerinden bana baktı.

En azından ben öyle umuyordum.

Fırından çıkmamak için kendimi zor tuttum. Arabaya döner dönmez numarasını rehberime kaydettim. Ona mesaj atmak için beklemeyi düşündüm... Bunu şimdi yaparsam çok mu umutsuz görünürdüm?

Memleketimde birkaç uzun süreli ilişkim olmuştu ama çıktığım kadınlardan hiçbirine karşı bu kadar çekim hissetmemiştim. Hukuk fakültesindeyken, bazen kız arkadaşımı görmeden haftalar geçirirdim ve bu beni hiç rahatsız etmezdi. Ve o da rahatsız olmamıştı. Birbirimizi görmeye karar vermiştik.

Günlerce konuşmadığımızı ve ikimizin de bunu umursamadığını fark ettikten sonra ayrıldık.

Dolayısıyla bu his, Westin'e yakın olma arzusu tamamen yabancıydı.

Telefonumda yeni bir mesaj açtım ve bir not yazarak kendimi sorgulamadan önce gönderdim.

HENRY

Umutsuz bir aptal gibi görünme riskini göze alarak, yarın akşam yemek için boş olma şansın var mı?

Derin bir nefes aldım ve arabayı çalıştırıp eve gitmeden önce telefonumu yolcu koltuğuna yerleştirdim. Telefonum titrediğinde apartmanıma birkaç dakika uzaklıktaydım. Park yerime çekerken kalbim hızla çarptı ve çaresiz iki elimle telefonu kavradım.

WESTIN

Beni kesinlikle bekletmedin.

Hay sikeyim. Bu iyi miydi? Kötü müydü?

WESTIN

Aldırdığımı söyleyemem ;) İstendiğini hissetmek güzel. Yarın gece mükemmel olur.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatmıştım. Westin hangi dünyada *istenmeyen* biri olabilirdi ki? Bu duygudan sıyrılıp onun yerine *evet* dediği gerçeğine odaklandım. Şimdi mükemmel omega için mükemmel bir randevu planlamam gerekiyordu.

WESTIN

I sanki bana bu randevuda ne giyeceğimi söyleyecekmiş gibi dikkatle aynaya baktım.

Bunu neden kabul ettiğimden emin değildim ama Henry fırın tezgâhının önünde dururken çok sevimli ve seksi görünüyordu. Oraya sadece benim için gelmiş olması kendimi çok özel hissettirmişti.

Bir randevudan zarar gelmez.

Dolabıma baktım, profesyonel ve sıkıcı hissettiren daha muhafazakâr siyah bir elbise çıkardım. Ama diğer elbiselerimin hepsi kulüpte giydiklerimdi. Henry çok... sağlıklı görünüyordu. Onu korkutmak istemedim.

Bir iniltiyle kendimi yatağıma attım. Yirmi dört yaşındaydım ve yıllardır ilk randevuma çıkıyordum. Tek bildiğim sarhoş olmak, tuvalette rastgele bir adamla sevişmek ve oradan ayrılmaktı. Nedense Henry'nin bizim için planladığı şeyin bu olduğunu düşünmüyordum. Komidinden telefonumu aldım.

WESTIN

Tarihler aptalca

JOSIE

Kıçını yataktan kaldır ve giyin!

Yatakta olduğumu nereden biliyordu? Josie'nin bir şekilde odama gizlice girmediğinden emin olmak için etrafıma bakındım.

WESTIN

Şimdi de medyum mu
oldun?

JOSIE

Hayır, sadece bir omega. Muhtemelen şu anda yuvanda
kıvrılıp yattığını biliyorum.

WESTIN

Siktir git.

Ayrıca ne giyeceğim?

JOSIE

Giydiğin her şeyin içinde bir model gibi görüneceksin.
Muhtemelen seni gördüğü anda kendinden geçecek.

WESTIN

Sanırım bir randevudan kurtulmanın bir yolu da bu... onları
bayıltmak.

JOSIE

Evet, sonra da gelip bana eşlik edebilirsin. Yalnızım.

WESTIN

Sanki alfalarınız sizi yalnız
bırakmış gibi

JOSIE

Evet ama hepsi ofiste bir bilgisayar krizini çözmeye çalışıyor ve
ben oturma odasında yalnızım.

Açık mavi elbiseni giy. Bu onun kalbini durduracaktır.

WESTIN

Harika, ilk randevumda cinayet.

JOSIE

Bu kadar karamsar
olmayın

WESTIN

Hepinizin üzgün olduğunuzu ve alfalarınız tarafından terk
edildiğinizi sanıyordum.

JOSIE

Kaltak

Ama haklısın. Belki de ofise çıplak girmeliyim.

Bu tehdidini gerçekleştirdiğinde adamlarının yüzündeki ifadeyi hayal
ederek bir kakhaha attım. Josie'nin gecenin geri kalanında meşgul
olacağından emindim.

Saate baktım ve hazırlanmayı bitirmek için on dakikadan az zamanım
olduğunu fark ettim. Josie'nin önerdiği elbiseyi dolaptan çıkardım.

Soluk mavi saten, minik askılı, arkası dekolteli ve yanları yırtmaçlı, baldırlarımın ortasına kadar inen bir eteği vardı. Fırının büyük açılış kokteyl partisinde giymiştim. Bir an fermuarla boğuşarak elbiseyi giydim ve sonra aynada kendime baktım. Sırt dekoltesi onu biraz müstehcen yapıyordu. Çok mu açık saçıktı? Umurumda mıydı?

Biraz daha rimel sürdüm ve Henry bana mesaj atıp geldiğini haber verdiğinde siyah botlarla topuklu ayakkabılar arasında karar vermeye çalışıyordum. Tabii ki tam zamanında gelmişti.

Gerginlik içime işledi.

Bu sadece bir randevu. O kadar korkutucu olamaz.

Ama bu adamdan hoşlanmıştım ve onun da benden hoşlanmasını istiyordum.

İki çift ayakkabımı da yanıma aldım ve yalınayak merdivenlerden aşağı koştum, tam Henry kapıyı çalacakken kapıyı açtım, yumruğu havada süzülüyordu. Elini bıraktığında gözleri büyüdü.

Gözleri yavaşça vücudumda gezinirken nefesinin altında "Siktir," diye mırıldandı.

Ağırlığımı değiştirdim, kısa bir süre için yanlış şeyi seçtiğimden endişelendim. Sonra gözleri benimkilerle buluştu ve arzuyla karardılar.

Şimdi gülümseme sırası bendeydi. Elbisenin içinde dönerek sırt dekoltesini gösterdim.

"Ne giyeceğimden emin olamadım. Bu olur mu?"

Henry yutkundu ve elini ensesinde ovuşturdu. "Yanımda bu haldeyken tutarlı bir cümle kurabileceğimden emin değilim ama evet, güzelim. İyiden de öte. İnanılmaz görünüyorsun."

Az önceki tüm şüphelerim eriyip gitti. "Sen de çok hoş görünüyorsun," dedim siyah takım elbisesine bakarak. Pırıltılı gümüş kravatına bakarken yanaklarım kızardı. Bu bir tesadüf müydü yoksa saçıma uysun diye mi takmıştı?

"Senin yanında bir trol gibi görünüyorum," dedi geniş bir sırıtışla. Sonra ayakkabısızlığımı fark etti. "Bu randevu boyunca seni taşımaktan mutluluk duyarım ama yürümek istiyorsan ayakkabı giymeyi düşünebilirsin."

Düşündüğüm iki çifti elime aldım. "Hangisi olacağından emin olamadım. Topuklular elbiseyle daha güzel duruyor ama çok yürüyeceksek botlar daha iyi."

"İkisini de getir," dedi omuz silkerek.

O söyleyince çözüm çok basit göründü. Aslında tüm bu etkileşim çok kolaydı.

Topuklu ayakkabılarımı giydim ve kapıyı arkamdan kilitledim ama Henry'nin arabasına doğru yürümeye başladığımda omzuma dokunarak beni durdurdu.

Bakışlarını karşılamak için başımı eğmek zorunda kaldım ve yanağımı okşadı. Dokunuşundaki hassasiyet o kadar savunmasızdı ki her zamanki maskemin arkasına saklanma dürtüsüne kapıldım. Ellerimi göğsünde gezdirdiğimi, onu içime çektiğimi ve dizlerimin üzerine çöktüğümü hayal ettim. Bir yabancıya oral seks yaparken akşam yemeğine çıkmaktan daha rahat olmam biraz üzücüydü.

"Araba yolu biraz engebeli." Sesi derinleşti. "Bu ayakkabılar çok sağlam görünmüyor. Sanırım seni ben taşısam daha güvenli olur."

Gülümsememi gizlemeye çalışarak dudağımı ısırdım. *Henry'nin bazı hareketleri var.*

Kendimi hiç düşünmeden ona doğru eğilirken buldum ve kolları beni sıkıca sardı. Ve sonra onun kollarındaydım, gelin gibi arabaya taşınyordum.

Henry'nin bu daha iddialı yanını beklemiyordum ama bu hoşuma gitti ve omega'm da öyle. Onun teninin benimkine değen sıcaklığıyla biraz canlandığını hissettim.

Çok geçmeden arabaya varmıştık. Henry beni yere bırakmadan önce, sanki gitmeme izin vermek istemiyormuş gibi bir an için beni göğsüne bastırdı. Alnımdan öptü ve elbisemi düzeltmeme yardım etti.

"Belki de ayakkabılardan vazgeçmelisin," diye mırıldanarak saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Beni istediğin zaman taşıyabilirsin, ayakkabılı ya da ayakkabısız," diye arsızca karşılık verdim.

Sırıttı, yolcu tarafındaki kapıyı benim için açtı ve arkamdan kapatmak için ben yerleşene kadar bekledi.

HENRY

I Westin'in kapısını kapattıktan sonra derin bir nefes almak ve kendimi arabaya yaslamak zorunda kaldım.

Kutsal.

Kahretsin.

O elbiseyi giyseydi aklım başımda olmazdı derken şaka yapmıyordum. Süper modellere benziyordu. Benim ligimin o kadar dışındaydı ki, komik bile değildi.

Onu arabaya kadar taşımama neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu dâhiyane fikir için kendime sessiz bir yumruk attım. İlk buluşmamızda kimseye karşı bu kadar açık sözlü olmamıştım ama şimdi onun bana yaslanmasına bağımlıydım. Onu tekrar taşımama izin vermesi için ikna edebilir miydim? Ya da belki başka bir doz şövalyelik gerektiren boktan bir park yeri bulabilirdim.

Sürücü tarafındaki kapıya doğru yürüdüm ve o ne yaptığımı merak etmeye başlamadan önce arabaya bindim. Bana gülümsedi ve ben de aynı şekilde sırtımama engel olamadım.

Luna'ya taşındığımdan beri çok yalnızdım. Belirleme Hükümeti'nin düşmesinden sonra siyasi olarak işlerin zorlaşacağını biliyordum ama rejimin herkesin sosyal yaşamı üzerindeki etkisini hafife almıştım. Her şey çok klişe ve ayrıışmıştı.

"Peki, nereye gidiyoruz?" Westin sordu.

"Hakkında iyi şeyler duyduğum bir İtalyan restoranı var-Stella del Nord. Rezervasyon yaptırdım ama istersen başka bir yere de gidebiliriz." Ellerimi direksiyonda sıktım, onun tepkisini beklerken saçma bir şekilde gergin hissediyordum.

"Oradan birkaç kez geçtim ama hiç gitmedim. Kulağa hoş geliyor," dedi.

Rahat bir nefes aldım ve direksiyonu tutuşumu gevşettim.

Ellerine baktım. Kucağında kenetlenmişlerdi. Birini tutmak için uzansam ne yapardı? Sorun olur muydu? Ona doğru uzandım ama korkarak elimi vitesin üzerine koydum. Westin'in parmakları elimin arkasında gezindiğinde neredeyse direksiyonun kontrolünü kaybediyordum. Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip sıkıca tuttuğumda, gözlerimi yoldan ayırmadan lanet bir aptal gibi gülümsediğimde çarpan kalbimi duymamasını umuyordum.

"Şehrin hangi bölgesinde yaşıyorsunuz?" diye sordu.

"Şehir merkezine uzak değil. Adliyeye yakın olmak istedim. Magnolia'da yeni bir apartman kompleksi var."

"Evet, lüks apartmanlar, değil mi? Yeni asfaltlandığı için oradaki otoparkta paten kaymayı düşünüyordum."

"Paten mi?"

"Paten kaymak," dedi sırtarak. "Bu yeni bir hobi."

Westin'i paten üzerinde hayal etmenin kolay olduğunu fark ettim. Çok neşeli ve hayat dolu görünüyordu.

"Kesinlikle buraya gelmeli ve bana hareketlerini göstermelisin." Ona şöyle bir baktım.

Homurdandı. "Henüz *hareketlerim* olduğundan emin değilim ama bu eğlenceli olurdu."

"Kiminle yaşıyorsun?" diye sordum. Evi şehrin lüks semtlerinden birinde bir malikaneydi. Tek kişi için çok büyük görünüyordu ama belki de hâlâ ailesiyle yaşıyordu.

"Oh..." Dudağını ısırdı.

Hassas bir noktaya bastığımı fark ederek elini sıktım. "Yapmak zorunda değilsin..." Ben başladım.

"Hayır, sorun değil. Küçüklüğümden beri orada teyzem ve onun üç alfasıyla yaşadım. Ama teyzem neredeyse bir yıl önce vefat etti ve alfaları çoğunlukla şehir dışındaki tatil evlerinde kalıyorlar."

Onlara amcalarım demediğini fark ettim.

"Yani o evde yalnız mısın?" Bu fikir hiç hoşuma gitmedi.

Tereddüt etti ve sorumun onu rahatsız etmiş olabileceğini fark ettim.

"Özür dilerim," dedim, elini sıktım, benden uzaklaşmadığı için rahatlamıştım. "Ürkütücü olmak istememiştim. Sadece o büyük evde tek başına olmak yalnızlık gibi geliyor."

Bana hızlı bir gülümseme fırlattı. "Bazen."

Geçmiş hakkında daha fazla soru sormak istiyordum ama Westin'de beni temkinli davranmaya iten ürkek bir şeyler vardı.

"Fırında çalışmayı nasıl buluyorsun?" Güvenli bir konu seçtiğimi umuyordum.

"Harikaydı," diye cevap verdi. "Josie ile çalışmayı seviyorum. Sadece ön tarafta çalışmaya başladım ama o ve Ben bana bazı unlu mamullerin nasıl yapıldığını öğretiyorlar. Yeni işini seviyor musun?"

"Evet, gerçekten ilginçti. Luna'nın yasaları ve hukuk sistemiyle ilgili çok şey öğrenmem gerekti ama sanırım alışıyorum. Bundan önce kurumsal bir hukuk firmasında çalışıyordum, bu yüzden bir fark yarattığımı hissetmek güzel."

"Eminim. Hiçbir zaman hayalimdeki gibi bir işim olmadı ama topluma katkıda bulunduğumu hissetmek güzel olurdu," dedi biraz omuz silkerek.

"Hangi bölümde okudun?" Ana caddeye dönerken sordum. Fırının pembe neon tabelası gözüme çarptı ve sırf Westin'i görmek için her öğle tatilimde uğrayıp uğrayamayacağımı merak ettim.

"Hmm, üniversiteye gitmedim mi?" dedi, sormaktan daha iyisini bilmem gerektiğini söyleyen bir ses tonuyla.

Yüzündeki şaşkın ifadeye baktım. Ve sonra anladım.

"Kahretsin." Westin'in elini dudaklarıma götürdüm ve parmak eklemlerine yumuşak bir öpücük kondurdum. "Özür dilerim, düşünemedim."

Atama Hükümeti, omegaların eğitim alamamasını sağlamıştı. Ya da çalışamamalarını. Kahretsin, ne kadar duyarsız bir pislikmişim.

"Başka her yerde buradaki gibi olmaması çok garip," dedi usulca. "Her ne kadar öyle hissettirse de, Atama Hükümeti'nin tüm dünyayı kontrol etmediğini hatırlamak güzel."

Çok nazik davranıyordu. Yeni hükümetin hukuk ekibindeki çalışmalarım sırasında, omegaların maruz kaldığı bazı korkunç hikayeler okumuştum. Nedense beynim, yanımdaki çarpıcı omega'nın bu şekilde acı çektiğini hayal etmeme izin vermemişti. Ona ne olduğunu sormak istedim.

ama en azından bunun uygun olmadığını biliyordum. *Lütfen bana en derin, en karanlık travmanı anlat ve ayrıca fettuccini sever misin?*

Restorandan bir blok ötede bir arsaya park ettim -ne yazık ki düz ve asfalttı ve hiçbir şekilde onu taşımamı gerektirmiyordu- ve Westin'e dönerek elimle yanağını kavradım.

"Aptalca bir soruydu. Beni affeder misiniz?"

"Elbette." Elime doğru eğildi. Teninin benimkine değen sıcaklığı bağımlılık yapıyordu ve hareket etmek istemiyordum.

Kendimi elimi çekmeye zorlayarak, "Orada kal, ben sana kapıyı açayım," dedim. Biraz kıpırdandı ve başını salladı.

Kapısını açtım ve arabadan inmesine yardım etmek için elimi uzattım. Restorana doğru yürürken elimi bırakmadım. Binanın dışına tırmanan sarmaşıklar ve çiçeklerle mekân büyüleyici görünüyordu. Hoşuna gittiğini umarak ona baktım.

İçeride bizi loş mum ışığı ve sıcak bir müzik karşıladı.

"Bu çok tatlı," dedi Westin. Bana yaslanırken saçları koluma değdi ve sakinliğimi korumak için her şeyimi verdim.

İsim etiketinde Chad yazan orta yaşlı bir beta erkeği olan ev sahibine "Williams'ın altında iki kişilik rezervasyon" dedim.

Bana baktı ve sonra gözleri Westin'e takılınca genişledi. Not defterine bakarken dudağında bir alay ifadesi belirdi.

"Williams?" diye tekrarladı, kalemını deftere vurarak. "Bu isimde bir rezervasyonumuz yok."

"Dün aradım," diye yanıtladım sesimi eşit tutarak.

"Şey, bizde yok. Belki de yanlış yeri aradınız." Gözleri Westin'e kaydı ve garip bir şekilde koruyucu hissederek onu yanıma çektim.

"Neden tekrar bakmıyorsun?" Dişlerimi sıkarak önerdim.

"Zaten baktım," diye cevap verdi sinirli bir hışımla.

Ev sahibi standına doğru eğildim, Chad'le aramda birkaç santim olduğu için içten içe seviniyordum. "Bir müdürle konuşmak istiyorum."

"Kenara çekilip onu beklemeniz gerekecek," diye karşılık verdi ve elini umursamaz bir şekilde salladı.

Çocukça bir şey yapıp onu terslemek istedim ama kendimi tuttum. Kapı açılırken arkamızda bir zil sesi duyuldu. Westin'i kendime daha yakın tuttum ve yana doğru ilerlemeye başladım ama yolumuz az önce içeri giren üç alfa tarafından kesildi. Hepsi takım elbise giymişti ve içlerinden en büyüğünün gözleri Westin'e kilitlenmişti. Westin yanımda kaskatı kesildi.

"Seni burada görmek ne güzel," dedi alfa, onu görmezden gelen Westin'e. Ona baktım ama bakışlarına karşılık vermedi. Eğer bu tanıdığı biriye, onunla konuşmak istemediği açıktı.

"Affedersiniz," dedim, Westin ve ben kenarda durabilelim diye alfayı iterek.

"Bu geçen geceki omega değil mi?" diye sordu alfalardan bir diğeri. Üçüncü adam, "Omegaları toplum içinde görmeye hâlâ alışamadım," dedi.

"Bir şeyler yiyebilecek kadar uzun süre etrafta fahişelik yapmayı bırakabilmeleri şaşırtıcı.

boşalmanın dışında."

Öfke içimi erimiş lav gibi yaktı. Eğer bir alfa olsaydım, şu anda hırlıyor olurum. Ben bir şey söyleyemeden ya da yapamadan Westin kolumu yakaladı.

"Buna değmez," dedi ve beni daha sıkı tutmaya başladı.

"Tabii ki öyle," dedim ona bakarak. *Sen her şeye değersin.* Tam o sırada siyah takım elbiseli, uzun boylu bir alfa geldi, diğer grupla aramızda duruyordu.

"Ben buranın müdürüyüm. Rezervasyonla ilgili bir sorun olduğunu duydum" dedi.

"Evet, bir tane hazırlamıştım ama nasıl olduysa kaybolmuş," dedim ses tonumu medeni tutmaya çalışarak. Müdürün burun delikleri Westin'in kokusunu almaya çalışıyormuş gibi alevlendi ve ben de onun önünde durup görüşünü engelleme isteği duydum.

"Olur böyle şeyler," dedi müdür. "Ne yazık ki rezervasyonunuz olmadığı için sizden gitmenizi istemek zorundayım."

Dişlerimi sıkarak, "Sıfatlarımız yüzünden bize hizmet etmeyi reddedemezsiniz," dedim.

Müdür sahte bir öfkeyle elini göğsüne götürdü. "Böyle bir şey yapmıyoruz. Herkesi restoranımıza bekliyoruz, ancak uygun rezervasyonları yaptırımları gerekiyor."

Genelde çatışmacı biri değildim ama bu pisliği yok etmek istiyordum. Ama sonra Westin'in eli nazık bir sıkmayla benimkinin içine kaydı.

"Hadi gidelim," dedi.

Bir o yana bir bu yana kayıyor, dudağını ısırtıyor ve son derece rahatsız görünüyordu. Ayrılmakla yenilgiyi kabul etmiş gibi hissetmekten nefret ediyordum ama Westin'i mutlu etme arzum galip geldi. Saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırdım. "Pekâlâ."

Ayrılmak için döndüğümüzde, Westin'le konuşan iri yarı alfa öne çıktı.

"Betayı bırak ve bizimle yemeğe gel, omega. Ve sonra, bize geçen gecenin bir tekrarını verebilirsin. Sikim ağzındayken çok güzel görünüyordun. Hatta iki katını öderiz."

Ben bir şey söyleyemeden ya da yapamadan Westin arkamdan çıktı ve dimdik durdu. Saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve alfayı etkilenmemiş bir bakışla süzdü.

"Geçen gecenin tekrarını neden isteyeyim, emin değilim. Son derece... *unutulmazdı*." Gözleri alfanın vücudunu taradı ve kasıklarına dik dik bakarak durdu. Elinin benim elimde titremesi olmasaydı, onun bu sözlerden hiç etkilenmediğine inanabilirdim.

"Siktiğimin orospusu," diye hırlayarak ona doğru bir adım daha attı.

Westin'i arkamdan iterek vücudumu hızla aralarına soktum. "Beni alt edebileceğini mi sanıyorsun, beta?" diye sordu alfa, burun delikleri alevlenerek.

"Fiziksel olarak mı? Muhtemelen hayır. Ama ben hükümet için çalışan bir avukatım ve seni yok etmeyi hayatımın misyonu haline getireceğim." Omuzlarımı dikleştirdim ve ayaklarımı altına sağlamca bastım.

Westin nefesinin altından "Bu çok ateşli," diye mırıldandı ve ben de kendimi bir aptal gibi göğsümü şişirmekten alıkoymak zorunda kaldım.

Alfa kustu, yüzü kıpkırmızı oldu.

"Asıl soru şu: Hayatınızdaki her şeyin yolunda gittiğinden ne kadar eminsiniz? Çünkü benim elimde zamandan başka bir şey yok," dedim.

Alfa birkaç adım geri çekilerek, "Sikerler böyle işi," dedi.

"Bu çok eğlenceliydi," dedi Westin. "Ama gitmemiz gerekiyor. Afiyet olsun." Dönerek kapıya doğru gitti ve eli sıkıca benim elimde dışarı çıktı.

Restorandan bir blok uzaklaşana kadar yürümeye devam etti. Sonra elimi bıraktı ve yüzünü bana döndü. Titriyordu ve bakışlarıma karşılık vermiyordu. İçimdeki her şey kollarımı ona dolamak ve onu kendime çekmek istiyordu ama o kollarını göğsünde kavuşturmuş, çıplak omuzlarına sarılmıştı.

"O adamı tanıyor musun?"

Başını salladı, gözleri uzaklara bakıyordu.

"Sana zarar verdi mi?" Dişlerimi sıkarak sordum, cevap için kendimi hazırlamıştım.

Westin başını salladı. Aramızda konuşulmayan kelimeler geçti. Alfa, onun çıktığı biri değildi. Onun için *para ödeyen* biriydi.

hizmetler. Onun seks işçiliği yaptığını fark ettiğimde içimi karmakarışık bir duygu seli kapladı. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda ne hissettiğimden emin değildim ama utanması ya da mahcup olması için bir neden olmadığından emindim.

"Bu geceyi bitirmek mi istiyorsun?" diye sordu. Yüz ifadesindeki çıplak kırılğanlığın en ufak bir ipucunu bile yakalamıştım, sonra yüz ifadesi soğukkanlı ve endişesiz bir hale dönüştü.

"Hayır," diye ağzımdan kaçırdım.

Dudakları şaşkınlıkla aralandı ve başparmağımı yumuşak yanağında gezdirmekten kendimi alamadım.

"Bu gecenin bitmesini istemiyorum," diye mırıldandım, Westin daha yakına eğilip vücutlarımız neredeyse birbirine değerken nefesim kesildi. "Berbat restoran seçimim için beni affeder misin?"

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Bu senin hatan değildi."

"Yine de bir sonraki yerimizi sen seçersen çok daha rahat ederim. Bir fikrin var mı?"

"Oh..." Etrafındaki sessiz ana caddeye baktı. Birkaç kişi caddenin karşısında birlikte yürüyor, kahkahaları havayı dolduruyordu.

"Yakınlarda eskiden gittiğim bir atari salonu var... bilirsin işte. İşler omegalar için açıldığından beri geri dönmedim, ama deneyebiliriz."

Westin'in tüm hayatının *öncesi* ve *sonrası* olarak ikiye ayrıldığını ve Atama Hükümeti'nde yaşayan bir omega olmanın nasıl bir şey olduğunu asla tam olarak anlayamayacağımı fark ettim.

"Kulağa harika geliyor," dedim. Bu boktan akşamı kurtarmak için şu anda her şeyi kabul edebilirdim. "Arabadan diğer ayakkabılarını da almak ister misin?"

Westin sırtıttı. "Senin sadece güzel bir yüz olmadığını biliyordum. Zekice bir düşünce."

Yanaklarımın ısınmasına engel olamadım. Gerçekten güzel olduğumu mu düşünüyordu?

Ayakkabılarını değiştirdikten sonra, bizi Ana Cadde'den birkaç blok öteye götürdü ve pencereleri tahtalarla kapatılmış yıkık dökük bir dükkâna vardık.

"Ha, tamamen aynı görünüyor," dedi.

Westin kapıya doğru uzandı ve ben de onu uzaklaştırmamak için kendimi zor tuttum. Kesinlikle kurallara uygun olmayan bu harap binadan çok ama çok uzağa. Ben bir şey söyleyemeden beni içeri çekti.

Şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf yerlerden birini algılayabilmem için gözlerimin alışması birkaç dakika sürdü. Bar çoğunlukla boştu, köşedeki masalarda oturan birkaç kişi vardı. Duvardaki hoparlörlerden İrlanda müziği yükseliyordu ve tek ışık duvardaki büyük neon tabelalardan ve sarı bir parıltı saçan bazı lambalardan geliyordu. Barın üzerinde bir İrlanda bayrağı asılıydı ve İrlanda futbol takımının kolyeleri duvarları süslüyordu ama bunların yanında Abba posterleri ve tavandan sarkan tuhaf trol bebekler de vardı. Bardan siyah bir perdeyle ayrılmış bitişik bir odadan gelen atari seslerini duyabiliyordum.

Neredeyse bir şeyin köşesine takılıp düşüyordum. "Odanın ortasında neden bir kano var?"

Westin sırtıttı. "Ekstra oturma yeri için tabii ki."

"Bu soysuzun buraya girmesine kim izin verdi?" diye bağırdı kalın İrlanda aksanlı gür bir ses bardan. Gerektiğinde Westin'in önüne atlamaya hazır bir şekilde kaskatı kesildim ama o sadece elimi tuttu ve beni ileri doğru sürükledi.

"Cillian!" dedi barın tepesine doğru eğilerek. Lamba ışığı gümüş saçlı ve vahşi sakallı iri bir alfayı aydınlatıyordu.

"Seni yıllardır görmedim," diye homurdandı alfa. "Sanırım artık sahte kimliğini inandırıcı bulmak için numara yapmama gerek kalmayacak kadar yaşlısın."

Westin öfkeyle, "Harika bir sahteydi," dedi.

"Kartondan yapılmıştı," dedi Cillian kuru bir sesle.

Westin umursamaz bir tavırla omuz silkti. Onun bu canlı ve eğlenceli yönünü görmek hoşuma gitti.

"Takım elbiseli kim?" Cillian dikkatini bana çevirdi ve hiç etkilenmediği hissini uyandıran bir bakış attı.

"Bu Henry," dedi Westin. "Bir randevumuz var."

"Gerçekten mi? Bu adam mı?" diye sordu ve gözlerini deviren Westin'e döndü.

"Nazik ol, Cillian. Buraya bir alfa getirmemi mi tercih edersin?" Bar sahibi bana dönüp bakarken, "Sikeyim hayır," dedi.

Westin, "Stella del Nord'da yememiz gerekiyordu," diye söze başladı ama Cillian bir homurtuyla onun sözünü kesti.

"Vasat yemekleri olan lanet olası pislikler." Sanki yeri benim seçtiğimi biliyormuş gibi bana bir bakış daha fırlattı.

"Artık biliyoruz," dedi Westin, bar taburelerinden birine zıplayarak. Elbisesinin yırtmacı açılmıştı ve uzun, kremi saçları beni büyülemişti.

kalçalarının genişliği. Yarı aklım tam bir ereksiyona dönüşmeden gözlerimi kaçırdım. Cillian'ın sırtışı bana aklımın nereye gittiğini fark ettiğini söyledi.

Westin'in sandalyesinin arkasında durdum ve temastan rahatsız olmayacağını umarak kolumu omzuna attım. Bana doğru eğildi ve başını omzuma yaslayarak dünyada her şeyin yolunda olduğunu hissettirdi.

"Neyse, yemeğe ihtiyacımız var," dedi bana dönerek. "Canın ne istiyor? Burada işler değişmediyse, seçenekleriniz balık ve patates kızartması ya da sosisli sandviç."

"Balık ve patates kızartması, sanırım." Sevgilime ne kadar boktan bir akşam yemeği sunduğum için içten içe ürperdim ama Westin onu hiç görmediğim kadar rahat ve mutlu görünüyordu. Westin bir sosisli sandviç sipariş etti ve Cillian mutfığa dönmeden önce bana bir kez daha pis pis baktı.

Westin'in yanındaki bar taburesine oturdum ve koltuğu ona doğru eğdim. Elimi kolunda gezdirdim, başparmağım yumuşak teninde daireler çizdi.

Westin, "Bana hayatınızdan bahsedin," dedi.

"Umm..." Zihnim karardı ve kendimle ilgili tek bir gerçeği bile hatırlayamadım. Paylaşacak ilginç bir şeyler bulmak için beynimi zorladım. "Anlatacak pek bir şey yok. Annem ve babamla birlikte Sol'da büyüdüm. Babam bir avukat, ben de bu sayede hukuka girdim, annem de bir cerrah. Mimar olan ve evlenmek üzere olan bir kız kardeşim var. Okuldayken insan hakları hukukuyla ilgilenmeye başladım ve bu iş teklifi geldiğinde iyi bir fırsat gibi göründü."

"Tüm aile üyeleriniz betalar mı?" diye sordu başını eğerek.

"Evet. Sanırım birkaç nesil önce bir alfamız olmuş olabilir ama hemen hemen hepsi betaydı. Hâlâ atamaların iç yüzünü öğrenmeye çalışıyorum ama sürü yaşamı beni her zaman büyülemiştir. En iyi arkadaşlarımdan biri biz gençken bir alfa olarak ortaya çıktı ve diğer iki alfa ve bir omega ile bağ kurdu. Mutlu bir çocukluk geçirdim ama annem ve babam kariyerleriyle meşguldü ve kız kardeşimin de kendi hayatı vardı. Sürü hayatı daha az yalnız görünüyor."

Westin mırıldandı.

"Peki ya sen? Ailenizdeki tüm omegalar mı?"

"Hemen hemen," dedi Westin hafif bir öfkeyle. "Büyükannem ve büyükbabam ben bebekken öldüler, bu yüzden onlarla hiç tanışmadım, ama büyükannem

omega, ve tabii ki annem ve teyzem. Annem, biri alfa diğeri beta olan iki babama bağılıydı."

Kalp atışlarım hızlandı. Annesi bir betaya bağılıysa, belki de kendi sürüsünde bir beta olması fikrine açık olabilirdi. Kendimi fazla kaptırdığımı biliyordum ama bir sürüyle birlikte yaşayacağımız hayatın gözümün önünden geçmesini engelleyemiyordum.

"Ailenle yakın mısın?" Hassas bir konuya girdiğimin farkında olarak nazikçe sordum.

"Ailem ben sekiz yaşındayken bir araba kazasında öldü," dedi yumuşak bir sesle.

"Özür dilerim sevgilim," diye mırıldandım, elini tuttum ve parmaklarını benimkilerle birleştirdim. Westin derin bir nefes aldı, gözlerindeki hüznün belirgindi, sonra gözlerini kırptırıp gülümsedi.

"Her neyse, buraya dönmek güzel," diyerek konuyu değiştirdi ve boş barı işaret etti. "Gençken geceleri gizlice dışarı çıkar ve atari oyunlarındaki tüm sarhoş alfaları yok ederdim."

Sırıttım. Daha genç bir Westin'in alfalara küstahça sataştığını hayal etmek zor değildi, ancak onun güvensiz durumlarda olduğunu düşündükçe içimi bir koruma duygusu kaplıyordu.

"Buyurun," dedi Cillian, önümüzdeki bara iki tabakla birlikte iki bardak bira bırakarak.

Zıpladım, Westin'in söylediği her şeye o kadar dalmıştım ki neredeyse nerede olduğumuzu unutmuştum.

"Teşekkürler," dedi parlak bir sesle ve parmaklarını benimkilerden ayırmadan önce elimi sıktı.

Elini geri tutma dürtüsüyle savaştım.

Yemeğimize daldık ve ne kadar iyi olduğuna şaşırdım. Westin'in sosisli sandviç yerkenki görüntüsüne takılmamak için elimden geleni yaptım ama sikim pantolonumun dikişine doğru seğirdi.

"İtalyan değil ama güzel, değil mi?" Westin Guinness'inden büyük bir yudum alarak sordu.

"Bu harika," dedim yemeğimin kalanını bitirirken. "Bu... çok sık oluyor mu? Restoranlardan ya da başka yerlerden geri çevrilmek?"

Westin'in gülümsemesi duraksadı ve başka bir hassas konuyu gündeme getirdiğim için kendime lanet ettim.

"Çok sık dışarı çıkmıyorum, o yüzden bir şey söylemek zor. Ama tek başıma olduğumda hala çok fazla bakışla karşılaştığımı hissediyorum. Fırında omegalar tarafından servis edilmek istemeyen müşterilerimiz bile oluyor."

Kaskatı kesildim. İş yerinde güvensiz miydi?

"Josie'nin alfaları her zaman oradadır," diye ekledi, sanki düşüncelerimin yönünü hissetmiş gibi. "Ben fırında çalışıyor ve diğer ikisi de üst kattaki ofislerde. Yani herhangi bir sorun olduğunda ulaşılabilir durumdalar. İnsanların neden bu kadar nefret dolu olduğunu anlamıyorum."

Sözleri yumuşaktı, büyük kahverengi gözlerindeki hüznün belirgindi. Westin'in bu iki yanını görebiliyordum: vahşi ve eğlenceli yanı ve daha yumuşak, savunmasız yanı. Bu yönünü sakladığını hissediyordum ve bunu bana göstermesinden onur duydum.

Parmaklarımı yüzünün yan tarafında gezdirdim. Neon ışıkları tenine kırmızı bir parlaltı yayıyordu ve gözleri ışıktaki parlıyor gibiydi. Bana doğru eğildi. Aradaki mesafeyi kapatıp dudaklarımı dudaklarına bastırmadan önce bir an nefesim kesildi.

Öpüşme yumuşaktı, dudaklarımızın bir fırçası kadardı ama bir şekilde Westin'in merkezinde olduğu tüm evren yer değiştirmiş gibi hissettirdi.

Bir boğaz temizleme sesi anı bozdu. "Bunu benim barımda yapmak zorunda mısınız?" Cillian sordu.

Westin ona doğru döndü ve gözlerini devirdi. "Aş artık bunu, huysuz ihtiyar. Ama merak etme, atari salonuna geri döneceğiz."

"Pac-Man'de hâlâ en yüksek skora sahip olabilirsin," diye homurdandı Cillian. "Hayatta olmaz!" Westin bağırdı. "Bakalım," dedi beni sürükleyerek

karanlık perdeden geçerek boş pasaja doğru ilerledi.

En son ne zaman böyle bir şey yaptığımı hatırlayamıyordum... sadece eğlence için. Westin, Pac-Man makinesinin önünde durdu.

"Kahretsin, jetonlara ihtiyacımız var," dedi, yüzü düştü.

"Gidip biraz alacağım," dedim, onu kendime çektim ve jeton makinesini bulmadan önce yanağına bir öpücük kondurdum. Sonunda 100 dolar değerinde satın aldım, böylece bitme konusunda endişelenmesine gerek kalmadı.

Westin şişkin ceplerime bakarken gözleri büyüdü.

"Biraz abartmış olabilirim," diye mırıldandım, eline bir avuç jeton tutuştururken. "Sanırım hepsini harcamazsak geri gelmemiz gerekecek."

Westin kızardı, parmakları jetonların etrafını sardı. "Sanırım öyle olacak."

Sonra oyunu ateşledi. Saniyeler içinde, skor tablosunda neden en üst sırada yer aldığı anlaşıldı. Pac-Man'in bir oyun olduğunu hiç düşünmemiştim.

Ama Westin yanıldığımı kanıtlıyordu. Sonunda hayaletler onu köşeye sıkıştırdı ve öfkeli bir ciyaklamayla öldü.

Kıkırdadım ve kollarımı ona doladım. "Bu etkileyiciydi." Westin biraz ofladı. "En yüksek puanıma yakın bile değil," dedi, işaretlemeat ve Skor tabelası. Bu numara bir nokta oldu iddia etti Sh0rtcakeDem0n tarafından.

Kullanıcı adına kaşlarımı kaldırdım ama bir açıklama istemedim. Westin elime bir jeton tutuşturdu. "Sıra sende."

"Hiç oynamadım," diye itiraf ettim.

Yüz ifadesi yaramaz bir gülümsemeye dönüşmeden önce çenesi düştü. "Oh, bu eğlenceli olacak."

BİRKAÇ SAAT SONRA WESTIN VE BEN OYUN SALONUNDAN ÇIKTIK. O hala benim acınası Dance Dance Revolution performansına kıkırdıyordu. O bu kadar mutluyken utanmayı kendimde bulamıyordum. Onu her zaman böyle mutlu ve rahat, dünyayı umursamadan görmek istiyordum.

Jetonların çoğunu tüketmiştik ama cebimde hâlâ birkaç tane vardı. Kol kola arabaya doğru yürürken hafifçe şingirdadılar. Westin'in vücudunun benimkine yaslanmasından başka bir şeye odaklanmak zordu, elim kalçasını kavradı, böylece bana yakın kaldı. Gümüş rengi saçları sokak lambasında parlıyordu. Kullanıcı adının aksine, bir melek gibi görünüyordu.

Onun için yolcu tarafındaki kapıyı açtım, isteksizce gitmesine izin verdim.

Evine dönüş yolu sessizdi ama o sakin, huzurlu haliyle. Şansımı denedim ve elimi kalçasına koydum. Beni itmedi. Onun yerine parmakları tenimde nazik desenler çizdi. Kavrayışımı sıkılaştırdım, parmaklarım bacağına yumuşaklığına gömüldü. Keskin bir nefes aldı. Elimi daha yukarı kaldırmak, parmaklarımı onun sıcaklığına daldırmak istedim. Parmaklarımla boşalmasını sağlamak, zevk çılgınlıklarını ağzımla yakalamak, onları sonsuza dek hafızama kazımak istiyordum.

Bunun yerine tutuşumu hafiflettim ve "Mülakatlar yeniden başladığına göre, katılmayı düşünüyor musun?" diye sordum. Nasıl bir cevap beklediğimden emin olamadığım için sesimdeki gerginliği uzak tutmaya çalıştım.

"Hayır," dedi usulca, pencereden dışarı bakmaya başladı. "Ben uygun değilim, bu yüzden sanırım benim için paket yok."

Westin'in tamamen bana ait olmasını isteyen küçük, bencil yanım sevindi ama hemen bastırıldı. Westin'in bir sürüye ihtiyacı vardı ve ben de bunun bir parçası olmak istiyordum. Sorular dilimde yandı - onu uygunsuz kılan neydi? Akli başında kim onu reddederdi ki? Ama muhtemelen ilk buluşma için çok fazla olduğunu bildiğim için bunları sormaktan geri durdum. Eğer şanslıysam, birlikte daha çok zaman geçirecektik. Sonsuza kadar.

Arabayı onun garaj yoluna çektim. Evin ne kadar karanlık olduğunu görünce kaşlarımı çattım ve onun karanlıkta bir odadan diğerine yürümesi fikrinden nefret ettim.

Ön kapıya kadar olan yürüyüş çok kısıydı. Gecenin bitmesini istemiyordum. Westin anahtarlarla oynarken bir yandan da bana bakıyordu. Bir şey bekliyormuş gibi görünüyordu. Bir hamle yapmamı mı istiyordu? Gitmemi mi istiyordu? Ağzım kurumuştı ve sırtımdan aşağı bir damla ter damlıyordu.

"Seni tekrar görmek istiyorum," diye ağzımdan kaçırdım, karanlık ve boş eve girip onu bir daha görememe fikri beni panikletmişti.

Yüzüne yayılan gülümsemeyi gizlemeye çalışmak için dudağını ısırdı. "Bu hoşuma giderdi," dedi usulca.

"Yarın kız kardeşimin düğünü için şehir dışına çıkıyorum. İki hafta yokum. Ama döndüğümde, tekrar çıkabilir miyiz?"

Westin başıyla onayladı. "Umarım düğünde eğlenirsiniz."

Kollarımı beline doladım, o içimde erirken bedenim anında rahatladı. Kız kardeşimi seviyordum ama şu anda neden şehri terk ettiğimi, zaten benim olmasını istediğim bu tatlı omega'yı bıraktığımı hatırlamak zordu.

WESTIN

I Kendimi yatağıma attım, neşeli ve sersemlemiş hissediyordum. Atari salonunda geçirdiğim son birkaç saat -oyun oynamak, bira içmek ve Henry'yle karanlık köşelerde küçük öpücükler çalmak- bana kendimi genç halime döndüm. Maceracı ve iyimser olan ve kendisini nelerin beklediğine dair hiçbir fikri olmayan gençlik halime.

Tabii ki buluşma zaten bildiğim bir şeyi doğrulamıştı: Henry benim için fazla iyiydi. Ailesine yakındı, iyi ve normal görünüyorlardı. Tanrı aşkına, insan hakları hukuku yapmak için yüksek maaşlı bir işi bırakmıştı. Nazik, ateşli ve *masumdu*. Kendimi onun hayatına sokmak bir şekilde zalimce görünüyordu, sanki sadece varlığım onu lekeleyecekmiş gibi.

Yine de... Ben kendimi onun hayatına sokmamıştım. O benim hayatıma girmişti.

Telefonum çaldı ve onu almak için yuvarlandım.

HENRY

Seninle geçirdiğim zamanı gerçekten çok sevdim. Lütfen ben yokken beni unutma.

Sırıttım, bacaklarımı tekmeledim.

WESTIN

İnan bana, çok unutulmazdın.

HENRY

Beni çok özleme.

Ya da

yap.

Kahretsin.

Benim oyunum
yok.

Kıkırdadım.

WESTIN

Kesinlikle oyun yok, ama sorun
değil

Henry'nin restorandaki alfaya karşı beni nasıl savunduğunu hatırladığımda dudaklarımda hülyalı bir gülümseme belirdi - Cum Dumpster'da birkaç kez hizmet etmiştim. Daha sonra bu konuyu açmamıştı ve bunun için beni yargılamış gibi görünmüyordu. Ama hakkımda daha fazla şey öğrenip beni yargılaması ne kadar sürerdi?

Başıma bir battaniye çektim. Tek bir randevuyla tatmin olacağımı düşünmüştüm ama iki hafta olmayacağı için şimdiden göğsümde bir sıkıntı vardı. Onunla tekrar çıkmak istiyordum, bunu arzuluyordum ama o bir paket istiyordu. Bunu söylediğinde kalbim parçalanmıştı. Herhangi bir sürü ona sahip olduğu için şanslı sayılırdı ve asla benim olamayacağı için boğazımdaki yumruyu yuttum.

WESTIN

I Posta kutusunun önünde durmuş, son mektubu elimde tutuyor ve buruşturup atma isteğimle savaşıyordum. Mektupları neden sakladığımı emin değildim, sadece sapığımın ve delirmediğimin kanıtıydılar. Ne zaman evden çıksam birinin beni izlediğini hissediyordum. Bugün pastanede bile bunu hissettim; tenimdeki karıncalanmalar.

Gölgelerdeki hareket.

Muhtemelen paranoyaklaşıyordum ama yine de bu mektup gerçektir.

Polise gitme zamanının gelip gelmediğini merak ederek dudağımı çiğnedim. Onlarla konuşma düşüncesi midemi bulandırıyor ama bu son mektuptaki tehdidi görmezden gelmek zordu.

*Beklemekten yoruldum
Sadece gözlerini
açmayacaksın. Sonra biz
çiftleşeceğiz.
Hayatımızın geri kalanında birlikte*

Yağmur damlaları üzerime düştü, sonunda beni bacaklarımı hareket ettirmeye ve içeri girmeye zorladı. Oturma odasından sesler yankılandı ve girişte kısa bir süre durdum.

Kahretsın.

Amcalarım dönmüştü.

"Westin?" Sean seslendi. "Buraya gel." Amcalarımın *lütfe*n demekten aciz olduklarından emindim.

Derin bir nefes aldım ve kendimi olacıklara karşı hazırladım. Yüzümü yıllar boyunca mükemmelleştirdiğim o soğukkanlı, rahatsız olmayan ifadeye büründürdüm.

Oturma odasına girdiğimde "Geri döneceğinizi bilmiyordum," dedim ve daha önce hiç görmediğim iki büyük alfayla göz göze geldiğimde sözümü yarıda kestim.

İlki şöminenin yanında duruyordu. Kirli sarı saçları, dağınık bir sakalı vardı ve geniş göğsünü zorlayan siyah bir takım elbise giymişti. Amcalarımla aynı yaşta görünüyordu ama dudaklarını yalarken gözlerinin vücudumda gezinmesi ailevi olmaktan çok uzaktı. İkincisi Alex'in yanındaki berjer koltukta oturuyordu. O da siyah bir takım elbise giymişti ve siyah saçlarının arasında gri çizgiler vardı.

Odadaki kokuların karışımı burnumu kırıştırdı. Koku alma duyum eskisi gibi değildi ama bilinmeyen alfaların kokuları keskin ve dumanlıydı.

"Otur Westin," dedi Sean.

"Kim bu?" İçimi tırmalayan ve giderek artan rahatsızlık hissini bastırmaya çalışarak sordum.

"Otur yerine," diye homurdandı Alex, sesi *neredeyse* havlar gibiydi. Gülümsememi gizledim, havlamasını üzerimde kullansa bile itaat etmek zorunda kalmayacağımı biliyordum. Geçen yıl, bir grubumuza alfa havlamalarının etkisine karşı omegaları koruyan bir serum enjekte edilmişti. Atama Akademisi'nde alfa muhafızlarının havlamalarını üzerimde kullanmalarından ve beni onlara karşı çaresiz bırakacak cihaz tehdidinden sonra, bu korumaya sahip olmak dünyada çok daha kolay hareket etmemi sağladı.

Bununla birlikte, amcalarım ben kabul edene kadar rahat etmeyecekti, bu yüzden mavi bir koltuğa oturdum. Teyzemin oturduğu pembe sandalyeyi boş bıraktım. Rupert'ın gözleri sandalyeye kaydı ve yüzünde bir acı parıltısı gördüm. Amcalarıma karşı bir sevgim olmasa da, Cat'in kaybindan duyduğumuz üzüntüyle hepimiz birbirimize bağlıydık.

"Bunlar Clarence ve Don Cross. Onları yıllardır işim dolayısıyla tanıyorum," dedi Rupert.

Daha fazlasını söylemesini bekledim ama söylemeyince kaşlarımı çattım. "Umm, tanıştığımıza memnun oldum."

"Böyle güzel bir omega ile tanışmak her zaman bir zevktir," dedi Don yumuşak bir sesle.

Titrememek için çenemi sıktım.

"Clarence ve Don başarılı bir ilaç şirketi işletmektedir. Omega'ları birkaç yıl önce öldü ve sürülerini tamamlamak istiyorlar. Sana kur yapmakla ilgilendiklerini ifade ettiler." Alex bana uyarı gibi gelen sert bir bakış fırlattı.

Sözlerini anlamaya çalışırken ağzım açıldı ve sonra tekrar kapandı. "Ne?" Sonunda boğuk bir sesle söyledim.

"Anlaması bu kadar zor olan ne?" Sean sabırsızca konuştu. "Seninle ilgilenecek bir sürüye ihtiyacın var. Bizden bunu sonsuza dek yapmamızı bekleyemezsin."

Clarence alaycı bir gülümsemeye, "Merak etme omega, sana iyi bakacağız," dedi.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedim. "Benden üç kat yaşlı birine kur yapmama gerek yok."

Clarence'ın çenesi gerildi ve tekrar gevşemedi önce ellerinden birinin yumruk haline geldiğini gördüğümü sandım. "Amcaların bize senin arsız bir şey olduğunu söyledi. Merak etme, bunun üstesinden geleceğiz."

Göz kırptım. Bu şu anda gerçekleşmiyordu. "Ne yazık ki bir sürüye katılmaya uygun değilim," dedim yüzüme bir gülümseme yapıştırarak. Uygun olmadığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Don elini sallayarak, "Bunun için endişelenme," dedi. "Omega'mız olman için bağ kurmamız gerekmiyor."

Göz kırptım. Bir sürüye katılıp da bağlanmadan kalmak duyulmamış bir şeydi. Öncelikle, alfa/omega bağlanma içgüdüsüne direnmek neredeyse imkânsızdı. Eğer sürü arkadaşlarınızdan nefret ediyorsanız o kadar da zor değildi sanırım. Ama bağlanma aynı zamanda omegalara sürüde yasal bir konum sağlıyordu. Bu olmadan, bağlanmış olmanın getirdiği hiçbir mali gücümüz ya da diğer haklarımız yoktu.

Ayağa kalktım, bacaklarımın titremesini engellemek için dizlerimi kilitledim. "Kur teklifiniz için teşekkür ederim ama ilgilenmiyorum." Sesimi kibar tuttum, hissettiğim öfkeyi bastırmak için yılların deneyimini kullandım.

Alex aramızdaki mesafeyi kapattı, sesini alçaltarak sözlerinin sadece benim için olmasını sağladı. "O mektuplar ve kirayı ödemek konusunda bu kadar endişeli olan sendin. Cat ısrar ettiği için burada kalmana izin verdik. Seni kalbimizin iyiliği için koruduk. Ama Cat gitti ve artık hayatına devam etmelisin. Bir an önce."

İçimden buz gibi bir ürperti geçti. Evden atılmayı beklemiyordum.

"Beni onlarla birlikte olmaya zorlayamazsınız," diye tısladım. "Yasalar artık beni koruyor."

"Evet, öyle," diye tehditkâr bir şekilde karşılık verdi Alex. "Küçük bayan bağımsız omega. Bakalım bu seni hayatta ne kadar ileri götürecektir." Sesini yükseltti, şimdi tüm odaya sesleniyordu. "Westin kur teklifinizin cömertliği karşısında şaşkına dönmüş durumda, bu yüzden kaba davranışını mazur görmenizi rica ediyorum. Onu dışarı çıkarmanıza izin vermekten mutluluk duyacaktır."

Hepsine lanet okuma ve zafer ateşi içinde oradan ayrılma isteğim, kendimi korumamla savaştı. Bu yüzden dişlerimi sıktım ve "Yapmam gereken işler var" diye mırıldandıktan sonra topuklarımın üzerinde dönüp odadan çıktım.

WESTIN

M Telefonum bir mesaj bildirimiyle aydınlandı. Buz tutmuş ellerimle telefonuma dokunmadan mesajı görmek için çalışma masasının üzerine eğildim. Henry'den nasıl olduğumu soran başka bir mesajdı.

Göğsümde suçluluk duyguları geziniyordu. Amcalarımın dünkü pususundan beri ona ya da Nox'a cevap vermemiştim. Daha fazlasını sunamazken onları yönlendirmek onlara haksızlıktı.

Onlarla konuşmayalı sadece bir gün olmuştu ve ben onları şimdiden özlemiştim. Josie pembe ve şekerden oluşan bir kasırgayla mutfığa daldığında krema torbasına olan hakimiyetimi kaybettim. Henry'yle olan randevum konusunda beni sıkıştırmamasına şaşırmışım ama fırında geçirdiğim son birkaç gün çok yoğundu. Ben şehir dışındaydım, o yüzden işleri Josie ve ben yürütüyorduk.

"Westin, son dakika olduğu için çok üzgünüm ama yarınki büyük sipariş için yapmam gereken bir ton kek olduğunu hatırladım. Gelecek hafta için olduğunu sanıyordum ve şimdi her şeyi berbat ettim. Bana yardım etmek için kalma şansın var mı?" Josie ellerini sıkarken paniklemiş görünüyordu, sanki biri ona bağırmaya başlayacakmış gibi omuzları kamburlaşmıştı.

"Evet, tabii ki," dedim. "Önemli bir şey değil."

Josie gözlerini kırptırdı. "Emin misin? Bize yemek söyleyeceğim ve sana fazla mesai ödeyeceğim."

"Hey, sorun değil," dedim, elimdeki krema torbasını bırakıp onun yanına gittim. "Bunu eğlenceli hale getirebiliriz, değil mi?"

Josie başını salladı ve yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Tamam, teşekkürler. Hayatımı kurtardın. Ben yokken bu hafta için olduğunu bilseydim bu siparişi almazdım."

Kalmayı sorun etmedim. Ev geceleri çok yalnızdı ve akşam yemeği için endişelenmek zorunda kalmadan fazladan para kazanmak büyük bir bonus oldu.

"Tamam, iki düzine kurabiye ve kremalı kek, bir düzine çarkıfelek meyveli lor, iki düzine vanilya fasulyesi ve iki düzine çikolatalı kek yapıyoruz," dedi ve özür dileyerek bana bakmadan önce listesine baktı.

"Sanırım iki düzine Vanilya Fasulyeli My Omega's a Dream kekinden bahsediyorsunuz." Josie'nin tatlı bir vanilya kokusu vardı, pastanenin adı da buradan geliyordu.

"Bu resmi cupcake ismi değil," dedi sertçe, kalemini bana doğru sallayarak. "Ben'in önerisini veto ettim."

"Bu en azından ilk önerisinden daha iyiydi-" "Hayır, hayır! Bunu konuşmayacağız!" Josie bağırdı.

"Vanilla Bean Slick Dream," diye homurdanarak bitirdim. "Arkadaşlığımız sona erdi." Burnunu çekti, yanakları kızarmıştı.

"Sadece takılıyorum," dedim. "Sen hamuru yap, ben de kremasını halledeyim mi? Yoksa ikimiz de hamura mı başlayalım?"

"Sen vanilyalı ve çikolatalı kekleri hazırlarsan, ben de çarkıfelek meyveli loru yaparım." Radyoyu en sevdiği pop istasyonuna çevirdi ve önlüğünü yeniden ayarladı.

"Hadi yapalım."

Sevdiğimiz şarkılara eşlik ederek ve sohbet ederek düzenli bir ritme girdik. Fırın işinin tekrarlayıcılığını seviyordum ama Henry'nin geçen geceki gafi hayatımda başka ne yapmak istediğimi düşünmeme neden olmuştu. Lisede akademik olarak pek odaklanmamıştım, bu yüzden şansım olursa üniversitede ne okuyacağımdan bile emin değildim. Josie, Sol'daki bir üniversite aracılığıyla internet üzerinden bazı pazarlama ve işletme dersleri almıştı ve Luna üniversitelerinin sonbaharda omegalara dersler açacağına dair söylentiler vardı.

Josie çılgık attığında çikolatalı hamuru yeni bitirmiştim.

"Aman Tanrım, sana randevunu sormayı unuttum!"

Dudağımı ısırdım.

"Hayır, bunu yapma." Josie masanın etrafında dönerek yüzünü bana çevirdi. "Tüm detaylara ihtiyacım var. Ve şimdi seni burada kapana kısırmış durumdayım, bu yüzden bana anlatmak zorundasın."

Kapıya baktım ve hırladı. Tehditkâr olmayan omega hırlamasına gülmemek için ağzımı kapattım ve ancak ifademi düzelttikten sonra açtım.

"İyi idi, iyi idi. Bu... iyi idi."

Bana dik dik baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Daha fazlasına ihtiyacım var. Elbiseni beğendi mi? Seni güzel bir yere götürdü mü? Öpüştünüz mü ya da... *daha fazlası*?" Kaşlarını imalı bir şekilde salladı.

Heyecanı bulaşıcıydı ve gülümsememi engelleyemedim. "Elbiseyi beğendi," dedim, kapıyı açtığımda gözlerinin ne kadar büyüdüğünü düşünerek. "Sonra da topuklu ayakkabı giydiğim için beni arabasına kadar taşıdı."

Josie kaşlarını kaldırarak, "Avukat Bey'in içinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum," dedi. "Biliyorum. Bazı hareketleri var," dedim sırtarak.

"Bazıları vardı

Rezervasyonumuzla ilgili sorunlar yaşayınca lise yıllarımdan beri en sevdiğim yerlerden birine gittik. The Corner Arcade, biliyor musun?" Eskiden her akşam ne kadar canlı ve tıklım tıklım olduğu halde bu kadar boş olduğunu görmek beni üzmüştü.

"Hayır, ama atari salonu kulağa eğlenceli geliyor." Josie fırından bir tepsi kek çıkardı. "Belki çocuklarımı bir randevu gecesine gitmeye ikna edebilirim."

"Henry gerçekten kendini bıraktı. Beni şaşırttı," diye itiraf ettim. Mutlu bir sürpriz olmuştu. Bana kendimi hafif, *canlı* hissettirmişti.

Josie yaptığı işi bıraktı. "Seni hiç bu kadar gülerken görmüş müydüm bilmiyorum."

"Son zamanlarda gülümseyecek pek bir şeyim olmadı." Son kek hamurunu da kaplara koymaya odaklandım.

"Bu doğru," dedi Josie usulca. "Teyzen olmadan işler nasıl gidiyor?"

"Onu özlüyorum."

Josie bu konuda daha fazla konuşmak istemediğimi anlamış gibiydi, bu yüzden konuyu arkadaşlarıyla yaptığı son film maratonuna çevirdi.

Tüm kekleri pişirmeyi bitirdik ve Josie'nin sipariş ettiği pizzayı yemek için ara verdik. Diğer iki alfası -Cam ve Theo- bizi kontrol etmek ve biraz yiyecek almak için alt kata geldiler. Ofisleri üst kattaydı ve kapanıştan sonra asla yalnız kalmadığımızdan emin oldular. Theo biz işimizi bitirene kadar çalışmak için yukarı çıktı, Cam ise Josie'yi çok çalıştığı için azarladıktan, onu dünyanın sonu gelmiş gibi öptükten ve kışına şaplak attıktan sonra eve gitti. Kıskançlığımı bastırdım ve çalışmaya devam ettim.

Bir saat sonra neredeyse bitirmiştik ve ben zorlanıyordum.

"Çok yoruldu," dedi Josie, bir torba şekerlemeyi yere bırakarak. "Biraz ara verelim."

Şükürler olsun. O kadar yorgun ve sersemlemiştim ki, dondurduğum kekleri zar zor görebiliyordum.

"Anlaştık." Kendimi yere bıraktım, tamamen çökmeden önce yere uzandım.

Josie kıkırdadı. "Sanırım aşağıda sana katılacağım." Yanımda uzanırken burnunu kırıştırdı. "En azından bu sabah yerleri temizledik."

Gözlerimi kapattım ve oda sonunda dönmeyi bıraktı. İçimi çektim. "Kendime perçem mi kesmeliyim?" Son zamanlarda olan her şey kendimi kapana kısılmış hissetmeme neden oluyordu ve kendimi ne kadar kapana kısılmış hissedersen, yeni bir şeyler için o kadar can atıyordum.

Josie, "Asla yerde yatarken kendinize perçem yapmaya karar vermeyin," dedi.

"Ne?" Homurdandım.

"Kâkül yaptırmaya karar vermeden önce ayakta olmalısınız. Ve gecenin bir yarısı da olamaz."

"Kâkül için bir sürü kuralın var."

"Deneyimlerimden ders al."

"Kâkülün mü vardı?" Bir gözümü kırarak sordum.

"Tasarım Akademisi'nden ayrıldığımda zihinsel olarak iyi bir durumda değildim ve bir değişikliğe ihtiyacım vardı. Kendi daireme taşınmışım ve bir gece zor zamanlar geçiriyordum ve mutfak makasımı alıp kakül kestim."

"Eminim çok tatlı görünüyorsunuzdur."

Josie bana sırıttı. "Hayır, kesinlikle korkunçtu. Ama aynaya her baktığımda bunun benim seçtiğim bir şey olduğunu hatırlıyordum ve bu da kendimi biraz daha güçlü hissetmemi sağlıyordu. Ve annem beni ilk gördüğünde çılgın attı, bu da eğlenceliydi."

"Demek istediğim, bu bir kâkül onayına benziyor," dedim.

Josie inledi. "Sen gerçek bir süper modelsin, bu yüzden eminim en kötü kaküllerle bile çarpıcı görürsün."

Homurdandım ve gözlerimi tekrar kapattım. "Bundan emin değilim."

Arka planda radyo çalmaya devam etti ve stresimin ve korkumun bir kısmının eriyip gittiğini hissettim.

"Nasılsın?" Josie yüzümü inceledi. "Daha önce soracaktım. Bu sabah biraz yıpranmış görünüyordun."

"Evet, özür dilerim." Pack Cross için endişelendiğim uykusuz bir gecenin ardından zar zor zamanında gelebilmişim. Dudağımı çiğnedim. Josie'ye olan biten her şeyi anlatmayı çok istiyordum ama bu onu içeri almak anlamına gelecekti. Kendimi derin bir nefes almaya ve Josie'nin arkadaşım olduğunu hatırlamaya zorladım. "Dün amcalarım eve iki alfa getirdi. Bağ kurmamı istedikleri iki yaşlı, korkunç alfa."

Josie usulca soludu. "Ne?"

"Amcalarım beni evlerinden ve hayatlarından çıkarmak istiyorlar ve dürüst olmak gerekirse ben de bunu istiyorum. Ama Don ve Clarence ile bağ kurmamın imkanı yok. Bağ bile kuramam. Benden... ne bileyim, onların oyuncağı olmamı istiyorlar."

"Ne oluyor lan?" Josie ayağa kalktı ve dehşet dolu bakışlarını benden ayırmadı. "Ne istiyorsun ki? Her zaman yanımıza taşınabilirsin."

Artık yalnız olmadığımı hatırlayınca kalbimde bir sıcaklık oluştu. Ama Josie ve sürüsüne yük olmayacaktım.

"Şimdilik evde iyiyim," dedim. "Ben sadece... Keşke bir sürüye sahip olabilseydim." Yıllar önce vazgeçtiğim hayalimi yüksek sesle dile getirirken kelimeler iznim olmadan ağzımdan döküldü.

"Yeni mülakat sürecine kaydolacak mısın?" Josie nazikçe sordu.

"Yeterli değilim. Umutlandığım için kendimi çok aptal hissediyorum ama tabii ki hala yeterince iyi değilim. İşte bu yüzden Henry ile aramda daha fazla bir şey olmayacak. O bir sürü istiyor ve ben bunu ona asla veremem."

Josie iki eliyle birden elimi tuttu. "Neden hak kazanmıyorsun?" diye neredeyse fısıldadı.

"Ben kısırım," dedim omuz silkerek. "Alfalar için işe yaramaz."

"Siktir et," dedi Josie kaşlarını çatarak. "Biz üreme makinesi değiliz."

"Bunu biliyorum ama *onların* bunu bildiğinden emin değilim." Odada sessizlik hüküm sürüyordu ve Josie'nin de benim de Atama Hükümeti'nin karanlık anılarına geri çekildiğimizi biliyordum.

"Eskiden omega olmayı severdim," dedim. "Anneme ve daha sonra annem öldükten sonra teyzeme bağlı hissetmemi sağlıyordu. Sürümde kimlerin olacağını ve bağlanmanın nasıl bir his olacağını hayal ederdim ama sonra hükümet bana buna asla sahip olamayacağımı söyledi. Ve yalnızım." Boğazımda bir yumru oluştu ve geri kalanını itiraf etmemi engelledi.

Omega yavaş yavaş kayboldu, ta ki onunla olan bağımlı sonsuza dek kaybettiğimden ve sırf bir şeyler *hissetmek* için kulübe giderek başa çıkmaya başladığımdan korkana kadar.

"Westin," diye nefes aldı Josie. "Çok üzgünüm. Ama yalnız kalacağına bir an bile inanmıyorum. Omega Merkezi'nden geçmemen sürünü bulamayacağın anlamına gelmez."

"Yine de bağ kurmamızı onaylamazlar. Sürümüzü yasal olarak tanımazlar ve hatta bunun için bizi yargılayabilirler. Kim benimle birlikte olmak için bunu riske atmak ister ki?"

Josie'nin ağzı bir açılıp bir kapandı. "Öncelikle, bu politikanın devam etmesine izin vermemiz mümkün değil. Mücadele etmeye devam edeceğiz. Zaten yanımızda bir avukat olduğunu biliyoruz. Henry'nin bize yardım etmemesi mümkün değil. İkincisi, nasıl bir av olduğunu nasıl göremiyorsun? Ve sadece tanıdığım en güzel insan olduğun için değil. Ayrıca etrafında olmak çok eğlenceli. Doğru sürü seninle birlikte olmak için her şeyi göze alır. Herkes hâlâ büyük açılış partimizin ne kadar muhteşem olduğundan bahsediyor ve bu senin sayende oldu."

Partiyi planlarken çok eğlendim. Bana lisedeyken düzenlediğim toplantıları hatırlatmıştı. *Daha önce* olduğum gibi özgür ruhlu, sosyal bir insan olmak için çok çabalıyordum. Beni savcılığa götürmelerinden önce, tüm sınavlardan önce, bir sürüye uygun olmadığım için etiketlenmeden önce. Çoğu gün, sanki bir gösteri yapıyormuşum, her şeyin yeniden gerçek olmasını bekliyormuşum gibi hissediyordum.

"Hiç merak ettiniz mi..." Başladım ama sonra boğazımdaki yumru konuşmayı neredeyse acı verici hale getirdi.

Josie sabırla bekledi, ben hazır olana kadar daha fazlasını söylemem için beni zorlamadı. "Tekrar *onlar gibi* olup olamayacağımızı hiç merak ettiniz mi? Eskiden olduğumuz insanlar tüm bunlardan önce?"

Josie konuşmadan önce birkaç uzun dakika sessiz kaldı. "Hiçbir zaman olacağımı sanmıyorum," dedi usulca. "Ama sonunda dönüştüğüm bu yeni kişinin... onun hoşlandığım biri olduğuna inanıyorum."

Elini sıktım. "Gençken çok büyük hayallerim vardı ve hepsi elimden alındı."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Odanın dönmesi durmuştu, bu yüzden kendimi oturur pozisyona ittim ve sırtım duvardan destek alacak şekilde yer değiştirdim.

"Westin... Bir sorum var ama burnumu sokmak istemiyorum," dedi Josie, beni biraz endişeyle süzerek.

Bir kaşımı kaldırdım. "Devam et."

"İyi olup olmadığını merak ediyordum. Fiziksel olarak yani. Bazen acı çekiyor ya da başın dönüyor gibi görünüyorsun."

Sorusunu değerlendirirken nefes alış verişlerimi dengede tutmaya çalıştım. Fark ettiğini biliyordum ama bunca zamandır arkadaşlarıma semptomlarımdan bahsetmemeyi başarmıştım. Vücudumda her ne oluyorsa gerçektir ve daha da kötüye gidiyordu, ancak birçok doktor tarafından her şeyi uydurduğum söylendikten sonra arkadaşlarımdan suçlayıcı, inanmayan bakışlarından korkuyordum.

Yine de çok yorgundum. Saklanmaktan ve her şeyi içimde tutmaktan yorulmuştum.

"Bende bir sorun var. Olduğunu biliyorum. Ama kimse bana inanmıyor," diye fısıldadım.

"Ne demek istiyorsun?" Josie keskin bir sesle sordu.

"Yıllardır bu garip semptomları yaşıyordum, ancak DA'dan sonra her şey daha da kötüleşti. İlk başta bunun yaşananların stresinden kaynaklandığını düşündüm. Ama daha da hastalanmaya devam ettim."

"Belirtiler nelerdir?"

"Her gün çok kötü baş ağrılarımla oluyor. Başım dönüyor ve yorgun oluyorum. Bazen sanki kollarım vücuduma ağır geliyor. Boynumda ve yüzümde de şiddetli ağrılar oluyor."

"Aman Tanrım, Westin," dedi Josie, gözleri kocaman açılmıştı. "Şimdi de acı mı çekiyorsun?"

Başım donuk bir ağrıyla zonklarken yüzümü buruşturdum. "Şu anda o kadar da kötü değil," diye geçiştirdim. "Sanırım bununla başa çıkmaya alıştım."

"Bir doktora göründün mü?"

"Teyzemin paketi beni üç farklı doktora götürdü. Hepsi de... yani temelde her şeyin kafamda olduğunu söyledi."

Josie kolumu kavradı. "Sen ciddi misin?"

"İlk doktor, kısırlık haberinin omegamı o kadar üzdüğünü ve fiziksel semptomlar yaşamama neden olduğunu söyledi. Ona çocuk bile istemediğimi söylediğimde, aklımı kaçırdığımı daha da kanıtladığımı düşünüyor gibiydi. İkinci doktor da benzer bir şey söyledi. Üçüncüsü ise semptomlarımla dikkat çekmek için uydurduğumu söyledi. Bu teyzemin hastalandığı zamanlara denk geliyordu. Doktor onun gördüğü ilgiyi kıskandığımı söyledi. Ben *asla* böyle şeyler uydurmazdım. Ama bu konu hakkında konuşmayı bırakmam için yeterliydi."

"Çok, çok üzgünüm," diye mırıldandı. "Bütün bunları kaçırdığım için kendimi çok kötü hissediyorum. Seni neredeyse iki yıldır tanıyorum."

"Kimsenin bilmesini istemedim," dedim yumuşak bir gülümsemeyle.

"Nasıl yardımcı olabilirim? Seni geç saatlere kadar çalıştırmamalıydım."

"Hayır," dedim çabucak. "Lütfen bana farklı davranmayın. İnsanlara söylemememin bir nedeni de bu."

Josie bana baktı. "Bir molaya ya da eve erken gitmeye ihtiyacın olursa bana söylemeni istiyorum. Ve bir doktor ayarlamana yardımcı olabiliriz. Angie'yi kendini savunmadan tanıyorsun. O bir doktor ve seni bir şeyler uydurmakla suçlayacağını düşünemiyorum."

Angie sadece birkaç kendini savunma dersine gelmişti, bu yüzden onu iyi tanıyamamıştım ama belirtilerimi sormayı düşünmüştüm. Ama herhangi bir testin hastanede yapılması gerekecekti ve ben oraya geri dönmek istemiyordum.

"Bunu düşüneceğim," dedim, hayır dersem Josie'nin zorlamaya devam edeceğini hissederek.

"Peki," diye homurdandı. "Sanırım bu sana bağlı. Ama yardıma ihtiyacın olursa bana söyleyeceğine söz veriyor musun?"

"Söyleyeceğim," dedim, doğruyu söylediğimi fark ederek. Josie'ye söylemek gibi büyük bir engeli aştığım için artık o kadar da ürkütücü gelmiyordu. "Kalan kekleri de paketleyelim mi? Neredeyse bitti."

"Hadi yapalım. Ama bu gece temizlik yapmayacağız. Bu gelecekteki bizim için bir sorun."

WESTIN

"İ "Çöpü dışarı çıkaracağım." Mutfğa baktım. "O zaman bu gecelik işimiz bitmiş olmalı."

Josie son kekleri paketliyordu ve başını kaldırıp baktı.

"Hayır, temizlik yok demiştik. Yarına bırakın."

Josie'ye kuşkulu bir bakış fırlattım. "Çöp kutuları dolup taşıyor." "Peki, tamam. Ama yapabileceğinden emin misin? Theo'ya yaptırabilirim."

Yüzündeki endişe ifadesinden hoşlanmamıştım. İçimde bir isyankârlık titreşimi belirdi ve yapabileceğimi kanıtlama ihtiyacı hissettim. "Hayır, iyi olacağım."

İki büyük çöp torbasını ellerime aldım ve anında pişman oldum. Torbaların ağırlığı omzumu çekti ve boynumdan aşağı yayılan ağrıyı şiddetlendirdi. Dişlerimi sıktım. Onları arka sokaktaki çöp konteynerine götürmek sadece birkaç dakika alacaktı. Bunu yapabilirdim.

Onları yarı sürükleyerek arka kapıya götürdüm ve kapıyı açarken beceriksizce dengeledim. Çantalara o kadar odaklanmıştım ki dışarıdaki ışığın söndüğünü fark etmedim. Işık düğmesini denerken karanlığa göz kırptım ama ampul yanmış olmalıydı. Çöp konteyneri sadece birkaç adım ötemdeydi, bu yüzden kapının arkamdan kapanmasına izin verdim ve poşetleri alırken hiç de seksi olmayan bir homurtu daha çıkardım. Tam onları çöp kutusuna atmaya hazırlanırken, kollar beni arkamdan yakaladı.

Bir çığlık attım ve ağzım hemen kocaman bir el tarafından kapatıldı.

"Bu bir iş olabilir ama ben bundan zevk alacağım," dedi derinden gelen bir ses.

Korku vücudumun her yerini sardı ve donakaldım. Elin etrafında nefes almaya çalıştım ama panik nefeslerimi kısa ve dalgalı hale getirdi. Alfa beni ara sokağın derinliklerine doğru sürükledi, gölgeler bizi yutuyordu.

"O dar omega amcığına girmek için sabırsızlanıyorum." Sözleri damarlarımda buz gibi dolaşıyordu.

Savaş Westin, savaşmalısın.

Neden kollarım hareket etmiyor?

Adam bir elini ağzımın üzerinde tuttu ama diğer elini kotumun düğmesine götürdü. Uzuvarım çözüldü. Hayır, savaşmadan bunun olmasına izin vermeyecektim. Başımı arkaya attım. Kafatasımdan acı fişkırdı. Adamın yumuşak homurtusu ona vurduğumu anlamamı sağladı ama bir fark yaratacak kadar sert değildi.

"Kaltak," dedi kotumun düğmesini açmaya çalışırken.

Ağzımı kapatan elini ısırdım ve bu sefer alfa haykırarak elini çekti. Ayağını yere vurdum, elinden kurtulmak için var gücümle savaştım. Beni bıraktı ve göğsümde umut çırpınmaya başladı. Kaçabildiğim kadar hızlı kaçtım ama yere çarpmadan önce sadece birkaç adım atabildim. Asfalt ellerimi ve dizlerimi sıyırırken haykırdım. Alfa'nın üzerimdeki ezici ağırlığı nefes almamı zorlaştırıyordu. Panik boğazımı tırmaladı ve görüşümde lekeler dans etti.

"Siz omegalar güç sahibi olduğunuzu sanıyorsunuz. Şimdi kendinizi güçlü hissediyor musunuz?" Alfa pantolonumu çekiştirirken alay etti. Pantolonumu bir arada tutan düğme koptu ve pantolonumu kıcımdan aşağı sürükledi.

Kendimi onun altından çekip çıkarmaya çalıştım ama o çok güçlüydü. Avazım çıktığı kadar bağırdım, çıkardığım ses şimdiye kadar çıkardıklarımın daha yüksekti.

Alfa saçlarımı kavradı ve başımı geriye doğru çekti.

"Sessiz ol, sürtük. Bana verilen emir seni hayatta tutmak. Bana bunu ikinci kez düşündürme."

İstemsizce dudaklarımdan alçak bir inilti çıktı ve alfa yüzümü tekrar yere bastırıp kıcımı tutmadan önce kıkırdadı.

"Senin bir sürtük olduğunu duymuştum ama acaba kimse senin kıcına sahip oldu mu?" Tam o sırada arka kapı çarparak açıldı.

"Westin?" Josie aradı.

Boğuk bir çığlık attım. Sonra alfanın dudakları kulağımdaydı. "Eğer çığlık atarsan, ona da tecavüz ederim."

Donup kaldım. Josie'ye bir şey olmasına izin veremezdim.

"Westin, orada mısın? Bu beni korkutuyor." Josie'ye

Theo'yu getirmesi için sessizce yalvardım.

Kapı tekrar kapandı.

"Sanırım arkadaşın seni o kadar da önemsemiyor," dedi. "Şimdi, devam edelim."

İç çamaşırlarımı aşağı çekti. Yüzüne vurmak için başımı geriye attım ama hareket etmiş olmalıydı. Tekmeledim, ısırdım ve dövüştüm ama yaptığım hiçbir şey bir fark yaratmadı.

Zihnim bedenimden uzaklaşmaya başladı. Dokunduğu benim bedenim değildi. Başka birine ait olmalıydı. Gözlerimi sokağın girişine sabitledim ve bir an için sokak lambasında siluet halinde iki büyük figür gördüğümü sandım.

Fırının kapısı tekrar çarparak açıldı ve bir ışık huzmesi ara sokağı aydınlattı.

"Nereye gitmiş olabilir?"

Ses Theo'ya aitti. Yalnız değildim.

Alfa'nın yüzümün yan tarafına vurduğu darbenin gücünü zar zor hissederek bir çığlık daha attım.

"Siktir, siktir. Bırak onu!" Theo'nun bağıırışı Josie'nin çığlığıyla karıştı.

Sonraki birkaç dakika bir gürültü ve hareket bulanıklığıydı. Üzerimdeki ağırlık kalktı. Yerde kaldım, yüzüm kaldırıma bastırılmıştı.

"Westin, aman Tanrım. Seni içeri alalım. Hareket edebilir misin? Siktir, belki de ambulans gelene kadar seni hareket ettirmemeliyiz." Josie'nin sözleri sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi bana doğru süzülüyordu.

"Pantolonunu yukarı çekeceğim, tamam mı?" diye sordu nazikçe. Başımı salladım ve ona yardım etmek için kalçalarımı kaldırdım.

Kendimi oturur pozisyona ittim, vücudumdaki her kemik acı içinde çığlık atıyordu.

Josie'nin yüzü önümde belirdi. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu.

Yüzüm kurumuştı, tüm duygularım içimde sıkışıp kalmıştı.

Ne olduğunu anlamamıştım. Alfa nereden gelmişti? Bunun bir iş olduğunu söyleyerek ne demek istedi? Ve nereye gitmişti?

Uzaktan siren sesleri geliyordu ve ben loş ara sokakta etrafıma bakındım. Theo'nun el feneri yere düşmüştü ve saldırganımın üstündeki formunu aydınlatıyordu.

Josie'nin saçlarımda gezinen elinin verdiği hisse odaklanmaya çalıştım.

"Cam'e mesaj atıyorum. Birazdan burada olur," dedi. "Sağlık görevlileri yolda. Seni kontrol ettireceğiz ve sonra bizimle eve geliyorsun."

Alfa'nın vurduğu yer yüzünden yüzüm zonkluyordu ama tolere edilebilirdi. Ancak daha önceki baş ağrım şiddetlenmişti ve sanki kafatasıma bir hançer saplanıyormuş gibi hissediyordum. Josie'den uzaklaşırken inledim ve kustum.

Sırtımı yatıştırıcı bir şekilde ovdu.

"Sana biraz su getireyim," dedi.

Elini tuttum ve sıkıca sarıldım. Şu anda beni terk ederse parçalanırdım.

"Tamam," diye mırıldandı. "Bir dakika içinde sana biraz getireceğiz. Ben burada kalacağım."

Bir ambulans ve birkaç polis arabası sokağın ağzında durdu. Parlak kırmızı ve mavi ışıklar çok yoğundu ve kısa süreliğine gözlerimi kapattım, ama sonra ayak sesleri gözlerimi açmama neden oldu. Sağlık görevlileri ve polis memurları bize doğru koştu ve ben bir sızlanmayı bastırdım.

Josie bana sıkıca tutunarak, "Yardım etmek için buradalar," dedi.

İki sağlık görevlisi yanıma çömelip bana sorular sormaya başlayınca irkildim. En azından ikisi de betaydı ama onlar beni kontrol ederken kalbim duracak gibi değildi.

Birkaç dakika sonra içlerinden biri, "Görünüşe göre sadece yüzeysel yaralanmalar var," dedi. "Yüzündeki ve dudağındaki çürüklere buz koymak isteyeceksin. Seni ambulansa götürelim ve ellerinle dizlerindeki sıyrıkları temizleyip sana bir buz torbası getirelim."

Başımı salladım ve Josie'nin beni yukarı çekmesine izin verdim. Ambulansa varmadan önce iri bir alfa önüme çıktı. Sızlanmamı tutarak geri çekildim.

"Ben Memur Clinton," dedi, sesi sert ve inatçıydı. "Olanlar hakkında sizi sorgulamam gerekiyor."

Sağlık görevlilerinden biri, "Onu kontrol etmeyi bitirmeliyiz," dedi.

Memur sert ifadesini bana çevirmeden önce ona sert bir bakış fırlattı. "Omega'nın sorularıma cevap vermesini istiyorum, böylece diğer işlerime devam edebilirim."

Onun gibi alfahollerle çok zaman geçirmiştim ve geri adım atmayacağını biliyordum. Olanları olabildiğince çabuk anlatmaya başladım. Ayaklarımın üzerinde hafifçe sallanırken Josie'nin kolumu sıkıca kavramasına şükrettim.

Birinin alfayı ödediğini söylediğimde Memur Clinton elini salladı. "Bu muhtemelen rastgele bir saldırıydı." Kayıt cihazını kapattı. "Böyle şeyler olur."

"Ama saldırgan bunun bir iş olduğunu söyledi," diye itiraz etti Josie.

Josie'nin beni savunuyor olması içimi ısıttı. Memur daha az etkilendi.

"Bazen panik anında insanların söylediklerini yanlış anlarız. Dediğim gibi, bu muhtemelen rastgele bir olaydı, ama elbette onu karakola götürüp sorgulayacağız."

Tam o sırada Cam hızla sokağa daldı. Onu pek iyi tanıımıyordum - pek sosyal biri değildi ve çoğunlukla sadece omega'sına bakıyordu - ama burada olduğu için bacaklarım rahatlamıştı. Ne olursa olsun, benim tarafımda olduğunu biliyordum.

"Kahretsin, Westin, çok zgnm." Josie ve bana bakarken gözleri endişeyle doluydu.

"Cam, bu memur bunun rastgele bir saldırı olduğunu düşünüyor," dedi Josie hızla. "Ama adam Westin'e bir iş için burada olduğunu söylemiş. Ve sağlık görevlileri tarafından kontrol edilmeyi bitirmesi gerekiyor."

Cam'in gözleri kaşlarını çatmış, kollarını kavuşturmuş olan memura kaydı. Josie'ye "Ben hallederim bebeğim," dedi. Sonra bana döndü.

"Yap

Seni hastaneye götürmemiz gerekiyor mu?"

Sağlık görevlisi, "Ambulansta ona bakmayı bitireceğiz," dedi. "Ama sonra eve gitmesi iyi olur."

Ambulansa binmeme yardım ederken ağırlığımı Josie'ye verdim. Sağlık görevlileri ellerimi ve dizlerimi temizledikten sonra eve gitmeme izin verdiler. Kaldırımda durduk, polis memurları bizi görmezden gelirken ve seyirciler aval aval bakarken ne yapacağımızı bilemedik.

"Belki de hastaneye gitmeliyiz," dedi Josie. "Ya beyin sarsıntısı geiriyorsan?"

"Hastane olmaz," dedim dişlerimi sıkarak. Zaten doktorların semptomlarımı görmezden geleceği floresan cehenneminde uykusuz bir gece geçirmek istemiyordum.

Josie rahatlayarak, "İşte Theo," dedi. "Westin bizimle eve geliyor," dedi ona.

"Elbette," dedi Theo. "Ben arabayı çekeceğim. Cam'in polisle işi bitmek üzere."

"Neler oluyor?" Josie sordu.

"Sonunda onu tutuklamaya karar verdiler," dedi çenesini sıkarak. "Sıkı durun, hemen döneceğim."

Theo'nun siyah cipi önümüzde durana kadar sanki sonsuzluk geçmiş gibi geldi.

"Hadi gidelim," dedi Josie nazıkçe. "Arabanın içi sıcak olur ve eminim Theo'nun bir yerlerde sakladığı battaniyeler vardır."

Ancak o zaman duyduğum garip sesin dişlerimin takırtısı olduğunu fark ettim.

Arabaya bindim ve Josie hemen üzerime tüylü bir battaniye örttü. Yuvamdaki her şeyden daha güzeldi ve üzerine kir bulaşmasından nefret ediyordum.

Arabanın kapısı tekrar açılıp Cam binince sıçradım.

"İyisin," dedi Josie yumuşak bir sesle. "Seni eve götüreceğiz ve banyo yaptıracağız. Sıcak çikolata seviyorsun, değil mi?"

Başımı salladım, battaniyeyi etrafıma daha sıkı sardım.

"Güzel. Sana biraz hazırlayayım. Geri kalan her şeyi yarın halledebiliriz."

Mektupları ancak Josie'nin misafir odasındaki bulut gibi yatakta yatarken, banyodan yeni çıkmış ve yüzüme buz torbası bastırılmış bir halde hatırladım. Midem sıkıştı ve tekrar kusmayı reddederek burnumdan nefes aldım. Mektuplar ve bu saldırı birbiriyle bağlantılı olmalıydı. Polise daha önce gitmeliydim ya da en azından bu gece onlara söylemeliydim. Bu kadar aptal olduğum için kendimi azarladım.

Sonra aklıma korkunç bir düşünce geldi. Ya burada bulunarak Josie'yi tehlikeye atıyorsam? Bu sapık tahmin ettiğimden çok daha tehlikeliydi. Şimdi kalkıp Ashwood sürüsüne mektuplardan bahsetmek istiyordum ama muhtemelen çoktan uyumuşlardı. Bu gece onlara yeterince yük olmuştum. Ama sonra... ya takipçi içeri girmeye çalışırsa? Burada olduğumu biliyor muydu?

Düşüncelerim karmakarışık ve net düşünmek imkânsızdı. Ne yapacağımı bilemiyordum. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Saatler süren kararsızlıktan sonra, onlara söylemek için sabaha kadar beklemenin iyi olacağına karar verdim. Evin gelişmiş bir güvenlik sistemi olduğunu ve Josie'nin alfalarının hepsinin savaş eğitimi aldığını biliyordum. Bu gece için güvende olmalıydık.

Sabahın erken saatlerinde uyku beni ele geçirene kadar buna inanmak için çaresizce kendi kendime tekrarlardım.

WESTIN

I Nefes nefese uyandım, odaya bakarken inliyordum. Kabusumdan kalan dehşet, huzurlu mekânı incelediğimde kayboldu. Perdelerin arasından sızan bir parça güneş ışığı gölgeleri kovalıyordu.

Elimi yorganın üzerinde gezdirerek yatağa geri yaslandım. Bu şimdiye kadar uyuduğum en rahat yataktı ve ben bunun tadını bile çıkaramamıştım. Gerçeklerle yüzleşme zamanım gelmişti. Josie ve sürüsünü zorlamayı reddediyordum, özellikle de bu takipçi dışarıdayken. En son ailem öldükten sonra yeni bir sürünün yanına taşınmıştım ve amcalarım onlara nasıl bir yük olduğumu unutmama asla izin vermediler. Josie benim için zaten çok şey yapmıştı ve ben de dostluğumuzu fazla uzatarak sınamak istemedim.

Josie'nin bana giymem için verdiği eşofman üstünü ve eşofman altını giydim, aşağı inmeden önce yukarıda kalmaları için büzgü ipini sıktım.

Josie, Cam ve Theo mutfaktaydı. Josie krep yapıyordu ve Cam de ocağın yanında durmuş, onun saçına dokunmak ya da omzunu öpmek için her bahaneyi kullanıyordu.

Beni ilk gören Theo oldu. "Günaydın, Westin. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Josie etrafında döndü ve spatulası uçtu. "Uyanmışsın! Nasılsın bakalım? Başka bir buz torbasına ihtiyacın var mı? Kahve? Tabii ki kahveye ihtiyacın var."

Cam onu belinden yakaladı. "Nefes al, tatlım."

Theo bana bir fincan kahve doldurdu ve tezgahın üzerine çeşitli aromalı kremler koydu.

"Westin kahvesini sade iç," dedi Josie, sanki insanlığın bildiği en kötü suçu işliyormuşum gibi burnunu kıvrarak. Bir yudum alırken sııttım. Bu tartışmayı birçok kez yapmıştık.

Josie önüme bir yığın krep koydu. Harika görünüyorlardı ama ağzım endişeden kurumuştu.

"Hepinize bir şey söylemem gerekiyor," dedim kalbim küt küt atarken. "Daha önce bahsetmediğim için özür dilerim. İlk başta bunun bir tür şaka olduğunu düşündüm ve dün gece yatağa girene kadar unuttum."

"Neler oluyor?" Josie sordu.

"Mektuplar alıyorum... Bilmiyorum, belki bir sapık ya da onun gibi bir şey."

"Ne?" Josie'nin nefesi kesildi.

Cam bana doğru dönmeden önce omega'sını yanına çekti. "Mektuplarda ne yazıyordu?"

"Hepsi 'sen benimsin' gibi şeyler ama gerçekten kötü bir şiirle yazılmış." "Sence bunun saldırıyla bir bağlantısı var mı?" Josie usulca sordu.

"Bilmiyorum."

"Onları sakladın mı?" Theo çenesini sıkarak sordu.

"Evet, hepsi evde."

Cam, "Bana anahtarlarınızı vererseniz, gidip onları alırım," dedi. "Sonra bir göz atabilir ve belki analiz için laboratuvarımıza gönderebiliriz."

"Daha önce bir şey söylemediğim için özür dilerim," dedim usulca. Kahve fincanımın sıcaklığı avuçlarıma vuruyor, neredeyse onları yakıyordu.

Odada bir sessizlik oldu ve Josie'nin kolları beni sardı. Boğazım düğümlenerek ona sarıldım.

"Bunu çözeceğiz," dedi. "Söz veriyorum."

MEKTUPLAR MUTFAK ADASININ ÜZERİNE YAYILMIŞTI.

"Kötü şiir konusunda şaka yapmıyormuşsun," diye mırıldandı Theo.

"Bunlar korkunç," dedi Josie. "Çok üzgünüm. Burada bizimle kalacaksın, değil mi? Evine geri dönemezsin."

"Oh, hayır. Geri dönmem gerek."

Josie'nin gözleri büyüdü. "Westin, hayır. Bu güvenli değil."

"Ama burada kalamam." Panik göğsümde yükseldi. Her şey böyle başlamıştı; ilk başta bana sahip oldukları için mutluydular ama sonra bana sırt çevireceklerdi. Peki ya sapık Josie'ye ulaşmaya çalışırsa? Benim yüzümden zarar görürse kendimi asla affetmezdim.

Theo bana dönmeden önce Josie'ye "İstemiyorsa kalmak zorunda değil," dedi. "Ama eğer eve dönersen, sana bir koruma tutacağız. Açıkçası, her halükarda senin için bir tane tutmamız gerekecek."

"Oh, hayır, bu sadece..."

"Tartışmak yok," dedi Josie sertçe. "Ayrıca, işvereniniz olarak güvende olmanızı istiyorum."

"İşverenim olarak mı?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Evet." Burnunu çekti. "Eğer yaralanırsan, fırın zarar görür. Yani bu gerçekten de bir iş kararı."

Theo'nun dudakları kıvrıldı ve kendimi gülümsemekten alıkoyamadım. "Yani bu kesinlikle bir iş kararı mı?" diye sordum.

"Evet. Ve eğer reddedersen, seni kovmak zorunda kalacağım."

Yük olma korkusu, arkadaşşıma duyduğum muazzam minnettarlıkla savaşıyordu. Theo'ya döndüm. "Sanırım bir korumam olacak."

Sırıttı. "Öyle görünüyor. Yanınıza taşınmalarına gerek olacağını sanmıyorum. Evinize bir güvenlik sistemi kurarlarsa ve gitmeniz gereken her yere sizi götürürlerse, güvende olursunuz. Geçen yıl korumayla aranız nasıldı?"

Atama Hükümeti bana cihaz için pilot programlarına katılmamı talep eden mektubu gönderdikten sonra, İttifak beni Sampson adlı bir korumayla birlikte güvenli bir eve getirdi. Hükümet devrilmeden önce iki haftadır oradaydık. Sampson gerçekten iyi biriydi. Otuz yıldır sürüsüyle birlikte olan yaşlı bir alfaydı. Rahatlatıcı bir varlığı vardı ve zamanımızın çoğunu masa oyunları oynayarak geçirmiştik. "Evet, harikaydı." İçimdeki isyankâr taraf, onun bana

Biri her adımımı izliyordu ama ne zaman konuşsam yarılan dudağımdaki sızlama bana bu işi ciddiye almam gerektiğini hatırlatıyordu.

JOSIE VE BEN KANEPEYE KIVRILMIŞTIK, TELEVIZYONDA USULCA BİR TANE OYNUYORDU.

Josie'nin en sevdiği filmlerden biri. Yüzünü bana döndü. "Ben olanlar için çok üzgün olduğumu söylememi istedi."

"Onun hatası değildi," dedim, kaşlarım çatılmıştı.

"Hayır, ama kendini suçluyor. Eğer o orada olsaydı, çöpü dışarı çıkarmazdın. Yolculuğunu kısa kesip bugün geri dönüyor."

"Hayır, bundan nefret ediyorum. Lütfen ona kendini kötü hissetmemesini söyleyin. Eğer bu adam gerçekten işe alınmış olsaydı, eninde sonunda beni bulurdu." Bu sözleri söylerken ne kadar doğru olduklarını fark ettim ve tüylerim diken diken oldu.

Josie elimi tutmak için uzandı, ben de can simidi gibi tuttum. "Josie, bu koruma olayından emin misin? Parasını ödeyemeyeceğim.

Seni geri istiyorum," diye neredeyse fısıldıyordum. Bu sabah, bunun Pack Ashwood'a ne kadara mal olacağını düşünmemiştim.

Josie kaşlarını çatı. "Sen benim arkadaşımın ve adamlarım çok zengin. Büyütülecek bir şey değil."

Boğazımdaki yumrunun etrafında yutkundum. "Bunun bir iş kararı olduğunu sanıyordum."

Josie gözlerini kırptırdı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Öyle, bu da demek oluyor ki bu bir kayıp."

Homurdandım.

Josie, "Korunmaya ihtiyacı olan omegalara yardım etmek için bir fon oluşturmalıyız," diye düşündü. "Belki Henry'ye hükümetin Omega Merkezi'yle birlikte yapabileceği bir şey olarak bahsedebilirsin."

Adını duyunca göğsüm ağrıdı. "Son zamanlarda hiç konuşmadık." Bu sabah bana ailesinin mülkünün fotoğrafını göndermişti ve ben de neredeyse olan biten her şeyi anlatacaktım. Restoranda beni nasıl savunduğunu düşündüm ve kollarını tekrar etrafımda hissetmeyi diledim.

Josie konuyu zorlamadı, bunun için minnettarım. Yine de omegalar için bir fon fikri iyiydi. Pack Ashwood'un desteği olmadan korkunç bir durumda olurum.

Theo oturma odasına girdi. "Sampson müsait değil, Westin. Ama senin için başka bir koruma önerdi ve yarın öğleden sonra işe başlayabilir. Yani bir geceyi daha bizimle geçirirsen, yarın evine dönebilirsin."

"Keşke kalsan." Josie başını omzuma yasladı. "Bence böylesi daha iyi," dedim. "Gardiyanın adı ne?" Theo, "Atticus Gray, ama sanırım ona Gray diyorlar," dedi.

Josie bana göz kırparak, "Böyle bir isimle, onun ateşli olacağını biliyorsun," dedi. Theo kaşlarını çattı ama Josie ona bir öpücük kondurdu.

Kanepeye çöktüm, battaniyelerden birinin püskülüyle oynadım ve tüm duygularımı içimdeki küçük, kilitli kutuya doldurmak için elimden geleni yaptım.

GİRİ

I Arabamı Pack Ashwood'un garaj yoluna park ettim ve parmaklarım direksiyona vurarak bir süre öylece oturdum.

Bu işi kabul etmemeliydim. Paraya ihtiyacım yok gibiydi. Bugün çalışmayı bırakabilir ve birkaç yıl önce ailemden aldığım miras sayesinde hayatımı sürdürebilirdim. Ama yapacak hiçbir şey olmadan evde tek başıma oturmak ölmekten daha kötü olabilirdi. Aklımı kaçırarak kadar sıkılmışım ve herhangi bir heyecana o kadar ihtiyacım vardı ki Sampson'ın beni bir omega bakıcılığı işine ikna etmesine izin vermişim.

Koruma için katı bir omega yok politikam vardı.

S ı z l a n ı y o r l a r d ı , çıkarcıydılar, ve yol çok lanet olsun
cazip için benim iç Alfa. Megan'la ilgili
hoş olmayan anılar gözlerimin önünden geçerek göğsümü gerdi. Aradan on
yıl geçmiş olabilirdi ama bir omega tarafından tekrar kendime çekilmeyi
reddediyordum. Ne yazık ki, alfam bu notu almamıştı. Omega'ların
etrafında olduğum nadir zamanlarda, sürüye duyduğum içgüdüsel özlem
beni ele geçiriyordu. Öyleyse neden buradaydım? Sampson bu işi ona iyilik
olsun diye kabul etmem konusunda garip bir şekilde ısrarcıydı. Geçen yıl
önceki hükümetin tehdidi altındayken onu korumuştı. Şimdi yine saldırıya
uğramıştı ve polis hiçbir şey yapmıyordu. Bu beni şaşırtmadı.

Tecrübelerime göre polis kimseye yardım etmezdi, özellikle de omegalara. Omega'ların etrafında olmak istemeyebilirdim ama onlar saldırıya uğramayı ve bok gibi muamele görmeyi hak etmiyorlardı.

Arabadan inerken derin bir iç çektim. Bu işe kendimi adamıştım ve verdiğim sözleri her zaman yerine getirdim.

Kapıyı çaldım ve bir alfa cevap verdi. "Gray, sanırım?" Elini uzattı. "Evet, öyle." Elini sıkıca sıktım.

"Ben Theo Ashwood. Telefonda konuşmuştuk. Westin, omega'm Josie ve sürü arkadaşım Cam ile birlikte oturma odasında."

Beni eve davet etti, ben bile bunun gerçekten hoş olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

Evim çok seyrekti. Dekorasyona hiç gerek görmemiştim.

Theo beni üç kişinin kanepede oturduğu oturma odasına götürdü. Biz içeri girince ayağa kalktılar. Saçlarını topuz yapmış iri yarı bir alfa vardı, kolunu kıvrımlı kahverengi saçlı bir omega'ya dolamıştı.

Ve sonra o vardı. Westin.

Hayatımda gördüğüm en güzel kadındı.

Hayır, o dünyada yürüyen en güzel kadın olmalıydı.

Yanağındaki morluğu ve yarılmış dudaklarını gördüğümde içimi öfke kapladı. Savaşma, ona zarar veren her kimse onu yok etme dürtüsü göğsümü ele geçirdi.

Terli avuçlarımı pantolonuma sildim. Onun yanında durmak bile daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde huzursuz hissetmeme neden oluyordu; garip, gergin ve tam olarak tanımlayamadığım başka bir şey. Bana gülümsediğinde bayılacağımı sandım.

"Umm..." Westin bana endişeyle baktı.

Çenemi gıcırdatırken ona kaşlarımı çatığımı fark ettim.

"İyi misin?" Theo omzumu sıkarak ve bana uyarıcı bir bakış atarak sordu.

Kahretsin. Bunu mahvediyordum.

"Elbette. Memnun oldum Westin." Odaya doğru ilerledim ve elimi uzattım. Bu yapılması gereken normal bir şeydi, değil mi? Gülümsemeye çalıştım ama Westin'in elimi tutarken kaşlarını kaldırmasına bakılırsa ifadem pek de inandırıcı değildi. Artık yüzümü hissedebildiğimden emin değildim.

Ona karşı neden bu kadar güçlü bir tepki verdiğimi anlamıyordum. Bu sadece içimdeki alfanın incinmiş bir omega'ya verdiği tepki olmalıydı. Bu, omegaları korumamam gerektiğinin bir başka kanıtıydı. Çok çekici ve baştan çıkarıcıydılar, bu da onları tehlikeli yapıyordu. Ama hiçbir omega beni Westin kadar etkilememişti.

"Cam ve Theo'yla beni korumaları konusunda konuştuğunu biliyorum, ama bu bana biraz abartılı geliyor." Elini benimkinden çekti.

Elini geri tutma ya da daha iyisi o n u tutup eve götürme dürtüsü beni şimşek gibi çarptı.

Gözlerimi kırptım, ne dediğinden bile emin değildim.

"Aşırıya kaçmak değil," dedi Cam huysuzca. "O pisliği kimin tuttuğunu öğrenene kadar seni güvende tutacak birine ihtiyacın var."

"Kesinlikle," dedim, kafam nihayet tutarlı bir cümle kurabilecek kadar berraklaşmıştı. "Korunmaya ihtiyacın var."

Ve ona yaklaşan, hatta bakan herkesi öldürebilirdim. Benim neyim vardı böyle?

Westin, "Sıkılmaya hazır olduğunuz sürece sorun yok," dedi. "Sıkılmak iyidir."

Çarpıcı omega bana tekrar gülümsedi. Bakışlarıma ulaşmak için başını yukarı eğmek zorunda kaldı, başı sadece göğsüme geliyordu. Onu önümde yayılmış olarak hayal ettim, yüzüm onun arasında...

Lanet olsun. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Pekâlâ." Odaklanmak için harcadığım çabayla dişlerimi sıktım. "Günlük rutininin üzerinden geçmemiz gerekecek. Şu andan itibaren, bir yere gitmen gerektiğinde seni ben götüreceğim. Ayrıca yalnızken korunman için evine bir alarm sistemi kuracağım."

"Amcalarımın bundan hoşlanacağından emin değilim." Kollarını vücudunda kavuşturdu.

"Sizinle mi yaşıyorlar?" Ben sordum.

"Hayır, ama burası onların evi. Sadece arada bir orada oluyorlar."

"Burada kalabileceğini biliyorsun," dedi Josie.

Westin arkadaşına gülümsedi ama gözlerinin etrafında bir gerginlik gördüğümü sandım. "Onlara söylemeden alarm sistemini kuralım. Umarım onlar dönmeden önce her şey çözülmüş olur."

Josie bana dönmeden önce, "Eğer eminsen," dedi. "Onu korusan iyi edersin."

Tehditkâr olmaya çalışan bu omega karşısında kendimi kıkırdamaya zorladım. "Elbette yapacağım." Ve bu doğrudu. Westin'i koruma dürtüsü her şeyi tüketiyordu. Bana aldığı mektupları gösterdiklerinde daha da kötüleşti.

"Bunların hepsi posta kutunda mıydı?" Ben sordum.

"Evet," dedi Westin. "Ama hiçbirinin pulu yoktu."

Hırıltımı tuttum. Eğer hemen birine söyleseydi, posta kutusuna bir kamera yerleştirmek çok kolay olurdu. Parmaklarımı tezgâha vurdum. "Mektupların saldırıyla bağlantılı olmama ihtimali var."

Bu sabah polis raporunu okumuştum ve bazı şeyler mantıklı gelmiyordu. "Takipçinin amacı seni ele geçirmekse neden sana saldırması için birini tutsun ki? Bu hiç mantıklı değil."

Westin kollarını kavuşturdu ve benden bir adım uzaklaştı. "Bunu uydurmuyorum." Sesi sertti ama içinde bir kırılganlık da vardı.

"Ben öyle bir şey demedim," dedim, yumuşak bir sesle. "Sana inanıyorum. Sadece tüm olasılıkları düşünmek istiyorum."

Sözlerim karşısında sönmüş gibiydi, mutfak adasına yaslandı. "Tamam."

Sanki dik durmak çok zormuş gibi kendini nasıl tuttuğuna baktım.

"Acı çekiyor musun?" Yarılmış dudağına bakarak sordum. Göremediğim başka yaraları da var mıydı?

Omuz silkti. "Birazcık."

O ve Josie anlamadığım bir bakış attılar ama bu beni gerdi. Bir şey mi saklıyordu?

"Bu öğleden sonra güvenlik sistemini kurmak için vaktiniz olacak mı, yoksa Westin'in bir gece daha kalması daha mı iyi olur?" Theo sordu.

Saatime bir göz attım. "Şimdi yola çıkarsak, zamanında hazırlayabilirim."

Westin eşyalarını almak için ayrıldı ve ben de onun peşinden gitmemek için kendimi zor tuttum. Diğer üçüyle birlikte oturma odasında kaldım. Gözlerini dikmiş bana bakıyorlardı, açıkça beni ölçüyorlardı. Aldırmadım. Westin'in onu önemseyen arkadaşları olduğu için mutluydum.

Elinde küçük bir bez çantayla aşağı indiğinde göğsüm gevşedi.

"Hazırım," dedi usulca, güzel kahverengi gözleri üzerimdeydi. Tek yapabildiğim homurdanarak karşılık vermek oldu.

Dışarı çıkarken Westin ve Josie arkamdan yürüdüler. "Sana söylemiştim," dediğini duydum Josie'nin. "Adının hakkını veriyor." Westin kıkırdayarak onu susturdu.

Arabaya bindiğimizde Westin için arka kapıyı açtım. "Seni ne zaman bir yere götürsem arkaya bineceksin."

Burnunu kırıştırdı. "Neden? Bu garip hissettiriyor, sanki kiralık bir soförmüşsün gibi."

"Ben senin kiralık *korumanım*," dedim. "Arka taraf senin için daha güvenli."

Westin duraksadı, arabaya ve bana baktı. Onun küçük isyanına bakarken gülümsemeye meyilliydim.

"Peki," diye homurdanarak arka koltuğa geçti. "Ama her zaman istediğini elde edemeyeceksin."

"İşte burada yanıyorsun, küçük omega. Ben her zaman istediğimi elde ederim," dedim sesimi alçaltarak. Kapıyı kapatmadan önce dudaklarının nasıl ayrıldığının ve göz bebeklerinin sözlerimle nasıl büyüdüğünün tadını çıkardım.

Theo bana dikkatle baktı, belli ki Westin ve benim aramdaki gerginliği fark etmişti. "Onu sana emanet ediyoruz. Westin bizim çalışanımız ve Josie'nin yakın arkadaşı."

Onu koruyamayacağımı ya da herhangi bir şekilde avantaj sağlayacağımı ima edince çenem büküldü.

"Ne yaptığımı biliyorum."

Ama arabanın etrafında dönüp ön koltuğa oturduğumda, bunun uzaktan da olsa doğru olup olmadığını merak ettim.

GRI

I Erken uyandım ve her zamanki sabah rutinimi uyguladım: egzersiz, duş, protein karışımı. Normal olmayan şey, zihnimin büyük bir kısmının küçük, gümüş saçlı bir omega tarafından tüketilmesiydi. Evin içinde volta atıyordum.

saat 10'a kadar işte olması gerekmediği halde erkenden evine gitme isteğim yüzünden kendime kızıyordum.

Göğsümü ovuşturdum, dün onunla vedalaştığımdan beri oraya yerleşmiş gibi görünen gergin his kafamı karıştırdı.

Saatim dokuzu gösterdiğinde beklemekten bıkmıştım. Evine arabayla sadece on dakika uzaklıktaydı ama oraya erken gitmem bana araziye ve güvenlik sistemini kontrol etme şansı verecekti.

Ya da en azından kendime böyle söyledim.

Araba yoluna girdiğimde her şey sessizdi. Ev, tarihi mahallenin arka tarafına sıkışmıştı, ağaçlar diğer evlerin görüşünü engelliyordu. Burada bu kadar izole olması hoşuma gitmemiştir.

Kurduğum tüm kameraları kontrol ettim ve olması gerektiği gibi çalışıyorlardı. Sonunda daha fazla erteleyemedim ve verandaya tırmandım. Daha kapıyı çalmamıştım ki kapı açıldı. Westin kot pantolon ve göğüslerini sıkıca saran bir Vanilla Pie Bakery tişörtü giymişti.

Fark ettiğimden değil.

"Günaydın." Bir sıçrayışla evden çıktı ve kapıyı arkasından kilitledi. "Erken geldiğin için teşekkürler."

Westin arabaya atlamadan önce bana sürtündü. Teninin benimkine değdiğini hissetmek elektrik çarpması gibiydi.

"Günaydın," dedim şaşkınlıkla. Saldırıya uğradıktan sonra tehlikede olan bir omega'nın çekingen ve ağlamaklı olmasını beklerdim ama Westin tamamen gülümsüyor ve enerjikti.

Omzunun üzerinden baktı ve seslendi, "Fırına gelip kahve ve kahvaltı almalısınız. Kasabanın en iyisi bizde ve bunu sadece ben söylemiyorum."

Sonra yolcu kapısını açtı ve arabama bindi.

Etrafıma bakındım, bu canlı, şımarık omega beni tamamen şaşırtmıştı. Arabaya doğru yürüdüm ve yolcu kapısını yeniden açtım. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Westin çoktan kemerini bağlamıştı, çantası önünde yerdeydi. "Arkada oturmak çok sıkıcı," dedi dudaklarını bükerek.

Buna katlanmamalıyım. Ayağımı yere vurup onu arkaya oturmaya zorlamalıyım.

"Her zaman istediğinizi elde edemeyeceksiniz prenses."

Gülümsemesini gizlemek için dudağını ısırды ve ben derin bir iç çekerek arabanın kapısını kapattım ve sürücü tarafına yöneldim.

"Nasıl hissediyorsun?" Mahalleden çıkarken sordum. Yüzündeki morluğu kapatmak için bir çeşit makyaj yapmış gibi görünüyordu.

"Peki," dedi dudağını ısırarak. Ona durmasını söylemek istedim... Zavallı dudağı zaten yeterince acı çekmişti.

Westin koltuğunda kıpırdandı ve yine benden bir şey sakladığını hissettim.

"En sevdiğin tatlı hangisi?" diye sordu, konuyu değiştirerek. "En sevdiğim tatlı var mı bilmiyorum," diye homurdandım.

"Oh, hadi ama," dedi biraz mızızlanarak. "Anlat bana."

"Ben... meyveli şeyleri severim."

"Meyveli şeyler mi? Eğer bana bir parça meyve yemenin pasta yemek kadar iyi olduğunu söylüyorsanız-"

"Hayır," dedim, dudağım neredeyse bir gülümsemeye dönüşecekti. "Ben meyveli tatlıları severim. Çilekli pasta gibi."

Westin sessizdi ve ben de ona baktım. "Ne yani, bu senin için yeterince iyi bir seçim değil mi?"

"Hayır, bu iyi." Gömleğinin kenarıyla oynayarak usulca gülümsedi.

Fırının dışındaki sokağa park ettim. Arabayı kapattım ve yüzümü ona döndüm. "İçeri girmeden önce konuşmamız gereken bir şey var."

Ciddi ses tonumu anlayınca gülümsemesi düştü.

"Sanırım sağlığımla ilgili benden bir şeyler saklıyorsun. Eğer seni koruyacaksam, aramızda dürüstlük olmalı. Yalancılara katlanamam." Sesim sertti ve nasıl tepki vereceğini görmek için bakışlarımı ondan ayırmadım.

Westin sertçe yutkundu ve pencereden dışarı baktı.

"Yalan söylemiyorum," dedi sonunda. "Bugün kendimi iyi hissediyorum. Sadece... bazı sağlık sorunlarım var. Bunun dışında." Eliyle yüzünü işaret etti.

"Ne tür sağlık sorunları?" Göğsümü rahatsız edici bir gerginlik kapladı.

"Resmi olarak teşhis konulması gibi bir şey yok. Başım ağrıyor, bazen başım dönüyor ve midem bulanıyor. Önemli bir şey değil." Son kısmı mırıldandı.

Ne yaptığımın farkına varmadan elini kendi elime aldım. "Kendini iyi hissetmediğinde bana söyle, tamam mı?"

Başını salladı, bakışları benimkilere kilitlenmişti. Birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu fark ettim. Dudaklarımı onunkilere değdirmek için öne doğru eğilmem bile gerekmiyordu.

Boğazımı temizledim ve geri çekildim. "Seni içeri götürsek iyi olur yoksa geç kalacaksın."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve koltuğunda geriye yaslandı. "İçeri gelip kahvaltı edeceksin, değil mi?"

"Eğer istersen."

"İstiyorum."

"O zaman yaparım."

Westin gülümsedi ve kapısını açmaya başladı.

"Hayır," diye homurdandım, vücuduna doğru uzanarak. "Ben güvenli olduğundan emin olana kadar bekle. Benim iznim olmadan asla arabadan inme."

Başını sallamadan önce koltuğunda biraz kıpırdandı.

Arabadan indiğimde ereksiyonumu düzeltmek için biraz zaman ayırdım. Bana itaat etmesi beni sertleştirmediyse ne olayım.

WESTIN

G Ray son üç gündür beni işe getirip götürüyordu ve ben tamamen ve tamamen takıntılıydım.

Yaşlı bir adama ilgi duyacağımı düşünmezdim ama Gray'in gece gündüz düşünmeden edemediğim gümüş tilki baba estetiği vardı. Ya kokusu? Kahretsin, yağmur fırtınaları, çam ağaçları, karamsar ve topraksı her şey gibiydi.

"Paten kaymaya gitmek ister misin?" diye sordu, fırının dışında dururken elini sakalında gezdirerek. İşten yeni çıkmıştım ve tekrar boş eve dönme fikri bana çok ağır geliyordu. Biraz heyecana ihtiyacım vardı... ve belki de Gray ile daha fazla zaman geçirmek istiyordum.

"Yüz ifadene bakılırsa senden esrar istediğimi sanırsın," diye homurdandım.

Gray'in dudakları kıpırdadı ve kalbim küt küt atmaya başladı. Eğer bu adam gerçekten gülümserse, bunun kalbimin kaldıramayacağı kadar büyük bir şey olacağından emindim.

"Esrarın izini sürmek hakkında ne biliyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Ne, sanki çok mu zor? Neyse, Magnolia'daki yeni apartmanların orada paten kaymak istiyorum. Büyük, asfalt bir otoparkları var. Benimle gelmek zorunda değilsin."

Gray gözlerini devirdi ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. "Paten bile kayabiliyor musun?"

"Ben aslında bir profesyonelim," diye kestirip attım. "Lütfen. Hadi gidelim."

Çok eğleneceğiz."

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, sesini alçaltarak.

Yanaklarım kızardı. Ona sağlık sorunlarımdan bahsettiğim için hâlâ biraz utanç duyuyordum ama benim için endişelenmesini de içime sindiriyordum.

"Ben-"

Gray, *iyi* demem için bana meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı.

"Tamam," diye homurdandım. "Başım biraz ağrıyor ama yine de kayabilirim. Söz veriyorum."

Gerçekte, başım oldukça kötü ağrıyordu ama bunun eğlenmeme engel olmasına izin veremezdim.

Gray ikna olmamış görünüyordu ama arabayı işaret etti. Sırtarak yanından geçtim ve o bana arkaya geçmemi söyleyemeden yolcu koltuğuna oturdum.

"BU İŞTE İYİ OLDUĞUNU SÖYLEDİĞİNİ SANIYORDUM." GRAY ELİNİ saçlarını belirgin bir şekilde stresli bir şekilde karıştırdı.

"Bana hakaret mi ediyorsun?" Omzumun üzerinden bağırdım, neredeyse düşerken küçük bir çığlık attım. Neyse ki önümde park etmiş bir araba vardı ve ellerimi ona çarparak durabildim.

Sonra Gray yanıma geldi. "Sen gördüğüm en kötü patencisin." Ona kaşlarımı çattım. "Bu çok kaba."

"Ve sende boktan bir denge var."

Onu itmek için uzandım ama dengemi kaybettim ve neredeyse düşüyordum. Gray'in kolları belime dolandı ve beni sıkıca tuttu. Zaman durmuş gibiydi ve onun kucağında tamamen erimemek için her şeyimi vermem gerekiyordu. Belki de benim hayal gücümdü ama ona yakın olmak başımdaki ağrıyı hafifletiyor gibiydi. Kokusu üzerime sinmişti ve yüzümü boynuna bastırmamak için kendimi zor tuttum. Keşke hâlâ bir kokum olsaydı da onu işaretleyebilseydim ve herkesin benim olduğunu bilmesini sağlayabilseydim.

"İyi misin?" Dengemi tekrar kaybetme ihtimalime karşı kollarını etrafımda dolaştırarak beni serbest bıraktı.

Başımı salladım, gözlerine bakamadım. Gray asla benim olamazdı. Sapık yakalandıktan sonra kendi hayatına geri dönecekti. Bu düşünce boğazıma bir yumru oturttu ve paten kaymak artık o kadar çekici

gelmiyordu.

Gürleyen bir ses dikkatimi çekti. Bir motosiklet park yerine girmeden önce yavaşladı. Gray, içimi ısıtan koruyucu bir hareketle önüme geçti.

Kendine gel, Westin. Bu gerçekten onun işi.

Motorcu binanın yanındaki bir yere yanaştı ve kaskını çıkardı.

"Aman Tanrım," dedim Gray'in etrafına bakarak. "Ayı!"

"Ne yapıyorsun sen?" Gray beni arkasına itmeye çalışarak sordu ama ben onu atlattım ve Bear'a doğru kaymaya başladım.

Dövmeli alfa benimle yüzleşmek için döndüğünde kaşlarını çatı, koyu kot pantolonu ve deri ceketle özellikle seksi görünüyordu, ama beni görünce gözleri yumuşadı.

"Westin mi?"

"Merhaba." Bear'ın kollarından tutup durduğumda sesim nefes nefese çıkıyordu. "Ne yapıyorsun? Buz pateni çalışıyorum."

"Bunu görebiliyorum," dedi sırtarak. "Ve kaskını takıyorsun. Aferin kızıma."

Bear bana iyi kız demeye devam etseydi paten kayarken kask takardım.

Gray'in ayak sesleri arkamda duyuldu ve Bear onu içeri alırken gerildi.

"Lanet olsun Westin, benden kaçamazsın," diye homurdandı Gray. ellerimi kalçalarımaya koydu. Dokunuşunun sıcaklığı, kot pantolonumun üzerinden bile, kendiliğinden tutuşup tutuşmayacağımı merak etmem için yeterliydi.

"Ama Bear'ı tanıyorum." Gray'i yatıştırmak için en iyi pişmanlık ifademi takındım. Etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Vücudum *neredeyse* bu alfaların arasında sıkışıp kaldığı için sevinliyordum.

"Kim bu?" Bear dişlerini sıkarak sordu, parmakları seğiriyordu.

"Bu Gray, korumam. Ayrıca kask takmam gerektiğini söyledi," dedim suratımı asarak.

"Neden bir korumaya ihtiyacın var ki?" Bear elini bileğime doladı. Parmakları tenime karşı sıcak ve güçlüydü ve onun kollarına sarılmanın nasıl bir his olduğunu merak ettim.

Kulağa çok dramatik gelmeyecek bir açıklama düşünmeye çalıştım.

"Sadece bir olay oldu ve bir korumaya sahip olmak daha güvenli göründü."

"Saldırıya uğradığınız bir *olay*," dedi Gray. "İşte bu yüzden bilinmeyen alfalara doğru koşmak yerine benimle kalmalısın."

"Beni tanıyor," dedi Bear bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce. "İyi misin, bebeğim?" Beni daha yakından inceledi, başparmağı hafifçe şişmiş dudağımın üzerinde gezinirken gözlerini öfke dolduruyordu.

Gözlerimi kırdım, onun endişesi boğazımda bir yumru oluşmasına neden oldu. "Gerçekten çok tatlısın. Ben iyiyim." Bear daha fazla soru soracakmış gibi görünüyordu, ben de hemen konuyu değiştirdim. Her gece saldırıyla ilgili kâbuslar görüyordum ve uyanık olduğum hiçbir saati bunu düşünerek geçirmek istemiyordum. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Hayır, burada sadece kendini beğenmiş pislikler yaşar," dedi Gray'e yargılayıcı gözlerle bakarak.

Gray'e döndüm. "Bekle, burada mı yaşıyorsun?" Gray ofladı, ben de bunu onaylama olarak algıladım. "Neden bana söylemedin?"

"Konuyla ilgisi yoktu."

İncinmiş hissetmemeye çalışarak dudağımı ısırđım. Biz arkadaş değildik. O sadece bir iş yapıyordu.

"Ben caddenin karşısında oturuyorum," dedi Bear, çok daha köhne görünen bir apartmanı işaret ederek. "Ama buraya park ediyorum çünkü otoparkta kameralar var. Patenler sana nasıl davranıyor?"

"Çok iyi," dedim sırtarak. "Geriye doğru kaymayı öğreniyorum. Spider'a tekrar teşekkür eder misin?"

Bear nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

Gray aniden, "Seni eve geri götürmemiz gerekiyor," dedi.

Onunla yüzleşmek için döndüm. Sert bakışlarını Bear'a çevirmeden önce ona ters ters baktı.

Be

n. "Bir yerde olman mı gerekiyor?" Ben sordum.

"Evet."

Yüzüm düştü ama çabucak nötr bir ifadeye büründüm. Of Tabii Gray paten kaymamı izlemek istemedi. Kahretsin, bunun için zamanı vardı. Pack Ashwood'un parasına mal oluyordum.

"Elbette." Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Evde yalnız kalmaya tahammül edebilirdim. Sadece sineye çekmem gerekiyordu.

"Seni tekrar görmek güzeldi," dedim Bear'a dönerek. "Belki bir ara dükkâna uğrarım."

"Ne zaman istersen, bebeğim," dedi, gözleri şişmiş dudağıma ve solmakta olan çürüğüme sabitlenmişti.

Bu onaylama karşısında kızardım ve Gray'in arabasına doğru kaymaya başladım.

GRI

I Westin'in evinin ön kapısını kapattım ve arkamı dönmeden önce kilidi çevirdiğini duyana kadar bekledim.

Paten süresini kısa kestiğim için kendimi kötü hissettim ama paten üzerinde gerçekten bir tehditti. Düşüp kendini inciteceğinden korkuyordum.

Ve onu o alfadan uzaklaştırmak istedim. Ayı da ne biçim bir isimdi öyle?

Verandadan ayrıldım ve evin dışında dolaşmaya başladım, hiçbir şeyin rahatsız edilmediğinden ve güvenlik kameralarının gerektiği gibi çalıştığından emin olmak için kontrol ettim. Bazı insanların evi güzel, hatta abartılı bulacağından emindim ama ev karanlık ve boştu. Westin'in orada tek başına, korumasız olduğunu düşünmekten nefret ediyordum. Ama ben yatılı bir koruma değildim ve zaten uzak durmak benim için daha güvenliydi. Westin'le ne kadar uzun süre birlikte olursam, onun yörüngesine o kadar çok giriyordum. Onunlayken, neden mesafemi korumam gerektiğini hatırlamak zordu.

Her gün onu eve bıraktığımda, Westin beni akşam yemeğine davet etti ya da onunla film izlemem için ikna etmeye çalıştı. Ve her gün onu geri çevirdim. Onunla yalnız kaldığımda, onu kucağıma alıp dudaklarını öpmekten kendimi alamayacağımdan korkuyordum. O benim karanlık hayatımda bir ışık huzmesiydi ve kendimi ona veda etmeye giderek daha isteksiz buluyordum. İlk sürümde olanlardan sonra bir daha bir omega ile birlikte olmamaya yemin etmişim ama Westin kararımı sorgulamamı sağladı. Elbette onun için çok yaşlıydım, ona göre kırk bir yaşıyordum.

neredeyse yirmi beş. Ama benimle flört edişine bakınca, aradaki farkı önemsemediğini düşündüm.

Telefonuma baktım ve ekran koruyucumu gördüğümde gülümsemekten kendimi alamadım - Westin ve benim bir selfie'miz. Bu sabah onu almaya gittiğimde bir tane çekmemiz için ısrar etmişti. Telefonumu kaptığı gibi fotoğrafı çekti ve ben onu durduramadan arka planım olarak ayarladı. Fotoğrafta o kameraya gülümsüyordu, saçları esintiyle etrafında dönüyordu ve ben ona hafifçe kaşlarımı çatarak bakıyordum.

Fotoğrafa tekrar bakabilmek için gün boyunca telefonumu çıkarmak için bahaneler bulup durdum.

Çakıl yolda bir araba sesi duyunca kaskatı kesildim. Elim pantolonumun arkasına sıkıştırdığım silahıma giderken hızla evin önünden döndüm.

Lacivert bir cip evin önüne yanaştı ve altmışlı yaşlarında görünen üç alfa indi. Onları Westin'in amcalarının incelediğim fotoğraflarından tanıdığımda biraz rahatladım. Yeğenlerini bir malikânede tek başlarına yaşamaları için terk eden, ortalıkta görünmeyen amcalar.

İçlerinden biri beni görünce çenesini sıkı, öfkeli görünüyordu. Aramızdaki mesafeyi kapattım.

"Hey, ben Gray, Westin'in korumasıyım."

Alfa duruşunu gevşetti. "Pekâlâ," dedi ve elini bana doğru uzattı. "Tüm bu durumu daha dün öğrendik. Ben Sean, bunlar da sürü arkadaşlarım Alex ve Rupert."

"Seni yakaladığımıza sevindim," dedi Alex arabanın etrafında dönerken. "İçeri gelip konuşmak için bir dakikan var mı?"

"Elbette." Westin'in nerede olduğunu merak ederek onları mutfağa kadar takip ettim. Üst kattan hafif bir su sesi geliyordu. Duşta olmalı.

"Nasıl gidiyor?" Rupert sordu. "Sana bir şey getireyim mi?" "Böyle iyiyim, teşekkürler. Westin'i neden koruduğumu biliyor musun?"

Alex kaşlarını çatarak, "Onun vasisi olduğumuz için karakoldan saldırıya uğradığımızı bildiren bir telefon aldık," diye cevap verdi. "Muhtemelen rastgele bir saldırı olduğunu söylediler."

Westin'in saldırganını kimin tuttuğunu öğrenmek için polisle konuşuyordum ama hiçbir işe yaramıyorlardı. "Böyle şeyler olur, özellikle de artık omegalar toplum içindeyken." deyip durdular.

Şerefsizler, hepsi.

"Pek yardımcı olmadılar," diye homurdandım.

Üç alfa, tam olarak çözemediğim bir bakış alışverişinde bulundu.

Alex dikkatle, "Bak, bunu söylediğim için üzgünüm ama bence bu işe yanlış bir şekilde girmiş olabilirsin," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey... Westin büyüleyici bir kız ama sorunlu biri. Açıkçası, ebeveynlerini genç yaşta kaybetmek zor, ama o her zaman... telaşlı bir çocuktu. Büyüdüğünde ve bir omega olduğu ortaya çıktığında, cazibesini başkalarını manipüle etmek için kullanmaya başladı. Benim omega'm, Cat..." Konuşmayı bıraktı, zorlukla yutkundu. "Cat yumuşak kalpli bir omega idi ve Westin'in her istediğine boyun eğiyordu. Ona bir düzen ve sınır vermek için elimizden geleni yaptık ama Westin asi ve dramatik olmaya devam etti."

"Sence saldırıya uğradığını uyduruyor mu?" Göğsümdeki hırıltıyı bastırırken sesimi düz tuttum.

Alex'in gözleri büyüdü. "Tanrım, hayır. Kulağa korkunçmuş gibi geliyor. Sadece bu mektuplar..." Sustu.

"Elimizde herhangi bir kanıt yok elbette," dedi Rupert. "Ama mektuplar bize tuhaf geldi. Gençken dikkat çekmek için yaptığı bazı şeylerden farklı değiller."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Zihnim mektupları Westin'in kendisinin yazmış olma ihtimalini kabul etmiyordu, *edemiyordu*. Ama yine de, mektuplarda bir tuhafılık olduğunu düşünmemiş miydim? Bir belirsizlik dalgası göğsümün içine doğru ilerledi.

Sean beni yakından izledi. "Sana sağlık sorunları olduğunu söyledi mi?"

"Evet," dedim. "Bugün biraz ağrısı vardı." Westin'in odasının bulunduğu merdivenlere doğru baktım.

"Kahretsin," dedi Alex yüzünü buruşturarak. "Bununla işinin bittiğini sanıyordum." "Ne demek istiyorsun?"

"Size bir şey teşhis edildiğini söyledi mi?" diye sordu. "Hayır, teşhis konulmamış olduğunu söyledi." Ona daha fazla soru sormadığımı fark ettim.

sorular sordum, sormalıydım da.

"En azından artık o konuda yalan söylemiyor," diye mırıldandı Rupert.

Sean içini çekerek elini yüzünde gezdirdi. "Westin Atama Akademisi'ndeyken tıbbi bir muayene yaptılar ve kısır olduğunu tespit ettiler. Bir sürüyle bağ kurmaya uygun olmadığı için onu eve geri gönderdiler ama sonra çeşitli fiziksel semptomlardan şikayet etmeye başladı. Her hafta yeni bir şey oluyordu. Onu doktorlara götürdük ama hepsi

Aynı şey, fiziksel olarak hiçbir sorunu yoktu. Omegalar için en güçlü dürtülerinden biri çocuk sahibi olmaktır. Kısırlık haberinin zihninde bir şeyleri kırdığını düşünüyorlar. Sağlık sorunları için hiçbir zaman fiziksel bir neden bulamadılar."

"Bu konuda hiçbir şey söylemedi-"

"Biliyorum." Sean sözümü kesti, yüzünde sempatik bir gülümseme vardı. "Onun ne kadar ikna edici olduğunu biliyorum. Ne yazık ki Westin'in saplantılı bir ilgi çekme ihtiyacı var. Acıklı hikâyesine inanmanız için sizi kandırmaya çalışacaktır... eğer henüz inanmadıysa."

Çenemi sıktım.

Sean iç çekti. "Bunu yapmış olabileceğinden endişe ediyorduk, bu yüzden her ihtimale karşı tıbbi kayıtlarını size getirdik. Onun güvende olmasını istiyoruz ama yalan söylemeye devam etmesi kabul edilemez."

Çantasından kalın bir dosya dolusu evrak çıkardı. Dosyayı elinden aldım, ağırlığı elime ağır geldi. Buz gibi bir hançer kalbime saplanmış gibi hissettim. Başka bir omega'nın beni manipüle etmesine izin verecek kadar aptal mıydım gerçekten?

"Bunu yaptığı ilk kişi sen değilsin, o yüzden kendini suçlama," dedi Alex omzuma vurarak.

Klasörün etrafındaki tutuşumu sıkılaştırdım. "Bunu yanımda götürebilir miyim?"

"Elbette," dedi Sean. "Ve bunun için üzgünüz. Artık onu korumak istemezseniz bunu tamamen anlarız."

Boğazımı temizledim. "Ben her zaman işleri takip ederim. Onun güvende olduğu belli olana kadar."

Sözlerime kaşlarını çattı ama dünyam başıma yıkılıyormuş gibi hissederken orada durup onlarla daha fazla konuşamazdım. Hemen izin isteyip evden çıktım. Arabayı çalıştırırken ellerim titriyordu.

Daireme girer girmez bir yığın tıbbi belgeyi açtım. Sayfa sayfa aynı şey anlatılıyordu: Westin semptomlarını uyduruyordu. Acil servise defalarca gittikten sonra yapılan uzun bir psikiyatrik değerlendirmede hiçbir sorunu bulunamamıştı. Kelimeler sayfalarda önümde dans ediyor, benimle alay ediyordu.

Hastanın ilgi odağı olmak için patolojik bir ihtiyacı vardır.

İnsanları, özellikle de alfaları kendine çekmek için baştan çıkarıcı ve kışkırtıcı davranışlar kullanır.

Dikkat çekmek için semptomları abartır veya üretir.

*İstedigini elde etmek için ısrarla çekici ve çapkın.
Malingering.*

Midem sıkıştı ve kusma isteğimle savaştım. Westin bana yalan söylemişti, tıpkı Megan gibi. Flörtleri ve samimiyetiyle çok içten görünüyordu ve bana sağlık sorunlarından bahsettiğinde ikna ediciydi. Ama aylardır Megan'la birlikteydim ve ihanetini hiç tahmin edememiştim. Bir hamlede arkadaşlarımı, evimi ve geleceğimi elimden almıştı.

Bunun tekrar olmasına izin vermem.

GRİ

"H Ey, Gray," dedi Westin neşeyle ve ön kapıdan çıktı. Amcalarının arabası garaj yolundan çekilmişti.

Beni içine çekmesine izin vermeyerek çenemi sıktım. Bugün, o kıvrımlarını saran dar bir kot pantolon giymişti ve saçları sevdiğim o dağınık şekilde başının üstünde toplanmıştı.

Ön kapıyı kilitlemek için döndü ve ben kendimi onun mükemmel kışına bakarken buldum, sonra sinirli bir huff ile başka bir tarafa baktım.

O bir yalancı. Ondan etkilenmiyorsun.

Aletim ikna olmamıştı.

"Dün gece çilekli pasta tariflerine baktım ve sanırım bunu başarabilirim. Ama beklentilerinizi düşük tutun. Josie bir şeyler pişirme konusunda bana daha yeni güvenmeye başladı." Westin bana doğru dönerken sıırttı. Yüz ifademi fark edince gülümsemesi bozuldu. "Sorun nedir?"

"Yok bir şey. Hadi gidelim." Onun ihanetine duyduğum öfke beni bütün gece ayakta tuttu. Gözlerimi her kapattığımda, Megan'ın yüzünü aldatmacasının derinliklerini ortaya çıkarırken görüyordum. Yüzü sürekli Westin'inkine dönüşüyordu. Ona bağırarak, onun beni incittiği gibi ben de onu incitmek istiyordum ama o karşımdayken bu duygulara tutunmak zordu. Neden alfam onu bu kadar çok sevmek zorundaydı?

Arkamı dönüp arabaya yöneldim ve arka kapıyı açtım.

Yolda durdu. "Neler oluyor?"

Bu sabah erkenden, onu görmezden gelmeye karar vermiştim. Profesyonel davranacaktım, başka bir şey yapmayacaktım. Ama onun incinmiş ifadesini görünce içimde bir şeyler koptu.

"Gerçeği biliyorum," diye homurdandım.

"Ne gerçeği?" diye sordu hafifçe geri adım atarak.

"Amcaların dün ben çıkarken uğradılar ve çok ilginç şeyler söylediler."

Westin dondu kaldı, yüzüne boş bir maske yerleşmeden önce gözleri bir anlığına genişledi.

"Öyle mi?" diye sordu, ses tonu eşitti.

"İnsanları, özellikle de alfaları manipüle etmek ve istediğinizi yaptırmak için sağlık semptomları uydurma alışkanlığınız olduğunu söylediler. Bana senin *hiçbir* sorunun olmadığını kanıtlayan tıbbi kayıtlar gösterdiler."

Derin, yavaş nefesler alırken sessizce bana baktı. İnkâr etmesini, bir tür yanlış anlaşılma olduğunu ve bunca zamandır yalan söylemediğini anlatmasını istiyordum.

Hiçbir şey söylemeyince öfkem arttı.

"İtiraf etmeliyim ki çok ikna ediciydin. Uzun vadeli oyunun neydi? Paramı almak için beni parmağında oynatmak mı? Yoksa insanlara yalan söylemekten hastalıklı bir zevk mi alıyorsun?"

Göz temasını kesmeden önce hızla göz kırptı. "Evet. Beni yakaladın. Sanırım ben buyum."

Kalbim sıkıştı. Kahretsin, ummuştum ki...

Fark etmezdi. En azından çok fazla içine çekilmeden önce öğrenmiştim.

"Gidiyor musun?" Westin sanki kendini korumaya çalışıyormuş gibi kollarını vücudunda kavuşturarak sordu. Alfa'm onu yakınımına çekmemi, her zaman onun koruması olmamı istedi.

"Gidiyor musun?" Ben sordum.

"İşi bırakmak," diye açıkladı.

"Hayır. Sen yapmasan bile ben sözüme sadık kalırım. Bin prenses, işe geç kalıyorsun." Hala açık olan arka kapıyı işaret ederek hırladım.

Westin arka koltuğa geçerken hiçbir şey söylemedi, kapıyı kapattığımda irkildi.

Ona sırtımı döndüm ve elimi yüzümde gezdirdim. Kahretsin. Duygularımı kontrol altına almam gerekiyordu. Onun bana yaklaşmasına izin vermekle aptallık etmiştim.

ama o sadece bir işti. Ve şu andan itibaren ona böyle davranacaktım.

HENRY

"H Telefonuna bakmayı bırakmıyor." Annemin kısık sesi masanın öbür ucundan bana ulaştı. Fısıldama sanatını hiç öğrenememişti.

"Bir kız yüzünden olmalı," diye cevap verdi kız kardeşim. "Bütün hafta ona bağlı kaldı."

Gözlerimi devirdim. "Seni duyabildiğimi biliyor musun?" Ama kız kardeşimin prova yemeğinde dikkatim dağıldığı için kendimi suçlu hissederek telefonumu yere bıraktım.

"Biliyorum," dedi Rose, gözlerinde bir parıltıyla. "Ama benim asıl bilmek istediğim onun kim olduğu."

Telefonumu tekrar açma isteğime direndim. Westin'in mesajları son bir buçuk haftadır giderek seyrekleşmişti ve bugün hiç cevap vermemiştii. Bu durum beni gereğinden fazla tedirgin ediyordu ama geçen her saat kafamın içindeki o sesin daha da güçlenmesine neden oluyordu: *Seni unuttu*.

"O hiç kimse değil." Kelimeler ağzımda yanlış duruyordu. Tek bir randevudan sonra Westin'e karşı bu kadar güçlü hissetmem için hiçbir neden yoktu ama ayrı kalmak duygularımın yoğunluğunu azaltmak için hiçbir şey yapmamıştı. Sanki kalbimin bir parçasını Luna'da bırakmış gibiydim ki bu *çok saçmaydı*.

"Demek bir kadın," diye ciyakladı Rose.

Annemin gözleri lazer gibi bana odaklanmıştı ve yüzüne heyecanlı bir gülümseme yayılmıştı. İçimi çektim, parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "Sen

Yarın evleniyoruz," dedim kız kardeşime. "O bundan daha önemli değil mi?"

Annem ve Rose birbirlerine dönüp beşlik çakmadan önce aynı anda "Hayır," dediler.

"Bir sonraki ziyaretinde onu eve getirmelisin," dedi annem. "Bu *da yakında* olacak." Bunu bir soru olarak sorduysa da, öyle anlaşılmadı.

Rose gözlerini devirdi. "Evet, ilk doğan tatlı bebeğinizin uzakta olmasının ne kadar zor olduğunu hepimiz biliyoruz."

Babam salata sosunu almak için annemin karşısına uzandı. "Adı neydi?" diye sordu, çok da masum olmayan bir şekilde sosu dökerken yüzünde sakın bir ifade vardı.

"Sen de mi?" diye inledim.

Rose'un neredeyse kocası olan Luke, "Evet, bize onun adını söyle," dedi. "Dikkatleri üzerimden çekin."

Rose kaşlarını çatarak ona baktı. Üzerinde çalıştığı bir dava tam bir ay öne alındığı için balayını ertelemek zorunda kalacakları haberini yeni almıştı.

"Daha erken, tamam mı?" dedim, saldırılarını savuşturmaya çalışarak.

"Daha yeni tanıştık.

Henüz söylenecek bir şey yok."

"Nerede tanıştınız?" diye sordu annem.

"Omega Hakları Komitesi toplantısında." Dondum kaldım, hatamı fark ettiğimde su bardağım havada asılı kaldı.

"O bir omega mı?" Rose ve annem aynı anda nefes nefese kaldılar.

"Bunu büyütme," diye uyardım. Babam bile salatasından başını kaldırmış ilgiyle bakıyordu.

"O her zaman... ne diyorsunuz buna? Sürü hayatı mı?" dedi annem, kaşları çatılmış bir halde.

Ailemin hepsi betaydı, çiftleşmeye değil evlenmeye ve birden fazla kişiyle değil tek kişiyle birlikte olmaya alışkındı. "Birçok insan sürü halinde yaşar." Düğün organizatörünü aramak için odaya göz gezdirdim. Şu anda bize bir şeyler yapmamız gerektiğini söylemesi gerekmiyor muydu?

Luke omuz silkerek, "Neden bir kadını bir sürü başka erkekle paylaşmak istediğini anlamıyorum," dedi.

Rose şarabını yudumlarken gözlerinden hançerler çıkararak, "Neden balayı yerine işi seçtiğini anlamıyorum," dedi.

"Rosie, lütfen, biliyorsun bu işten kurtulmaya çalıştım. Ya dava için kalmamı ya da yeni bir iş bulmamı söylediler. Gerçekten işsiz kalmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

Annem ve ben gözlerimizi kilitledik. Rose öfkeliyken onu ikna etmeye çalışmak doğru bir yaklaşım değildi.

"Bilmiyorum. İşsiz bir adam beni İtalya'ya götürebilir mi?" diye tısladı. "Belki de Henry doğru düşünüyordur. Kendini *tek bir adama* bağlama meselesi biraz abartılmış gibi görünüyor."

Babam sandalyesini geriye itti, ayağa kalkarken peçetesini masanın üzerine koydu. "Benimle bir yürüyüşe çık, Ro-Ro." Ona bu şekilde hitap edebilen tek kişi oydu. Rose ve annem birbirlerine çok benziyor olabilirlerdi ama o tam bir baba kızıydı. Bir hışımla ayağa kalktı ve uzaklaşırlarken kolunu babamınkiyle birleştirdi.

Luke başını ellerinin arasına alarak inledi. "Benden nefret ediyor."

Annem onun kolunu okşadı. "George ona ulaşacaktır." "Ama bundan sonra bebeğimi dünyanın en iyi balayına götürsen iyi edersin" diye eklemekten önce durakladı. Luke başını kaldırdı, annesinin sert ifadesini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Evet hanımefendi, söz veriyorum." Öfkeyle başını salladı ve kahkahalarını durdurmak için ağzını kapatmak zorunda kaldım.

Annem delici bakışlarını bana çevirdi ve sonra gözleri yumuşadı. "Umarım bana bu kadın hakkında daha fazla şey anlattırır... *omega*, eğer hayatında önemli olmaya devam ediyorsa."

"Söz veriyorum." Sertçe yutkundum. "Bir sürünün parçası olsaydım üzülmeydin, değil mi?"

Ailem benim için sürü hayatının cazibesini hiç anlamamıştı. Harika bir çocukluk geçirmiştim ama doktor bir annem, avukat bir babam ve okulda her zaman popüler olan bir kız kardeşim olduğu için kendimi çok yalnız hissediyordum. Herkesin bir arada yaşadığı, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir grubun parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum. Ve bir beta olarak bile, omegalarda çekici bir şeyler vardı. Hayır, onu çiz. *Westin*'de çekici bir şeyler vardı.

"Tabii ki hayır," dedi. "Sizi mutlu eden şey buysa bizim için fark etmez."

Başımı salladım. "Teşekkürler anne."

Masaya doğru eğildi ve elimi tutup sıktı. "Belki de sana iyi bir örnek olur ve zavallı anneni daha çok ziyaret etmeni söyler."

Gözlerimi devirirken gülümsedim. Annem artık emekli olduğu için, hastanede uzun saatler çalışırken kaçırdığı aile zamanını geri istiyordu.

"Bakın, işte oradalar," dedim Rose ve babamı işaret ederek.

Rose gülümseyerek Luke'un yanına oturdu ve onu tatlı bir öpücük için kendine çekti. Sırıttım. Düğün kurtarıldı.

Sessiz telefonum cebimde bir delik açtı ve tekrar kontrol etmemek için dikkatimi solmakta olan salatama çevirdim. Luna'ya ve her düşünceme musallat olan omega'ya geri dönmeme sadece birkaç gün kalmıştı. Ondan bu şekilde uzak kalmak bana ondan vazgeçemeyeceğimi göstermişti. O benim için fazla iyiydi, ama onun için iyi bir sürü arkadaşı olabileceğimi kanıtlamak için elimden geleni yapacaktım, eğer bana sahip olmayı hayal edebilseydi.

GİRİ

I Spor salonunun bir köşesine çekilmiş, Westin'in bir yumruğu daha engelleyişini izlerken yüzümü buruşturmamaya çalışıyordum.

Görünüşe göre Westin her Salı *Alpha Gainzz*'de kendini savunma dersine katılıyormuş. Bana kurstan bahsettiğinde, Pack Ashwood'un benim yerime onu götürmeyi teklif ettiğini söyledi, ama ben onu götüreceğimi söyledim. Onu korumak benim görevimdi ve bunu başkasının yapmasına izin vermekten garip bir şekilde rahatsız hissediyordum. Spor salonunun adı hakkında onunla şakalaşmak istedim ama sonra bunun artık ilişkimiz olmadığını hatırladım. Bu kesinlikle bir işti.

Şimdi burada, spor salonunun sahibi Luc'un bir grup kadına yumruk atmayı ve blok yapmayı öğretmesini izliyordum. Ve gözlerimi Westin'den ayıramıyordum.

Gümüşü saç telleri yüzüne doğru sarkıyordu ve yanakları efordan kızarmıştı. Büyüleyici görünüyordu. Ve iyi gidiyordu. Josie'nin alfalarından biri olan Ben ile eşleştirilmişti. Kolları istediğimden daha yavaş hareket ediyordu ama Ben'in attığı her yumruğu metodik bir şekilde engelliyordu.

Sonra Ben yumruğunu değiştirdi ve Westin'in bloğu bir an için çok yavaş geldi. Ped tam yüzünün yan tarafına geldi.

Kırmızı gördüm.

Onu incitti.

Ne yaptığımı anlayamadan odanın diğer ucuna geçmiş, Westin'in önünde durmuş ve hırlıyordum.

Ben ve diğer omegalar şok olmuş görünüyordu. "Ona zarar vermeye nasıl cüret edersin?" Hırladım.

Ben ellerini kaldırdı ve akıllıca geri çekildi. "Bu bir kazaydı. Westin-" dedi, etrafıma bakmaya çalışarak. Görüşünü engellemek için hareket ettim. Ona bakamadı.

Josie bana doğru ilerleyerek, "İyi olup olmadığını görmek istiyorum," dedi. Ben hemen kolundan tuttu ve onu arkasına çekti.

En azından zeki olabilirdi. Ama Josie'nin sözleri kafasına dank etti. Kahretsin.

Westin'in nasıl olduğunu bile kontrol etmedim. Tıbbi bakıma ihtiyacı var mıydı?

Onunla yüzleşmek için döndüm. Parlak, geniş gözleri benimkilerle buluştu, dudakları şokla aralandı.

"İyi misin?" Huysuzca sordum.

Kollarım onu kendime çekme, parmaklarımı yüzünde gezdirme ve acısını öpüp yok etme isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Büyük, aptal omega gözleriyle beni kendine çekiyordu.

"Ben iyiyim," dedi sonunda.

"Yüzünü göreyim." Çenesini kavradım.

Kahretsin, teni çok yumuşaktı.

Ben ona bakarken itiraz etmedi. Yanağı hafifçe kızarmıştı ama kırık görünmüyordu.

"Buz." Kolundan tuttum ve onu ilk yardım istasyonunu gördüğüm spor salonunun köşesine sürükledim. Ona tekrar bakıp bir buz torbası uzattığımda bana telaşlanmamasına şaşırdım.

Bana bakışı neredeyse güven doluydu.

Buz torbasını yüzüne bastırırken yüzünü buruşturdu ve içimi yine öfke kapladı. Bu işe yaramaz derse neden katılıyordu ki? Omzumun üzerinden Ben ve Josie'nin konuştukları yere baktım. Parmaklarım Ben'in suratına yumruk atmak için kaşınıyordu. Bakalım ne kadar hoşuna gidecekti.

Westin'e döndüm, göğsüm hırıltıyla gümbürdüyordu.

"Bunun için teşekkürler," dedi buz torbasını göstererek. "Yine de ben iyiyim.

O kadar da sert bir vuruş değildi."

"Bu sefer," diye çıktım. "Bütün bu olanlar aptalca. Kendini savunmayı öğrenmek için neden bir derse ihtiyacın var?" *Seni savunan kişi ben olmak istiyorum.*

Gözlerinde bir şey parladı. "Belki de kendimi nasıl savunacağımı bilmek istediğim içindir."

"Sanki sana zarar vermek isteyen bir alfabla savaşılabilecekmişsin gibi. Küçük bir çocuktan daha zayıfsın." *İşte bu yüzden bana her zaman yanında ihtiyacın var.*

Alt dudağı titredi ve bakışlarını kaçırarak benden uzaklaştı. "Buna hiç gerek yoktu," dedi, ses tonundaki soğuk ısırik geri dönmüştü.

Bu beni mantıksızca kızdırdı. O sahte kibar sesini bana karşı kullanmamalıydı. Asla.

"Evet, ama gerçek bu. Ve benim işim de seni korumak prenses, o yüzden neden biraz nezaket gösterip bunu muazzam derecede zorlaştırmıyorsun?"

Bununla birlikte yüzü tamamen kapandı. Gözleri geniş kırılğanlığını kaybetti ve ağzı sıkıca kapandı. Omuzlarını kamburlaştırdı ve sanki kendini daha küçük bir hedef haline getirmek istercesine benden uzaklaştı.

Siktir. Kahretsın.

Tek bir kelimesinde bile ciddi değildim. Hayatımı hiç de zorlaştırmıyordu. "Özür dilerim." Bakışlarıma karşılık vermedi.

"Hayatımı ne kadar zorlaştırdığının farkında değildim. senin *işini* yapıyordu." Son kelimeye yaptığı vurgudan nefret ettim, her ne kadar ben başlatmış olsam da.

"Senin için de uygunsa tuvalete gideceğim. Sonra eve gidebiliriz. Seni normal çalışma saatlerinin dışında yeterince tuttum."

Ben cevap veremedenden arkasını döndü ve banyoya yöneldi.

Kapıyı iterek açarken omuzlarının nasıl kamburlaştığını fark etmedim. Ya da kapı kapanmadan önce sanki bir damla gözyaşını silmek istercesine elinin hızla yüzüne gittiğini.

WESTIN

T Banyo kapısı arkamdan kapandı ve ben küçük bir hıçkırık çıkardım.
Tanrım, Westin, toparla kendini.

Sadece... Gray bana vurduktan sonra önüme atladığında kısa bir an için yaralandığım için üzölmüş olabileceğini düşündüm. Belki de önemsedığı için beni koruma dürtüsü hissetmiştir.

Gözyaşlarımın dökölmesini engellemek için çenemi sıkıttım. Ben onun için sadece bir iştim.

Hayatımdaki herkes için sadece bir iştim.

Buz torbasını banyo tezgahının üzerine koyarken ellerim titredi. Aynada kendime baktım. Zar zor kızaran yanağımdan bir damla yaş süzölldü.

Saldırıdan sonra kendimi savunmaya dönme konusunda endişeliydim. Her gece uykumda yeniden yaşadım. Beni nasıl yakaladığını. Kaçamayışımı. Dersin beni tetikleyeceğıinden korkuyordum ama Ben'le pratik yaparken kendimi gerçekten güçlü hissetmiştim. Korkmaktan nefret ediyordum ve bir daha böyle hissetmemek için elimden geleni yapmak istiyordum.

Gray beni aptal, zayıf bir kız gibi hissettirmişti.

Gözlerimi kapattım. Kendime tam altmış saniye acıma süresi tanıyacaktım.

Her saniyeyi eşit olarak saydım.

Birileri için önemli olacağıma dair umutlanmayı bırakmalıyđım. Bir maaş çekinin ötesinde bir önemim olacağına dair. Cat beni yanına almak istediğinde amcalarımın bu yüzden daha güçlü bir mücadele vermediğıinden oldukça emindim - babamın emekli maaşından para alıyorlardı.

Dakikanın sonunda derin bir nefes aldım, buz torbasını aldım ve banyodan çıktım.

Gray koridorda duruyordu. Boş maskem sıkıca yerindeydi, duygularım zihnimdeki küçük metal kutuya sıkıca tıkılmıştı. Beni ne kadar incittiğini görmesine izin vermeyi reddediyordum.

GRI

Iyatağımın üstündeki tavandaki küçük çatlağa baktım. Normalde alarm çalar çalmaz kalkarım ama bu günün başlangıcını mümkün olduğunca geciktirmek istedim.

Westin'in doğum günüydü. Bana söylediğinden değil, kimliğinde görmüşüm ve üzerinde çok ciddi düşünmek istemediğim anlaşılmaz bir nedenle telefonuma programlamışım. Tüm gün boyunca ona yaltaklanılmasını izlemek için kendimi hazırlıyordum. Omegalar şımartılmaya ve ilgi görmeye takıntılıydılar ve eminim bugünü kutlamak için etrafında arkadaşları olacaktı.

Sonunda yataktan kalktım ve duşa girdim. Sertleşmiş sikimi kavradım - sadece sabah olduğu için sertti, etrafındaki belli dudakları ve elime sıkıca sarılmış gümüşi saçları hayal ettiğim için değil. Utanç verici bir hızla boşalırken inledim.

Ellerimi duşun fayanslarına bastırarak kendimi tutmaya çalıştım. Westin'e karşı soğuk olmak yanlış geliyordu ve nedenini anlayamıyordum. Bana yalan söyleyen oydu.

Hazırlanmayı çabucak bitirdim ve Westin'i almaya gittim. Evden çıkarken yüzünde o düz, boş ifade vardı, arabaya binerken kibarca "günaydın" dedi. Dikiz aynasından ona bakıp durdum, bir yanımda yine yanıma oturmak için ısrar etmesini diliyordu. Bugün yorgun görünüyordu. Gözlerinin altında koyu lekeler vardı ve sürekli boynunu ovuşturuyordu.

Fırının önündeki caddeye park ettim, içeri girerken etrafımıza göz kulak oldum. Takipçiden başka mektup gelmemişti ama dün gece polisin saldırganı kefaletle serbest bıraktığı haberini almıştım. Westin'e henüz söylememiştim ve nedenini de bilmiyordum. Onun korktuğu düşüncesi bana doğru gelmiyordu.

"Hey, Westin." Fırına girerken Ben ona el salladı. "Josie espresso makinesini kurup kuramayacağını sordu. Sorun çıkarıyormuş ve geçen sefer senin tamir ettiğini söyledi."

"Elbette," diye cevap verdi Westin, sesi parlaktı.

Benim için neyin iyi olduğunu bilseydim, giderdim. Kalmam için hiçbir sebep yoktu. Ama her sabah bir fincan kahve ve hamur işi için burada kalıyordum.

Josie bir süre sonra mutfaktan çıktı. Westin makineyi çalıştırırken, "Sen bir cankurtaransın," dedi. "Ya da bir cadı. Makine sadece seni dinliyor."

Westin sırtarak ona bir latte uzattı. "İçinde senin için ekstra karamel var." "İşte bu, zam alıyorsun," dedi Josie, bardağı ona yakın tutarak Vücudunu.

Bir süre daha sohbet ettiler ama Josie Westin'e mutlu yıllar dilemedi, Westin de bir şey söylemedi. Telefonumu çıkardım ve Westin'in kimliğinin fotoğrafını çekip tarihi yanlış girmedikten emin olmak için kontrol ettim.

Ben yapmadım.

Westin önüme bir latte ve tarçınlı rulo bıraktı ve ben bir şey söyleyemeden topuklarının üzerinde döndü. Kendimi garip bir şekilde rahatsız hissederek sandalyemde kıpırdandım.

Fırın açıldığında kahvaltımı bitirdim ve ilk müşteriler içeri girerken kapıdan sıvıştım.

WESTIN BİR SONRAKİ YEMEĞİ SERVİS EDERKEN PENCEREDEN ONA BAKTIM.
bir grup müşteri. Mesaisi birkaç dakika içinde bitecekti ve ben neler olduğunu anlayamıyordum. Fırında hediyeler ve balonlar olacağını, belki de bir parti planlandığını düşünmüştüm ama hiçbir şey yoktu. O gün

Mantıklı olan tek şey Westin'in doğum gününü kimseye söylememiş olmasıydı.

Kafasını kaldırdı ve pencerenin dışında beni gördü. Gülümsemesi düştü ve bakışlarını hızla kaçırdı.

Gözlerinin tekrar üzerimde olmasını istiyordum ve bunun için kendimden nefret ediyordum. Yaklaşık on dakika sonra ön kapıdan çıktı.

"Merhaba," dedi usulca. Ağırlığını kaydırırken el çantası omzunda sallanıyordu. "Biraz paten kayarım diye düşünmüştüm."

Çenemi sıktım. "Sen kayarken etrafta dikilmemi mi istiyorsun?"

"Ah." Nefesi hafifçe kesildi. "Umm, peki, kendi başıma gidebilir miyim?"

Saldırgan serbestken onu dışarıda tek başına düşününce göğsüm korkuyla sıkıştı. "Koruma olmadan mı? Sana karşı bir tehdit olduğunu düşünmüyorsan bunu neden yapasın ki?" Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı ve keşke onları geri alabilseydim.

Westin'i hiç ağlarken görmemiştim ama bir an için ağlayabileceğini düşündüm. Kahverengi gözleri büyüdü ve cam gibi oldu, sonra gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Gözlerini tekrar açtı, bakışlarımla karşılaştığında çenesi dikleşmişti.

"O zaman beni eve bırakırsanız harika olur. Uğramak istediğim bir yer var ama yol üstünde."

"Peki," dedim, tamamen mantıksız davrandığının farkındaydım. Onun bu kadar üzgün görünmesinden ve o ifadeyi oraya benim koymuş olmamdan nefret ediyordum.

Tartışmadan arkaya bindi. Durmak istediği yer bir fast-food restoranıydı. Onu hiç fast food yerken görmemiştim. Arada bir fırın ürünleri dışında bir şey yediğini pek görmemiştim.

Restoranın yanına park ettik ve içeri girerken peşinden ayrılmadım. Kasaya vardığında, kasiyere telefonundan bir şey gösterdi.

"Mutlu yıllar," dedi kasiyer monoton bir sesle. "Bedava yemeğinizi bir dakika içinde getireceğiz."

Doğum gününü böyle mi kutluyordu? Bir fast-food hamburgeri ve patates kızartmasıyla mı?

Sessizlik içinde yemeği bekledik. Kahverengi kâğıt torbayı aldıktan sonra, sanki saldıracağımdan korkuyormuş gibi etrafımda dolaştı.

Kendime onun ne yaptığını, bana nasıl yalan söylediğini hatırlattım. Ama kalbim buna dayanmıyordu.

Restorandan çıkarken otoparkın etrafına baktım, tehdit var mı diye taradım. Hiçbirini göremeyince arabaya doğru yöneldim ve Westin'in arkamdan geldiğini fark edince durakladım.

"Devam et," diye homurdandım. Hızlanmayınca sinirim daha da arttı. Bugünün bitmesine ihtiyacım vardı. "Eğer bunu beni sinir etmek için yapıyorsan, harika bir iş çıkarıyorsun."

"Üzgünüm, yorgunum." Elleri yemek torbasının etrafında sıkıca kenetlenmişti. "Ben... Oturmam gerekebilir."

"Hadi, neredeyse arabaya vardık. Oraya oturabilirsin prenses."

Tökezledi ve kendini kolumdan yakaladı. Elinin dokunuşu içimde şimşek gibi çaktı, sikim anında sertleşti. Bir hırıltıyla kolumu onun elinden kurtardım. "Sakin bana dokunma."

Westin kısık bir sesle, "Özür dilerim," dedi.

Neredeyse arabaya varmıştık ve ben bir numaralı koruma kuralını çiğneyerek onun önüne geçtim, sarhoş edici omega'dan uzak durmaya ihtiyacım vardı. Beni manipüle etmeye çalışıyordu ama pes etmedim. Arka kapıyı açtım.

Arkama baktım ve onu bulamayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Tam arkamdaydı. Nasıl bir yere gitmiş olabilir? Buz damarlarımı dondurdu. Biri onu yakaladı mı?

Döndüm, gözlerim kaldırımı tarıyordu. Önce küçük yumrunun üzerinden atladılar, sonra onun Westin olduğunu fark ettim.

Yere yığılmıştı.

Kalbim küt küt atarken ve midem bulanırken ona doğru koştum. Saçlarını yüzünden çektim. Solgun görünüyordu ama nefes alıyordu ve nabzının düzenli attığını hissedebiliyordum.

"Westin, beni duyabiliyor musun?"

Ellerimi vücudunda gezdirdim ve herhangi bir yara görmeyince onu kollarımın arasına aldım. Yüzünü göğsüme bastırarak inledi.

"Westin, lütfen bana cevap ver," dedim aceleyle arabaya giderken. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Ne için üzgünsün?" Yolcu tarafındaki kapıyı açabilmek için onu kollarımda yeniden düzenledim.

"Sorun çıkardığın için." Koltuğa yığıldı. "Eve gitmek istediğini biliyorum." Gözleri hâlâ kapalıydı ve solgundu. Onda gerçekten bir sorun mu vardı?

"Bunun için endişelenme," dedim, kemerini bağlamak için ona doğru uzandım. "Hadi seni hastaneye götürelim."

"Hayır, ben iyiyim," diye fısıltıyla cevap verdi. "İyi değilsin amına koyayım," diye homurdandım.

Onu alnından öpme isteği duydum ama bunun yerine kapısını kapattım, sürücü tarafına koştum ve onu mümkün olduğunca çabuk hastaneye götürmek için her türlü yasayı çiğnemeye razı olarak otoparktan çıktım.

LIAM

"Y Sekiz numaralı odamız var Liam," dedi Candy hemşire odasının önünden geçerken. "Görünüşe göre histerik bir omega, bu yüzden omega fısıldayıcısına ihtiyaçları var."

Gözlerimi devirmeye direndim. Atama Hükümeti'nin çöküşünden bu yana, omegalar topluma daha fazla entegre olmaya başlamıştı. Devlet hastanelerinde tedavi görmelerini engelleyen kısıtlamalar kalkmıştı ve hepimiz bu değişime alışmaya başlamıştık. Omega fısıldayıcısı olarak nasıl ün kazandığımdan emin değildim ama o kadar az alfa hemşire vardı ki sürekli omega vakaları için çağrılıyordum. Sahiplenici bağlarla bağlı alfalarla uğraşmak çok yorucu olsa da umurumda değildi.

Bağlanmış olsaydım bir omega için aynı derecede koruyucu olmayacağımdan değil. Tanıdık bir yalnızlık acısı göğsümü ele geçirdi. Hislerimi bir kenara ittim ve sekiz numaralı odanın çizelgesini çıkardım.

Westin Anderson, yirmi beş yaşında. *Bağlanmamış*.

Rahat bir nefes aldım. Tanrıya şükür, bir sürü çılgın alfayı savuşturmak zorunda kalmayacaktım. Tablonun geri kalanına bakarken kaşlarımı çattım. Bayıldığı için gelmişti ama henüz ona herhangi bir test yapmamışlardı. Sayfanın altında bir not vardı: "Omega'nın uzun bir yalan söyleme ve dikkat çekmek için semptom uydurma geçmişi var. Oldukça manipülatiftir ve gelecekteki bakım ekibi üyeleri dikkatli hareket etmelidir."

Kahretsin. Odasına doğru yürürken, kendimi neye bulaştırdığımdan emin değildim. Ama hiçbir şey beni gördüklerime hazırlamazdı.

kapıyı açtığımda.

Ava.

Hayatımın en inanılmaz gecesini birlikte geçirdiğim omega'ya bakarken dünya dönmeyi bıraktı. Yatakta kıvrılmıştı, ince hastane battaniyesiyle neredeyse tamamen örtülmüştü ama o gümüş saçları ve iri kahverengi gözleri nerede olsa tanırdım.

Gözleri büyüdü ve doğrulmaya çalıştı, bunu yaparken de yüzünü buruşturdu.

"İşte," dedim, hızla yanına gittim ve onu desteklemek için yastıkları yerleştirdim.

"Nox?" diye fısıldadı.

Ağırlığımı beceriksizce kaydırdım. "Adım Liam. Sen de Westin misin?" Başını salladı, hâlâ şaşkın görünüyordu. "Burada mı çalışıyorsun?"

"Evet. Size atandım ama yemin ederim dosyanızı aldığımda kim olduğunuzu bilmiyordum. Eğer bu seni rahatsız edecekse, seni başka birine verebilirim." Başka birinin ona yaklaşması düşüncesi beni neredeyse hırlatıyordu. Ona karşı o gece hissettiğimden daha da sahiplenici hissediyordum, özellikle de çok yorgun ve savunmasız görüldüğü için.

"Hayır," dedi hızla, eli uzanıp beni yakalamak ister gibi seğiriyordu.

"Lütfen gitme." Sesinde bir panik havası vardı. "Tamam tatlım, hiçbir yere gitmiyorum." Sevgi sözcüğü ben daha durduramadan dilimden yuvarlandı ve yüzüm kızardı. Bu omega ile ilgili bir şey kontrolümü kaybetmeme neden oldu ve her şeyden çok

O benim olabilir. Ama... haritasındaki o not ne anlama geliyordu?

Westin göz kapakları ağırlaşırken, "Hastanede çalışmak için fazla sıcaksın," diye mırıldandı.

Bir kahkaha attım ve yanaklarım yandı. "Bu doğru mu?"

İnledi ve elleriyle yüzünü kapattı. "Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim."

"Çok tatlısın," dedim. "Şimdi, neler oluyor? Çizelgene göre bayılmışsın."

Yüzünü açtı ve dudağını ısırarak bakışlarımla buluştu.

"Başım döndü," dedi, sesi yumuşaktı.

"Bu çok sık oluyor mu?" Göğsüm sıkışmış gibi hissederek sordum. Başını salladı.

"Başka semptomlar yaşıyor musunuz?"

Nefesleri artık daha hızlı geliyordu ve kokusundan duygularını okumayı bekleyerek otomatik olarak nefes aldım. Sonra anladım ki

kokusu yoktu. Yine engelleyici mi kullanıyordu?

"Başım sürekli ağrıyor," diye fısıldadı, gözleri kapıya kayarak. "Ve bazen o kadar yorgun oluyorum ki yataktan çıkamıyorum."

"Neden şimdiye kadar bir doktora gitmedin?" Ses tonumdan sertliği uzak tutmaya çalışarak sordum. Neden kendi başının çaresine bakmıyordu? Onu koruyacak birine ihtiyacı vardı.

Westin'in ifadesi donuklaştı ve gözlerinde rahatsız edici bir boşlukla arka duvara bakacak şekilde kaydı. "Zaten kimse bana inanmıyor."

Aklım çizelgesindeki nota gitti. Onu oraya koyacak ne olmuştu? Westin'e bakınca bile kendini iyi hissetmediği belliydi. Gözlerinin altında koyu lekeler vardı ve cildi solgundu. Ona başka bir şey sormadan kapı açıldı.

"Sen de kimsin lan?" diye homurdandı alçak bir ses.

Arkamı döndüm ve tamamen siyah giyinmiş, sinirli bir alfabla karşılaştım.

"Ben onun hemşiresiyim. Sen kimsin?" Westin'i alfabın görüş alanından çıkardım. "Ben onun korumasıyım," dedi alfa. İri bir adamdı ama benden küçüktü, bunu memnuniyetle fark ettim. Gözlerim silahına kaydı kalçasında kılıflı.

"Neden bir korumaya ihtiyacın var?" O rahatsız edici his göğsümü tekrar ele geçirirken Westin'e bakarak sordum.

"Bu seni ilgilendirmez," diye hırladı alfa. Westin'in yatağının diğer tarafına geçti ve onu odadan dışarı atmamak için kendimi zor tuttum. "Hadi prenses, gitme vakti geldi. Doktor iyi olduğunu söylüyor."

Westin'in parmakları çarşafın içinde kıvrılıyordu ve bakışlarıma cevap vermiyordu.

"O gidemez. Henüz hiçbir test yapmadık," dedim, keşke Westin'in elini tutup sıkıca kavrayabilseydim.

"Ben sadece doktorun söylediklerini tekrarlıyorum," diye hırladı alfa.

"Bence o senden daha iyi bilirdi."

Yüzü küçümseyici bir alaycılığa bürünmüş olan korumayla karşı karşıya geldiğimde göğsümden bir hırıltı yükseldi.

Westin inleyerek kendi üzerine kıvrıldı. Elini tutup nazikçe sıkmaktan kendimi alamadım.

"Ona dokunma," dedi koruma, dudakları hırıltıyla kıvrılmış bir halde.

"Gray, dur artık. Sorun yok," dedi Westin, sesi yorgun çıkmıştı.

Alfa-Gray-bir şey söyleyemeden, uzman doktor odaya girdi. Dr. Graham olduğunu anladığımda yüzümü buruşturdum, egoist bir pislik.

O görmeden önce elimi Westin'inkinden çektim.

Dr. Graham Westin'e bakmadan, "Pekâlâ Bayan Anderson, sizi taburcu ediyoruz," dedi. "Tekrar başınızın dönmemesi için bol su içtiğinizden emin olun. Ayrıca *diğer* sorunlarınızda size yardımcı olabilmeleri için psikiyatriye sevk edeceğim."

Bana doğru dönmeden önce Gray'e başıyla selam verdi. "Bayan Anderson'ı taburcu edin," diye emretti, sesi buyurgan çıkıyordu. Alfa doktorları hemşire olduğum için beni küçümsüyorlardı ama doktor olmak hiçbir zaman ilgimi çekmemişti. Hastalar için daha çok uygulamalı bakım yapmayı seviyordum.

Dr. Graham gitti ve ben Westin'e döndüm. "Hemen döneceğim," dedim ve onu öpme isteğime yenik düşmeden önce odadan çıktım. "Dr. Graham," diye seslendim, ona yetişmek için hızla yürüyordum. "Bayan Anderson hakkında sizinle görüşmek istiyordum."

"Evet?" Doktor tabletine bakarken yürümeye devam etti.

"Hiçbir test yapmadığımızı gördüm. Hayati değerlerinin dosyasına girildiğinden bile emin değilim. Taburcu olmaya hazır olduğuna emin misiniz?" Onu yabancılaştırmak istemediğim için dikkatli konuştum.

Dr. Graham iç çekerek, "Omegaların hastanelerimize gelmesine izin vermemizdeki sorun da bu," dedi ve sonunda durup bana baktı. "Herkes gerekli özel eğitime sahip değil. Omegalar son derece manipülatiftir. Onlardan etkilenmemek zor olabilir. Bayan Anderson özellikle çekici bir omega ve onun büyüüne kapılmak çok kolay. İçiniz rahat olsun, onun hiçbir sorunu yok. Zihinsel sorunları dışında."

Öfke göğsümü kapladı ve kendimi sakinleştirmek için burnumdan sürekli nefes almak zorunda kaldım. Bu pislik, omegalara karşı olan önyargısı yüzünden Westin'in bakımını reddediyordu.

Ben daha bir şey söyleyemeden Dr. Graham topuklarının üzerinde döndü ve koridorda ilerlemeye başladı. Onu takip etmeyi düşündüm ama bunun faydasız olduğunu fark ettim. Kararını vermişti.

Aceleyle Westin'in odasına döndüm, ondan uzak kaldığım her andan nefret ediyordum. Birlikte geçirdiğimiz geceden beri onu düşünmeden edemiyordum ve onu hastane yatağında görmek alfamın korumacılıkla kükremesine neden oldu.

Odasının kapısını açtım ve Gray'in Westin'e bir su şişesi fırlattığını gördüm. "Hepsini iç. Tekrar bayılmana izin veremem prenses," dedi, sesi sertti.

"Onunla böyle konuşma," diye hırladım, göğsümde bir hırıltı yükseliyordu.

Westin yüzünü bana döndü. Belki de gözlerinin nasıl yumuşadığını ve dudaklarında oynayan nazik gülümsemeyi hayal etmiştim.

"Seni taburcu edecekler," dedim ses tonumu yumuşatarak ve Gray'in kendini beğenmiş ifadesini görmezden gelerek. "Hadi seni gitmeye hazırlayalım. Hemen tansiyonunu ölçmek istiyorum."

Dr. Graham beni yakalarsa muhtemelen başım belaya girerdi ama boş ver. Semptomları konusunda endişeliydim ve elimizde temel hayati göstergeleri bile yoktu.

Westin gözlerinde güvenle bana bakarak, "Tamam," dedi.

Tansiyon aletini yerleştirirken elimi kolunda gezdirdim, dokunmak için can atıyordum. Değerlere bakınca kaşlarımı çattım. "Kan basıncınız 86/55, bu çok düşük. Hâlâ başınız dönüyor mu?"

"Biraz," dedi Westin, Gray'e bakarak.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Gözlerimi Westin'den ayırmadan, "Düşük tansiyon dehidrasyondan kaynaklanıyor olabilir ama başka sebepler de olabilir," dedim.

Bana tatlı bir gülümseme verdi. "İyi olacağıma eminim," dedi su şişesini sallayarak. "Daha fazla içeceğimden eminim."

Göz göze geldik ve o anda ikimizin de sorunun susuzluk olmadığını ve burada daha fazla yardım alamayacağını bildiğimizden emindim.

"Her zaman farklı bir hastane ya da doktor deneyebilirsin," dedim sessizce. "Fark etmez," diye cevap verdi. "Ben hepsine gittim."

Zihnim, neyin yanlış olduğunu anlamak için tüm semptomlarını bir araya getirmeye çalışarak yarışıyordu. Ama gerçek şu ki, uygun testler yapılmadan hiçbir şey yapamazdım.

Westin bacaklarını yataktan aşağı salladı ve acı çekiyormuş gibi yavaşça hareket etti.

Ona beni neden aramadığını sormak istedim. Mesajlarıma cevap vermemişti. Yanlış bir şey mi yapmıştım? Yoksa sadece ilgilenmiyor muydu? Ama Gray'in önünde sormak istemedim.

Eli elimi sıktığında keskin bir nefes aldım. "Sen olduğuna sevindim," diye mırıldandı.

O gece mi yoksa bugün hastanede mi demek istedi?

Gray onun yanına gelip odadan çıkmasına ve koridorda ilerlemesine yardım etmeden önce tek söyleyebildiğim "Kendine iyi bak," oldu.

GRI

MDoktor Westin'in iyi olduğunu söylediğinde neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu, ardından da yeterince yiyip içip içmediğini kontrol etmediğim için suçluluk duyuyordum. Bu tam olarak İşimin bir parçasıydı ama daha fazlasını yapmalıyım. Belli ki onunla ilgilenecek birine ihtiyacı vardı.

Elimi yüzümde gezdirdim, yorgunluğum içime çökmüştü. Onu kendimden uzak tutma kararlılığım parçalanıyordu. Zaten bir önemi de yoktu. Westin benim olamazdı. Benim gibi huysuz bir pislikle ilgilenmek için fazla genç ve güzeldi, zaten onu istediğim de söylenemezdi.

Kendine bunu söylemeye devam et.

Westin'in midesi yüksek sesle guruldadı.

Kahretsin. Yemeğe ihtiyacı vardı. Hastanede ona hiç yemek getirmemişlerdi ve aç olduğunu düşündükçe göğsümde bir türlü geçmeyen sinir bozucu bir sıkışma oluyordu. Onun kaldırımında buruşmuş görüntüsü zihnimde oynayıp duruyordu. Onu korumakta başarısız olmuştum. Kendime işimi iyi yapamadığım için üzgün olduğumu söylemeye çalıştım ama kendime karşı dürüst olursam, Westin başından beri bir iş gibi hissettirmemişti.

Yere yığıldığında gittiğimiz fast-food restoranının otoparkına döndüğümde içimi çektim. Westin yanımda kaskatı kesildi, belli ki sinirlendiğimi anlamıştı. Tabii ki ona kızgın değildim. Alfa'mın muhteşem omega'ya bu kadar takıntılı olmasına, kendimi onun gerçekten iyi olduğuna ikna etmek için ona sarılmamı bu kadar çok istemesine sinirlenmiştim.

"Ne yemek istiyorsun?" Ses tonum amaçladığımdan daha sert çıkınca sordum.

"Oh, hiçbir şeye ihtiyacım yok," dedi, sesi o kadar yumuşaktı ki duymak için zorlandım

On

u. Göğsümde istemsiz bir hırıltı başladı, sonra onu bastırdım. "Belli ki açsın."

Ellerini birbirine doladı. Ona bakmak için döndüm. Oturuyordu. benim ısrarımla yolcu koltuğuna oturdu. Başka bir şey olması ihtimaline karşı onu yakınımda tutmak istedim. Yüzü hâlâ solgundu ve bitkin görünüyordu. Uzanıp yüzünü ellerimin arasına almak ve parmaklarımı yumuşak teninde gezdirmek istedim.

Direksiyonu daha sıkı kavradım.

"Sanırım daha önceki yemeğim sende değil?" diye sordu. Ne oluyor lan?

"Seni hastaneye götürmekle biraz meşguldüm prenses. Ama her zaman dışarı çıkıp otoparkta yatıp yatmadığına bakabilirsin," diye hırladım.

"Doğru, özür dilerim, aptalca bir soruydu. Ben sadece... Üzerimde hiç para yok." Başını kaldırıp bana baktı, kısa bir süre bakışlarımla buluştuktan sonra tekrar ellerine baktı. Ona bir çizburger almayacağımı düşünecek kadar aşağılık biri miydim gerçekten?

"Sonra ödersin." Arabaya servis sırasına girdiğimde ses tonum alaycıydı. "Ne istiyorsun?"

"Umm... Ben sadece sade bir küçük çizburger alacağım." Ona kuşkulu bir bakış attım.

"Bu kadar mı?" Başını salladı.

Camı indirdim ve siparişlerimizi verdim, onunkileri verirken çenem sıkıştı. Kollarımda kendini çok zayıf hissetmişti. Onu kucağıma çekmek ve alfam yeterince yediğine karar verene kadar beslemek istedim.

Ama ben bunların hiçbirini yapmadım. Onun yerine yemeğin parasını ödedim ve bir park yeri buldum.

Önce hamburgerini bulmak için çantaları karıştırdım. Bir çocuğa ancak yetecek büyüklükteydi. Westin hamburgeri alırken elleri titriyordu.

Büyük boy patates kızartmasıyla birlikte iki adet lüks çizburgerimi poşetten çıkardım ve içine daldım. Gözlerimi ondan uzun süre ayıramadan ilk burgeri bitirdim.

Kendininkinin yarısını bile bitirmemişti, küçük ısırıklar alıyor ve yavaşça çiğniyordu.

"İstersen patates kızartmamdan biraz alabilirsin," dedim kendimi durduramadan.

Gözleri tekrar benimkilerle buluştu, bu sefer şaşkınlıkla doluydu. Verdiği tepkiler kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyordu ve bunu hak ettiğimi biliyordum. Onu hastanede bu kadar küçük ve zayıf görmek, ona neden bu kadar kızgın olduğumu hatırlamamı zorlaştırıyordu. Doktor yanlış bir şey bulamamıştı - numara yaptığına dair bir kanıt daha. Ama bayılması gerçektir ve kafamda o pislik hemşireyle olan etkileşimi canlandırmaya devam ettim. Doktor hiçbir test yapmadan onun iyi olduğunu gerçekten bilebilir miydi?

Westin hamburgerini bitirdi ve paketini buruşturdu. Çok bitkin görünüyordu.

Onu eve bırakabilmek için yemeğimi çabucak bitirdim. Bu gece yalnız kalması güvenli miydi? Ya yine bayılırsa ve ona yardım edecek kimse olmazsa?

Evinin önüne geldiğimde parmaklarımı direksiyona vurdum. Geceyi Pack Ashwood'la geçirmesini önermeden önce konuştu.

"Bugün için üzgünüm," dedi neredeyse fısıltıyla. "Beklediğinden çok daha fazla saat çalıştığını biliyorum."

"Sorun değil," dedim.

Arabadan çıktı ve beni beklemediği için onu azarlayacak cesareti kendimde bulamadım. Kapıya doğru yürürken yeterince sakın görünüyordu ama kilidi açarken elleri titriyordu.

"Arkadaş olduğumuz zamanları özleyorum." Sözleri o kadar yumuşaktı ki neredeyse söylediğine inanamayacaktım.

İçeri girdi ve kapıyı arkasından kilitledi, beni verandada bıraktı, keşke onu içeri kadar takip edebilseydim.

Çünkü lanet olsun. Ben de kaçırdım.

WESTIN

M Bedenim bitkin ve acı içinde çılglık atıyordu ama zihnim dinlenmeyi reddediyordu. Saatlerdir uykunun peşindeydim, hayatımın en kötü doğum gününe bir son vermek için çaresizce çabalıyordum ama unutmanın rahatlığı

Gel.

Hastanede olmak her şeyi geri getirdi.

Atama Akademisi'ndeki tıbbi muayene odasının sert ışıkları. Beni nasıl bağladıklarını ve tüm yalvarışlarımı nasıl görmezden geldiklerini. Parmaklarının ve soğuk metal aletlerin içimde yarattığı his. Doktorun rahmimi "işe yaramaz" ilan ederken hayal kırıklığıyla başını sallaması.

Her zaman reddediliyor ve asla inanılmıyor.

Başka bir doktorun bana deli demesine dayanacak kadar güçlü olduğumu sanıyordum, ama hepsi çok fazlaydı.

Kendimi yataktan dışarı attım, tökezleyerek elektrik düğmesine doğru ilerledim. Düğmeye bastığımda hiçbir şey olmadı, bu da elektriğin kesilmiş olduğunu hatırlatıyordu. Yüzümü duvara yasladım ve ellerimi yumruk yaparak gözyaşlarımı tutmaya çalıştım.

Tam bir başarısızlık örneğiydim. Elektrik faturasını ödemek için birkaç günüm daha olduğunu sanıyordum. Nox'la geçirdiğim geceden kazandığım her şey amcalarıma kira ödemeye gitmişti ve saldırıdan sonra izinli olduğum için fırından normalde kazandığım kadar kazanamamıştım. Bu korkunç günün üstüne bir de hastaneden eve geldiğimde elektriğin kesik olduğunu görmek eklendi.

Karanlık beni boğucu bir battaniyeyle örttü.

Başımdaki ağrıdan inliyordum, çaresizce rahatlamak istiyordum. Yine de hiçbir ağrı kesici ruhumdaki acıyı dindirmeye yetmeyecekti.

Her gölgede saldırganımı görüyor ve kaçamamanın verdiği o korkunç hissi hatırlıyordum. Sabah rahatlamayı bile umut edemiyordum çünkü Gray benden nefret ediyordu. Liam'ı görmek bile kalbime saplanan bir hançer gibiydi çünkü onun ne kadar mükemmel olduğunu ve benim onunla birlikte olmak için asla yeterince iyi olamayacağımı hatırlatıyordu.

Cat'in yatak odasından banyosuna doğru yürürken ellerimi duvarlarda gezdiriyor, uçsuz bucaksız karanlıkta dengemi korumaya çalışıyordum. Amcalarım öldüğünden beri onun hiçbir eşyasına dokunmamıştı. Karanlık yuvasını örttüğü için minnettardım. Bu gece onu hatırlamak istemiyordum.

Telefonumu kaldırdım ve ışığın ecza dolabını aydınlatmasına izin verdim. Ağrı kesicileri aldım ve üç tane içtim, yutmak için doğrudan lavabodan içtim. Bunlar sadece reçetesiz satılan haplardı ve başımdaki yakıcı, bıçak gibi ağrıya dokunacaklarından şüpheliydim, ama başka ilaç bulabilecek gibi değildim ve herhangi bir şey için çaresizdim.

Bir başka baş dönmesi dalgası bana saldırırken lavabonun üzerine eğildim.

Manipülatif.

Dikkat çekmeye

çalışan. Sahtekar.

Yük.

İki elimle başımı sıkarak bir çığlık attım. Herkesin yargılamalarının ağırlığı beni ezmeye yetiyordu.

Ağrı kesicileri rafa geri koyarken telefonumun ışığı bir şişe reçeteli uyku ilacına takıldı. Parmaklarım üzerinde gezindi. Cat hayatının sonlarına doğru uyumakta zorlanmıştı. Bunların hâlâ burada olduğunu fark etmemiştim.

Küçük turuncu şişede cazip ve tehlikeli bir şeyler vardı. Parmaklarımı etrafına dolayarak ecza dolabından çıkardım. Şişeyi açtığımda hafif bir tıkırtı duydum. Altı tane hap kalmıştı.

Onları elime döktüm. Avucumun içinde ağırdılar.

-Kafamın içindeki sesleri ve bedenimin kaldıramayacağı kadar yoğun duygusal ıstırapı susturma vaadi. *Hiçlik* vaadi.

Hepsini aldım, kendimi ikinci kez tahmin edemeden önce suyla yıkadım. Bir şeyler hissetmek için bekledim - rahatlama, panik ya da korku. Ama tek hissettiğim

hissizleşmişti.

Tökezleyerek odama döndüm ve yatağıma düştüm. Ağır bir unutkanlık dalgası üzerime çöktü.

Dalgaların beni farklı bir hayata götüreceğini umuyordum.

WESTIN

T Sabahın erken ışıkları yatak odamın penceresinden içeri süzülüyordu. Parmaklarım önümdeki sıyrılmış yatağımın üzerinde duran tarot destesinin üzerinde geziniyor ama bir türlü kart çekmeye cesaret edemiyordum. Hayatımda ilk defa, Kartların ne söyleyeceğinden korkuyordum. Dün geceki seçimlerim peşimi bırakmıyor, yaptığımın utancı derime yağ gibi sızıyordu. Evrenin kınamasıyla yüzleşmeyi de kaldıramazdım.

Gün ışığında kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum. Hayatıma son vermek istememiştim, sadece *olmamak* istemiştim.

Kartları bıraktım ve onun yerine günlüğümü elime aldım. Boş sayfaya tek bir damla gözyaşı damladı ve onu hızla sildim. Şimdi bile, yalnız ve yıkılmışken, ağlamama izin veremezdim. Kaloriferler yanmadığı için odam soğuktu ama yine de pencereyi açtım. Havaya ihtiyacım vardı. Hâlâ hayatta olduğumu hatırlatacak *bir şeye* ihtiyacım vardı. Sessizce yazarken serin sabah esintisi odanın içinde dalgalanıyordu. Müzik çalarak telefonumun kalan şarjını bitirmek istemedim.

Son yazımı bitirdiğimde Gray'e bugün çalışacağımı teyit etmediğimi fark ettim. Belki telefon etmek daha akıllıca olurdu ama günü evde yalnız geçiremezdim.

WESTIN

Dün bu konu hakkında konuşmadık ama bugün saat 11'de çalışıyorum.

Gray'in yazmaya başladığını ve durduğunu gösteren noktaları defalarca izledim.

Sonunda mesajı görüldü.

GRI

Daha iyi hissediyor
musun?

Telefonuma sarıldım, önemseydiği için sorduğunu umduğum için kendimden nefret ediyordum.

WESTIN

Evet

GRI

10:30'da orada
olacağım.

WESTIN

G Ray boğazını temizledi. "Buradayız."
Gözlerimi kırıştırdım ve evin önüne park ettiğimizi fark ettim.
Vardiyamın sonunda arabaya bindiğimi bile zar zor hatırlıyordum.

"Doğru, teşekkür ederim," dediğimi duydum. Bir sisin içinde sıkışıp kalmıştım, etrafımdaki dünya bana uzak ve gerçek dışı geliyordu.

Ve sonra Gray önümdeydi, arka kapıyı açmıştı. Dışarı çıkmak için hamle yaptım ama emniyet kemerimin hâlâ takılı olduğunu fark ettim.

"Westin," dedi Gray, sesi acı verecek kadar yumuşaktı. "Hastaneye geri dönmen gerekiyor mu? Bugün işe gitmene izin vermemeliydim." Son cümleyi sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi sessizce mırıldandı.

Sorusunu anlamaya çalışarak başımı eğdim. Yalan söylediğimi düşündüğü halde neden beni hastaneye geri götürmüştü? "Ben iyiyim." Kemerimi çözdüm ve arabadan dışarı kaydım.

Gray'in arkamda olduğundan habersiz ön kapıya doğru yürümeye başladım, ta ki adımlarının beni merdivenlerden verandaya kadar takip ettiğini duyana kadar. Yüzümü ona döndüm, vücuduna yaslanıp dokunuşunu içime çekmeyi ne kadar çok istediğimden nefret ediyordum. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" diye sordum.

Tereddüt etti, elini saçlarında gezdirdi. "Bugün pek iyi görünmüyorsun," dedi sonunda.

Sertçe yutkundum. Maskemi mükemmelleştirmek için yıllarımı harcamıştım ve çatlakların oluştuğunu görmesi karşısında ne hissettiğimi bilmiyordum. Omuz silktim, gülümsemeye zorladım.

dudaklarıma yapıştı. "Neden bahsettiğinden emin değilim ama yarın her şeyin normale döneceğinden eminim."

Gray başını salladı ve yalanıma inandığı için göğsümde bir acı hissettim. İstedğim bu olsa bile.

"Bensiz evden çıkmadığından emin ol," dedi sertçe. "Bu senin için güvenli değil."

"Elbette."

Arabasına dönmesini bekliyordum ama verandadan ayrılmadı. Tam ona başka bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soracaktım ki konuştu. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni arayabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Öfke içimde alevlendi ama yüzüme yansımaya izin vermeyerek nefes aldım. Bana bu şekilde davrandıktan sonra bunu sormaya nasıl cüret ederdi? Ona arkamı dönüp kapının kilidini açtım.

Kapıyı kapatmadan önce verdiğim tek yanıt "Yarın görüşürüz Gray," oldu.

GRAY'IN EVDEN ÇIKMAMAM KONUSUNDAKİ UYARISI İÇİMDE YANKILANDI.

Cum Çöplüğü'nün dışında patenlerimi topuklularla değiştirirken aklımdaydı. Bu gece buraya gelmeyi planlamamıştım ama evde tek başıma birkaç saat geçirmek tüylerimi diken diken etmeye yetmişti.

Yalnız kalırsam ne yaparım diye korkuyordum.

Derin bir nefes aldım ve kulübe girmeden önce parti kızı maskemin sıkıca yerinde olduğundan emin oldum. Bangır bangır müzik ve yanıp sönen ışıklar bana saldırdı ve o kadar aşırı uyarıcıydı ki neredeyse geri yürüyüp çıkacaktım. Ama kendimi ana salondan geçip arkadaki özel omega odasına doğru yürümeye zorladım. Patenlerimi saklamam ve kafamı toplamam gerekiyordu. Elektriği tekrar açtıracak kadar para kazanmak için müşteri bulmalıyım ama kendimi kırılgan hissediyordum ve buna gücümün yetip yetmeyeceğini bilmiyordum.

Kapıdaki şifreyi girdim ve Kitty ile bir başka omega olan Diamond'ı makyaj yaparken görerek içeri süzıldüm.

"Bir süredir yoktun," dedi Kitty, gözleri aynada benimkilere kayarak. Siyah göz kalemi cam gibi gözlerinin etrafında ağırlaşmıştı. Tezgâhın üzerinde birkaç satır kokain vardı ve çoktan biraz içmiş olduğunu tahmin ettim.

Çantamı köşeye bıraktım. Fırın üniformam ve günlüğümün bulunduğu normal çantam kayıptı. Odamda yanıma almak için başka bir çanta bulmuştum ama onu bulmak için endişeliydim.

"Bir alfa bulmuş olabileceğini düşünmüştüm. Kalıcı bir tane," dedi Diamond, koyu teniyle güzel bir kontrast oluşturan parlak kırmızı rujunu sürerken.

"Bunu sana söyleten ne?" Bana ruj uzaattığında başımı sallayarak sordum.

Kitty gözlerini devirdi. "Sürü hayatı senin her yerinde yazılı."

"Sürü istemiyor musun?" Ne demek istediğinden emin olamayarak sordum.

"Şu anda serbest bir ajan olmaktan daha mutluyum." Diamond yüzünü bana döndü. "Ama sen romantik birisin. Böyle şeyleri anlayabilirim."

"Artık değil," dedim omuz silkerek. "Belki diye düşündüm... Ama her neyse, hiçbir şey olmayacak."

"Sonunda hepsi birer pisliğe dönüşüyor," dedi Kitty, çenesi sıkışmış ve gözleri anılarla gölgelenmişti. "Onları ne kadar uzun süre tanırsan, o kadar kötüleşirler. Bu işe bulaşmamak en iyisi."

Diamond homurdanarak, "Bu doğru değil," dedi. "Onu bu fikre karşı döndürme. Westin büyük bir sürüyü yakalamak için yeterince çarpıcı."

"Öyle olmadığını söylemiyorum," dedi Kitty. "Ama alfalara güvenemezsin." Gözlerini vücudumda gezdirdi, bakışları çok bilgiliydi. "Bazen bunu zor yoldan öğrenmemiz gerekir."

Bakışlarımı kaçırdım.

"Ya da belki çoktan yapmışsındır." Dudağını büzdü.

"Lanet olsun," dedi Diamond. "Dışarı çıkıyorum ve bu iç karartıcı konuşmayı geride bırakıyorum." Topuklarının üzerinde döndü ve soyunma odasından dışarı fırladı.

Kitty iç çekti. "Biraz ister misin?" Kolayı işaret etti. "Kırık kalbin için benden bir hediye."

Bir şey yapmayalı yıllar olmuştu, ama umutsuzca beni hissettiklerimden uzaklaştıracak bir şey istiyordum. "Emin misin?"

Gözlerini devirdi ve bana küçük bir beyaz kağıt parçası uzattı. Kendimi sorgulamadan önce kağıdı yuvarlayarak aldım.

Tezgâhın üzerine eğildiğimde aynadaki yansımamı yakaladım. Gözlerim risk almanın heyecanı ile parlıyordu ve kendimi günlerdir hissetmediğim kadar canlı hissediyordum. İlaç beni bir ışık patlaması gibi etkilemiş, bedenimi saf enerjiyle doldurmuştu. Kitty'ye döndüm. "Teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı."

"Elbette. İyi eğlenceler." Kapıya doğru bir hareket yaptı ve ben de dans pistine çıkmaya hazır bir şekilde kapıyı açtım.

Bu kez müzik, kalp atışlarımla aynı anda damarlarımda dolaşıyordu. Dans pistine kaydım, etrafımı saran sıcak bedenler beni ezdi. Başımı arkaya attım, kalçalarımı sallarken saçlarım sırtımdan aşağı dökülüyordu.

"Westin mi?"

Müziğin üzerinde adımı duydum ve oda etrafımda dönerken kıkırdayarak etrafımda döndüm.

"Westin."

Sesin sahibi tam karşımdaydı. Ayı'yı gördüğümde başımı kaldırdım ve nefes nefese kaldım.

Çok sinirli bir Ayı.

"Merhaba," diye bağırdım ve kollarımı ona doladım. "Benimle dans etmeye mi geldin?"

Kolları beni sımsıkı sardı ve beni dans pistinden karanlık bir köşeye sürüklerken vücuduna doğru çekti. Yüzümü boynuna bastırdım, dumanlı deri ve viskisini içime çektim.

"Burada ne yapıyorsun?" Yüzümü sıkıca kavradı. "*Sen* ne yapıyorsun?" Ben de karşılık verdim.

Beni duvara yaslayıp vücudunu odanın geri kalanından korurken göğsünden bir hırıltı yükseldi. "Dükkândan birkaç adam geliyordu ve beni davet ettiler."

Gözlerimi kısıtım. "Demek biriyle takılmak için geldin."

Sessizliği ihtiyacım olan tek cevaptı. Kıskançlık içimde kabardı ve omega'm ön plana çıktı. Keşke onu kokuyla işaretleyebilseydim de herkes uzak dursaydı.

"Sana bir sır verebilir miyim?" Boğazına öpücükler kondurarak sordum.

"Tabii ki bebeğim." Elleri kığımın hemen üstüne gelene kadar sırtımda ilerledi. Onları daha aşağı indirmesini diledim.

"Bu gece başka biriyle olmanı istemiyorum. Sadece benimle olmanı istiyorum.

Bedavaya yaparım."

Kollarımda kaskatı kesildi ve bana esrarengiz bir bakış attı. Parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve konuştuğunda sesi nazikti. "Senden başka kimseyi istemiyorum."

Gülümsememi boynuna bastırdım. Sadece bu gece için bile olsa o benimdi.

"Bu yüzden mi buradasın, bebeğim? Paraya mı ihtiyacın var?" Dudakları kulağımın kabuğuna değdi ve elleri sonunda popomu kavrayıp sıkıttı.

"Buraya dans etmeye geldim."

Kalçalarımı Bear'a doğru salladım, sertleşmiş aletini hissettiğimde içimde bir zevk sarsıntısı oldu.

"Beni kıskırtma bebeğim," diye mırıldandı, bir elini saçıma götürüp sıkıca kavradı.

"Neden olmasın?"

"Çünkü sen kafayı bulmuşken seni boktan bir kulüpte sikmeyeceğim."

Nefes nefese kaldım ve parmağımı ağzına bastırdım. "Şşş. Ben *asla* uyuşturucu kullanmam."

İfadesini düzeltmeden önce dudakları neredeyse bir gülümsemeye dönüştü. "Tabii ki hayır." Şimdi başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyordu ve dilimi yalamak için dışarı çıkardım.

İnledi ve tekrar sordu, "Neden buradasın?" O kadar yakındık ki burunlarımız birbirine değdi.

Titreyerek içimi çektim, sorusu karşısında coşkum yerini hüzne bıraktı. "Sadece bir süreliğine unutmak istiyorum."

Bana olan tutumu sıkılaştı ve yüzünü saçlarıma bastırarak derin bir nefes aldı. "Tamam, bebeğim. Birlikte unutalım."

Elimi tuttu ve beni dans pistine geri çekti. Yanıp sönen ışıklar ve gürültülü müzik beni başka bir dünyaya götürürken elleri vücudumda ağırlaşmıştı. Sırtımı ön tarafına dayayacak şekilde döndüm ve kıcımlı ona yasladım. Çıplak omzuma öpücükler kondururken parmakları kalçalarımı sıkıca kavradı.

Tenim elektriklenmiş gibiydi, her his canlı ve *canlıydı*.

Tekrar döndüm ve Bear'ın yüzünü avuçlamak için uzandım. Kirli sakalı parmaklarıma sertçe değiyordu. Çenesine öpücükler kondurdum.

"Babydoll..."

"Lütfen öp beni," diye nefes aldım.

"Lütfen." "Kahretsin, asla yalvarmak zorunda değilsin."

Saçlarımı kavradı ve beni başımı arkaya doğru eğmeye zorladı. Onun sahiplenici tutuşu karşısında ürperdim. Dudaklarımdan bir inilti döküldü ve Bear onu bir öpücükle yuttu. Müzik ve gürültü, sadece o kalana kadar kayboldu. Onun kokusu,

Tadı, teninin tenime değmesi ve ruhumun bir parçasının nihayet onun kollarında tamamlandığını hissetmesi.

Aletin bana doğru bastırması beni ateşledi. Birden elbisemin tenimde bıraktığı histen nefret ettim.

"Çok sıcak," dedim elbisenin ince kumaşını çekiştirerek.

"Soyunmaya çalışmayı bırak," diye homurdandı Bear, bir eliyle iki bileğimi kavrarken.

Nedense hırlaması bende ağlama isteği uyandırdı.

"Kaba olmayı bırak," diye burnumu çektim.

"Kötü davranmıyorum, bebeğim."

Bir el kışıma dokununca sarsıldım. Bear hırladı ve beni döndürdü, böylece onun arkasıdaydım. Beni taciz eden alfa ellerini kaldırdı ve geri çekildi, ki bu muhtemelen Bear'dan daha kısa ve zayıf olduğu için iyi bir fikirdi.

"Sana ait olmayan bir şeye dokunma," dedi Bear öfkeden titrerken.

"Bir şey demek istemedim, dostum," dedi alfa, gözleri kocaman açılmıştı. Onu birkaç hafta öncesinden tanıyordum. Köşedeki kabinlerden birinde ona oral seks yapmıştım. Şimdi dans pistinde koşturarak bizden uzaklaşıyordu.

"Çok güçlüsün." Bear'ın pazularına hayranlıkla bakmak için bir an durdum. Parmaklarımı teninde gezdirmekten kendimi alamadım. Bana dönmeden önce titrediğini gördüğümü sandım.

"Ellerinin üzerimde olmasını seviyorum. Ama buradan çıkmamız gerek." "Hayır," diye sızlandım. "Daha fazla dans etmek istiyorum."

"Bu gece olmaz. Nasıl olsa yakında yatarsın, o yüzden evde olmanı tercih ederim. Buraya gel."

Kollarını uzattı, ben de kollarına atladım, kollarımı ve bacaklarımı ona doladım.

"Beni her yere taşımalsın," dedim boynunu öperek. "Bana uyar," dedi huysuzca. "Çanta getirdin mi?"

"Arka tarafta." Soyunma odasının olduğu yönü işaret ettim.

Bear'ın dokunuşunun tadını çıkararak gözlerimi kapattım. Kollarından biri sırtıma dolanmıştı, diğeri ise sıkıca kışımın altındaydı. Hâlâ sıcak hissediyordum ve bir damla kayganlık iç çamaşırımı ıslatmıştı.

"Sen kimsin ve onunla nereye gidiyorsun?" Kitty'nin sinirli sesi bana ulaştı.

"Onu eve götürüyorum," dedi Bear.

"Lanet olası değilsin." Kitty'nin yüzü önümde belirdi. "Bu adamı tanıyor musun?"

"Evet, bu Ayı," dedim omzunu sıvazlayarak. "O benimle güvende," dedi hırlayarak.

"Çantama ihtiyacım var. Bir de mendil," dedim burnumu çekerek.

Kitty elime bir tomar tuvalet kağıdı tutuşturdu. "Seni eve götürmesini istediğine emin misin?"

Başımı salladım. "Sen iyi bir arkadaşsın Kitty."

Gözlerini devirdi. "Sakin öldürülme."

"Elimden geleni yapacağım," dedim ve tekrar gözlerimi kapattım.

Kısa süre sonra serin gece havası tenime çarptı ve yüzümü Bear'ın boynundan çekerek arkama yaslandım ve yıldızlara baktım.

"Buraya nasıl geldin, bebeğim?"

"Kaydım."

"Ne yaptın lan sen?"

Sırıttım. "Endişeli biri olmak senin kötü çocuk kişiliğinle çatışıyor."

"Hayatımda hiç endişeli biri olarak anılmadım. Kim der ki Bunu mu?" Motosikletin yanında durdu.

Onu gördüğümde çığlık attım, ona tutunmayı bıraktım ve yere düştüm. "Beni gezdirecek misin?"

Bear bir kask çıkardı ve kafama yerleştirdi. "Karanlıkta evde tek başına paten kaymayacaksın." Kaskı ayarladı. "Doğru boyutta değil ama yeterince iyi."

"Peki ya sen?"

"Şimdilik yapmayacağım. Görünüşe göre kötü çocuk kişiliğimi korumam gerekiyor."

Bear bisiklete bindi ve çantamı bana vermeden önce arkasından binmeme yardım etti. Çantayı omzuma attım ve kollarımı ona dolayarak sırtına sıkıca yapıştım. Ben ona adresimi verirken o da arkasına uzandı ve parmaklarını bacağımda gezdirerek bacağımı okşadı.

Motosiklet altımda gümbürdüyor, titreşimler içimi sarsıyordu. Park yerinden çıkarken Bear'a yaslandım, ceketinin derisi aşırı ısınmış tenime karşı serindi. Karanlık, sessiz yollarda rüzgâr yüzümü okşarken araba kullanmak bana özgürlük gibi geliyordu.

Bear'a daha sıkı sarıldım - korktuğum için değil, onu bırakmak zorunda kalacağım andan şimdiden korktuğum için. Her ışıpta ve durakta

bacağıma dokundu ya da ellerimi sıktı.

Yolculuk çok çabuk bitti. Eve vardığımızda Bear'a işaret ettim ve o da garaj yoluna döndü. Durdu ve ben hareket etmedim. Kollarımı onu bırakmaya ikna edemiyordum.

"Hadi bebeğim," dedi. "Seni içeri alalım."

İç çekerek onu bıraktım. Bisikletten indiğimde bir baş dönmesi dalgası üzerime çöktü. Bear'ın kolları hızla belime dolandı ve düşmemi engelledi.

Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Yüksekten iniyorsun, bebeğim. Hadi seni yatağa götürelim de uyuyabilesin."

Beni tekrar kucağına aldı, bu sefer gelin gibi tutuyordu. Göğsüne yaslandım, o beni içeri sokarken uykuya dalıp çıktım.

"Işıklar nerede?" diye sordu.

"Çalışmıyor," diye mırıldandım. "Yatak odam yukarıda." Merdivenleri işaret ettim, pencerelerden giren ay ışığı yolu zar zor aydınlatıyordu.

"Ne demek çalışmıyorlar?" diye sordu merdivenleri dikkatle çıkarken.

"Merak etme," dedim. "Bir yolunu bulacağım."

Bear beni yatağıma yatırdı. "Bu konuşmanın sonu *değil*." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Görünüşe göre seninle ilgilenecek birine ihtiyacın var."

Sözleri beni neredeyse gözyaşlarına boğacaktı. Parmaklarımı tişörtüne doladım ve kokusunu içime çektim.

"Tişörtünü istiyorum," diye sızlandım.

Ayı homurdandı. "Terli ve iğrenç. Bunu istemezsin."

"İstiyorum." Kulağa ne kadar saçma geldiğimi duydum ama kendimi durduramadım. Her ne sebeple olursa olsun, gömleğini almak dünyadaki en önemli şeymiş gibi geliyordu. "Lütfen."

"Tamam bebeğim, eğer istediğin buysa."

Gömleğini çıkardı ve deri ceketini çıplak göğsünün üzerine geri çekti. Parmaklarım ceketini de yuvama götürmek için kaşınıyordu ama ben bile bunun çok açgözlüce olduğunu fark ettim.

En azından şimdilik.

Bear'ın mırıldandığı küfürler karşısında gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırarak elbisemi ve sütyenimi çıkardım ve tişörtünü giydim. Kokusu etrafımı sarmış, göz kapaklarımın ağırlaşmasına neden olmuştu.

Battaniyelerin ve yastıkların ortasına tekrar uzandım ve Bear'ı da kendimle birlikte aşağı çekmek için elimi uzattım. Zihnim bulanıktı ama içimde yavaş yavaş yanan bir ateş vardı ve onun ellerinin üzerimde olmasını istiyordum.

"Westin, bebeğim, seninle yatağa girmeyi ne kadar çok istediğimi bilmiyorsun. Ama iyi bir adam olmaya ve senden faydalanmamaya çalışıyorum. Şu anda doğru düşünemiyorsun." Eğildi, yüzünü boynumun kıvrımlarına gömdü ve nefes aldı. "Seni istiyorum." Sesi alçaktı, rüya gibi halimden bana ulaşıyordu. "Ve sadece bir gece için değil. Bu yüzden sabırlı olacağım ve zihnin berraklaşana kadar bekleyeceğim ve yarın seni kontrol etmeye geleceğim."

Hüzün uykulu halimi delip geçti ve elini daha sıkı kavradım.

"Telefonuna numaramı yazdım. Uyandığında beni ara, yemek getireyim."

Geri çekilmeden önce başımı sallamamı bekledi.

Gözlerim dalgalanarak kapandı ve üzerime bir battaniye örtüldüğünü hissettim. Alnıma kondurulan şefkatli bir öpücük ve mırıldanılan birkaç kelime rüyamın içine sızdı.

GRİ

I Westin'in ön kapısını tekrar çaldım. Beş dakikadır dışarıdaydım ve hâlâ cevap vermemişti. Bekledikçe göğsüm daha da daraldı.

Bugün çalışacaktı ve hiç geç kalmazdı. Kapı nihayet açıldığında telefonumu çıkarıp onu aramak üzereydim.

Westin bol bir sweatshirt ve siyah eşofman altı giymişti. Saçları kızarmış yüzüne dağınık bir şekilde dökülmüştü ve gözleri cam gibiydi.

"Bu benim bilmediğim yeni bir fırın kıyafet yönetmeliği mi?" diye sordum. Bunun bir şaka gibi görünmesini istemiştim ama Westin kazağının kenarıyla oynarken kendi içine doğru kıvrıldı. Onu yırtıp yerine kendiminkini giymek istedim, böylece benim kokumla sarmalanacaktı.

"Oh, ha," dedi zoraki bir kahkaha atarak. "Aslında bugün işe gitmeyeceğim. Hasta olabilirim gibi görünüyor."

"Sorun nedir?" İçimde bir korku sarsıntısıyla sordum.

Sorumu duymazdan geldi. "Bugün gelmeyeceğimi söyleyecektim ama uyuyakalmışım. Rahatsızlık için özür dilerim."

*Sen asla bir rahatsızlık
değilsin. Seninle ilgilenmeme
izin ver.*

"Kalmamı ister misin? Ya da sana bir şey getirmemi?" diye sordum. Alışık olduğum canlı Westin'den çok farklı görünüyordu ve bu beni korkutuyordu.

"Ben iyiyim," diye çabucak cevap verdi.

Nasıl bozacağımı bilemediğim garip bir sessizlik içinde öylece durduk. "Oh, işte." Bana küçük bir zarf uzattı.

Açtım ve bir sürü bozuk para buldum. "Bu da ne?"

"Hamburger için sana olan borcum," dedi gözlerime bakmadan. "Tekrar teşekkürler."

Para üstlerine baktım, utancımın yerin dibine girdim. Sanırım bana geri ödeyebileceğini söylemişim ama bunu kastetmemiştim. "Bu bir şaka mı?" Sözlerim istediğimden daha sert çıkmıştı. Kızgın olduğum tek kişi kendimdi.

Şaşkın gözleri benimkilerle buluştu. "Hayır, ben sadece... sana borcumu ödemek istedim. Özür dilerim." Derin bir nefes alıp gözlerini hızla kırptırırken ellerini sıktı. "Her neyse, işe döndüğümde sana mesaj atarım, tamam mı? Önümüzdeki birkaç gün için programım yok."

Ellerim onu göğsüme çekme isteğiyle kaşınıyordu. Bana yalan söylemiş olması artık umurumda bile değildi... Yalan söylemiş olsa bile. Otoparkta yığılıp kaldığı görüntüler bütün gece beni uyutmadı, tıbbi kayıtlarını okuduktan sonra hissettiğim kesinliği aşındırdı. Ama söylemek istediğim kelimeleri nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Gitmediğimde "Sonra görüşür müyüz?" diye sordu.

"Tamam, tabii. Yatağına dönmelisin. Sadece... kendine iyi bak, tamam mı?"

Başını salladı, bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. Ama sonra yutkundu, başını salladı ve kapıyı kapattı.

GRI

I Westin's'den ayrıldım ve haftalık araba bakımımı yapmak için yakındaki bir oto yıkamacıya gittim. Yaptığım işe zar zor odaklanabiliyordum. Aklım kalbimi ele geçiren minik omega'daydı.

Ona mesaj atmak ve biraz dinlendiğinden emin olmak için telefonumu çıkarıp duruyordum ama devamını getiremiyordum. Westin benden haber almak istemiyordu. Kendimi hiçbir zaman zalim biri olarak görmemiştim ama ona karşı öyle davranmıştım. Bu artık çok açıktı. Ona mutlu yıllar bile dilememiştim.

İlk hafta çektiği selfie bana bakıyordu. Her şeyi bu kadar berbat ettiğime inanamıyordum. Şimdi her şeyi berbat edenin ben olduğum o kadar açıktı ki. Neden amcalarına inanmakta bu kadar acele etmişim? Westin beni manipüle etmek için tek bir şey bile yapmamıştı... Ona tamamen kapılan *bendim*. Saplantılı. Ve bu beni çok korkutmuştu.

Telefonumu yere attım ve arka koltukları temizlemek için süpürgeyi aldım. Belki de ona başka bir koruma tutmasını önermeliydim. Elim süpürge'nin başlığını sıkıca kavradı ve kırılma tehlikesi geçirene kadar ezdi. Onu koruyan tek kişi ben olmak istiyordum ama ona zarar vermemiş birini hak ediyordu.

Arka koltuğa döndüm, öfkeyle süpürüyordum ki yerde döşemeye karışmış siyah bir çanta gördüm. Westin'in çantası olduğunu anladım. İçimden bir mutluluk heyecanı geçti, çünkü artık bir bahanem vardı.

onunla iletişime geçmek. Çantayı elime aldığımda içinden küçük pembe bir defter çıktı. Parmağımı "günlük" kelimesinin altın kabartmalı olduğu kapağın üzerinde gezdirdim.

Kitabı çantaya geri koyup evine bırakmalıydım ama parmaklarım iznim olmadan kapağını açtı. Westin bir gizemdi ve ben onu daha fazla tanımak için yanıp tutuşuyordum.

Sanki eylemlerimi daha az istilacı hale getirecekmiş gibi sayfaları hızla çevirdim, ancak "Semptom İzleyici" başlıklı bir sayfaya geldiğimde durdum.

Düzgün el yazısını okudukça midemde hastalıklı bir his büyüdü.

Pazartesi: Baş dönmesi, baş ağrısı, yorgunluk

Salı günü: Boynumdan aşağı bir ağrı vurdu, birkaç saniyeliğine bayıldım

Çarşamba: Uyuyamadım, başım döndü. Sabah kustum.

Perşembe: yine baş ağrısı, kas güçsüzlüğü

Tüm tarihler ve semptomlar listelenerek sayfalarca bu şekilde devam etti. Westin'in yalan söylemediğinin ortaya çıkmasıyla hiç de şok olmadığımı fark ettim. Tabii ki yalan söylememişti. Nazik, dürüst ve mükemmel biriydi. Ama semptomlarının böyle bir şey olduğunu fark etmemiştim.

Açık mavi bir kurdeleyle işaretlenmiş en son yazıya gelene kadar günlüğü karıştırmaya devam ederken ellerim titredi.

Geçen gün Poppy tüm alfalarıyla birlikte pastaneye geldi. Birkaç saat boyunca takıldılar, tüm hamur işlerini satın aldılar çünkü Poppy her şeyi denemeleri konusunda ısrar etti. Tüm zaman boyunca ona odaklandılar ve ihtiyacı olan her şeyi aldığından emin oldular. Josie dükkânı erken kapattı ve Theo ile Cam ofislerinden aşağı indiler ve hep birlikte takıldık. Ama bir süre sonra onları birlikte bu kadar mutlu görmek ağlama isteği uyandırdı bende. Ben de kaçıp mutfakta biraz çalıştım. Neyim var benim böyle? Neden sevicek kadar iyi değilim? Herkes bana bir çöpmüşüm gibi davranıyor... ve eğer bana iyi davranıyorlarsa, bu sadece beni henüz yeterince tanımadıkları ya da benden bir şey almaya çalıştıkları içindir. Sonunda hepsi bana sırtını dönecek.

Dün en kötü doğum günümdü. Kimse doğum günüm olduğunu bilmediği için herhangi bir kutlama beklemiyordum ama belki biraz paten kayabilirim ya da eğlenceli bir şeyler yapabilirim diye düşünmüştüm. Ama onun yerine doğum günümü hastanede, benden nefret eden Gray ile geçirdim. Hiç bu kadar yalnız hissettiğimi hatırlamıyorum. Eve döndüğümde çok ağrım vardı ve uyuyamadım. Sonunda banyoda Cat'in uyku haplarından buldum ve kalan tüm hapları içtim. Kendimi öldürmeye çalıştığımı sanmıyorum ama gecenin bir yarısı kusarak uyandığımda hayal kırıklığına uğradım. Yuvamın her yerine kustum ve elektrikler kesik olduğu için çamaşır makinesini kullanamadım. Baştan beri harika bir yuva değildi ama şimdi her şey mahvoldu.

Belki de burada olmasaydım daha iyi olurdu. Sanırım arkadaşlarım beni özlerdi, ama hepsinin alfaları var, bu yüzden sorun olmazdı. Zaten çok uzun süre buralarda olacak değilim. Benim sorunum her neyse giderek kötüleşiyor. Sanırım beni öldürecek, o yüzden kendi şartlarımla ölebilirim, değil mi?

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki bayılmamak için arka koltuğa oturup başımı eğmek zorunda kaldım. Girişte dünkü randevu vardı. Onu işe götürüp getirmiştım ve tek bir kelime bile etmemişti. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum - hem dün hem de bu sabah. Ama beni göndermişti ve *ben de gitmiştim*. Onu yalnız bıraktıktan sonra... Kahretsin, o kelimeleri düşünmek bile istemiyordum.

Arabanın kapısını kapatıp anahtarları kontağa yerleştirirken parmaklarım titriyordu. Kendini öldürmeye çalışmıştı ve ben onun yanında olamamıştım. Acaba... acaba tekrar deneyecek miydi? Panikle görüşüm karardı ve numarasını çevirirken nefes almaya devam etmek için kendimi zorladım. Evine giderken trafiğe girip çıkarken telefon çaldı ve çaldı. Açmadı ama ben aramaya devam ettim. Cevapsız dokuzuncu aramadan sonra evinin önüne geldim.

Arabamın kapısını hızla açtım ve ön kapıya koşarak sertçe vurdum. Saniyeler geçti ama sanki yıllar gibi geldi. Cebimden evin anahtarının kopyasını çıkardım ve titreyen ellerimle kapıyı açtım, Westin'in adını haykırarak merdivenleri tırmanmadan önce kapıyı arkamdan çarparak kapattım.

Alarm sistemini kurduğumda kısa süreliğine onun odasına girmiştim ve şimdi de oraya gittim. Kapıyı çarparak açtım ve işte oradaydı, battaniyesiz yatağında kıvrılmıştı.

Hareket etmiyordu.

GRİ

"W Estin, aşkım, lütfen iyi ol," diye yalvardım, yatağın yanında dizlerimin üzerine çökerek.

O kıpırdandığında rahatlamaktan neredeyse bayılacaktım, bir sızlanma

dudaklarının arasından. Yüzü bana dönüktü ve saçlarını yüzünden çektim. Yanakları da aynı şekilde kızarmıştı ve teni yanıyordu.

"Beni duyabiliyor musun?"

"Acıyor," diye fısıldadı.

"Neyin acıyor?" Yüzü bana dönük olacak şekilde vücudunu nazikçe kandırdım.

Eli iç çamaşırının altındaydı ve sırılsıklam olmuştu.

Siktir, siktir, siktir.

"Kızışıyor musun?" Yüzünü kucakladım, teni avuçlarımda sıcacıktı.

"Hayır," dedi. "Isıtmam yok." Sonra kalbimi parçalayan küçük bir çığlık attı. Onu kollarımın arasına alıp göğsüme bastırmaktan kendimi alamadım. Burada olmasını isteyeceği son kişinin ben olduğumu biliyordum ama onun acı çekmesini izleyemezdim.

"Git buradan," dedi zayıfça göğsüme bastırarak. "Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum ve tüm nefretinizi ve daha fazlasını hak ediyorum. Her şey için çok özür dilerim. Sana asla böyle davranmamalıydım."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ve bakışlarımla buluşmayı reddetti.

"Çok geç olduğunu biliyorum ama sana inanıyorum prenses. Her kelimesine. Birkaç gün sonra benden yine nefret edebilirsin. Kahretsin,

durmak zorunda değilsin

Benden bir saniye bile nefret etme. Bunu hak ediyorum. Her zerresini hak ediyorum. Ama seni terk etmeyeceğim. Beni ne kadar uzaklaştırmaya çalışırsan çalış, seni yalnız bırakmayacağım. Şimdi değil. Asla." Ona daha da sıkı sarıldım, onu sonsuza dek kaybetme korkusu hala damarlarımda dolaşıyordu.

"Suçlu hissettiğin için mi?" Sesi gergindi ve gözleri kapalıydı. Böyle düşünmesi kalbimi kırdı.

"Hayır. Çünkü kendimi bütün hissettiğim tek yer senin yanında olduğum zaman."

Burnunu çekti ve gözyaşlarını gömleğime sildi. "Ne kadar da bağımlısın."

Her şeye rağmen bir kahkaha attım. Bu kız.

"İşte orada. Westin'i seviyorum. Cıvıltısı ve alaycılığıyla her adıma musallat olan, tüm griyi kabullenmişken dünyama yeniden renk getiren o. Ondan korkmuyorum."

"Öyleyim," diye itiraf etti. "Herkes onu terk ediyor."

Nefesim göğsümde sıkıştı. "Buna inanman ve sana başından beri ne kadar sevillebilir olduğunu göstermem gerekirken böyle hissettirmem beni öldürüyor. Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim ve bu beni korkuttu. Ama bunun bir mazereti yok. Bunca zamandır buradaydım, senin için burada olmam ve sana inanmam gerekirken seni daha da yalnız hissettirdim. Ama artık buradayım."

"Artık buradasın." Elimde biraz olsun gevşedi. "Evet, prenses."

"Gitmiyor musun?"

"Gitmiyorum," dedim parmaklarımı tenine geçirerek.

"Benden nefret etmiyorsun."

"Senden asla nefret edemem."

"Senden nefret ediyorum," dedi usulca, yüzünü göğsüme bastırarak.

"Biliyorum, aşkım. Biliyorum." Kollarımda tamamen gevşeyene kadar onu hafifçe ileri geri salladım. Elinin hâlâ iç çamaşırının içinde hareket ettiği gerçeğini görmezden gelmek için elimden geleni yaptım ama sikim beni dinlemiyordu. Aletimin kalçasına baskı yapmaması için onu kaydırmaya çalıştım.

"Yalnız kalmak istemiyorum." Dudaklarından bir sızlanma daha kaçtı.

"Bir daha asla olmak zorunda değilsin." Kelimeleri söylerken kendimi doğru hissediyordum. Bu omega ile sonsuza dek birlikte olmak istiyordum ve şu anda beni korkutan tek şey, işleri onun beni affedemeyeceği kadar berbat etmiş olma ihtimaliydi.

"Sana gitmeni söylediğimde bile mi?" diye sordu.

"O zaman bile. Eğer sana bir şey olursa, asla iyi olamam."

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi yine inleyerek. "Kendimi çok boş hissediyorum."

"Sanırım kızgınlık dönemindesin prenses." Neden hâlâ onun kokusunu alamadığımı anlayamıyordum. Koku giderici sürdüğü için olduğunu düşünmüştüm ama hiçbir koku giderici, kızgınlık dönemindeki bir omega'nın kokusunu tamamen örtecek kadar güçlü değildi. Parfümü odayı dolduruyor olmalıydı. Öyle bile olsa, tüm işaretler bunun kızışma olduğunu gösteriyordu.

Başını sallarken bile bana sarılmak için elimde kaydı. "Olamam," dedi tatlı amını artık taş gibi olmuş sikime sürtünerek.

Tereddüt ettim, bir yanım onunla tartışmak istiyordu ama şu anda inkâr etmesi gerekiyorsa, sorun değildi. "Pekâlâ aşkım." Yüzünü kavradım, alnına nazik bir öpücük kondurdum ve sonra pantolonumun fermuarını açmaya başladığında boğuldum.

"Westin, hayır," dedim nazikçe, bileklerini kavrayarak. Kahretsin, onun içinde olmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu ama bu şekilde olmasını istemiyordum. O sağlıklı düşünene ve ben ondan af dileme şansına sahip olana kadar olmazdı.

"Benim için burada olacağını söylemiştin," dedi tutuşuma karşı mücadele ederek. "Böyle olmaz prenses," dedim ama kararlılığım kırılıyordu. Sadece Acı çekmesini önlemek için diğer seçenek onu hastaneye götürmekti ve oradaki son deneyiminden sonra geri dönmek isteyeceğinden şüpheliydim.

"Ama sana ihtiyacım var," diye haykırdı. Bakışlarımla buluştu, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Çok acıyor Gray, çok. Lütfen, lütfen beni yalnız bırakma."

Bileklerini serbest bıraktım ve o da hemen pantolonumun fermuarını açtı. Boxerımı indiremeyince öfkeyle hırladı, bu da omega'sının yüzeye çıktığının bir başka kanıtıydı.

Onu nazikçe kucağımdan kaldırdım, böylece pantolonumu ve boxer'ımı çıkarabildim ve sonra kıyafetlerini çıkarmasına yardım ettim, gümüş saç üçgeniyle mükemmel pembe amını görünce inledim.

"Siktir. Çok güzelsin."

Tekrar kucağıma oturdu ve ben onu da çıkarana kadar tişörtümü çekiştirdi. Yumuşak göğüslerinin göğsüme yaptığı baskı neredeyse felaketim olacaktı.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip başını geriye yatırdım. "Seni öpebilir miyim?"

"Evet, lütfen," dedi, dudakları boynumun arkasını kavrarken ayrıldı ve dudaklarımız nazik bir fırçayla buluşana kadar beni kendine çekti.

Mükemmel bir ilk öpücüktü ama daha fazlası için çaresizdim.

Öpüşmeyi derinleştirmek için aynı anda hareket ettik. Boynumdaki tutuşu sıkılaştı ve kalçaları benimkilere doğru sallandı. Alt dudağını ısırdım ve nefesi kesildi.

Bu sesi ezberlemek ve sonsuza dek yanımda taşımak istedim.

Westin öpücüğü bıraktı ve bir başka acı verici kasılma karşısında karnını tuttu. Gençken omegalar hakkında çok şey okumuştum ve ısınmalarını düğümlenmeden geçirirlerse iç hasar görebileceklerini biliyordum.

"Gray, lütfen," diye nefes nefese kaldı.

"Seni yakaladım prenses." Kalçalarını kavradım, onu yeterince kaldırdım, böylece sikimin başını girişine bastırabildim. Tereddüt ettim, hâlâ doğru şeyi yaptığımdan emin değildim, o hareket ettiğinde beni hızlı bir hareketle içine aldı.

Şaşkınlık ve zevk dolu bir çığlık attım, parmaklarım onun tatlı kık yanaklarına gömüldü.

"Çok iyi hissediyorsun," diye inledi.

Beni suskunlaştırmıştı. Her sallanma hareketinde düğümüm klitorisine çarparken nefesim kesiliyordu. Çok geçmeden boşaldı ve sikimin her tarafına krem sürdü. Tüm kayganlığını yalamak istedim.

"Aferin kızıma," diye mırıldandım. "Ne kadar da iyi bir kızsın, alfanın sikinin üzerine geliyorsun."

Dudaklarını boynuma yapıştırdı ve emmeye başladı. Dişlerini bana geçirdiği, beni sonsuza dek onun olarak işaretlediği fantezileri kafamın içinde dans ediyordu.

Düğümümün üzerinde zıplamaya başladı, güzel amcığı onu içine almaya kararlıydı. Düğümüm zaten neredeyse tam boyutuna şişmişti ve dişlerimi sıktım, onun içine kilitlenene kadar boşalmayı beklemeye çalıştım. Bana kıyasla ne kadar küçük olduğu beni büyülemişti. Hayal kırıklığı içinde sızlandı ve düğümümü içeri sokamadığında parmaklarını omuzlarıma gömdü.

"Sadece rahatla, aşkım." Parmaklarımı klitorisine doğru hareket ettirdim.

Parmaklarım amıyla oynarken sabit bir ritim tuttum, diğer elim meme ucuna gitti ve onu kısırdı. Bir çığlıkla tekrar orgazm oldu ve amı düğümümü alacak kadar gevşedi. Sıkı sıcaklığının içine kaydım, etrafımda titreyişken bir kükreme ile geldim. Onu göğsüme yakın tuttum, ağır nefes alışlarımızın sesi odayı dolduruyordu.

Birini düğümlemeyeli on yıldan fazla olmuştu ve bu hatırladığım ya da hayal edebileceğim her şeyden daha iyi hissettirdi.

"Sen. Çok. Mükemmel," dedim, her kelimeyi bir öpücükle noktalayarak.

Westin titreyerek iç çekti ve göğsüme doğru yığıldı. Amcığı düğümümü daha da sıktı ve ben de otomatik olarak kalçalarımı salladım.

"Seni gördüğüm anda hemen hemen seni istedim," dedi. "İlk başta senin de beni istediğini düşündüm."

"Ah, aşkım. O kadar çok korktum ki." Ona eski sürümle ilgili her şeyi anlatmak istedim ama gözleri kapandı. Ateşi düştüğünde ona anlatacaktım. "Neden seni banyoya sokmuyoruz?" Onun yerine elimi sırtında aşağı yukarı gezdirmeyi önerdim.

"Sıcak su yok." Boynuma sokuldu. "Neden yok?"

"Elektrikler kesik."

Kaşlarımı çattım. Fırtına olmamıştı ve başka bir elektrik kesintisi de duymamıştım. "Tamir edebilmeleri için elektrik şirketine haber verdin mi?" Günlüğüne elektriğin kesik olduğunu yazdığını hatırladım ama şimdiye kadar tamir edilmiş olacağını düşünmüştüm.

Westin kollarımda kaskatı kesildi. "Faturayı ödeyecek param yok." Sesi cılız çıkıyordu.

Her şey kabus gibi bir domino taşı oyunu gibi yerine oturmaya başladı -Geçen gece akşam yemeği için parası olmadığına dair endişesi ve elektriğin zarar görmediği, lanet olasıca bir şekilde *kesildiği* gerçeği. Günlerdir karanlık bir evde tek başına oturuyordu. Bana söylemediği için onu sarsmak istedim ama söylememesi benim hatamdı.

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Bundan sonra endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Sahip olduğum her kuruşu ona seve seve verirdim.

"Tamam, aşkım. Sorun yok," diye mırıldandım. "Her şeyi düzelteceğim. Şimdilik seni daireme geri götürelim. Battaniyelerim, banyom ve yemeğim var. Tabii... tabii hastaneye gitmek istemiyorsan?"

"Hayır." Westin'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve başını sertçe

salladı. "Şşş, endişelenme. Sana ne istersen vermek için

buradayım." "Ne istersem mi?" dedi. "Bu tehlikeli bir teklif."

"Ben ciddiylim. Her şeyi, prenses. Çünkü sen her şeyi hak ediyorsun."

Yüzünü boynuma gömmeden önce hızla gözlerini kırıştırdı.

Kollarımdaki mükemmelliğe tamamen layık olmadığımı bilerek onu yakınımda tuttum. I

başının tepesine bir öpücük kondurdum ve elimi sırtının yumuşak derisinde aşağı yukarı gezdirdim.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama sonunda düğümüm yumuşadı ve isteksizce onu üzerimden çektim. Beni yakınında tutmak için kollarıma tutunarak haykırdı. Ben de aynı şeyi hissettim. Zamanın geri kalanında onun tatlı amına sarılmak istiyordum ama bir sonraki sıcak dalgasından önce rahat ve güvende olduğumuzdan emin olmak istiyordum.

"Şşş, seni biraz temizleyeyim ve evime götüreyim. Mümkün olduğunca çabuk olacağız."

Westin beni sırtıtmaya iten küstah bir of çekti. Dudaklarımda gezinirken gözleri büyüdü.

"Gülümsüyorsun," dedi, sesini hayret kaplamıştı.

"Beni mutlu ediyorsun prenses."

Öne doğru eğildim ve gitmeye hazır hale getirmek için onu kucağımdan indirmeden önce burnunu öptüm. Yüzündeki hoşnutsuz ifade üzerine kığına bir şaplak attım ve inlemesine neden oldum.

"Huysuz," diye homurdandı.

Kığına sert bir şaplak daha attım, gözlerinin nasıl parladığını ve meme uçlarının bu hisle nasıl sertleştiğinin tadını çıkardım.

"Sana asla, prenses. Bir daha asla."

WESTIN

I alternatif bir evrene taşındığımdan oldukça emindim. Gray'in arabasındaydım, dairesine gidiyordum. Ama arka koltukta oturmak yerine yolcu koltuğunda oturuyordum ve Gray'in eli sıkıca

Kalçamda. Gerçek olduğundan emin olmak için sürekli aşağıya bakıyordum. İçimden damlayan ve iç çamaşırımı ıslatan dölünü hissetmeseydim, kendimi seks yaptığımızı hayal ettiğime ikna edebilirdim.

Kramplarım şimdilik durmuştu, ama bu gerçekten bir sıcaksa, intikamla geri döneceklerdi. Neler olduğunu anlamamıştım. Daha önce hiç ateşim olmamıştı. Atama Akademisi'ndeki doktorlar bana kısırlığıma neden olan şeyin aynı zamanda kızgınlık geçirmemi de engelleyeceğini söylemişlerdi.

Göğsümü bir panik dalgası kapladı ve nefes almamı zorlaştırdı. Ateşin içinden geçmeye hazır değildim. İnkâra tutunmak istiyordum ama içimi sarsan acı dalgası bunu imkânsız kılıyordu. Bir yuvaya ve daha fazla düğüme ihtiyacım vardı. Zihnim bulanıklaşmaya başladı ve kendimi topraklamak için Gray'in elini kavradım.

"Korkuyorum," dedim, sözlerim bir sızlanma gibi çıkınca dehşete kapıldım. Ben asla sızlanmam... Liam'la geçirdiğim o gece hariç.

Liam.

Birdenbire ona ihtiyacım oldu. Omega'm tamamen yüzeye çıktı ve kontrolü ele aldı.

"Korkmana gerek yok," dedi Gray, sesi beni anında rahatlatan sakin bir otorite taşıyordu.

"Bir yuvaya ihtiyacım var." Arabada kendimi açıkta hissetmekten nefret ediyordum.

"Sana bir tane ayarlayacağız, merak etme." Apartmanın otoparkına dönerken bacağımı bıraktı. Arabayı park ettikten sonra, "Orada bekle," diye emretti.

Fazla seçeneğim yoktu. Sıcaklığın puslu havasına gittikçe daha derinden dalarken vücudum artık bana tepki vermiyordu.

Gray kapıyı açtı ve emniyet kemerimi çözdü. Üzerime doğru eğilirken bedenini kavradım ve açıklıkla onun odunsu çam kokusunu içime çektim. Kokusu takım elbise giyen alfaya o kadar zıttı ki, onu ormanda odun keserken hayal ettim, ter karın kaslarından aşağı süzülüyordu. Ne yaptığımın farkına varmadan boğazına doğru uzun bir çizgi yaladığımda küfretti.

"Hadi seni içeri alalım." Beni kollarının arasına alıp kapıyı çarparak kapatırken sesi gergindi.

Alnımdan öptü, başını sallayıp girişe doğru yürümeden önce bana baktı, otoparkın karşısından biri bize bağırınca sarsılarak durdu.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Bu sesi tanıyordum.

"Ayı," diye sızlandım, Gray'in elinde iki kaskla bize doğru koştuğunu görene kadar onun kucağında döndüm.

"Ona ne yaptınız?" Bear hırladı, kaskları yere fırlattı ve beni Gray'in kollarından çekip çıkarmaya çalıştı.

Gray beni daha sıkı tutarak, "Ona dokunma," diye homurdandı.

İnledim. Kavga etmelerini istemiyordum. Midem başka bir krampla tekrar dalgalandı. Omega'm açgözlüydü ve Gray'in olduğu kadar Bear'ın düğümünü de istiyordu. Ben de Liam ve Henry'yi istiyordum. İçgüdüsel olarak yuvamın onlar olmadan tamamlanmayacağını biliyordum.

"Ayı," dedim, ona doğru uzanarak. Onun kokusuna hemen ihtiyacım vardı.

İki alfa arasında sessiz bir çekişme yaşandı, ta ki Gray sakinleşip Bear'ın beni kollarına çekmesine izin verene kadar. Kollarımı ve bacaklarımı ona doladım ve yüzümü boynuna bastırdım, kokusu içimdeki gerginliği anında hafifletti.

"Neyin var bebeğim?" Bear sordu, sesi nazikti. "Yanıyorsun."

"Sanırım kızgınlık döneminde," dedi Gray, o kadar yakınımdaydı ki sıcaklığını sırtımda hissedebiliyordum. "Ama kokusunu alamıyorum."

"Yani onu kaçırmaya mı karar verdin?" Bear sordu. Parmakları kalçalarımaya saplandı ve ben de ona doğru eğilerek göbeğime sürtünmesini sağlamaya çalıştım.

Gray, "Onu güvenli bir yere götürüyordum," dedi. "Onu korumak benim görevim."

"Ne lanet bir korumasın sen," diye hırladı. "Dün gece onu nerede buldum biliyor musun? Siktiğimin Cum Dumpster'ında."

"Sen neden bahsediyorsun?" Gray'in sesi alçak ve tehlikeliydi.

Kahretsin. Gray'in bana kızmasını istemiyordum. Zihnimde her şey çarpıtılmış gibi hissediyordum ve söylemek istediğim kelimeler bir türlü oluşmuyordu. Boynumda boncuk boncuk ter vardı.

Serin bir el alnıma dokundu. "Westin, bebeğim, beni duyabiliyor musun?" Bear sordu.

"Acıyor," diye fısıldadım sonunda. "Lütfen geçmesini sağla."

"Tamam, bebeğim, endişelenme." Bear tereddüt etti, elini sırtımda gezdirdi. "Tıbbi bakıma falan mı ihtiyacın var? Oda arkadaşım bir hemşire. Her an eve gelebilir. Seni kontrol edip neler olduğuna bakabilir mi?"

İstediğim tek hemşire Liam'dı. Bir yabancıнын yakınımdaya olmasını, kokusunu üzerime bulaştırmasını istemiyordum.

"Ben-" İçime doğru kıvrılmama neden olan bir başka korkunç krampla sözüm kesildi.

"Kahretsin," dedi Bear, sesi stresli geliyordu. "Hadi seni evime götürelim."

Gray'in göğsü bir hırıltıyla gümbürdedi. "Dairenin onun için en iyi yer olduğunu mu düşünüyorsun? Güvenli ve sessiz?"

Bear dondu kaldı, iç geçirmeden önce karar vermeye çalışıyormuş gibi harap apartmanına baktı. "Peki, yolu göster." Bunu söylemek ona acı veriyor gibiydi.

Beni Gray'in dairesine doğru götürürken dudakları kulağıma değdi. "Beni aramadın. Ben de tam seni kontrol etmek için evine gitmek üzereydim."

"Özür dilerim," diye mırıldandım. Uyandığımda onu aramayı düşünmüştüm ama sonra kafamın içinde beni gerçekten istemediğini söyleyen ses devreye girdi. Ben bir rahatsızlığım.

Baş dönmesi dalgaları üzerimden geçerken gözlerimi kapalı tuttum. Çok geçmeden Gray bir kapının kilidini açtı ve açık bir oturma odasından geçtik.

oda ve mutfaktan bir yatak odasına.

Parmakları yüzüme değdi. "Yatağında bir yuva yapmak ister misin, aşkım?"

Gözlerimi açtığımda, seyrek beyaz bir odanın ortasında kocaman bir yatak gördüm. Yuva yapma dürtüsü beni ele geçirdi ve kendimi Bear'ın kollarından yatağın üzerine attım. Kıkırdadı ama bakışlarım karşısında yüz ifadesini çabucak düzeltti.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye sızlandım, yalnız siyah yorgana bakarak. "Sana battaniye getireyim," dedi Gray ve odadan çıktı.

Battaniye ve yastıkları düzenlemeye başladım, Gri kokmaları hoşuma gidiyordu. Ama eşyaları düzenledikçe daha da yanlış hissediyordum. Bear'a doğru döndüm, gözlerim gömleğine sabitlenmişti.

"Yine gömleğimi mi istiyorsun, bebeğim?" diye sordu, deri ceketini ve gömleğini çoktan çıkarmıştı. Omega'm alfasının kendisiyle ilgilenmesinden memnundu.

Senin değil, diye azarladım.

Uzaktan bile ikna olmamıştı.

Gray döndü ve yatağın ayak ucuna bir yığın battaniye ve yastık koydu. Hemen battanileri yatağın kenarında bir bariyer oluşturacak şekilde düzenlemeye başladım.

"Oda arkadaşım gelmek üzere," dedi Bear Gray'e. Sonra bana döndü. "Sadece senin iyi olduğundan emin olmak istiyor."

Kapı çalındı. Başımı salladım. Hayır, sadece adamlarımın burada olmasını istiyordum.

"Liam gerçekten çok iyi biri," diye devam etti. "Sadece emin olmak istiyorum-"

"Liam?" Sözüünü keserek sordum. Liam, "Liam," dediğinde kollarım neredeyse

-Liam'ım odaya girdi.

Aceleyle yatağa doğru ilerleyip beni hızla kollarına çekerken gözleri büyüdü.

"Nasıl geldin buraya?" diye sordu, saçlarımı okşarken sesi şaşkıındı. "Ne..." Ayı ile benim aramda bakışıp durdu. "Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Yanlış reklam," diye mırıldandım Liam'ın gömleğini çıkarmaya çalışırken. Sonunda merkezden kurtulmuştu ve kokusunu almak için derin bir nefes aldım. Bal ve karamel gibi kokuyordu ve ağzımı sulandırıyordu.

"Ne?" diye sordu, gömleğini çıkarmama yardım ederken.

"Bear sadece motosiklet satıyor. Eğer gerçek bir bisiklet istiyorsanız oraya gitmeyin."

Liam boğazını temizledi. "Bildiğim iyi oldu, tatlım."

"Onda bir sorun mu var?" Gray sert bir sesle sordu.

Liam'ın yüzü almayı gördüğünde kaşlarını çatı. "Ne sikime buradasın? Hastanede ona bok gibi davrandın."

Gray'in yüzünden karışık duygular geçti. "Sadece onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum," dedi sonunda.

Liam bana döndü. "Bastırıcı mı kullanıyorsun, tatlım?"

Başımı iki yana salladım, içime acı saplanırken inlemeye karşı dişlerimi sıktım. "Onlara hiç ihtiyacım olmadı. Isıtıcı alamam." İç çamaşıma kaygan bir sıvı akıyordu ve içimin doldurulması için giderek daha fazla çaresizlik hissediyordum. Liam'ın düğümünü arzuluyordum.

"Hiç ateşin olmadı mı?" Ben ereksiyonunu avuçlamaya çalışırken Liam elimi nazıkçe kavradı.

Düğümüne ulaşamayınca sinirli bir çığlıkla "Hayır," dedim.

"Sadece bir dakika daha bekle, tatlım." Yüzümü okşadı. "Bazen omegalar, özellikle de alfalara yakın olmuşlarsa, ani ateşlenmeler yaşayabilirler. Alfa feromonlarına uzun süre maruz kalmak bazı hormonları tetikleyebilir."

"Yani tehlikede değil mi?" Bear elimi tutarak sordu.

"Yine de bir yuvaya ve onu atlatmak için düğümlere ihtiyacı var. Çığır açan ısılar kısa ve normal ısılardan daha az yoğundur. Genellikle yirmi dört saat kadar sürer. Muhtemelen kendini iyi hissetmediği anlar olacaktır ama normalden daha akli başında kalacaktır." Yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Ateşin boyunca sana yardım etmemizi ister misin?"

Başımı salladım. Eğer istediğim gibi olsaydı, Liam'ın düğümü çoktan içimde olurdu. "Ama Henry'yi de istiyorum," dedim burnumu çekerek.

"Kim o?" Bear homurdanarak Gray'e döndü.

"Hiçbir fikrim yok." Gray odanın kenarında duruyordu ve ben onun daha yakın olmasını istiyordum.

"Onu arayabilir miyim?" Gözyaşlarına boğulmamak için mücadele ederken sesim tizleşti.

"Elbette," dedi Gray, çantamdan telefonumu çıkarıp bana uzatırken.

Ellerim titreyerek Henry'nin numarasını tuşladım ve telefonu kulağıma götürdüm. Sonunda cevap verene kadar her çalma işkence gibi geldi.

"Westin," dedi. "Senden haber aldığıma çok sevindim. Beni unuttuğunu sanmıştım." Güldü ama sesinde gergin bir ton vardı.

Kahretsin, onun ne kadar tatlı ve mükemmel olduğunu unutmuşum. "Henry," diye nefes aldım, sesimi normal çıkarmaya çalışarak.

"Sorun ne?" dedi hemen, başarısız olduğumu anlamamı sağladı.

"I..." Başladım ama sonra neler olduğunu ya da ne istediğimi nasıl açıklayacağımı bilemedim. *Evet, merhaba, sadece bir randevuya çıktığınızı biliyorum, ama kıışmış gibi görünüyorsunuz ve bir grup yabancıya katılıp beni becermek ister misin?*

Ondan bunu istemek çok fazlaydı. Onu aramamalıydım.

Gray telefonu yavaşça elimden aldı ve hoparlöre verdi. "Merhaba, Henry ile mi görüşüyorsunuz?"

Diğer hatta bir duraklama oldu. "Kimsiniz?" Henry'nin sesi temkinliydi.

"Benim adım Gray. Westin'in korumasıyım."

"Bodyguard" mı? Ne oluyor lan? Bir şey mi oldu? O iyi mi?" "Onu nereden tanıyorsun?" Gray sordu.

"Neden seninle konuşuyorum? Westin, iyi misin? Neler oluyor?"

"Westin beklenmedik bir şekilde ateşlendi ve seni soruyor," dedi Gray. Açık sözlülüğü karşısında irkildim.

Diğer hatta uzun bir duraklama oldu ve bir an için telefonu kapattığını sandım.

"Westin, güzelim, bu doğru mu?" dedi sonunda.

Elimi uzattım ve Gray bana telefonumu geri verdi. Hoparlörü kapattım.

"Sorduğum için özür dilerim," diye fısıldadım, aniden bunun için yalnız olmayı diledim. Herkesin gözü üzerimdeydi ve bu başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. Liam'ın kucağından inip battaniyelerin altına girdim ve onları başımın üzerine atarak karanlığa gömüldüm.

"Neden üzgünsün?" Henry sordu.

"Bu normal bir istek değil." Battaniye yumuşaktı ama birden eşofmanımın lastiği tenime ters gelmeye başladı. Rahat bir iç çekerek hızla tüm kıyafetlerimi çıkardım.

"Eğer beni orada istiyorsan, orada olmak istiyorum," dedi, sesi kararlı ve kendinden emindi.

"Gerçekten mi?" Gözlerim sulanırken burnumu çektim.

"Elbette. Birbirimizi çok iyi tanımadığımızı biliyorum ama uzaktayken bir saniye bile seni düşünmeden edemedim."

Gülümsedim, vücuduma sıcaklık yayıldı. "Evde misin, sevgilim?"

"Hayır, Gray'in evindeyim. Burada üç alfa var," diye fısıldadım.

"Sorun değil," diye fısıldadı Henry.

Şirinmiş.

"Bekle, sanırım seninle aynı dairede yaşıyor."

"Tamam, sevgilim. Az önce havaalanına indim ve hemen oraya gideceğim."

Sırıttım ve battaniyenin içinden çıkmaya çalıştım. Üç alfa da bana bakıyordu ve artık çıplak olduğumu hatırladım.

"Ona daire numarasını söyleyebilir misin?" Gray'e sordum.

Başıyla onaylarken çenesindeki bir kas seğirdi, telefonu benden aldı ve Henry'yle konuşmak için odadan çıktı.

Tam o sırada içime bir kramp daha girdi.

"Buraya gel tatlım," dedi Liam, sırtını yatak başlığına yaslarken beni kollarının arasına aldı. Kendimi onun etrafına sardım, sert aletine karşı sallandım ve kayganlığımla eşofmanının önünde ıslak bir yama oluşturdum.

"Düğüm," diyebilirdim sadece. Bu sefer ellerim pantolonunu indirmeye gittiğinde beni durdurmadı. Parmaklarım sikinin ipeksi teninde gezinirken çıkardığı sessiz inilti beni teşvik etti.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı, kollarını bana dolayarak beni göğsüne bastırdı.

Ayağa kalktım, sikini girişime doğru yönlendirdim ve hızlı bir hareketle aşağı indirdim. Düğümü henüz tam olarak şişmemiştii ve yumuşak bir hareketle içime kayarak beni ona kilitledi.

İçim rahatlarken yüzümü boynuna bastırdım. Onu içimde hissetmek, onun Nox, benim de Ava olduğum ilk seferdeki kadar doğru geliyordu. Şimdi birlikte olmak, bu kafa karıştırıcı kaosun ortasında bile, biraz eve dönmek gibi hissettiriyordu.

"Onu alırken çok iyi görünüyorsun bebeğim," dedi Bear, bir eliyle sırtımı okşayarak.

Belki de bir alfanın sikinin üzerinde zıplarken diğerinin beni izlemesinden utanmalıyıldım ama Bear omzuma sıcak öpücükler kondurmak için saçlarımı yana yatırdığında bunu umursayacak gücü kendimde bulamadım. Eğer Liam'ın söyledikleri

doğruydu, bu sıcaklık kısa sürecek ve sonra boş evime ve boş hayatıma dönmek zorunda kalacaktım. Tüm dokunuşlarını ve ilgilerini mümkün olduğunca uzun süre içime çekmek istiyordum.

Boşalırken başımı arkaya attım, Liam'ın düğümü içimde büyüdükçe, beni mümkün olduğunu düşündüğümün ötesinde gerdikçe haykırdım.

Liam içimde sallanmaya devam ederken ve Bear pis sözler fısıldarken, elleri beni hiç bırakmazken puslu bir parıltı üzerime çöktü. Süzülüyormuş gibi hissediyordum ama bu kez bedenimde olmak istemediğimden değil, bedenimin aynı anda yaşadığım tüm duygu ve hisleri kaldıramayacağından kaynaklanıyordu.

Liam içime boşalırken inledi, düğümü sıcak dölüyle kapandı. Sanki aramızdaki boşluk fikrine dayanamıyormuş gibi beni kendine yakın tuttu. "Sen lanet bir meleksin."

Burnumu boynuna dayadım, teninde gezdirdim ve kokusunu içime çektim. Bu şekilde birlikte olmak, merkezden uzaklaşmadan çok daha iyiydi ve kendime onun bal-karamel kokusunun tadını çıkarma izni verdim. Ağız sulandıran tatlılığı, benimle üç kez ilgilenmek için her şeyin ötesine geçen alfa için mükemmel bir uyumdu.

"Kalmam senin için sorun olur mu, bebeğim?" Hepimiz yuvaya yerleşirken Bear sordu.

Onun gitme düşüncesiyle kaşlarımı çatarak elini tutmak için uzandım ve göğsümün altına sıkıştırdım.

"Sanırım cevabımı aldım," diye kıkırdadı Bear.

Gülümsedim ve bir sonraki dalga vurana kadar vücudumun rahatlamasına izin verdim.

AYI

I Yan yatmıştım, parmaklarım Westin'in teninde geziniyordu. Liam sırtına bastırılmış, göğsüme doğru kıvrılmıştı, düğümü bir süre önce içinden çıkmıştı. Belki de onun sıcağına kadar uyumalıydım. tekrar tekmeledi, ama gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Oda arkadaşımınla yatakta olmak çok garip olmalıydı ama bir şekilde garip bir şekilde normal hissettiriyordu. Liam ve ben yıllardır birlikte yaşıyorduk ve birbirimiz hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorduk ama şimdi, aramızdaki bu çarpıcı omega ile ona güvendiğimi fark ettim. Kendimi onunla bir sürünün içinde görebiliyordum.

Yakın olduğum çok fazla insan yoktu. Dükkândaki çocuklar her zaman beni kendileriyle çıkmaya ikna etmeye çalışırlardı ama patronları olarak aramıza biraz mesafe koyardım. Dün gece hariç. Şükürler olsun ki dışarı çıkmıştım. Westin'i unutmak için yanıp tutuşuyordum ama o kollarıma ve kalbime girmenin yolunu bulmuştu.

Westin'in kirpikleri tenimde dalgalandı ve ben de kalçasını sıkıca kavradım.

"Nasıl hissediyorsun?" Mırıldandım.

Biraz gerindi, göğüsleri göğsüme yaslandı. O dinlenirken onu ellememek için elimden geleni yapıyordum ama güzel meme uçlarını ağzıma alma isteği çok güçlüydü.

"Tüm bunlar yüzünden biraz kafam karıştı," diye itiraf etti, bakışlarıyla buluştu. Dudağını ısırды. "Burada olmak için kendini baskı altında hissetmiyorsun, değil mi?"

Neredeyse gülmekten patlayacaktım. Baskı mı? Kahretsin, bu bir rüyanın gerçekleşmesi idi.

"Dün gece sana karşı ne hissettiğimi göstermedim mi?" Alay ettim.

"Beni becermeden yalnız bıraktığını çok net hatırlıyorum." Sesi küstahtı ama gözlerinde göğsümü geren bir belirsizlik sezdim. Bu sabah uyanacağından ve o kadar savunmasızken geceyi geçirdiğim için bana kızacağından korkuyordum ama şimdi kalmam gerektiği apaçık ortadaydı.

"Bundan faydalanmak istemedim." Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve sıkıca kavradım. "Ama seni terk etmenin kolay olduğunu bir an bile düşünme. Artık beni istediğini bildiğime göre, bir daha benden kurtulma konusunda sana iyi şanslar." Dudaklarımı onunkilere değdirdim. Gerçek bir öpücük bile değildi, sadece yumuşak bir fırçaydı ama Westin dudaklarımı kovaladı. Üstüme gelecek şekilde yuvarlandığında inledim, dilini ağzıma sokarken mükemmel vücudu benimkine bastırdı. Tadı yaz gibi tatlıydı.

Bir elimi saçlarında tutarken diğer elimi kıçını avuçlamak için aşağı indirdim. Sikime sürtünmeye başladığında ürperdim, zaten aramızda yapışkan bir prekum parçası bırakıyordu.

"Bear," diye nefesini tutarak öpücüğü kesti. "Sana ihtiyacım var."

Ona daha sıkı sarıldım. Onu mümkün olan her şekilde almak, tatmak, becermek... *elimde tutmak* istiyordum.

Hayatımda hiç başka biriyle sonsuza dek birlikte olmayı hayal etmemiştim. Gençken kızlarla takılmaya başlamıştım. Bir oyuncuydum, kendi önemimi saplantı haline getirmiştim. Hapishanede yattıktan sonra, kendime ve işime daha fazla odaklanarak ilişkiye girmeyi yavaşlattım. Yine de, biriyle daha fazlasını yaşamayı asla düşünmedim.

Westin *daha fazlasını* arzulamamı sağladı.

Elimi yumuşak teninde gezdirdim ve kıçının yanağını sıktım. "Bu küçük tatlı amcığı doldurmamı ister misin? Seni düğümümün etrafına germeden önce dölümle ıslatmak için mi?"

Göz bebekleri büyüdü ve eli sikimin etrafını sarmak için hareket etti. Beni içine sokamadan önce şakacı bir şekilde kıçına şaplak attım. "Eller ve dizler." Sikişirken götüne ve göğüslerine kolayca erişmek istiyordum.

Inledi ve hızla pozisyonunu aldı, kıçını havaya kaldırdı ve başını yatağa yasladı, kollarını önüne uzattı.

"Aferin kızıma," dedim, bana sunuşunu görünce kalbim hızla çarpmaya başladı. Kahretsin, kıcı mükemmeldi. Arkadan amını avuçladım, kaygan

hemen elimi kapladı. "Sırılsıklam olmuşsun. Bunların hepsi benim için mi bebeğim?"

"Evet," dedi, sevimli küçük klitorisine sürtünmek için avucuma doğru geri itti. "Seni çok istiyorum."

Sözleri karşısında boğazım düğümlenirken ellerimi sırtında gezdirdim. Hayatımın çoğunu kendimi istenmeyen biri gibi hissederek geçirmiştım. Tüm bunların bir rüya olmadığına ikna olmamıştım.

"Bana sahipsın," dedim usulca, sikimi sıırılsıklam girişine doğru yönlendirerek.

Yavaşça içeri ittim, içeri girip çıkmaya başladığımda onun mükemmel kadife sıcaklığının tadını çıkardım. Westin her hareketime uyuyor, ben boşalmak üzere olana kadar etrafımda kenetleniyordu. Klitorisiyle oynayabilmek için elimi uzattım ve orgazmının ilk dalgalarını hissedene kadar etrafında döndüm. Düğümümü ona doğru ittim, gözlerimi etrafımda müstehcen bir şekilde gerildiği yerden ayıramadım. Yüksek sesli bir çığlıkla boşalırken yüzünü yatağa bastırdı. Liam onun yanında kıpırdandı, önündeki manzarayı seyrederken yüzüne uykulu bir gülümseme yayıldı.

"Aynen öyle bebeğim, içinden fışkırana kadar seni döllerimle doldurmaya devam edeceğim." Öne doğru eğildim, bir elimle göğsünü avuçladım ve diğer elimi karnından aşağı indirdim. "Benimle o kadar dolacaksın ki patlayacakmış gibi hissedeceksin ama hepsini alacaksın çünkü sen iyi bir kızsın."

"Siktir, Bear." Sesinde çaresiz bir ton vardı.

Elim kıkına sertçe indi ve etrafımda sıkıştı, beni başka bir orgazma itti. Meme uçlarıyla dönüşümlü olarak oynadım, onları sıkıca sıkarak bana doğru eğilmesini sağladım.

Kapıdaki tıkırtı başımı çevirmeme neden oldu. Odaya daha önce hiç görmediğim bir beta girdi, yanakları kızarmış, gözleri büyümüş bir halde etrafı inceliyordu. Bu Henry olmalıydı. Gray'in arkasından gelmesini bekledim ama Henry dönüp kapıyı kapattı. Açıkçası Gray'in bunca zamandır neden burada olmadığından emin değildim. Westin'le olan ilişkisini anlamıyordum. Kesinlikle onun korumasından daha fazlası gibi görünüyordu ve aralarında bir ilişki olduğunu varsaymıştım ama belki de yanlışmıştım. Bencil yanımda Westin'i daha fazla insanla paylaşmak zorunda kalmayacağı için heyecanlıydı. Bir omega olarak birden fazla partnere ihtiyacı vardı ve bunu hak ediyordu ama beta izlerken Westin'i becerirken içimden geçen sahiplenme hırıltısını durduramadım.

Henry yatağa yaklaştı, Westin'in baş hizasına gelecek şekilde eğilmeden önce Liam'a endişeyle baktı.

"Hey, güzelim."

Westin inledi ve elini ona doğru uzattı.

İçimden iç çektim. Westin onu sürüsünün bir parçası olarak istiyorsa ona alışmam gerektiğini tahmin ediyordum.

"Buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle, yüzündeki uzun, gümüşü saç tellerini tarayarak.

"Havaalanından çıkmam çok uzun sürdü."

"Burada olmana sevindim," diye fısıldadı Westin, sesi o kadar kısıktı ki neredeyse duymayacaktım.

"Beni burada istediğine emin misin?" diye sordu, gözleri ellerimin kalçalarına gömüldüğü yere kayıyordu.

"Kal," diye mırıldandı. "Bu çok tuhaf olsa da."

Henry kıkırdadı ve yatağa doğru ilerledi. Liam ve benim aramıza baktı.

"Ben Henry," dedi ve bana küçük bir el salladı. Liam

homurdandı ve ben de kaşlarımı kaldırdım.

"Biliyoruz," dedi Liam, uzanıp Westin'in saçlarını okşayarak.

"Doğru," dedi Westin, yanakları kızarmıştı.

Elbise pantolon, düğmeli bir bluz ve takım elbise ceket giymişti. Bir cenazeye katılmadığım sürece en son ne zaman takım elbise giydiğimi hatırlayamıyordum ve o zaman bile bu bir garanti değildi. İstemeyerek de olsa yakışıklı ve ortalama bir betadan daha iri olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

"Giysiler," diye sordu Westin, Henry'nin gömleğine uzanıp çıkarmaya çalışarak. Ona daha sıkı sarıldım ve kalçalarımın üstüne yerleşene kadar vücuduma doğru çektim. Onu yakınımda istiyordum ve bencil bir piçtim. Düğümüm onun içinde kilitlenmişti - tüm dikkatinin üzerimde olmasını istemek çok mu fazlaydı?

Pozisyon değişikliği düğümümü içine doğru kaydırırken haykırdı.

"Bu iyi hissettiriyor mu bebeğim?" Bir elimle boğazının önünü, diğer elimle de amını avuçlayarak sordum.

Başını salladı ve ben de

homurdandım.

"Kelimelerini kullan."

Emrimle birlikte inledi, kalçaları benimkilere çarptı. "Çok iyi hissettiriyor, alfa," dedi, sesinde alfamın bayıldığı bir sızlanma vardı. Ondan bitmek bilmeyen sızlanmalar ve inlemeler duymak, zevkten bayılana kadar onu becermek istiyordu.

Henry önündeki tanrıçaya tam bir hayranlıkla baktı. "Siktir," diye yemin etti. Lacivert ceketini çıkarıp yatağın yanına fırlattı. Bu, Westin'in hırlamasına neden oldu, göğsünde çınlayan lanet olası sevimli kedi yavrusu sesi.

"Sorun nedir?" Henry elini saçlarında gezdirirken gözlerini kocaman açarak sordu.

Westin'in Henry'nin atılmış ceketini alırken gerildiğini hissedebiliyordum. "Şşşt," dedim ona, amını sıkıca tutarak. "Sorun yok." Sonra Henry'ye döndüm. "Senin kıyafetlerini istiyorum."

"Ah," dedi Henry ceketini yerden alırken. "Özür dilerim, güzelim." Westin kaşlarını çatarak ceketini aldı ve sıkı sıkı tuttu. Düğümüm onu serbest bıraktığında, Henry'nin giysilerini yuvaya eklemek için işe koyulacağını biliyordum.

Yakın zamanda gitmesine izin verecek değildim. Yumuşak iniltilerinin tadını çıkararak, düğümümün izin verdiği kadar içine girdim. Kollarımı kavradı, parmakları tenimi kazıyordu.

Henry çırılçıplak kalana kadar soyunmaya devam etti. Ellerini sikinin önünde tuttu ve ne kadar utangaç görüldüğüne dair gülümsememi saklamak zorunda kaldım. Betaların sürülerin bir parçası olması alışılmadık bir durumdu ve daha önce böyle bir şey yaşayıp yaşamadığını merak ettim.

Westin ona kollarını uzattı ve o tereddüt etti. Westin'e yaklaşmak bana yaklaşmak demekti.

Kaşlarımı meydan okurcasına kaldırdım. Eğer bu sürünün bir parçası olacaksa, tereddütlerini aşması gerekiyordu.

İlerlemeden önce yumuşak bir "Tamam," dedi, Westin'in yüzünü kavrarken dizleri benimkilere çarptı. "Çok güzel görünüyorsun." Dudakları Westin'in burnunda ve yanaklarında tüy kadar hafif öpücükler bıraktı. Westin inledi, omuzlarını tutup onu kendine çekmek için uzandı. Boynunun arkasını kavradı ve onu bir öpücüğün içine çekti. Westin düğümümün etrafında sıkıştı ve itiraf etmeliyim ki onu omega'mı öperken görmek çok ateşliydi.

Westin'in içindeki düğümüm yumuşadı ve içinden kayarak çıktım. İçinde kilitli kalabilmek için onu tekrar becerme dürtüsünün üstesinden geldim, ama yatağa yığıldığında dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Tahmin ettiğim gibi, yaptığı ilk şey Henry'nin tüm kıyafetlerini alıp yuvasına eklemek, yastık ve battaniyeleri her şey omega'sının hoşuna gidecek şekilde kat kat olana kadar yeniden düzenlemek oldu. Sonra yatağın ortasına uzandı.

"Kucaklaşalım," dedi, gözleri kapanıyordu.

Liam onu Henry'nin üstüne uzanacak şekilde ayarladı ve ben de hiç vakit kaybetmeden onun yanına uzandım. Henry kıpırdamayınca kaşlarımı kaldırdım.

"Doğru," dedi, yanakları kızarmış bir halde sertleşmiş sikine bakarak.

"Çıplak olmaya alışacaksın," diye kıkırdadı Liam.

Henry, Westin ve Liam'ın diğer tarafına usulca uzandı ve onun beline dayanması için geçici bir el uzattı.

Pekala, belki beta kalabilir. Bu eğlenceli olurdu.

WESTIN

T Tek yapabildiğim *şeyin hissetmek* olduğu rüya gibi bir durumda süzülürken zamanın bir anlamı kalmamıştı. Bear yatak başlığına yaslandı, göğsü arkamda dimdik duruyordu ve zevk dalgaları üzerimden geçiyordu. Sıcaklık

Tenin, göğüs kıllarının sırtıma değen kabalığı beni elektriklendirdi. Parmakları kalçalarımın iç kısımlarını okşuyordu. Bacaklarım onunkilerin üzerine sarkmış, beni iyice açmıştı. Henry yanımda oturmuş meme uçlarımla oynuyordu ve Liam bacaklarımın arasında amımı yalıyordu. Benden bir orgazm daha çıkarırken kaç kez boşaldığımın sayısını unutmuştum, ben yoğun zevkten inerken dili klitorisimin etrafında dönmeye devam ediyordu.

Bear öne doğru eğildi ve yanağımdan öptü. "Çok iyi gidiyorsun," diye mırıldandı.

Liam'ın üç parmağı içimde kıvrılıyordu ama bu yeterli değildi. Beni tekrar yemek için eğildiğinde sızlandım. "Düğümüne ihtiyacım var."

Sanki amımdan uzaklaşmak ona acı veriyormuş gibi inledi. Onu tutup kendime doğru çekmek için uzandım ama Bear bileklerimi ellerinin arasına aldı. Kısıtlanmış olmak içimden kaygan bir sıvının fışkırmasına neden oldu ve Liam bunu açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi emdi.

"Liam," diye sızlandım.

Sırtarak benden uzaklaştı, dudakları benim kayganlığımla parlıyordu. "Düğümüm için yalvarmanı duymak hoşuma gidiyor." Vücudunu benimkinin üzerinde gezdirdi ve dudaklarımı usulca öptü. Sonra diz çökme pozisyonuna geçti ve beni Bear'ın kucağından alıp kendi kucağına çekti. Ben daha bir şey söyleyemeden

tüm uzunluğu tek bir hızlı hareketle içimde. Bir orgazm daha içimden geçerken haykırdım, ardından dolmanın verdiği yoğun tatmin duygusu geldi. Ağır nefes alarak göğsüne doğru yığıldım.

"Böyle daha mı iyi, güzel kız?" diye sordu, çeneme sert öpücükler kondurarak.

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Daha fazla." Henry ve Bear'ı bulmaya çalışarak uzandım. "Hepinizi istiyorum."

"Sanırım bunu ayarlayabiliriz," dedi Bear hınzır bir sırıtışla. "Liam, sırt üstü yat ki o da üstte olsun."

Liam beni kalçalarımın sıkıca kavradı, bizi pozisyona sokarken beni yakın tuttu. Düğümü klitorisime değdiğinde haykırdım.

"Aferin kızıma," dedi Bear sırtımı okşayarak. "Kıçına birini soktun mu bebeğim?"

Başımı salladım. Anal beni her zaman biraz korkutmuştu ama şu anda nedenini anlayamıyordum. Tamamen doldurulmak istiyordum.

"O zaman onun kıçını alsan iyi olur," dedi Bear Henry'ye, omzundan tutarak.

Henry, "Benimki seninkinden o kadar da küçük değil," diye mırıldandı.

"Aletlerinizi daha sonra ölçün. Şimdi dikkatinizi bana verin," diye sızlandım. Ayı kıkırdadı. "Omega'mız ne isterse onu alır."

Soğuk bir şey arka deliğime bastırınca irkildim.

"Şışt," dedi Bear, eğilip yüzümü okşayarak. "Henry senin o küçük, sıkı kıçını yağıyor. Parmaklarıyla seni gerecek."

Henry bir parmağını içime bastırdığında nefesim kesildi. Garip ve zevkli bir histi ve daha fazlasını istiyordum.

"Kahretsin, buna bayılıyor," diye inledi Liam, ben onun etrafında kenetlenirken.

Henry içime bir parmak daha soktu. Bu his biraz tuhaftı, kendimi dolu ve gergin hissediyordum ama acımıyordu. Kalçalarımı Liam'a karşı salladım, sürtünme istiyordum, *her şeyi* istiyordum.

"Senin için hazır," dedi Bear. Elini sırtımda gezdirerek Henry içime bastırırken rahatlamama yardım etti.

Daha önce deneyimlediğim her şeyin ötesinde dolduğumda inledim. Tüm sinir uçlarım canlanırken alnımdan terler boşandı.

"Kahretsin, çok iyi hissediyorsun, güzelim," dedi Henry, sesi gerilmişti. "Canını yakıyor muyum? Durmamı ister misin?"

"Hayır," diye bağırdım. "Durma."

"Ne kadar iyi bir omega'mız var," dedi Liam. "Ne kadar iyi bir kız, ona verdiğimiz her şeyi alıyor."

Sözleri beni ateşledi ve bir çığlıkla boşaldım, Henry'nin sadece yarısı içimde olan sikinin etrafında kenetlendim. Zevk dalgaları üzerimden geçerken derin bir nefes aldım ve kendimi sabitlemek için Liam'ın omuzlarını kavradım. Parmaklarımı onun sıcak tenine gömdüm ve tatlı kokusunu içime çektim. Bear yatağın yanında durmak için hareket etti ve çenemi kavradı. Aleti yüzümle mükemmel bir şekilde hizalanmıştı. "Açıl, bebeğim ve üçünü de al.

bize."

Emrettiği gibi yaptım, pürüzsüz, sıcak horozu ağzıma girdi, prekumu dilimde bir lezzet patlaması oldu. Sertçe emdim, omega'm daha fazlası için açgözlüydü.

Henry tamamen içime kayarken homurdandı, taşakları kıcıma bastırdı ve başka bir orgazm oluşmaya başladığında neredeyse boğuluyordum.

"Sıkı tutun, tatlım." Henry'yle birlikte hareket etmeye başladıklarında Liam'ın parmakları kalçalarımaya gömüldü, birbirlerine girip çıkıyorlardı.

Tüm bunların ezici hazzından gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Beni kullanıyorlardı, aralarında istedikleri gibi manevra yapıyorlardı ama kendimi hiç bu kadar değerli hissetmemiştim.

Bear'ın siki boğazıma girerken öğürdüm. Rahatladım, kükreyerek boşalana kadar onu yuttum. Çekmeye çalıştı ama ben inleyerek sikini emmeye devam etmek istedim. Bunu daha önce hiç istememişim ama omega'm onun sikini kendisinden uzaklaştırma fikrine çok kızmıştı ve ben de bu arzuyu çok fazla sorgulamayacaktım.

Bear yarı sertleşmiş sikini ağzımda tutarken saçlarımı okşadı. "Tamam, bebeğim, ne istersen alabilirsin."

"Boşalacağım," diye homurdandı Henry, kıcıma daha sert girerek.

"Çekil de onu düğümleyebileyim," dedi Liam, sesi gerilmişti.

Henry çekildi, sıcak döllerini kıcımin yanaklarına sıçradı ve Liam beni sert bir hamleyle düğümünün üzerine çekti. Başka bir orgazm üzerime yıkandığında ağzım sessiz bir çığlıkla açıldı.

Gözlerim dalgalanarak kapanırken Bear'ın siki ağzımdan kaydı. Yüzümü kavradı ve alnıma şefkatli bir öpücük kondurdu. "Kahretsin, mükemmelsin bebeğim. Kesinlikle mükemmelsin."

Henry yanıma uzandı ve parmaklarını saçlarıma doladı. Parmaklarını yüzümde gezdirirken gözlerinde hafif şaşkın bir ifade vardı. "Çok güzel," diye mırıldandı. Burada, bir grup yabancıyla ve muhtaç bir omega ile birlikte olduğuna hâlâ inanamıyordum ama o her şeyi olduğu gibi kabul ediyordu.

Liam'ın düğümünde kıpırdandım, bu da alfanın altımda homurdanmasına ve parmaklarını kalçalarımaya geçirmesine neden oldu. "Sen bir belasın," dedi gözleri kapanırken.

Üç adam etrafımda uykuya dalarken, Gray'in yokluğunu hatırlatan göğsümdeki sızı dışında o anda her şey tamamlanmış gibi hissediyordum. Kapıya bakıp duruyordum, içeri girmesini umuyordum. Ateşim varken benimle ilgilenmek istediğini sanıyordum ama diğerleri burada olduğuna göre fikrini değiştirmiş olmalıydı. Artık onun yükümlülüğü değildim.

Gözlerimi kapattım ve Liam'ın düğümünün içimde yarattığı hisse, Henry ve Bear'ın tenlerinin benimkine değmesine odaklandım. Şu anda mümkün olduğunu düşündüğümde çok daha fazlasına sahiptim. Neyi kaçırdığımı düşünmek ya da bir sonraki adım için endişelenmek yerine sahip olduklarımla mutlu olmalıydım. Kaçınılmaz olarak karanlık ve boş evime döndüğümde, en azından bu anıyı yanımda taşıyacaktım.

HENRY

Westin sihirliydi. Onu tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Gümüş rengi saçları etrafındaki yatak örtüsüne yayılmıştı ve uyurken ona ruhani bir hava veriyordu. Gözlerimi ondan alamıyordum, Neredeyse bunu yaptığım anda tüm bu rüyanın yok olacağından korkuyordum.

Güneş saatler önce batmıştı, odadaki tek ışık komodinin üzerindeki küçük lambaydı. Saatler süren yolculuktan sonra bitkin düşmüştüm. Sol'dan gelen uçağım rötar yapmış ve valizim kaybolmuştu ama Westin'in telefonunu aldığım anda bunların hiçbirinin önemi kalmamıştı. Şehre dönerken yol boyunca, ortaya çıkacağıma ve onun benim hakkımdaki fikrini değiştireceğine ikna olmuştum. Elemeler sırasında betalara ihtiyaç duyulmazdı ama Westin bana, seks maratonumuzdan sonra şu anda baygın olan Liam ve Bear'dan farklı davranmamıştı. Sürü hayatını hayal ettiğimde, bir grup alfanın önünde çıplak olma gerçeğini pek düşünmemiştim. Özellikle de yabancıların. Ama her nasılsa, hayal ettiğimden çok daha *doğal* gelmişti.

Westin'in gözleri irkilerek açıldı ve onu izlediğimi fark edince usulca gülümsedi. Yüzümü kavradı ve yumuşak bir öpücük için beni kendine çekti. Hiç düşünmeden hareket ettim ve bedenimi onunkinin üzerine koydum.

"Seni içimde istiyorum," diye mırıldandı dudaklarını yüzümdeki kirli sakallarda gezdirirken. Bakışları ısı sisinin bir sonucu olarak hafifçe odaklanmamıştı. Liam bana bu ateşin normal omega ateşi kadar yoğun olmadığını ama yine de aklının başında olmadığı anlar olabileceğini

söylemişti.

Kalçalarının beşiğine doğru otomatik olarak sallandım. Kendimi onun içine gömmeyi her şeyden çok istiyordum ama tereddüt ettim. "Bir düğüme ihtiyacın var, güzelim." Ona bir tane teklif edememekten nefret ediyordum.

Gözleri şiddetle benimkilere kilitlendi. Tanrım, tüm dikkatinin üzerimde olması baş döndürücüydü.

"Hayır, ben seni istiyorum."

İçim sevinçle doldu. *Beni* istiyordu. "Eğer eminsen, güzelim. Ama diğerlerinden birine ihtiyacın olursa bana haber ver." Parmaklarını saçlarımda gezdirirken yüzüne yumuşak öpücükler kondurdum. Saçlarımdaki tutuşu sıkılaştırana kadar an tatlı ve şefkatli hissettirdi, acı doğrudan kaya gibi sert horozuma gidiyor.

"Becer beni Henry," diye bağırdı.

Dudaklarında adımın sesini duyunca sikimden karnına doğru prekum damladı. Aşağı uzandım ve girişine çentik attım, içine girene kadar yavaşça bastırdım. İnledim ve alnımı onunkine bastırdım.

"O küçük, sıcak amcığının beni bu kadar sıkmasına bayılıyorum," dedim ve sözlerimi sert bir hamleyle noktaladım. "Benim için iyi bir kız olacak mısın?"

Westin'in yüzünü görebilmek için geri çekildim. Gözbebekleri büyümüş, dudakları dolgunlaşmış ve şişmişti. Başını sallamadan önce sorum karşısında tereddüt etti.

"Hayır mı?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Benim uslu kızım olmayacak mısın?"

Başını salladı, bu sefer kendinden daha emin görünüyordu. Kalçasını kavradım, bacağına göğsüne doğru bastırdım ve genişçe açtım.

"Benim kötü kızım mı olacaksın?" Ne istediğini anlamaya çalışırken aklım karıştı.

Öfkeyle başını salladı. "Evet." Dudakları kulağımın kabuğunu sıyırdı. "Bana ne kadar kötü olduğumu söyle."

Benden yapmamı istediğini düşündüğüm şey beni heyecanlandırdı. Kız kardeşimin bazı aşk kitaplarını aşağılayarak okumuştum ve onları çok ateşli bulmamın benim hakkımda ne söylediğini bilmiyordum. Westin'e istediğini vermek istiyordum ama yanlış bir şey yapmaktan korkuyordum. Ağzımı açtım ama sonra tereddüt ettim. Gözlerindeki parlaklık ve dudaklarındaki yumuşak gülümseme devam etmem için beni cesaretlendirdi. Elimle boğazını çevreledim ve yanlarına hafifçe bastırdım. Nefes alışları hızlandı, gözleri uyarılmışlıkla parladı.

"İşte bu," dedim. "Benim küçük sürtüğüm."

Sözlerim üzerine amcığı etrafımda çırpındı ve beni teşvik etti.

"Tatlı amcığının sikim için ne kadar açgözlü olduğuna bak. Benim için ne kadar güzel bir fahişe."

Bacaklarını etrafıma sarmış, her hamlemde hareket ediyordu. İçindeki hassas bir noktaya vurduğumda haykırdı.

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Sana ne verirsem alacaksın, öyle değil mi?"

Sırtını dikleştirdi, nefesleri kesilirken göğüslerini göğsüme bastırdı.

Yumuşak iniltisinin tadını çıkararak bacağına yan tarafına vurdum.

"Cevap ver bana," diye emrettim.

"Evet," diye haykırdı. "Sen ne istersen."

"Aynen öyle." Saçlarını kavradım, boynunu sertçe emerken çekiştirdim.

"Sen benimsin ve artık o küçük tatlı amına girdiğime göre, asla ayrılmayacağım. Sana bağımlıyım." Kelimeler ağzımdan dökülürken, oynadığımız oyunun bir parçası gibi hissetmediğimi fark ettim. İçimin derinliklerinde, altımdaki bu çarpıcı omega'nın artık sahip olduğu ruhumun bir parçasında yankılandılar.

Orgazmım gittikçe yaklaşıyordu ve onsuz boşalamayacaktım, bu yüzden bir elimi aramıza sokup kaygan klitorisiyle oynadım. Diğer elimi saçlarında tutarak başını geriye yatırdım ve boynunu bana doğru açtım. Dişlerimi pürüzsüz teninde gezdirdim, boynuyla omzunun birleştiği noktayı sertçe emdim. Genelde beta olmakla bir sorunum olmazdı ama şu anda dişlerimi ona geçirmeyi ve onu kendime bağlamayı her şeyden çok istiyordum. "Henry," diye boğuldu Westin, bana daha sıkı sarılarak. "Siktir." Boşalırken dudaklarından küfür döküldü. Amcığı etrafımda sıkıştı ve ben kırıldım, spermimi içine döktüm. Yavaşça bastırarak ağır ağır nefes aldım.

Vücudu onunkine karşı.

Göğsüm baş döndürücü bir hisle doldu ve bir nefes aldıktan sonra bunun ne olduğunu anladım-aşk. Konuşmayı reddettiğim kelimelere karşı çenemi sıktım. Doğru olmadıkları için değil, daha çok erken olduğu için.

Ancak Westin'in benim için doğru yer olduğunu anlamak için bir saniye, gün ya da haftaya daha ihtiyacım yoktu.

Kalbim, ruh eşim.

Bear daha önce de söylemişti; o mükemmeldi ve onun yanında kalmamı sağlayacaksa evrene sonsuza dek şükrederdim.

WESTIN

Henry'nin göğsüne yaslanmış, bacağımı onunkinin üzerine atmıştım. Mini ateşimin düştüğünden ya da yakında düşeceğinden emindim. Tenim o kadar sıcak hissetmiyordu ve düğümler için çılgınca bir istek duymuyordum. Boynuna sokuldum, bedenim ağırlaşmış ve doygun hissediyordu. Oda sessizdi, karanlık

Liam ve Bear yanımızda uyurken bizi sıcacık bir battaniyeyle çevreledi.

Henry'nin nefesi kesildi. "Bu iyi miydi?"

Parmaklarımı pürüzsüz göğsünde gezdirdiğim yerden başımı kaldırıp ona baktım.

Çenesi gerginlikten gerilmişti ve bakışlarıma karşılık vermiyordu. Kaşlarımı çatmıştım. Az önce yaptıklarımızdan pişman mıydı?

"Çok fazlaydı, değil mi? Seni üzdüm." Gözlerini tavana dikti. Oh. Oh.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Tatlı Henry.

"Hayır, Henry, mükemmeldi." Onu daha iyi görebilmek için kendimi göğsüne yasladım.

İkna olmuş görünmüyordu. Vücudu endişeyle titriyordu ve bu kalbimi kırdı. Omega'm onu yatıştırma ihtiyacı hissetti. Yıllar sonra ilk kez göğsümde yapabildiğimi bilmediğim bir mırıltı kıpırdandı. Kollarına yapışırken dudaklarım şokla aralandı. Bu ses, sonsuza dek kaybettiğimi sandığım bu parçam gözlerimi yaşarttı.

"Neden ağlıyorsun, sevgilim?" Henry sordu, elleri vücudumda gezinirken sesi panik içindeydi.

"Hâlâ mırıldanabildiğimi bilmiyordum." Burnumu çektim.

Bir an durakladı ve sonra derin bir nefes alarak yatağa geri yaslandı.

"Çok güzel bir ses," dedi beni sıkarak.

"Beğendin mi?" Bir betanın buna nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Omega'ların alfaları yatıştırmak için kullandığı bir yöntemdi.

"Bunu seviyorum çünkü senin bir parçan," diye mırıldandı saçlarıma karşı. "Ve titreşim harika hissettiriyor."

Göğsüne yaslandım ve kayıp omega mırıltımın tadını çıkardım. Burnumu boynunda gezdirerek tatlı çiçek kokusunu daha fazla içime çekmeye çalıştım. Kokusunda biraz baharat vardı; kakule ve tarçın.

"Yaptığımız şey hakkında endişelenmeni istemiyorum, çünkü çok hoşuma gitti," dedim usulca. "Kendini bıraktığını görmek hoşuma gitti." Durakladım ve sonra ekledim, "Ve gerçekten ateşliydi."

Henry'nin sırtışını yakalamak için tam zamanında kafamı kaldırdım ve yanaklarına yayılan pembe kızarıklığa bayıldım. Çok sevimliydi ve artık sırrını biliyordum - pis bir ağzı vardı.

"Neden bu kadar hoşuma gitti bilmiyorum," diye itiraf etti. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

"Belki de normalde yapacağın ya da söyleyeceğin bir şey olmadığı için hoşuna gidiyordur," dedim.

"Asla yapmam," dedi şiddetle.

"Biliyorum. Bu yüzden bunu senden duymayı seviyorum. Çünkü benim hakkımda gerçekte böyle düşünmediğini biliyorum. Sadece bir oyun oynuyoruz."

"Ben de çok sevdim," dedi sessizce, sanki bir itirafta bulunuyormuş gibi.

Gülümsememi tenine bastırdım, göğsümdeki hafiflikten bunalmıştım. Gözlerim ağırlaştı ama bir kez olsun bu anı terk edip uykunun kayıtsızlığına dalmak istemedim. Liam uykusunda bile bana yaklaştı, kolu yan tarafıma sürtündü.

Gray burada olsaydı her şey mükemmel olurdu. Onun yokluğunda kalbim sıkıştı.

"İyi misin, sevgilim? Çok gerginsin." Henry ellerini sırtımda gezdirdi.

Kendimi rahatlamaya zorlayarak derin bir nefes aldım. "Evet, ben iyiyim." Gözlerimi kapattım ve teninin bana verdiği hisse odaklandım.

Bir sıcak yaşayacağımı hiç düşünmemiştim ve başladığında çok korkmuştum ama şimdi keşke daha uzun sürseydi de bir bahanem olsaydı diyorum

bu adamları yanımda tutmak için.

WESTIN

M Uyuyan Liam, Henry ve Bear'ı bırakıp yatak odasından sessizce çıkarken, sabah güneşi perdelerdeki bir çatlaktan içeri süzülüyordu. Benim ateşim bitmişti, Liam'inki gibi bir günden az sürmüştü. ve ben açlıktan ölüyordum.

Kapıyı arkamdan dikkatlice kapattım ve Gray'in yerde oturduğunu, sırtını yatak odasının kapısının yanındaki duvara dayadığını görünce irkildim.

"Aman Tanrım," dedim elimi göğsüme bastırarak. "Buradasın." İçimde umut ve endişe karışımı bir duygu büyüdü.

Gözleri büyüdü. "Tabii ki öyleyim." Gözlerinin altında koyu lekeler vardı ve yüzü tıraş edilmemişti. Hiç uyumamış gibi görünüyordu.

Ağırılığımı değiştirdim. Amım ve kığım ağrıyordu ve duygularım hala içimde akan tüm hormonlarla uçucuydu.

"Katılmak... istemedin mi?" diye sordum. *Beni istemiyor* musun? Boğazımda bir yumru oluştu.

"Ne?" Gray ayağa fırlayıp aramızdaki mesafeyi kapatırken göğsünden bir hırıltı yükseldi. "Burada kalarak öleceğimi sanıyordum ama orada seninle olmayı hak etmediğimi biliyordum. Yaptıklarından sonra olmaz." Elini kaldırdı ve parmaklarını kolumda gezdirdi, hareketleri tereddütlüydü.

"Ama eve geldiğinizde..." İçimdeki düğümün verdiği hissi hatırlayarak sözümü yarıda kestim.

"Seni acı içinde görmeye dayanamıyorum. Hayatta pek çok şeye tahammül edebilirim ama buna asla. Ama burada diğerleriyle birlikte olduğumuzda artık bana ihtiyacın kalmamıştı."

"Ama ya ben seni isteseydim?" Kendimi durduramadan fısıldadım, gözlerim tekrar onunkilere kaydı.

Gray'in elleri kalçalarımaya geldi, sırtımı duvara yaslariken sıkıca kavradı.

"Beni mi istiyorsun?" Sesi boğuktu ve gözleri kırılğanlıkla parlıyordu.

Evet demek istiyordum ama geçen hafta bana nasıl davrandığının acısı geçmiyordu. Tereddütümü anlamış gibiydi, iki eliyle yüzümü kavradı. Kavrayışı nazikti ama yine de içinde bir çaresizlik vardı.

"Dün de söyledim ama yine söyleyeceğim, sana inanıyorum. Semptomların hakkında söylediğin her kelimeye inanıyorum, hepsine. Amcalarına asla inanmamalıydım." Yüzü ısırapla buruşmuştu.

"İkna edici olabilirler," dedim, onun yoğun bakışlarına karşılık veremeyerek.

"Bu lanet olası bir bahane değil. Seninle günler geçirdim, seni çoktan tanıdım ve tatlılığını deneyimledim. Bir parçan bile çıkarıcı ya da kaba değil. Sen çok iyisin Westin. Çok, çok iyisin."

Gözlerimi hızla kırptım, Gray duymayı çok istediğim sözleri söylerken duygularım boğazımda düğümlendi.

"Seni aklımdan çıkaramıyorum. Uyurken bile rüyalarım seninle dolu ve bunun hiç bitmesini istemiyorum. Senin yanında olmak, seni desteklemek, seni korumak istiyorum." Yüzlerimiz neredeyse birbirine değecek şekilde eğildi.

Sözleri bir rüyaydı ama bana yaşattığı acıyı, bana bir çöpmüşüm gibi baktığında hissettiğim çaresizliği unutamıyordum.

"Beni gerçekten incittin." Durdurmayaya çalışsam da dudağım titredi. Tanrım, şu anda kendimi çok zayıf hissediyordum.

"Biliyorum prenses." Alnını benimkine bastırdı. "Öleceğim güne kadar bunun için pişmanlık duyacağım."

"Bana hâlâ prenses diyorsun." Ondan uzaklaştım. "Şımarık olduğumu düşündüğün için mi?"

"Her şeyi mahvediyorum." Gray elini saçlarında gezdirdi, böylece uçları havaya kalktı. "Sana prenses diyorum çünkü şımartılmayı *hak ediyorsun*. Öyle olduğun için değil. Yardım istemek yerine evde karanlıkta kalmana izin vermen beni öldürüyor."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Rahatsızlık vermek istemiyorum."

Gray'in yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Tam o sırada midem utanç verici bir şekilde guruldadı. Gözleri yumuşadı. "Yemek yemen gerekiyor ve benim de kendimi açıklamam gerekiyor."

Beni kucağına aldı, kollarım ve bacaklarım otomatik olarak ona dolandı. Onun kollarında olmak çok doğru geliyordu ve bu beni çok korkutuyordu. İlk seferinde reddedilişinden zar zor kurtulmuştum ve bir daha kurtulamayacağımı biliyordum.

"Diğerleri uyuyor mu?" diye sordu beni mutfak tezgahına oturturken. Üzerimdeki büyük boy tişörtün -Liam'inkilerden biriydi- kıçımı örtmesi için kıpırdandım.

Başımı salladım. "Sanırım onları yordum."

"Amatörler," diye alay etti buzdolabından yiyecek çıkarmaya başlarken ve ben sırtımda engel olamadım.

"Benim için yemek yapacak mısınız?" Alfa'mın -yani *bir* alfa'nın- benimle bu şekilde ilgileneceği düşüncesiyle karnımdaki çarpıntıya engel olamayarak sordum.

"Bu kadar şaşırmış görünme." Yumurtaları tezgâha bıraktı ve bana doğru dönerek ellerini çıplak kalçalarımın altına bastırdı. "Hayatımın geri kalanını seninle ilgilenerken geçirmek istiyorum."

Rahatsızlıkla yer değiştirdim. "Gray, **b ö y l e** şeyler söyleyemezsin." *Çünkü doğru olmalarını istiyorum.*

Geri çekilmeden önce dudaklarıma en yumuşak öpücüğü kondurdu. "Sana biraz geçmişimden bahsedebilir miyim? Sana nasıl davrandığımın bahanesi değil, ama belki biraz anlamlandırmana yardımcı olur."

Başımı salladım, Liam'ın gömleğinin kenarıyla oynadım ve hâlâ gömleğe sinmiş olan bal kokusunu içime çektim.

Gray yemeği hazırlamaya başladı, bir tavada yağ ısıttı ve patatesleri doğradı.

"Yardım etmek için bir şey yapabilir miyim?" diye sordum.

Başını kaldırıp bana baktı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Hayır, prenses.

Sen orada otur ve bırak seninle ben ilgileneyim."

Kaşlarını çatmaya zorlamadan önce yüzüm kızardı. "Konuşmaya başla."

Başını salladı ve nereden başlayacağına karar verirken derin bir nefes aldı. "Sanırım büyümekle başlayacağım. Ailem buradan birkaç saat uzaklıkta küçük bir kasabada yaşıyordu. İlkokul ve ortaokul boyunca üç yakın arkadaşım oldu ve hepimiz lisede aynı hafta alfa olduğumuzu açıkladık."

"Çok fazla testosteron var," diye mırıldandım.

Gray homurdandı. "Kesinlikle öyleydi. Ama çabucak bir sürü oluşturduk. Hepimiz birlikte üniversiteye gittik ve sonra hepimiz çalışmaya başladık. Bir omega bulmaya ve birlikte bir ev almaya karar verdik."

"Hangi bölümde okudun?" Gizemli korumam hakkındaki merakımı dizginleyemeyerek sordum.

"İster inanın ister inanmayın, aslında güvenlik ve koruma alanında uzmanlaştım. Bazı alfa spesifik bölümler vardı ve ben dövüşmeyi ve ateş etmeyi seviyordum, bu yüzden iyi bir uyum gibi görünüyordu. Üniversiteden sonra bir güvenlik şirketinde çalışmaya başladım ama kısa sürede serbest çalışmaya geçtim. Özgürlüğü seviyordum."

Gray çilekleri dilimliyordu ve bir tanesini dudaklarıma uzattı. Parmaklarının arasından yedim ve gözleri ateşle parladı.

"Peki ne oldu?" Dikkatimi içimde oluşan sıcaklıktan uzaklaştırmaya çalışarak sordum.

"Birkaç yıl çalıştıktan sonra, sürümüzü tamamlamak için bir omega aramanın zamanının geldiğini düşündük."

Sertçe yutkundum, içimde yükselen kıskançlığı bastırmaya çalıştım. Bunu içimdeki omega'nın garip mini-ateşimden sonra hâlâ yüzeye yakın olmasına bağlayabilirdim ama hormonal olmasaydım da aynı şekilde kıskanacağımı biliyordum.

Gray aklımdan geçenleri anlamış gibiydi ve eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "O günlerde Omega Merkezi ya da onun gibi bir şey yoktu. Ailelerimiz kur yapacağımız omegalara bulmamıza yardım ederdi. Birkaç kez çıktık ama onunla tanışana kadar hiçbir şey yolunda gitmedi."

Boğazım düğümlendi ama gerisini duymak istediğim için sessiz kaldım.

"Okulda bizden birkaç yıl gerideydi, bu yüzden onu tanıımıyorduk ama her şey çabucak yerine oturdu. Çok fazla flört deneyimim yoktu ve hemen aşık oldum."

Gray hikâyesine ara vererek Fransız tostunu hazırladı, çörekleri dilimledi ve yumurta karışımına batırdı. Mutfağında börek bulunduran bu alfa kimdi?

"O senin kader arkadaşın mıydı?" Sesim titreyerek sordum. Bununla asla rekabet edemezdim, özellikle de koku eksikliğim ve içimdeki kırık omega ile kader arkadaşı edinme yeteneğim olmadığından.

Gray'in gözleri büyüdü. "Hayır, hiç de değil." Aramızdaki boşluğu kapattı ve kendini bacaklarımin arasına sıkıştırdı. "Ve senin için hissettiklerimin bir zerresini bile onun için hissetmedim."

Göğsümdeki gerginlik onun sözleriyle yatıştı.

"Çok tatlıydı ve hepimizle iyi anlaşıyordu. Ya da en azından ben öyle sanıyordum." Eli, tuttuğu spatulanın üzerinde esnedi. Tavadaki yumurtalı ekmeği çevirdi. "Ona iki ay, belki de üç ay kur yaptık ve onu bağlamaya karar verdik. Onunla ve arkadaşlarımla birlikte koca bir gelecek hayal ediyordum. Ev aramaya başladık ve inanılmaz bir paket ev bulduk. "

Aklımdan korkunç bir düşünce geçti. "Öldü mü?" Ağzımdan kaçırdım. Tanrım, ölü bir ilk aşkla nasıl rekabet edebilirdim ki? Bu düşünceyi aklımdan geçirdikten hemen sonra, bunun için kendimden nefret ettim. Ölmüş bir kadına kin besleyecek kadar nasıl bencil olabilirdim?

"Hayır," dedi Gray, çenesi sertleşmişti. "Evi almaya karar verdik. Mali durumu konuşmak için oturduğumuzda, diğer adamların neredeyse hiç birikmiş parası olmadığını fark ettim. Ben neredeyse kazandığım her şeyi biriktiriyordum, bu yüzden peşinatı ben ödedim. Eve taşındık ve bir bağlanma töreni planladık ama bir gece önce Megan odama geldi. Bana karşı hiçbir şey hissetmediğini ve beni bağlamak istemediğini söyledi. Kesinlikle şok olmuştum. Ona neden daha önce bir şey söylemediğini sorduğumda, zamanla bana karşı hisler geliştirebileceğini düşündüğü için olduğunu söyledi. Çocuklara söylemeye gittim ama onlar zaten biliyordu. Beni yanlarında tuttukları çok çabuk anlaşıldı çünkü bu bokun bedelini ödememi istiyorlardı. Bağlanma törenine bensiz devam etmeye karar verdiler."

"Ne?" Tısladım.

"Ve bana hemen taşınmam gerektiğini, çünkü orada olmanın Megan'ı rahatsız edeceğini söylediler."

"Ama evi siz satın aldınız," dedim kızgınlıkla.

Gray omuz silkti. "Umursamadılar. Birikimlerimin çoğunu peşinat için kullandım, yani hiçbir şeyim yoktu. Kendimi toparlayana kadar bir süreliğine ailemin yanına taşındım. Sürümü, evimi ve sevdiğimi düşündüğüm kadını kaybetmek benim için çok fazlaydı. Küçük kırmızı bayrakları görmezden geldiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum - bazen uzaklaşması, ben çalışırken diğerlerinin takılması gibi. Ve bu beni soğuk, sert bir insana dönüştürdü."

Kollarımı ona doğru uzattım ve alnı şaşkınlıkla çatıldı, ama yaklaştı ve kollarımı ona dolamama izin verdi.

"Başına gelenler için üzgünüm." Yüzümü göğsüne bastırdığımda sesim boğuk çıkıyordu.

"Teşekkür ederim." Boğazını temizledi ve nazıkçe geri çekildi. "Şimdi seni doyuralım."

Bana kocaman bir tabak Fransız tostı, meyve ve kızarmış patates yaptı.

"Ne kadar aç olduğumu düşünüyorsun?" "Sence ne kadar açım?" diye sordum.

ve tabağımı taburelerden birine çekti. "Duyduğuma göre oldukça iştahlıymışsın."

Fransız tostuma yumulmadan önce omuzlarımı silktim. "Açıkçası, oradaki üç kişiden daha iyi bir dayanıklılığa sahibim."

Yanıma oturup bacağımı sıkarken homurdandı. Sessiz bir yerde oturmuş, kahvaltımızı yapıyorduk. Gray'in hikâyesini düşündüm, şimdi onu daha iyi anladığımı hissediyordum. Büyük bir ihanete uğramıştı ve amcalarımın ona anlattıkları, bunun tekrar yaşanacağını düşünmesine neden olmuştu. Benim hakkımda bu kadar çabuk en kötüsünü düşünmesi hâlâ canımı yakıyordu.

"Bana tekrar sırtını dönmeyeceğini nereden bileceğim?" Gözlerimi tabağımdan ayırmadım.

Gray elini saçlarımın arasından geçirdi ve ben de onun dokunuşuna doğru eğildim. "Bunu bir daha yapmayacağıma söz veriyorum demenin boş sözler olduğunu biliyorum ama Westin, sana o şekilde davranmak beni öldürdü. Kızgındım ama aslında kendime kızgındım. Ve..." Nefesi kesildi ve kelimeleri zorlanarak çıktı. "Beni affetmesen bile, beni hayatında istemediğine karar verirsen, seni yine de koruyacağım. Peşinde kim varsa yok edeceğim ve ihtiyacın olan tıbbi bakımı aldığından emin olacağım."

Gray'den ayrı kalma düşüncesi beni panikletti. Göğsüm sıkıştı ve elini tutmak için uzandım, sıkıca tuttum. "Denemek isterim," diye fısıldadım. Kendimi daha fazla incinmeye ve reddedilmeye açık hale getirmekten korkuyordum, ama alternatif -onsuz olmak- çok daha kötüydü.

"Söz veriyorum pişman olmayacaksın, aşkım," diye mırıldandı.

Sevgiler.

Bu adamları sevmeme izin verme düşüncesi bana çok ağır geliyordu. Konuyu değiştirmem gerekiyordu. Söyleyecek bir şey aramak için etrafıma bakındım. Güneş ışığı mutfığa giriyor, paslanmaz çelik yüzeylerden yansıyor.

"Endüstriyel bir görünümü seviyorsun," diye düşündüm.

Gray'in yanıt vermesi bir dakika sürdü ve beni ilişki hakkında daha fazla konuşmaya zorlayacağından endişelendim. "Buraya taşındığımdan beri gerçekten hiçbir şey yapmadım," diye homurdandı. "İç tasarım pek bana göre değil."

Nefesimi bırakırken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Bir parça Fransız tostu daha mızrakladım - yıllardır yediğim en güzel şeydi.

"Ah," dedim, ateşim çıkmadan önce ona ne sormak istediğimi hatırlayarak. "Bez çantamı gördün mü? O karmaşada unutmuşum ama geçen gün bulamadım."

Gray çatalını yüzünün önünde tutarak donakaldı. "Kahretsin." Çatalını bıraktı ve sandalyesini bana doğru çevirdi. "Bir itirafım var. Seni kızdıracak bir şey yaptım." Bakışlarıma karşılık vermiyorduk.

"Ne oldu?" Mideme bir batma hissi yerleşti. Her şey hakkında yalan mı söylüyordu? Benimle oyun mu oynuyordu?

"Çantamı arabamda buldum."

"Oh," dedim. "Bu iyi bir şey mi?"

"Evet, şey..." Boynunun arkasını ovuşturarak devam etti. "Arkada yere düşmüştü ve onu almaya gittiğimde günlüğün düştü."

Donup kaldım. "Yapmadın."

"Yaptım. Kahretsin, çok üzgünüm. Açtım ama açmamalıydım."

"Ne okudun?" Fısıldadım, midemde bir korku oluşmuştu.

Boğazını temizledi. "Son girişi okudum."

Gözlerim yandı ve yanaklarım utançtan kızardı. Ben bir şey söylemeyince Gray iki eliyle yüzümü kavradı.

"Westin, bir daha asla böyle hissetmeni istemiyorum. Hayatımın her günü seni mutlu, değerli ve sevilmiş hissettirmek için çalışacağım."

"Yaptığım şey için aptal olduğumu düşünmüyorsun değil mi?" Fısıldadım.

"Ne?" kaşları çatıldı. "Tabii ki hayır. Kendini bu kadar kötü hissetmene katkıda bulunduğum için çok üzgünüm."

Burnumu çektim ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Gray beni kucağına çekti ve göğsüne bastırdı, kolları etrafımda demir bir bant gibiydi. Ona bağırırmam gerekirdi ama hayatımda ilk kez görüldüğümü hissettiğimde umursamakta zorlandım.

"Mahremiyetinizi ihlal ettiğim için özür dilerim," diye mırıldandı Gray. "Bunu bir daha asla yapmayacağım."

"Yapmasan iyi edersin," diye burnumu çektim. "Yoksa sonuçları olur."

"Olması gerektiği gibi," diye karşılık verdi ve alnımı nazikçe öptü.

Kollarında geçirdiğim birkaç uzun ve keyifli dakikadan sonra, "Duş almam gerek," dedim. Artık yemek yediğime göre, son yirmi dört saatin tüm yapışkanlığını yıkamak için çaresizdim. Gerçi omega'm erkeklerin kokularından arınmaya şiddetle karşı çıkıyordu.

"Git duş al prenses," dedi, ayağa kalkmama yardım ederek. "Misafir odasında da duş var, istersen orayı kullanabilirsin."

Bir an için ondan bana katılmasını istemeyi düşündüm ama sonra henüz buna hazır olmadığımı fark ettim. İçten içe *onu* affedeceğimi zaten biliyordum - aslında affetmiştim de - ama ona güvenebilmem için hâlâ biraz zaman geçmesi gerekiyordu.

Misafir odasına doğru giderken kalçalarımı fazladan salladım, bakışlarının ağırlığını üzerimde hissettim. Ne de olsa işleri onun için *çok* kolaylaştıramazdım.

WESTIN

I Banyodan çıktığımda duş almış, giyinmiş ve kendimi daha iyi hissediyordum ama midemde endişe çalkalanıyordu. Gray'le konuşurken hâlâ sıcaktan kaynaklanan duygularıma kapılmıştım. Duş kafamı boşaltmış, Gray'le birlikte olabileceğime dair tüm hayallerimi yok etmişti. herhangi biri.

Köşeyi dönüp oturma odasına girdiğimde, dört adamın da sehpanın etrafında oturduğunu görünce durdum. Bana bakmak için döndüler ve ben de dudakımı ısırarak bu tuhaf grubu inceledim.

Henry'nin saçları diken dikendi. Üzerinde onu hiç görmediğim kadar rahat bir sweatshirt vardı. Göz göze geldik ve kızardı; ikimizin de onun şok edici derecede kirli ağzını ve geçen gün birlikte yaptığımız her şeyi düşündüğümüzü biliyordum.

Liam ve Gray odanın diğer ucunda oturmuş, kimin kaşlarını daha sert çatacağı konusunda bir tür yarışa girmişlerdi ve ikisi de kazanıyordu. Odadaki stresin kokusunu alınca göğsüm sıkışmaya başladı.

Bear, Liam'la aynı kanepenin diğer ucundaydı, bacaklarını iki yana açmış, sırtını mindere yaslamıştı. Kolunu bana doğru uzattı. "Selam bebeğim." Kot pantolon giymişti ve başka bir şey giymemişti; yanına oturup yanına kıvrıldığında çıplak göğsüne hayran olmaktan kendimi alamadım. "Biri bütün gömleklerimi çalmış," diye mırıldandı ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

Liam yaklaştı, elimi tuttu ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Nasıl hissediyorsun, tatlım?"

"Güzel," dedim, teninin benimkine değmesinin tadını çıkararak. "Bunu öylesine mi söylüyorsun?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Sert bakışları altında kıpırdandım. "Hayır, gerçekten iyi hissediyorum. Dünden çok daha iyi olduğum kesin." Hâlâ kramplarım vardı ve boynum gergindi ama büyük bir kısmım rahatlamıştı ve *çok* memnundum.

Başını salladı ve elimi sıktı, sonra odaya tekrar sessizlik çöktü. Tek sesimiz demlenen bir cezve kahvenin sesiydi. Henry'ye soru sorarcasına baktım ve o da omuzlarını silkti, gözleri üç alfanın arasında gidip geliyordu. Bu çok garipti.

Derin bir nefes aldım. "Peki... ne kaçırdım?"

Alfalardan hiçbirini konuşmayınca Henry söze girdi. "Herkes son birkaç haftadır neler olduğu konusunda beni bilgilendiriyordu." Yüz ifadesi hüzne dönüştü. "Tüm bunları yaşadığın için çok üzgünüm, sevgilim."

Nazik sözleri karşısında boğazımda bir yumru oluştu. Onun kucağına tırmanmak istedim. Aslında asıl istediğim aynı anda hepsinin kucağında olmaktı. Yıllar süren fiziksel ihmalden sonra dokunulmak ve zevk almakla dolu bir gün geçirmiştım ve şimdi daha fazlasını arzuluyordum.

"Liam seni hastanede gördüğünü söyledi," dedi Bear.

"Artık sana inanıyor gibi mi görünüyor?" Liam hırladı, gözleri Gray'e sabitlenmişti. Nazik oyuncak ayı alfadan yayılan saldırganlık karşısında gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

"Bir hata yaptığımı biliyorum. Büyük bir hata." Elini yüzünde gezdirirken Gray'in sesi boğuk çıkıyordu.

"Gray ve ben bunu konuştuk," dedim usulca. Gözlerindeki perili bakıştan nefret ederek yanına gitmek için hamle yaptım ama Bear'ın kolu beni sıkıca sardı.

"Neden burada olduğunu bile anlamıyorum. Seni *incitti*," dedi Liam.

"Onlara söyledim," dedi Gray. "Amcalarının bana anlattıklarını." Bakışlarına karşılık verdim ve o da başını hafifçe salladı, ben de bunun geri kalanını onlara anlatmadığı anlamına geldiğini anladım.

Bear'ın kolunu üzerimden çektim ve ona ya da Liam'a dokunmamak için kanepenin ortasına doğru kaydım. "Hepinize söylemem gereken bir şey var." Kalbim göğsümde çarpıyordu.

Keşke bu anı erteleyebilseydim de bir süre daha benimmiş gibi davranabilseydim ama her şeyi bilmeyi hak ediyorlardı. Gözlerimi iğrenç sehpaye sabitledim. Bükülmüş bir metal yığınıydı.

soğuk ve sert bir cam tabakasını destekliyordu. Tek düşünebildiğim, üzerindeki parmak izlerini ne kadar sık temizlemek zorunda kalacağınızdı.

"Yıllardır garip sağlık sorunları yaşıyorum," diye başladım, kendimi bedenimden kopararak, *kendim* gibi hissetmediğim o kopuk alana süzıldüm. Sesimi sanki başka biri konuşuyormuş gibi duydum, sesim monoton ve robotikti. "Başım ağrıyor ve boynumda ağrılar oluyor. Bazen halsizleşiyorum ya da başım dönüyor ve çok fazla mide bulantım oluyor. Bazı günler iyiyim ama diğer zamanlarda yataktan zar zor kalkabiliyorum. Amcalarım yıllar boyunca beni birçok doktora götürdüler ama bana asla inanmadılar ve daha sonra Atama Akademisi'ne katılmaya zorlandım. Bölge Savcılığı'nın tüm planı bizi kendi onaylarına uygun sürülerle eşleştirmektir, ancak alfalar tarafından kabul edilebilir olduğumuzdan emin olmak için eğitilmemiz ve test edilmemiz gerekiyordu."

Liam'ın eli tekrar benimkine uzandı ve titrediğimi fark ettim. Teninin sıcaklığı beni bedenime geri döndürdü ve uzak tutmaya çalıştığım acı daha da şiddetlendi.

"Beni sürekli tıbbi muayenelere götürüyorlardı ve ben nedenini anlamıyordum. Sonunda, birkaç ay sonra bana kısır olduğumu söylediler. Bir sürüye katılmak için doğurganlık şart olduğundan, eve gönderildim ve hiç kimseyle bağ kurmaya uygun olmadığım işaretlendi. Yeni yasaların bunu değiştireceğini umuyordum ama değiştirmede."

Çenesini sıkı Henry'ye kısa bir bakış atma cesaretini gösterdim.

"Geçen gece gerçekten çok üzgündüm. Acı çekiyordum ve yalnızdım ve artık hiçbir şey hissetmek istemiyordum. Bu yüzden teyzemin ecza dolabında bulduğum bir sürü uyku hapını aldım."

Bear boğuk bir ses çıkardı.

"Kendimi öldürmeye çalışmıyordum. Ben sadece... Bilmiyorum. Aptalca davranıyordum. Açıkçası, ben iyiyim. Gecenin bir yarısı her şeyi kustum. Ama Gray ne yaptığımı öğrendi ve o zaman gelip beni kızgın halde buldu."

"Sen ne zaman... Bu ne zaman oldu?" Bear dişlerini sıkarak sordu.

"Seni kulüpte görmeden önceki gece," dedim, sesim fısıltıya yakındı. Gerisini zorla söylerken gözlerim akmayan yaşlarla doldu. "Hepinizi kandırdığım için çok özür dilerim. Birlikte olabileceğimiz bir hayal kuruyordum ama bunu yapmamalıydım. Size haksızlık ettim."

Sıcak gözyaşlarım yanağımdan aşağı süzüldü ve onları hızla sildim. Onların sempatisini kazanmaya çalışmıyordum.

Tüm bunların suçlusu benim. Mesafemi korumam gerekirken fazla bağlanmama izin verdim ve şimdi bir sürü olabileceğimize dair umutları artmış olabilir.

"Birlikte geçirdiğimiz zaman için her zaman minnettar olacağım. Ve tekrar, her şey hakkında daha açık olmadığım için özür dilerim."

Oda o kadar sessizdi ki iğne atsan yere düşmezdi. Yerimde kıpırdandım. Kalkıp gitsem mi?

Liam'ın kolları beni sardığında nefesim kesildi. Beni kucağına çekti ve Bear etrafımda kıvrıldı. Henry ve Gray de kanepede bize katıldı. Hepsi bana dokunuyordu; ellerini hâlâ nemli olan saçlarımda gezdiriyor, tenime yumuşak öpücükler konduruyor, kollarımı okşuyorlardı. Liam'ın göğsünde bir mırıltı başladı ve ben de onun içinde eridim.

"Tüm bunları yaşadığın için çok üzgünüm tatlım," dedi. "Bu kadar yalnız kaldığın için çok üzgünüm."

Boğazıma bir hıçkırık düğümlendi ve onu yutmaya çalıştım.

"Hiçbirimizi kandırmadın," dedi Gray bacağımı okşayarak. "Sanki içimizden biri uzak durmak istemiş gibi."

"Ama..." Ben başladım.

"Westin," diye hırladı Bear. "Bazı aptal hükümet pisliklerinin kızımız hakkında ne söylediği neden umurumuzda olsun ki?"

Gözleri parlıyordu ve göğsünden düzenli bir hırıltı yayılıyordu. *Kızımız* dediğini duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Bu politikalara daha fazla karşı çıkmalıydım," dedi Henry elini saçlarında gezdirerek. "Onlara karşı çıkmak için hâlâ zaman olabilirdi."

Elini sıkmak için uzandım. "Bu senin suçun değil."

"Kesinlikle senin suçun değil," dedi sertçe.

"Neden seni istemeyeceğimizi düşünüyorsun, tatlım?" Liam, bakışlarıyla buluşmak için yüzümü yukarı kaldırarak sordu. Etrafındaki diğer çocuklara baktı. "Hepimizin sana kafayı taktığını söylemek yanlış olmaz."

Göğsümü dolduran umuttan kalbimi korumaya çalışarak hızla gözlerimi kıptım.

"Ama asla bir sürü olamayız. Ve ben tamamen... kusurluyum."

"Tamam, buraya kadar," dedi Bear, beni Liam'ın kucağından aldı ve kollarına alarak ayağa kalktı.

Odada volta atmaya başladığında ona tutundum. "Ne yapıyorsun?" Kollarımı boynuna dolayarak usulca sordum.

"Bilmiyorum." Odada bir tur attı, Bear cam sehpanın etrafında dolanırken üç çift eğlenen göz kanepeden bizi takip ediyordu. "Aklını başına getirmek için bir şeyler yapmam ya da seni bir yere götürmem gerekiyor."

Beni göğsüne doğru bastırırken parmakları tenime batıyordu. Şaşkınlıkla diğer adamlara baktım.

Liam'ın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Birlikte olamayacağımızı kabullenmiyor gibi görünüyor." Kanepede arkasına yaslandı.

"Hayır, bunu kabul etmiyorum. Yapacağımız şey şu. Çatlak olmayan bir doktor bulacağız ve sana ihtiyacın olan bakımı sağlayacağız. İyileşeceksin ve hepimiz bir sürü olacağız." Bakışlarımla buluştuğunda öfkeli görünüyordu. "Tabii takım elbise giyen tiki beta ve yaşlı pislikten eminsen."

İçimden boğuk bir kıkırdama kaçtı. Sormak için düşünebildiğim tek şey, "Liam'ı onaylıyor musun?" oldu.

"Son sekiz yıldır oda arkadaşınız, o yüzden sanırım kalabilir."

"Bekle, aman Tanrım," dedim aralarına bakarak. Şimdi Bear'ın oda arkadaşının hemşire olduğunu ve Liam'ı çağırmanın o olduğunu söylediğini hatırlıyordum. Ondan sonra olanlarla birlikte bu tamamen aklımdan çıkmıştı. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız? Bekle, hayır, tüm bunların en önemli kısmı bu değil." Olan biten her şeyi bir araya getirmeye çalışırken beynim dönmeye başladı. "Bear, beni yere bırak." Göğsünü ittim.

Hırladı, beni daha yakın tuttu.

"Lütfen." Yanağına bir öpücük kondurdum. Ağır bir iç çekişle dediğimi yaptı.

"Hiç bağlanamazsak nasıl birlikte olabiliriz?" Zayıfça sordum. Haç Sürüsü'nün önerdiği gibi bir anlaşma istediklerinden şüpheliydim ve eğer bağ kurmazsak, bir sürü olarak tanınma ve korunmaya sahip olamayacaktık.

Gray homurdandı. "Ben hükümetten korkmuyorum."

Bear göğsünü sırtıma bastırarak, "Sanki bağ kurmamızı engelleyebileceklermiş gibi," dedi.

"Ama bizi tutuklayabilirler," dedim dudağımı çiğneyerek.

Henry telefonunu çıkararak "Sol'da bir sürü olarak kayıt olabiliriz," dedi. "Luna, Sol'da bağ kuran sürüleri tanır. Ve orada tıbbi bakımınızı yaptırabiliriz. Annem bir doktor ve bağlantıları var. Senin için doğru doktorları buluruz."

"Bekle, hayır, bu..." Ne söyleyeceğimi bilemediğim için sözümü yarıda kestim. Söylemek istediğim şey *bir hayalin gerçekleşmesiydi*. Ama son birkaç yıl bana hayal kurmamayı öğretmişti. "Beni ya da birbirinizi tanıımıyorsunuz bile. Sürü olmaktan bahsediyor olamayız."

Henry telefonunu bıraktı ve sırtıttı. "Bize bunu yapamayacağımızı söylüyorsunuz ama oturduğum yerden hepimiz aynı fikirdeyiz."

Dudağımı ısırđım, hayal kırıklığı göğsümde büyüyordu. Şu anda bir fanteziye tutunuyorlardı, ama gerçekler ortaya çıktığında bensiz daha iyi durumda olduklarını anlayacaklarını biliyordum.

Henry'nin yüzü yumuşadı ve bana doğru yürüyüp şakağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Şuna ne dersin - Sol'a gitsek ve bu yolculuğı bir deneme olarak kullansak? Birbirimizi tanırız ve sürü olup olmayacağımıza karar veririz."

"Lanet olası bir deneme sürüşüne ihtiyacım yok," diye mırıldandı Bear.

Henry onu görmezden gelerek bakışlarını benden ayırmadı. "Ne düşünüyorsun, sevgilim? Bize bir şans ver. Belki işler yolunda gitmez ve yollarımızı ayırırız-" Liam'ın hırlamasıyla sözü kesildi ama sonra devam etti. "Ya da belki işler yoluna girer. Her iki durumda da emin olacağız."

"Peki ya işleriniz ne olacak? Benim de bir işim var. Öylece çekip gidemeyiz. Belki de bir süre beklemeli ve birbirimizi burada tanımalıyız," dedim. Gray kanepede oturduğu yerden konuştu. "Bu aslında güvenliğiniz açısından ayrılmak için mükemmel bir zaman olabilir. Saldırganı kimin tuttuğunu bilmiyoruz. Ve-" Durakladı, ifadesi yüzünü buruşturdu. "Bu Size saldıran alfa kefaletle serbest bırakıldı."

Damarlarımdan buz fişkırdı ve dudaklarımdan bir ses kaçmış olmalı çünkü Bear'ın kolları hemen bana sarıldı ve sırtımı göğsüne doğru çekti.

"Bana söylemeliydin," dedim usulca, Gray'in bakışlarıyla buluşarak.

"Biliyorum. Yapacaktım." İşkence görmüş gibi görünüyordu. "Ama sonra hastaneye gittin ve ben de stresini arttırmak istemedim."

Duygularımı yuttum ve derin bir nefes aldım. Sanırım son birkaç gündür olup bitenlerden dolayı Gray'i suçlayamazdım.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz," diye söz verdi Bear, dudakları kulağıma değerken.

"Peki ya senin dükkanın?" Kollarında dönerek sordum. "Ben yokken Spider işlerle ilgilenebilir."

Liam'a döndüm ama ben bir şey söyleyemedim o konuştu. "Hastaneden izin aldım. İzinli olmasaydım bile seninle kalırdım."

Henry elimi tuttu ve sıktı. "Tüm detayları halledeceğiz. Sen sadece evet de."

Hayır demeliydim ve her şey dağıldığında hepimizi kaçınılmaz hayal kırıklığından kurtarmalıyım. Ama Henry'nin gözlerinin içine baktığımda teklifini reddedecek kelimeleri bulamadım. "Sadece bir deneme mi?"

Başını salladı. "Bakalım bir sürü olarak çalışabilecek miyiz?" "Tamam," diye fısıldadım.

Sonra Liam'ın kolları bana sarıldı, güçlü ve sabitti. "Hazır olmadığın hiçbir şey olmayacak," diye mırıldandı. "Sana kur yapacağız ve her şeyi kabul ettiğimizi kanıtlayacağız."

"Bunu bilemezsin." Yüzümü göğsüne bastırdım. "Ama ben biliyorum," dedi.

"Yani hepimiz bir yolculuğa çıkma zamanı geldiği konusunda hemfikir miyiz?" Henry sordu. "Bu çok uzun bir yol değil mi?" Bear sordu. "Uçmamız gerekmez mi?"

Daha önce hiç uçağa binmemiştim ve bu fikir içimde bir heyecan yaratmıştı. Ama sonra Henry bana bunun neden olmayacağını hatırlattı.

"Omega kimlikleri uçuş için onaylanmıyor," diye mırıldandı, sanki yasa ona kişisel bir hakaretmiş gibi çenesindeki bir kas esnedi. "Ama temel kimliğiniz araba ile sınırı geçmenize izin verecek."

"Arabada iyi olacak mısın? Birkaç gün sürecek." Liam elini saçlarımda gezdirdi.

"İyi olacağım," dedim, hâlâ bu kadar çok insanın sağlığımla ilgilenmesinin şaşkınlığı içindeydim.

Gray, "Bunu daha kısa sürüş günlerine bölebiliriz" dedi.

Liam, Gray'in konuşmasını duyunca bana karşı sertleşti ve karnım sıkıştı. *Sürümüz* içinde gerginlik olmasını istemiyordum.

Çantam. Kelimeler neredeyse anlaşılmazdı. *Geçici* sürü, diye hatırlattım kendime.

Gray, "Gitmeden önce omega için alışverişe çıkmamız gerekiyor," dedi. Grubumuza katıldı, temkinli görünüyordu. Elim uzattım ve minnetle tuttu.

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok," diye itiraz ettim. Çocuklar beni görmezden geldi.

"Yolculuk için benim cipimi kullanabiliriz," dedi Henry. "Ve ailemin kalabileceğimiz bir misafirhanesi var, ya da o olmazsa başka bir şey kiralayabiliriz."

Rahat. Bagajlarımız için de muhtemelen bir tür römorka ihtiyacımız olacak."

"Dükkânda bir tane var," dedi Bear. "Bisiklet taşımak için ama bisikletim ve bagajım için bolca yer olacaktı."

"Bir doktor randevusunu ne kadar çabuk ayarlayabilirsin?" Liam Henry'ye sordu. "Gittiği doktorları incelemek istiyorum."

"Hemen bir tane alacağımızdan emin olacağım. Belki bir hafta sonra? Bu bize oraya varmak için yeterli zamanı verir."

"Bu iş gerçekten çok hızlı ilerliyor," dedim.

"Buraya gel," dedi Bear, beni tekrar kaldırarak.

"Bu düzenli bir olay mı olacak?" Burnumu boynunda gezdirdim. "Seni taşıyan ben miyim? Evet," dedi sırtarak Gray'in odasına girerken.

Yatak odası.

"Neler olduğunu anlamıyorum."

"Olan şu ki, biz sizinle ilgileneceğiz" dedi. "Ama ya fikrini değiştirirsen?" Fısıldadım.

"Böyle bir şey olmayacak." Beni derme çatma yuvama yatırdı. Oda seks ve alfalarım gibi kokuyordu ve içim uyarılmayla ısınmıştı.

"Ama ya öyleyse?" Geri ittim.

Bear önümde diz çöktü. "Ya benimle ilgili fikrini değiştirirsen?"

Ya da herhangi birimiz hakkında? Bu hepimizin alması gereken bir risk ama sen buna değersin."

Burnumu çektim ve gözyaşlarımın akmasını engellemek için hızla gözlerimi kırdım. "Ben hiç ağlamam," dedim çenemi çıkararak. "Bunu bana hepiniz yaptınız."

Bear kıkırdadı ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bizler sert alfalarız, yani sen ağladığında kesinlikle kendimizi kaybedeceğiz ve bunu durdurmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Gözlerimi devirdim ve o da her iki göz kapağına birer öpücük kondurdu. Ayağa kalkmaya gitti ve sonra tereddüt etti.

"Sana çok mu sert davrandım?" diye sordu, sesi alışılmadık bir şekilde emin değildi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ateşin varken. Sağlık sorunlarından haberim yoktu."

Midemde rahatsız edici bir his kıpırdandı. İnsanların *bilmesine* alışık değildim ve bu beni savunmasız hissettiriyordu.

"Hayır, değildin."

"Emin misin?" Ellerini kalçalarımda gezdirerek onları sıktı. "Senin için durumu daha da kötüleştirecek bir şey yapmak istemem."

"Eminim." Bakışlarına karşılık verdim. "Ben zayıf değilim." Sesimde biraz sıcaklık vardı.

"Bu bir soru bile değildi," dedi sakince. "Öyle olmadığını biliyorum."

Kendimi dengelemek için derin bir nefes aldım. Savunmaya geçmeye gerek yoktu. Bear sadece destekleyici olmaya çalışıyordu.

"Yaptığımız şey hoşuma gitti," dedim sonunda. Yıllarca sakladıktan sonra semptomlarımı bilmesinin onun için -ve hepsi için- ne kadar rahatsız edici olduğunu nasıl ifade edeceğimi bilemiyordum.

Bear başını salladı ve ayağa kalkmadan önce bir öpücük daha vermek için eğildi. Dolaba gitti ve Gray'e ait olduğunu tahmin ettiğim bir tişört giydi. Kaşlarımı kaldırdım ve o da sırıttı.

"*Biri* gömleğimi aldı ve sanırım Gray bir tane verebilir."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü, ama hemen düştü.

"Peki ya Liam ve Gray? Birbirlerinden nefret ediyorlar," dedim kendimi yumuşak bir battaniyeye sararak.

Bear iç çekti. "Ben de Gray'den memnun değilim bebeğim ama Liam bir koruyucu. Etrafındaki insanları çok önemsiyor. Dürüst olmak gerekirse bu onu boktan bir savaşçı yaptı."

"Dövüşçü mü?"

Bear elini kısa kesilmiş saçlarında gezdirdi, ilk kez emin değilmiş gibi görünüyordu. "Eskiden böyle tanışmıştık. İkimiz de yeraltı dövüşü yapıyorduk."

Bear ve Liam'ı karanlık bir boks ringinde tişörtlerini çıkarmış halde hayal ettim, terleri o leziz Vs'lerinden aşağı damlıyordu...

Bear boğazını temizledi ve ben fantezimden sıyrıldım. "Şimdi ne düşündüğünü bilmek istiyorum," dedi sırtarak.

"Hiçbir şey," dedim kibarca. "İyi miydin?"

Bear homurdandı. "Evet, öyleydim. Ama sonra dizimi sakatladım ve başka şeyler oldu..." Bir an için anılarının içinde kayboldu. "Her neyse, yıllardır yapmadım."

Kapı çalındı ve Henry yavaşça iterek açtı. "İçeri girebilir miyim?"

Kollarımı ona uzattım ve o da beni kucağına çekerek yatakta bana katıldı. Henry'nin alfalardan daha sessiz bir enerjisi vardı ve bu beni sakinleştirdi, özellikle de şu anda her şeyin ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu düşününce.

"Alışverişe gitmeye hazır mısınız?" Henry sordu.

"Sanırım." *Hayır.*

Kendimi bildim bileli alışverişten nefret ederdim. Ne zaman okula dönüş kıyafetlerine ihtiyacım olsa ya da arkadaşlarımla dışarı çıkmak için para istesem amcalarım her zaman büyük bir yaygara koparırdı. Para konusundaki stresim son zamanlarda daha da artmış, alışverişi her yönüyle berbat bir deneyim haline getirmişti.

"Eğlenceli olacak," dedi beni sıkıca kavrayarak. "Söz veriyorum."

"Yine de hiçbir şeye ihtiyacım yok," dedim. "Ve şu anda çok param yok." *Ya da hiç olmadı,* ama *şu* anda demek kulağa daha hoş geliyordu.

Henry ensemini hafifçe kavradı, kaşları çatılmıştı. "Yolculuğu senin için daha rahat hale getirecek şeylere ihtiyacın var, özellikle de hâlâ sıcaktan bunaldığın için. Ve bunların hiçbiri için para ödemeyeceksin."

"Hayır, yapamam."

"Bu tartışmayı kazanamayacaksın," dedi Bear, önümde belirerek. Gözlerinde, aynı anda hem geri itmek hem de boyun eğmek istememe neden olan bir meydan okuma vardı. Ben bir şey söylemeyince sırtıttı.

"Aferin kızıma, şimdi gidelim." Beni Henry'nin kucğından çekti ve odadan çıkarken kıcıma bir şaplak attı.

WESTIN

"S arabaya hiçbir şey koymuyor," dedi Bear.

Henry, "Hayır, hayır, o sekiz dolarlık tişörtü oraya koydu," dedi.

"Yüzde elli indirim vardı, yani sadece dört dolar," diye mırıldandı Liam.

"Belki de dükkânı sevmiyordur? Başka bir yere gidebiliriz."

Gray, "Buranın omega boku için en iyi yer olması gerekiyor," dedi.

Çocuklarla aynı koridordaydım ama konuştukları her şeyi duyabiliyordum. Başımı arabaya yasladım ve gözyaşlarımı durdurmak için gözlerimi kıptım. Lanet olası *Yuva Diyarı*'nda ağlayacak değildim. Omega'm bu aptal dükkândaki her şeyi istiyordu ama ben sadaka kabul etmek istemiyordum. Çocuklar ne kadar çok ihtiyacım olduğunu öğrendikleri anda, çok fazla iş yaptığımı fark edip beni terk edeceklerdi. Bir yanım süreci hızlandırmanın en iyisi olabileceğini düşünse de, peri masalına biraz daha tutunmak istedim.

Henry her şeyi iki gün içinde Sol'a gitmemiz için ayarlamıştı ve ben bu yolculuğun zaman kaybı olmasından korkuyordum. Ya oraya vardığımda doktorlar hâlâ bir şeyler uydurduğumu söylerse? Gray ve Liam'ın birbirlerini öldürmeden bu yolculuğu nasıl atlatacaklarından da emin değildim.

Gray ve Bear koridoru döndüklerinde beni arabanın üzerinde kamburlaşmış halde görünce yüzlerindeki ifade endişeye dönüştü. Hemen ayağa kalktım ve yüzüme bir gülümseme yapıştırdım. Gray gözlerini kıstı.

"Sorun nedir?"

"Neden bir sorun olduğunu düşünüyorsun?" Rahatsız olmamış gibi görünmeye çalışarak sordum.

Ayı neredeyse boş olan arabama hırladı. Çiçekli kadife bir battaniye koymayı düşünmüştüm ama fiyat etiketini görünce vazgeçtim. "Tamam, bu çok acınası," dedi. Şaşkınlıkla ona baktım.

"Bana kızgın mısın?" Göğsüm sıkışarak sordum.

Bear ofladı, beni yakaladı ve göğsüne bastırdı. "Sana kızgın değilim. Kafanda gerçekten istediğin şeyleri elde etmeni engelleyen lanet olası programlamaya kızgıyım."

"Bunları istediğimi nereden biliyorsun?" Kendimi savunmada hissederek sordum. Bear hayal kırıklığıyla ofladı ama cevap veremedi. Gray onun sözünü kesti. "Bir saniye buraya gel," dedi nazikçe, elimi tutarak. Bear isteksizce gitmeme izin verdi ve Gray beni bir sonraki koridora götürdü.

çok çeşitli çöp kutuları. "Neler oluyor prenses?"

Bakışlarına karşılık veremedim. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Bütün bunlar aptalca."

Gray çenemi kavrayıp yüzümü kaldırına kadar parmaklarını yüzümde gezdirdi. "Bu uzun bir yolculuk olacak ve bunun için ihtiyacınız olan her şeye sahip olduğunuzdan emin olmak istiyoruz." Konuşmaya başladığımda sert bir bakışla sözümü kesti. "Ve seni şımartmak istiyoruz. Bu da kur yapmanın bir parçası."

Rahatsızca yer değiştirdim. "Parayı harcadığına pişman olmanı istemiyorum... ya da bunu bana karşı kullanmanı." Sözlerimi mırıldandım ve söylediğim anda geri almak istedim. Kendimle ilgili *gerçek* şeyleri nadiren paylaştım. Ateşim yüzünden hâlâ hormonlarım bozuk olmalı... ya da belki de bu dört korkutucu adamla ilgili bir şey içimdeki gerçeği ortaya çıkarmıştı.

"Bu daha önce de başına geldi mi?" Gray sordu, gözleri öfkeyle parlıyordu.

Omuz silktim.

"Anlat bana," diye emretti.

"Önemli bir şey değil." Ağırlığımı değiştirdim ve ondan uzağa bakmaya çalıştım, ama yüzümdeki tutuşunu gevşetmedi. "Çocukken amcalarım bir şeye ihtiyacım olduğunda kendimi hep kötü hissettirirlerdi," dedim sonunda.

"Siktir et onları," diye hırladı Gray. "Sen bir çocuktun ve çok daha iyisini hak ediyordun. Ve şimdi de daha iyisini hak ediyorsun. Bu yüzden seninle ilgilenmeme ve sana olduğun prenses gibi davranmama izin vereceksin."

Onun ateşli ses tonuyla gözlerim büyüdü ve kıpırdandım. "Evet,

babacığım." Sözlerimin alaycı ve şakacı olmasını istemiştim ama omega'm bana ihanet etti

ve bir iniltiyle dışarı çıktılar. Yüzüm ısındı ve cehenneme açılan bir kapının beni yutmasını diledim.

Gray'in gözleri büyüdü ve başparmağı dudaklarımda hareketsiz kaldı. Hareket edemiyordum, konuşamıyordum.

"Nefes al, aşkım," dedi sırtarak. "Bir daha beni bayıltma."

Alay etmesi beni şok halimden çıkardı ve kaşlarımı çattım. "Benimle dalga geçme."

"Asla." Başparmağı yüzümdeki hareketine devam etti ve içimden bir ürperti geçti. "Ya bana tekrar böyle seslenmeni duymak istediğimi söylersem?" diye mırıldandı, sertleşmiş aletini göbeğime bastırarak.

"Gerçekten mi?" Sesim ancak fısıltı halindeydi.

Başını salladı. "Seninle ilgilenmek istiyorum. Sana nasıl davrandığımı hiçbir hediye telafi edemez ama hayatımın geri kalanını bunu deneyerek geçireceğim."

"Hayatınızı bunu telafi etmek için harcamak zorunda değilsiniz."

"Beni bu kadar kolay affetme. Bunun için beni zorlamalısın."

Yüzüme yavaşça bir sırtış yayıldı. "Bu bana vermek için tehlikeli bir güç miktarı."

"Sen zaten güce sahipsin." Yüzünü benimkine yaklaştırdı ve beni usulca öptü.

Nest Land'in ortasında olduğumuzu umursamadan kendimi öpücüğe kaptırdım. Elleri sırtıma bastırdı ve kollarımı boynuna dolayarak ona doğru eğildim. Dudaklarına karşı inledim ve kaygan iç çamaşırımı ıslattı. Beni kaldırıp duvara yaslamasını istememe saniyeler kalmıştı ki bir iniltiyle çekildi.

Bakışlarına karşılık verdim ve orada gördüğüm kararlı güven karşısında irkildim. Gray şu anda bizden çok emin görünüyordu ama daha birkaç gün önce benim çıkarıcı bir yalancı olduğumdan da emindi. "Mutlu olmamızı istiyorum."

"Yapacağız. Söz veriyorum," dedi.

Yüzümü göğsüne bastırdım. Ona inanmıyordum ama böyle sarılmak çok iyi hissettiriyordu.

Gray beni bir kez daha sıktı ve sonra çenemi kaldırıp bakışlarıyla buluşturacak kadar geri çekildi. "Şimdi alışverişe gidiyoruz ve sen de seni şımartmamıza izin vereceksin."

Tartışmak için ağzımı açtım ama Gray'in sert ifadesi beni durdurdu ve ağzımı kapattım.

"Aferin kızıma," dedi gülümseyerek. Bu görüntüyü sonsuza dek hatırlamak için zihnimde dondurmak istedim. "Gidelim prenses."

Liam, Henry ve Bear'ın arabanın yanında durduğu yere döndük. Bear beni kollarına çekti ve geniş göğsüne sıkıca bastırdı. Kokusu etrafımı sardı ve gerginlik kaslarımdan sızdı.

"Neler oluyor?" Liam sert bakışlarını Gray'in üzerinde gezdirerek sordu.

Gray, "Westin sonsuza dek tüm ihtiyaçlarıyla ilgilenmemize izin vereceğine söz verdi," dedi.

"Söylediğimin bu olduğundan emin değilim," diye cevap verdim kuru bir sesle. "Bence öyle," dedi Gray.

Bear kendi kendine başını sallamadan önce bana baktı. Diğerleri duymadan konuşabilmek için dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Bize paraya mal olduğun için kendini suçlu hissediyorsun çünkü tek başına olmaya alışkınsın. Anlıyorum, hem de çok. Ama tek başına olmak zorunda değilsin. Biz seninle ilgilenmek istiyoruz." Bakışlarımla buluşacak kadar uzaklaştı ve sesini yükseltti. "Ayrıca, bu pislikler çok zengin. Henry'nin arabası yüz binden fazla tutuyor ve Gray'in takım elbiseleri o kadar gösterişli ki gizli servis ajanı CEO'su gibi görünüyor. Sana bir şeyler almalarını sağla."

"Profesyoneller, gösterişçi değiller," diye mırıldandı Gray.

Yüzümü buruşturdum ve Henry'ye döndüm. "Araban o kadar pahalı değil, değil mi?"

Henry kızardı ve ensesini ovuşturdu. Peki, tamam o zaman.

Gray'e döndüm. "Takım elbiselerinizi beğendim."

Gray bir kahkaha attı ve bu beni o kadar ürküttü ki ağzım açık kaldı. Diğer çocuklar da ona bakmak için döndüler. Gülümsemesi hızla her zamanki çatık kaşlarına dönüştü. "Bu bakış ne için?"

"Güldün," dedim.

"Gülebilirim." Kollarını kavuşturdu.

Henry homurdandı ve yanıma gelip kolumu sıktı. "Bear haklı. İhtiyacın olan her şeyi sana sağlamak, sana kur yapan sürü olarak bizim görevimiz."

"İş olmak istemiyorum," diye mırıldandım.

"Tamam, yanlış kelime," dedi. "En büyük onur, zevk, yaşama sebebimiz. Bunu bizden alamazsınız."

Gözlerimi devirdim. Saçmalıyorlardı ama omega'mın bundan ne kadar hoşlandığını inkâr edemezdim. "Peki," diye homurdandım.

Bear bir çığlık atarak alışveriş arabasının sapını tuttu ve koridorda ilerledi. "Hadi bir şeyler alalım!"

Liam beni göğsüne çektiğinde onun peşinden gitmeye başladım. Beni kucağına aldığı anda çığlık attım, kollarım ve bacaklarım ona sarıldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Yorgun görünüyorsun," dedi. "Seni taşımama izin ver ve ne istersen onu göster."

"Saçmalıyorsun," dedim. Ama onunla tartışmadım. O ana kadar ne kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim. Başımı omzuna yasladım ve bu adamların beni kendimden daha iyi tanımalarının nasıl mümkün olduğunu merak ettim.

"SADECE SÖYLÜYORUM, GRAY NE BİÇİM BİR İSİM?" LIAM HOMURDANDI.

arabaya doğru yürüdüm. Sonunda beni yere bıraktı ve onun yanında kaldığım sürece yürümeme izin verdi.

"Gray onun soyadı," dedim, Liam'ın devasa göğsünün etrafından Gray'in ağzına kadar giysi, battaniye ve yol atıştırmalıklarıyla dolu bir arabayı ittiği yere bakarak.

"İlk adın ne?" Henry sordu, ittiği el arabası da bir o kadar doluydu.

"Atticus," diye cevap verdi Gray, kaşlarını çatarak. Gray'in RSF'ye sahip olduğunu düşünmeye başlamıştım: dinlenen çatık surat.

"Bu çok daha kötü," diye mırıldandı Liam.

Göğsüne bir şaplak attım. "Kaba olma. Ayrıca, nasıl oluyor da Gray'in ismiyle dalga geçip Bear'ınkiyle geçmiyorsun?" Bir başka alışveriş arabasıyla arkadan gelen Bear'a döndüm. Arabaya koyabileceğimizden daha fazla eşya olduğunu söylemeye çalışmıştım ama beni dinlememişlerdi.

Liam homurdandı. "Ayı bir takma ad."

"O kadarını tahmin etmiştim," dedim gözlerimi devirerek. "Gerçek adın ne, Ayı?"

"Söylemem," dedi Bear, Henry'nin arabasının yanında dururken. "Bu gizli bir bilgi."

"Kim tarafından sınıflandırılmış?" Liam'dan uzaklaşarak sordum. "Ben," dedi Bear.

"Ama Liam bunu biliyor?" Kızgınlıkla sordum.

"Beni eskiden tanırdı," dedi Bear omuz silkerek. "Aynı mahallede büyüdük."

"Ama ben-" diye başladım, *senin omega'n* demeden önce kendimi kestim. Böyle düşünmeme izin veremezdim. Bunların hiçbirinin süreceğinin garantisi yoktu. "Ama bilmek istiyorum," dedim, sürçmemi kapatarak.

"Kötü şans bebeğim," dedi Bear, sözlerini kıcıma bir şaplak atarak noktaladı.

Öfkeyle ağzım bir karış açık kaldı. "Ciddi olamazsın. Gerçekten bana söylemeyecek misin?"

Çantalarımızı bagaja yüklemeye başlarken sırttı. "Eminim bulabilirim," dedim kollarımı kavuşturarak.

"Deneyebilirsin ama başaramayacaksın," dedi, kendinden fazlasıyla emin bir ses tonuyla. Meydan okuma beni ele geçirdi - bir cesareten asla geri adım atmadım.

Henry bana arkamdan sarıldı ve öne doğru eğilerek yanağımdan öptü. "Alfalar, değil mi? İstedğin zaman sana tam adımı söyleyebilirim, sevgilim."

Bear arabayı yüklemeyi bitirirken gözlerini devirdi. Beni kollarına çekmeye çalıştı ama ben Henry'ye yapıştım. Bunun yerine vücudunu benimkine bastırdı ve dudaklarını kulağıma indirdi. "Umarım şımarıklığı oynarken eğleniyorsundur bebeğim, çünkü daha sonra seni cezalandırırken kesinlikle eğleneceğim."

Sonra arabayı kaptı, arabayı dönüş yoluna iterken ıslık çaldı.

Henry ve ben göz göze geldik. "Vay anasını," dedi. Giderek sertleşen aletin kalçama bastırdığını hissedebiliyordum.

"Şaka yapmıyorum." İç çamaşırımı sıırılsıklam eden kayganlık yüzünden beceriksizce yer değiştirdim.

Henry yüzünü saçlarımin tepesine bastırarak inledi. "Seni her zaman nasıl isteyebilirim?" diye mırıldandı.

Göğsüm mutlulukla şişti. Yüzünü okşadım, parmaklarımı sakallarında gezdirdim.

"Ben de sana," diye mırıldandım ve onu bir öpücük için kendime çektim.

Arabayı kenara çektiğimizde Henry'nin gülümsemesi ıslıl ıslıldı ve eve dönüş yolunda da hiç solmadı. Dikiz aynasından birbirimize gizlice bakmaya devam ettik ve bu şimdiye kadar yaptığım en şirin flörtleşme gibi geldi.

WESTIN

"T Bu zalimce ve alışılmadık bir şey," diye bağırdım Bear'a. Dükkânına doğru ilerlerken. Yolculuğumuz için karavanını almaya gelmiştik ve o hâlâ bana gerçek adını söylemeyi reddediyordu.

Peşinden giderken hiçbir şeye takılmamak için elimden geleni yaptım. Arkasını dönüp bana baktı, imrendiğim bir şekilde geri geri yürüyordu ve bana kalbimi durduran bir gülümseme attı.

"Zor iş bebeğim," dedi göz kırparak.

Ofladım ve atölyede aval aval baktıklarını ve eğlendiklerini gizlemek için berbat bir iş çıkaran çocuklara baktım.

"Siz onun adını biliyor musunuz?" Suçlayıcı bir parmakla odayı işaret ederek söyledim.

"Birçoğunun var," dedi Bear, önünde durduğumda kalçalarımı tutarak. "Bazılarımız okulda beraberdik. Ama kimseye söylememeleri gerektiğini çok iyi biliyorlar."

"Eminim onları ikna edebilirim," dedim çenemi kaldırarak. "Bunu görmek isterdim." Bear sırtıttı.

Hiç düşünmeden çocuklara döndüm. "Eğer burada biri bana Bear'ın yasal adını söylerse, size göğüslerimi göstereceğim. Tam bir dakika boyunca."

Atölyeye sessizlik çökmüştü, ağızları açık kalmıştı. Birden fazla alfanın aletini düzelttiğini gördüm.

Derin bir homurtu duydum ama duymazdan geldim. "Belki de Ayı'nın gazabına değeceğini anlamak için sana hızlı bir önizleme yapmalıyım," dedim.

üstümün kenarıyla.

Bir hırlama sesi duyuldu ve Bear bana çarpıp beni sırt üstü çevirirken omzu karnıma saplanınca kahkahalarımı tutamadım. Beni yerimde tutmak için kolunu kalçalarımın arkasına doladı ve kıçımı tokatladı.

"Onun göğüslerini gören herkes lanet olası ölü bir adamdır," diye kükredi, gözlerini hızla kaçırarak adamlarına.

Kahkahalarımı kendimi tamamen kaptırdığımda tüm vücudu benimkine karşı titreşti. Beni küçük bir ofise taşıdı ve masasının üstüne oturmam için beni geri çevirdi, kolları benimkileri kavradı.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun, bebeğim?" diye homurdandı. Başımı salladım, gözyaşlarımı sildim.

"Bu numarayı yaptığın için seninle işim bittiğinde çok iyi cezalandırılmış bir kız olacaksın."

Masanın üzerinde mutlu bir şekilde kıpırdandım. Son birkaç haftanın tüm stresinden sonra kendimi bu kadar hafif hissettiğime inanamıyordum. Ayı beni yeniden eğlenceli ve *kendim* gibi hissettirdi.

"Her şey sırayla." Bana derin bir dikkatle baktı. "İyi hissediyor musun? Seni baş aşağı taşıırken canını yaktım mı?"

Gözlerimi kırptım. Bunu beklemiyordum. Başımı salladım. "Başın dönmüyor mu?"

"Sadece birazcık, ama şimdi iyiyim."

"Özür dilerim." Eğilip alnımdan öptü. "Bunu bir daha yapmayacağım."

Korkunç değildi, ama haklıydı; o şekilde baş aşağı durmak boynumu ve başımı acıtmıştı.

"Ara vermek ister misin? Eve gidip biraz uzanabiliriz."

"Ben o kadar kırılgan değilim," dedim. Söz verdiği cezayı istiyordum. Aslında memelerimi onun adamlarına göstermeyecektim ama onu kızdırmak eğlenceliydi.

"Kırılgan değil, ama değerli." Yanağımı avuçladı ve parmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Ama seni hizada tutmak için cezaya ihtiyacın olduğunu görebiliyorum."

Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırdım.

"Güvenli bir kelimen var mı?" diye sordu. "Kırmızı," diye yanıtladım.

"Ve sen de benim iyiliğim için acıyı bastırmaya çalışmayacağına söz veriyor musun? Eğer seni gerçekten incitirsem buna dayanamam bebeğim." Yüz ifadesi yumuşak ve ciddiydi ve bu yönünü kaç kişiye gösterdiğini merak ediyordum.

"Söz veriyorum," dedim. Dudağımı ısırardım, itiraf etmeden önce bir an tereddüt ettim, "Bazen kendi seçtiğim bir acı istiyorum."

Bear başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi, dokunuşu neredeyse saygılıydı.

Yüzünde bir yargı olup olmadığına baktım ama yoktu. "Tamam, bebeğim."

Öne doğru adım attığında dokunuşuna doğru eğildim ve bacaklarımı onun etrafında ayırmaya zorladım.

"Çok güzelsin amına koyayım." Elleri göğüslerimi kavradı, üstümden meme uçlarımı buldu ve onları çimdikledi. Sonra sesi alçak ve gür çıkmaya başladı. "Ama bunları başkasının görmesine asla izin vermeyeceksin." Daha sert çimdikledi ve dudaklarım bir iniltiyle ayrıldı.

"Yapmayacağım," dedim. Acı doğrudan klitorisime yöneldi ve iç çamaşırlarımı ıslattı.

"Bundan emin olmamız gerekecek," diye mırıldandı, dudakları kulağımın kabuğunu okşuyordu. "Arkanı dön ve masanın üzerine eğil."

İstedikini yaptığımda nefeslerim hızlandı. Vücudunu benimkinin etrafında kavislendirdi, ağırlığı beni masaya bastırdı. "Aferin kızıma," dedi törpüleyerek. Kot pantolonumun fermuarını açmadan önce amımı sertçe avuçladı.

Pantolonumu ve iç çamaşırlarımı dizlerime kadar indirdiğinde tenim sertleşmişti. Bear ellerini yavaşça kıkımda gezdirirken ürperdim, nasırlı teni benimkine karşı sertti. Sonra eli sertçe kıkıma indi. Sarsıntıyla irkildim ve masanın kenarına yapıştım. Karşı yanağıma inen bir şaplakla dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

"Tenini pespembe görmeye bayılıyorum," diye homurdandı. İki eliyle kıkımını sertçe kavradı ve ben de daha fazlasını isteyerek ona doğru bastırdım.

"İyi misin bebeğim?" diye sordu.

"Evet, durma."

Dişleri kık yanağıma ısırıldığında irkilerek bir çığlık attım. Deriyi kıracak kadar sert değildi ama omega'm daha fazlasını istiyordu. Onun kalıcı bağ izinin tenimi süslemesini istiyordu. Bu arzuyu içimin derinliklerine ittim.

"Şşşt," dedi ısırıldığı yeri yatıştırarak. "Çok ses çıkarma yoksa herkes duyar." Sonra karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Ya da yap. O zaman herkes bana ait olduğunu anlar."

"Bunu zaten biliyorlar." İç uyluklarımdan aşağı kaygan bir sıvı damladı ve klitorisim boşalma ihtiyacıyla yandı.

Bear tokatlarına devam ederken diğer elini sırtımda gezdirdi ve sabit bir ritimle tenime indi. Beni masaya sabitlerken acı ve zevk birbirine karıştı. Onun merhametine kalmıştım ve tehlikenin verdiği heyecan, Bear'ın beni asla gerçekten incitmeyeceğine olan güvenimle karışıyordu.

"Dersini aldın mı?" Ellerini kızarmış tenimde gezdirdi.

"Evet, alfa," dedim, masum ve pişman görünmeye çalışarak. "Gerçekten özür dilerim."

Homurdandı. "Buna inandığımdan emin değilim. Ama cezayı iyi bir kız gibi çektin." Ellerini kalçalarıma doğru götürdü. "Bacaklarını ayır, bebeğim."

Kot pantolonum hala dizlerimdeyken onları açabildiğim kadar açtım. Parmakları klitorisimin etrafında dolaştı ve ben daha fazlası için çaresizce onun dokunuşuna geri döndüm.

"Sırılsıklam olmuşsun," dedi, sesinde memnuniyet vardı. "Görünüşe göre bu senin için pek de büyük bir ceza değilmiş."

"Mmm, hayır, kesinlikle öyleydi." İki kalın parmağını içime bastırırken nefes nefese kaldım.

Diğer eli saçlarımı okşadı, nazik dokunuşu orgazmım arttıkça parmaklarının sertçe girip çıkmasına tezat oluşturuyordu.

"Bence daha iyi bir ceza, boşalmana izin vermeden seni böyle ıslak ve istekli bırakmak olurdu."

Başımı geriye atıp omzumun üzerinden ona baktım, dudaklarım öfkeyle aralanmıştı. "Hayır, bunu yapamazsın," diye bağırdım.

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Yapabilirim," dedi ve parmaklarını içimde kıvrırken kıcıma bir şaplak daha attı.

"Hayır, lütfen, her şeyi yaparım." Sözlerim oynadığımız oyunun bir parçasıydı ama aynı zamanda gerçek çaresizliğimi de yansıtıyordu. Orgazmım o kadar yaklaşmıştı ki neredeyse hissedebiliyordum.

"Beni parmağına doladın, tehlikeli omega," dedi klitorisimin etrafında mükemmel miktarda basınçla dolaşırken.

Bir çığlıkla boşaldım, zevkten titrerken masanın kenarını sertçe kavradım. Bear'ın vücudu hemen benimkine yaslandı, yanağı ve boynumu öptü. Pantolonunun yanan kıcıma değen sertliği tenimi elektriklendirdi ve inledim.

"Şşş, benim için çok iyi yaptın bebeğim."

İç çamaşırımı ve pantolonumu tekrar yukarı çekti. "Her yerim yapış yapış oldu," diye sızlandım.

"Güzel," dedi. "Sana ne yaptığının bir hatırlatıcısı." Kahretsin, bu çok ateşliydi.

Kalkmama yardım etti, yüzümü ona çevirirken sabit durmamı sağlamak için kollarını etrafımda tuttu. Göğsüne çöktüm, uyarılmayla derinleşen deri ve viski kokusunu içime çektim. Sert aleti bana doğru bastırdı ve elimi uzatıp onu sıkmaktan kendimi alamadım.

"Hâlâ özür dilemek için daha fazlasını yapmam gerektiğini düşünüyorum," dedim gözlerimi kocaman ve masum yaparak.

Elimi itti, kaşlarını kaldırırken göz bebekleri şişti. "Öyle mi?"

Başımı salladım, dizlerimin üzerine çökmeden önce ellerimi göğsünde gezdirdim. Bear'ın göğsünde kısık bir mırıltı başladı ve sonra homurdanarak gömleğini çıkardı.

"Bunu altına koy, bebeğim." Çömeldi ve gömleği dizlerimin altına yerleştirdi. "Üzgünüm, daha iyi bir şeyim yok. İyi hissediyor musun?"

Nefesim kesildi ve kalbimin patlayacağını sandım. Ne diyeceğimi bilemez bir halde gözlerinin içine baktım. "Sorun değil, teşekkür ederim," diye fısıldadım, öpmek için eğildim. Çenemi açlıkla kavradı, elini göğsümü avuçlamak için aşağı doğru sürüklerken alt dudağımı ısırды.

Sonunda ne yaptığımı hatırladım ve geri çekildim. "Seninle işim bitmedi," dedim. "Ayağa kalk, alfa."

Bear dediğimi yapmadan önce alnıma bir öpücük kondurdu. Sonra kollarını kavuşturup bana ukala bir bakış attı. "Özrün üzerinde çalışmaya başla, omega." Gözlerimi devirdiğimde bana göz kırptı.

Kot pantolonunun fermuarını açtım ve iç çamaşırı giymediğini görünce sertçe nefes aldım. Tanrım, çok ateşliydi. Kalın sikini çıkardım ve parmaklarımı sikinin üzerinde gezdirdim. Tereddüt etmeden eğildim ve sikinin uzunluğunu yaladım. Baş döndürücü kokusu etrafımı sarmış, özellikle de inleyip başını geriye attığında uyarılmamı hızlandırmıştı. Verdiği tepki beni seksi ve güçlü hissettirdi ve bacaklarımın arasında ıslaklık arttı. Sikinin tabanını kavradım, hızla oluşan düğümünü sertçe sıktım.

Parmaklarını saçlarıma doladı ve ben onun baskın tutuşunu severek etrafında inledim. "İşte böyle, beni daha derine götür," diye homurdandı, başparmağını çenemde gezdirirken. "Ne kadar iyi bir omega, benim için dizlerinin üzerine çök."

Boğazımın arkasına gelene kadar sikini içime alarak inledim. Nefes almak için geri çekilmek zorunda kalana kadar gözlerim sulanarak onu orada tutabildiğim kadar uzun süre yuttum.

"Kahretsin bebeğim, harika hissediyorsun." Yüzümdeki gözyaşlarını nazikçe sildi ve sonra tekrar ileri doğru hareket ettim, onu sertçe emdim ve dilimle horozunun başını daire içine aldım.

"Boşalacağım," diye inledi. Birkaç dakika sonra, sıcak döller boğazımdan aşağı fişkirirken küfretti.

Topuklarımın üzerinde geriye yaslandım ve yutkundum, bakışlarıyla buluşurken dudaklarımı yavaşça yaladım. Birbirimize baktık, odayı dolduran tek ses ağır nefes alış verişlerimizdi.

"Kahretsin, bunu çok iyi yapıyorsun," dedi ve beni kollarının arasına aldı. Ofis koltuğuna oturdu ve beni çıplak göğsüne yaslayacak şekilde yerleştirdi.

"Mmm," diye mırıldandım. "Bana adını söylemen yeterince iyi miydi?"

Homurdandı. "İyi denemeydi."

"Bir gün öğreneceğim," dedim, gülümsememi göğsüne bastırarak, rahatlamış ve doygun hissederek. Yolculuk, geleceğimiz ve diğer tüm bilinmeyenlerle ilgili endişelerimden uzaklaşmak için tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Bear yüzünü başımın üstüne bastırdı ve bana sıkıca sarıldı. "Birine gerçekten flaş patlatmazsın, değil mi?" diye sordu usulca.

Bakışlarını karşılamak için geri çekildim. "Hayır, yapmazdım. Ama eğer yapsaydım seni rahatsız eder miydi?"

Yutkundu ve çenesini sıkı. "Evet, olurdu."

Midemde bir endişe dalgası dolaştı. "Bu benim Cum Dumpster'daki ilk gecem değildi," dedim, ne dediğimi anlamasını umarak.

Derin bir nefes aldı. "Oraya gitmeye devam etmek istiyor musun?"

"Hayır," dedim başımı kararlılıkla sallayarak. "Paraya ihtiyacım vardı ama gerçekten zevk almadım."

Beni sıkıca kavradı. "Bir daha asla para konusunda endişelenmene gerek yok." Elini kolumda gezdirirken duraksadı. "Biz birlikte olmadan önce yaptığın hiçbir şey için üzülme hakkım yok."

"Ama sen öylesin?" Başımı eğdim.

Küçük bir gülümseme dudaklarını büktü. "Sahiplenici hissedeceğimi hiç düşünmezdim ama bana daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissettiriyorsun."

"Ben de seni sahipleniyorum," dedim, bakışlarını karşılayarak, kelimelerin ne kadar doğru hissettirdiğine şaşırarak.

"Asla başka biriyle birlikte olmam." Ses tonu ciddiye, gözleri parlıyordu.

Parmaklarımı boynuna doladım ve yüzünü kendime çektim. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Dudaklarıma derin bir öpücük kondurdu ve telefonu çaldığında beni becermesi için ona yalvarmaya hazırdım.

"Aldırma," dedi, beni daha derine götürebilmek için başımı eğerek.

Sonra telefonum çalmaya başladı.

"Kim o l a b i l e c e ğ i n e dair bir tahminim var. Daha doğrusu üç tahminim var," dedim, Bear beni öpmeye devam ederken gülümseyerek.

"Onlar bekleyebilir. Ben bencelim ve seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum." Sonunda kapının çalınması bizi ayırdı.

"Orada olduğunu biliyorum," diye bağırdı Liam.

Kucağından kalkarken Bear'ın yüzündeki mağdur ifadeye kıkırdadım. Kapıyı açtım. Huysuz görünümlü Liam'la karşılaştığımda, "Sizinle burada karşılaşmak ne güzel," dedim.

"Telefonuna cevap vermedin," dedi, kollarını kavuşturarak kapı çerçevesine yaslandı.

"Çok tatlısın." Parmak uçlarımda durdum ve onu öptüm. Kaşları gülümsemeye dönüştü ve beni kucakladı.

"Burada ne yapıyorsun?" Bear arkamdan yaklaşp elleriyle kalçalarımı kavradığında sordum.

"İkinizin dikkatinin dağılabilceğinden şüpheleniyordum, bu yüzden karavanı almanıza yardım etmek için buradayım ve sonra da bir şeyler atıştıracağız."

"Belki bir yerde durup paten kayabiliriz," dedim ayak parmaklarımın üzerinde zıplayarak ve Bear'ın arkamdaki iniltisini duymazdan gelerek. Başımda hafif bir yanma vardı ama beni yavaşlatacak kadar değildi.

Liam beni Bear'ın ofisinden çıkardı. "Kulağa bir plan gibi geliyor, tatlım."

İKİNCİ BÖLÜM

Oeath

LIAM

"T dairesi gerçekten... *bir şey*." Westin'in burnu çok sevimli bir şekilde kıvrıldı.

Kuşluk vaktiydi ve yola çıkmaya neredeyse hazırдық, Ama Bear ve benim eşyalarımızı almak için evimize uğramamız gerekiyordu ve Westin de gelmek için ısrar etti.

Dün gece Bear ve ben Westin'le birlikte Gray'in misafir odasında yattık. Bunu öneren Henry'ydi ve bu kararı vermek zorunda olmadığını anladığında Westin'in yüzündeki rahatlama ifadesi betayı takdir etmemi sağladı. Omegalar ısınmalarından sonra yalnız bırakılmamalıydı, Westin'inki gibi kısa bir süre bile olsa. Elbette onun için en iyisi tüm sürüyle yatmak olurdu ama bunu yapabileceğimizi hiçbir dünyada düşünemezdim. Gray'in etrafında olmaktan nefret ediyordum. Westin'i ne zaman yanına çekse alfam kıllanırdı. Westin'e davranışları yüzünden ona güvenmiyordum ama itiraf etmeliyim ki bu hoşnutsuzluğumun bir nedeni de alfamın kendini rekabetçi hissetmesiydi. Gray benden on yaş büyük olabilirdi ama ben daha uzun ve daha geniştim. Eğer hepimiz bir sürü olacaksak, alfam zirveye çıkmak istiyordu.

Westin yırtık deri kanepemize uzandı ve minderlere gömülürken kıkırdadı. Aşınmış duvarlara, lekeli halıya ve kırık mobilyalara bakıp ürperdim. Daireyi onun gözünden görmek ne kadar boktan bir yerde yaşadığımı fark etmemi sağladı.

Gülümsedi ve kollarını bana doğru uzattı. Ağırlığımı minderlerin havasını indirdi ve yanıma düştü.

"Nasılsın?" diye sordu usulca, parmaklarını sakalımda gezdirirken.

Lanet olsun, en son ne zaman biri bana bunu sormuştu?

"İyiyim," dedim, çenesini kaldırdım ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Ve sensiz hayatımın ne kadar boş olduğunu fark ediyorum."

Yüzündeki ifade ancak şefkatli olarak tanımlanabilirdi. Eğildi, burnunu yüzümde gezdirdi ve beni içine çekti.

"Buraya eşyalarımızı almaya geldiğimizi sanıyordum," dedi Bear, bir elinde eski püskü bir spor çantası, diğerinde bisikletinin vites çantasıyla yatak odasından çıkarken.

"Bu doğru, Liam." Westin yan tarafımı dürttü. "Dikkatinin dağıldığına inanamıyorum."

Bir kahkaha attım ve koltuktan kalkıp odama yöneldim. Yerdeki yatağıma ve giysilerimi koyduğum plastik kutulara bakarken içim burkuldu. Tanrım, hayatım ne kadar iç karartıcıydı ve ben bunun farkına bile varmamıştım. Hemen çantamı aldım ve Westin'in görmesini istemediğim için kapıyı arkamdan kapattım.

"Bir şey taşımaya yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Bear ve ben kaşlarımızı çattık ve o da gözlerini devirdi. "Zayıf küçük omega bir çantayı bile kaldıramaz."

Bear onun kışına sert bir şaplak attı, bu da onun ciyaklamasına neden oldu. "İşte böyle." Onu mutfak tezgahına doğru sıkıştırdı. "Tüm kaldırma işlerini büyük, güçlü alfalara bıraksan iyi olur."

Onu itti ama gülümsemekten kendini alamadı. Boştaki elimle onun elini tuttum, çantamı omzuma attım ve daireyi geride bıraktım.

Gray ve Henry'nin römorku çoktan Henry'nin SUV'una bağladıkları park alanını geçtik.

"Evinden ihtiyacın olan her şeyi aldın mı?" Westin betaya, onun yanına doğru zıplarken sordu. Westin gülümsedi ve onu göğsüne doğru çekti.

"Yaptım," dedi.

"Dün gece seni özledim." Westin'in sözleri yumuşaktı ama yine de onları yakaladım. Göğsümde kıskançlık gibi bir şey yandı ve başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Westin'le otelin önünde ayrıldığımızdan beri, o yanımda olmadığında bir parçam eksikmiş gibi hissediyordum. Ve o parçam paylaşma konusunda emin değildi.

Bear'ın bisikleti park ettiği yerden gümbürdeyerek geldi. Hepimiz bisikleti römorka yüklemeye çalıştığı, bavullarımızı minibüsün yan tarafına istifledik ve kalan alanı Westin'e aldığımız omega malzemeleri için ayırdık. Yeni eşyalarını kullanmakta tereddüt ediyor gibiydi, sanki gerçekten ona ait olduklarından emin değilmiş gibi.

"Yol için kahveye ihtiyaımız var," dedi cipe yaslanarak. şortu uzun bacaklarını, atleti ise karnındaki nefis bir deri şeridini ortaya çıkarıyordu. Bahar havasında hâlâ bir ısırık vardı ama üşümüş görünmüyordu. Yine de eşofmanımı çıkardım ve o ne yaptığımı anlamadan kafasına geçirdim.

Başı eşofman üstünden dışarı fırladığında dudaklarını büktü. "Saçımı mahvettin."

"şmş görünüyordun," diye yalan söyledim, kollarını giysimin kollarından geçirdiğinde kendimi memnun hissettim. Alfa'm onu benim kıyafetlerimin içinde görmekten, kokumla sarmalanmış olmasından sahiplenici bir memnuniyet duydu. Parmaklarımı her zamanki gibi mükemmel görünen saçlarında gezdirdim. "Nerede kahve içmek istersin?"

Westin ayaklarının üzerinde zıpladı, görünüşe göre beni affetmişti. "Hadi fırına gidelim. Böylece Josie'ye veda edebilirim." Gülümsemesi biraz azaldı ve büyük kahverengi gözlerini hüzün gölgeledi.

"Neyin var?" Onu kendime çektim.

"Sadece ayrılmak garip geliyor," dedi usulca. "Luna'yı hiç terk etmedim. Daha önce hiç yolculuğa bile çıkmadım."

Ben de bilmiyordum, pek sayılmaz. Bunu Westin için iyi bir deneyim haline getirme dürtüsü beni göğsümden vurdu, özellikle de varış noktamıza ulaştığımızda alacağı tıbbi bakım konusunda endişeli olduğu için. "Bunu zel kılmak için yapmak istediğin bir şey var mı?"

Omuz silkti. "Emin değilim. Belki yol boyunca uğrayabileceğimiz eğlenceli duraklar vardır?"

"Kesinlikle. Yolda nelerle karşılaşacağımıza bakarız," dedim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. Arkasını döner dönmez telefonumu çıkardım ve *eğlenceli* olabilecek duraklara bakmaya başladım. Burası ile Sol arasında bildiklerimin çoğu boş tarlalar ve boktan kasabalardı.

"Pekâlâ, bu kadar olmalı." Bear karavanı kapatırken ellerinin tozunu aldı. "Hazır mısın, bebeğim?"

Bear onu kollarının arasına alırken Westin "Hazır," dedi. Onu arkasından tutma, ona dokunan tek kişi olma dürtüsü içimde kabardı. Gözlerimi kapattım.

Gözlerime baktım ve sahiplenme duygumu bastırarak nefes aldım. Babam gibi bir alfa olmayacaktım. Paylaşmayı öğrenecektim.

Bear onun için kapıyı açtı ve Westin orta koltuğa kayarak arabaya bindi. Gray göz göze geldik ve aynı şeyi düşündüğümüzü anladım.

-İkimiz de Westin'in yanına oturmak istiyorduk. Parmak eklemlerimi kırdım. Yıllardır dövüşmemiştim ama alfayı yumruklamak için güçlü bir dürtü duyuyordum.

Bear, Westin'den sonra binip arkada sadece bir koltuk boş bıraktığında kararımızı vermiştik ve ben daha yakındım. Gray gözlerini devirip yolcu koltuğuna otururken ben sürücü koltuğunun arkasına geçerken sırtıtmaktan kendimi alamadım.

"Fırına mı?" Henry söyledi.

"Evet." Westin pencereden dışarı bakarken bacağını zıplattı.

"Kendini iyi hissediyor musun?" Otoparktan çıkarken kalçasını tutarak sordum.

"Sanırım bu sabah üçüncü kez soruyorsun," diye kuru bir şekilde cevap verdi.

"Benim hesabıma göre dördüncü." Bear bakışlarıma boktan bir sırıtışla karşılık verdi.

Westin elini benimkinin üzerine koydu ve ben ona çıkışamadan elini sıktı. "Hepinizin benim için endişelendiğini biliyorum ve bunu takdir ediyorum. Ama insanların bana nasıl olduğumu sormasına alışık değilim ve bu beni biraz rahatsız ediyor," dedi.

"Kendini iyi hissetmediğinde bize söyler misin?" Henry sordu.

Kız burnunu kıvrarak *hayır* diye bağırarak bir ifade *takındı*.

"Westin," diye homurdandı Gray, yüzünü ona dönerek.

Kollarını kavuşturdu. "Çok şey istiyorsun, tamam mı?"

"Bunun üzerinde çalışacağız, tamam mı?" Bear elini kızın boynuna doladı, onu kendine çekti ve şakağından öptü. "Bu arada, sormamıza alış."

Westin emin görünmüyordu ama fırının önüne geldiğimizde bunu daha fazla tartışacak zamanımız yoktu. Ana Cadde'ye baktım, buraya en son geldiğimden beri açılan yeni dükkân ve restoranların sayısı karşısında şok olmuşum... yıllar önce mi? Kahretsin, gerçekten bu kadar münzevi mi olmuşum? Hayatım hastanenin etrafında dönüyordu ve bu da bok gibi bir gerçektir.

Gray arabanın etrafında döndü, Westin için kapıyı açık tuttu ve elini Westin'in beline koyarak onu fırına doğru yönlendirdi, vücudu tetikteydi. I

tamamen boktan bir koruma olmayabileceğini isteksizce kabul etmek zorunda kaldı.

Fırına girdiğimizde şeker kokusu etrafımı sardı. Burayı sakın bir zamanda yakalamış olmalıyız - köşede rahatça oturan bir beta çifti dışında her yer sessizdi.

"Westin, seni görmek çok güzel!" dedi tezgâhın arkasındaki alfa. Üzerinde kekler olan parlak pembe bir önlük giymişti.

"Millet, bu Ben, işletme sahiplerinden biri. Ben, bu..." duraksadı, ne diyeceğini bilememiş gibiydi. "Gray'i tanıyorsunuz ve sanırım Henry ile tanıştınız, değil mi? Bunlar da Liam ve Bear." Hızlıca konuştu, kıpırdanırken yanaklarında güzel bir kızarıklık vardı. Bizi sürüsü olarak tanıtmaya hazır değildi ve ben de kendimi bunu duymak için sabırsızlanırken buldum. Ava'yken onu bir kez bırakmıştım ama bunu bir daha yapmayacaktım.

Ben kaşlarını kaldırdı ama çalışanının tanımadığı bir grup adamı getirmesi konusunda yorum yapmadı. "Peki o zaman. Çantadan istediğinizi seçin."

"Jambonlu ve peynirli kruvasanlar var," dedi Henry sırtarak Westin'e doğru dönerken.

"Josie'ye daha fazla tuzlu seçeneğe ihtiyacımız olduğunu söyledim," dedi betaya göz kırparak. Dönerken Henry'nin ona nasıl baktığını özledi, sanki tüm dünyası oymuş gibi.

Pasta kutusuna yaklaştım, her şeye bakmaya çalıştım. İtiraf etmeliyim ki, yiyecekler harika görünüyordu.

Bir omega mutfaktan fırladığında başladım, saçları topuz yapılmış ve yeşil önlüğü unla kaplanmıştı. Tezgâhın etrafından dolandı ve kendini Westin'in üzerine attı.

Henry, Bear ve bana "Bu Josie," dedi. "Ben onun alfalarından biri."

"Hasta olduğunu söyleyip birkaç gün sonra *bununla* mı geliyorsun?" Josie eliyle çılgınca bir işaret yaptı. "Nasıl bu kadar çok şey kaçırdım?"

Westin sırttı. "Ne diyebilirim ki? Her şey çok hızlı oldu."

"Şaka yapmıyorum," dedi Josie. Sonra yaklaştı ve sesini alçalttı ama ben yine de ne dediğini anladım. "Nasıldı?" Gözleri dördümüzün üzerinde gezindi.

"Güzel." Westin omzunun üzerinden baktı, kısa bir süre benimle göz göze geldikten sonra kızararak arkadaşına döndü. "*Gerçekten* iyi."

Josie, "Bundan daha fazla ayrıntıya ihtiyacım olacak," dedi.

İki omega başlarını birleştirip kısık sesle konuştular, kıkırdayıp fısıldaşarak bize bakmaya devam ettiler. Westin'i böyle görmek

Mutlu olmak, onu hastane yatağında kıvrılmış gördüğümde beri göğsümde taşıdığım gerginliğin bir kısmını hafifletti. Bizim hakkımızda konuşmaları umurumda bile değildi.

"Ama şimdi tıbbi yardım almak için mi gidiyorsun?" İkisi birbirinden ayrılırken Josie sordu.

Westin dudağını ısırarak, "Sol'da," diye cevap verdi. Bir öpücükle onu yatıştırmak istedim.

"Yolculuk ne kadar sürecek?" Josie sordu.

"Beş gün, sanırım?" Westin onay için Henry'ye bakarak, "Beş gün sanırım," dedi.

"Vay be, arabada çok gün geçirmişsin. Hiç araba kullanmayacak mısın?" diye sordu, gözlerinde bir parıltıyla.

Westin gözlerini devirdi. "Hepimiz senin gibi araba kullanmaktan hoşlanmıyoruz. Ayrıca, ben hala ehliyetimi almadım."

Josie bir aşağı bir yukarı zıplayarak, "Sana öğretilmelerini sağla," dedi.

Westin'in dudakları kıpırdadı ve araba kullanmayı öğrenmek isteyip istemediğini merak ettim. "Josie, kıymetlim, beş latte'ye ihtiyacımız var," diye seslendi Ben.

Yemek.

Josie'nin gözleri büyüdü.

Westin hızla, "Ben yaparım," diyerek tezgâhın etrafından dolaşıp espresso makinesine yöneldi.

Josie abartılı bir rahatlamayla, "Tanrıya şükür," dedi. "Yemin ederim Harold senin yokluğunu protesto ediyordu."

"Harold?" Bear tezgâha yaslanarak sordu.

Westin omzunun üzerinden bize göz kırparak, "Espresso makinesi," dedi. "Çok huysuz bir İtalyan."

Pastaneden hamur işleri ve lattelerle yüklü olarak ayrıldık. Westin arabaya binmeden önce geriye dönüp uzun uzun baktı. Yanına sıkıştım ve onu kendime çektim.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandım.

Başını salladı ve bana hızlı bir öpücük verdi, ardından New River'ı geride bırakarak yola koyulduk.

"BU ÇALMA LİSTESİ DE NE BÖYLE?" GRAY MÜZİK AÇILDIĞINDA MİRILDANDI
Hüzünlü, yavaş bir şarkıdan alfa hakkında konuşan bir kadın rapçiye geçildi.

cum.

Westin öne doğru eğilip dirseklerini orta konsola dayayarak, "Bu benim yolculuk çalma listem," dedi.

Bear telefonunu ondan aldı. "*Westin'in Kaos Yolculuğu Çalma Listesi* mi? En azından adının hakkını veriyor." Elini kızın sırtında gezdirirken kıkırdadı.

Westin gözlerini devirdi. "Sert motorcu ya da yaşlı adam çalma listesi olmadığı için üzgünüm."

Gray kaşlarını çatı. "İyi bir müzik zevkim var."

"Ne gibi? U2 ve Dave Matthews Band gibi mi?" Westin alay etti.

Gray'in sessizliği her şeyi anlatıyordu. Westin koltuğuna geri oturdu, omuzları gülmekten titriyordu. Ona her iki grubun da en iyi çalma listelerimde olduğunu söylemeyecektim.

Harita uygulamam bipledi ve ona baktım. "Henry, bir sonraki çıkıştan çıkar mısın?"

"Tamam mı?" dedi, kenara çekilmesini işaret ederek. "Nereye gidiyoruz?" Westin sordu.

"Bu bir sürpriz," diye karşılık verdim, kolumu omzuna dolayarak.

O da bana doğru eğildi. "Sürprizleri severim."

Bunu seveceğini umuyordum. New River'ın dışında ne yapılabileceğine dair bir makalede "gizli mücevher" olarak hiçbir yerin ortasında bir taco standı listelenmişti ve bunun omega'm için eğlenceli bir yol gezisi durağı olabileceğini düşündüm.

Büyümüş bir tarlanın kenarındaki çakıllı otoparka girene kadar Henry'yi yönlendirdim. Park yeri, önünde *Señor Taco* yazan harap bir kamyonun önündeki on metreye on metre karelik çakıl alan için muhtemelen fazla cömert bir terimdi.

Westin'in çalma listesi sona erdiğinde arabada bir sessizlik oldu. "Sürpriz gıda zehirlenmesi mi?" Gray sordu.

Kahretsin, o pisliği yumruklamak istedim, özellikle de muhtemelen haklı olduğu için. Boynumun arkasını ovuşturdum. "Bu makalede en iyi tacuların burada olduğu yazıyordu," diye mırıldandım.

"Takoları severim," dedi Westin parlak bir sesle. "Hadi bir bakalım." Henry dikkatle, "Pek güvenli görünmüyor," dedi.

"Hadi, biraz yaşa," dedi Bear arabadan inip Westin'i de yanına çekerek. Kol kola taco kamyonuna doğru yürüdüler ve Westin geri dönerek onlara katılmamız için bize el salladı.

Gray arabadan çıkmadan önce, "Harika fikir, Liam," diye tersledi.

Henry usulca iç çekip arabadan inmeden önce ellerini direksiyona vurdu, ben de kendimi bok gibi hissederek onu takip ettim.

Ben yaklaştıkça Westin döndü ve kollarını bana doladı. "Bu harika bir fikirdi. Ernesto ve Carlos on yıldır bu standı işletiyorlar. Buna inanabiliyor musun?"

Kafamı kaldırıp baktığımda iki yaşlı adamın -görünüşlerine bakılırsa Betaların- kamyonun camından eğilip Bear'a harika görünen tacolarla dolu iki kâğıt tabak uzattığını gördüm.

"Taco al pastor ve baharatlı tavuk var," diye devam etti Westin. "Git ve siparişini ver." Beni kamyona yaklaştırdı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Benim koyduğum bir gülümseme.

Dayanamadım ve ona sıkıca sarıldım. O da kolayca karşılık vererek kollarını bana doladı. Pencereye gidip omega'mla aynı siparişi almadan önce dudaklarına sert bir öpücük kondurdum ve gülümsemesinin tadını çıkardım.

Yemeğimi aldıktan sonra kamyonun yan tarafındaki soluk kırmızı piknik masasına yöneldim. Westin zaten Bear ve Henry'nin arasına sıkışmıştı, bu yüzden Gray ve ben yan yana oturmak zorunda kaldık. Westin bizi yakından izliyordu, ben de alfaya karşı olan *hoşnutsuzluğumu* gizlemek için elimden geleni yaptım.

"Bunlar harika," dedi Bear son taco'sunu bitirirken. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Westin güldü ve dolu tabağına baktı. "Bunların hepsini bitirmeyeceğim. Sen de biraz alabilirsin."

Bear ayağa kalkmadan önce onu alnından öptü. "Hayır bebeğim, yiyebildiğin kadar ye. Ben biraz daha getireceğim."

Henry ağzı yemekle doluyken, "Ve biraz daha queso," dedi.

Taco'mdan bir ısırık daha alarak gülümsememi gizledim. Henry'nin yemek kamyonu ile ilgili tereddütlerini aştığını söylemek yanlış olmazdı. Beta iyi birine benziyordu. Biraz gösterişçiydi ama Westin'e karşı tatlıydı ve kızgınlığı sırasında dikkatli davranmıştı, bu da ona benim gözümde puan kazandırmıştı.

Ernesto piknik masasına doğru yürüdü. "Arkada çıkarabileceğimiz bir karaoke makinemiz var," dedi gözleri parlayarak.

"Aman Tanrım, evet!" Westin ayağa kalkarak şöyle dedi. "Karaokeye bayılırım. Kim benimle şarkı söyleyecek?"

Hepimiz birdenbire yemeklerimizle ilgilenmeye başladık.

Westin sessizliğimiz karşısında öfkeli bir iç çekti. "Umutsuzlar," dedi Ernesto'ya, o da sadece gülümsedi.

Ne olduğunu anlamadan bir karaoke makinesi "Omegas Just Wanna Have Fun" şarkısını çalmaya başladı ve Westin de sabit bir mikrofondan şarkıya eşlik etti. şarkı söyleme yeteneğinden yoksun olsa da, bunu kesinlikle coşkuyla telafi ediyordu. Dirseklerimi piknik masasına dayadım, dans ederken ve şarkı söylerken ne kadar mutlu görüldüğünden büyüledim.

Henry boğazını temizledi, ellerinin tozunu aldı ve masadan kalktı. "Oh, şimdi de bizi kötü gösterecek," diye homurdandı Bear, Henry mutluluktan çığlık atan Westin'e katıldı.

El ele tutuşup birlikte dans ettiler, ki bu aslında sadece koordinasyonsuz bir zıplamaydı ve Henry ikinci kıtayı söyledi.

"Bu iyi bir fikirdi," dedi Gray, sanki bunu söylemek ona bir şeye mal olmuş gibi çenesini sıkarak.

Çenemi kaldırdım. "Daha önce hiç yolculuğa çıkmadığını söyledi. Bunu eğlenceli hale getirmeyi deneyebiliriz diye düşündüm."

"Sanırım eğlence onu buluyor," dedi Bear, gerinerek ayağa kalkarken. "Bela da öyle."

Sonra Westin ve Henry'ye katıldı, koroya eşlik etti -kötü bir şekilde- ve Westin'i o kadar güldürdü ki ağlamaya başladı.

İhtiyacı olan bakımı almasını sağlamaya o kadar odaklanmışım ki, bundan sonra ne olacağını pek düşünmemişim ama onu Bear ve Henry ile gülerken görmek, iyileştiğinde birlikte yaşayacağımız geleceğe bir bakış gibi geldi.

WESTIN

MOtel süitine girdiğimizde gözlerimiz fal taşı gibi açıldı. "Vay canına," dedim nefesimin altında, her şeyi anlamaya çalışarak.

Lobideki altın ve mermer heykeller odanın ne kadar abartılı olacağı konusunda beni uyarmış olmalıydı, ama bu süit daha önce gördüğüm her şeyden daha süslüydü. Küçük bir butik otel değil, doğrudan Viktorya dönemi dramalarından fırlamış gibiydi.

Evimizden yaklaşık altı saat uzakta, Luna'nın ikinci büyük şehri Little River'da mola vermiştik. Tavandan tabana pencerelerin olduğu duvara doğru ilerlerken oturma odasındaki kristal avizeye baktım. Şu anda görmek için çok karanlık olmasına rağmen nehre bakıyorlardı. Ama yıldızlar parlaktı ve bu da üzerimdeki gerginliği biraz olsun azaltıyordu. Parmaklarımı soğuk camda gezdirdim.

Liam'la geçirdiğim geceyi saymazsak, bir otelde kalmayalı yıllar olmuştu. Ailemin hiçbir zaman çok parası olmamıştı ama bir yıl doğum günümde tek istediğim geceyi bir otelde geçirmekti. Hepimiz en güzel kıyafetlerimizi giymiştik ve babamlar şoförümüz ve uşağımız gibi davranmışlardı. Aldığımız otel çok lüks değildi ama havuzu vardı ve oda servisi sipariş edip televizyonda ev geliştirme programları izledik. Ölmeden önce onlarla geçirdiğim son doğum günüydü.

Henry kollarını bana dolayarak ve çenesini başıma yaslayarak, "Dört yatak odası var," dedi. "Daha büyük süitleri yokmuş."

Hep birlikte uyumayacağımızı fark ettiğimde kalbim biraz sıkıştı. *Tabii ki* yatmayacaktık. Çocuklar birbirlerini pek tanımıyorlardı ve Gray ile Liam hâlâ birbirlerini öldürmeyi düşünüyormuş gibi görünüyorlardı ama omega'm bunu fark ettiğimde hâlâ sönüktü. Kızgınlığım sırasında Gray hariç hepimiz aynı yatağı paylaşmıştık ama bunun yolculuğumuzda da devam edeceğini düşünmemeliydim.

"Bir yolunu buluruz," dedim, sesimi neşeli tutmaya çalışarak. "Ben hemen üstümü değiştireceğim."

Henry'nin kollarından kurtuldum ve bavulumu koridorda yuvarladım. Rastgele bir yatak odası seçtim ve pelüş yatağa çöktüm.

Sadece birkaç dakika yorulmama izin veriyordum ve sonra toparlanıyordum. Çocukları birbirleriyle daha rahat ettirmem gerekiyordu. Akşam yemeğini otelin yanındaki bir İtalyan restoranında yemiştik ve çok garip olmuştu. Mide bulantım artmıştı ve canımın çektiği makarna artık iştah açıcı görünmüyordu, ama stresli havaya katkıda bulunmak istemiyordum, bu yüzden yemek yiyormuşum gibi görünmek için yemeğimi itip kakmak için elimden geleni yaptım.

Gözlerim kapandı. Bir an için hepimizin birlikte yatağa girmesinin nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Uykuya dalmak ve beni kabuslarımdan koruyacak şekilde etrafıma sarılmış olarak uyanmak. Karanlık anıları bir kenara iterek gözlerimi zorla açtım. Bu gece eğlenceli bir Westin olmalıydım. Bunu yapabilirdim, onlar için böyle olabilirdim.

Hemen bir eşofman altı giydim ve sütyenimi çıkardım. Kazaklarımdan birini giyecektim ama kendimi Liam'ın kazağını geri çekerken buldum.

Yine de daha rahattı. Ve karamel gibi kokuyordu.

Yatak odasından çıktım, koridorun sonunda durup oturma odasına baktım. Çocuklar tam bir sessizlik içinde oturuyorlardı.

Tanrım, bu bir cenazeden daha kötüydü.

Dudağımı çiğneyip ne yapacağımı düşünürken gözlerim odanın köşesindeki bar arabasına takıldı. Bir dizi tam boy içki şişesi vardı. Yüzüme bir gülümseme yayıldı.

"Ne yapmamız gerektiğini biliyorum." Ellerimi çırparak odaya daldım, parti kızı maskem yüzümde sabit duruyordu.

Bir anda tüm gözler üzerime çevrildi. Onların dikkatini böylesine çekmek baş döndürücü, güçlü bir duyguydu.

Bar arabasından tekilayı aldım. "*Never Have I Ever* oynayacağız."

"O da ne?" Gray kaşlarını çatarak sordu.

"Oh, eski zamanlarda bu oyun yok muydu?" Kestirip attım. "Velet," dedi Gray, beni belimden kavradı ve üzerine çekti.

kucağında.

"Sırayla hiç yapmadığımız bir şeyi söylüyoruz. Eğer yaptıysan, bir içki alırsın," dedim.

"Kulağa yeterince basit geliyor," dedi Gray.

"Yani oynayacak mısınız?" Odaya bakarak sordum.

"Eğer sen istersen." Gray ensesini ovuşturdu.

"Pek de umduğum gibi bir destek değil," diye mırıldandım. "Ama tamam! Herkes yaklaşıp." Sehpanın yanında yere oturdum. Bear yere oturup bana katılırken ilgiyle bana baktı, onu yavaşça diğer çocuklar izledi.

"Kim başlamak ister?" Tekila şişesini masanın ortasına koymadan önce sallayarak sordum.

Uzun bir duraklama oldu. Hiçbiri bir şey söylemek için kıpırdamayınca ben de ofladım.

"Belki de bize nasıl oynanacağını öğretmeniz gerekiyordur," dedi Gray. "Peki. Daha önce hiç anal yapmadım," dedim.

Gray suyundan bir yudum almak üzereydi ki boğazı düğümlendi.

"Demek böyle oynuyoruz," dedi Bear, gözlerinde bir parıltıyla.

"Ama siz oynadınız," diye ağzından kaçırıldı Henry.

Sırıttım. "Eminim öyledir." Şişeyi Henry'ye uzatmadan önce uzun bir yudum aldım, o da kızardı ve bir yudum aldı.

"Başka kimse var mı?" Ben sordum.

Bear şişeyi kaptı ve içti. Tam olarak anlayamadığım bir öfke göğsümü yaktı ve kendimi ona ters ters bakarken buldum. Yüz ifademi anlayınca gözleri büyüdü. "Ve korkunçtu," dedi yüksek sesle. "Hiç hatırlanmayacak bir insanla, hiç hatırlanmayacak bir deneyim."

Göğsümdeki kızgın öfke hafifçe hafifledi ve hissettiğimi fark ettim *Kıskanç*. Lisedeki hiçbir erkek arkadaşımı kıskanmamıştım.

Bear parmağını bana doğru eğdi. Bir an için şımarıklık yapıp onu görmezden gelmeyi düşündüm ama omega'mın bana ait olduğunu herkese göstermesi gerekiyordu.

Ona doğru süründüm ve beni kucağına çekti. Dudaklarını kulağıma indirdi. "Almak istediğim tek kış seninki. Ve onu alacağım. Defalarca boşalırken sikimi o kadar sert sıkacaksın ki. Belki bir gün seni orada düğümleirim bile." Elleri kışımı avuçlamak için hareket etti, o kadar sert sıkı ki ona karşı kıvrıldım. "Asla kıskanmana gerek yok bebeğim."

Diğer çocuklara dönmeden önce onun sakallı yanağını öptüm. Henry kendini ayarlıyordu ve ben ona göz

kırıptım. "Sırada kim var?" diye sordum.

Liam boğazını temizledi. "Daha önce hiç çıplak yüzmeye gitmemiştim."

Odaya baktım ama kimse tekilaya doğru hareket etmedi. Öne doğru eğildim ve bir yudum içerek şişeyi kaptım. Şişeyi uzattım ama kimse almadı. "Başka kimse çıplak yüzmeye gitmedi mi? Bir sonraki gezimizin ne olması gerektiğini biliyorum. Burada havuz var mı?"

Gray ve Liam aynı anda, "Hayır," dediler.

Gray, "Başkalarının görebileceği bir havuza çıplak dalmayacaksınız," dedi.

Liam kollarını kavuşturarak başını salladı.

"Gördünüz mü, ikiniz bir konuda birleşmişsiniz," diye takıldım. "Onlara biraz daha uçlarda yaşamayı öğretmemiz gerekecek," dedim Bear'a. "Oh, bir tane daha var! Bu odada hiç bir erkekten etkilenmemiştim." Şişeyi masanın ortasına koymadan önce bir yudum alırken onlara baktım. Kimse elini uzatmayınca iç geçirdim. "Denemeye değirdi."

Henry sırtıttı. "Arsız."

"Kim bilir, belki de olur," dedim. "Şimdi sıra sende." "Ben hiç tutuklanmadım," dedi Henry.

Odada bir sessizlik oldu ve sonra Bear masanın ortasındaki tekilayı kaptı. O bir yudum aldıktan sonra Liam ondan kaptı ve içti. Sehpanın üzerine geri koyamadan Gray elinden aldı. Masaya geri koydu ve ben sırtarak uzandım ve tekilayı kaptım, bir yudum daha alırken tekila ağzımı yaktı.

Bütün çocuklar dönüp bana baktı. Henry'nin gözleri kocaman açılmıştı ve "Benimle dalga geçiyorsun" diye mırıldandı.

Bir kahkaha patlattım. "Sanırım seni bozmak için hepimizin çok çalışması gerekecek." Henry'ye bir öpücük verebilmek için masanın etrafında dolandım.

"Ne zaman tutuklandın lan sen?" Bear sözlerinin ucunda hafif bir hırıltıyla sordu.

"Neden bu kadar kırgınsın?" Ona doğru dönerek sordum. "Görünüşe göre hepiniz suçlusunuz." Alfaları işaret ettim.

"Evet, ama seni hapiste düşünmek istemiyorum. Bana isim ver," dedi Bear.

"Çok tatlısın," dedim sırtarak.

"Soruya cevap ver," dedi Gray, sesi tehlikeli geliyordu.

Ofladım, içim ısınırken onların aşırı korumacılığından rahatsız olmuş gibi davrandım. "Lise son sınıftayken arkadaşlarımla bir patlama yapmamız gerektiğine karar verdik. Şehir merkezinde alfaların işlettiği bir şehir kulübü vardı. Şimdi kapalı ama eskiden çok ayrıcalıklıydı ve alfaların çoğu omega karşıtı yasaları destekleyen atama pislikleriydi. Ama erkek arkadaşım..."

Hırıltılar odayı doldurdu ve gülerek Henry'ye yaslandım. "En azından hırlamayan bir adamım var."

Kollarını bana sıkıca doladı. "Bizden önce başka birine ait olduğunu hatırlamak hâlâ hoşuma gitmiyor."

Bakışlarını karşılamak için yer değiştirdim. "Senden önce hiç kimseye *ait olmadım*." Sözcükler ikinci kez tahmin edemedim ağzımdan çıkmıştı ama Henry saçlarımı yüzümden çekip yanağıma bir öpücük kondurdu.

Liam boğazını temizledi. "*Erkek arkadaşın* ne yaptı?"

"Kulüpte mutfakta çalışıyordu ve anahtarı çalmayı başarmıştı. Bir gece, kapandıktan sonra, gizlice içeri girdik. Saatlerce içtik ve *başka* şeyler yaptık. Neredeyse her şeyden paçayı sıyrırıyorduk ama gececi temizlik personeli bizi duymuş olmalı ki sabahın dördünde polisler geldi. Teyzem gelip beni çıkarana kadar sadece birkaç saat hapiste kaldım."

Bear beni Henry'nin kucağından alıp kendi kucağına sürükledi. "Sen tehlikeli küçük bir şeysin, değil mi?"

"Denerim," dedim. "Bana tutuklanma hikâyeni anlatacak mısın?" Beni daha sıkı tuttu. "Başka zaman," diye mırıldandı.

Parmaklarımı yüzünde gezdirdim. Orada görmekten hoşlanmadığım bir gerginlik vardı. Eğildim ve onu öptüm, o da hemen yüzümü kavradı ve öpücüğü derinleştirdi.

Biri boğazını temizledi ve Bear'ın yüz ifadesinin yumuşadığını gördüğümde memnun olarak geri çekildim.

"Pekâlâ," dedim ve diğerlerine döndüm. "Gray?"

"Daha önce hiç bir yabancıyla seks yapmadım," dedi.

"Beni şaşırtıyorsun," diye karşılık verdim ve tekilayı kaptım. İçtikten sonra Liam'ı dürttüm ve şişeyi ona uzattım. Kızardı ve bir yudum aldı.

"Bunu nereden biliyorsun?" Bear alkolü kaptığı gibi sordu. "Çünkü o yabancı bendim," dedim.

"Ne?" Gray kükreyerek ayağa kalktı ve gözleri Liam'a hançer gibi saplandı. "Onunla hastanede seks mi yaptın?"

"Aman Tanrım, alkolün herkesi daha az gergin yapması gerekiyordu," dedim Liam'ın yanına çökerek. Beni kucağına çekti.

"Elbette yapmadım," diye hırladı Liam. "Westin'in güvenliğini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam."

"Peki nasıl tanıştınız?" Henry sordu. Heyecanlı alfaların arasında sakın duruşu karşısında ona minnettar bir bakış fırlattım.

"*Şeker Yuvası*'nda tanıştıktan sonra birlikte harika bir gece geçirdik," dedim. Gray az önce içtiği suda boğuldu.

"Onu senden almam mı gerekiyor?" Suyunu ulaşamayacağı bir yere koyarken burnumu kıvrıyarak sordum.

"Bir uygulamaya mı girdin? Bu çok tehlikeli," dedi.

Omuz silktim ve Liam'a sarıldım. "Benim için iyi oldu." "Babydoll, nasıl oluyor da bu kadar boktan *şeylere* rağmen *her şeyi* yapabiliyorsun? hükümetimiz var mı?" Bear sordu.

"Çok maceralı bir gençliğim oldu ve köklerime dönme vaktim geldi," dedim dudaklarımda bir gülümseme belirerek. Tekila bana sert bir şekilde vuruyordu ve göz kapaklarım ağırlaştı.

Liam beni göğsüne doğru çekti. "Yoruluyor musun, tatlı kız?"

"Belki de." Oyunun çocukları bir araya getirmesini istemiştim ama tek yaptığının daha fazla çatışma yaratmak olduğunu hissettim.

"Bu gece benimle yatar mısın?" diye sordu, dudakları kulağımı okşarken.

Başımı salladım, göğsüne yaslandım. Bu gece Liam'ın istikrarına ve rahatlığına ihtiyacım vardı.

Çocuklara iyi geceler diledikten sonra Liam beni yatak odasına taşıdı. Boğazımdaki yumruyu yuttum, hep birlikte yatağa gireceğimiz bir günü hayal bile edemiyordum.

WESTIN

I Liam'ın banyodan çıkmasını beklerken yatağa uzandım. Oturma odasında uyuyakalmanın eşiğindeydim ama yatmak için hazırlandıktan sonra tamamen uyanıktım. Tekila beni sıcak hissettiriyordu. ve rahat.

Alfa banyodan çıkarken yüzüstü yuvarlandım ve dirseklerimin üzerinde doğruldum. Liam siyah bir boxer giymişti ve başka bir şey giymemişti. Geniş göğsünü, kaslı kollarını ve iç çamaşırının malzemesini zorlayan büyük şişkinliği açgözlülükle inceledim.

"Gördüklerini beğendin mi?" diye alay etti.

Sırıttım. "Buraya gel de sana ne kadar olduğunu göstereyim."

Liam yatağa sürünüp bedenini benimkinin üzerine yerleştirirken göğsünden bir mırıltı yükseldi. "Yorgun olduğumu sanıyordum, güzel kız."

"İkinci rüzgar." Parmaklarımı göğsünde gezdirdim. Ben sikini avuçlarken inledi ve gözlerini kapattı.

"Çok mükemmelsin." Yüzünü boynumun kıvrımına bastırdı ve oradaki deriyi emdi.

Meme uçlarımdan birini ağzına almak için hareket ettiğinde, "Gerçekten değilim," diye nefes nefese kaldım.

Hırladı, bakışlarımla buluşmak için başını kaldırdı. "Sana mükemmel olduğumu söylüyorsam, bu mükemmel olduğun anlamına gelir."

Gülümsememi gizlemek için dudakımı ısırdım. "Tamam, alfa."

Memnun bir şekilde başını salladı ve göğüslerime dönerek diğer meme ucumu hafifçe ısırdı. İçimden bir ürperti geçti ve kalçalarım ona doğru yükseldi. Ben iç çamaşırımı ve atletimi çıkarırken Liam hızla boxer'ını çıkardı ve üstümdeki yerine döndüğünde gülümsedi.

Kollarımı ve bacaklarımı ona doladım, ona sarılırken teninin tenime verdiği hissin tadını çıkardım. "Mükemmel olan sensin." Elimi saçlarında gezdirdim ve şekerli kokusunu içime çektim.

Liam başını salladı. "Mükemmelden en uzak olan benim, ama *belki* birbirimiz için mükemmel olduğumuza inanıyorum."

Asla sahip olamayacağım her şeye duyduğum özlem göğsümü dağladı. Bir şey söylemek yerine, bir elimle onu öpmek için aşağı çektim ve diğer elimle sikini girişime doğru yönlendirdim. Sikini yavaşça içime itti, küçük, nazik itişlerle bana işkence etti.

"Liam," diye inledim. "Daha fazla."

"Mmm." Parmaklarını benimkilere doladı, işkence edercesine yavaş bir hamle daha yaparken iki elini de yatağa bastırdı. "Sana ne veririm onu alacaksın."

"Hayır," diye mızımızlandım, sözleri midemde ateş gibi yanarken bile.

Dudaklarımız tekrar kenetlenirken sırtıttı, orgazmımı yavaşça ve şefkatle inşa ederken dilim ağzına daldı ve tatlılığını tattı. Kibarlığıyla bedenime hükmediyor, her kasıtlı hamlesiyle benden zevk iniltileri çıkarıyordu.

"Cennet gibi hissediyorsun," diye inledi. Kalçalarımı eğdi, böylece her hareketi içimdeki omega zevk noktasına çarptı.

Odadaki tek ses benim keskin nefes alışım ve orgazmım sonunda yumuşak dalgalar halinde üzerime çökerken birbirimize karşı hareket eden bedenlerimizdi, içimde alçaktan başlayıp onun altında titreyene kadar tüm vücudumda ilerliyordu. Liam'ın gözleri benimkilerle kilitlendi, düğümünü içime iterken yüzünde tam bir saygı ifadesi vardı. Başımı arkaya attım, Liam içime boşalırken yoğun gerginlik ve dolgunluk karşısında ağzım sessiz bir nefesle açıldı.

"Bundan sonra mükemmelliğinden asla şüphe etme," dedi, nefesi kesilmişti. "Beni çözüyorsun."

Ellerimi pürüzsüz, geniş sırtında gezdirdim, sarılmanın ve sevilmenin nasıl bir his olduğunu ezberledim... onun hissini ezberledim. Birkaç dakika sonra bizi çevirdi, böylece göğsüne yerleştim, düğümü bizi bir arada tuttu.

Ona sokuldum. "Hiç böyle orgazm olmamıştım." Yavaş gitmek için hiç sabrım olmadı.

Liam başımın tepesine bir öpücük kondurdu ve mırıldandı, titreşim beni macun haline getirdi. Düğümü içimde lezzetli bir yanma yarattı ve ona ne kadar bağlı hissettiğimi sevdim.

Ellerim göğsünde yavaşça bir rota çizdi. "Eğlenmek için ne yapmaktan hoşlanırsın?" İçimde nasıl hissettiğini bilmek garip geliyordu ama hayatı ya da hobileri hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Ne demek istiyorsun?"

Başımı göğsünden kaldırdım. "Ne demek *istiyorsun*? Bu nasıl karmaşık bir soru olabilir?"

Liam yüzünü buruşturdu. "Sadece hastanede çalışıyorum ve spor salonuna gidiyorum, hepsi bu."

"Hobilerin yok mu?" Kaşlarım birbirine çarparak sordum.

Omuz silkti.

"Sana biraz almamız lazım." Göğsünü okşadım. "Ne yapmaktan hoşlandığını bulacağız."

Yüzüne muzip bir sırıtma yayıldı. "Ben zaten ne *yapmaktan* hoşlandığımı biliyorum."

Homurdandım. "Bu korkunç bir cümleydi."

"Ama sen güldün." Parmaklarıyla gülümsememin izini sürdü. "Evet, şey, kafana girmesine izin verme."

"Yapmamaya çalışacağım." Kıçımı avuçladı ve beni düğümüne daha sıkı çekti. Sanki içimde olmama düşüncesine dayanamıyor gibiydi. Kalçalarımı oynattım ve ikimiz de inledik. İçimde bir sıcaklık kıvılcımı oluştu ve tekrar boşalmak istedim.

"Peki, hobilerin neler?" diye sordu ben daha tahrik olma durumumla ilgili bir şey yapamadan.

Parmaklarımı teninde gezdirdim. "Paten kaymak var tabii ki. Ne kadar iyi olduğumu gördün." O ve Bear geçen gün paket servisimizin hazır olmasını beklerken beni boş bir otoparkta paten kayarken izlemişlerdi.

Liam yüzünü buruşturduktan sonra hızla ifadesini düzeltti. "O surat ne içindi?" Kızgınlıkla sordum.

Boğazını temizledi, bakışlarıyla buluşmayı reddetti. "Hiçbir şey."

Kaşlarımı çattım ve o da boyun eğmiş bir şekilde iç çekti. "Sadece kendine zarar verdiğini görmek istemiyorum."

Gözlerimi devirdim, bu da bana cezanın tam tersi gibi hissettiren kıcıma bir tokat kazandırdı.

"Başka ne gibi hobilerin var?" Liam sordu.

"Artık gerçekten emin değilim. Son birkaç yıldan sonra nelerden hoşlandığımı yeniden keşfediyor gibiyim." Son birkaç yılın ne kadar karanlık geçtiğini düşündükçe göğsüm sıkışıyordu. "Ah, unutmuşum! Henry ve ben yıllar önce gittiğim şu atari salonuna gittik ve bu bana orayı ne kadar sevdiğimi hatırlattı. Çoğu Cuma gecesi oraya giderdim. Pac-Man her zaman en iyi oyunumdu. Onun yüksek skorunu asla geçemeyeceğim konusunda benimle sürekli alay eden kadın düşmanı bir alfa vardı, bu yüzden aylarca durmadan çalıştım. Bir gece, bunu yapacağıma dair bir his vardı içimde. Bar tamamen doluydu. Oraya gerçekten giden tek omega bendim ve insanlar yüksek skoru geçmeye çalıştığını biliyorlardı. O gece herkes etrafımda toplandı. Yapmaya yaklaştıkça hepsi *Shortcake* diye bağırmaya başladı."

Liam'ın şaşkın ifadesi üzerine, "Bu benim oyuncu adımdı, Shortcake Demon." diye ekledim.

Liam altımda dondu kaldı. "Sen Shortcake Demon mısın? The Corner Arcade'den mi bahsediyorsun?"

"Evet, biliyor musun?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Cillian benim amcam."

Sarsıldım ve düğümünü nasıl çektiğini görünce ikimiz de inledik. "Şaka yapıyorsun."

"Genç bir delikanlı olarak onun barına mı gittin?" Liam göğsünde bir hırıltı duyarak sordu. "İçeri nasıl girdin ki? Orası bir omega için güvenli değil."

Sadece sıırttım. "Benzerliği neden fark etmedim bilmiyorum. Neredeyse onun kadar huysuzsun." Vücudunu olabildiğince yukarı kaydırđım ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Ama sen bana karşı çok daha tatlısın."

"Konuyu değıştirme," diye homurdandı ama dudaklarını çekiştiren gülümsemeyi gördüm.

"Geri döndüğümüzde bunun için ona çok kızacağım." Cillian'ın Liam'la birlikte olduğumuzu öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini hayal etmeye çalıştım ama yaşlı alfanın huysuzluktan başka bir şey yapacağını düşünemiyordum.

"Eskiden tüm atari oyunlarını domine eden bir omega'dan bahsederdi," dedi Liam. "Sana baş belası derdi, haberin olsun."

Gözlerimi devirdim. "Sanki aynısını yüzüme karşı söylemedi. Ama benden hoşlandığını biliyorum." İkimiz de sessizleştik, düşünceler içinde

kaybolduk. "En iyilerinden biriydi

En yüksek skoru yaptığım günler hayatımın en güzel günleriydi," dedim usulca. "Kazandığımda herkes tezahürat yaptı ve sanki futbol maçındaymışız gibi beni omuzlarına aldılar."

Liam saçlarımla oynadı ve ben de o günleri düşünerek ve geri dönebilmeyi dileyerek onun dokunuşuna yaslandım. Ama sonra kutlamalar sona erdikten sonra eve döndüğümde boş bir evle karşılaştığımı hatırladım. Teyzem ve amcalarım tatil için şehir dışına çıkmışlardı ve beni davet etmemişlerdi. Tüm arkadaşlarımın beni beklediği bir eve gitmek nasıl olurdu?

"Bu lakap da nereden çıktı?" Liam sordu.

"Ah." Dudağımı ısırdım ve kalbim çarpmaya başladı. Eninde sonunda ona -tüm erkeklere- söylemem gerekeceğini biliyordum ama şimdi o an gelmişti ve reddedilmekten korkuyordum.

Kaçıp saklanma dürtüsü beni ele geçirdi ve üzerinden kayabileceğim kadar aşağı inip inmediğini görmek için düğümünü çekiştirdim. Beni sıkıca tuttuğunda bakışlarımı kaçırdım.

"Sorun ne, tatlım? Ne dedim ben?" Liam çenemi hafifçe kavradı ama ona doğru dönmeyi reddettim. Elini bıraktı ve kollarını bana sıkıca doladı. Göğsünde bir mırıltı başladı ve ağlamamak için hızla gözlerimi kırptıştırarak onun içinde eridim. Kahretsin, neden onun mırıltısı her zaman duygularımın yüzeye çıkmasına neden oluyordu?

Korku ve kırılmanlık içimde dönüp duruyordu ama aynı zamanda dürüst olma, paylaşma arzusu da vardı. Hayatımı sadece yüzeysel ilişkiler kurarak geçirmiştim. Onlar güvenliydi ama sonuçta korkunç derecede yalnızdılar. Eğer erkek arkadaşlarımla farklı şeyler yaşamak istiyorsam, kendimi açmalıydım.

Derin, ürpertici bir nefes aldım. "Bu benim lakabımdı çünkü kokum çilekli kekti. Sanırım kulağa daha havalı gelsin diye *iblis* kısmını ekledim."

Liam öne doğru eğilip yanağımı öpmeden önce nefesi kesildi. Yatıştırıcı bir ritimle vücudumda gezdirdiği elleri tenimde ağırlaşmıştı.

"İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değilsin," diye mırıldandı. "Yani, eninde sonunda gündeme geleceğini biliyordum," dedim.

"İlk tanıştığımızda de-scenter giydiğini sanmıştım," dedi usulca. "Ama ateşin yükseldiğinde başka bir şeylerin döndüğü belli oldu."

"Atama Akademisi'nde azalmaya başladı," dedim, gözlerimi çenesinden ayırmadan. "Bunun sadece stres ve izolasyondan kaynaklandığını düşündüm. Ben her zaman

On beşimde ortaya çıktığımdan beri omega'mla aramda güçlü bir bağ vardı. Omega olmayı seviyordum. Bu beni anneme bağlı hissettiriyordu ve her zaman bir sürüye sahip olmak gibi romantik fikirlerim vardı."

Gözlerimi kapattım, her şeyin acısı göğsümü dolduruyordu. Bu konuda konuşmak istemiyordum, hatırlamak istemiyordum ama kendimi devam etmeye zorladım.

"Eve döndükten sonra kokumun geri geleceğini düşünmüştüm ama gelmedi. O sırada teyzem hastaydı ve günlerimi yalnız geçiriyordum. O etrafta yoktu ve Atama Hükümeti yasaları evden bile çıkamayacağım anlamına geliyordu. Kapana kısılmıştım. Omega'm gittikçe sessizleşti, ta ki ortadan kaybolana kadar. Bir gün uyandım ve kokum gitmişti."

Liam yüzünü başımın üstüne bastırarak, "Ah, tatlım," diye mırıldandı.

Hıçkırıklara boğuldum. "Kendime bunun iyi bir şey olduğunu söyledim. Artık cildimi her zaman yakan de-scenter kullanmak zorunda kalmıyordum. Ama bu beni her gün üzüyor, özellikle de annem çilek gibi koktuğu için. Kokum ilk geldiğinde, sanki yine yanımdaymış gibi hissettim." Şimdi ağlıyordum, annemle olan son bağımı kaybetmenin acısı içimde tutamayacağım kadar fazlaydı. "Ve bu, hiçbiriniz için yeterince iyi bir omega olmadığının bir başka kanıtı. Kokum geri gelmiyor ve çoğu gün omega'mın var olduğunu bile düşünmüyorum."

Liam beni kollarında salladı, sonunda kendimi b ı r a k t ı ğ ı m d a bana sarıldı.

"Bana anlattığın için teşekkür ederim tatlım," dedi gözyaşlarım nihayet yavaşladığında. "Bunu yaşadığın için çok üzgünüm ama lütfen bunun seni bir omega olmaktan çıkardığını düşünme. Sen benim için, bizim için her şeysin. Ve ben senin omega'nı gördüm - ateşin sırasında, gün boyunca küçük anlarda. Düşündüğün kadar gittiğini sanmıyorum."

Umutsuzca sözlerinin doğru olduğunu umarak ona sarıldım. Omega'mın son zamanlarda daha fazla ortaya çıktığını fark etmiştim ve bu eski bir arkadaşaya yeniden hoş geldin demek gibiydi.

Burnumu çektim, burnumun akmasını engellemeye çalıştım ve gözlerimin kızarıp şiştiğinden emindim. "Mendile ihtiyacım var."

İkimiz de yatağın karşı tarafındaki komodinin üzerinde duran mendil kutusuna baktık. Liam ona ulaşmaya çalıştı ama kolu yeterince uzun değildi. Peçeteleri almak için kolunu sallaması içimde bir kahkaha patlamasına neden oldu ama ne yazık ki bir sümük baloncuğu da patladı.

"Aman Tanrım," diye bağırdım yüzümü kapatarak. "Bu bir kâbus."

Liam altımda kahkahalarla sarsıldı, her hareketi düğümüne doğru çekildi ve içime zevk sarsıntıları gönderdi.

"Lütfen," dedim kahkahalarım arasında. "Onları almalıyız."

"Pekâlâ," dedi gözyaşları yanaklarından süzülürken. "Sıkı tutun." Kalçalarımı sıkıca kavradı ve sola doğru kaymaya başladı, bizi yatak boyunca yavaş yavaş hareket ettirmek için kalçalarını kaldırdı. Yatağın diğer tarafına ulaştığımızda nefes nefese kalmıştım ve boşalmanın eşiğindeydim.

Bir avuç mendil kaptı ama bana vermedi. Onun yerine yüzümü temizlemeye başladı. Uzaklaşmaya çalıştım ama birbirimize bağlı olduğumuz için yapamadım.

"Bunu yapabilirim," diye itiraz ettim.

"Yapabileceğini biliyorum," dedi yüzümü silmeye devam ederek. "Bu dünyadaki en az seksi şey," diye sızlandım. "Ben bir hemşireyim. Daha kötülerini de gördüm," dedi kuru bir sesle.

"Evet, ama beni çekici bulman gerekiyordu."

"Her tarafın sümük olsa bile hâlâ manken gibi görünüyorsun," dedi hınzır bir sırıtışla.

"İçimdeyken sümük kelimesini söyleyemezsin," diye bağırdım, kendime bir mendil kaptım ve burnumu sildim, yüzüne ne kadar yakın olduğumu düşünerek sinirlendim.

Meydan okuyan bir kaş kaldırdı. "Kim demiş?"

"Herkes." Göğsümde bir omega hırıltısı yükseldi.

Liam'ın gözleri büyüdü. "Bana mı hırlıyorsun?"

"Evet," dedim kaşlarımı çatarak.

Göğsünden sıcak, parlak bir kükrete halinde kahkahalar fışkırdı. "Çok sevimli bir kedi yavrusu gibi konuşuyorsun."

Hırlamam şiddetlendi ama bu onu daha çok güldürdü. Hırlamam aramızda titreşirken kolları etrafımda sıkılaştı, beni sıcak tenine doğru tuttu.

"Kediciğim." Kalçalarını benimkilerle buluşmak için itti. İnledim, sıcak zevk içimde sallanırken sahte öfkemi unuttum.

"Liam," diye nefes nefese ona sarıldım.

"İşte bu kadar." Parmakları kalçama saplandı ve içimde küçük zevk şimşekleri çaktırdı. "Benim için çok iyi gidiyorsun."

"Aman Tanrım," diye bağırdım. "Tam oraya." Düğümü içimde daha da büyümüş gibiydi. Orgazmım üzerime çökerken gözlerim dalgalanarak kapandı.

Liam'ın eli saçlarımı sıkıca kavradı. "Boşaldığında gözlerini benden ayırma," diye hırladı.

Onun ateşli bakışlarına karşılık verdim, içime derinlemesine boşalırken dudaklarım aralandı. "Siktir, siktir," diye homurdandı. "Sen çok iyi bir kızsın. İnanamıyorum ne kadar şanslı olduğumu."

Göğsüne yığıldım, tüm gerginliğim kaslarımdan sızıyordu. "Bunu çok iyi yapıyorsun," diye inledim.

Ne diyeceğini bilemez bir halde kıcımlı hafifçe okşadı. Nefes alış verişimiz normale döndüğünde parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Peki Cillian dışında ailenin geri kalanıyla yakın mısın?"

Liam kıkırdadı ve yüzünü ovuşturdu. "Şu anda bunu mu düşünüyorsun?"

Kendimi onun göğsüne yasladım. "Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

Parmağını burnumun yamacında gezdirdi. "Hislerimiz karşılıklı."

Birbirimizin gözlerinin içine baktık, o anın şefkati içimi doldurdu. Derin bir nefes aldı ve yüzümü boynunun kıvrımlarına sıkıştırdı. "Ailemle işler... karmaşık" dedi. Vücudunu kaplayan ani gerginlik bana sözlerinin yetersiz olduğunu söyledi. Tuttum

Sessiz, onu acele ettirmek istemedim.

"İki kız kardeşim var; biri benden bir yaş küçük, diğeri de iki yaş küçük. İkisi de beta. Biri birkaç yıl önce evlendi ve diğeri annemle birlikte yaşıyor. Cillian onun erkek kardeşi ama ben büyürken İrlanda'da yaşıyordu, bu yüzden onu ancak son birkaç yıldır tanıyabildim."

Başka bir şey söylemeyince, "Peki ya baban?" diye sordum.

"O öldü." Çenesi sıkıştı ve parmaklarımı yüzünde gezdirdim.

"Üzgünüm," diye mırıldandım.

"Üzülme," dedi beni sıkarak. "O lanet olası bir pislikti. O bir alfabeydi ve annem de bir omega. Lisede tanışmışlar ve annemin tamamen kendisine ait olmasını istemiş. Onu arkadaşlarından ve ailesinden soyutladı ve bir sürüye ihtiyacı olmadığına ikna etti. Sonra da hayatını içerek geçirdi. Ona yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmadı."

Kollarımı ona doladım. "Bu korkunç bir şey." Liam'ın çocukken böyle bir evde büyüdüğünü hayal etmekten nefret ediyordum.

"Yıllarca kıt kanaat geçindik. Babam annemin çalışmasını istemiyordu ama annem yemek yiyebilmemiz için el altından temizlik işleri yapıyordu. Zamanla

Ergenlik çağına gelip para kazanmaya başladığımda daha iyiydi. Boktan bir mahallede yaşıyorduk. Çetelerin, uyuşturucunun ve yeraltı dövüşlerinin toplandığı bir yerdi. Neyse ki çeteler beni ele geçirmeden önce bu adam beni dövüş ringine aldı. Cüssem ailemi güvende tutmama yardımcı oldu."

"Bear'la orada mı tanıştın?" Ben sordum.

Başını salladı. "Işıkları açık tutacak ve masaya yemek koyacak kadar para kazandım ama dövüşmeyi sevmiyordum. Kendimi iyileştirmek için ilk yardım öğrenmek zorunda kaldım ve bu konuda oldukça iyiydim. Diğer çocuklar dövüşlerden sonra benden kesiklerini dikmemi istemeye başladılar, bu da bana sıhhiyeciyi olma fikrini verdi. Alfa kabul eden bir hemşirelik programı bulana kadar birkaç yıl ambulansla çalıştım."

"Bazıları değil mi?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Çoğunda yok." Elini kığıma yerleşene kadar sırtımda gezdirdi. Üzerimdeki sahiplenici dokunuşunu sevdim ve gülümsememi engelleyemedim.

"Ama hemşireliği seviyorsun?" Ben sordum.

"Bazı kısımlarını seviyorum. Seni gören doktor gibi alfa doktorların altında bir hastanede çalışmak oldukça sefil olabiliyor." Devam etmeden önce duraksadı. "Anneme ve kız kardeşlerime para gönderebilmek için fazladan vardiya alıyorum. Seninle geçirdiğim o gece için para biriktirmem aylarımı aldı." Gözlerime bakmadı ve kokusunun hafif yanık kenarını yakaladım.

"Liam," diye nefes aldım, yüzümü boynuna bastırarak. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Her kuruşuna değer." Elini saçlarımda gezdirdi. "Ama seni kandırmışım, olmadığım bir şey olduğumu düşünmeni sağlamışım gibi hissediyorum."

Dudaklarım kıpırdadı. "Şey, daireni gördüm yani..." Liam'ın şakacı kaşlarını çatmasına kıkırdarak devam ettim. Göğsümdeki gerginlik hafifledi. Onu mutsuz görmekten nefret ediyordum.

"Bear beş parasız değil," dedi. "Bence dükkânından iyi para kazanıyor."

"Evet, ama dükkanını gördün mü? İç tasarımıyla ilgilenmesini beklemezdim. Ya da yırtık olmayan kanepeleri."

Liam homurdandı. "Bu doğru."

Yer değiştirdim ve düğümünün içimde gevşediğini hissettim. Hırladı, sanki beni kendisine bağlı tutmak istiyormuş gibi kolunu etrafımda sıktı. Nasıl hissettiğini biliyordum. Onun içimde olması bana bir güvenlik ve bağlantı hissi veriyordu.

"Gerçekten sakıncası yok mu?" diye sordu, sözlerinde sessiz bir kırılma vardı.

"Tabii ki yok. Hiç param yok ki. Şimdi seninkini aldığım için kendimi kötü hissediyorum."

Elini sertçe kıcıma indirdiğinde nefes nefese kaldım. "Bu ne içindi?"

Liam sırtıttı. "Çünkü ben istedim." Yatıştırıcı bir şekilde popomu okşadı. "Ve çünkü senin böyle konuştuğunu duymaktan hoşlanmıyorum. Hayatını kolaylaştırıcaksa sahip olduğum her şeyi sana seve seve veririm."

"Sadece burada benimle olmanı istiyorum," dedim usulca.

"Bu kesin." Beni sıcak bir şekilde kucakladı. Vücudu o kadar büyüktü ki içinde kayboluyormuşum gibi hissettim ve bu dünyadaki en güzel duyguydu.

Düğümü gevşedi ve benden kayarak göğsünden bir hırıltı çıkmasına neden oldu. Kalçalarımı esnetme ihtiyacı duyarak üzerinden yuvarlandım. Kendini yan tarafına yasladı ve dölünün benden döküldüğü yere baktı. Hırıltısı şiddetlendi ve iki kalın parmağını içime bastırdı.

"Sahiplenici mi hissediyorsun?" Kıkırdadım.

"Senin her parçanı sahipleniyorum." Sözleri aramızdaki boşlukta asılı kaldı, yıkıcı bir samimiyetle. Dudaklarım aralandı, parmaklarımı onun sert çenesinde gezdirirken göğsümü bir huzur duygusu doldurdu.

"Çok ateşlisin." Gözlerim kaslı göğsünde gezindi. Tüm boş zamanını spor salonunda geçirdiği konusunda şaka yapmıyordu.

Liam parmaklarını içimde kıvırdı ve ben inledim, bu da onun yüzünde kendinden memnun bir gülümsemenin yayılmasına neden oldu. "Kahretsin, beni mutlu ediyorsun."

Beni kendine çekti, yüzüme, boynuma ve göğüslerime öpücükler kondurdu. Kollarımı ve bacaklarımı ona doladığımda içimden bir kıkırdama yükseldi ve kendimi hiç bu an kadar mutlu hissedip hissetmediğimi merak ettim.

LIAM

T Acı dolu iniltilerin sesi beni uykumdan uyandırdı. Kolumu uzatıp sesin kaynağını bulmaya çalışırken kafam karışmış ve sersemlemiştim. Bir şeye sürtündüm... hayır, *birine*.

Bir sarsıntıyla doğruldum, Westin'le birlikte uyuyakaldığımı ve korkunç gürültünün kaynağının *o* olduğunu fark ettiğimde panikle uyandım.

Yumuşak ışık yatağın kenarına kıvrılmış, sızlanıp ağlayan omega'mı aydınlatana kadar komodinin lambasını kurcaladım.

"Westin, tatlım?" Elimi kolunda gezdirdim ama cevap vermedi.

Kahretsin, kahretsin. Kabus görüyor olmalı. Onu korkutmadan uyandırmalıyım.

Kolunu tuttum ve hafifçe sarstım ama bu sadece ağlamasına neden oldu.

"Tatlım, uyan. Kötü bir rüya görüyorsun," dedim çaresizlik sesimi doyurarak. Vücudunu kendime doğru çevirdim ve saçlarını yüzünden çektim. Gözleri buruşmuştu ve yanağından bir damla yaş süzülüyordu.

"Westin," dedim sesimi yükselterek. "Uyan."

Gözleri irkilerek açıldı ve bir çılgılla kolumu iterken yüz ifadesi panik ifadesine dönüştü.

Yüzü bembeyaz kesilmiş bir halde kendi içine kıvrılırken kalbim parçalandı.

"Sen iyisin. Güvendesin," dedim, sesim kısıktı. "Kötü bir rüyaydı."

Gözleri donuktu ve beni duyduğundan emin değildim. Çaresizlik beni ele geçirirken kalbim küt küt atıyordu. Alfa içgüdülerim beni omega'mı yatıştırmaya itti ve göğsümde yumuşak bir mırıltı başladı. Mırıltı panik katmanlarının altına ulaştığında Westin'in vücudu yavaşça açıldı.

"Liam?" diye fısıldadı kısık sesle.

"Ben buradayım." Ona doğru uzandım ama sonra tereddüt ettim. "Sana dokunabilir miyim?"

Başını salladı, bu hareket ona acı vermiş gibi görünüyordu. Yanına uzandım, kokumu daha fazla alabilmesi ve göğsümdeki titreşimleri hissedebilmesi için başını göğsüme bastırdım.

Kendimi sakinleştirmek için derin nefesler almaya çalıştım. Westin'in acı dolu çığlıklarının beni bu kadar tedirgin ettiğini hiç hatırlamıyordum.

"Kabus ne hakkındaydı?" diye sordum. Nedense bilirsem bir daha olmasını engelleyebilmişim gibi geliyordu.

Uzun bir sessizlik oldu. Konuştuğunda beni reddedeceğinden emindim. "Saldırıyla ilgiliydi."

Ellerim onun etrafında kenetlendi. Gray bize fırının yanındaki ara sokakta Westin'e saldıran alfadan bahsetmişti. Onu üzmemek istemediğim için bunu ona sormamıştım ama acısını dindirmeyi çok istiyordum. Orada olamadığım için nefret ediyordum.

"Çok üzgünüm tatlım," dedim, keşke doğru kelimeleri bulabilseydim. Aklımdan korkunç bir düşünce geçti. "Çok kabus gördün mü?"

Omuz silkmesi bana bilmem gereken her şeyi anlattı ve boğazım sıkıldı.

"Bu çok aptalca," dedi gözyaşlarını silerken. "Gerçekten bir şey olmuş gibi değil. Bunu atlatmam gerekiyor ama sürekli rüyalarım giriyor."

Başparmağımı yanağında gezdirirken kaşlarımı çatmıştım. "Neden bahsediyorsun sen? Saldırıya uğradın. O denedi-" Sözlerimi yarıda kestim, kelimeleri söyleyemiyordum. "*Tabii ki* büyük bir mesele."

Yüzünü boynuma bastırdı. "Uyandırdığım için özür dilerim."

"Öyle söyleme." Sesim yumuşaktı ama iç i n d e çelikten bir akım vardı. "Senin için burada olmak istiyorum."

Sanki kendi içine çekilmeye çalışıyormuş gibi kıpırdandı. Göğsümde rahatsız edici bir his yükseldi. Bir yanımda ona uyup bu konuyu kapatmam gerektiğini söylüyordu ama bunu tek başına taşımasına da izin veremezdim. Şansımı zorlamadığımı umarak, "Bazen bu konuda konuşmak iyi gelir," diye mırıldandım.

"Bu konuda pek iyi değilim."

Elimi sırtına götürdüm, boynuna yerleştirdim ve hafifçe sıktım.

En küçük bir inilti duyuldu ve ben dehşete kapılarak hemen bıraktım.
"Seni incittim mi?"

"Hayır. şey... pek sayılmaz. Sadece boynum ve başım ağrıyor," diye fısıldadı.

Bunu itiraf etmenin ona ne kadara mal olduğunu merak ettim.

"Buz yardımcı olur mu? Ya da ısı? Ağrı kesici getireyim mi?" Eğer migreni varsa, daha özel reçeteli ilaçlara ihtiyaçı vardı.

"Bana sarılmaya devam edecek misin?" Sesi çatallaştı ve bir damla gözyaşının çıplak göğsüme damladığını hissettim.

"Eğer istersen sana sonsuza dek sarılırım."

O kadar uzun süre sessiz kaldık ki uyuyakalmış olabileceğini düşündüm.

"Bu konuda nasıl konuşacağımı bile bilmiyorum. Her şeyi bastırmaya o kadar alıştım ki," dedi usulca.

"Bazen bazı şeyleri yüksek sesle söylersek üzerimizdeki gücünü kaybeder," dedim usulca.

Elini uzatıp yüzümü kavradı ve parmaklarını sakalımda gezdirdi.

"Beni nasıl bu kadar kolay kıstırdığını düşünüp duruyorum. Kot pantolonumu indirdi ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Theo onu durdurmasaydı bana tecavüz edecekti. En korkutucu kısmı da bu - böyle bir şey tekrar olabilir ve ben de aynı şekilde çaresiz kalabilirim."

Omega'm için bir öfke ve keder dalgası hissettim. "Çaresiz olmaktan çok uzaksın ve artık seni korumak için hepimiz varız."

Başını göğsümden kaldırdı ve sonunda bakışlarımla buluştu. "Ama her zaman yanımda olmayacaksın. Hem zaten güvende olmak için etrafımda bir maiyete ihtiyaç duymak istemiyorum. Son iki yılımı savunma derslerinde geçirdim ama iş başa düştüğünde öğrendiğim her şey yok oldu sanki."

"Kendini savunma dersi mi?" Ben sordum.

"Arkadaşım Josie, Luc adında bir spor salonu sahibiyle omegalar için bir savunma dersi düzenlemesi konusunda konuştu."

Kendimi durduramadan göğsümden bir hırıltı yükseldi. Saçma olduğunu biliyordum ama başka bir adamın ona kendini savunmayı öğretmesi fikri beni kıpkırmızı yaptı. "Bear ve ben dövüşmek için seni eğitmeye yardım edebiliriz," diye ağzımdan kaçırdım. Ben olsam

Becerilerini gerçekten kullanmak zorunda kalmadığından emin olmak istiyordum ama kendini zayıf görmesinden nefret ediyordum.

"Gerçekten mi?" Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve göğsüme bir haklılık hissi yerleşti.

Westin gülümsediğinde dünyadaki her şey doğru görünüyordu. "Elbette, kedicik," dedim alnından öperek.

Kendime karşı dürüst olursam, bu fikir beni tedirgin ediyordu, özellikle de sağlığının nasıl gittiğini bilmediğimiz için. Onu riske atmak istemedim ama buna ihtiyacı olduğunu da biliyordum.

"Bu lakap hakkında ne düşündüğümünden emin değilim," dedi ama dudaklarındaki yumuşak gülümseme onu ele verdi.

Boynunu rahatsız etmemek için dokunuşumu tüy kadar hafif tutarak saçlarını okşadım. "Gözlerini kapat," dedim nazikçe. "Kabuslarını uzak tutmak için burada olacağım." Westin tekrar uykuya daldıktan sonra uzun süre uyanık kaldım. Gray'le saldırganı kiralayan kişiyi bulma konusunda konuşmam gerekiyordu. Yakalanmaları ve haklarından gelinmesi gerekiyordu. Öfke göğsümü yakıyordu ve beni sakinleştiren tek şey Westin'in küçük bedeninin benimkine yaslanmasıydı. Uzun zamandır böyle bir öfke hissetmemiştim, en son babamın annemi dövmesini engellediğim zamandan beri. Kolunu kırmıştım ve o kolunu asla anneme karşı kaldırmamıştı.

Tekrar.

Westin güvende olmayı hak ediyordu ve ben de bunun gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapardım.

WESTIN

T üzerime sardığım havluyla banyodan çıktığımda oda dönmeye başladı. Yavaş ve ağır adımlarla yatağı doğru yürürken dişlerimi sıktım. En son gecenin KABUS sarıldı için Ben, birlikte ile Liam'ın beni böyle görmesinden utandım. Gece bana karşı çok şefkatliydi ve ben de hayatımdaki insanlara güvenmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyordum. zayıflıklarımı bana karşı kullanmamak için.

Şiltenin üzerine çöktüm ve başımdan boynuma doğru yayılan acıyla nefes aldım. Semptomlarım uzun zamandır bu kadar kötü olmamıştı ve çocukların beni böyle görmesini istemiyordum. Eşofmanlarımı ve Liam'ın geri vermeyi reddettiğim kazağını giydim. Sonunda kendimi ayakta durmaya zorladım, bir baş dönmesi dalgasının içinden nefes alıp veriyordum.

Koridordan aşağıya, erkeklerin beni beklediğini bildiğim oturma odasına doğru ilerlerken adımlarım yavaştı. Acı bir alfa kokusu dalgası üzerime çöktü ve duraksamama neden oldu. Köşeyi dönmeden önce durdum ve alçak sesleri dinledim.

"Şimdiye kadar ne buldun?" Liam sordu.

"Tüm mektupları adli tıp uzmanıma gönderdim. Onlardan parmak izi almaya çalışacak ve herhangi bir kalıp olup olmadığını görmek için yazıları analiz edecek," diye cevap verdi Gray.

Takip mektuplarımdan bahsettiklerini fark ettiğimde kalbim daha hızlı çarpmaya başladı.

"Peki ya ona saldıran adam? O bir şey söyledi mi?" Henry sordu.

"Polise kendisini birinin kiraladığını itiraf etti ama kimliğini bilmiyordu. Daha fazla bilgi almak için peşinden birini göndermeyi düşündüm ama henüz bunu yapmadım," dedi Gray.

Alnımı duvara yasladım ve göğsümdeki gerginlikten nefes aldım.

"Ya bunu uyduruyorsa ve gerçek takipçi oysa? Birinin onu kiraladığını nereden bileceğiz?" Bear hırlayarak sordu.

"Bilmiyoruz," dedi Gray. "Mektuplar o kadar sahiplenici ki, bunları yazan kişinin ona saldırması için başka birini tutması mantıklı değil. Ancak zamanlama, mektupların ve saldırının ilgisiz olduğunu düşünmeyi zorlaştırıyor."

"Saldırganın izini sürmeliyiz," dedi Liam, sesi öfke doluydu.

Tenim sıcak ve kızarmış hissediyordum ve tekrar başımın döndüğünü hissederek duvara tutundum. Kabusları kontrol edemesem de, uyanıkken saldırı anılarını uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım. Şimdi hepsi geri geliyor, rüyalarımnda hissettiğim aynı çaresizlikle dolup taşıyordu.

İnlemiş ya da bir tür ses çıkarmış olmalıyım çünkü acı bir çam dalgası üzerime çöktü ve sonra Gray önümdeydi.

"Oh, aşkım." Beni kucağına aldı, kanepeye taşıdı ve kucağına oturttu.

"Özür dilerim." Kucağından inmeye çalıştım ama beni sıkıca tuttu. Liam, Henry ve Bear endişeli ifadelerle bana bakıyorlardı. Kendime gelmem gerekiyordu. Saldırı hakkında konuşmalarını dağılmadan dinleyemeyecek kadar zayıf mıydım?

"Bunu duymak zorunda kaldığınız için üzgünüm prenses. Sizi güvende tutacağımıza söz veriyorum," diye mırıldandı Gray.

"Benden bir şeyler saklamamalısın. Bu benim sorunum," dedim.

"Hiç de bile," dedi Bear, koltukta yanımıza geçerek. "Sen bize aitsin, yani bu *bizim* sorunumuz."

Henry kollarını kavuşturmuş, sehpanın karşısından bana bakarken, "Yük olacağım diye endişelenmeye başlamadan önce kes şunu," dedi.

"Sadece... duracak mısın?" diye sordum.

"Evet. Bundan hoşlanmadım." Ayağa kalkıp odadan çıkarken son derece hoşnutsuz görünüyordu ve bana kahvaltı getirmesi gerektiğine dair bir şeyler mırıldandı.

Şaşkın bir kahkaha attım ama bu hareket kafatasımda bir acı parçasının patlamasına neden oldu. Gözlerimi kapattım ve nefes aldım.

"Sorun nedir?" Liam sordu. Gözlerindeki ifadeden bu oyunu oynamama tahammül edemeyeceğini anlamıştım.

"Başım hâlâ ağrıyor," diye itiraf ettim.

Liam sehpanın etrafından dolaşarak, "Onu buraya ver," dedi.

Gergin bir an için Gray'in gitmeme izin vermeyeceğini düşündüm. Ama sonra Liam'ın kollarındaydım.

"Başından başka neyin ağrıyor kedicik?" diye sordu.

Burnumu kıvırdım. "Sanırım bu lakap kalıcı olacak."

"Sevmiyormuş gibi davranma. Ve soruya cevap ver."

Kaçma dürtüsüyle savaşıarak ağırlığımı değiştirdim. "Boynum da öyle. Ve başım dönüyor."

Alnıma nazik bir öpücük kondurdu. "Bana söylediğin için aferin kızıma. Zor olduğunu biliyorum."

"Neden bu kadar zor olduğunu bilmiyorum," dedim. "Çok aptalca, gerçekten."

"Öyle söyleme. Geçmişte sana nasıl davranıldığından dolayı bu senin için zor. Pratik yaptıkça kolaylaşacak."

"Zorla alıştıрма," dedim kuru bir sesle.

"Ne gerekiyorsa." Beni mutfığa taşıdı ve adaya oturttu. "Bu sabah senin için yeni ilaçlar aldım. Eminim Sol'daki doktorlar sana daha iyilerini bulabilirler ama umarım bunlar acını hafifletir."

Bana iki hap uzatırken "Teşekkür ederim," dedim. Parmaklarım onları kavradı. Ağrıma bir şey yapmasalar bile, onları benim için almış olması yeterliydi.

"Arabaya binecek kadar iyi hissediyor musun?" Henry yanıma bir tabak yemek koydu ve elini sırtımda gezdirdi.

"İyi olacağım," dedim.

Henry ağızma bir çatal dolusu krep uzattı. Dudaklarımı büzdüm ama yüz ifadesi kazanamayacağımı söylüyordu. Dudaklarımı araladım, akçaağaç şurubunun tatlılığı dilime çarptı.

Bear ıslık çalarak, "Vay canına, beta kontrolü ele alıyor," dedi. Ona kaşlarımı çattım ama yanıma geldi ve beni yanağımdan öptü. "Kendini iyi hissetmediğin için üzgünüm bebeğim."

"Teşekkürler," dedim usulca ve Henry'den daha fazla lokma kabul ettim, ta ki midem çalkalanmaya başlayıp daha fazla yiyemeyinceye kadar.

Çocuklar arabayı toplarken Liam üzerimde geziniyor, elleri tenimden hiç ayrılmıyordu. Sonunda beni arabaya kadar taşıdı ki bence bu aşırıya kaçmaktı. Beni taşıyanın Liam olmasına Gray'in ters ters baktığını fark ettim ve bu omega'mı gerdi. İkisi de bir sürü olabileceğimizi söylemişti ama birbirlerinden nefret ediyorlarsa bu nasıl olabilirdi?

Liam beni arkaya yerleştirdi, aldıkları kabarık battaniyelerden birini üzerime sardı ve alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Şaşırtıcı bir şekilde Gray de arkaya geçti ve beni iki alfanın arasına sıkıştırdı.

Yol boyunca uyuklayıp durdum, Liam'ın kolları sanki beni bırakmaya dayanamıyormuş gibi sıkıca sarılmıştı.

WESTIN

W Yolda beş saat daha geçirdikten sonra bir sonraki otelimize girdik. Baş ağrım azalmış ve uzuvlarım güçlerinin bir kısmını geri kazanmıştı.

Henry park ederken, "Bu otel dünkü kadar güzel değil," diye uyardı. "Burada fazla seçenek yoktu."

Luna kırsalının tam ortasıındaydık. Buğday tarlaları yolları kaplıyor ve uzaktaki dağlar güzel bir fon oluştıuruyordu. Beş yıldızlı konaklama yerlerinin olmamasına şaşırmadım.

"Sanırım hayatta kalacağız," dedim gülümseyerek. Arabadan indiğimizde Henry'nin elini tuttum. "Bütün otelleri ayarladığın, arabayı sürdüğün ve her şey için sana yeterince teşekkür ettiğimi sanmıyorum. Sana minnettarım."

Kızardı ve elimi sıktı. "Elbette, güzelim. Ben mutluyum için."

Başımı eğdim ve sözlerinin aklımda yer etmesine izin verdim. Gerçekten mutlu görünüyordu.

Bunu benim için yap.

"Biraz kendini savunma pratiği yapmaya hazır mıyız? Yeteneklerinizi görmek istiyorum." Bear bize katılırken ellerini birbirine sürttü. Liam onlara teklifinden bahsetmişti ve Bear çok heyecanlanmıştı.

"Bana nasıl kirli dövüşüleceğini öğrettiğin sürece," dedim sırtarak.

"Aynen öyle," dedi Bear, beni yanına çekip başımın üstünü öperek. "Hepimizi alt etmeni görmek için sabırsızlanıyorum, küçük vahşi savaşçı."

Liam ve Gray'in gece için ihtiyacımız olan bavulları çıkardıkları karavanın arkasına yaklaştık. Yardıma ihtiyaçları olup olmadığını sormamam gerektiğini biliyordum. Çocuklar benim asla bir şey taşımamam gerektiği konusunda hemfikir di.

"Daha iyi hissettiğinden emin misin prenses?" Gray beni göğsüne çekerek sordu. "Bu akşam her zaman sakın olabiliriz."

"Hayır, kendimi iyi hissediyorum. Dövuş pratiğı yapmak istiyorum." Parmaklarımı, içinden gümüş ipliklerin aktığı sakalında gezdirdim.

Gray hâlâ emin görünmüyordu, bu yüzden kollarımı ona doladım, yüzümü göğsüne bastırdım ve yağmur fırtınaları ve çam kokusunu içime çektim. Beni vücudunun sağlam kalkanıyla sardı.

"Önce bir akşam yemeğı yiyelim, sonra da bu otelin spor salonuna bir göz atarız," dedi ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Öpücüğü derinleştirmek, daha fazlasını talep etmek istiyordum. Ateşimin çılgınca yükselmeye başlamasının yanı sıra Gray bana nazik öpücükler vermek ve okşamak dışında hiçbir şey yapmamıştı. Ondan daha fazlasını istiyordum ama ikimiz de kendimizi tutuyorduk. Bana nasıl davrandığına dair suçluluk duygusunu hâlâ taşıdığından oldukça emindim ve bu yüzden kalbimde hâlâ bazı yaralar vardı. Ama her geçen gün daha da iyileşiyorlardı. İlgisi ve nezaketiyle onları iyileştirdi.

Bear, Henry'ye bakarken gözlerinde alaycı bir parıltıyla, "Hadi şu üç yıldızlı otel rezaletine bir bakalım," dedi.

Bear'ın yan tarafına dirsek attım. "Senin dairenden daha iyi olduğu sürece, sanırım hayatta kalacağız."

"Dairemiz o kadar da kötü değil," diye mırıldandı Liam, karavanın arka kapısını kapatıp iki bavul aldı.

"Kanepe ortadan ikiye ayrılmıştı." Liam'a bir öpücük gönderdim. Kaşlarını çatı ama saklamaya çalıştığı gülümsemeyi görebiliyordum.

Gray bir eliyle bavulunu tutarken diğer eliyle de benim elimi tuttu ve otele girdik. "Tahmin ettiğim gibi, görünürde tek bir mermer heykel bile yok," dedi sade otel lobisine bakarak.

Ürkek bir kahkaha attım ve tam zamanında ona bakıp dudaklarında bir gülümseme hayaleti gördüm. "Ayrıca her yerde garip metal masalar ve paslanmaz çelik eksikliği var," dedim, korkunç sehpaasına atıfta bulunarak.

"Dairemden nefret ettiğini biliyordum," dedi.

Asansöre bindiğimizde "Nefret ağır bir kelime," dedim. Gray'in alayları karşısında göğsümdeki gerginlik yatıştı.

Otel lüks değildi ama bitişik iki süitimiz temizdi. Oda servisi istedik ve Gray yemek yerken kucığına oturmam için ısrar etti. Omega'm bu ilgiden hoşlanmıştı ama Liam'ın hamburgerini yerken kaşlarını çatmasına engel olamadım. Hastanede bana davranışları yüzünden Gray'e kızgın olduğunu biliyordum ama sanki aralarında başka bir şey varmış gibi görünüyordu.

"Pekâlâ, hazır mısınız?" Hepimiz yemeğimizi bitirdikten sonra Bear sordu.

"Evet." Gray'in kucığından kalktım ve onun hoşnutsuz hırıltısı karşısında gülümsememi gizledim.

Hızla egzersiz kıyafetlerimi giydim ve yatak odasından çıkarken neredeyse Henry ile karşılaşıyordum. Gergin görünüyordu ama beni görünce yüz ifadesi değişti.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Hiçbir şey," dedi çabucak.

Gözlerimi ona diktim, bekledim.

Ofladı, dudaklarına bir gülümseme değdi. "Senden hiçbir şey saklayamam, değil mi? Dövüş hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bu yüzden yardımcı olamayacağım."

"Birlikte pratik yapabiliriz." Parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

Omuzları biraz gevşedi. "Seni onlar gibi koruyamayacağıma aldırmadığın sürece sorun yok."

"Henry." Kaşlarımı çattım. "Bu yolculukta benim için, hepimiz için zaten çok şey yaptın. Dördüncü bir korumaya ihtiyacım yok, tamam mı? Ben sadece... Ben sadece burada olduğun için mutluyum." Henry'nin bir beta olması ya da farklı becerilere veya geçmişe sahip olması benim için önemli değildi ama şimdi umursayıp umursamadığını merak ediyordum.

"O kadar mükemmelsin ki." Yüzümün kenarlarından tuttu ve sıcak bir öpücük için beni kendine çekti. Dili benimkiyle dans etti ve ben onu daha da yakınımda isteyerek inledim. Çekildiğinde ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk.

"Bu gece seni yatağımda istiyorum," dedi, sesi alçaktı.

"Öyle mi?" Utangaç bir şekilde sordum.

Duvara yaslanana kadar beni geriye doğru itti. "Evet. Senin o tatlı amını özledim."

İçimden bir ürperti geçti ve kendimi savunma planından vazgeçip onu koridorda becermek istedim. Henry sanki düşüncelerimin yönünü sezmiş gibi kıkırdadı.

"Mükemmel amcığına burada mahvetmeden önce gitsek iyi olur."

Elimi tutup beni neredeyse kapıya kadar sürüklerken inledim.

"AFERIN KIZIMA," DEDI BEAR, ONA ATTIGI YUMRUKTAN KAÇARKEN.

Ben.

Kahretsin, böyle şeyler söyleyip duruyordu ve iç çamaşırımın ıslanmasına engel olamıyordum. Gözlerindeki parıltı bana ne yaptığını bildiğini söylüyordu ve bu beni teşvik etti. Yere doğru eğildim ve bacağımı onunkinin arkasına geçirip onu yere sermeye çalışarak ona doğru hücum ettim.

"Bacağını bağla," diye bağırdı Liam.

Elimden geleni yaptım ama hareketlerim beceriksizceydi. Bear tökezleyerek geri çekildi, ama düşmek yerine yere yığılan ben oldum.

Nefesimi tutarken bir tutam saçımı yüzümden savurdum.

Liam ve Gray hemen üzerime atladılar. Gray yaralarımı kontrol etmek için ellerini vücudumda gezdirdi ama Liam onu kenara itti. "Hemşire olan benim. Onu kontrol etmesi gereken kişi benim."

Gray Liam'ı geri itti ve ben de gözlerimi devirdim.

"Aslında iyiyim ama kalkmak istiyorum," dedim.

Bear görüş alanımda belirdi ve kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Bir hışımla onu kenara ittim ve ayağa kalktım.

"Böyle yapma bebeğim," dedi sırtarak. "Beni kısa sürede alt edebilirsin. Yine de kirli dövüşmeye başlamalısın."

Henry, "Bana iyi göründü," dedi.

"Benim yere düşmem iyi mi göründü?" Kollarımı kavuşturdum.

Henry'nin gözlerinin yüzüme dönmeden önce göğüslerime kaydığını gözden kaçırmadım. "Demek istediğim, onu alt etmeye çok yakınmışsın gibi görünüyordu."

Öfkelendim. "Tekrar deneyelim."

"Hayır, bu çok fazla," dedi Gray. "Kendine zarar vereceksin." "Ona ne yapacağını söyleme," diye karşılık verdi Liam, Gray'in yüzüne bakarak. Saldırganlıkları kokularına sinmiş, omega'mı germiştir.

Bear'a bıkkın bir bakış attım ve o da beni yanına aldı.

"Bunu aralarında halletmeleri gerekiyor," diye mırıldandı kulağıma. "Onları görmezden gel. Hadi tekrar pratik yapalım."

Her ikisi de kollarını kavuşturmuş, taş suratlı duran iki alfaya baktım. Oda onların asidik kokularıyla çalkalanıyor, omega'mı derinden rahatsız ediyordu.

Henry beni dürterek, "Hadi, bana nasıl yapıldığını göster," diye teşvik etti.

"Peki," dedim.

Bear bana doğru geldi ve bu sefer bacağımı onunkine dolamayı başarak onu mindere indirdim. Ne yazık ki bacaklarına dolandım ve onun yanında yere düştüm.

"İşte bu! Harika iş," dedi Bear bana sırıtarak.

Gülümsemesine karşılık verdim, bir güven kıvılcımı hissettim. Belki de iş kendimi savunmaya geldiğinde tamamen işe yaramaz değildim.

Paspasın üzerinde ayak sesleri duyuldu ve başımı kaldırdığımda Liam'ın üzerime doğru geldiğini gördüm. "Bu kadar yeter," dedi, kalkmama yardım etti ve ellerini vücudumda gezdirdi. "Kendine zarar vereceksin."

"Yani ona emir vermek senin için sorun değil de benim için mi?" Gray homurdanarak tepindi.

Bear, "Bence Westin ne zaman yeteceği konusunda kendi kararını kendisi verebilir," dedi.

"Sanki sen ona durmasını söyleyecekmişsin gibi. Sen de en az onun kadar pervasızsın," diye tersledi Liam.

Çenem düştü. "Bu hiç adil değil."

Alfalar beni görmezden geldi.

"Neden siz ikiniz ona bu işin nasıl yapıldığını göstermiyorsunuz?" dedi Bear, kolları bükülmüş Liam'a doğru bir adım atarak.

"Tamam. Sen ve ben." Liam Gray'i işaret etti.

"Eğer beni alt edebileceğini düşünüyorsan," diye karşılık verdi Gray, parmak eklemlerini kırarak. "Ne oluyor lan?" Henry'ye mırıldandım, o da kolunu

Etrafımı sardı ve beni odanın kenarına götürdü.

İç çekti. "Bu alfa saçmalığını anlamıyorum ama sanırım Bear haklı. Bunu yapmaları gerekiyor. Bir an önce bitsin bari."

"Kavga etmelerini istemiyorum," dedim.

Bear yanıma geldi. "Bırak olsun, bebeğim."

"Ama neden böyle olmak zorunda?" Ben sordum. "Eğer bu benim onurum için bir çeşit savaşsa-"

"Öyle olduğunu sanmıyorum," dedi Bear sözümü keserek. "İkisi de küçük ve güzel bir omega'nın etrafındaki baskın alfalar. İçgüdülerini onları sürü hâkimiyeti için savaşmaya itiyor."

"Ne? Bu çok aptalca. Sürü hiyerarşisine ihtiyacımız yok," dedim.

"Alfalar biraz aptaldır," dedi Henry.

Liam ve Gray tişörtlerini çıkarırken söyleyeceklerim dudaklarımda kaldı. Gözlerim kasların genişliğine daldı. Liam

Daha geniş ve biraz daha uzundu ama Gray de neredeyse onun kadar kaslıydı.

Karşı karşıya geldiler, ikisi de yumruklarını yüzlerinin önünde kaldırarak daire çizdiler. İlk hamleyi yapan Liam oldu, Gray'in kaburgalarına bir yumruk indirdi ama o bunu ustalıkla savuşturdu. Bear'ın elini tuttum ve sıkıca kavradım.

"Nasıl oluyor da hiç rahatsız olmuyorsun?" Bear'ın rahat duruşuna bakarak sordum.

"Yıllarımı alfaların saldırganlıklarıyla savaşmalarını izleyerek geçirdim," dedi kolayca. "İyi olacaklar."

Gray Liam'a vurduğunda irkildim, vuruş Liam'ın kolunu sıyrıp geçti. Eşit durumdaydılar. Dövüş hakkında pek bir şey bilmiyordum ama Liam'ın hareketleri daha ham bir saldırganlık gibi görünürken, Gray'inkiler kesin ve pratikti. Bir koruma olduğu için Gray'in dövüştüğünü görmek şaşırtıcı değildi ama Liam benim yanımda o kadar nazikti ki alfa saldırganlığını ön planda görmek şaşırtıcıydı.

Çıplak göğüslerinden ter parlıyordu ve endişemin bir kısmı yerini tahrik olmaya bıraktı. İkisine karşı bastırılmanın, ellerini üzerimde hissetmenin, birlikte hareket etmenin ve vücudumu çalıştırmanın nasıl bir şey olacağına dair görüntüler, dizlerimin bağı çözülene kadar gözlerimin önünden geçti. Alfa feromonları havayı doyururken yüzüm sıcacıktı. Eğer parfüm kullanabilseydim, şu anda oda benim kokumla dolmuş olurdu.

"Hadi," dedi Henry elimi tutarak. "Onları kendi hallerine bırakalım." "Ne? Hayır. Ben kalmalıyım... Bilmiyorum, işleri yumuşatmak için mi?"

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Bu işi çözmeleri gerekiyor ve benim de kızıma ihtiyacım var." Ateşli gözleri vücudumda gezindi.

Henry beni salondan çıkarırken Bear göz kırparak, "Birbirlerini öldürmediklerinden emin olacağım," dedi.

Asansöre bindiğimiz anda vücudu üzerimdeydi. Beni duvara yasladı, kolları beni hapsetti.

"Sence iyi olacaklar mı?" Dudağımı ısırarak sordum. "İyi olacaklar," dedi Henry. "Ve şu anda, sadece ben olmak istiyorum düşünüyorsun."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Kıskandın mı?"

"Bir alfa olmayabilirim ama yine de sana karşı sahipleniciyim," dedi, sesi derindi ve dikkatle gözlerimin içine bakıyordu.

"Mmm. Benimle sevişecek misin?" Alt dudağını ısırabilmek için parmak uçlarımda durdum.

"Sana istediğim her şekilde sahip olacağım." Aleti karnıma bastırdı ve ben de onun dokunuşuna doğru eğildim.

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı. Henry kalçalarımın tutup beni kaldırdı, böylece vücuduna sarıldım ve sonra koridordan odalarımıza doğru koşmaya başladım. Kollarında zıplarken güldüm, her adımda siki göbeğime sürtünüyordu.

Oda anahtarını karıştırdı, sonunda açana kadar küfretti. Beni odaya geri iterken ayaklarım yere çarptı.

"Duş almak ister misin?" diye sordu çenemi öperek. "Evet dersen, su tasarrufu yapmak için birlikte duş almamızda ısrar ediyorum."

"Çevre çok önemli," dedim sırtarak. Ama sonra tereddüt ettim. "Aslında sizden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Henry'nin kaşları çatıldı. "Elbette, güzelim."

"Benimle bir kendini savunma hareketi çalışır mısınız?"

"Ne hareketi?" Kapıya baktı. "Ayı'yı buraya geri getirmek ister misin?"

"Hayır," dedim dudağımı ısırarak. Endişem beni boğuyordu ama derin bir nefes aldım ve kendimi bunu söylemeye zorladım. "Yere düştüğümde kaçma pratiği yapmak istiyorum ama diğerleriyle pratik yaparsam tetikleneceğimden korkuyorum."

Henry beni kendine çekti. "Alfa oldukları için mi?" "Evet," dedim usulca.

"Senin için her şeyi yaparım," dedi. "Sadece işleri daha da kötüleştirmek istemiyorum."

"Sadece deneyebilir miyiz? Nasıl yapılacağına dair bir videoya baktım." "Bana ne yapacağımı söyle," dedi alnımdan öperek.

Desenli halının üzerine yüzüstü uzanana kadar kendimi yere indirdim. "Üstüme çıkman gerekiyor." İçimden bir endişe ürpertisi geçti.

Henry kendini yere bıraktı ama üstüme çıkmak yerine yanıma uzandı ve elini saçlarımda ve sırtımda gezdirdi.

"Seni incitecek hiçbir şey yapmayacağım," dedi.

"Biliyorum," dedim. Sözleri endişemi yatıştırdı ve yere doğru gevşedim.

Henry nazıkçe üzerime süründü. Hâlâ sertti, siki mükemmel bir şekilde kıcıma yaslanmıştı.

"Bundan nefret etmiyorum," diye mırıldandı kulağıma.

Kıçımı oynattım. "Bir saniyeliğine şuna bir iğne koy. Şimdilik ellerimi tutmalısın."

Henry biraz daha doğrulup oturdu, bileklerimi tutmak için öne doğru eğilirken ağırlığını kıçıma verdi.

"İyi misin, sevgilim?"

Kalbim hızla çarpıyordu ama kendimi bunun Henry olduğunu hatırlamaya zorladım.

Kötü bir şey olmayacaktı.

"Evet," dedim. "Şimdi sadece-" Onu yerinden oynatmaya çalışarak kalçalarımı salladım ama hareket etmedi. Videodaki adımları hatırlamaya çalışırken zihnim hızla çalışıyordu ama sanki her şey boşa gitmişti. Henry hemen bileklerimi çözdü ve üzerimden kalkarak ellerini saçlarımda sakinleştirici bir şekilde gezdirdi.

"İyisin," dedi.

"Ne yapmam gerektiğini unuttum." Yanaklarım kızardı.

"Neden videoyu birlikte izlemiyoruz?" Telefonunu bana uzatırken sesi nazikti. Videoyu bulurken ellerimin titrediğini saklamaya çalıştım. Henry yanıma uzanırken ikimiz de izledik.

"Tamam, bunu yapabiliriz." Telefonu yere bıraktı. "Hazır mısın?"

"Evet," dedim kendimi çelikleştirerek.

Henry tekrar üste çıktı ve bileklerimi kavradı.

"Bacağınızı yukarı kaldırın ve sonra kollarınızı hareket ettirin" diye hatırlattı.

Bacağımı yana doğru hareket ettirdim ve diğer bileğimi öne doğru ittim. Henry'nin üst bedeni, ben bacağımı itip onu da yanıma alarak yuvarlanırken öne doğru hareket etti.

"Aman Tanrım, başardım," dedim ona doğru dönerek.

Henry yerde yatıyordu ve bana gülümsüyordu. "Bunu çok iyi yaptın."

Eğilip onu öptüğümde korkumun yerini heyecan aldı. Öpücüğünü derinleştiremeden geri çektim.

"Yine," dedim.

Pozisyonlarımıza devam etmeden önce sikini ayarlayarak inledi.

Kolay hissedene kadar hareketi tekrar tekrar uyguladım. Her kaçışımda, göğsüm güvenle dolana kadar saldırganlığımın benden çaldıklarının bir kısmını geri almış gibiydim.

"İnanılmazsın." Henry onu beşinci kez üzerimden attıktan sonra beni üzerine çekti.

"Teşekkür ederim," dedim yüzümü boynuna gömerek. Biraz terlemişti ve bu da kakule ve bahar kokusunu yoğunlaştırıyordu. Burada kendimi güvende hissediyordum.

Kollarını.

Henry'nin gözlerinin içine baktım ve aramızdaki hava büyüyle elektriklenmiş gibi hissettirdi.

"Duş zamanı geldi mi?" Ben sordum.

Yüzüne yayılan geniş bir gülümseme onu güzel ve tanrısal bir şeye dönüştürdü.

"Suyu tasarruflu kullanalım, hayatım."

WESTIN

S Tenime bastırđıđı sert öpücükler beni uykumdan çekip aldı.
"Günaydın," diye mırıldandım. Omzumu öperken elimi Henry'nin
bukleleri arasında gezdirerek geri uzandım.

"Senin yanında uyanmayı asla unutamayacağım." Kollarını bana doladı ve
sıkıca sarıldı.

Yuvarlandım ve gözlerimi açmadan onun bedenine sarıldım. Kokusunu
daha fazla alabilmek için yüzümü boynuna bastırdım. Bu sabah bana bir çiçek
bahçesindeki ılık bir esintiye hatırlatıyordu.

Parmaklarını saçlarımdan arasından geçirdi, dokunuşu sıcak ve sertti.

Her şeyi.

"Bu sabah nasıl hissediyorsun?"

"Güzel." Gerindim. Boynumda hafif bir yanma vardı ama henüz önemli
bir şey değildi. "Senin yanında uyumak bana iyi geliyor." Bir öpücük için
yüzümü eğdim, o da bana öpücük vermekte tereddüt etmedi.

Elleri vücudumda ağırlaşmıştı, ben onun üzerine uzanmak için yer
değiştirirken kalçalarımın altına doğru iniyordu. Öpüşmeyi derinleştirirken
onun sıcak, çıplak teninin benimkine değmesi hoşuma gitti. Göğüs uçları
onun göğsüne sürtünüyor, içimde küçük uyarılma kıvılcımları çıkıyor, Henry
kıcımları avuçlayıp beni sertleşen sikine doğru çektiğinde bu kıvılcımlar daha da
şiddetleniyordu.

"Sevgilim," diye nefes aldı Henry.

Yüzümü okşarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Avucuna doğru eğildim ve
onu öptüm.

"Birbirimizi çok uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum," dedi, sesi uykudan çakıllı çıkıyordu. "Ama sen benim eksik olduğumu bile bilmediğim bir parçamı tamamladın. Ben... ben seninle sonsuza kadar birlikte olmak istiyorum."

Sözleriyle kalbim yerinden fırladı ve onun parlak mavi gözlerinin içinde eridim.

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken derin bir nefes aldı. "Seni seviyorum."

Sanki etrafımızda zaman durmuş ve sadece ben ve Henry varmışız gibiydi. Parmaklarımı çenesindeki kirli sakalda gezdirdim. "Beni seviyor musun?" Fısıldadım.

"O kadar çok ki kalbimin patlayacağını hissediyorum."

Henry'nin sevgisi sanki elle tutulur bir şeymiş gibi, içimi bir sıcaklık kapladı, başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar vücudumda dolaştı.

"Bu kadar seilmeyeli uzun zaman olmuştu."

"Buna alışsan iyi olur." Beni alnımdan öpmeden önce yanağımdan süzüldüğünü fark etmediğim bir damla yaş sildi.

Sonra hissettiğim tüm sıcaklığın yerini buz gibi bir korku aldı - reddedilme, terk edilme, bu inanılmaz adamı kaybetmenin kaçınılmazlığı korkusu. Sevdiğim herkes beni terk etti; annem, babam, teyzem. Kalbimi korumam gerekiyordu ama orada yatarken artık çok geç olduğunu fark ettim. Zaten bir parçasını Henry'ye vermiştim.

Eliyle saçlarımı okşadı. "Geri söylemen için baskı yok. Yakında olduğunu biliyorum." Sesi nazikti, yüzünde herhangi bir yargılama ya da öfke yoktu.

"İstiyorum," diye fısıldadım. "Keşke yapabilsem, ben sadece..."

"Bizim hakkımızda, benim hakkımda henüz emin değilsin. Ve bu sorun değil. Acelem yok. Sadece bilmeni istedim, ben varım. Senin için hissettiklerimden asla şüphe etmeni istemiyorum."

Meme uçlarım göğsüne degecek şekilde hafifçe doğruldum ve gözlerinin içine baktım. Gözlerinde söylemeye hazır olmadığım her şeyi görebilmesini umuyordum. Yüzümü kavradı, yüzünde güzel bir gülümseme vardı.

"Buraya gel," dedi dudaklarımı dudaklarına çekerek.

Öpüşürken sikine karşı sallandım, kayganlığım ikimizi de ıslatıyordu. "Saat kaç?" diye sordum, nefeslerim daha hızlı geliyordu.

"Hâlâ erken. Yola çıkmadan önce bir saatten fazla vaktimiz var, ki bu iyi bir şey çünkü senin tadını özledim."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne kadar oldu, yedi saat falan mı?" "Çok uzun zaman oldu."

Henry'nin güçlü kolları kalçalarımı kavradı ve göğsüne yaslanana kadar beni vücudundan yukarı çekti. "Yüzüme otur güzelim," dedi sırtarak.

İçimi bir heyecan kapladı. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ama teklifini reddedecek değildim. "Nasıl istersen." Ama ayağa kalkmak yerine, yüzümü onun ayaklarına döndüm. Öne doğru eğilip sikini kavrarken kendimi yüzüne doğru indirdim.

Henry ofladı, nefesi benimle alay ediyordu. "Yaramaz kız."

"Yani durmamı mı istiyorsun?" Parmağımı sikinin başında biriken döl öncesiyle alay ederek sordum.

"Sikeyim hayır." Kalçalarımı kavradı ve beni tamamen aşağı çekti.

O amımı yalarken, dili klitorisimin etrafında dönerken inledim. Kendimi daha fazla aşağı indirdim, horozunu derinlere aldım ve sertçe emdim. Orgazmım arttıkça onun karşılık veren iniltisi klitorisimi titretti. Dilini içime iterken neredeyse odağımı kaybediyordum. Sikinin etrafında inledim, zevk içimde bir dalga gibi yükseliyordu.

Henry, "Siktir, güzelim, benim için gel," diye ısrar etti.

Önce benim boşalmamı sağlamaya çalıştığını fark ettim. Çabalarımı iki katına çıkarırken bu oyundan heyecan duyarak sikinin etrafında sırttım. Onu boğazımın arkasına götürdüm ve sertçe yutarak orada tuttum.

Henry'nin inlemeleri odayı doldururken siki ağzımda kalınlaştı ve sıcak dölleri boğazımdan aşağı döküldü. Zafer kıkırdamalarım arasında yutkunmak için çok çalıştım. Henry klitorisimi emerken kahkahalarım uzun sürmedi ve orgazmımın üzerime çökmesine neden oldu.

Bir iniltiyle sikini bıraktım ve ona doğru eğildim. "Bunu her sabah yapalım."

"Hâlâ kırk beş dakikamız var. Seninle işim bitmeye yakın bile değil."

HENRY

I Westin'in altından yuvarlandım ve arkasına diz çöktüm. O bir şey yapamadan ellerim kalçalarındaydı, kalp şeklindeki kışını havaya kaldırarak dizlerinin üzerine çökmesini sağladım, yüzü hala Yatak.

"Benim için iyi bir sürtük olacak mısın?" Ellerimi sırtında gezdirip pürüzsüz teninin tadını çıkarırken sesimi alçaltarak sordum.

Westin'in nefesi kesildi. "Evet," dedi, titrerken sesinde bir inilti vardı.

Kalçalarından aşağı kaygan bir sıvı damlıyordu ve iki parmağımı bu sıvının içinde gezdirmekten kendimi alıkoyamadım, tatlılığını tatmak için parmaklarımı ağızıma götürdüm. İnledim. "Tadın çok güzel."

Altımda ıslak, istekli ve mükemmel bir omega olduğu için ne kadar şanslı olduğuma inanamıyordum. Elimi aşağıya doğru hareket ettirdim ve kışına sert bir tokat attım, cildinde kırmızı bir iz açarken içimden memnuniyet akıyordu. Sanki bir tane daha istiyormuş gibi bana doğru döndü.

"İşte bu kadar. Şu haline bak, daha fazla ceza istiyorsun. Sikimi nasıl istersem, nerede istersem alacaksın, çünkü bunu talep ediyorum."

Elleri sanki onu sabitleyecek bir şeye ihtiyacı varmış gibi çarşafı kavradı. Parmaklarımı amına götürmeden önce elimi saçlarında gezdirdim ve parmaklarımı tekrar amının kayganlığına batırdım. Bu sefer bir parmağımı büzülmüş deliğine bastırdım. İnledi, dokunuşuma doğru eğildi.

"Bu iyi mi, güzelim?" Kızgınlık döneminde anal yapmıştık ama kızgınlık döneminde omegaların farklı hissettiğini biliyordum ve şimdi isteyeceğinden emin değildim.

"Evet," diye nefes nefese kaldı.

"İşte böyle, sadece rahatla." Parmağımı daha da içeri bastırdım.

Elimi sırtında aşağı yukarı gezdirirken derin bir nefes aldı. Parmağımı yavaşça sokup çıkarırken inlemeleri iniltiye dönüştü.

"Durmamı ister misin?" "Sakın

buna cüret etme," dedi.

"İşte benim kızım. Burada bekle."

Onun itirazlarına kıkırdayarak parmaklarımı çektim ve hızla bavulumdan bir paket çıkardım. Westin içine bakmış olsaydı, bavulun yarısının paketlediğim oyuncaklara ayrılmış olduğunu görecekti. İçinde küçük bir popo tıkacı ve kayganlaştırıcı olan paketi alırken sırtıttım.

Sikimi kayganlaştırıcıyla kapladım ve popo tıkacını yanımdaki yatağa yerleştirdim. "Benim için derin bir nefes al ve sonra yavaşça bırak," dedim ve sikimi göt deliğine bastırmak için söylediğimi yapana kadar bekledim.

Yavaşça içeri girdim, acı hissetmediğinden emin olmak için onu dikkatle izledim. Kalçalarından aşağı damlayan kayganlık dalgası bana bundan ne kadar zevk aldığını anlatıyordu.

Neredeyse tamamen içeri girdiğimde, geri çekildim ve sonra tamamen içeri ittim.

"Aman Tanrım, Henry," diye haykırdı Westin, sikimin daha da derine inmesi için bana doğru eğilerek.

"İyi bir sürtük gibi kabul et," dedim, yavaş bir ritimle iterken parmaklarım kalçalarına sertçe gömülüyordu. "Açgözlü küçük kıcının beni nasıl yuttuğuna bak." Etrafımı saran baskısı ve sıcaklığı neredeyse çok fazlaydı ve omurgam zevkle karıncalandı.

"O güzel küçük amcığınla oyna," dedim. Ondan önce boşalmamın imkanı yoktu. *Tekrar.*

Westin inledi ama elini amının altına götürdü. Etrafımda kasıldıkça itişlerim daha da hızlandı.

"Benim için gel," dedim, her iki yanağına da sertçe vurarak.

Westin boşalırken çığlık attı, kıcını döllerimle doldururken orgazmı benimkini uçurumun kenarına itti. Vücudunun üzerinde kıvrıldım ve onu

Nefesimi tutarken yatağa uzandım.

"Siktir," dedim yüzümü saçlarına bastırarak.

"Aman Tanrım." Westin elimi tutmak için uzandı ve sıkıca kavradı.

"İyi mi?"

"Çok iyi."

Yanağını şefkatle öptüm. "İnanılmazsın."

İkimiz de nefesimizi tuttuktan sonra tekrar doğruldum ve sikimi yavaşça götünden çıkardım. Bir damla döl kaçtı ve hemen popo tıkaçını aldım, kayganlaştırıcıyla kapladım ve kıkına bastırdım. Kolayca içeri kayd ve geniş tabanı birkaç kez döndürerek Westin'den bir çığlık kopardım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, dönüp bana bakarak.

"Şimdi dölleri kıkında hapsoldü ve günün geri kalanında sana ne kadar sürtük olduğunu hatırlatmak için orada kalacak."

"Aman Tanrım."

Gözleri cam gibiydi ve nefes alışları hızlıydı. Yanına uzandım ve onu göğsüme doğru çekerek yaptığımız her şeyin etkisinden kurtulmasına yardımcı oldum.

Alnına bir öpücük kondurdum. "Benim için çok iyi yaptın."

Tenime sokuldu, göğsümün aşağısına öpücükler kondurdu. Sırtını okşadı, ellerim ara sıra kıkını kavrayacak kadar aşağıya iniyordu. "İyi misin?"

"Evet," dedi. "Bunu gerçekten bütün gün içeride tutmak zorunda mıyım?" Sesinde biraz sızlanma vardı ve bu beni gülümsetti.

Onu işaretlemek, kokumu onun içine hapsetmek istiyordum. Diğerlerinin ona bir bağ teklif etmekte neden bu kadar yavaş davrandığını bilmiyordum çünkü ben bir alfa olsaydım bunu çoktan yapardım. Westin'den ilk buluşmamızdan beri emindim. Ona bir bağ işareti koyamayacağıma göre, onu sahiplenmek için başka bir yola ihtiyacım vardı.

"Bana istemediğini mi söylüyorsun? Bütün günü kıkında beni hatırlayarak geçirmek istemiyor musun? Ne zaman otursan ya da hareket etsen, beni içinde hissedeceksin. Bu akşam sırlıklam olacaksın ve seni almam için bana yalvaracaksın. Tıkacı kıkından çıkaracağım ve dölleri senden akana kadar tekrar tekrar dolduracağım."

Westin kollarını boynuma doladı ve kendini bana doğru bastırdı. "Bana bunu söyleyip sonra da boşalmamı sağlayamazsın." Onu ovuşturdu

Muhtaç küçük kedi, tekrar sertleşen horozuma karşı.

"Mmm, yola çıkmamız lazım, sevgilim. Ayrıca, seni bu şekilde seviyorum. Muhtaç, yalvaran. Seni bizim için itaatkâr küçük bir omega'ya dönüştürüyor." "Hayır, lütfen," diye yalvardı, elini sikimi kavramak için aşağı indirdi.

Bileğini sardım ve kıkırdayarak çektim. "Hayır. Giyinmemiz gerek."

İç çamaşırını tuttum, diz çöktüm, böylece onu tamamen yukarı çekmeden önce kalçasına ve amına öpücükler yerleştirebildim. Sonra aynı şeyi kot pantolonuna da yaptım. Dantelli bir bluz yakaladı ve üzerine çekti, ben ayağa kalkarken bana kaşlarını çatı.

Neredeyse bir gülümsemeye dönüşen dudaklarını öptüm.

"Şu anda senden hoşlanmıyorum," dedi.

"Mmm, bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

Göğsümün içinde eridi. "İyi, belki de değil. Ama hâlâ kötüler listemdesin."

"Yeterince adil." Kıçının yanaklarını avuçladım ve yumuşak iniltilerinin tadını çıkararak kık tıkcacının tabanını kıyafetlerinin arasından bastırdım.

"Hadi gidelim." Kolumu beline dolamadan önce kıçına bir tokat attım ve huysuz omega'mı odadan dışarı çıkardım.

AYI

W Estin, Henry'yle birlikte yatak odasından çıkarken iyice sikilmiş gibi görünüyordu. Yanakları pembenin nefis bir tonundaydı ve ayaklarının üzerinde biraz dengesiz duruyordu.

"Günaydın bebeğim," dedim onu Henry'nin kollarından çekip çıkarırken. "Kulağa *çok* güzel bir sabah geçirmişsin gibi geliyor." İnlemelerini ve çığlıklarını duvarlardan duyduğum için sikim çoktan sertleşmişti ve yumuşak karnına bastırdım.

Kucağında rahatlarken yanakları daha da kızardı. "İyiymiş," dedi ilkel bir şekilde.

Kıkırdadım. "Sadece iyi mi? Görünüşe göre betanın biraz daha hızlanması gerekiyor."

Henry gözlerini devirdi, duvara yaslanırken kaslı kollarını kavuşturdu. Omega'ya dönmeden önce gözlerimi onun vücudunda gezdirdim.

"Bugün benimle ata bineceksin." Göğsüm heyecanla inledi.

Yüzümü görebilmek için geri çekildi. Dudakları aralandı ve sonra geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Bisikletinle mi?"

"Evet, babydoll." Onu yanımda görmek, ona ata binmenin getirdiği özgürlüğü göstermek için çok heyecanlıydım.

Gülümsedi, kıkırdayan Henry'ye doğru dönerken gözleri kısıldı. "Bundan haberin var mıydı?" diye sordu, ses tonu suçlayıcıydı.

"Belki." Kızın kışına bir şaplak attı, göz kırptı ve yol boyunca ıslık çalarak mutfağa doğru ilerledi.

"Bu neyle ilgiliydi?" Westin'in çenesini eğerek sordum.

"Hiçbir şey," dedi ama Henry'nin ardından kaşlarını çattı.

"Hadi, anlat bana," dedim onu duvara doğru iterek.

"Önemli bir şey değil."

Ben daha fazla bastıramadan eğildi, kollarını boynuma doladı ve beni derin bir öpücük için kendine çekti. Onun kıvrımlı vücudunu, dudaklarının yumuşaklığını hissederken bir anda kendimi kaybettim. "Sanırım dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun."

"İşe yarıyor mu?"

Kıkırdadım. "Evet, öyle. İstedğin zaman dikkatimi dağıtmaktan çekinme, bebeğim."

Sırıtarak geri çekildi. "Hadi, kahvaltı edelim de yola koyulalım."

Liam ve Gray mutfakta, adanın iki ucunda oturuyorlardı. Dün geceki kavgaları Henry Westin'i sürükleyip götürdükten sonra da devam etmişti. Bunu yaptığı için minnettardım çünkü gece ilerledikçe işler daha da acımasızlaşmış, her ikisi de sert yumruklar atmıştı. Gray'in dudağı şişmişti ve Liam'ın her tarafında morluklar olduğundan emindim. Alfaları onları çabucak iyileştirebilirdi ama Westin'in bundan hoşlanmayacağını biliyordum. Sonunda ikisi de devam edemeyecek kadar bitkin düşmüş, dövüşü berabere bitirmek zorunda kalmışlardı.

Westin kollarını kavuşturmuş bir halde onlara doğru yürüdü. "Siz ikiniz aranızdaki sorunu çözdünüz mü?" diye sordu, sesi çok sert çıkıyordu.

İki alfa suçlu görünüyordu, küçük omega'nın bakışlarıyla zar zor buluşabiliyorlardı. Gray ona doğru uzandı, sarılmak için kendine çekmeye çalıştı ama o uzaklaştı.

"Hayır, beni yatıştırmaya çalışmayın. Aranızda her ne oluyorsa çözüp çözmediğinizi bilmek istiyorum."

Kendimi kıkırdamaktan alıkoyamadım ve Henry'den kaburgama bir dirsek yedim. Liam'ı sevmiştim, hatta Gray'i de sevmeye başlamıştım ama Westin'in onlara hadlerini bildirdiğini görmek çok eğlenceliydi.

Gray boğazını temizledi ve onu reddeden omega'sına ezilmiş bir şekilde baktı. "Biz iyiyiz." Gözleri Liam'a kaydı.

Westin Liam'a döndü, o da başıyla onayladı. Bıkkın bir şekilde iç çekti. "Gray'i affettim. Pisliğin tekiydi ama o da bunu biliyor ve özür diledi. Ve asıl incittiği kişi ben olduğum için, önemli olan benim onu affetmem. Ona karşı bu kini beslemen kesinlikle benim iyiliğim için değil."

Liam tamamen korkmuş görünüyordu. "Özür dilerim, tatlım. Bundan sonra daha iyi olacağım."

"Ve eğer bu bir tür alfa duruşuysa, bilmenizi isterim ki dün gece ve bu sabah beni beceren kişi *beta* Henry'dir. Hem de defalarca, nasıl isterse. Bir dahaki sefere aptalca bir alfa dövüşüyle beni kazanmaya çalıştığında *bunu* bir düşün."

Gray ve Liam'ın çeneleri düştü ve Henry piyango kazanmış gibi baktı. Westin onun yanına yürüdü ve yanağından öpmek için parmak uçlarında durdu. Henry onu kendine çekti, böylece vücudu onunkiyle aynı hizaya geldi ve kulağına kızarmasına neden olan bir şey fısıldadı.

Sırıttım. Küçük omega hepimizi hizada tutuyordu. Her iki alfa da sürünün başı olmak isteyebilirdi, ama Westin'in bu yeri çoktan ele geçirdiği benim için çok açıktı.

Ve bu süreçte beni çok sertleştirdi.

KAHVALTIDAN SONRA O T O P A R K A GITTİK, KUR HEDİYEM

Westin için kolumun altına sıkıştırdım.

"Bana ne olduğunu gösterecek misin?" diye sordu sabırsız bir hışımla.

Sırıttım. "Belki de seni daha fazla bekletmeliyim."

Bana ters ters baktı, bu da beni güldürdü.

"Al bakalım, bebeğim." Paketi ona uzattım. Henry onu sarmak için biraz kağıt mendil bulmuştu, Westin de hemen yırttı.

"Bana ceket mi aldın?" Bana hayretle baktı.

"Elbette bebeğim. Herkesin senin kime ait olduğunu bildiğinden emin olmalıyım."

Sırıttı, siyah deri ceketini giymesine yardım ederken mutlulukla zıpladı. Yakalarını kavradım ve onu kendime çektim.

"Çok ateşlisin." Onu deri içinde görmek bana bir şey yaptı.

Yüzünü eğdi ve dudaklarını benimkilere doğru kaldırdı. Öpücüğün içine gömüldüm, dili ağzımda sıcacıktı. İnledim, iki elimle kıcını sıkıca kavradım ve yumuşak iniltilerinin tadını çıkardım. Aletim kotumun fermuarına karşı sertleşmişti ve onu bisikletimin üzerine eğip hemen şimdi almak istiyordum. Halka açık bir otoparkta olmasaydık ben de yapardım.

Bir hırıltıyla geri çekildim. Ben bir şey söyleyemeden Westin konuştu. "Eğer şu anda bana başka türlü bir sürüş vermekle ilgili bir şey söylersen, ben de... şey, bilmiyorum," dedi kıkırdayarak.

Homurdandım. "Sanki ben böyle bir şaka yapabilirmişim gibi."

Gözlerini devirdi ve ben de geri çekilip ona aldığım kaskı almadan önce kışına bir şaplak attım. Başına geçirdim ve tam oturduğundan emin oldum. Hayatımda tek bir gün bile güvenliği umursamamıştım ama şimdi Westin'i korumanın yollarını düşünmeden edemiyordum.

"Kendini hasta, baş dönmesi ya da yorgun hissetmeye başlarsan ya da herhangi bir nedenle durmak istersen bacağıma üç kez dokun," dedim kararlı bir şekilde.

"Kendimi iyi hissediyorum," dedi. "Muhtemelen kendim bile sürebilirim."

İçimi bir panik duygusu kapladı ama yüz ifademi düzeltiltim. "Motosikletime tek başına binmene asla izin vermem."

Sevimli bir şekilde suratını astı, bu normalde beni gülümsetirdi ama bugün bir şey beni huzursuz etti. Westin'in pervasızlığı bana kendi pervasızlığımı hatırlattı. Güvenliğini umursamadan tehlikeli durumlara atlıyordu, tıpkı benim yaşayıp yaşamadığımı umursamadığım zamanlarda yaptığım gibi. Uyku haplarıyla ilgili paylaştığı şeyden bahsetmemiştim -ikimiz de zor konulardan bahsetmekten kaçınmakta çok iyiydik- ama Westin'in artık burada olmayacağı fikri göğsümü sıkıştırdı. Kolunu kavradım ve onu kendime çektim, iki kolumu da sıkıca sardım.

"Neler oluyor?" diye sordu, yüzünü göğsüme yasladığım için kelimeleri boğuklaşmıştı.

"Dikkatli olmanı istiyorum." Göğsümden çıkmaya çalışan hırıltıyı bastırdım.

"Bisiklette mi?"

"Hayır. Şey, evet. Ama senin hayatınla. Burada kalmana ihtiyacım var bebeğim. Güvenliğini önemsemi istiyorum. Sana bir şey olursa nasıl tamamen kaybedeceğimi anladığımı sanmıyorum."

Ellerimin arasında kaskatı kesildi ve çekilmeye çalıştı ama kollarım onu demir gibi sarmıştı.

"Umursamadığımı nereden çıkardın?" diye fısıldadı.

"Çünkü ben de oradaydım. Çünkü bunu senin gözlerinde görüyorum." "Orada bulundun mu?" diye sordu, sesi kısıktı.

"Evet. Dövüşmeyi bırakmak zorunda kaldığımda hayatım bitmiş gibi hissettim.

Ama öyle değildi. Henüz başlamamıştı bile çünkü seninle tanışmamıştım."

Westin parmaklarını yüzümde gezdirdi, pürüzsüz parmakları kirli sakallarımın pürüzleriyle tezat oluştuyordu.

"Tüm maceralarında seninle olmak ya da ölmek istiyorum," dedim. "Seni asla geride tutmak istemiyorum. Ama bizimle kalmak için, hayatta kalmak için de savaşmalısın."

Westin, "Bunca zamandır ölüme doğru koşuyormuşum gibi hissediyorum," diye fısıldadı.

"Biliyorum bebeğim. Ama hayatlarımız daha yeni başlıyor ve ne kadar iyi olacağını görmek için burada kalmalısın."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, gözlerinde kırılganlık parlıyordu.

"Neyi düşüneyim?"

"İşlerin iyiye gideceğini mi?"

Sorusu karşısında kalbim biraz kırıldı. "Evet, bebeğim. Bundan eminim." "Tamam." Kucağında rahatladı.

"Tamam," diye kabul ettim.

Kenara çekildik ve Westin'in kaskının siperliğini indirmeden önce gözünü sildiğini gördüm.

"Hadi yapalım şunu," dedi.

Bisikletime bindim. "Pekala, bebeğim. Arkama geç."

Binerken hareketlerinde hiç tereddüt yoktu ama yerleşirken aramızda biraz mesafe bıraktı. Homurdandım ve onu vücuduma doğru çektim. Kollarını etrafımda dolaştırdı, elleriyle göğsümü kavradı.

Motoru çalıştırdım ve o da diğer çocuklara el sallamak için beni bıraktı. Ben otoparktan çıkarken eli hemen geri döndü, kahkahasının sesi motorun gürültüsünden bana ulaşıyordu.

ELLERİ GÖĞSÜMDE KALMADI. NE KADAR UZUN SÜRERSEK, O KADAR ALÇAK sikimi kavrayana kadar hareket ettiler. Onları uzaklaştırmakla kendime doğru daha sert bastırmak arasında kaldım. Elleri, tatlı amının kıcıma sürtündüğü gerçeğiyle birleşince, beni kenara çekecek bir yer bulmaya teşvik etti.

Ona sahip olmalıydım.

Otoyoldan çıktım ve milli park tabelalarını takip ettim. Yol kısa süre sonra sık ağaçlıklı bir alana dönüştü, asfalt çakıla dönüştü. Westin'in elleri göğsümde bir aşağı bir yukarı duygulu bir şekilde geziniyor, sürekli ereksiyon halime dokunuyordu.

Yoldan çekilebileceğim bir yer buldum; ağaçların bizi görmemizi engellediği küçük bir açıklık.

Bir hırıltıyla bisikletten indim, ellerimi Westin'in kalçalarına bastırdım, parmaklarım onun tatlı amına sürtündü.

"Benimle dalga geçmeyi seviyor musun, bebeğim?"

"Görünüşe göre senin de hoşuna gitmiş," dedi, gözleri sikime doğru kayıyordu. Sırıttım. Ona kızmış gibi bile davranamıyordum.

"Benim cesur omega'm olmaya hazır mısın?"

"Her zaman," diye yanıtladı hafif bir sırıtışla.

Motoru çalıştırmaya devam ettim ama sabit tutmak için motosiklet sehпасını indirdim. İkimizin de kaskını çıkardım, Westin'in dağınık saçlarına kaşlarını çatmasına sırtarak baktım. Ve daha da dağınık hale getirmek üzereydim.

"Öne doğru kay bebeğim ve gidonu tut."

Emrettiğimi yaparken nefesi kesildi.

"Biraz ayağa kalk." Onu sabit tutmak için kalçalarını kavradım. Ayağa kalktığı anda kot pantolonunu ve iç çamaşırını indirdim.

Kıçından dışarı bakan siyah bir popo tıkacı tabanı gördüğümde donakaldım.

"Vay a n a s ı n ı ," dedim parmaklarımı bastırmadan edemeyerek. "Bunu Henry mi yaptı?"

"Evet," dedi, ben tabanı kavrayıp içeri ve dışarı hareket ettirirken ağır bir şekilde nefes alıyordu.

"Kıçında bir tıkaçla motoruma bindiğine inanamıyorum. Siktir, bebeğim."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissettim ve aletim düşündüğümde daha sertleşti.

Onu koltuğa geri götürürken ellerim titriyor, çıplak amcığının üzerinde bisikletin titreşimlerini hissettiğinde inlemesine sırtıyordum.

Arkasına geçtim ve onu belinden sıkıca kavradım.

"İşte böyle, bebeğim. Koltuğu ıslat ki o güzel küçük amcığın koksun."

"Siktir, siktir," diye inledi, ileri geri sallanıyordu.

Onunla birlikte hareket ederken tişörtünün üzerinden meme uçlarıyla oynadım, kalçalarını kavradım ve orgazmını inşa ederken onu daha hızlı teşvik ettim. Elim sırlıklam olmuş amına daldı, bir parmağımla klitorisini daire içine aldı ve diğer parmağımla bastırdı.

içeride, onun sıkılığından inliyordum. Yaklaştığında gazı kökledim ve motosikletin titreşimlerini arttırdım. Omega'm boşalırken çığlık attı. Bir iniltiyle gidona doğru yığıldı. Yeni aç sayesinde kışının yanaklarını sıkıca kavradım.

Pantolonumun fermuarını açtım. "Siktir, sen çok iyi bir kızsın. Daha fazlası için hazır mısın?"

"Evet," diye inledi.

Kalçalarını yeterince kaldırdım, böylece içine girebildim. Sıcaklığı beni çevreledi, tıkaç onu her zamankinden daha da sıkı hale getirdi ve yükümü patlatmamak için derin bir nefes almak zorunda kaldım.

"Siktir, bebeğim. Etrafımda çok iyi hissediyorsun." Bunun her seferinde nasıl daha iyi hissettirdiğini anlamıyordum. Yüzümü boynuna gömdüm, tenini sertçe emdim.

"Ayı," diye sızlandı. "İz bırakacaksın." "Güzel," diye homurdandım.

Sertçe ittim, meme ucuyla oynarken bir elimle zıplayan memesini kavradım. Düğümüm büyüdü ve onu amına doğru bastırdım. Onu burada düğümlemeyecektim ama bunu çok istiyordum.

"Tekrar geleceğim," diye bağırdı Westin.

Orgazmını atlatırken amının duvarları etrafımda sıkılaştı. "İşte bu, ne iyi bir kız," diye mırıldandım, kendimi tutmaya çalışarak. I Bu anın bitmesini istemiyordum ama o kadar iyi hissettiriyordu ki kendimi boşalmaktan alıkoyamıyordum. Zevk içimi parçaladı ve onu daha sıkı kavradım. İkimiz de soluk soluğa kalırken ben onun sırtına dolanmıştım.

"Bir daha asla bir bisiklete aynı şekilde bakmayacağım" dedi.

"Umarım sadece benim motoruma bakıyorsundur," dedim kulağını ısırarak.

"Mmm, kıskandın mı?"

"Çok kıskandım."

Başını bana doğru çevirdi ve gülümsemesi o kadar ışıltılıydı ki neredeyse kalbim duracaktı.

"Buna asla alışamayacağım," diye mırıldandım, yüzünü kavradım ve yanağını öptüm.

"Ne?"

"Ne kadar da güzelsin. Göğsümü acıtıyor."

"Sen çok romantiksin. Kimse tahmin bile edemez," dedi avucumu öperek.

"Sadece senin için."

Kıpırdanarak elimden kurtuldu ve ben de bisikletten inmesine yardım ettim, bacaklarının sabit durduğundan emin olmak için onu sıkıca tuttum. Kot pantolonunu tekrar yukarı çekti ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Günün geri kalanında dölleri içimde hissedeceğimi bilmek hoşuna gidiyor mu?"

Sözleri karşısında tekrar sertleşirken dudaklarım aralandı. Hala açıkta duran, dölüyle parlayan sikime baktı ve sırttı. "Evet, öyle. Görünüşe göre seni de kirletmişim."

Çenesini kavradım. "Kendinle gurur duyuyor gibi görünüyorsun."

"Belki de öyleyimdir." Ellerini göğsümde gezdirdi. "Belki bana iyi davranırsan bu pisliği temizlerim."

Sözleri karşısında sikim seğirirken inledim. "Yalvarmamı mı istiyorsun bebeğim? Çünkü lanet olsun, senin için dizlerimin üzerine çökeceğim."

Ellerini kalçalarımın gezdirdi, gözlerinde bir parıltı vardı. "Bu hoşuma gitti," dedi usulca, dudakları dudaklarıma değerken. "Ama bu sefer senin için dizlerimin üzerine çökeceğim."

Kendini yere bıraktı ve beni sıcak küçük ağzına alırken benimle göz temasını sürdürdü. Etrafımı saran dudaklarının görüntüsüyle keskin bir nefes aldım ve onu hak etmek için hayatta ne yapmış olabileceğimi merak ettim.

Bir elimi dağınık saçlarına doladım ve diğer elimle boğazını kavradım, beni derinlere alırken sikimin içeri ve dışarı hareket ettiğini hissettim. Sikim yine kaya gibi sertleşmişti ve boşalmama çok az kalmıştı. "Siktir, bebeğim, sikimi yut." Çok hızlı bir şekilde boşalırken ona olan bağlılığımı sıkılaştırdım ve o da dölleri her damlasını yuttu.

Toprakta gereğinden fazla diz çökmesini istemediğim için onu hızla ayağa kaldırdım ve göğsüme bastırdım. "İnanılmazsın, bebeğim. Teşekkür ederim. Tüm fantezilerimi gerçeğe dönüştürüyorsun."

"Bunu daha önce hiç yapmadın mı?" diye sordu.

"Motosikletime senden başka kimseyi bindirmedi."

"Bunu sevdim." Boynuma öpücükler kondurabilmek için parmak uçlarında durdu. Derimi emmeye başladığında inledim.

"Bu yolculuğun geri kalanını ereksiyon halinde mi geçirmemi istiyorsun?"

Dudaklarını kaldırdı ve bıraktığı ize memnuniyetle baktı. "Sadece sana uygun bir tane olduğundan emin olmak istedim."

Elimi boynunda bıraktığım kırmızı izde gezdirdim. Kahretsin, onu kalıcı olarak işaretleme ve karşılığında beni ısırmasını talep etme dürtüsü beni alt etti. Bırakın bütün bir sürüyü, kendimi bir omega ile hayal bile edemezdim. Hayatım

Birbiri ardına terk edildim ve bir daha asla birine yaklaşmamaya, ona kalbimi kırma fırsatı vermemeye yemin ettim.

Ama Westin zaten kalbimin sahibiydi.

Kollarımı ona doladım ve onu sıkıca kavradım.

"Nasıl bu kadar şanslı olabildim?" Çenesini kavradım ve başparmağımı yanağında gezdirdim.

"Birbirimize sahip olduğumuz için şanslıyız," diye fısıldadı, gözlerini hızla kırıştırarak. "Öyleyiz."

Orada birkaç sessiz dakika durduk; kuş sesleri, ağaçlardaki rüzgâr ve bisikletimin yumuşak uğultusu etrafımızı sarıyordu.

İsteksizce geri çekildim.

"Hadi, diğerleri ayaklanmadan gidelim." Kaskını aldım ve tekrar kafasına geçirdim.

"Şimdiden paniğe kapılmadıklarına şaşırdım." Sanki diğerlerinin de gelmesini bekliyormuş gibi etrafına bakındı.

"Bu sabah onlara seninle birlikte olma planlarım olduğunu söylemiş olabilirim. Ama artık zamanımızın tükendiğini düşünüyorum."

Motosiklete geri döndüm ve o da arkama atladı, kollarını sıkıca etrafıma sararken tatlı amı kıcıma baskı yapıyordu.

Otoyola geri dönmek için acele etmedim, onunla baş başa geçirdiğim bu anların tadını çıkardım.

Otoyola girdiğimizde rüzgâr iyice soğumuş ve yağmur yağmaya başlamıştı. Elimi Westin'in baldırına götürdüm ve sıktım. Yağmur şiddetlendikçe endişem de artıyordu. Yağmurda araba kullanmaktan hiç endişe etmemiştim ama şimdi yolun kayganlaşacağı ya da omega'mın üşüyeceği düşüncesi midemde bir çukur oluşturdu. Yavaşladım, bir alt geçide geldiğimizde bankete doğru ilerledim.

Motosikletimden indim ve kaskımı çıkardım. Westin'in gözleri benimkilerle buluştu ama yüz ifadesinde bir gerginlik vardı.

"Üşüyor musun bebeğim?" Onu kollarımla sararak sordum. "Başım biraz ağrıyor," dedi usulca.

Göğsümde bir hırıltı başladı. "Neden bana işaret vermedin?" Çenesini kavradım ve onu bakışlarımla buluşmaya zorladım.

"Bitmesini istemedim," dedi.

"Bu tek şansımız olmayacak. Ne zaman istersen seni gezintiye çıkarırım." Onu sıcak tutmak için ellerimi kollarında aşağı yukarı gezdirdim. Onu dizlerimin üzerine yatırmak ve canının yandığını söylemediği için tokatlamak istiyordum.

Henry'nin cipi arkamızda durduğunda içimi bir rahatlama kapladı. "Her şey yolunda mı?" Liam arabadan inerek sordu.

"Westin'in ısınması ve ilaçlara ihtiyacı var."

Liam hemen endişeli göründü ve Westin bana kaşlarını çattı.

"Faydası yok bebeğim. Seninle uğraşmamıza alış," dedim, başparmağımla kaşlarını düzelterek.

"Arabayla mı döneceksin?" diye sordu.

"Motosikleti yüklemek çok uzun sürer. Sadece bir saatimiz var." Sol sınırındaki bir otelde bir gece kalmaya karar vermiştik. Böylece sınırı geçme işini sabah halledebilecektik. Herhangi bir sorun beklemiyorduk ama hiçbirimiz Westin'in güvenliği konusunda risk almak istemiyorduk.

"Ama üşümeyecek misin?" diye sordu, kaşları endişeyle çatılmıştı.

Omega'mın endişesi karşısında göğsüm sıcaklıkla doldu. "İyi olacağım, Babydoll." Onu alnından öptüm, isteksizce bırakmadan önce ona sıkıca sarıldım.

Liam, Westin'i kaldırmadan önce bana başıyla onay verdi.

"Yürüeyilirim," dedi kızgınlıkla. Ama Liam'ın göğsüne doğru kıvrıldı ve kollarını onun boynuna doladı.

Liam çenesini kaldırarak, "Otelde görüşürüz," dedi.

Başımı salladım ve kaskımı tekrar taktım. Takip etmeden önce birleşmelerini bekledim, omega'mın hayalleri zihnimde oynuyordu.

WESTIN

"Y Uyanık mısın, bebeğim?"

Mızımızlandım ve battaniyenin içine daha da gömüldüm. "Hayır."

Bear usulca kıkırdadı ve ellerini çıplak vücudumda gezdirdi.

Dün gece otel odasına vardığımızda çok acı çekiyordum. Bear hala benimle bir gece geçirmek istediğinde ısrar etmişti. Kıyafetlerimi nazikçe çıkardı ve ben hareket edemeyecek kadar rahatlayana kadar tüm vücuduma masaj yaptı. Beni kollarıyla sardı ve kulağımda onun kalp atışlarının sesiyle uykuya daldım.

Her bir göz kapağına yumuşak öpücükler kondurdu. "Bugün nasıl hissediyorsun? Hâlâ ağrın var mı?"

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum." Gözlerimi açmadan kollarımı boynuna doladım. "Bana her gece böyle masaj yapmalısın."

"Beni kışkırtma bebeğim," diye karşılık verdi alçak bir hırıltıyla.

Bir öpücük almak için başımı çevirdiğimde sııttım. Dudakları benimkilerle buluştu ve sonra yüzümde, boynumda ve göğüslerimde gezindi. Karnımdan aşağıya doğru öpmeden önce her bir meme ucunu emdi, biraz ısırdı.

"Ne kadar da güzel bir amcık," diye mırıldandı, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibiydi.

Sonra içine daldı, uyarılmam arttıkça klitorisimi yaladı ve emdi. Çok geçmeden parmaklarımı saçlarından geçirdim ve daha fazlası için yalvardım. İki parmağını içime soktu, bacaklarımı titretecek şekilde kıvırdı.

"İşte iyi bir kız," dedi Bear. "Sadece rahatla ve olmasına izin ver."

Klitorisime döndü, dilini etrafında sabit bir hareketle dolaştırdı ve sonunda beni ele geçirdi. Orgazmımın yoğunluğu karşısında haykırdım ve o da hızla vücudumda yukarı doğru hareket ederek beni göğsüne bastırdı. Derin deri ve viski kokusu etrafımı sarmış, içimi derin bir rahatlık duygusuyla doldurmuştu.

"Çok mükemmelsin," diye övdü. "Benim için çok iyisin."

Gülümsememi göğsüne bastırdım. "Tek yaptığım boşalmaktı." "Evet ve bunu mükemmel bir şekilde yaptın."

Homurdandım, sonunda gözlerimi açıp onun memnun ifadesini yakaladım.

"Gerçekten kalkma vakti geldi mi?" Suratımı asarak sordum. Genelde sabahları pek umursamazdım ama bugün yataktan çıkmak istemiyordum.

"Henry, sınırda herhangi bir sorunla karşılaşma ihtimalimize karşı yola erken çıkmak istiyor."

Sözleri karşısında kaskatı kesildim. "Sorun çıkacağını mı düşünüyor?"

"Muhtemelen aşırı ihtiyatlı davranıyor," dedi Bear ama çenesindeki gerginlik kaşlarını çatmama neden oldu.

Belki de sınır geçişi konusunda endişelenmemekle saflık etmişim ama omegaların Luna eyaletinden ayrılmasını yasaklayan yasalar aylar önce kaldırılmıştı.

Telefonumu alıp saate bakmak için yuvarlandım ama amcalarımdan gelen çok sayıda cevapsız aramayla dikkatim dağıldı.

"Bu çok garip." Onları hemen geri aramamı talep eden çok sayıda mesajı sıraladım.

"Ne oldu?" Bear sordu.

"Amcalarım iletişime geçmeye çalışıyor." Ayı homurdandı. "Ne istiyorlar?"

Omuz silktilim. "Hiçbir fikrim yok." Dudağımı ısırdım. "Belki de gittiğimi anladılar."

"Onlara söylemedin mi?"

"Neden yapmam gerektiğini anlamadım. Benim üzerimde hiçbir yetkileri yok." Bear omzumu öptü. "Onları geri arayacak mısınız?"

"Sanki yapmalıymışım gibi hissediyorum?"

"Ben de burada olabilir miyim?" diye sordu. "İstemiyorsan hoparlöre almak zorunda değilsin ama onlarla yalnız konuşmanı istemiyorum."

"Sorun değil," dedim, dokunuşuna doğru eğilerek. Amcalarım tehlikeli değillerdi, sadece pisliktiler ama alfamın beni korumasına aldırımıyordum.

Sırtımı yatak başlığına yaslayacak şekilde doğruldum ve kendimi sorgulamadan önce Alex'in numarasını çevirdim.

"Westin," dedi telefonu açar açmaz. "Neredesin lan sen?" "Neden?"

Sesindeki öfke karşısında şaşkına dönerek sordum.

"Çünkü bilmem gerekiyor!" diye bağırdı.

Telefonumu yatağın üzerine düşürerek sıçradım. Sesini yükseltmek Alex'e hiç yakışmıyordu. Onun yaklaşımı her zaman donmuş bir öfkeydi. Bear'ın göğsü yanımda bir hırıltıyla titriyordu ve onu susturmak için elimi göğsüne bastırdım.

"Bir seyahate çıkmaya karar verdim," diye geçiştirdim. Tam olarak nerede olduğumu bilmeleri için bir neden yoktu.

"Sana hiçbir yere gitmen için izin vermedik. Buraya geri dönmen gerek. Don ve Clarence seni bir randevuya götürmek için bekliyor."

"Ben bunu asla kabul etmedim," dedim sesimi yükselterek.

"Başka seçeneğiniz yok," diye kükredi Alex. "Biz ne dersek onu yapacaksınız."

Onun alfa öfkesi karşısında titremeye başladım. Bear telefonu elimden aldı ve amcama bağıracağını sandım ama onun yerine aramayı sonlandırdı.

"Siktiğimin piçi," diye hırladı siyah telefon ekranına. Sonra bana baktı ve küfretti. "Gel buraya. Bir şeyin yok."

Titrediğim için dişlerim takırdamaya başladı. "Neyim var benim?" diye sızlandım.

Bear beni sıkıca tuttu, kokusunu daha fazla alabilmem için yüzümü boynuna bastırdı. "Şşş, derin bir nefes al, bebeğim. Sana zarar veremez."

"O asla bağırılmaz," dedim titremem hafiflerken.

"Doğruca cehenneme gidebilir," diye mırıldandı Bear. Alnımdan öptü. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

"Evet. Aptal omega tepkileri."

"Ben senin omega'nı seviyorum." Bear çenemi kaldırdı ve bana yumuşak bir öpücük verdi. "Ve eğer daha fazla zamanımız olsaydı, seni nasıl uyandırdığımı tekrar ederdim. Lanet olası salak tüm iyi işlerimi mahvetti."

Sırıttım. "Çok kabaydı."

Bear bana gülümsemesini hediye etmeden önce kederli bir iç çekti. "Hadi hazırlanalım, bebeğim. Sol bekliyor."

WESTIN

"E Herkes sakın olsun ve ben önden gideyim," dedi Henry, sınır kontrol noktasının başlangıcına doğru ilerlerken parmak eklemleri direksiyonda neredeyse bembeyaz olmuştu.

"Şey, ben sakindim," diye mırıldandım.

Göğsümü ovuşturdum, oradaki gerginlik neredeyse boğuyordu. Arabanın arka koltuğunda Liam ve Bear'ın arasında sıkışmıştım. İkisi de bana olabildiğince dokunuyordu, bu da kendimi kaybetmemi engelleyen tek şeydi. Serbest kalmadan önce iki kontrol noktasından geçmemiz gerekiyordu; biri Luna'dan çıkmak, diğeri Sol'a girmek için.

"Gitmemizi engelleyemezler," dedim ama sözlerim bir soru gibi çıktı.

"Doğru," dedi Henry.

"O zaman neden bu kadar gerginsin?" diye sordum.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ve ben de oturduğum yerde kıpırdandım. Liam eğildi ve alnımdan öptü, karamel kokusu beni rahatlatmıştı. Koku alma duyum güçleniyor gibiydi ya da belki de erkek arkadaşlarımla kokularına karşı daha duyarlıydım.

"Henry," dedi Bear, sesinde bir hırıltı vardı.

Henry elini saçlarında gezdirerek, "Özür dilerim, özür dilerim," dedi. "Yakın zamanda omegaların ayrılmasına izin vermediklerine dair bazı vakalar okudum. Ama böyle bir şey olmayacak. Konuşmanın çoğunu benim yapmama izin ver ve ne olursa olsun sakın kal."

Ben daha bir şey söyleyemeden kontrol noktasının önüne gelmiştik. Henry camını indirdi ve Luna görevlisine kimliklerimizi uzattı.

Adam onlara bakarken nefesimi tuttum. Arabanın camından içeri baktı. "İçeride bir omega mı var?"

Liam'ın eli bacağımda sıkılaştı ve Bear elimi kendi elinin içine aldı. Henry sakince, "Evet, bizim sürümüz omega," dedi.

Güvenlik görevlisi kaşlarını çatı ve telsizinden bir şeyler söyledi. "Daha fazla inceleme için buradan kenara çekilmeniz gerekiyor."

"Ekranın gerekçesi nedir?" Henry sordu.

"Gerekçe, çünkü ben öyle dedim," diye tersledi gardiyan.

"Pislik herif," diye mırıldandı Bear. Onu uyarmak için elini sıktım.

Henry içini çekti ve arabayı bekçinin gösterdiği yere sürdü. Yeşil dağların ve mavi gökyüzünün fonunda büyük, gri beton bir bina göze çarpıyordu.

"Neler oluyor?" Sesim tizleşerek sordum.

Henry, "Ek tarama yapma hakları var," dedi. "Bu hiçbir şeyin yanlış olduğu anlamına gelmez."

Bizi bekleyen iki alfa vardı. Atama Hükümeti muhafızlarının giydiklerine benzeyen koyu gri üniformalarını görünce kalp atışlarım hızlandı. Ayrıca sırtlarında tüfekleri vardı.

"İyi misin tatlım?" Liam beni yanına çağırarak sordu.

"Beni bırakmayacaksınız, değil mi?" Sesimin bu kadar küçük çıkmasından nefret ediyordum. Atama Akademisi'ndeki anılarımı zihnimdeki küçük metal kutuya geri sokmaya çalışırken vücudum gergindi. Şimdi dağılmanın zamanı değildi. Ve bu alfalar benzer görünseler bile, Atama Hükümeti'nin bir parçası değillerdi.

Gray koltuğunda dönüp bana bakarak, "Seni bırakmıyoruz," dedi. "Bunu birlikte halledeceğiz ve yolumuza devam edeceğiz."

Ses tonundaki sertlik beni yatıştırdı ve başımı salladım.

Alfa muhafızlarından biri cama vurunca sıçradım ve dudaklarımdan bir mırıltı döküldü. "Hemen araçtan inin."

Henry ön koltuktan bana bakarak hızla, "Her şey yoluna girecek," dedi.

Bear arabadan çıkmama yardım etti ve tüm adamlarım etrafımda toplanarak beni korumalardan korudu.

"Ben Ajan Clane ve bu da Ajan Cannon," dedi bir alfa. "Omega'nın bizimle gelmesi gerekiyor."

Damarlarımda buz dolaşıyordu. Koruyucu bir kolla beni saran Liam'a baktım, göğsünden bir gümbürtü geçiyordu.

Henry öne çıkarak, "Bu bizim sürümüzün omega'sı," dedi. "Yeni Omega Kılavuzuna göre, özellikle de 3.4 numaralı alt bölüme göre, omegalar sürülerinden ayrılmamalıdır."

İki ajan sinirli bakışlarını Henry'nin üzerine dikti. "Nesin sen, avukat mı?" Ajan Cannon sordu.

"Evet." Henry cüzdanından bir şey çıkardı. "Bu benim hukuk kartım."

Alfa kartı almadı, yüzünde derin bir çatıklık vardı. "Peki, bizi takip edin."

Henry ve Gray, hepimiz metal bir masanın bulunduğu penceresiz küçük bir odaya girene kadar önümüzden yürüdüler. Sanki bir sorgu odası gibiydi. Liam ve Bear'ın ellerini sertçe sıktım. Ortam alfa ajanlarının kokularıyla doluydu -soğan ve muz- ve omega'm bundan nefret ediyordu. Burnumu Bear'ın göğsüne bastırdım ve sızlanma dürtüsüyle savaşılarak derin bir nefes aldım.

"İyisin bebeğim," diye mırıldandı.

Ajan Clane boğazını temizleyerek beni sıçrattı. "Sistemimize göre, bağlı bir sürü olarak kayıtlı değilsiniz."

"Biz yeni bir sürüyüz," dedi Henry. "Henüz birbirimize bağlanmadık."

"Onu bağlayacak *değilsin* ya, beta," dedi Ajan Cannon kötü bir alaycılıkla.

Beta karşıtı duygu göğsümde öfkeyle dalgalandı. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama Liam elimi sıkarak beni uyardı.

"Bir Omega neden Luna'yı terk etsin ki?" Ajan Clane sordu. Soruyu benim yerime Gray'e yöneltti ve ben de onu terslememek için dişlerimi sıktım.

"Henry'nin ailesini ziyaret ediyoruz," dedi Gray yumuşak bir sesle. "Hepsi kur yapma sürecinin bir parçası, anlıyorsunuzdur."

Ajan Cannon sonunda bana bakmaya tenezzül etti, ama hemen bakmamasını diledim. Bakışları ağırdı ve dudaklarını yaladı. "Koruyucularınız Matthews Sürüsü olarak listelenmiş. Neden sizinle birlikte seyahat etmiyorlar?"

"Yirmi beş yaşımdayım ve yasalar artık vasilerimin olmasını gerektirmiyor," dedim sesimi eşit tutarak. "İstediğim yere seyahat etme iznim var."

"Bu tam olarak doğru değil," diye cevap verdi ajan, yüzüne yayılan yavaş bir gülümsemeyle. "Eğer bir omega'nın kötü muamele gördüğüne inanırsak, her

Luna'dan çıkışını engelleme hakkına sahiptir."

"Ama bana kötü davranılmıyor," dedim, sesimde sıcaklık yükseliyordu. Liam elimi tekrar sıktı ama ben sessiz kalmak istemedim.

Henry boğazını temizledi. "Sanırım 504.183 sayılı kanun uyarınca, bunun yalnızca Omega Merkezi, yetkililer veya omega'nın kendisi tarafından yapılan inandırıcı istismar iddiaları için geçerli olduğunu göreceksiniz. Ayrıca, 238.41 sayılı kod, bir omega'nın İller Arası Pakt uyarınca serbest seyahat etmesinin engellenmesinin sonuçlarını özetlemektedir. Eminim kendinizi uzun bir mahkeme sürecinin içinde bulmak istemezsiniz."

Henry'yi tüm avukat ihtişamıyla gördüğümde dudaklarım aralandı. Onun hukuk jargonuyla konuşmasının beni azdıracağını kim bilebilirdi ki, ama kendimi kollarına atlayıp beni becermesini istemekten alıkoymak zorunda kaldım. Yüzü ifadesizdi, sakın olmaktan başka bir şey hissettiğini gösteren tek şey çenesindeki hafif sıkışma oldu. Kollarını kavuşturdu ve kesinlikle gergin görünen iki muhafıza baktı.

Ajan Cannon boğazını temizledi ve masasındaki bazı kâğıtları karıştırdı. "Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmamız gerekiyor." Gözleri yine üzerimde gezindi. Gray ve Liam'ın beni tutmaya çalışmasına aldırmadan bir adım öne çıktım.

"Ajan Cannon, değil mi?" Sesimi olabildiğince boğucu hale getirerek sordum. Keşke bugün eşofmandan daha güzel bir şeyler giymiş olsaydım. "Sizin gibi iki güçlü alfanın benim gibi omegaları koruduğu için çok minnettarım. Tüm bu süslü kanunlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sadece sürümün bana bir tatil sözü verdiğini biliyorum ve..." Burnumu çekerken alt dudağımı titremeye zorladım. "Ve onlardan ayrı kalmak istemiyorum. Tek başıma ne yaparım bilmiyorum." Gözlerimi hızlıca kırıştırdım, bu sefer gözyaşlarımı yanaklarımdan aşağıya akıtmak için zorladım.

Ajan Cannon ve Clane ağlamam karşısında öyle dehşete düşmüş görünüyorlardı ki neredeyse kahkaha atacaktım. Alfalarım bile bana yaklaştı ve Gray elini sırtımda gezdirdi.

Henry öfkeli görünüyordu. "Eğer omega'mızı rahatlatabilmemiz için geçmemize izin vermezseniz, omega'nın zarar gördüğüne dair bir Q7Q raporu hazırlamak zorunda kalacağım."

"Buna gerek kalmayacak, değil mi?" Cannon, Clane'e dönerken sesi tizleşerek sordu.

"Hayır, görünüşe göre her şey yolunda," dedi isteksizce.

"Oh, teşekkür ederim," dedim gözyaşlarımı silerek. "Çok teşekkür ederim, alfalar."

Gray'in elimi kavrayışı sıkılaştı ve hızlı bir hırlama hissettiğimi sandım. Sahipleniciliğine neredeyse gülümseyecektim ama bunun yerine abartılı bir burun çekmeyle onun yanına kıvrıldım.

"Burada iyi miyiz?" Gray sesini alçaltarak sordu. "Hâlâ gidecek epey yolumuz var ve bu stresten sonra omega'mızı oturtmamız biraz zaman alacak. Nasıl olduklarını bilirsin."

Sözleri üzerine yan tarafını sertçe çimdikledim ve hafifçe sıçradı. "Evet, sorun değil. Lütfen devam edin," dedi Cannon.

Dışarı çıkarken Henry'nin elini tuttum. Arabaya dönene kadar sessiz kaldık. Henry benim için yolcu kapısını açtı ve ben de genellikle arkada oturduğum için kaşlarımı sorgulayıcı bir şekilde kaldırdım. "Sana yanımda ihtiyacım var" diye mırıldandı.

Kapıları kapatıp arabaya bindiğimizde, "Vay anasını Henry. Bu çok ateşliydi."

Henry boynunu ovuştururken kızardı.

"Tüm bu kodları nasıl hatırlıyorsun?" Ben sordum.

"Umm..." dedi, yanakları daha da kızarmıştı. "Bu rakamları uydurmuş olabilirim."

Kısa bir sessizlik oldu ve sonra hepimiz bir kahkaha patlattık.

"Kahretsin, Henry'ye bak, yasaları çiğniyor," dedi Bear.

Henry, "Yasaları çiğnemiyordum," dedi ama yüzünde bir sırıtma vardı.

Gray orta koltuktan öne doğru eğildi ve elini kolumda gezdirdi. "İyi misin prenses?"

"Ben iyiyim." Arkamı döndüm, böylece arkaya sıkışmış üç alfamı görebiliyordum. Gray elini yanağımda gezdirdi, ikna olmuş görünmüyordu.

"Yalandan ağlıyordum," dedim, gülümsememek için dudağımı ısırarak.

"Sahip olunması gereken harika bir beceri."

"Siktir," dedi Liam. "Bana gerçek gibi geldi." Sırıttım.

"Hayır, o tekerleklerin döndüğünü görüyorum," dedi Bear. "Bu yeteneğini bizim üzerimizde kullanmana izin yok."

"Asla yapmam," dedim ve Henry'nin homurdanmasına neden oldum.

"Ve diğer alfalara *alfa* demek yok," dedi Gray, arkasına yaslanırken kollarını kavuşturarak.

"Söz veriyorum," dedim, bu kez ciddiydim. Geri uzandım ve Gray'in elini sıktım.

"Pekâlâ, ilk engel aşıldı," dedi Henry. "Şimdi sadece Sol giriş kontrol noktasından geçmemiz gerekiyor ama bu çok daha kolay olacak."

İki vilayet arasındaki kısa bir yol boyunca ilerledik. Dikenli tel örgüler her iki yanımızda gökyüzüne uzanıyordu ve kapana kısılmışlık hissi beni yeniden ele geçirdi.

Henry elimi tuttu ve kucağına çekti. "Eninde sonunda bunların hepsi ortadan kalkacak ve ayrılmak için Luna muhafızlarından geçmek zorunda kalmayacağız," dedi. "Her iki hükümet de değişiklik yapmakta yavaş davranıyor."

Derin bir nefes aldım ve bir sonraki kontrol noktasına yaklaşırken kendime her şeyin yolunda gideceğini söyledim. Önümüzde büyük bir tabela bizi Sol'a davet ediyordu.

WESTIN

A Sıranın önüne geldiğimizde bizi yeşil üniformalı, güler yüzlü bir beta kadın karşıladı.

"Sol'a hoş geldiniz! Bugün tüm yolcular için kimliğe ihtiyacımız var." Henry'den belgeleri almadan önce dostça bakışları bir an üzerimde kaldı.

Onun dönmesini beklerken dakikalar ilerliyordu.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" On dakika geçtikten sonra sordum.

Henry dikkatle, "Emin değilim," dedi. "Ben genelde uçarım. Bu muhtemelen beş kişilik bir araba için normaldir."

Bu sözleri beni yatıştırmak ya da belki de kendini ikna etmek için söylediğini hissettim.

Dakikalar ilerledikçe alfalarımın sinirli ve endişeli kokuları yoğunlaştı. Sonunda ajan geri döndü ama bu sefer yanında iki erkek beta muhafız vardı. Konuşmayı onun yapmasına izin vererek arkasında durdular, ama neden onları yanında getirme ihtiyacı hissettiğini merak ettim.

"Siz devam etmeden önce Bayan Anderson'la biraz özel olarak konuşmamız gerekiyor," dedi kadın gardiyan. Sesi hâlâ hafifti ama alfalarım dönmeye bakarken gülümsemesinde bir gerginlik vardı.

"Westin bizim sürümüzün omega'sı," dedi Henry, eli benimkini sıkıca kavrarken. "Birlikte kalmak istiyoruz."

"Bunu anlıyorum," dedi kadın. "Ancak, Sol vilayetine girmek isteyen herkesle özel görüşmeler yapma hakkına sahibiz."

Henry sessizdi, bu yüzden kadının haklı olması gerektiğini biliyordum.

"Benimle neden görüşmek istediğinizi sorabilir miyim?" Ne olabileceğini hayal ederken aklım karıştı. Amcalarım girmemi engellemek için bir şey mi yapmışlardı? Sağlık sorunlarımı biliyorlardı ve eyaletlerinde kusurlu bir omega istemiyorlar mıydı?

"Baş başa kaldığımızda açıklayacağız," dedi kadın, sesi nazik ama sertti.

Elim kapının koluna gitti.

"Westin, hayır," diye homurdandı

Liam.

"Eğer içeri girmemizin tek yolu buysa..." Alfalarımınla yüzleşmek için döndüm ve üçü de öfkeli ifadeler takındı. Gray'in çatık kaşları o kadar yoğunlu ki beta kadın bir adım geri çekildi. Yanındaki iki adam da tedirgin görünüyordu.

Henry dikkatle, "Güvende olmalı," dedi ama elimi sıkıca tutuşu, onun da en az diğerleri kadar bundan nefret ettiğini gösteriyordu.

"*Olmalı* pek rahatlatıcı değil," diye hırladı Bear.

"Reddersem ne olur?" Kadın ajana sordum.

"Girişinize izin vermek için mülakat yapmak zorundayız" dedi.

Durumdan nefret etsem de bu kadına Luna ajanlarından çok daha fazla güveniyordum. Kapımı açmak için hareket ettim ve aniden Bear ve Gray arabadan çıkarak kapımın açılmasını engellediler. İki erkek ajan onlara bağırarak silahlarını kaldırdı ve arabaya geri dönmelerini söyledi. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsümden fırlayacak sandım.

"Çıkarın beni," diye bağırarak kapıyı ittim. Kımıldamayı reddedince Henry'nin üzerine tırmandım ve sürücü tarafındaki kapıyı zorla açtım.

"Buradayım," diye soluk soluğa kadın ajana baktım. "Onlara zarar vermeyin." Ayım ve Gray'e döndüm, bu kez gözlerim gerçek yaşlarla doluydu. "Lütfen arabaya geri dönün. Lütfen," diye yalvardım.

İkisi de hırlıyor ve ağır ağır nefes alıyordu, gözleri benimle silahlı ajanlar arasında gidip geliyordu.

"Lütfen," diye fısıldadım.

Sonunda gerginlik dağıldı ve Gray arka kapıyı açarak Bear'ı içeri itti ve arkasından içeri girdi.

"Telefonun yanında mı?" Liam camını indirerek sordu. Başımı salladım, cebimdeki dış hatları hissettim.

"On dakika içinde buraya dönmezsen seni ararım," dedi. "Ve cevap versen iyi olur."

"Bu taraftan gelin," dedi kadın ajan, giriş çizgilerinin yanındaki küçük bir binayı işaret ederek.

Onu takip ederken bacaklarımın ağırlaştığını hissettim. Omzumun üzerinden baktığımda iki silahlı ajanın arabanın yanında kaldığını gördüm.

Binanın içindeki küçük bir odaya girdiğimizde görevli, "Lütfen oturun," dedi. Bu odanın en azından bir penceresi vardı.

Kapı arkamızdan kapandığında arkamı döndüm ve sırtımdan aşağı terler akmaya başladı. Tek başıma geçirdiğim onca yıldan sonra, adamlarım olmadan kendimi başıboş hissediyordum.

Temsilci oturdu ve karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Sonunda kabul ettim.

"Bayan Anderson, benim adım Ajan West. Buradaki amacımız kimseyi üzmemek değil, güvenliğinizi sağlamaktır."

Kaşlarımı kaldırdım ama sessiz kaldım.

"Sol'a girmesine izin verdiğimiz herkesi kontrol ediyoruz ve seyahat arkadaşlarınızdan biri hakkında bazı rahatsız edici bilgiler bulduk."

"Sürü arkadaşlarım," diyerek sözünü kestim. "Hepsi benim sürü arkadaşlarım." Bu kelimeleri ilk kez yüksek sesle söylüyordum, ama onun adamlarıma *yoldaş* dediğini duymak bana son derece yanlış geldi. Onlar benim için bundan çok daha fazlasıydı.

"Pekâlâ, sürü arkadaşları," dedi bazı kâğıtları karıştırarak. "Sürü arkadaşlarınızla kendinizi güvende hissediyor musunuz?"

"Evet," diye yanıtladım.

"Bu geziye gelmen için onlar tarafından zorlanıyor musun?" diye sordu. "Hayır," dedim hayal kırıklığımı bastırmaya çalışarak.

"Peki Sol'a gelme amacınız nedir?"

"Sürü arkadaşlarımdan biri, Henry, buralı. Ailesini ziyaret ediyoruz." Tıbbi kaygılarımın onu ilgilendirdiğini düşünmediğim için bunlardan bahsetmedim.

"Bay James'i ne kadar iyi tanıyorsunuz?" diye sordu aniden. Bear'dan bahsettiğini anlamam bir dakika sürdü.

"Ne demek istiyorsun? O benim alfalarımın biri."

"Evet, peki... Onun suç geçmişini biliyor musunuz?"

"Ne?" Tamamen hazırlıksız yakalandığım için yerimde kıpırdandım.

"Yani şiddet içeren bir suçtan dolayı hapiste yattığını bilmiyordunuz," dedi Ajan West, koltuğuna geri oturarak.

Göz kırptım. Şiddet suçu mu? Bear'ın tutuklandığını biliyordum ama bana detayları anlatmamıştı. Bunun içeri girmemizle ne ilgisi olduğunu anlamamıştım.

Sol, ve bu kadına sürüme karşı herhangi bir cephaneye vermek üzere değildim. "Hayır, bunu biliyordum."

"Bay James ağırlaştırılmış soygun suçundan hüküm giydikten sonra dört yıl hapis yatmıştır. Mahkemede kanıtlanmamış olsa da çete üyesi olduğundan da şüpheleniliyordu." Ajan West bu haberi verirken beni dikkatle izledi ama ben ona hiçbir şey söylemedim, yüz ifademi boş tuttum.

"Bunun Sol'a giren sürümle ne ilgisi var?"

Ajan West gözlerini kırıştırdı ve birkaç kâğıt daha karıştırdı. "Omega'ların güvenliğini ve refahını tehdit etmedikleri sürece, omega'ları sürü arkadaşlarından ayırmak bizim politikamız değildir. Bay James ile seyahat ederken kendinizi güvende hissettiğinizden emin olmak istedik."

"Evet, Bear inanılmaz biri ve onun yanında güvendeyim," dedim ayağa kalkarken kararlı bir şekilde. "Hepsi bu kadar mıydı?"

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Ajan West, dudaklarında bir gülümsemeyle. Gerçekten de mutlu görünüyordu, bu da ona karşı biraz yumuşamama neden oldu. "Sizi arabaya kadar geçireyim."

Tam o sırada cep telefonum çaldı. Ajanı ofisten çıkarken takip ederken telefonu açtım.

"İyi misin, tatlım?" Liam sordu.

Bear'ın "Hoparlörü aç," dediğini duydum ve sııttım. "Her şey yolunda. Şimdi geri geliyorum," dedim. Kendimi daha hafif hissettim. arabaya yaklaştıkça her adımda.

"Gitmekte özgürüz o zaman?" Ajan West'e sordum. "Gidebilirsiniz." İki beta muhafızına işaret etti.

Yolcu kapısını açtım ve içeri girdim, tüm adamlarımın kokuları bana çarptığında derin bir nefes aldım. Çok kızmışlardı ama umurumda değildi. Onlarla tekrar birlikte olmak iyi hissettiriyordu.

Bear öne uzandı ve beni arkaya çekti. Üç alfamın üzerine düştüğümde kıkırdadım.

"Hey," diye itiraz etti Henry, bize dönüp bakarak. Elimi uzatıp onunkini tuttum ve sıkıca kavradım.

"Gitmeye hazırız," dedim üç öfkeli alfama bakarak.

Elleri her tarafımdaydı, ben üzerlerinde yatarken vücutlarının neresinden tutabilirlerse tutuyorlardı.

"Ne istediler?" Gray ellerini bacaklarımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

"Sadece sürümdeki herkesle kendimi güvende hissettiğimden emin olmak istediler ve ben de evet dedim."

"Sürün," dedi Liam yüzümü okşayarak.

"Evet." Anlaşmamız geçici olabilirdi ama fantezinin içinde kaybolmama izin verdim. Beni öpmek için eğildiğinde yüzüne geniş bir gülümseme yayıldığında pişman bile olamadım.

"Bize el sallıyorlar," dedi Henry. "Koltuğunuza geri dönmeniz gerekiyor."

Sürünerek ön koltuğa geçtim -orta konsola doğru ilerlerken Ayı kıcımı avuçladı- ve kemerimi bağladım. Kapı bizim için kalkıp Sol'a doğru ilerlerken Henry'nin eli hemen kalçamdaydı ve sertçe sıkıyordu.

WESTIN

ALEX

Luna Eyaleti'nden ayrıldığınızı öğrendik ve güvenliğiniz konusunda derin endişe duyuyoruz. Lütfen iyi olduğunuzu bize bildirin.

"W Ne oluyor?" Telefonuma baktım, parmaklarım telefonun etrafında kenetlenmişti.

"Ne oldu?" Bear arka koltuktan orta konsola doğru eğilerek sordu.

"Amcam az önce mesaj attı. Görünüşe göre Luna'dan ayrıldığımdan haberdar olmuşlar." İçimde bembeyaz bir öfke yükseldi. Hükümet sözüm ona bağlı olmayan omegalar için vesayet yasasını kaldırmıştı. Amcalarıma nerede olduğumla ilgili tek bir şey bile söylenmemeliydi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Henry dönüp bana bakarak sordu. "Bu yasadışı."

"Siktiğimin klasığı." Mesajı kapattım. Bu yeni hükümet omegalara çok şey vaat etmişti ama bu vaatlerin yerine getirilmesi içler acısıydı. Ayrıca, amcalarım ne zamandan beri benim güvenliğim için endişeleniyordu? Tüm bu durum tüylerimi diken diken ediyordu.

"Özür dilerim prenses," dedi Gray. Çenesi gergindi, gözleri öfkeyle parlıyordu ama ses tonu sakin ve düzgündü. "Sizi burada rahatsız edemezler."

Başımı salladım ve telefonumu çantama geri koydum. Amcalarımın bu günü mahvetmesine izin veremezdim. Hayatımda ilk kez Luna'dan çıkmıştım ve bu kutlanacak bir şeydi. Güneş arabanın camından tenimi ısıtıyordu.

Yüzümü ona doğru eğdim ve öfkemin sivri uçlarını yatıştırmasına izin verdim.

Henry bacağını ovdu. "İşte orada, Sol'un en büyük liman kenti olan Solem'e giden köprü."

Yoldaki bir virajdan döndük ve önümüzde, uçsuz bucaksız bir nehrin üzerinde kilometrelerce uzanıyormuş gibi görünen büyük beyaz bir asma köprü uzanıyordu.

"Öğle yemeği için orada durabileceğimizi düşündüm," diye devam etti Henry. "Harika bir balık ve patates kızartması standı var."

"Üst sınıf beta bir tezgâhtan balık ve patates kızartması mı yiyor? Buna inandığımdan emin değilim," dedi Bear arkadan.

Henry onu tersledi ve Bear homurdandı.

Güneş nehrin yüzeyinde parılıyordu ama ben ısınmaya başlamıştım. "İçeri girmenin başka bir yolu var mı?" Sesimi sakın çıkmaya zorlayarak sordum.

"Ne demek istiyorsun?" Henry sordu.

"Yani... köprü olmayan bir yol gibi mi?" Tüylerim diken diken oldu ve terli ellerimi pantolonuma sildim.

Bear öne doğru eğildi ve başparmağını koluma sürttü. "Neyin var bebeğim?"

"Sadece köprüleri sevmiyorum," dedim. Ses tonumun soğukkanlı olduğunu düşünmüştüm ama Henry yolun kenarına çekmeden önce endişeyle bana baktı.

"Neden, sevgilim? Daha önce üzerinden geçmiştin. Tamamen güvenli." Kalçamı güven verici bir şekilde sıktı.

Tüm erkeklerin gözleri üzerimdeyken kendimi sıcak ve rahatsız hissediyordum. Kapıya yaslanmak için yer değiştirdim. "Sorun değil, beni görmezden gel."

"Sanki seni görmezden geleceğiz," diye homurdandı Liam. Bear'ı omuzlayarak bana ulaşmaya çalıştı. İkisinin arka koltukta çocuklar gibi birbirlerini itip kaktığını görmek dudağımın gülümsemeye dönüşmesine neden oldu.

"Bize sorunun ne olduğunu söyleyene kadar gitmiyoruz," dedi Gray. Sert ses tonu içimde bir şeyler yaptı ve sonra başka bir nedenden dolayı sıcak hissettim.

Bu işin peşini bırakmayacaklarını anladım ve ben de bu işin peşini bırakabilirdim. "Ailem bir araba kazasında öldü. Kışın gece vakti araba kullanıyorlarmış ve bir buz parçasına çarpıp köprüden aşağı uçmuşlar." Kendimi kelimelerimden ayırmaya, artık ben olmadığım o yere gitmeye çalıştım.

"Bebeğim," dedi Bear, bu tek kelime büyük bir özen ve nezaketle doluydu. Boğazımda bir yumru oluştu. "Sorun değil," dedim. "Ben hallederim. Hadi gidelim."

Gray arabadan indi ve ben ne yaptığını merak ederek burnumu kıstım. Sonra kapıma geldi, kapıyı açtı ve emniyet kemerimi açmak için üzerime uzandı.

"Ne-" diye başladım ve sonra onun kollarındaydım. Diğer arkadaşlarım da bize katıldı, beni dördünün arasına sardılar ve ellerini üzerimde gezdirdiler. İçimde tutmaya çalışarak hıçkırıklara boğuldum. Ama sonra Liam mırıldanmaya başladı ve gözyaşlarımı durduramadım.

"Anne babanı kaybetmek bir trajedidir," dedi Bear. "Bunu içinde tutmak zorunda değilsin, bebeğim."

Yüzümü göğsüne bastırdım ve o da başımın üstünü öptü. *Bu* Sol ajanlarının etrafta bulunmamın çok tehlikeli olduğunu düşündüğü adam mıydı? "Üzgünüm," diye mırıldandım.

"Özür dileme," diye homurdandı Gray, elini saçlarımda gezdirirken. "Ve bunun önemli bir şey olmadığını söyleme. Seninle ilgilenmek istiyoruz."

Daha rahat nefes alabilene kadar dokunuşlarının, mırıltılarının ve kokularının endişemi bastırmasına izin verdim. Geri çekildim ve çocuklar zar zor da olsa bana biraz yer açtılar. Sanki ellerini üzerimde tutmaya dayanamıyorlardı ve ben bunun için minnettardım.

"Bunu atlatacağız," dedi Gray. Bu benim sorunum olmasına rağmen *biz* demesi hoşuma gitmişti. "Ben sürerim," diye ekledi. "Henry, sen Westin'le arkada oturmalısın."

"İçinizden biri olması gerekmiyor mu?" Henry boynunu ovuşturarak sordu. "Onun için mırıldanabilirsin."

"Liam da arkada oturacak," dedi Gray. "Mırıldanacak ama sen onu sakinleştirmekte iyisin."

Tatlı betam Henry'yi *gördüğü* ve benimle birlikte arkada yer almak için Liam'la kavga etmediği için Gray'i öpebilirdim. Bu, sürümüz için en iyi olanı yapan, sorumluluk sahibi Gray'di.

"Bu senin için uygun mu?" Gray çenemi avuçlayarak sordu. Başımı salladım.

"Sadece gözlerini kapat prenses, sen farkına bile varmadan her şey bitmiş olacak."

"Ama çok hızlı sürme," diye ağzımdan kaçırdım.

Gray'in gözleri beni içine çekerken yumuşaktı. "Tabii ki hayır. Hız sınırına uyacağım ve köprünün iç şeridinden gideceğiz, böylece karşıya geçmemiz mümkün olmayacak."

"Ve bugün çok güzel bir gün," dedi Henry.

Güneş üzerimizde parlıyordu, hafif esinti tenimi ısıtıyordu. Tabii ki artık köprüde buz yoktu. Çiçeklerle dolu bir çayırın kenarında durmuştuk. Otoyolun kenarındaydı ama bir masal kitabından fırlamış gibi görünüyordu.

"Yapabilirim," dedim.

"Yapabileceğini biliyorum," diye karşılık verdi Gray, dudaklarıma nazik bir öpücük kondurarak.

Arabaya binmeden önce Bear beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. "Bizden bir şey saklama. Birlikte üstesinden gelmek daha kolay."

"Biliyorum." Göğsümdeki gerginlik onların rahatlatıcı dokunuşlarıyla hafıflemişti. Kırılganlığım ilk kez bana güçlüymüşüm gibi geldi.

"Nereye oturmak istersin, tatlım?" Liam sordu. "Ortaya oturursan köprüyü daha iyi görebilirsin."

"Yine de ikinize de dokunmak istiyorum," dedim Henry ile onun arasına bakarak.

Henry elimi tutup başparmağını sırtıma sürterek, "Çok fazla gelirse her zaman gözlerini kapatabilirsin," dedi.

Arabaya tırmandım. "Hadi şu işi bitirelim."

Liam'ın kolları ikimiz de arabaya bindiğimiz anda bana sarıldı. "Sadece bana yaslan," diye mırıldandı, mırıltısı arabayı dolduruyor ve beni onun içinde eritiyordu.

Henry diğer tarafımdaydı, elini bacağımda bir aşağı bir yukarı gezdirirken vücudunun sıcaklığı benimkine değişiyordu.

Gray arabayı çalıştırdı ve yola geri çekti. Liam yüzümü göğsüne bastırdı ve ben de gözlerimi kapattım. Arabayı sürmeye devam ederken içimi bir endişe kapladı. Muhtemelen şu anda köprünün üzerindeydik ve bakmak istemiyordum ama bilmemek belki de daha kötüydü.

"Bu konukevinin ne kadar süslü olacağını merak ediyorum," dedi Bear. "Henry'yi tanıyorsam, çok süslü olacak. Yani, kimin misafirhanesi var ki?"

"Yerde yırtık kanepeler ya da şilte olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim," dedi Henry. "Bu bile buranın sizin için süslü olduğunu gösterir."

"Yataklarımızı nereden biliyorsun?" Liam sordu.

Kıkırdadım ve o da bana daha sıkı sarıldı.

"Odalarınıza göz atmış olabilirim," diye itiraf ettim. Liam ve Bear'ın yatak odaları seyrekti, yerde giysi yığınları ve ortada çıplak şilteler vardı. Bekâr evi diye bağıırıyordu.

"Lanet olası yerde mi uyuyorsun?" Gray homurdandı.

Liam homurdandı ve ben daha sert güldüm.

Bear savunmacı bir tavırla, "Omegalar yere yakın olmayı severler," dedi.

"Ahh, evet, tüm daireniz bir omega düşünülerek tasarlandı.

Nasıl kaçırmış olabilirim?" Henry kuru bir sesle cevap verdi.

Gülümsememi Liam'ın göğsüne bastırdım ve onun şekerli kokusunun beni sarmasına izin verdim. Bu konuşmayı benim iyiliğim için yaptıklarını biliyordum ve buna çok minnettardım.

Gray yumuşak bir sesle, "Tamam aşkım, bitti," dedi.

Yavaşça doğruldum ve pencereden dışarı bakarken gözlerimi kırptım. Şehir önümüzde uzanıyordu, renkli evler dolambaçlı sokakları rıhtıma doğru sıralıyordu. Güvendeydik ve hayal edebileceğimden daha hafif hissediyordum.

"Teşekkür ederim," dedim Henry'ye doğru eğilerek. "Ne zaman istersen, sevgilim," dedi.

Bear ön taraftan bana göz kırptı ve ben de elimi onunkine uzattım. Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Son birkaç saatin stresi üzerime çöktü ve göz kapaklarım ağırlaştı.

Henry alnımdan öperek, "Biraz yemek yiyelim, sonra uyuyabilirsin," dedi.

Yorgun gözlerimi açık kalmaya zorladım, şehrin her parçasını görmek istiyordum. Bir ömür boyu Luna'da sıkışıp kaldıktan, doğduğum şehri zar zor terk ettikten sonra, il dışına çıkmayı başarmıştım.

GRI

W Solem'den ayrıldıktan sonra tek bir oteli olan küçük bir kasabaya varana kadar birkaç saat daha yol aldık.

Otelin yakınındaki bir Meksika restoranından çıkarken Henry, "Yıllar önce burada kalmıştım ve çok daha güzeldi," diye mırıldandı. Elim Westin'in sırtındaydı ve küçük bir grup erkeğin yanından geçerken onu kollarıma alma dürtüsüne direniyordum.

Arabaya doğru yürürken karanlık otoparka bakan Liam, "Her an üzerimize atlayacaklarmış gibi hissediyorum," dedi.

"Aman Tanrım!" Westin bağırdı ve dördümüz de zıplayarak onu tehlikeden korumak için omega'mızın etrafını sardık.

"Ne yapıyorsun sen?" Westin beni kenara iterek homurdanarak sordu. "Saldırı altında değiliz. Ama şuna bakın!"

Üzerinde Skatetown yazan parlak bir neon tabelası olan eskimiş tuğla bir binayı işaret etti, ancak *e* ve *w* harfleri yanmıştı.

Westin'e döndüğümde gözlerinde parlak, umutlu bir bakış gördüm. Kahretsin, bizden kesinlikle saçma bir şey yapmamızı isteyecekti ve hepimiz kabul edecektik çünkü gözleri böyle bakarken kim hayır diyebilirdi ki? Belki ona bakmazsam, kendimi savunabilirdim. Ama başka tarafa bakacak gücü kendimde bulamadım.

"Bu bir işaret! Evren kaymamı istiyor. Gidebilir miyiz? Patenlerim yanımda ve eminim içeride kiralayabilecekleriniz de vardır," diye yalvardı.

Liam'ın bakışlarını onun başının üzerinde buldum ve o da içini çekerek başını salladı. Onunla daha iyi geçinmeye çalışıyordum. Alfa'm onu hâlâ otoriteme karşı istenmeyen bir meydan okuyucu olarak görüyordu ama tekrar kavga edersek Westin'den puan kazanamazdım.

"Sikeyim evet," diye bağırdı Bear. "Hadi yapalım şu işi."

Henry, "Pek hoş görünmüyor," diye sözünü

kesti. Liam'ın dudakları bir sırtışa dönüştü.

Westin burnunu çekerek, "Buz pateni pistlerinin güzel görünmemesi gerekir," dedi. "Ne kadar pis olursa o kadar iyi." Vücudunu benimkine yaklaştırdı. "Var mısın?" diye sordu.

"Bunu bilerek yapıyorsun." Dikkatle aşağıya, göğüslerinin göğsüme değdiği yere baktım.

"İşe yarıyor mu?" diye sordu nefes nefese, daha da yaklaşarak.

"Peki," diye homurdandım. Sanki onu bir şeyden mahrum edebilirmişim gibi, özellikle de geçirdiği stresli günden sonra. Westin ciyakladı ve ben onu belinden sıkıca kavradığımda zıplayarak uzaklaşmak üzereydi.

Dudaklarımı kulağına indirdim. "Orada iyi bir kız olacaksın."

Nefesi kesildi ve kollarımda eridi. "Tabii ki babacığım. Ben her zaman iyi bir kıyım."

Şüpheli yüz ifademi görebilmesi için başını arkaya yatırdım. "Uh huh."

Sırıttı. "Korkak bir kedi olma. Gel paten kay!" Elimden kurtuldu ve binaya doğru koşmaya başladı. Bear peşinden koştu, onu kucağına aldı ve otoparkta döndürdü.

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" Henry sordu.

"Ona hayır demeliydin. Sen betasın," dedi Liam. "Omega cazibesine karşı koyabilmen gerekmez mi?"

"Omega tılsımları mı? Evet. Westin'in tılsımları mı? Asla," dedi Henry homurdanarak.

Sırıtarak omzuna bir tokat attım. "Sanırım oraya gitsek iyi olacak. Bakalım zengin kıçın Skatetown'ın dehşetinden sağ çıkabilecek mi?"

Gözlerini devirdi ama alaycılığımı iyi huylu bir şekilde gülümsedi. Karavandan Westin'in patenlerini aldım ve üçümüz aceleyle onu ve Bear'ı takip ettik.

Westin kapıdaki tabelayı okuyarak, "Aman Tanrım, disko gecesi," dedi. "Keşke daha iyi bir kıyafet giyseymdim." Kot pantolonuna ve siyah atletine kaşlarını çatı. "İşıltılı bir şeye ihtiyacım var."

Tanrım, çok ateşliydi. Atleti göğüslerini sarıyor ve kot pantolonu kalp şeklindeki poposunu ortaya çıkarıyordu. Ellerimin altında kıpkırmızı olduğunu görmek istedim.

"Hepimize yetecek kadar ısıtılısın," diye homurdandı Bear.

"Bu hiç mantıklı değil," dedi ama dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Bear sadece kışını sıktı ve kapıyı açtı. Westin'i geride tutarak, "Önce ben gireyim," dedim.

"Artık benim korumam olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye sordu dudaklarını büzerek.

Loş ışıklı binaya girerken nefesimin altında mırıldandım. İsmen onun koruması olsam da olmasam da fark etmezdi. Öleceğim güne kadar onu korumak benim işim olacaktı.

Mekan loş ışıklıydı ve neredeyse boştu. Sivilceli bir genç resepsiyonda, yaşlı bir adam da müzik kabiniinde oturuyordu. Yanıp sönen disko ışıkları boş pisti aydınlatıyordu.

Elleri popomu kavradı ve sıkıca sıkarak hafifçe zıplamama neden oldu. "Her şey yolunda mı?" Westin sordu.

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Sana şaplak atacak bir sürü karanlık köşe var prenses. Dikkatli ol."

Disko topları teninde gökkuşağı gibi ışıklar saçarken omega'mın gözleri parıldadı. "Bu bir tehdit mi yoksa söz mü?"

"Siz ikiniz sevişmeye başlamadan önce şu koridordan çıkalım," diye homurdandı Liam, Westin'i çeğiştirerek Henry'nin biletlerimizi ödediği resepsiyona doğru ilerledi.

Daha önce hiçbir şekilde paten kaymamıştım ve herkesin önünde kendimi aptal durumuna düşürmek istemiyordum. Henry bana bir çift iğrenç görünümlü paten uzatırken yüzümü buruşturdum.

Bir banka oturdum ve bağcıklardaki düğüm yığınınını çözmeye başladım.

Liam yanıma oturarak, "Alfa'ların paten üzerinde olması gerektiğini sanmıyorum," diye mırıldandı.

"Kesinlikle hayır," dedim. "Ama bak ne kadar mutlu."

Westin patenlerini giymiş ve Bear ile birlikte piste doğru gidiyordu. Bugünkü sınır geçişinin stresinden sonra, onu gülümsetmek için hemen hemen her şeyi yapardım.

"Disko gecesine hoş geldiniz," dedi DJ kabiniindeki yaşlı beta, hoparlör sisteminden. "Şimdi coşma zamanı."

Abba'dan "Dancing Queen" çalmaya başladı ve Westin'in "Bu şarkıya bayılıyorum!" diye bağırdığını duydum.

Henry ayaklarını sürüyerek Liam ve benim yanıma geldi, düşmesine saniyeler kalmıştı. "Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu.

"Ne?"

"Şuna bakın." Pisti işaret etti.

Dengesiz ayaklarımın üzerinde durdum ve Bear'ın pistte son hızla süzüldüğünü, zahmetsizce yön değiştirdiğini ve ileri geri kaydığını gördüm.

"Gösteriş," diye mırıldandı Liam.

"Aman Tanrım, benden saklıyormuşsun!" Westin ona doğru kayarak ciyakladı. Otoparktaki o güne göre daha dengeli görüldüğünü kabul etmeliydim.

Bear onun ellerini kavradı ve etrafında döndürerek onu kendine çekti. Kahkahaları müziğin gürültüsünden duyulacak kadar yüksekti.

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" Liam homurdanarak ayağa kalkarken garip ve dengesiz görünüyordu.

"Neden, korktun mu?" Alay ettim.

Homurdanarak kolumu itti. Halı kaplı zeminde dengemi kaybedip yere yuvarlandım ve onu da kendimle birlikte aşağı çektim.

"Vay canına, şu büyük, güçlü alfalara bakın." Henry başımızda durdu. "Ne kadar etkileyici örnekler."

"Siktir git," diye homurdandı Liam, ayağa kalkmak için pistin kenarına tutunarak. "Muhtemelen buraya paten ve elbise pantolonuyla gelen ilk kişi sensin."

Henry kıyafetine baktı. "Dürüst olmak gerekirse, disko gecesi olduğunu bilmiyordum."

Beceriksizce ayağa kalkarken bir kahkaha attım. Beta beni etkilemeye başlamıştı.

"Haydi, yavaşlar!" Westin bağırdı.

"Ben omegaların sessiz ve çekingen olmaları gerektiğini sanırdım," dedi Henry, pistin kenarını kavrarken parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

Liam gülümseyerek, "Sanki onu başka türlü istiyorsun da," dedi.

"Çok doğru," dedi Henry. Derin bir nefes aldı ve sonra piste çıktı, kenarlarda sürünmeye başlarken can havliyle kenara tutundu.

Piste adımımı attım, kaslarımı sıkarak sakın ve derli toplu görünmeye çalıştım. Zemin çok uzak görünüyordu.

Westin yanımdan kayarak geçti ve neredeyse beni durdurmaya çalışıyordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım bana işkence etmeye çalışıyorsun," diye homurdandım.

Gülümsemesi hafifçe düştü ve kendime lanet ettim. Elini tuttum ve sıkıca kavradım. "Özür dilerim, beni görmezden gel, aşkım."

"Yapmak zorunda değiliz..."

Onu bir öpücükle kestim.

"Şu anda endişelenmen gereken tek şey eğlenmek prenses."

"Teşekkürler baba," dedi ve "Get Down On It" şarkısıyla kaymaya başlamadan önce bana bir öpücük daha verdi.

Pistin etrafında birkaç yavaş dönüş yaptım, en azından düşmediğim için içten içe seviniyordum. Aynı şey Liam ve Henry için söylenemezdi, ikisi de pes etmiş ve Westin etraflarında daireler çizerken pistin ortasında oturuyorlardı.

Yaşlı adam hoparlör sisteminden sıkılmış bir monoton sesle "Şimdi limbo zamanı," diye anons etti.

"Bu bir ateş rüyası mı?" Yaşlı adam ve sivilceli genç, ellerinde tahta bir sırıkla piste girip sırtığı aralarında tutarken Henry sordu.

"Evet!" Westin bağırarak son sürat onlara doğru kaymaya başladı. Tam zamanında eğildi ama sonra kendini arka duvara çarptı.

Bir yerini incitmiş olabileceği endişesi içimi kapladı ve ona doğru olabildiğince hızlı kaymaya başladım. Limbo direğine yaklaştığımda etrafında döndü.

"Limbo zamanı, Gray!" diye bağırarak iki elini havaya kaldırdı.

Sırf ona ulaşmanın en hızlı yolu bu olduğu için eğildim ve sopanın altına girdim.

Ve o istediği için.

"İyi misin?" Ulaşabileceğim bir yere geldiğinde onu tutarak sordum.

"Neden olmayayım ki?"

"Çünkü görünüşe göre nasıl fren yapılacağını bilmiyorsun." "Stresli misin?" diye sordu, elimden kurtulup dönerek.

"Evet," diye cevap

verdim kuru bir sesle.

Sadece homurdandı.

"Ve bu müzik korkunç," dedim.

"Bunlar senin gençliğinin şarkıları değil mi?" diye sordu.

İnançsızlıkla ona baktım. "Kaç yaşında olduğumu sanıyorsun?"

"Altmış gibi mi?" Gözleri muziplikle parlıyordu.

Hırladım ve ona doğru hamle yaptım, neredeyse yüzüstü düşüyordum.

Sadece güldü ve elimden kaçtı.

"Gel ve yakala beni!" diye bağırdı "Funkytown" ın yüksek notaları arasında. Bir süre sonra boktan hamburgerler ve neon sarısı plastik peynirli nachos yemek için ara verdik ve sonra Westin atari oyunlarını domine ederken ona tezahürat yaptık. Üst üste üçüncü oyunda en yüksek skoru elde ettiğini gördükten sonra, onun için evimde bir atari salonu kurup kuramayacağımı merak ettim. Ama düşündükçe onu dairemde hayal edemeyeceğimi fark ettim. Çok soğuk ve kişiliksizdi ve onun hak ettiği gibi değildi. Gerçekten istediğim şey hepimizin büyük bir evde yaşamasıydı.

Omega'mız için güzel bir yuva ve bodrumda devasa bir oyun salonu.

Sertçe yutkundum. Çocukları sadece birkaç gündür tanıyordum ve şimdiden her şey *yolunda* gidiyormuş gibi hissediyordum. Henry ve Bear'a ilk sürüme hiç olmadığım kadar yakın hissediyordum. Liam bile... kabul edilebilirdi. Alfa'm onun yanında olmaktan rahatsız olsa da Westin'i önemsiyordu. Ama omega'mızın iyiliği için ona tahammül edebilirdim. Westin bizi onun yörüngesine sokan canlı ve parlak bir tutkaldı.

Sonra şüphe girdi içime. Megan'la her şey yolunda gitmişti ama sonra gafil avlanmıştım. Westin bunu sürümüz için bir deneme olarak kullanmayı kabul etmişti. İşin aslı, burada bana gerçekten ihtiyaç var mıydı? Westin olmadan geleceğimi hayal ettiğimde tek gördüğüm soğuk bir karanlıktı.

"Gecenin son şarkısı," diye duyurdu yaşlı adam.

Westin ciyaklayarak elimden tuttu ve Darude'nin "Sandstorm" şarkısı çalmaya başladığında beni piste sürükledi.

"Bu bir disko şarkısı bile değil," diye bağırdım yüksek sesli, titreşimli ritme, ama Westin çoktan dans etmeye başlamıştı, ellerini havaya kaldırıp kalçalarını sallıyordu.

"Bu şarkıya bayılıyorum!" Ellerimi tuttu ve kollarımı müzik eşliğinde hareket etmeye zorladı.

"Haydi!" diye bağırarak grubun geri kalanına seslendi ve hepimizi pistin ortasına çağırdı.

Müzik bir kreşendoya dönüştü ve Westin'in kalçalarının sallanışı beni büyüledi, EDM'ye uygun olsa bile. Bear yumruğunu

Henry bile hayatımda gördüğüm en kötü dans hareketleriyle bana katıldı. Kırımın üstüne düşmeden yapabildiğim kadar hareket ettim.

Westin'in etrafında sıkı bir çember oluşturduk. Dans ederken gözleri kapalıydı, saçları bir hale gibi etrafında dalgalanıyordu. Disko topunun ışıkları saçlarında dans ederek ışıltısına ışıltı katıyordu. Bir an için, Westin'in bahsettiği sihrin etrafımızda döndüğünü hissettik, çünkü hep birlikte hiçbir yerin ortasında boktan bir buz pateni pistinde dans ediyorduk.

"İYİ BİR SPORCU OLDUĞUN İÇİN TEŞEKKÜRLER." WESTIN GÖĞSÜME SOKULDU arabaya döndüğümüzde.

"Ne kadar iyi bir sporcu olduğumdan emin değilim." Tüm bu olanlar karşısında ne kadar huysuz davrandığım için kendimi biraz suçlu hissettim. Sonuçta, eğlenceliydi.

"Harikaydın," dedi göğsümü okşayarak. "Buz pateninde değil ama herkes benim doğuştan gelen yeteneğime sahip olamaz."

Gülümsememi engelleyemedim. "Haklısın prenses. Hepimiz senin kadar inanılmaz olamayız."

Eğildi ve beni öptü, göğsüme yaslanmadan önce alt dudağımı nazikçe ısırıldı.

Bu gece nihayet Westin'le geçireceğim geceydi. Onunla baş başa kalmak için sabırsızlanıyordum ama aynı zamanda gergindim de. Aramızda hâlâ bir belirsizlik vardı ve ben bunun ortadan kalkmasını istiyordum. Bana tamamen güvenmesini istiyordum ama onun yanındaki yerime güvenmekte zorlanıyordum.

Otele geri döndük ve arabadan inmesine yardım ettim, sütlerimize kadar yol boyunca elini sıkıca tuttum.

WESTIN

N Gray'in banyodaki işini bitirmesini beklerken midemde gergin kelekler uçuşuyordu. Birlikte bir gece geçirme sırası bizdeydi ve neden bu kadar gergin olduğumdan emin değildim. Gray bana karşı özenli ve şefkatliydi.

Son birkaç gündür yoldaydım ama hâlâ kendimi tutuyormuş gibi hissediyordum ve daha fazlasını istiyordum.

Sade otel odasındaki yatakta beklerken atletimin ve uyku şortumunun altına giydiğim dantelli siyah tulumun askısıyla oynadım. Bu kıyafeti kendime biraz cesaret vermek için giymiştim... ve eğer gerekli olursa Gray'i baştan çıkarmak için. Sadece bir kez seks yapmıştık ve o zamandan beri harekete geçmediği için kendimi güvensiz hissediyordum.

Gray banyodan çıktı ve onun siyah bir tişört ve gri bir eşofman giydiğini görünce surat asmamak için kendimi zor tuttum. Eşofman altı hoş bir dokunuş olsa da tamamen fazla giyinikti. Yatağa doğru yürüdü ve ben de kollarımı boynuna dolayabilmek için şiltenin üzerinde durdum. Artık ondan birkaç santim daha uzundum.

"Seni özledim," dedim.

Kaşlarını çatarken gözlerinin arasında bir çizgi belirdi. "Tam buradaydım."

"Bundan emin misin? Bazen uzaklaşıyormuşsun gibi geliyor benden."

Çenesindeki gerginlik bana hayal görmediğimi söylüyordu.

"Buraya uygun olduğumdan emin değilim," dedi sonunda.

Sözleri göğsümün sıkışmasına neden oldu ve gözyaşlarımı tutmak için öfkeyle gözlerimi kııptım. Benim hakkımdaki fikrini mi değıştiryordu? Bunun eninde sonunda olacağını biliyordum ama henüz buna hazır değildim.

Üzerimden dalga dalga yayılan yıkımı hissetmiş gibi iki eliyle yüzümü çerçeveledi. "Buraya sığmak *istiyorum*," dedi şiddetle. "*Kendimi* doğru hissettiğim tek zamanın senin yanında olduğum zaman olduğunu söylerken yalan söylemiyordum."

Aklıma bir şey takıldı ve kızgınlığım sırasında bana da benzer bir şey söylediğini fark ettim.

"Ama?"

"Bear, Henry ve Liam... Sen onlara uyuyorsun. Hepsinin sana aşık olduğu çok açık ve hepiniz birlikte bir anlam ifade ediyorsunuz." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Burada bana ihtiyaç yok ve acaba gitsem daha mı iyi olur?"

Birden sanki odadaki tüm hava çekilmiş gibi oldu. Etrafımdaki tüm sesler kayboldu ve duyabildiğim tek şey korkunç bir nefes sesi oldu.

Sesin benden geldiğini fark ettim.

"Westin, aşkım, lütfen nefes al," dedi Gray çaresizlikle yüzümü tutarak. Beni göğsünde topladı ve yatıştırıcı olamayacak kadar vahşi bir mırıltı içimde titreşti. "Sadece nefes al, lütfen." Kolları o kadar sıkı sarılmıştı ki neredeyse nefesimi kesiyordu, ama tutuşu göğsümdeki gerginliği yatıştırdı ve titreyen bir nefes çektim.

"Siktir, siktir," dedi. "Beni böyle korkutamazsın. Lanet olsun." Başparmağıyla yanaklarımı sildi ve ağladığımı fark ettim.

"Lütfen gitme," dedim. Boğazım hâlâ sıkıydı ve Gray'in dokunuşu beni dağılmaktan alıkoyan tek şeydi.

"Yapmayacağım." Delici gözleri benimkilerle buluştu. "Yapmayacağım, prenses. Siktir." Alnını alnıma bastırdı, kolları tekrar bana dolandı.

"Neden böyle söyledin?" Burnumu çekerek söyledim.

Gray birkaç uzun saniye boyunca sessiz kaldı ve kalp atışlarım yeniden hızlandı.

"Şşş." Elini yatıştırıcı bir şekilde sırtımda gezdirdi. "Yine gerginleşiyorsun."

"O zaman bir şey söyle," diye tersledim ve yanaklarımın kızarmasına neden oldum. "Özür dilerim, öyle demek istemedim."

Gray'in göğsü küçük bir kahkaha patlamasıyla sarsıldı. "Hayır, kesinlikle öyle demek istedin. Ama nasıl olur da benim bir kadınla yatmak isteyebileceğimi

Seni terk etmek mi? Bu benim sonum olur, aşkım. Ama ihtiyacın olan bu değilse, sırf kendi iyiliğim için burada kalmaya dayanmamam."

"Ama sana ihtiyacım var," dedim. Bunu söylemek, ona sadece birkaç kelimeyle beni yok etmesi için cephane vermek zordu. Ama sonra içimin derinliklerine sıcak bir farkındalık yerleşti. Artık Gray'in beni yok etmek istemesinden korkmuyordum. Aslında beni korumak ve bana bakmak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordum.

Eli omurgamda yukarı ve aşağı doğru yatıştırıcı yolculuğuna devam etti ve tenimin çıplak olmasını ve onun da öyle olmasını diledim.

"Henry nazik biri," dedi Gray. "Onun yanında olmanın senin için ne kadar iyi olduğunu görebiliyorum, özellikle de alfa enerjimizin geri kalanı çok fazla olduğunda. Bear eğlenceli. Çok umursamazdı ama bu gece paten kayarken seni yaktı. Ve Liam..." Sözüünü kesti ve ben de ne söyleyeceğini merakla bekledim. "Liam korumacıdır. Onun yanında güvendesin. Ben sürüye hiçbir şey katmayan biriyim. Ben seni hak etmeyen yaşlı, huysuz bir pisliğim ve burada kalarak seni inciteceğimden çok korkuyorum."

Yüzünü görebilecek kadar ondan uzaklaştım. "Sen neden bahsediyorsun lan?" Ses tonumu renklendiren bir öfkeyle sordum. "Henry omega'mın yanında sakinleşiyor ama aynı zamanda çok endişeli biri. Sadece ikimiz olsaydık her gün ona kalp krizi geçirteceğime eminim. Bizi kontrol altında tutan başka biri olmasa Bear ve ben muhtemelen hapse girerdik. Liam tatlı ve koruyucu biri ama kendine nasıl bakacağını bilmiyor. Sen bu sürünün kayasısın Gray. Sağlam ve güvenilirsin. Beni boğmadan güvende tutuyorsun. O kadar otoritersin ki yardım kabul ettiğim için kendimi suçlu hissetmem mümkün değil."

Dudağım titredi ve yanaklarımdan aşağı daha fazla gözyaşı süzüldü. Bir yanımda bunun çok dürüst, çok savunmasız olduğunu haykırırsa da, sonraki kelimelerin ağzımdan dökülmesini engelleyemedim. "Senin burada olmaman fikri ruhumun bir parçasının koparılması gibi. Bunu nasıl göremiyorsun?"

Sertçe nefes aldı ve iki eliyle yüzümü kavradı. "Sana aşık olmama izin veremeyeceğimi düşündüm çünkü bu sana beni yok etme gücü verecekti. Ama şimdi bir aptal olduğumu anlıyorum. Beni yıkabilecek tek şey senin tekrar incindiğini görmek. Beni yıkabilecek tek kişi sensin."

Sözlerini değerlendirirken dudaklarım aralandı. Beni sevdiğini mi söylüyordu? Bu sözleri onun dudaklarından duymak, karşılık vermek istedim,

ama kendimi tuttum.

"Seni kırmak istemiyorum," dedim sonunda. "Biliyorum prenses. Biliyorum."

Beni sıkıca kavradı ve sonra kollarının arasına alarak yatağa oturttu. Ona sarıldım ve kendimi göğsüne bastırdım.

"Sana karşı hissettiklerim... Böyle olabileceğini hiç bilmiyordum," diye mırıldandı.

"Ne gibi?"

"Sanki bedenimin kaldıramayacağı kadar çokmuş gibi."

Gray'in gözünden süzülen tek bir damla yaşın yanağından aşağı yavaşça süzüldüğünü gördüğümde kalbim sıkıştı. Eğilip onu öptüm, tuzluluğu dilimde kaldı.

"Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum," dedim yüzümü boynuna bastırıp toprak kokusunu içime çekerek. İkimizin de konuşmaya hazır olmadığı kelimeler aramızdaki boşlukta süzülüyordu.

"Megan sürüye hiçbir şey katmadığımı söyledi," diye ağzından kaçırdı. "Dört alfanın çok fazla olduğunu ve benim sıkıcı olduğumu söyledi."

Göğsümde alçak bir hırıltı yükseldi. "Nerede yaşıyor?" diye sordum. "Bu yolculuğa bir durak ekleyebilir miyiz, böylece onu becerebilirim?"

"Hayır," dedi Gray. Yüzü ciddiyetini koruyordu ama gözlerinde onu ele veren hafif bir kırışıklık vardı.

"Hayır denmesinden hoşlanmıyorum."

"Görünüşe göre otoriter olmamdan hoşlanıyorsun," dedi.

Kollarımı boynuna doladım. "Seviyorum." Yüzüne bir sıra öpücük kondurdum. "Sende bir sorun varmış, sana uymuyormuş gibi hissettirdiği için üzgünüm."

"Sağ ol canım," dedi.

"Dördünüz benim için mükemmel bir sayısınız," dedim.

Kucağında kaydım ve altımda bir şişkinlik hissettim. Aramızda daha az katman olmasını dileyerek sikine süründüm.

"Bu çok iyi hissettiriyor," dedi Gray, elleri kalçalarımına gitti. Parmakları, altındaki danteli hissedene kadar atletimin altını okşadı. Sanki bir hediye açıyormuş gibi atletimi yavaşça kaldırırken kaşları birbirine yaklaştı. Göğüslerim dantel kupların üst kısımlarından dışarı taşmıştı. Ellerini sırtımda gezdirerek bağcıklı korse sırtımı hissetti.

"Bunu benim için mi giyiyorsun prenses?" "Evet, babacığım. Beğendin mi?"

Yüzüne bir sırtıma yayıldı. "Kahretsin evet, istiyorum."

Kalçalarımı ona karşı salladım, kayganlığımın uyku şortum üzerinde ıslak bir yama oluşturduğunu biliyordum. Gray kalçalarımı kavrayıp beni kaldırarak yerde durmamı sağlarken homurdandı. O da ayağa kalktı ve tişörtünü çıkarıp geniş, kaslı göğsünü ortaya çıkardı.

"Benim için soyunsan iyi olur, çünkü sana sahip olmak için bir dakika daha bekleyemem," dedi alçak, derin bir sesle ve kalçalarımın aşağı kaygan bir sıvı damladı.

Şortumu bacaklarımdan aşağı çekerken inledim. Gray eşofmanını çıkardı ve altına hiçbir şey giymemişti. Parmaklarım sikinin etrafına dolanana kadar ellerimi göğsünde gezdirerek yaklaştım. Başparmağımı başının üzerinde gezdirdim, prekumunu topladım ve ağzıma götürdüm.

Dudaklarıma odaklandığında gözleri karardı.

"Bunu ne kadar sevsem de," dedi ellerini dantelle kaplı kalçalarımın gezdirerek, "o güzel amcığın erişmem gerekiyor."

"Alacaksın," dedim, parmakları kasıktaki çıtçıtı düğmelere dokunana kadar elini göbeğime doğru yönlendirdim.

Beni kaldırıp yatağa geri atmadan önce küfretti. Yatağın üzerinde zıplarken kıkırdadım. Sonra bavuluna yöneldi ve bir kemer çıkardı. Kalbim çarpmaya başladı.

"Bana şaplak mı atacaksın?" Dudağımı ısırarak sordum.

Başını eğdi ve yatağın kenarına doğru bir adım attı.

"Yapmamı ister misin? Babanın kızını cezalandırması mı gerekiyor?"

Kemere endişeyle baktım ve Gray eğilip ellerini başımın iki yanına koyarak beni hapsetti.

"Seni asla incitmem," diye mırıldandı, dudakları yüzüme değene kadar yüzümde gezindi. "Bana güveniyor musun?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım, öpücüklerinden daha fazlasını istiyordum. Ama o geri çekildi. "Yuvarlan prenses," dedi.

Dediğini yapmadan önce bir an tereddüt ettim. Ellerini çıplak popomun yanaklarında gezdirdi; zıbının arkası tangaydı.

"Buna bayılıyorum," dedi kıkırmı sıkarak. Sesi alçaldı. "İstediğin zaman durmamı söyle, aşkım, duracağım."

Başımı salladım, geri çekilip eliyle kıkıma bir tokat atana kadar dokunuşuyla rahatladım. Biraz sıçradım, acıdan çok şaşkınlıktan. Diğer yanağıma da bir şaplak attı ve ben bu hissin içine gömüldüm.

Acılar zevke dönüşüyordu. Kıcımdan kalçalarımın üstüne kadar şaplak attı ve sonra tenim sıcak olana ve uyarılmaktan nefes nefese kalana kadar geri döndü.

"Bunu kıcımda kullanmayacağım prenses," dedi deri kemeri vücudumda gezdirirken.

Bu his karşısında ürperdim ve biraz rahatladığımı hissettim. Kemerle başa çıkabileceğimi biliyordum ama şu anda istediğimden daha yoğun görünüyordu. Kıcımın üzerine oturana kadar vücudumun üzerinde hareket etti. Ağırlığını üzerime vermiyordu ama teninin sıcak tenime değmesi beni inletti.

Kollarımı başımın üzerine getirdi ve bileklerimi kemerdeki iki halkadan geçirerek deri tenimi okşayana kadar sıkıca çekti.

"Aferin kızım, benim için çok iyi gidiyorsun. Şimdi yuvarlan."

Sırt üstü yuvarlandım ve kollarımı başımın üzerine kaldırarak yatağa bastırdı. Bağılara karşı mücadele ettim, beni ne kadar sıkı tuttuklarını fark ettiğimde uyarılmışlığım arttı. Onun merhametine kalmış olmanın verdiği gerginlik, bana zarar verecek hiçbir şey yapmayacağına dair duyduğum güvenle karıştı ve bu kombinasyon sarhoş ediciydi.

"Bunları asacak bir şeyim yok prenses, bu yüzden iyi bir kız gibi onları benim için burada tutman gerekecek."

"Tamam baba," dedim.

Üzerimde hareket etti, teni benimkine karşı sıcaktı. Kalçalarımı ona karşı salladım, sikini kayganlığım ile ıslattım.

"Kendini tutma," dedim.

Gray bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırdı ve burnumu öptü. "Nasıl bu kadar şanslı olabildim?"

Sonra siki girişime dayandı ve yavaşça içime doğru itti. Beni gererken her santimini hissetmekten zevk alıyordum.

"Çok iyi hissediyorsun." İçime tamamen girdiğinde nefesim kesildi, düğümü klitorisime sürtünüyordu. Bacaklarımı etrafına dolayarak onu daha da yakınıma çektim. Aramızda mesafe olmasına dayanamıyordum. Yapabilsem ruhumu tamamen onunla birleştireirdim, sadece onu daha yakın hissetmek için.

Bağlı ellerimi başının üzerinde gezdirerek onu kendime çektim. Ama bir hırıltıyla itmeyi bıraktı.

"Ellerinin nerede olması gerekiyor?"

Onun sert ses tonu karşısında inledim. Bileklerimi kavradı ve başımın üzerine yerleştirdi, içeri ve dışarı itmeye devam ederken onları orada tuttu.

Onu tutmaya çalışırken hissettiklerim elektrik çarpması gibiydi, ama o sadece kıcıımı tokatladı ve bana uslu durmamı söyledi. Slick sikini sırlıslam etmiş, içime girerken müstehcen sesler çıkartıyordu.

"Ellerini orada tut," diye hırladı, bileklerimi tutmaktan vazgeçti, böylece elini aramızda hareket ettirip klitorisimle oynayabildi. Diğeri kalçamı kavradı ve bacağıımı yukarı kaldırdı. Yeni pozisyonda onu içimde daha da derinde hissedebiliyordum. "Bak babanın sikini iyi bir kız gibi alıyorsun."

Siktir, siktir, siktir. Başparmağının klitorisime bastırmasıyla birlikte söylediğı sözler beni uçurumun kenarına itti ve bir çığlıkla boşaldım. Onun etrafında kenetlenirken titredim. Yüzünü boynuma bastırdı ve bir lanetle geldi, düğümünü tamamen içime itti. İçimde kilitlenirken yoğun gerginlikten inledim, bu duyguya hiç alışamayacağımdan eminim.

"Cennet gibi hissediyorsun." Koyu renk gözleri benimkilerle buluştu ve beni bakışlarının esiri yaptı.

Kalçalarımı salladım, düğümü içimde büyürken inledim, duvarlarıma bastırdım ve başka bir orgazm başlattım.

"Siktir, siktir," diye fısıldadı tekrar boşılırken. Dudakları dudaklarımin üzerine indi, dilinin baskısı ve dişlerinin alt dudağıma sürtünmesiyle beni yuttu. Kollarımı başının etrafına doladım, onları hareket ettirmemem gerektiğini umursamadan. Onu yakınımda istiyordum. Bağlı ellerimi boynunun arkasına bastırarak öpücüğü derinleştirdim.

Sonunda soluk soluğa birbirimizden ayrıldığımızda Gray bana gülümsüyordu.

"Ellerini tekrar hareket ettirdiğin için seni cezalandırmalıyım ama bana dokunmak için bu kadar çaresiz olmana bayılıyorum." Bizi yuvarladı, böylece ben onun üstünde yatıyordum, kıcıımı sıkıca tutuyordu.

"Mmm, kendini çok beğenmiş görünüyorsun," dedim. "Senin benimle dolu olduğun kadar değil," dedi.

Şaşkın bir kakhaha attım. "Aman Tanrım, Gray! Bunu söylediğine inanamıyorum."

Kıkırdadı ve bileklerimdeki kemeri çözmeden önce hâlâ kırmızı olan kıcıma hafif bir şaplak indirdi. Kalp atışları kulağıma geliyordu ve ritmi beni rahatlatıyordu.

"Mutlu musun?" Yanağını avuçlayıp başparmağıımı sakalında gezdirerek sordum.

"Çok mutluyum prenses. Sen mutlu musun?"

Boynuna sokuldum. "Tamamen."

Eli sırtımı yatıştırırken gözlerim ağırlaştı. Bu gece bana bu sürüyle bir geleceğin nasıl olabileceğine dair bir fikir vermişti. Umutsuzca kendime tüm bunların geçici olduğunu ve bağlanmamam gerektiğini hatırlatmaya çalışıyordum ama her şey bu kadar *doğru* hissederken bunu nasıl yapacağımdan emin değildim. Belki de bu yolculuk beni yanlış bir güven duygusuna sürüklüyordu. Sol'a vardığımızda işler değişecekti. Bir doktora görünmeyi, *tekrar* dürtülmeyi dört gözle beklemiyordum. Bir şey bulamayacaklarından ve bana her şeyin kafamda olduğunu söyleyeceklerinden korkuyordum, ama çok yanlış bir şey bulacaklarından da aynı derecede korkuyordum.

Ama burada Gray'in kollarında yatarken, içimde küçük bir umut filizi kök saldı. "Ya her şey yolunda giderse?" diye fısıldar gibiydi. Ya doktorlar her şeyi çözer ve iyileşirsem? O zaman belki de bu sürünün omega'sı olmaya layık olabilirdim.

WESTIN

I Kahvaltımı mümkün olduğunca uzatmaya çalışarak mısır gevreğini ittim. Bu kötü bir oyalama tekniğiydi çünkü *Omega Os*'larım süt dolu kaselerinin içinde neredeyse parçalanmıştı.

"Beni seveceklerinden emin misin?" Henry'ye ilk kez sormuyordum.

Bugün ailesinin evine varacaktık. Açıkçası, bu yolculuğun nerede biteceğini biliyordum, ancak yaklaşan doktor randevularını engellemenin yanı sıra, Henry'nin ailesine doğru sürdüğümüz gerçeğini de düşünmemeye izin vermemiştim. Henry'nin ailesiyle tanışma düşüncesi beni dehşete düşürüyordu. Lisedeki erkek arkadaşlarımın hiçbirinin ailesi benden hoşlanmamıştı. Kendi amcalarım bile benden hoşlanmamıştı. Henry'nin ailesinin hepsi betaydı ve işte biz -bir omega ve üç alfa- hayatlarını alt üst etmek için bir araya geliyorduk.

"Hayatım, seni çok sevecekler," dedi Henry, elini uzatıp otelin yemek odasındaki masanın üzerinden benimkini tutarak. "Kız kardeşim sürekli güncellemeler için mesaj atıyor, tam olarak ne zaman varacağımızı bilmek istiyor."

"O da orada olacak mı?" Ben sordum.

"O ve yeni kocası sokağın aşağısında oturuyor, bu yüzden eminim onları çok göreceğiz. En azından Rose'u göreceğiz çünkü şu anda çalışmıyor. Kocası Luke, onu meşgul eden bir davanın ortasında."

"Ailenizdeki herkes doktor ya da avukat mı?" Zar zor bir araya getirebildiğim lise diplomamdan aniden utanışımı hissederek sordum.

"Rose aykırı davrandı ve mimar oldu. Ama geri kalanımız doktor ve avukatız. Oldukça sıkıcıyız," dedi Henry elimi sıkarak.

"Belki de bir otelde falan kalmalıyız," diye mırıldandım, mısır gevreğini biraz daha iterek.

"Daha fazla yemek ister misin prenses?" Gray bir elini enseme koyarak sordu. Dokunuşu beni rahatlattı ve kendimi derin bir nefes almaya zorladım.

"Hayır, böyle iyiyim," dedim ve sonunda kaşığı bıraktım. Oyalamak için yapabileceğim başka bir şey olup olmadığını merak ettim. Bear ve Liam cansız kontinental kahvaltı büfesinden daha fazla yiyecek almaya gitmişlerdi ama bir tabak yemeği mideye indirmeleri uzun sürmeyecekti.

Henry, "Eğer tercih edersen tabii ki bir otel bulabiliriz, hayatım," dedi. "Ama annem bizi ağırlayacağı için çok heyecanlı. Bence ikiniz çok iyi anlaşıyorsunuz."

"Bütün bir sürüyle gelmeni garip bulmuyor mu?" Ben sordum.

Henry tereddüt etti ve ben de elimi onunkinden çekip masa örtüsünün kenarıyla oynadım.

Gray'ın boğazında alçak bir gümbürtü başladı. "Yapmasa iyi olur," diye mırıldandı.

Henry ayağa kalktı ve sandalyesini masanın etrafında dolaştırarak yanıma geldi.

Kolunu bana doladı ve beni yanına çekti.

"Ailem bunu tam olarak anlamıyor," dedi ve beni şakağımdan öptü. "Çok fazla paket bilmiyorlar. Ama annemin heyecanlı olduğunu söylerken yalan söylemiyordum. En sevdiğin yiyecekleri sordu ve hatta omegalar ve sürü yaşamı hakkında bazı makaleler okudu. Seni hemen sevecek. Seni sevmek çok kolay Westin."

"Kimse benim hakkımda böyle bir şey söylemedi." Bana yük olduğumun söylenmesine o kadar alışmışım ki, sözleri kulaklarımda yanlış çınladı.

"Gerçek bu," diye mırıldandı ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Seni sevecekler. Sürü hayatını anlamayabilirler ama bu onların sorunu, senin değil."

Bear ve Liam tekrar masaya oturdular, tabakları tıka basa doluydu. Bear önüme bir Belçika waffle'ı koydu ve ben de kaşlarımı kaldırdım.

"Bear neredeyse waffle makinesini kıracaktı, seni waffle yemeye ikna etti. O yüzden tadını çıkarsan iyi edersin," dedi Liam bıkkın bir iç çekişle. Ben de sırtıtarak ona baktım. Çok aç değildim ama oldukça mükemmel görünüyordu.

"Burada neler oluyor?" Bear çatalıyla Henry ve beni işaret ederek sordu.

Gray, "Westin, Henry'nin ailesinin ondan hoşlanmaması konusunda endişeli," dedi.

Ona kaşlarımı çattım ama o sadece boynumu sıktı, yüz ifadesi sakindi.

"Tabii ki senden hoşlanacaklar," dedi Liam. "Herkes senden hoşlanıyor."

"Dördünüzün *herkesi* oluşturmadığınızın farkında mısınız?" diye sordum.

Liam sadece omuz silkti. "Sen güzel, akıllı, eğlenceli ve çekicisin. Eğer bunu göremiyorlarsa, aptaldırlar."

Adamlarımın bu kadar umursamaz olması içimde hayal kırıklığı yarattı. Koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdandım.

"Her şeyin yoluna gireceğine seni ikna etmek için ne söyleyebilirim?" Henry saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak sordu. Ona doğru eğildim ve çiçek kokusunu içime çektim. Henry yanağımı öptü, dudakları tenime karşı yumuşacıktı.

"Bilmiyorum. Sanırım onlarla tanışıp görmem gerekiyor." Gülümsemeye çalıştım ama eminim içimi gördü.

Gray kulağıma, "O waffle'dan bir ısırık alsan iyi olur yoksa Bear kendini kaybedecek," dedi.

Gözlerini tabağıma dikmiş olan Bear'a baktım. Bir ısırık aldığımda gülümsemem artık gerçektir. "Bu harika," dedim. "Ama çok aç değilim. Gerisini ister misin?"

Bear homurdandı, tabağı aldı ve waffle'ı saniyeler içinde bitirdi.

"Gitmeye hazır mıyız?" Gray saatine bakarak sordu.

Çocuklar kahvaltıdan önce arabayı yüklemişlerdi, yani artık bizi durduracak bir şey yoktu. Yavaşça ayağa kalktım ve Henry'nin beni sıkıca kucaklamasına izin verdim. "Endişeli olduğumu biliyorum güzelim, ama sana büyüdüğüm kasabayı gezdireceğim için çok heyecanlıyım."

Onun dokunuşuna gömüldüm. "Doktor randevuları arasında ne kadar eğlenebileceğimizden emin değilim," dedim, ses tonumda biraz sızlanma vardı.

Henry daha sıkı sıktı. "Sen eğlencenin kraliçesisin, bu yüzden bizi her türlü maceraya sürüklemen bekliyorum."

Bu beni sırttırdı. "Bir tacım bile yok."

"Sana bir tane almam gerekecek," dedi.

Ayrıldık ve lobiden dışarı çıktık. Bear diğer tarafıma geldi ve kolunu bana doladı. "Merak etme bebeğim. Eğer senin hakkında kötü bir şey söylerlerse, onları döveriz."

Kaburgalarına dirsek attım. "Bu hiç güven verici değil."

Ama arabaya doğru giderken göğsümün gevşediğini fark ettim. Adamlarım benim tarafımdaydı ve bunun gerçekten de büyük bir fark yarattığını gördüm.

HENRY

T Yolculuğumuzun son birkaç saati boyunca sürekli sohbet ettiler ve bunun Westin'in yararına olduğunu biliyordum. Bu kadar endişeli olmasından nefret ediyordum, sanki ailemin beni sevmeme ihtimali varmış gibi.

Onu hemen.

Otoyoldan saptım, tanıdık yollar beni eve davet ediyordu. Portsmouth'te büyümeyi çok sevmiştim ve Luna'ya taşınıncaya kadar çocukluğumun ne kadar huzurlu geçtiğini fark etmemiştim. Memleketimdeki huzurun bir kısmını Westin'le paylaşabileceğimi umuyordum.

Arabayı ailemin evinin önündeki dairesel yola çektim. Ön taraftaki güller açmıştı ve güneş ışığı yolu kaplayan meşe ağaçlarının arasından parlıyordu. Eve verdiği tepkiyi görmek için dikiz aynasından Westin'e baktım.

"Çok güzel," dedi usulca. "Burada mı büyüdün?"

"Ben beş yaşındayken buraya taşındık. Misafirhaneyi birkaç yıl önce inşa ettiler. Arka tarafta. Yüzmek istersek ısıtmalı bir havuz da var." Park ederken parmaklarımı direksiyona vurdum. Kapının koluna uzanırken aniden gerildiğimi hissettim.

Arabadan daha yeni inmiştim ki ön kapı açıldı ve annem koşarak dışarı çıktı, geniş bir gülümsemeyle bana el salladı. Saçları toplanmıştı ve üzerinde bir önlük vardı. Onu tanıyorum, sabahtan beri yemek yapıyordu.

Ön yürüyüş yolunun sonunda onunla karşılaştım ve kollarını bana dolayarak beni kucakladı.

"Seni görmek çok güzel," dedi yüzümü görmek için geri çekilerek. "Bu kadar uzakta olmandan nefret ediyorum. Yolculukta her şey yolunda gitti mi?"

"Ben de seni gördüğüme sevindim anne. Ve evet, çoğunlukla iyiydi." Arabaya doğru döndüm, alfaların hepsi Westin'in yanında duruyordu, Westin dudağını çiğniyor ve sanki idama götürülmek üzereymiş gibi kıpırdanıyordu.

Annemi Westin'e karşı nazik olması konusunda uyaramadan, gözleri omega'ma sabitlenmiş bir şekilde ona doğru havalandı.

"Oh, Westin, burada olmana çok sevindim. Henry'nin tarif ettiğinden bile daha güzelsin," dedi ve onu kucakladı.

"Sizinle tanıştığımıza gerçekten memnun oldum, Bayan Williams," dedi Westin, sıcak karşılama karşısında biraz şaşkın görünüyordu.

"Aman Tanrım, lütfen bana Anne deyin," dedi ısıldayarak. Ellerini Westin'in omuzlarına koydu. "Seninle tanışacağımız için çok heyecanlıydık. Henry'nin kimseye bu kadar aşık olduğunu görmemiştim, bu yüzden senin özel olduğunu biliyordum."

"Bu çok hoş," dedi Westin usulca, gözleri kocaman açılmıştı. Anne ve babasının trajik ölüm şeklini ve bir yıl önce teyzesinin ölümünü düşününce göğsüm sıkışmıştı. Hiç kimse sevgi dolu bir anne figürünü onun kadar hak etmiyordu.

Annem omzunun üzerinden bana bakarak, "Henry, beni herkesle tanıştır," dedi.

Sırıttım. "Bu Liam. Hemşire olarak çalışıyor. Ve bu da Gray. Koruma görevlisi. Bear, Liam'ın oda arkadaşı ve özel bir motosiklet dükkânı var." Annem her ikisinin de elini sıktı. Ailemin çok fazla alfa arkadaşı yoktu, bu yüzden benim hakkımda ne düşünecekleri konusunda biraz endişeliydim. yeni paket. Ama tabii ki annem her zamanki gibi sıcak ve arkadaş canlısıydı.

"Oh, Bear," dedi elini sıkarak, "eminim kocam George, mekanik ve her türlü konuda seninle konuşacaktır."

"Babamın hobisi arabalar üzerinde çalışmak," diye açıkladım.

"Evet. Buralarda bir yerde. Neden erkekler misafirlerin geldiği anın yağ değişimi yapmak için mükemmel bir zaman olduğunu düşünürler anlamıyorum," dedi abartılı bir iç çekişle. "Hadi hepinizi içeri alalım. Öğle yemeği hazırladım." Westin'le kollarını birleştirdi ve evin içine doğru ilerledi.

"Bavulları getirelim mi?" Annem Westin'i patikadan geçirirken Gray omzumu sıkarak bana sordu.

"Boşaltmak için misafirhanenin arkasına çekebiliriz," dedim. "Ama öğle yemeğinden sonraya kadar bekleyebiliriz."

"Kulağa hoş geliyor," diye cevap verdi Gray. Eklemeden önce duraksadı: "Burada kalmak iyi bir fikirdi. Westin için iyi olacak."

Gray'in onayı göğsümü dolduran bir balon gibi hissettiriyordu. Westin sürüye değer kattığımı açıkça belirtmişti, ama sonunda bunu hissetmeye başlamıştım.

Çocukları içeri, oturma odasına götürdüm. Westin yeşil koltuklardan birine oturmuş, annemden bir fincan kahve alıyordu. Ben onun yanına yerleştim, Gray de benim yanıma oturdu. Liam ve Bear desenli bir koltuğa yerleştiler, geniş alfa çerçeveleri saçma bir şekilde ezilmiş görünüyordu.

"Daha fazla sandalyemiz var," dedi annem biraz telaşlı görünerek. "Biz alfaları eğlendirmeye alışık değiliz. Yani, bu sadece-"

"Burası çok güzel bir oda," diye araya girdi Liam. "Ve burada gayet iyiyiz."

Annem gülümsedi ve hepimizin elinde fincanlar olana kadar kahve ve çay servisi yapmaya devam etti. Westin'in yanındaki beyaz koltuğa yerleşti.

"George ve Rose birazdan gelirler, sonra da yemek yeriz. Rose benim kızım," diye açıkladı. "Ve daha yeni evlendi. Ama ben sizin hakkınızda daha çok şey bilmek istiyorum. Nasıl tanıştınız?"

Anneme yeni sürümü anlatırken bazı şeyleri belirsiz tutmuştum, Bear ve Liam'ın onlarla ilk tanıştığım da çıplak olduklarını söylemek istememiştim.

"Westin ve ben Omega Hakları Komitesi toplantısında tanıştık," dedim.

"Biliyorum canım," dedi annem dudaklarını büzerek. "Ben diğerlerini kastetmiştim."

Westin gülümsemesini gizlemek için dudağını ısırdı. "Bear'ın dükkânı çalıştığım yere çok uzak değil. Bir gün bisiklet almak için oraya gitmiştim ama bisiklet değil motosiklet sattıklarını fark etmemiştim."

Liam bir kahkaha attı. "İkinizin yanlış reklam yüzünden tanıştığını söylerken ne demek istediğini merak ediyordum."

"Dükkânının adı Bear's Bikes," diye haykırdı Westin. "Ne düşünmem gerekiyordu ki? Ama bir çift patenle çıktım, yani her şey yolunda gitti."

"Liam'la da Bear'ın oda arkadaşı olduğu için mi tanıştın?" diye sordu annem.

Westin tereddüt etti ve Liam'la teknik olarak Sugar Nest uygulamasında tanıştığı için ne söyleyeceğini merak ettim.

"Liam'la hastanede tanıştım. Bana atanan hemşireydi," dedi Westin sonunda.

Annemin gözleri endişeyle yumuşadı. "Elbette. Henry bana tıbbi endişelerinizden bahsetti. Artık hastaneden emekli oldum ama

randevularınıza seve seve gelirim. Yarın göreceğiniz doktor, Dr. Elsie Ash, çok hoş biri. Şimdi iyi hissediyor musun? Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Westin rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve elimi sırtında gezdirdim.

"Westin'in şu anda bu konuda konuşmak istediğini sanmıyorum anne," dedim.

Annem inanılmaz bir insandı, ama aynı zamanda meraklı biriydi. Westin'i rahatsız etmesine izin vermezdim.

"Şey, ben sadece..." dedi annem.

"Şu anda gayet iyiyim," dedi Westin. "Randevuyu ayarladığınız için teşekkür ederim."

Odanın üzerine garip bir sessizlik çöktü, sadece ön kapının sesiyle bozuldu.

"Parti geldi," diye bağırdı kız kardeşim. "Hepsi burada mı?" Rose koyu renk pantolonu ve beyaz düğmeli bluzuyla oturma odasına girdi. Büyük elmas yüzüğü elinde parlıyordu.

"Aman Tanrım," dedi Westin'le göz göze gelerek. "Henry sana haksızlık etmiş. Göz kamaştırıcısın."

"Görünüşe göre Henry'nin betimleme becerilerini geliştirmesi gerekiyor," diye mırıldandı Gray. Gözlerimi devirdim ve Westin homurdanarak kardeşimi selamlamak için ayağa kalkmadan önce kaburgalarına dirsek attı.

Rose Westin'i kucaklamak için çektii. Westin sarılmaya karşılık verirken biraz sert görünüyordu ve son birkaç yılda ne kadar fiziksel temas gördüğünü merak ettim. Tekrar yerine oturdu ve ben de kolumu ona doladım, bana doğru gevşediğinde başının tepesine bir öpücük kondurdum.

"Düğününüz için tebrikler," dedi Westin. "Nasıl geçti?"

Birden Westin'in bir gelinlik içinde koridorda bana doğru yürüdüğü görüntüler zihnimde dans etti. Düğünler daha çok betalara özgü bir şeydi - omegalar ve alfalar özel bağlanma törenleri yaparlardı. Yine de bazen sonrasında arkadaşları ve aileleriyle kutlama yapmak için bir tür bağlanma resepsiyonu düzenlerlerdi. Westin'in böyle bir şeyle ilgilenip ilgilenmeyeceğini merak ettim.

Rose, "Mükemmeldi," diye övgüler yağdırdı. "Luke oldukça içine kapanık biri, bu yüzden düğünü küçük tuttuk. Yerel bir botanik bahçesindeydi. Açelyalar çiçek açmıştı, bu yüzden mükemmeldi."

"Westin'e en sevdiğimiz yerlerden bazılarını gezdirmek istediğimi söylüyordum," dedim. "Belki de bahçelere gitmeliyiz."

"Aman Tanrım, evet. Özellikle güllerin açmaya başladığı şu günlerde çok güzeller. Ayrıca yerel bir şaraphane ve tonlarca harika restoran var. Birlikte alışverişe gitmeliyiz!"

"Bu harika olur," dedi Westin, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeye. Omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı yumuşadı.

"Fuar ne olacak?" Annem sordu.

Rose, "Henry panayıra bayılır," dedi.

Gözlerimi kıstım ve o da göz kırptı. Lisedeki kız arkadaşım beni dönme dolabın tepesinde terk ettiğinden beri panayırdan nefret ettiğimi biliyordu. Dönme dolap yıllarca dönüp dururken garip bir sessizlik içinde oturmuştuk. O zamandan beri bir daha gitmemiştim.

"Fuar mı?" Westin biraz neşelenerek sordu.

Telefonumu açıp giriş saatlerine bakarken iç çektim. Liam, Westin'in omega cazibesine karşı koyabilmem gerektiğini söylemişti ama faydası yoktu, onlara karşı çaresizdim.

"Her yıl kasabaya gelir. Her zaman oyunlar, yiyecekler ve bir sürü gezinti oluyor," diyor Rose geniş bir gülümsemeye.

Westin etrafımıza bakarak, "Hep birlikte gitmeliyiz," diye önerdi.

"Kesinlikle yapmalıyız," dedi Gray. "Henry'nin fuarı bu kadar sevdiğini kim bilebilirdi?" Bakışlarımı bok yiyen bir sırtıyla karşıladı. Pislik herif ne yaptığını çok iyi biliyordu.

"Luke muhtemelen bize katılamayacak," dedi Rose. "Her gece geç saatlere kadar ofiste çalışıyor ve yaklaşan duruşmaya hazırlanıyor. Balayına bile gidemedik."

"Bu berbat bir şey," dedi Westin. "Gitmeyi planladığınız bir yer var mı?"

"Duruşma biter bitmez beni İtalya'ya götüreceğine dair söz verdirdim, yani en azından bunu dört gözle bekliyorum."

"İtalya kulağa harika geliyor. Daha önce gittin mi?" Westin sordu.

"Yıllar önce bir aile tatilinde gitmiştik. Ama nasıldır bilirsiniz, çocukken gittiğiniz bir yerin değerini asla tam olarak bilemezsiniz."

Westin dudağını ısırdı ve odaya garip bir sessizlik çöktü. Grubumdaki kimsenin çok fazla tatile çıktığından emin değildim. Topladığım bilgi kırıntıları bana birçoğunun mükemmel olmayan bir çocukluk geçirdiğini söylüyordu.

"Peki ya sen?" Rose sordu. "Hiç İtalya'ya gittin mi?"

"Hayır," dedi Westin. "Aslında bundan önce Luna'dan hiç ayrılmadım. Ama çocukken ana karakterlerden birinin yazı Yunanistan'da geçirdiği bir kitabı çok severdim ve hep bunun harika olacağını düşünmüşümdür."

Rose, "Yunanistan büyüğü bir yer," dedi. "Luke'a İtalya'dan sonra Yunanistan'da da bir hafta geçirmemiz gerektiğini söylemeliyim."

Parmaklarım telefonumda Yunanistan'a uçuşları aramak için kaşınıyordu. Hepimiz için bir seyahat planlamak için çok mu erken? Bear gözüme çarptı ve aynı şeyi düşündüğümüzü anladım. Westin dünyayı hak ediyordu. Acısını dindiremesem de ona bunu verebilirdim.

"Umarım misafirhanede rahat edersiniz," dedi annem. "İstediğin değişiklikleri yapabilirsin. Omegaların yeni bir yerde kendilerini rahat hissetmek için yuva yapmaya ihtiyaç duyduklarını okumuştum."

Westin koltuğunda kayarken yanakları kızardı. "Anne," dedim, ses tonum uyarı doluydu.

"Ne?" diye karşılık verdi, bana bakarak. "Bu doğru değil mi?"

Westin sözümü keserek, "Hayır, öyle," dedi. "Gerçekten çok nazıksınız. Eğer misafirhane de bu ev gibiyse, mükemmel olacağını biliyorum."

Annem gülümseyerek öne doğru eğilip Westin'in elini tuttu. "Rose'dan sonra başka çocuk sahibi olamadım ama hep bir kızım daha olmasını hayal ettim."

"Anne," dedim, bu sefer daha yüksek sesle. Çok güçlü bir şekilde yaklaşıyordu. Westin bize sürü diyecek kadar tereddütlüydü ve ben de onu korkutup kaçırmak istemiordum.

Rose sırtarak, "Çılgın ailemize alışacaksın," dedi. "Luke onu yanımda getirdiğim ilk altı ay boyunca ne yapacağını bilemedi."

"İkinizi de anlamıyorum. Biz gayet normal bir aileyiz," dedi annem hışımla.

Evin diğer tarafında bir kapı çarpıldı ve babamın sesi duyuldu. "Anne, Henry ne zaman geliyor?"

Annem gözlerini devirerek, "O zaten burada," diye bağırdı.

Babam üzerinde gri bir tulumla oturma odasına daldı. "Vay, vay, ne kadar kalabalık bir oda."

Babama sarılmak için koltuktan kalktım ve sonra onu herkesle tanıştırdım.

"Westin, Henry'nin tarif ettiğinden bile daha güzelsin," dedi babam.

Westin kahkahalarını tutmaya çalışırken elimi yüzümde gezdirdim. "Teşekkür ederim," diye boğuk bir ses çıkardı.

Annem oturduğu yerden kalktı ve ellerini ırdtı. "Pekâlâ, öğle yemeğİ zamanı. Makarna ve salatamız var, beğenmezseniz başka bir şey de yapabilirim."

Westin, "Kulağa harika geliyor," dedi.

Yemek odasına doğru ilerlerken kolundan tuttum. "Bil diye söylüyorum, tasvir yeteneğim gayet iyi. Onlara senin gördüğüm en güzel kadın olduğunu söyledim, bu yüzden neden bahsettiklerini bilmiyorum."

Westin sadece güldü ve beni yemek odasına çekti.

WESTIN

T Misafirhanenin dışında durup adamların römorku boşaltmasını izlerken gölgeler uzadı. Mükemmel bir yerdi. Arka bahçede saklanmıştı ve ana evden taş bir patikayla ulaşılabilirdi.

Büyük ağaçlar ön verandayı çerçeveledi ve ortaya muhteşem bir yazlık tarzı ev çıktı. Küçük bir şey bekliyordum ama dört yatak odası, geniş bir oturma odası ve mutfak vardı ve her odada her şeyi aydınlık ve havadar yapan tavan pencereleri vardı. Anne kendimizi evimizde gibi hissetmemizi söyledi ama ben her şeyi berbat etmekten çekiniyordum.

Rüzgâr saçlarımı yakaladı ve parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. Anne saçlarımın ne kadar güzel ve eşsiz olduğuna dair birkaç yorum yapmış, hatta ileride beni bir spa gününe götürmeyi teklif etmişti. Anne'in yanında olmak, ikisi de benim gümüş rengi saçlarıma sahip olan annemi ve Cat'i ne kadar özlediğimi fark etmemi sağladı. Anne bana her gülümsediğinde ya da koluma her dokunduğunda göğsümde bir özlem kabarıyordu. Sadece bunu düşünmek bile boğazımı sıkıyordu ve derin bir nefes alarak tüm duygularımı küçük metal kutunun derinliklerine tıkmak için çok çalıştım. Yarınki doktor randevusu için zaten yeterince endişeliydim ve eski kederimi ortaya çıkarmaya hazır değildim.

Telefonum titredi ve cebimden çıkardım. Amcalarımın bana *yine* mesaj attığını görünce parmaklarım sıkıştı. Sürekli arıyorlar, güvenliğimle ilgili uzun ve endişeli sesli mesajlar bırakıyorlar ve aynı duyguları yineleyen mesajlar gönderiyorlardı. Onlara benimle iletişim kurmayı kesmelerini söyledim ama devam ettiler. Mesajları mantıklı bile değildi. Sanırım

Kira ve faturaları ödemem konusunda beni taciz edeceklerdi ama bunun yerine sağlığımla ilgili aşırı endişeli mesajlar alıyordum. Telefonu kapattım ve arka cebime attım.

Liam'dan gelen bir hırıltı beni düşüncelerimden uyandırdı. "Bunu ben hallederim," dedi ve Gray'i karavandan kutuları çekerken kenara itti.

Gray, Liam'ın omzunu kontrol ederek büyük kutuyu geri aldı. Elimi yüzümde gezdirdim. Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki aralarında ne olduğunu bilmiyordum.

Bear iki elinde birer bavulla yanımdan geçti. "İçeri gel, bebeğim."

"Onlara ne oluyor?" diye sordum.

Bear gözlerini devirdi. "Sik ölçme yarışması. Onları kendi hallerine bırak."

Bear'ı içeri kadar takip ettim ve omzumun arkasından iki alfaya baktım. Spor salonundaki kavgalarından sonra onlara hadlerini bildirdiğimden beri daha iyi anlaşıyorlardı ama şimdi gerginlik yeniden artıyordu. İçimi bir çaresizlik duygusu kapladı. Hepimizi bir sürü olarak düşünmeye başlamıştım ama iki alfamın kavga etmesi, hepimizi bir araya getirecek kadar iyi bir omega olmadığımı hissettiriyordu.

Henry büyük bir kutu taşıyarak arkamdan kapıdan içeri girdi. "Sonunda mağazadan aldığımız eşyaları kullanabileceğin bir yerimiz oldu," dedi ve ana yatak odasına gitmeden önce eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. Onu takip ettim, omega'm tüm battaniye ve yastıkları karıştırmak için kaşınıyordu.

Bear çoktan odaya girmiş, iki valizimi yatağın yanına koymuştu. Yatak odasının ortasında büyük bir yatak vardı; hepimizin yatabileceği kadar büyük değildi ama belki bu gece iki arkadaşımınla paylaşabilirdim. Omega'm hepimizin birlikte uyuması için bir yol bulmalarını istiyordu ama Gray ve Liam'ın atışmalarına tanık olduktan sonra bu konuyu açacak kadar cesur değildim.

Evin içinde ağır ayak sesleri duyuldu ve Liam'ın ağır nefes alarak yatak odasına daldığını görmek için tam zamanında döndüm. Henry'ye baktı, gözleri vahşiydi. "Burada iki polis memuru var. Westin'i kaçırdığımıza dair aldıkları bir ihbarı araştırıyorlar."

"Ne?" Henry, Bear ve ben aynı anda söyledik.

Liam omzunun üzerinden ön kapıya doğru bakarak, "Gray şu anda onlarla birlikte," dedi. "Amcaların seni kaçırdığımıza dair bir rapor hazırladılar."

"Böyle bir şey olmayacak," dedim, başım dönüyordu.

Bear'ın sert kolları arkamdan beni sardı. "Hadi hep beraber dışarı çıkalım ve bu işi çözelim."

Kollarını kavradım. "Beni götürmelerine izin verme."

Beni kollarının arasına aldı ve usulca alnımdan öptü. Boynuna sokuldum ve kokusunu içime çektim. "Böyle bir şey olmayacak. Söz veriyorum."

"Tamam," dedim kendi sözlerime inanamayarak. Geri çekilmeden önce bir nefes daha aldım. "Hadi gidelim."

Bear ve Liam etrafımı sararken Henry önden gitti. Onların iri bedenleri çarpan kalbimi sakinleştirdi.

Henry ön kapıdan çıkarken, "İyi günler memur beyler," dedi.

Gray, Sol göçmenlik memurlarıninkine benzer üniformalar giyen iki erkek polis memurunun yanında durdu. Biri gri saçlı ve kalın bıyıklı yaşlı bir alfyadı, diğeri ise koyu kahverengi saçlı genç bir betaydı.

"Westin Anderson siz misiniz?" diye sordu genç memur, Liam'ın geniş gövdesinin etrafından dolanıp bana bakmaya çalışarak.

Liam gerildi ama parmaklarımı onunkilere doladım ve yanına yaklaştım. "Ben Westin," dedim sakince, her ne kadar öfke ve korku aynı ölçüde göğsümden pompalanıyor olsa da. "Bu neyle ilgili?"

"Merhaba Bayan Anderson," dedi yaşlı memur. "Benim adım Memur Edwards ve ortağım da Memur O'Brien. Bir omega'nın kaçırılarak Sol'a götürüldüğüne dair rahatsız edici bir ihbar aldık ve Luna ile omega güvenliği konusunda yaptığımız eyaletler arası anlaşma gereği bunu araştırmamız gerekiyor." En azından biraz rahatsız görünme nezaketini gösterdi.

"Bu sabah sınırı geçtiğimizde Luna ve Sol ajanlarıyla zaten görüşmelerim vardı. Buraya kendi özgür irademle geldim ve sürü arkadaşımın ailesini ziyaret ediyorum."

"Bunu söylemen için seni zorlamadıklarını nereden bileceğiz?" Memur O'Brien adamlarıma bakarak şöyle dedi. Bear'ın alçak hırıltısı içimde titreşti.

"Amcalarımın gerçekten kötü davranmadığını nereden biliyorsun?" Tersledim.

Memur Edwards gerçekten endişeli görünüyordu. "Amcalarınız size zarar verdi mi?"

"Beni iki eski alfa arkadaşlarıyla birlikte olmaya zorlamak istiyorlar ama ben bunu istemiyorum. Ben sadece seçtiğim sürüyle birlikte olmak istiyorum."

Memur O'Brien sessizce, "Belki de daha fazla soru için onu karakola götürmeliyiz," dedi.

Memur Edwards'ın bakışlarıyla karşılaştım. Gözlerimde yaşlar birikiyordu ve bu kez sahte değillerdi. "Lütfen bana bunu yaptırmayın," diye yalvardım.

"Hayır, bunun gerekli olacağını sanmıyorum," dedi nazıkçe. Etrafımda koruyucu bir yarım daire oluşturmuş olan arkadaşlarıma baktı ve sonra

Bakışlarını bana çevirdi, şimdi dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Bana gençliğimizdeki sürümü hatırlatıyorsun. Rapordaki iddialarda herhangi bir doğruluk payı bulamadığımızı yazacağım." Göğüs cebinden bir kart çıkardı ve bana uzattı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa beni aramaktan çekinmeyin, Bayan Anderson."

"Teşekkür ederim," dedim ve kartını cebime attım. Sonra içimi hastalıklı bir farkındalık kapladı. "Burada olduğumu nereden biliyordun?" Amcalarım beni bir şekilde takip mi ediyordu?

Memur Edwards, "Sınır görevlilerinin elinde Bay Williams'ın adresi vardı," dedi. "Bu, eyalete girerken kayıt işleminin bir parçası."

"Yani amcalarım nerede olduğumu bilmiyor mu?" diye sordum.

Memur Edwards'ın kaşları çatıldı. "Eğer yaparlarsa, bizden değildir." Bear'ın göğsüne yaslandım, içimi bir rahatlama kapladı.

Memur Edwards, "Beni aramaktan çekinmeyin, Bayan Anderson," dedi. "Zamanınızı aldığım için özür dilerim."

Memur O'Brien tartışmak ister gibi görünüyordu ama Memur Edwards başını arabaya doğru salladı.

Araba yolundan geri dönüp araziden ayrıldıklarında derin bir nefes aldım ve Bear'ın kucağına geri dönüp rahatladım. Henry bana döndü ve elleriyle yanaklarımı kavradı.

"İyi misin?" diye sordu, bakışları niyetliydi.

Dokunuşuna doğru eğildim ve avucuna bir öpücük kondurdum. "Evet," diye karşılık verdim. "Bir daha asla başka bir yetkiliyle konuşmak istemiyorum."

"Seni suçlamıyorum," dedi Bear, bana sarılışını sıkılaştırarak. "Amcalarıma bir şey söylemeli miyim?" diye sordum.

"Sikeyim hayır." Bear çeneme sıcak öpücükler kondurdu.

"Dikkatimi dağıtıyorsun," dedim, onu tuttuğu yerden çekmeye çalıştım ama çok güçlüydü.

Bir elini boğazımın ön kısmını kavrayana kadar vücudumda yavaşça gezdirdi. "Dikkatini dağıtmak istiyorum. Cehennem gibi bir gün geçirdin."

Onun kucağında eridim ve o da beni bir öpücükle ödüllendirdi. "Hadi sana yemek getirelim, bebeğim."

WESTIN

I Mutfaktan çıkarken göğsümde küçük bir hırıltı vardı. Liam ve Gray *yine* bulaşık makinesini nasıl dolduracakları konusunda tartışıyorlardı. Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim.

Çıkar onu. Bugün hepimizin sinirleri bozulmuştu ve şu anda savaşılan alfaları yatıştıracak gücüm yoktu.

Güçlü kollar beni arkamdan kavradı ve çığlık attım. Bear sırtarak beni göğsüne çekti. "Yatağa gel. Seninle istediğimi yapmayı planlıyorum, küçük omega."

"Evet, lütfen," dedim, Bear'ın sunabileceğini bildiğim dikkat dağıtıcı şey için çaresizce.

Koridora çıktı ve yatak odamın kapısını açtı. Tüm yastık ve battaniyeleri yatağa önceden yerleştirmiştim ve Bear beni şiltenin üzerine fırlattı.

"Siktir, o tatlı amcığın tadına bakmayalı çok uzun zaman oldu." Eşofman altımı indirdi ve ardından dantel külotumu kavrayıp yırttı. Şaşkınlıkla ciyakladım, ama iç çamaşırının sadece kısmen yırtıldığını fark ettiğimde ses hızla kahkahaya dönüştü. Bear hoşnutsuz bir ifadeyle çekiştirdi.

"Bunlar neyden yapılmış lan?" diye mırıldandı bacaklarımı aşağı çekmeye zorlanırken.

"Büyük, güçlü alfa dantel külotları yırtamaz," diye kıkırdadım.

Bear kalçalarını kavradı ve bir hırıltıyla onları birbirinden ayırdı. "Belki değil ama omega'mı boşaltabileceğimden eminim."

Dili yavaş, sıcak bir yalamayla amıma indi ve ben inledim.

"Hatırladığımdan bile daha iyi," dedi derin bir nefes alarak.

Beni tamamen açık tutarken bacağımdaki tutuşu sıkılaştı. Serin hava tenimi öptü ve sonra ağzı tekrar üzerimdeydi. Diliyle klitorisimin etrafında dönüyor, beni hızla eşığe getiren sabit bir ritim tutuyordu. İki kalın parmağını içime soktuğunda bacaklarım titremeye başladı.

"İşte bu kadar. Sadece benim için bırak. Her şeyi bırak, bebeğim."

İstedliğini yaptım ve orgazmıma teslim oldum, vücudumun bugün ilk kez rahatlamasına izin verdim. Yatağın içinde erirken zevk dalgalarına bindim, uzuvlarım jöle gibi hissediyordu.

"Mmm, bebeğimin buna ihtiyacı vardı," diye mırıldanarak kalçalarımın iç kısımlarını öptü.

Vücuduma geri döndü, meme uçlarıma, köprücük kemiğime ve boynuma yumuşak öpücükler kondurmadan önce gömleğimi nazikçe çıkardı.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu kollarını bana sararken. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne zaman endişeli ve stresli olduğumu biliyorum. Bunu saklamakta sandığın kadar iyi değilsin."

Bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırdım. "Seninle tanışmadan önce öyleydim. Yıllarca kimse benim hakkımda gerçek bir şey bilmedi."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim," dedi.

Elimi çıplak göğsünde gezdirdim, dövmeleminin izini sürdüm. Sol ajanının bana onun hakkında söylediklerinden bahsetmemiştim ve bunu ona sormakta tereddüt ettim.

"Ne oldu?" Bear sordu.

"Belki de bundan daha önce bahsetmeliydim," diye başladım, nasıl devam edeceğimi bilemiyordum. "Beni kenara çeken Sol ajanını biliyor musun? Sabıka kaydın yüzünden güvenliğim konusunda endişeliydi."

Bear gerildi ve bu konuyu açtığım için kendimi tekmelemek istedim. "Ne dedi o?"

"Şiddet içeren bir suçtan hapis yatmışsınız. Bir soygun."

Çenesindeki bir kas gerildi ve uzun bir nefes verdi.

"Ona umurumda olmadığını söyledim. Senin yanında güvende olduğumu biliyorum," diye eklemek için acele ettim.

"Çok tatlısın." Alınım dan öptü ve elini sırtımda gezdirdi. "Yaptığım şeyden utanıyorum ve bunun senin beni

farklı."

"Olmayacak," dedim, yüzünü görebilmek için kendimi göğsüne yaslayarak. "Seni tanıyorum. Söylediklerin bunu değiştirmeyecek."

Başını salladı ama çenesi hâlâ gergindi. Parmaklarını saçlarımda gezdirirken yüzünde uzaklara dalan bir ifade vardı. "On dokuz yaşına yeni girmiştin. O sırada dört yıldır yeraltı dövüş piyasasındaydım. Son dövüşlerimden birinde dizimi çıkardım. Çok canım yandı ama hastanede pansuman yaptırdım ve dövüşe geri döndüm. İyi olduğumu sanıyordum ama dizim zayıftı ve dövüşleri kaybetmeye başladım. Sakatlığım duyulunca rakiplerim bunu kendi avantajlarına kullandılar. Sonunda ikinci kez çıkık oluştu. Doktorlar böyle devam ederse bacağımı kaybedebileceğimi söylediler, ben de dövüşlerden geri çekildim. Bu beni karanlık bir yere soktu çünkü o dövüşler benim tüm hayatımdı. Ailem yoktu, gerçek arkadaşlarım yoktu ve tam bir bok çukurunda bir oda kiraliyordum."

"Ailen neredeydi?" Yumuşakça sordum.

"Annem ben küçükken aşırı dozdan öldü ve ben koruyucu aileye verildim. Babamı hiç tanımadım. Pislik herif annemi hamile bıraktı ve bizden yeterince hızlı uzaklaşamadı. Bir koruyucu aileden diğerine geçtim ama hiçbirini için yeterince iyi değildim."

"Ayı," diye nefes aldım. "Buna inanmıyorsun, değil mi?" Gözlerime bakmadı.

"Ayı," dedim sertçe, doğrulup kalçalarının üzerine oturarak. "Sen her zaman yeterince iyiydin ve şimdi de yeterince iyisin."

Bir kahkaha patlattı, göğsü altımda titriyordu. Kaşlarımı çattım. "Bu kadar komik olan ne?"

"Bunu söylerken sesin çok sert geliyordu. Çok tatlıydı." Dudaklarımı büzdüm ve kollarımı kavuşturdum.

"Yapma bunu bebeğim." Hızlı bir hareketle beni tekrar göğsüne çekti ve sonra üstüme gelecek şekilde yuvarlandı. Bakışlarında hassas bir kırılmanlık vardı. "İstendiğimi hissettiriyorsun."

"Öylesin," diye mırıldandım, iki elimle yüzünü kavradım. "Sonra ne oldu?"

"Mahallemdaki birkaç yerel çete yıllarca beni aralarına almaya çalıştı ama ben onları hep savuşturdum. Ama dövüşmeden para kazanmanın bir yolu yoktu. Hiç normal bir işte çalışmadım ve kasabadaki herkes dövüş geçmişimi biliyordu, bu yüzden beni işe alacaklarını sanmıyorum. Lanet olası bir lise diplomam bile yok."

Gözlerimi ondan ayırmadan parmaklarımı yüzünde gezdirdim.

"Kendimi kaybetmişim. Artık kim olduğumu bilmiyordum. Bir gece, çete liderlerinden biri bir benzin istasyonunu soymak için onlarla gelmek isteyip istemediğimi sordu. Elde ettikleri her şeyden bana pay vereceğine söz verdi ve çaresizdim. Çok aptalcaydı." Nefesi titredi ve yüzünü boynuma bastırarak kokumu almaya çalışır gibi derin derin nefes aldı. Onu kokumla sakinleştirememekten nefret ediyordum ama yine de bir şeyler yapabildim. Göğsümde bir mırıltı başladı ve aramızda titreşti. Bear tamamen gevşedi, vücudu benimkine karşı ağırlaştı.

"Teşekkür ederim bebeğim," dedi. İkimizi de yan yatırıp birbirimize bakacak şekilde döndürdü. Ellerimi onun üzerinde tuttum, dokunuşumun onun bana yardım ettiği kadar ona da yardım etmesini umuyordum.

"İstemiyorsan artık bana anlatmak zorunda değilsin," diye fısıldadım.

"Hayır, onu çıkarmak istiyorum. Gece geç saatte benzin istasyonuna geldik.

ve beni bir silahla yalnız gönderdiler. Arkamı kollayacaklarını söylediler ve ben de onlara inandım. İçeri girdiğimde iki kişinin çalıştığını gördüm; yaşlı bir adam ve torununa benzeyen genç bir kız. Neredeyse o anda oradan ayrılacaktım ve ayrılmalıydım da. Bu kararımın hayatımın her günü pişmanlık duyacağım."

Umutsuzluk kokusunu doyurdu ve göğsüm sıkıştı. Ona baskı yapmadım. Sadece nefesimi tuttum, sonra ne olacağını duymayı bekledim.

"Onlara silah doğrulttum ve kasadaki her şeyi teslim etmeye zorladım. O kadar para bile değildi. Tam çıkmak üzereydim ki tuvaletten bir alfa çıktı. Beni gördü ve üzerime yürüdü. Dizimin üzerine düştüm ve acıdan gözlerim kör oldu. Polis gelene kadar beni orada tuttular. Çete üyeleri neler olduğunu gördükleri anda oradan ayrıldılar. Tutuklandım ve dört yıl hapis cezasına çarptırıldım."

"Neredeyse çocuk sayılırdın," dedim usulca.

"Benim için bahaneler uydurma," dedi, sesi sertti. "Ben daha iyi biliyordum. Ve yüzlerindeki korkuyu asla unutmayacağım." Ağır ağır yutkundü. "Onlara hapishaneden özür dileyen bir mektup yazdım. Onlardan hiç haber alamadım ama umarım ne kadar üzgün olduğumu biliyorlardır."

"Senin için bahane uydurmuyorum." Yanağını öptüm, kirli sakalları dudaklarıma değiyordu. "Sadece dünyada yalnız olduğunu söylüyorum. Eğer hak ettiğin sevgi ve desteğe sahip olsaydın, bunların hiçbiri olmazdı. Ve sen yaptıklarının bedelini ödedin. Bunun için kendini cezalandırmaya devam etmek zorunda değilsin."

Onu sırt üstü yatırdım ve boğazına bir öpücük kondurarak ellerimi göğsünde gezdirdim. Dizine gelene kadar vücudunu öperken ürperdi. Sağ dizi diğerinden biraz daha büyüktü ve geçmişte yaptığı hatayı hatırlatan bir tılsım gibi sürekli iltihaplıydı. Dudaklarımı ona bastırdım, fiziksel ve zihinsel yaralarını hafifletebilmeyi diledim.

"Buraya gel bebeğim," dedi Bear, sesi boğuklaşmıştı.

Beni tekrar vücuduna çekti ve gözlerimin içine baktı. Sonra dudakları dudaklarımın üzerindeydi, dili ağzıma bastırıyordu. Onun tadıyla dudaklarımdan bir inilti döküldü. Kollarımı boynuna doladım, meme uçlarım göğsüne sürtünecek şekilde eğildim. Paylaştıkları hakkında daha fazla konuşmamız gerekip gerekmediğini merak ettim ama Bear'ın bana bu gece anlatabileceği kadarını anlattığını hissettim. Birbirimize çok benziyorduk; ikimiz de acılarımızı gömüyor ve acılarımızı düşünmemek için dikkatimizi dağıtmayı tercih ediyorduk.

Bu gece onun dikkatini dağıttığım için mutluydum, tıpkı onun benim olduğu gibi.

Vücutlarımız birlikte sallandı, benim kayganlığım onun boxer'ının önünü ıslattı ve sert siki bana sürtündü. Boxerını yırtmak istedim ama Bear benim külotumu yırtacak kadar güçlü değilse, ben de onunkini kesinlikle yırtamazdım. Parmaklarımla bel bandını çekiştirerek aşağı çekmeye karar verdim.

Bear hareketsiz kaldı. "Aslında," dedi yavaşça, eli elimi yakaladı. "Bu gece yatakta seninle birlikte başka birini isteyebileceğini düşünüyordum."

Kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun? Seni istiyorum." "Biliyorum bebeğim. Bana ek olarak demek istedim."

Donup kaldım. Omega'm yatakta daha fazla erkeğin bizimle olmasını istiyordu ama Bear'ın benim için yeterli olmadığını düşünmesini istemiyordum, özellikle de bana çocukluğuyla ilgili anlattıklarından sonra.

"Başka kimseye ihtiyacım yok."

Gülümseyen dudakları benimkileri sıyırdı. Baş döndürücü kokusunu içime çektim, herhangi bir sıkıntı notası algılamadım.

"Benden hiçbir şey saklayamazsın, unuttun mu?" dedi. "Omega'mın sürüsüne ihtiyacı var ve paylaşmaktan çekinmem."

"Neden umursamıyorsun?" Ben sordum.

"Çünkü ihtiyacın olan şey bu," dedi basitçe.

"Bay İlk Adın Her Neyse James, sen tam bir romantiksin. O gün sizi dükkânınızda gördüğümde bunu asla tahmin edemezdim."

"Senin için yeterince iyi olmamın hiçbir yolu olmamasına rağmen, o gün benim için doğru kişi olduğunu biliyordum. Ama sana karşı koymak imkansız."

"Karşı koyamadığına sevindim. Çünkü ben sana karşı koyamıyorum." Alt dudağını ısırđım.

"Şimdi, o betayı buraya getirecek misin?" diye sordu, yüzünde şeytani bir ifadeyle.

Yanaklarım kızardı ve başımı salladım. Bear ve Henry çok iyi anlaşıyorlardı ve artık ateşim düştüğüne ve aklım başıma geldiğine göre ikisiyle de tekrar birlikte olmak istiyordum.

"Aferin kızıma." Yataktan kalkarken kıcıımı tokatladı. "Ona bavulunu buraya getirmesini söyle."

Başımı eğdim. "Neden?"

"İçeriye göz atmış olabilirim. İçeride acayip şeyler var," diye kıkırdadı Bear.

Henry'nin bavulundan çıkardığı son şeyi hatırlayınca kıcıımın yanakları sıkıştı.

Henry'nin odasına varana kadar koridorda sürünmeden önce üzerimi örtmek için Bear'ın tişörtünü giydim. Kapı aralığındaki çatlaklardan yumuşak bir ışık sızıyordu. Kapıyı çalmalı mıydım emin değildim ama sonunda içeri girmeye karar verdim.

Kapıyı arkamdan kapattığımda Henry'nin şaşkın bakışları benimkilerle buluştu. Yatağında oturmuş kitap okuyordu, komodinin üzerindeki lamba yüzünü ve çıplak göğsünü aydınlatıyordu.

"Hey, güzelim. İyi misin?" diye sordu kitabını yere bırakarak. "Evet," dedim gülümseyerek, pelüş halıyı geçip yatağın yanında durdum.

Henry elini gömleğimin altından geçirdi, parmakları kalçalarıma battı ve içime bir sıcaklık yayıldı. "Bu onuru kazanmak için ne yaptım o zaman?"

Dağınık saçlarını yüzünden uzaklaştırdım ve sonra çenesini okşadım. Dokunuşuma doğru eğildi ve ben de onu öpmekten kendimi alamadım. Beni kendine çekti, bir eli saçlarımin arasından geçti. Sonunda neden burada olduğumu hatırladım ve geri çekildim. Henry saçlarıımı hafifçe çekiştirerek inledi.

"Bu gece Bear ve bana katılmak ister misin diye sormaya geldim." Ellerimi göğsünde gezdirdim, zengin kokusunu içime çektim.

"Emin misin, sevgilim? Bu gece benim gecem değil."

Gözlerimi kıstım. "Sizin bir tür programınız olduğunu biliyordum."

Henry kızardı ve sanki geri çekilmemden korkuyormuş gibi bana daha sıkı sarıldı. "Bu benim fikrimdi," diye itiraf etti. "Kendini benim gibi hissetmeni istemedim.

aramızda seçim yapmak zorundaydın. Ama eğer başka birini istersen programımızın bir önemi olmayacağı konusunda hepimiz hemfikiridik."

"Kızgın değilim," dedim. "Seçim yapmak istemediğim konusunda haklıydın. Ben sadece..."

"Ne?"

"Umarım hepimiz bir programa ihtiyaç duymayacağımız bir noktaya geliriz." "Geleceğiz, güzelim. Söz veriyorum."

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. Sabırlı olmam gerekiyordu.

Parmaklarım sert aletin etrafını sarana kadar elimi vücudundan aşağıya ve battaniyenin altına doğru hareket ettirdim. "İç çamaşırın yok mu?" Kaşımı kaldırdım.

Henry sırtıttı. "Onsuz uyumanın daha sağlıklı olduğunu duymuştum."

Aletini pompaladım. "Yoksa okumak dışında başka bir gece aktivitesi mi planlıyordun?"

"Bu odaların ne kadar ses geçirmez olduğundan emin değildim. İnemelerinizi duymaya başlarsam diye hazırlıklı olmam gerekiyordu."

Şimdi kızarma sırası bendeydi. Aletini daha sert sıktım ve dudaklarının arasından bir inilti süzülerek içime girdi. "Peki," dedim, öpücüklerimi yüzünde gezdirerek, "programını bir kenara bırakıp benimle gelecek misin?"

"Sikeyim evet, güzelim." Yataktan kalktı ve ben de gözlerimi vücudunda gezdirerek sertleşmiş aletine takıldım.

"İç çamaşırına ihtiyacım var." Çantasına baktı.

"Hayır, yapamazsın." Başparmağımı sikinin üzerindeki döl damlasında gezdirmekten ve dudaklarıma götürmekten kendimi alıkoyamadım.

Henry'nin gözleri irileşti ve boğazını temizledi. "Biliyor musunuz? Haklısın. Hadi gidelim."

Güldüm. "Bekle, Bear bavulunu getirmen gerektiğini söyledi. İçinde daha fazla aksesuar olduğunu düşünüyor gibiydi."

Odayı geçip açık mavi çantasına doğru ilerlerken gözlerinde muzip bir parıltı vardı.

WESTIN

W Yatak odama geri döndüğümde, yatakta uzanmış çırılçıplak bir Ayı buldum. Henry boğazının arkasından boğuk bir ses çıkardı ve ben onu yatağa doğru itme dürtüsüyle dolup taşım.

Aralarında bir şey olup olmayacağını görmek için alfa.

Henry çıplaklığını gizlemek için bedenimi kullanarak arkamda duracak şekilde yer değiştirdi. Bear'ın eğlenen bakışları benimkilerle buluştu ve kahkaha atmamak için dudaklarımı büzmek zorunda kaldım.

"Hoş geldin, beta," dedi Bear, hiç umursamadan. Gözleri Henry'nin bavuluna kaydı. "Bakalım bu sihirli çantanda neler varmış."

Henry derin bir nefes alıp arkamdan çıktı, bavulunu yere bıraktı ve fermuarını açtı. Gözlerimin yarı sertleşmiş sikine ve hafifçe zıplamasına takılmasına engel olamadım. Bear kollarını arkamdan bana doladığında nefesim kesildi, dudakları kulağımın kabuğunu sıyrıp geçti.

"Görünüşe göre üstü kapalı olan tek kişi sensin, bebeğim. Bunu düzeltmeliyiz." Hızlı bir hareketle tişörtümü çıkardı ve sonra kollarını tekrar bana doladı, elleri göğüslerimin üzerine yerleşti. "Şimdi bakalım hangi oyuncaklarımız varmış, çünkü omega'mla oynamak için sabırsızlanıyorum."

Henry bavulu çevirerek açtı ve gözlerim büyüdü. Bear'ın abarttığını düşünmüştüm ama aslında bu bavulu küçümsüyor olabilirdi. Bavul oyuncaklarla dolup taşıyordu.

Deri kelepçeler, çeşitli boyutlarda popo tıkaçları ve kötü görünümlü pembe bir vibratör - ama diğer bazı eşyaları anlamaya çalışırken kaşlarımı çatmışım.

Bear, "Kahretsin Henry, bunu yapabileceğini hiç düşünmezdim," dedi.

"Okuduğum her şey omegaların çok fazla *uyarılmaya* ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Bu yüzden hazırlıklı olmam gerektiğini düşündüm" dedi.

Tanrım, çok tatlıydı.

Bear çantaya yaklaştı. "Oh, bunu sevdim," dedi ve ucuna deri kelepçeler takılı metal bir çubuk aldı.

"Düşündüğüm şey bu mu?" diye sordum.

Henry elini saçlarının arasından geçirdi ve yanakları kızardı. Utangaçlığı ile bavul dolusu sapkınlığı arasındaki tezat karşısında sırtıtmaktan kendimi alamadım.

"Bu bir yayıcı çubuk. Daha önce hiç kullanmadım ama ilginç görünüyor," diye mırıldandı.

Bear onu omzundan kavradı. "Bu iş *çok* ilginç bir hal aldı." Gözlerinde bir parlıltıyla bana baktı. "Buna hazır mısın, bebeğim?"

Kendimi onlar için açık tuttuğumu, tamamen onların merhametine bıraktığımı hayal ettiğimde içimden bir heyecan geçti.

Bear kıkırdadı, kalçalarımdaya kayganlığın parladığı yere baktı. "Evet, çok hoşuna gitti."

Henry bir çift deri kelepçeyi ve orta boy bir popo tıkaçını kaparken o da elindeki ayırıcı çubukla bana doğru döndü.

"Yatağa uzan, bebeğim," dedi Bear, beni yatağa doğru götürürken vücudu benimkini kafesliyordu.

Yatağa atlayıp sırtüstü uzandım ve ellerimi yumuşak yorganın üzerinde gezdirdim. Bear'ın nasırlı elleri ve Henry'nin daha yumuşak elleri hemen üzerimdeydi ve vücudumu boydan boya dolaşıyorlardı.

Henry öpmek için eğildi. "Bütün bunlar senin için uygun mu, güzelim?"

"Evet," dedim, parmaklarımı saçlarının arasından geçirip biraz çektim. "I hepsini istiyorum."

Sırtıttı ve ellerini uyluklarımdan aşağı indirerek, ilk kelepçeyi ayak bileğime takan Bear için onları genişçe açmaya devam etti. Güvenli olduğundan ama çok sıkı olmadığından emin oldu ve diğer ayak bileğine geçmeden önce birkaç kez kontrol etti. Bacaklarım birbirinden ayrılmaya zorlandıkça nefeslerim hızlandı. I

Otomatik olarak onları birlikte hareket ettirmeye çalıştım ve yapamadığımda sadece uyarılmamı arttırdı.

"Kahretsin, bu çok güzel bir manzara." Bear'ın siki kaya gibi sertti, düğümü çoktan şişmeye başlamıştı.

Henry sırttı ve gözleri amıma kayarken sırtışında bir parça ukalalık vardı. "Bazen harika fikirlerim oluyor."

Kıkırdadım ama Bear metal çubuğu tutup kaldırarak bacaklarımı havaya ve göğsüme doğru kaldırıncı çabucak kesildi. Bu pozisyonda kığımın ve amımın ne kadar açıkta olduğunu görünce inledim. Bear bir elini çubuğun üzerinde tutarken diğer eliyle göğsümü kavradı ve başparmağıyla meme ucumu okşadı. Henry yağlanmış parmaklarını kığıma bastırıp beni yavaşça gererken inledim. Parmakları içimde hareket etmeye devam ettikçe inlemelerim iniltiye dönüştü ve beni duyulara boğdu.

"Aferin kızıma," dedi Bear, meme ucumu biraz çimdikleyerek. "Bizim için çok iyi bir iş çıkarıyorsun."

Henry'nin parmakları içimden kaydı ve neredeyse hemen yerini popo tıkacının ucu aldı. Otomatik olarak kasıldım ve sonra Henry'nin parmakları klitorisimin üzerinde hafifçe dönmeye başladı. Zevk içimde kıvılcımlandı ve rahatlayarak tıkacın içeri girmesine izin verdim.

Bear bacaklarımı yatağa doğru indirdi ve deri kelepçeleri tutup bileklerime taktı.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Alnımdan öpmek için eğildi. Kalbim bu hareketle ısındı, sanki değerli bir şeymişim gibi çok hassas hissettirdi.

Başımı salladım ve dudaklarını aradım. Çekilmeden önce beni kısa bir süre öptü ve dudağımın somurtarak dışarı çıkmasına neden oldu. Bileklerimdeki kelepçelere bir ip bağlayıp kollarımı başımın üstünden metal karyolaya bağlarken sırttı.

Bear ellerini kollarımda gezdirerek, "Bu yatak başlığının olması iyi bir şey," dedi.

Henry, "Annemin odayı tasarlarken aklından geçen şeyin tam olarak bu olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı.

Bir kakhaha patlattım. Bear gözlerini devirdi ve kalçama vurdu. "Siz ikiniz imkansızsınız."

Yüz ifademi düzelttim. "Pardon, bu çok ciddi sahneyi mahvediyor muyuz?"

Bear gülümsedi ve yüzüme ıslak, dağınık öpücükler kondurmak için eğildi.

"Hayır, dur," diye ılık attım kahkahalarım arasında.

Kendini beğenmiş bir sırtışla geri çekildi ve ayırıcı çubuğu kavrayıp bacaklarımı tekrar havaya kaldırmadan önce yüzümü dikkatlice sildi. Ben daha bir şey söyleyemeden Henry kalçalarımın iç kısımlarındaki kayganlığı yalamaya başladı. Klitorisime çok nazik ve saygılı bir öpücük kondurdu. Derim yanıyormuş gibi hissediyordum ve daha fazlasını arzulayarak sızlanıyordum.

"Küçük sürtüğümüzü dinleyin, daha fazlası için çaresiz," dedi.

Bear'ın kaşları kalktı ve bana baktı. Şimdi göz kırpması sırası bendeydi ve anında rahatladı. "Demek ikinizin oynadığı oyun bu. Betamıza muhtaç olmaktan hoşlanıyor musunuz?" Sesi alçak bir hırıltıydı.

Henry'nin ağzı nihayet klitorisime indiğinde "Evet," diye nefes nefese kaldım. Klitorisimi emdi ve yaladı, diline karşı kayganlığım müstehcen bir ses çıkarıyordu. Bear meme uçlarımla oynadı, dönüşümlü olarak onları emdi ve kısırdı. Henry dilini içime bastırırken aynı anda Bear ıslak meme ucuma üfledi. Orgazmım üzerime çöktü ve yoğunluğuyla beni şaşırttı. Bileklerimdeki kelepçeleri çekiştirirken nefesim kısa kesik kesik geliyordu.

"Oh, hiçbir yere gitmiyorsun," dedi Henry bir parmağını içime bastırıp zevk noktama gelene kadar kıvrırken. "Seninle işim bitmek üzere değil."

Sözüne sadık kaldı ve ağzını tekrar hassaslaşmış klitorisime götürdü. İkisi beni çalıştırmaya devam etti, zar zor hareket edene kadar tekrar tekrar boşalmamı sağladılar.

Henry sonunda bana merhamet edip dudaklarında tatmin olmuş bir sırtışla anımdan uzaklaştığında, "Beni öldürdün," dedim.

"Sakin bana bu kadar çabuk havlu attığını söyleme," dedi Bear.

Bu meydan okuma karşısında gözlerimi kısıtım. "Asla."

Bacaklarımı tekrar yatağa indirirken kıkırdadı ve bileklerimdeki kelepçeleri tutan ipi çözerek kollarıma masaj yapmak için bir an ayırdı.

"Yani, daha fazlası için hazır mısın?" diye sordu.

Bana zaten kaldırabileceğimi düşündüğümde daha fazla zevk vermişlerdi ama kendimi başımı sallarken buldum. Daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim ve dururlarsa ölecekmişim gibi hissediyordum.

Beni yatağa yatırdılar, böylece yüzüstü yatıyordum, bacaklarım hâlâ açıktı. Bear bileklerimi yatak başlığına bağladı ve Henry beni dizlerimin üzerine yatırdı, böylece kığım havaya kalktı, elleri arka tarafımı okşadı.

Bacaklarım bu kadar geniş açılmışken dengede durmak zordu ve bu pozisyon omuzlarımı ve boynumu zorluyordu. Boynumda sürekli, zonklayan bir ağrı oluşmaya başladı ve içimi bir korku kapladı. Kahretsin. *Şimdi olmaz, şimdi olmaz.* Acının azalıp azalmayacağını görmek için nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Gözyaşlarımı kırıştıtırırken gözlerim acıyordu. Bu semptomlardan nefret ediyordum.

"Westin? Ne dediğimi duydun mu?" Bear elini sırtıma koyarak sordu.

Yüzümü yatağa bastırdım ve cevap vermeden önce boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım.

"Kahretsin bebeğim, bana cevap vermelisin." Ses tonunda daha önce hiç duymadığım bir panik vardı.

"Özür dilerim, ben iyiyim," dedim çabucak.

"Çubuğu çıkar," dedi Bear, elleri bileklerimdeki kelepçeleri çözmeye başlamıştı bile. "Hayır, ben iyiyim," diye itiraz ettim.

Ayı beni sırtüstü yatırdı ve üzerime eğilirken endişeli bakışları benimkilerle buluştu.

Henry vücudumda ilerledi, eliyle yüzümü okşadı. "Ne oldu, sevgilim?"

Onların ilgisi altında kıvrandım, utanç tenimi ısıtıyordu. "Sadece güzel, yavaş bir nefes al," diye yatıştırdı Henry. "Ve sonra bize anlat."

Gözlerimi kapattım ve bedenimi rahatlamaya zorladım. Her nefes alışımında Bear ve Henry'nin kokularını içime çektim. Elleri vücudumdaydı, yumuşak ve yatıştırıcıydı. Göğsümdeki gerginlik gevşedi ve sonunda ağlamadan konuşabildim.

"Sanırım o pozisyon boynumu zorladı."

"Ağrı kesici hapları şu komodinin üzerinde," dedi Bear. Henry dönüp onları aldı, şişeden iki tane çıkardı ve bir bardak suyla birlikte bana uzattı.

"Teşekkürler," dedim ve bir yudum aldım. Henry bardağı benden aldı ve yan masaya geri koydu.

"Neden söylemedin bebeğim?" Bear sordu.

"Çok seksi değil," diye mırıldandım.

"Kendini iyi hissetmeseydin seni tokatlardım," diye homurdandı.

"Diğer neden de bu," dedim, dudaklarımı b ü z e r e k . "Şimdi daha fazla bir şey yapamayacağımızı söyleyeceksin ve ben daha fazlasını istiyorum."

Henry başparmağını alt dudağımda gezdirdi. "Boynun hâlâ ağrıyor mu?"

Acı hâlâ devam ediyordu ama pozisyon değiştirmek biraz yardımcı olmuştu. "O kadar da kötü değil."

"Bunu öylesine mi söylüyorsun?" Bear sordu. "Hayır," diye itiraz ettim. "Söz veriyorum."

Bear ve Henry göz göze geldiklerinde bir duraklama oldu. Bir çeşit sessiz anlaşmaya varmış gibiydiler ve sonra Bear beni Henry'ye bakacak şekilde yanıma yatırmadan önce başını salladı.

"Pekala, bebeğim. Burada kıpırdamadan yatacaksın ve tüm işi bizim yapmamıza izin vereceksin, değil mi?"

"Evet," diye hemen kabul ettim. Bu noktada her şeye evet diyebilirdim. İçim *tekrar* boşalma ihtiyacıyla yanıyordu ve adamlarım beni dinlediği için garip bir şekilde duygusal hissediyordum. Semptomlarımdan etkilenmemişlerdi ve bana kırılmışım gibi davranmıyorlardı.

Henry'nin kolları beni sıkıca sardı, böylece vücuduyla aynı hizaya geldim ve Bear popo tıkacını döndürdü, bu his içimde zevk kıvılcımları gönderdi. Klitorisime sürtünmeye çalışarak kıpırdandım. Bear fişi çekerken kıkırdadı ve beni boş hissettirdi. Henry sikini girişime getirip tamamen içime girene kadar yavaşça iterken bu his uzun sürmedi. Yüzünü saçlarıma bastırdı ve inledi ve bu ses şimdiye kadar duyduğum en ateşli şeydi.

"Hiçbir şey o küçük, ateşli amcığının sikimi sıkması kadar iyi hissettiremez," diye inledi.

Hareket etmediğinde sızlandım ve kalçalarımı ona doğru kaydırmaya çalıştım, ama sonra Bear'ın elleri kıçımdaydı ve beni Henry'nin sikinin üzerinde sıkıca tutuyordu.

"Kıpırdama," diye hırladı. "İyi bir kız olacaksın ve sana verdiğimiz her şeyi alacaksın."

Omega'm onun sesindeki emre karşılık verdi ve bedenim yumuşadı.

"İşte oldu," diye mırıldandı. Sonra bacağımı Henry'nin kalçasının üzerinden kaldırdı ve sikinin başını kıçıma sokacak kadar beni açtı. Tıkaç tarafından gerildikten sonra bile onun büyüklüğünde keskin bir şekilde nefes aldım. Sikine biraz daha kayganlaştırıcı döktü ve biraz daha bastırdı.

"Derin bir nefes al, güzelim," dedi Henry. "İşte böyle. şimdi yavaşça nefes ver ve alfanın o muhteşem kıçına girmesine izin ver."

Gözlerim Henry'ninkilere kilitlendi ve dediğini yaptım, Bear sonuna kadar iterken dudaklarım yüksek sesli bir çığlıkla ayrıldı, sadece şişmiş düğümü kıç yanaklarıma yaslandığında durdu. Hiç bu kadar dolu olmamıştım. *Neredeyse*

çok fazla, ama tüm sinir uçlarıma baskı yapıyorlardı. Boynumda ve başımda hâlâ zonklayan acıya rağmen kendimi canlı hissediyordum.

Bear küfretti, nefesi kulağıma sertçe çarpıyordu. "Çok sıkısın amına koyayım.

Kahretsin bebeğim, hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

Saçlarımı yana yatırdı ve şefkatli bir hareketle omzumu öptü.

Yaptığımız şey tamamen iğrençti ve hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim.

Yavaşça içeri ve dışarı sallanmaya başladılar ve orgazmım utanç verici derecede hızlı bir şekilde üzerime çöktü.

"Hayır, bunu yapamazsın," dedi Henry, sesi gerilmiş ve kaşları çatılmıştı.

"Boşalamıyor muyum?" Orgazmdan inerken hızlıca nefes alarak sordum, bir diğeri zaten kenarlarda geziniyordu.

"Beni çok çabuk boşaltacaksın," diye cevap verdi. "Ve bunun hiç bitmemesini istiyorum."

Sırıttım, sikini sıkıca kavradım. Tekrar küfretti. "Bunun için seni geri alacağım. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama sözümü unutma, intikamımı alacağım."

Kendimi gülmekten alıkoyamadım, bu da etraflarında daha fazla gerilmeme neden oldu. Bu kez küfür etme sırası Bear'daydı. Elini kıkımda gezdirdi ve Henry'nin üzerinde duran kalçamın üzerinden geçirdi. Onlar daha hızlı hareket ederken sıkıca tuttu, dönüşümlü olarak içeri ve dışarı iterken vücudumu olabildiğince hareketsiz tuttu. Klitorisim her harekette Henry'ye sürtünüyordu ve bir orgazm daha içimi titretirken başımı Bear'ın omzuna yasladım. Uzuvarım sadece orgazmların getirebileceği türden lezzetli bir yorgunlukla ağırlaşmıştı.

Çok geçmeden ikisi de boşaldı ve beni ağzına kadar sıcak dölleriyle doldurdular. Kokuları etrafımda yoğun ve baş döndürücüydü, onları içime çektikçe başım dönüyordu. Sonunda, ikisi de çekildi ve beni boş hissettirdi. Hareket etmeye başladılar ve ben sızlandım, umutsuzca onları yanımda tutmak için kollarına yapıştım.

"Gitmiyoruz," diye yatıştırdı Henry. "Sadece seni duşa götüreceğiz."

Sonra Bear'ın kolları altıma girdi ve beni banyoya taşıdı. Beni duşa çektiklerinde hiçbir şey yapmama gerek kalmadı, sıcak su kaslarımı rahatlatı. Sırayla beni yıkadılar, elleri bedenimden hiç ayrılmadı. Yaptığımız şeyin yoğunluğu beni biraz titrek ve savunmasız hissettirdiği için onların dokunuşuna ihtiyacım vardı.

"Mükemmeldin," diye mırıldandı Bear, Henry cildimdeki son vücut yıkamasını durularken beni dik tutan tek şey kollarıydı. "Öyle değil miydi?"

"Kesinlikle mükemmel," dedi Henry. "Bizim güzel omega'mız."

Beni duştan çıkardılar, yatak odasına geri götürmeden ve şefkatle yatağa yatırmadan önce dikkatlice kuruladılar.

Bear eğilip alnımdan öperek, "Ben biraz daha su getireceğim," dedi. Sonra Henry'ye baktı. "İyi iş, beta," dedi ve odadan çıkmadan önce Henry'nin kıcına bir tokat attı.

Henry gözlerime şaşkınlıkla baktı ve ben kahkahayı patlattım.

"O haklıydı. İyi iş çıkardın," dedim kollarımı ona doğru uzatarak.

Yatağa düştü ve yarıya kadar üzerime geldi. "Böyle düşünmene sevindim."

"Söz konusu sen olunca hep öyle düşünüyorum." Kollarımı boynuna doladım, vücudunu kendime daha da sıkı çektim ve üzerimdeki ağırlığının verdiği hissin tadını çıkardım.

"Seni seviyorum," dedi, eli çenemi okşamak için yukarı kalktı.

Sözleri damarlarımda dolaşan yıldız ışığı gibiydi ve keşke ben de onlara karşılık verebilseydim.

WESTIN

"H Acın nasıl bebeğim?" Bear sordu.

Yatakta birbirimize dolanmıştık. Henry sahiplenici bir eliyle amımı avuçluyordu ve Bear diğer tarafımdaydı, parmakları neredeyse dalgın bir şekilde meme ucumla oynuyordu.

"Çok kötü değil, ama..." İhtiyacım olanı istemek için cesaretimi toplamaya çalışarak dudağımı çiğnedim. Bunun benim için bu kadar zor olması göğsümde hayal kırıklığı yarattı, ama bu sefer hayal kırıklığı kendime değil amcalarıma yönelikti. Beni bir yük gibi hissettiren *onlardı*. Benimkiler bunu yapmazdı. "Boynuma koyabileceğim bir buz ya da buz torbası var mıdır acaba?"

Bear gülümseyerek çekilmeden önce yanağıma bir öpücük kondurdu. "Aferin kızıma. Seninle gurur duyuyorum."

İltifatı duymazdan gelmek istedim ama onun yerine bakışlarını yumuşak bir gülümsemeyle karşıladım.

"Eminim buzdolabında bir tane vardır," dedi Henry. "Gidip getireyim."

Henry giderken yatak eğildi. Bear beni göğsünün ortasına gelecek şekilde çekti, bir elini sırtımın üstünde tutarken diğer eliyle popomu kavradı. Kollarında kendimi güvende hissederek ona doğru gevşedim.

Henry döndüğünde kapı usulca tıklandı. Saçlarımı boynumdan çekti ve yumuşak bir buz torbasını cildime bastırdı.

"Bu nasıl, güzelim?"

Soğuk cildime sızdı ve acının en kötüsünü yatıştırdı. "Bu iyi hissettiriyor, teşekkür ederim."

"Tabii ki." Yanıma uzandı.

"Ve daha önce durmadığınız için teşekkür ederim," dedim, boynumdaki buza rağmen yanaklarım ısınıyordu. "Ben sadece... Bu semptomların hayatımı belirlemesini istemiyorum, anlıyor musun?"

"Evet, bebeğim," dedi Bear.

"Yarın hakkında konuşmak ister misin?" Henry yumuşak bir sesle sordu.

Göğsüm sıkışmaya başladı. Hastaneye gitmekle ilgili korkularımın birlikte geçirdiğimiz zamanı işgal etmesini istemiyordum. "Pek sayılmaz. Sorun olur mu?"

"İstemediğiniz bir şey hakkında asla konuşmak zorunda değilsiniz," dedi Bear. "Ama bazen yardımcı olur."

Sözlerini zihnimde evirip çevirdim. Semptomlarım hakkında konuşabileceğim kimse olmamıştı, en azından bana inanan biri olmamıştı. Belirtilerim şiddetlendiğinde Cat çoktan hastalanmıştı. Onu rahatsız etmek istememiştim, bu yüzden birçok randevumda bana eşlik edenler amcalarım olmuştu.

"Doktorlarla hiç iyi bir deneyimim olmadı," dedim sonunda.

"Sana yapılan muamele hiç adil değil," dedi Henry. "Ama yarın senin yanından ayrılmayacağız."

"Söz mü?" Fısıldadım.

"Söz ver," dedi Bear, tutuşunu sıkılaştırarak. "Bize ait olduğunu biliyorsun, küçük omega? Tamamen bizimsin ve seni asla bırakmayacağız."

Sözlerinin doğru olmasını her şeyden çok istiyordum ama yine de diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum.

"Bunu hissettiğini biliyorum," dedi Henry sırtımı hafifçe ovarken. "Birlikte olmamız gerektiğini. Buna inanmaktan korkuyorsun, ki bu anlaşılabilir bir şey. Sadece bizi kendinden uzaklaştırma. Biz sizinleyiz, sevgilim."

"Her seferinde bir adım atacağız," dedi Bear, başımın tepesine bir öpücük kondurarak. "Ve sen farkına bile varmadan, tamamen iyileşmiş olacaksın ve mutlu hayatlarımızın geri kalanını birlikte yaşayacağız."

Sözleri boğazımda bir yumru yarattı ve yutkunarak onu sıkıca kavradım. Hasta olmadığımı ve hep birlikte mutlu olduğumuz bir geleceğe dair çizdiği resmin gerçek olabileceğine dair içimde küçücük bir umut tohumu yeşerdi.

"Vay canına, Bear. Bu çok duygusaldı," dedi Henry.

Şaşkın bir kahkaha attım ve ona doğru döndüm. Sadece gülümsedi ve bana göz kırptı. Duygusal gerilimi azaltmıştı ve bunun için çok minnettardım.

"Peki ya..." Tereddüt ettim, dudagımı ısırdım.

Bear popomun yanağını sertçe çimdikledi ve ben şok olmuş bir ciyaklama sesi çıkardım. "Bu ne için?"

"Böyle lafı dolandırıp durma," diye tersledi. "Söyleyeceklerini duymak istiyoruz."

Sesi ne kadar huysuz çıkınca dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Peki. Liam ve Gray ne olacak?"

"Peki ya onlar?" Henry sordu.

"Birbirlerinden nefret ediyorlar," dedim.

"Hayır, birbirlerinden nefret etmiyorlar," dedi Bear.

"Her zaman bir kavganın eşiğindeler. Aralarının düzeldiğini düşünmüştüm ama bugün yine kavga etmeye başladılar. İyi geçinmelerini istiyorum."

Henry iç çekti. "Bu akşam çok sinir bozucu davrandılar. Birbirlerine çok benziyorlar."

"Eğer gerçekten pisliklerini geride bırakmış olsalardı, birleşik bir güç olarak ne kadar çekilmez olacaklarını hayal edin. Tehlikeli hiçbir şey yanınıza kalmazdı," dedi Bear.

"Biliyor musun, bir daha düşündüm de, belki de her şey olduğu gibi iyidir," dedim.

Henry güldü. "Öyle demek istemedin."

Öfkelendim. "Hayır, istemiyorum. Benim için iyi geçinmeye çalıştıklarını biliyorum ama birbirlerinden gerçekten hoşlanmalarını istiyorum."

"Onların hislerini değiştirmek senin sorumluluğun değil," dedi nazıkçe.

"Ama birbirlerinden hoşlanmazlarsa nasıl bir sürü olabiliriz ki?"

Bear altımda dondu kaldı ve Henry keskin bir nefes aldı.

"Ne?" Kalbim küt küt atarken sordum. "Ne dedim ben?"

"Sürü olarak bizden bahsettiğini duymak hoşuma gidiyor,"

dedi Bear. "Oh." Yanaklarım kızardı. "Bu... istediğin bu mu?"

"Tabii ki öyle," dedi Henry, yoğunluğuyla beni şaşırtarak. "'Seni seviyorum' ne anlama geliyor sanıyorsun, sevgilim? Hiçbir yere gitmiyoruz." Kristal mavisi gözleri benimkilerle buluştu ve sanki ruhunun derinliklerini görebiliyordu.

Bear bana daha sıkı sarıldı. "Ne dediyse o."

Sıcaklık, rahatlatıcı bir battaniye gibi vücuduma yayıldı. Bear ve Henry birbirleriyle çok kolay anlaşıyorlardı, çok uyumluydular. Ben de hepimiz için bunu istiyordum. "Sadece iyi geçinmelerini istiyorum," dedim usulca.

Bear, "İşin zor tarafı, alfa içgüdüleri her ikisine de kontrolün kendilerinde olması gerektiğini söylüyor," dedi.

"Bu çok saçma. Neden birileri sorumlu olmak zorunda?" Ben sordum.

"Kim bilir?" Bear dedi ki. "Aptalca bir biyolojik şey." "Ama *sen* sorumlu olma ihtiyacı hissetmiyorsun?" diye sordum.

Bear elini kıkımda gezdirdi, parmakları amıma tehlikeli bir şekilde yaklaştı. "Tek bildiğim, senin çıplak bedenini benimkine bastıran benim ve onlar yalnız uyuyorlar. Alfa'm bu düzenlemeden çok memnun."

"Ama omega'mızın daha fazlasına ihtiyacı var, değil mi?" Henry sordu.

Daha fazlasını istemeye hakkım yokmuş gibi hissediyordum ama omega'm açgözlüydü.

Hepimizin birbirimizi sevmesini isterdi.

"Onları birlikte çalıştırmanın bir yolunu bulmalıyız," diye devam etti. Eli, parmağı amıma değene kadar vücudumda dolaştı, dokunuşu nazikti. "İkisinin de ortak noktası nedir?"

"Bizim omega'mız," dedi Bear, parmaklarını kalçama geçirerek.

"Bu doğru," dedi Henry. "Ve takım çalışmasının pek çok faydası var." İki parmağını içime bastırırken sırttı.

Yavaşça ve nazikçe zevkimi artırırken, "Bir daha boşalamam," diye sızlandım.

"Saydığımıza göre dokuz kez gelmişsin," dedi hınzır bir sırıtışla. "Onu orada bırakıp on kez bile gelmemek utanç verici gibi görünüyor."

Kalçalarım otomatik olarak onun eline sürtünmek için kaydı. "Takip ettiğine inanamıyorum," dedim, sesim soluk soluğaydı.

"Belki de tüm bunların anahtarı budur," dedi Bear. "Alfalar bir meydan okumadan geri adım atmazlar."

Parmakları meme ucumu bulup sıkıldığında nefesim kesildi, acı ve zevkle inledim. Henry parmaklarını içime sokmaya devam ederken içimde bir sıcaklık birikti. Klitorisimi Bear'ın bacağına sürtmekten kendimi alıkoyamıyordum. "Ne meydan okuması?" diye sordum.

Henry ağzıma ulaşabilmek için yer değiştirdi ve Bear buz torbasını yerinde tutarken sert bir öpücükle ağzımı aldı. Duyguların karışımı zaten hassaslaşmış olan tenimi boğdu. Orgazmım nazik dalgalar gibi bir anda yükseldi,

üzerime çöktü. Mutluluk dolu birkaç saniye boyunca acım azaldı ve vücudum kemiksiz kaldı.

Henry ve Bear beni aralarında yatacak şekilde yeniden düzenlediler ve ben de Henry'nin yanına kıvrıldım. Bear'ın vücudu sırtıma yaslanmıştı ve ellerini kalçamın kıvrımında gezdirdikten sonra uyluğuma yerleşti.

"Onlarla yalnız kalabileceğin bir zaman bulacağız. Sonra onlara bir gecede on orgazmı geçebileceklerini sanmadığımı söyleyeceksin," dedi Bear.

Henry kıkırdadı. "Bu işe yarayabilir."

"Aralarındaki bu anlaşmazlığı orgazmıla tedavi edeceğimi mi sanıyorsun?" İnanılmaz bir şekilde sordum.

Henry, "Alfalar basit yaratıklardır," diye karşılık verdi.

"Tabii, tabii," dedi Bear kuru bir sesle. "Şimdi, yatmadan önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

Buz torbasını yeniden ayarlamak için uzandım. "Ben iyiyim." İki erkeğimin arasına sokulduğumda gözlerim ağırlaştı. Bear üzerimize bir battaniye çekti ve yanağımı öptü.

"Tatlı rüyalar, bebeğim."

WESTIN

T Muayene odası hepimizin içinde olduğu sıkışık bir yerdi. Antiseptik kokusu havada asılı duruyordu ve floresan ışıkları cildimi ürpertiordu. Omega'mla ne kadar çok bağlantı kurarsam, o kadar hassaslaşıyordum. çevre. Ya da belki de her zaman buna karşı duyarlıydım ve sadece bloke etmiştim.

Hastaneye giderken ve bu odaya yerleşirken tüm sabah bir bulanıklık içindeydi. Adamlarımın üzerimdeki elleri gerçek gibi hissettiren tek şeydi. Beni koltuğumda tutan tek şey cevap alma vaadiydi. Kalbimin her atışında, yaşadığım her şeyi hatırlıyordum.

tıpkı bunun gibi odalarda anlatılır.

*Dikkat çekmeye
çalışıyor. Her şey
kafasında.
Çıkarıcı biri.*

Dr. Ash içeri girerken kapının çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Beklediğimden daha gençti, belki kırklı yaşlarındaydı ve siyah saçlarını topuz yapmıştı. Yaklaştığında, de-scenter'ın metalik kenarıyla karışık bir kokunun en ufak ipucunu yakaladım. Onun bir alfa olduğunu fark ettiğimde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Daha önce hiç dışı bir alfayla tanışmamıştım; omegalardan bile daha nadir bulunurlardı.

"Hoş geldin Westin," dedi elimi sıkarken. "Ve Henry. Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu." Diğer çocuklar kendilerini tanıtırken o sakin ve kendinden emindi.

"Hepiniz hoş geldiniz," dedi, tekerlekli bir tabureye oturdu ve bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Bugün sağlık geçmişinizi alarak ve neler olup bittiğini anlayarak başlayacağız. Daha sonra kısa bir fiziksel muayene yapacağım ve nereye gideceğimize karar vereceğim."

"Tamam." Sesim boğuk geliyordu.

Dr. Ash semptomlarımla ilgili bir dizi soruyla başladı ve cevaplarımı dizüstü bilgisayarına yazdı. Cevap vermek için elimden geleni yaptım ama bu bir mücadeleleydi. Yıllar boyunca başıma gelenlerin ayrıntılarını unutmak için elimden geleni yapmıştım. Sorularının sonunda kendimi gözyaşlarının eşliğinde hissediyordum ve nedenini bilmiyordum. Liam sanki içimde neler olduğunu hissedebiliyormuş gibi elini sırtımda gezdirdi.

Dr. Ash anlayışlı bir gülümsemeyle, "Çok fazla soru sorduğumun farkındayım," dedi. "Ama işim bitti, en azından şimdilik. Şu muayeneyi bitirelim, tamam mı? Sadece birkaç dakika sürecek."

Sınavın Atama Akademisi'nde yaşadıklarım gibi invaziv olacağından korkuyordum, ancak söz verdiği gibi hızlı tuttu ve kalbimi dinlemesinden daha invaziv bir şey yoktu.

Dr. Ash, "Koltuğunuza oturabilirsiniz," dedi.

Muayene masasından zıplayarak indim ve Liam ile Henry'nin arasındaki yerime döndüm. Gray ve Bear arkamıza duruyordu, küçük muayene odasında hepimizin oturması için yeterli sandalye yoktu.

"Öncelikle Westin, tüm bunları yaşadığın için çok üzgünüm. Gittiğin doktorların neden sana hiçbir test yapmadığını anlayamıyorum." Dizüstü bilgisayarında birkaç not yazarken kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirdi.

Liam nefesinin altında bir şeyler mırıldanarak kalçamdaki tutuşunu sıkılaştırdı.

"Hepsi benim bir şeyler uydurduğumu düşündü." Gömleğimin eteklerini kıvırdım.

Dr. Ash yazmayı bıraktı ve endişeyle bana baktı. "Neden böyle düşünsünler ki?"

"Çünkü onlar piç kurusu," diye homurdandı

Bear. Dr. Ash kaşlarını kaldırdı.

"Atama Hükümeti'nin Luna'daki hükümdarlığı sırasında, omegalar ikinci sınıf vatandaş muamelesi görüyordu," dedi Gray, sözlerini öfke kaplamıştı.

İkinci sınıf vatandaşlar açıkçası bana cömert göründü.

"Atama Akademisi'nde bana kısırlık teşhisi kondu," dedim. "Doktorlar bu haberin omega'mı o kadar üzdüğünü söylediler ki, ne bileyim, aklımı kaçırmama falan neden oldu. Semptomlarımı dikkat çekmek için uydurduğumu söylediler." Kısırlığımı tekrar gündeme getirmekten çekindim. Kızgınlığımdan sonra çocuklara bundan bahsetmişim ama o zamandan beri bu konu hakkında konuşmamıştık.

Dr. Ash, Bear'ın bakışlarını başımın üzerinde karşıladı. "Değerlendirmeniz doğru gibi görünüyor."

Dudaklarımda beklenmedik bir gülümseme belirdi. Bu doktordan hoşlanmıştım. "Kısırlığınızın sebebinin ne olduğunu söylediler mi?" diye sordu. Başımı salladım. "Söylemiş olabilirler ama hatırlamıyorum."

"Ailenizde kısırlık var mı?" diye sordu.

"Teyzemin çocuğu olmuyordu ve anneme de çocuğu olamayacağı söylenmişti. Bana hamile kaldığında herkes şok olmuş, özellikle de babam beta olduğu için. Bana her zaman küçük mucizem derdi." Son kelimeleri neredeyse fısıldıyordum, bu kadar çok şey paylaştığım için utanmıştım.

"Bekle, baban bir beta mı?" Henry elini omzuma koyarak sordu.

"Evet, bunu söylememiş miydin?" Yüzümü ona döndüm.

"Onun senin biyolojik baban değil, sürü baban olduğunu sanıyordum."

Hüzünle gülümsedim. "Hayır, o bir betaydı. Ve dünyadaki en tatlı insandı." Gözlerim yaşlarla doldu ve Henry eğilip yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Bu biraz alışılmadık bir durum," dedi doktor. "Alfa spermin hamile bırakma oranı daha yüksektir, ama tabii ki bu kesin bir kural değil."

"Sence kısırlığı, başına gelen başka şeylerle bağlantılı mı?" Liam sordu.

"Kesin bir şey söyleyemem," dedi doktor. "Bu mümkün. Değerlendirmelerinin doğru olduğundan emin olmak için kesinlikle testler yapabiliriz."

Çocuk isteyip istemediklerini hiç sormamıştım. Kendimi hiç anne olarak hayal etmemiştim ama ya bebek istiyorlarsa?

"Peki, sence sorun ne?" Bear bizi tekrar yola sokarak sordu. "Testleri yapmadan bir şey söyleyemem ama emin olun ki ve bu işi çözeceğiz."

"Ama iyi olacak, değil mi?" diye sordu.

Dr. Ash ona sabırlı bir gülümseme verdi. "Emin ellerde, söz veriyorum."

Bear başka bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, ben de uzanıp bileğini kavradım. "Eminim doktorun bütün gün bizimle konuşmaktan daha önemli işleri vardır."

Gray kollarını kavuşturmuş bir halde duvara yaslanarak, "Eminim öyle değildir," dedi. "Hiçbir şey senden daha önemli değil."

Abartılı bir nefes aldım ve doktorun bakışlarıyla karşılaştım. Gülümsemek için savaşıyor gibi görünüyordu.

"Burada da emin ellerdesiniz gibi görünüyor," dedi. "Bir dizi testle başlayacağız ve oradan devam edeceğiz. Bugün için çok şey öğrendiniz, bu yüzden günün geri kalanında dinlenmenizi ve yarın sabah kan tahlili ve baş ve boyun MR'ı için tekrar gelmenizi öneririm."

Hastanede daha fazla zaman geçirmek zorunda kalmayacağım için minnettar bir şekilde başımı salladım.

Dr. Ash ayrılmadan önce, "Sonuçlarınızı aldıktan sonra yarın görüşürüz ve bir oyun planı yaparız," dedi.

"En iyisinin o olduğuna emin misin?" Gray kapı arkasından kapandığında sordu. "Belki de ikinci bir görüşe ihtiyacımız vardır." Ellerini omuzlarıma koydu.

Henry, "Mükemmel referansları var," dedi. "Annem onun birlikte çalıştığı en iyi doktorlardan biri olduğunu söyledi."

"Ondan hoşlandım," dedim. "Ve şimdi buradan gitmeye hazırım."

"En sevdiğim restoran buradan çok uzakta değil," dedi Henry. "Neden öğle yemeği için oraya gitmiyoruz?"

"Kulağa harika geliyor." Beni sandalyemden kaldırıp kollarına alırken ona minnettar bir gülümseme gönderdim.

"Her seferinde bir adım, güzelim." Çenemi yukarı kaldırdı ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Her seferinde bir adım," diye tekrarladım odadan çıkarken.

GRI

T Henry'nin bizi götürdüğü restoran, açıklanamayan bir nedenden ötürü, bitmiş bir tavana sahip olmanın çok sıkıcı olduğuna karar veren garip bir hipster yeri idi. Büyük kanallar üstümüzden geçiyordu ve masalar düzensiz ahşap levhalar ve ayakları metal borulardan oluşuyordu. Yemekler iyiydi, ne yediğime pek dikkat ettiğimden değil. O tabağının etrafındaki yiyecekleri iterken gözlerim omega'ya sabitlenmişti.

"Yiyecek farklı bir şey ister misin prenses?" Elimi sırtında gezdirerek usulca sordum.

"Hayır, sadece çok aç değilim," dedi bana bakarak.

"Hâlâ yemek yemen gerekiyor," dedim sertçe. "Benimkilerden denemek ister misin?" Menüde bulabildiğim en normal şeyi almıştım; hamburger -Her ne kadar üzerine peynirli makarna da dahil olmak üzere her türlü tuhaf şeyi koymuş olsalar da. İstemeye istemeye de olsa oldukça iyi olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Westin cevap vermeden önce burgerin dörtte birini tabağına, avokadolu tostunun yanına koydum. "İşte, şimdi yiyecek gerçek bir yemeğin var."

Hamburgeri görmezden geldi ama Henry'nin patates kızartmalarından birini almak için elini bana doğru uzattı. "Tuhaf olan sensin. Kim patates kızartması yerine salata sipariş eder ki?"

Patates kızartması istiyorsa, patates kızartması alacaktı. Henry'nin tabağını altından aldım ve Henry'ye yemeğini geri vermeden önce tüm patates kızartmalarını Westin'in artık dolup taşan tabağına kaydardım.

"Ne oluyor lan?" Henry patates kızartmalarının nereye gittiğini görmek için öne doğru eğilirken bana öfke dolu bir bakış fırlattı. Westin'in ağzına bir tane attığını görünce ifadesi yumuşadı.

Bear tüm bu olanları masanın karşısından izlerken sırtıttı. "Neye ihtiyacımız var biliyor musun?"

"Hayır, ama bu fıkirden nefret edeceğime eminim," diye mırıldandı Liam. Eğer bu kadar piç olmasaydı, gülebilirdim.

"Biraz eğlenceye ihtiyacımız var. Neden bu gece panayıra gitmiyoruz?" Bear oda arkadaşının mırıldanmalarını duymazdan gelerek öneride bulundu.

Westin tabağından başını kaldırdı ve gözlerinde bir parlaklık vardı. "Gerçekten mi?"

"Neden olmasın? Planladığımız başka bir şey yok." Bear ellerini birbirine sürttü.

Westin'in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve geri kalanımıza baktı. "Hepiniz gitmek istiyor musunuz?"

Gülümsemesi bütün gün gördüğüm en güzel şeydi ve gülümsemesini yüzünde tutmak için elimden gelen her şeyi yapmak istedim. Ama sonra, fuara gitme konusundaki tedirginlik beni ele geçirdi. Liam'ın bakışlarıyla karşılaştım ve aynı şeyi düşündüğümüzü anladım. Gezintiler, gürültü ve kalabalık Westin için güvenli olacak mıydı? Sadece hastalığı yüzünden değil, aynı zamanda bir omega olduğu için de. Okuduğum her şey omegaların kalabalıkta strese girdiğini söylüyordu.

Liam dikkatle, "Bu iyi bir fikir olmayabilir," dedi. "Yarın sabah hastaneye dönmek zorundayız."

"Doğru, yani bu gece boşuz," dedi Bear.

Liam, "Bence şu anda Westin için en önemli şey bol bol dinlenmek," dedi.

Bear sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını kavuşturarak, "Ben aynı fikirde değilim," diye karşılık verdi. "Bence onun ihtiyacı olan şey -hepimizin ihtiyacı olan şey- eğlenceli bir şey."

Westin dudağını ısırды, gözlerindeki ışıltı söndü. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu bana.

Hay sikeyim. Sıkışmıştım.

Liam'la aynı fikirdeydim. Westin'in korunmasını istiyordum. Ama Liam aynı zamanda sinir bozucuydu ve alfam onunla aynı fikirde olma fikrinden nefret ediyordu.

Eğer evet deseydim, panayırdan yaralanabilirdi.

Hayır dersem bana üzgün gözlerle bakacaktı. İçimi çektim. "Kendini iyi hissettiğine emin misin?"

Liam oflayarak gözlerini devirdi. "Bu güvenli değil."

"Henry, daha önce de gitmiştin," dedi Westin, bedenimin etrafına bakarak. "Ne düşünüyorsun?"

Bunun nasıl sonuçlanacağını merak ederek kaşlarımı kaldırdım. Daha önce anladığım kadarıyla Henry fuarı pek sevmiyordu. Ama Westin'in hayranıydı ve onu hiçbir şeyden geri çevirecek gibi görünmüyordu.

Henry Westin'e dönmeden önce hepimize bir göz attı. "Bence muhtemelen sorun olmaz. Eğer kendini iyi hissetmiyorsan, gezintiye çıkmak zorunda değilsin. Uzun süre kalmamıza da gerek yok."

"İşte ruh bu," dedi Bear, masanın üzerinden eğilerek Henry'nin omzuna sarıldı. "Bu bir çoğunluk."

Westin dudağını ısırды ve Liam'a belirsizlikle baktı.

Liam elini yüzünde gezdirdi. "Tamam, gidiyoruz."

Westin'i kendime çektim ve başının üstünü öptüm. "Henry'nin kız kardeşi gelebilir mi diye bakmak ister misin?" Bir yanım Westin'le mümkün olduğunca yalnız kalmak istiyordu ama onun arkadaşlara ihtiyacı vardı ve Henry'nin ailesi onun için iyiydi.

"Ah evet," dedi telefonunu çıkararak.

"Ve bunu yaptıktan sonra, birkaç lokma daha yemeye çalışmanı istiyorum." Bu kez ses tonumdaki sertlikten kaçamadı. Başını sallarken gözleri kocaman açılmıştı.

Mesajı gönderdi ve hamburgerinden bir ısırık almadan önce telefonunu masaya koydu.

"Aferin kızıma," dedim.

Titrediğinde telefonunu eline aldı. "Ah," dedi, yüzü düştü. "Rose gelemiyor."

"Neden olmasın?" Henry sordu.

"Luke'un bir kereliğine eve erken geleceğini ve bu yüzden akşamı birlikte geçirmek istediklerini söyledi. Panayırı sevmiyor."

Henry, "Tabii ki kendi fikri olduğu halde gitmekten kaçıyor," diye mırıldandı. "Ne yani, gideceğin için heyecanlı değil misin?" Westin ona bakarak sordu

Henry endişeyle.

"Evet, Henry," dedim kollarımı kavuşturarak. "Gitmek istemiyor musun?"

Kıvranışını görünce sıırtımama engel olamadım.

"Hayır, hayır, elbette istiyorum," dedi hızla.

Westin gözlerini ona dikti ama başka bir mesaj gönderirken konuyu kapattı.

WESTIN

W Rose'a mesaj atmak için telefonumu açtığımda Josie'den gelen cevapsız çağrıları gördüm. Yolculuk sırasında ona düzensiz mesajlar attığım için zaten kendimi suçlu hissediyordum ve şimdi de içimde bir panik yükseliyordu

tüm cevapsız aramalar. Bir şey mi oldu?

Misafirhaneye döner dönmez onu aramak için arka avluya çıktım. Cevap vermeden önce telefon sadece iki kez çaldı.

"Westin, iyi misin?" Sesindeki panik, ona cevap vermediğim için kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden oldu.

"Evet, söz veriyorum iyiyim. Cevap vermediğim için özür dilerim. Telefonumu kapattım."

"Bütün haberlerde sen varsın," dedi Josie, sesi alçaktı.

Kaşlarım çatıldı. Onu doğru mu duymuştum? "Bekle, ne?"

"Kahretsin, bekle." Arka planda fırının seslerini duydum. "Ben arkaya gidiyorum," dedi birine, sonra sesler kesildi. "Bunun için üzgünüm. Ama evet, yüzün televizyonun her yerinde. Amcaların Wolf News'e gitmiş ve bir grup alfa tarafından kaçırıldığını söylemişler. Sol polisinin seni kurtarmak için hiçbir şey yapmadığını söylediler ve bu yüzden omegaların eyaleti terk etmesiyle ilgili daha fazla yasaya ve başka bir sürü saçmalığa ihtiyacımız var."

Sözleri içime işledikçe öfkeyle titremeye başladım. "Onları öldüreceğim," diye hırladım. "Dün, iki Sol polis memuru soruşturmaya geldi.

Kaçırıldığımı bildirdiler. Burada kendi isteğimle bulunduğum belli olunca da gittiler." Şimdi bahçede volta atıyordum.

"Bunun doğru olmadığını biliyordum," dedi Josie. "Ama benim bilmediğim bir şey olup olmadığını da bilmiyordum..." Sözlerini yarıda kesti ve benim için ne kadar endişelendiğini görünce göğsüm sıkıştı.

"Beni kontrol ettiğin için teşekkürler." Kendimi avludaki sandalyelerden birine oturmaya zorladım. "Adamlarımın bunu henüz bilmemesine şaşırdım."

"Sadece bir ya da iki saat önce kırıldı."

"Bu mantıklı." İçimi çektim ve elimi saçlarımda gezdirdim. "Hastanedeydik."

"Doğru," dedi Josie. "Özür dilerim, unutmuşum. Nasıl geçti?"

Dudağımı ısırdım. "İyiymi, sanırım. Doktor kibardı ve beni ciddiye aldı. Yarın testler için tekrar gideceğim."

"Bu konuda nasıl hissediyorsun?" Sesi nazikti ve boğazıma bir yumru oturmasına neden oldu.

"Bilmiyorum," dedim başımı ellerimin arasına alarak. "Bunca zamandır cevaplar arıyordum. Ama şimdi onları almaktan korkuyorum."

"Anlıyorum," dedi Josie. "Sizinkiler sana iyi davranıyor mu?"

Ses tonundaki uyarıya sııttım. "Geri çekilin. Harika davranıyorlar. Bu gece beni yerel panayıra götürmeleri için onları ikna ettim."

"Sadece kontrol ediyorum," dedi. "Sana zarar verecek bir şey yaparlarsa işlerini bitireceğimi biliyorsun."

Bir sonraki kısmı onunla paylaşmayı düşünürken bacağım zıplıyordu. "Onlara sürüm dedim," diye ağızımdan kaçırdım kendimi sorgulamadan önce.

"Ne?" Josie çığlık attı. "Nihayet! Hepiniz bağ kuracak mısınız?"

"Aman Tanrım, sıfırdan yüze çıkmanın yolu," diye boğuldum.

"Bence bu makul bir soru," diye itiraz etti. "Sonunda onların senin sürün olduğunu kabul ediyorsun. Neden bağ kurmayı düşünmeyesin ki?"

Çünkü iyileşene kadar onları bağlayamam.

Bu düşünce anında aklıma geldi ve ruhumun en derin yerlerinde çınladı. Farkına vardığımda gözlerimi kapattım. Kısırlığım beni bir sürü için işe yaramaz yapmayabilirdi ama şu anda etrafımdaki herkes için bir yük olduğum gerçeğinden kaçamazdım. Adamlarım şu anda benimle birlikte olmak isteseler bile, bundan pişman olacaklardı.

"Şu anda bunu düşünemeyeceğim kadar çok şey oluyor." Josie'ye neden yalan söylediğimden emin değildim, gerçek düşüncelerimi dile getirmek dışında

çok savunmasızdı.

"Anlıyorum," dedi Josie, sesi yumuşaktı. Yalan söylediğim için kendimi daha kötü hissetmememe neden oldu. "Benim de çocuklarıma bağlanmam biraz zaman aldı. Onlara güvenmekten korkuyordum ve sanırım pişman olacaklarından da korkuyordum."

Nefesim kesildi. "Artık bunun için endişelenmiyor musun?"

"Hayır," dedi Josie. "Onlarla bağ kurmuş olmak ilişkimde kendime çok daha fazla güvenmemi sağladı. Bu inanılmaz bir bağ."

"Eş olduğunuzda daha kolay oluyor." Elbette alfaları onunla birlikte olmaktan pişmanlık duymuyordu; birbirleri için yaratılmışlardı.

"Onları bağladığımda dost olduğumuzu bilmiyordum. Bu daha sonra oldu." Durakladı ve ben de soracağını bildiğim soru için kendimi hazırladım. "Onların senin eşin olmadığına emin misin?"

"Evet," dedim. "Benim eşim olamaz." "Ne demek istiyorsun?"

Josie sordu. "Benim bir kokum yok."

"Bunun önemli olduğunu sanmıyorum," dedi.

Bunu duymak istemiyordum, bana boş yere umut verecek bir şey *duyamazdım*. "Muhtemelen gidip onlara haber olayını anlatmalıyım."

"Tamam," dedi. "Yarın işlerin nasıl gittiğini bana bildirir misin?"

"Evet, haber veririm."

Vedalaştık ve aramayı sonlandırdım. Kalkıp içeri girmeden önce başımı ellerimin arasına alıp birkaç dakika dinlendim. Oturma odasına girdiğimde hava gergin ve öfkeli alfa kokularıyla doluydu.

Gray'in öfkeli bakışlarını yakaladım. "Haberleri gördün o zaman?"

Bana kollarını uzattı ve ben de ona doğru yürüdüm, neredeyse kucağına yığılacaktım. Amcalarım neden beni rahat bırakmıyordu? Yeterince şey yapmadılar mı?

"Mesajları açıklıyor," dedi, sesi kısık bir hırıltıydı. "Makalede mesajların kopyaları var, onları endişeli amcalar olarak resmetmişler. Ayrıca senin zaten evde bir sürüye kur yaptığını söylediler -Pack Cross? Ve seni onlardan çaldık."

"Şaka mı yapıyorsun? Bunlar bana ayarlamaya çalıştıkları iki yaşlı alfa." Gray elini sırtımda gezdirdi ve ben de birkaç derin nefes aldım. "Onlardan nefret ediyorum."

"Bunun için onları geri alacağım. Söz veriyorum." Sesinde karanlık vardı ve ürperdim. Amcalarımın yaptıkları ne kadar korkunç olsa da başarısız olmuşlardı. Kaçmıştım ve bu beni tatmin etmişti.

PARMAKLARIMI BACAĞIMA VURDUM, BİR KEZ DAHA OKUDUKTAN SONRA
ÖFKELENDİM

Sözde kaçırılmamla ilgili başka bir makale.

"Anne ve babasının trajik ölümünden sonra hayatımızı yeğenimizi yetiştirmeye adadık," diye okudum alaycı bir tonda.

Bear telefonumu elimden çekip aldı ve kenara koydu. "Bu saçmalıkları daha fazla okumana gerek yok."

Gray ve Henry amcalarım hakkında ne bulabileceklerine bakmak için misafir odalarından birine kapanmışlardı ve Liam daha fazla atıştırmalığa ihtiyacım olduğuna ikna olarak markete koşmuştu.

"Buna karşılık bir şeyler yapmalıyım," dedim. "Bu anlatının yanlarına kâr kalmasına izin veremem."

"Bir yanıtı hak etmiyorlar."

"Josie, bunu omega karşıtı yasaları zorlamak için kullandıklarını söyledi. Bunu yanlarına bırakamam."

"Bebeğim, şu anda yeterince şey yaşıyorsun," dedi Bear beni yanına çekerek. "Bırak da içerideki iki takım elbise bunu çözsün."

"Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"

Burnunu yüzümün yan tarafında gezdirirken elini saçlarımda dolaştırdı. "Hiç sakin değilim bebeğim. Eğer amcaların şu an burada olsaydı, onların işini bitirirdim. Ama onlar burada değil, sen buradasın. Ve şu anda önemsedğim kişi sensin."

Dudaklarım neredeyse bir gülümsemeye dönüştü.

"Eğer bana tatlı ya da romantik dersen..." diye

hırladı. "Ne yapacaksın?" Çenesini ısırdım.

"Kesinlikle hiçbir şey," dedi gülerek.

Telefonum sehpanın üzerinde bir bildirimle yandı ve daha yakından bakmak için öne doğru eğildim. Bear'ın kolları bana sıkıca sarıldı.

"Durun, aklıma bir fikir geldi" dedim. "Sosyal medyada bir yanıt yayınlayabilirim, böylece insanlar hikayenin onların versiyonunun doğru olmadığını bilirler."

Saçımın bir tutamıyla oynadı, emin değilmiş gibi görünüyordu ama ben bu fikirden giderek daha fazla emin oluyordum. Bear, şu anda haberlere çıkıp resmi bir yanıt verecek zamanım ya da enerjim olmadığı konusunda haklıydı, ama sosyal medya muhtemelen daha etkili olurdu.

"Haydi," dedim, ayağa kalkıp kolunu çektim. Onu hareket ettirmek için yaptığım üzücü girişimlere kaşlarını kaldırdı. "Ayı," diye sızlandım.

Sırıttı ve koltuktan kalkıp beni yatak odasına kadar takip etti. Şifonyer aynasının önünde durdum ve o da arkamdan gelip başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

"Ne yapıyorsun, bebeğim?"

"Sadece kollarını bana dola." Telefonumun kamerasına baktım, kadrajdaki tek şey gövdelerimiz olana kadar konumumuzu ayarladım. Yüzümüzün geri kalanı değil ama yumuşak gülümsemem görünecek şekilde kameraya açtım ve bir sürü fotoğraf çektim.

"Neden yüzlerimiz yok?" Fotoğraflara bakmak için uzaklaştığımda Bear sordu.

"Bu ilişkimizin yumuşak bir lansmanı."

"Yumuşak lansman da ne demek?"

Bu kavramı nasıl açıklayacağımı düşünürken dudaklarım titredi. "Şey, sosyal medyada bir ilişki içinde olduğunuzu gösteren bir teaser yayınladığınızda, ancak bunun etrafında biraz gizem tuttuğunuzda ve diğer kişinin yüzünü göstermediğinizde."

"Bunun ne anlamı var?" diye sordu, hâlâ kafası karışmış görünüyordu.

Omuz silktim. "Belki daha özel bir insan olduğun için ya da bazen sadece ilişki yeni olduğu ve devam edip etmeyeceğini bilmediğin için."

Bear beni kollarının arasında çevirdi, böylece yüzüm ona dönüktü, yüzünde derin bir kaş çatma vardı. "Yapışacağımızdan emin değil misin?"

Bakışları altında rahatsız bir şekilde kıpırdandım ama eli çenemi kavradı ve başka tarafa bakmamı engelledi.

"Bu sadece bir sosyal medya olayı," dedim zayıf bir sesle.

Bear beni inceledi ve çok fazla şey gördüğünden korktum. "Sen öyle diyorsan."

Ondan yayılan hayal kırıklığının kokusunu alabiliyordum ve bu bende ağlama isteği uyandırdı. Ona bizim hakkımızda emin olduğumu, *sonsuz* dek bir sürü olarak hayal ettiğimi söylemek istedim ama yapamadım.

Henüz değil.

Bear iç geçirdi ve beni göğsüne çekerek sarıldı.

"Özür dilerim," dedim. Her şey için üzgündüm. Hak ettiği omega olamadığım için. Asla yeterli olamadığım için.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok," dedi huysuzca. "İtmemeliydim."

Boğazım cevap veremeyecek kadar sıkıydı. Sonunda alnımdan öpecek kadar uzaklaştı. "O zaman şu yumuşak fırlatmayı görelim."

Ben fotoğrafı düzenlerken ve bir başlık yazarken yatağa oturduk.

"Birlikte çok seksi görünüyoruz," dedi Bear, çenesini omzuma yaslayarak. "Bana gönder."

Sırıttım. Birlikte iyi görünüyorduk. Kalın, dövmeli kolları beni sımsıkı sarıyor, kıyaslandığımda beni küçücük gösteriyordu.

"Başlık hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Yüksek sesle okudu. "Sol'da olmak hiç bu kadar iyi görünmemiştir. Okuduğun her şeye inanmaman gerektiğini daha iyi bilmelisin." Kaşlarını çatı. "Ve sonra garip bir göz kırpma emojisi." Ensesini ovuşturdu. "Anlamıyorum. Amcalarından falan bahsetmiyor."

"Evet, ama bunu gören herkes haberlerin saçmalık olduğunu anlayacak." Göndermeden önce birkaç hashtag ekledim. Sosyal medyanın pek de önemli olmadığını biliyordum ama daha önce hiç bir erkekle fotoğrafımı paylaşmamıştım ve bu bana biraz heyecan verici gelmişti. Umarım amcalarım bu paylaşımı kocaman bir "siktir git" olarak algılamışlardır.

"Vay anasını, kaç takipçin var?" Bear telefonumu eline alıp hesabımda gezinerek sordu. "Neden bu kadar insan seni takip ediyor? Ve neden bu kadar seksi görüldüğün fotoğrafları paylaşıyorsun?"

Sırıttım ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Çok tatlısın. Fuar için üstümü değiştireceğim."

Onun karşılık veren hırıltısı beni kıkırdattı ve bütün gün olduğundan daha hafif hissederek dolaba doğru yürüdüm.

GRI

Henry ve ben bütün öğleden sonra misafir odalarından birinde Westin'in amcalarından intikam almak için bir plan yapmak üzere bir araya geldik. Henry her iki eyaletteki yasal bağlantılarına ulaşmaya çalışırken ben de

Eski bir FBI hacker'ı olan arkadaşım, amcaların kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak için. Onlara olan nefretim kişiseldi; başından beri beni Westin'e karşı kışkırtmaya çalışmışlardı ve şimdi de bu pisliği yapıyorlardı. Alfa'mın şiddete susamış tarafına her zaman direnmişim ama bu adamlara zarar vermek istiyordum. Westin'in sapığını ya da ona saldırması için alfayı kiralayanı bulma konusunda bir yere varamayabilirdim ama amcalarının hayatını cehenneme çevirmek için elimden geleni yapabilirdim.

Bütün gece onları karıştırmaya devam edebilirdim ama Westin beni uzaklaştırdı ve fuara gitmemiz gerektiği konusunda ısrar etti. Neşeli bir ruh hali içindeydi; Bear'la birlikte paylaştığı ve on binden fazla beğeni alan fotoğrafını gururla bize gösteriyordu.

"Kim bu insanlar?" Yorumlar arasında gezinirken Liam'ın gözleri büyüdü. Benim kızgınlığıma rağmen Westin ve benimle birlikte arabanın arka koltuğuna oturmuştu.

Westin homurdandı. "Bu arabada sosyal medyada olan tek kişi nasıl ben oluyorum? Gray yaşlı olduğu için mazereti olan tek kişi, ama geri kalanınız?"

Dudaklarımı kulağına indirdim. "Ceza için yalvarıyor musun prenses?"

Omega'm sırttı.

"Bu yorumların yarısı seninle birlikte olmak isteyen erkekler," diye homurdandı Liam.

Westin telefonunu onun elinden kaptı. "Ama diğer yorumların hepsi beni destekliyor. Amcalarıma ve haber makalesine sesleniyorlar."

Kendisiyle o kadar gurur duyuyor gibiydi ki alnından öpmeden edemedim. "İyi iş çıkardın," diye mırıldandım.

Westin daha fazla yorum arasında gezinirken gülümsedi. Her ne kadar fotoğrafta onunla birlikte olmadığım için kendimi kıskanırken bulsam da, paylaşımın iyi bir fikir olduğunu kabul etmek zorundaydım.

"Oooh, buradayız!" dedi telefonunu yere bırakarak.

Fuar alanının otoparkına girdiğimizde camdan dışarı baktım. Yanıp sönen ışıklarla gökyüzüne doğru uzanan binekler, cılız, güvensiz ve dehşet verici görünüyordu. Herhangi bir bineğe en son yarım ömür önce binmişim ve bu deneyimi tekrarlamak gibi bir arzum yoktu.

"Tüm gezintilere çıkacağız, değil mi bebeğim?" Ayı sordu.

Westin koltuğunda zıplayarak, "Evet," dedi. "Bu çok eğlenceli olacak."

Elimi yüzüme sürdüm.

Sonunda bir park yeri bulduk ve içeri girdik. Westin'in arkasında durdum, bu da kot şortunun uzun bacaklarını nasıl vurguladığını görmemi sağladı. Bir grup betanın -görünüşlerine bakılırsa gençlerdi- onu süzdüğünü fark ettim. Kollarımı kavuşturup onlara kaşlarını çatıttım ve bakışlarını çabucak kaçırdılar.

Bu gece bana hazımsızlık verecekti.

"Gezintiler, oyunlar ve diğer şeyler için bilete ihtiyacımız var." Westin bir bilet gişesini işaret etti.

"Kaç tane lazım?" Bunları onun için satın alan kişi ben olmak istiyordum. "Bir sürü," dedi Westin, gözlerinde parlak fuar ışıkları parlıyordu.

Coşkusu bulaşıcıydı ve bir ton bilet satın alırken sırtımdan kendimi alamadım. Her birine bir demet verdim ama Westin'inkileri cebimde tuttum.

"Önce ne yapmak istiyorsun?" Liam sordu.

"Her şeyi yapmak istiyorum," dedi.

"Aç mısın?" Henry karnını ovuşturarak sordu. "Yemekler fuarın en güzel yanı."

"Yemek yiyebilirim," dedi Westin ama oyunlara özlemle bakıyordu.

"Sen ve Liam yemek yeseniz, Bear, Westin ve ben de biraz oyun oynasak nasıl olur?" Liam'dan biraz uzaklaşmak istediğim için bunu önerdim. Westin öğle yemeğinden sonra kanepede uyuyakalmıştı, bu iyi bir şeydi çünkü dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ama başı Liam'ın kucagında uyuyakalmak zorunda mıydı? Çirkin bir kıskançlık tenimi karıncalandırdı.

"İyi," dedi Liam, omega'mızın başının üzerinden bana kaşlarını çatarak. Westin kollarının arasında döndü.

"Sakıncası var mı?"

Liam'ın gözleri yumuşadı ve gülümsedi. "Tabii ki hayır, kedicik. Ne istiyorsun?"

"Umm." Etrafındaki yiyecek standları denizine baktı. "Mısırlı sosisliye ne dersin? Ve limonata?"

"Kulağa hoş geliyor," dedi Henry. "Başka bir şey ister misin? Pamuk şeker? Kızarmış kurabiye? Funnel kek?"

"Daha sonra huni kek alabilir miyiz?" Westin dikkatimi muhteşem göğüslerine çekecek şekilde bir aşağı bir yukarı zıplayarak sordu.

"Sen nasıl istersen," dedi Liam, eğilip onu öpmek için.

Bear ve ben onlara siparişlerimizi verdik, onlar da yemeğimizi almak için ayrıldılar. Bear Westin'e döndü. "Pekâlâ, önce ne var?"

Elimi tutmak için uzandı ve sıktı. "Hadi biraz oyunlara bakalım."

Kalabalığın arasına girip çıktık, ikimiz de bir elimizi sürekli Westin'in üzerinde tutuyorduk. Bir şey olması ihtimaline karşı silahımı kotumun arkasına sokmuştum. Omega'mın güvenliğini riske atamazdım.

"Aman Tanrım, Gray," diye soludu Westin, kolumu çekiştirerek. "Bu oyunu oynamak zorundasın."

İşaret ettiği standı baktım. Ödül kazanmak için duvardaki şişeleri vurduğunuz bir atış oyunuydu.

Küçük oyuncak tabancaya şüpheyile baktım. "Muhtemelen hilelidir."

"Ne yani, koca kötü koruma küçük bir karnaval oyunundan mı korktu?" Bear omzuma vurarak alay etti.

Westin kıkırdadı. "Hepsini kaçırırsan bunu sana karşı kullanmayacağıma söz veriyorum."

"Hepsini kaçırmayacağım," dedim ve kabine doğru yürüdüm. Görevli, dişlek bir sırıtışı olan orta yaşlı bir betaydı. Ben kaşlarımı çatarak ona dört bilet uzatınca gülümsemesi bozuldu.

Westin yanıma dirsek atarak, "Kibar ol," dedi.

Sadece homurdandım, plastik tabancayı aldım ve ellerimde tarttım. "Ne kazanmak istiyorsun prenses?"

Westin ödüllere baktı. Ödüller plastik taçlardan doldurulmuş hayvanlara ve şişme kılıçlara kadar çeşitlilik gösteriyordu. Hepsi ıvır zıvırdı ama Westin bunu ciddiye alıyordu. "Doldurulmuş bir hayvan," dedi sonunda. Bu, beş hedeften dördünü vurmam gerektiği anlamına geliyordu.

Çenesini kavradım ve ona sert bir öpücük vermek için eğildim. O da beni açlıkla öptü ve ayrıldığımızda biraz sersemlemiş görünüyordu. "Biraz iyi şans," dedim, göğsümden memnun bir hırıltı yükseldi.

Bear kollarını Westin'e doladı ve çenesini başının üstüne yasladı. "Pekâlâ, görelim bakalım Bay Koruma."

Silahı kaldırdım, ilk hedefi sıraya dizerken derin bir nefes aldım. Arka bahçede güvenilir havalı tüfeğimle atış talimi yaptığım gençlik günlerime geri döndüm. Alfa'm, omega'mızı etkilemek için her şeyi vurmam gerektiğini söylerdi.

Nişan aldım ve tetiği çektim, beş şişeyi de birkaç saniye içinde birbiri ardına yere düşürdüm. Çıkıntıdan düşerken tatmin edici bir çınlama çıkardılar.

Westin yüksek sesle tezahürat yaptı ve kollarıma atladı. Onu yavaşça yere yatırmadan önce etrafında döndüm ve bir öpücük daha vermek için çenesini eğdim. Ellerim vücudunda gezinerek kışını kavradı ve onu kendime doğru bastırdı. Kabin görevlisi boğazını temizleyene kadar nerede olduğumuzu unutmuştum.

"Güzel atış," dedi. "En iyi ödüllerden birini seçebilirsiniz."

Westin izin ister gibi bana baktı ve ben de ona küçük bir göz kırptım. "Ne istersen seç prenses."

Seçeneklerini gözden geçirdi ve sonunda kahverengi tüyleri olan küçük bir kirpi olan doldurulmuş bir hayvanı işaret etti. Görevliden oyuncağı alırken çok mutlu görünüyordu, ona yakın durdu ve yumuşak tüylerini okşadı.

"Onu seviyorum," dedi yanıma doğru eğilerek. "Teşekkür ederim."

"O kadar seçenek var ve sen bir ayıyı seçemedin mi?" Ayı mırıldandı.

"Eğer ona bir ayı kazandırmak istiyorsan, bunu yapman gerekecek." Şimdi alay etme sırası bendeydi ve bu harika hissettiriyordu.

Bear ofladı. "Muhtemelen o kadar da zor değildir." Gişe görevlisine doğru yürüdü ve ona dört bilet daha verdi.

Silahı benden aldı ve nişan aldı. Biri h a r i ç hepsini ıskaladı ve ben onu alt ettiğim için sapıkça bir zevk duydum.

"Ne oluyor lan?" Sanki kendisine ihanet etmiş gibi plastik tabancaya baktı.

"Herkes benim yeteneğime sahip değil," dedim kollarımı esnetirken.

Westin öne doğru sıçrayarak silahı Bear'ın elinden aldı. "Ben de denemek istiyorum." Bana baktı ve ben de görevliye biletleri uzattım. Sadece birkaç karnaval bileti olsa da, onu şımartmak hoşuma gidiyordu.

"Hepsini kaçırırsan kendini kötü hissetme. Bu hileli," dedi Bear.

Westin silahı yüzüne doğru kaldırdı ve ateş etmeden önce şişeye dikkatle baktı. Saçma şişeyi zar zor ıskaladı. Silah biraz geri tepti ve Westin şaşkınlıkla geri sıçradı.

"Tekrar dene prenses," dedim. "Gerçekten çok yaklaştın. Sadece biraz daha sola doğru nişan al ve başaracaksın."

Derin bir nefes aldı, bir sonraki atışını hizaladı ve tam ortasından vurdu. Şişe düştü ve Westin arkasını döndü, yüzünde çok güzel bir gülümseme vardı. Bear hoşnutsuz görünüyordu ve onu itmek istedim. Bu Westin'in anıydı ve onun silahı bu kadar iyi kullandığını görmek beni sertleştiriyordu.

Hedefe geri döndü ve son üç atışı yaptı. İki şişe daha vurarak üç puanla yetindi.

"Aferin küçük hanım," dedi görevli. "Bu kattan istediğinizi seçebilirsiniz."

Bu kez plastik pembe bir taç seçti. "Nasıl görünüyorum?" diye sordu tacı takarken.

"Gerçek bir prenses gibi," diye cevap verdim. Taç ucuz ve çirkindi ama Westin'in üzerinde son moda gibi duruyordu. Ama yine de etrafındaki her şeyi ıslıl ıslıl yapıyordu.

Bear kollarını kavuşturdu ve hiçbir şey söylemedi. Westin ona doğru yaklaştı. "Seni dövdüğüm için bana kızgın değilsin, değil mi?" Gülümsemesini gizleyemedi ve Bear'ın tepkisinden dolayı üzgün olmadığını anladığımda rahatladım.

"Hayır," dedi kederli bir iç çekişle.

"Merak etme," dedi Westin ciddiyetle. "Eğer bir çatışmaya girersek, seni koruyacağım."

Şımarık omega'ma homurdandım. Bear onu kollarına çekti ve kulağına kızarmasına neden olan bir şey fısıldadı. Sonra onu tokatladı.

Göt. "Hadi bebeğim. Biraz gezinti yapmak istemiştin, değil mi?"

"Evet," dedi Westin. "Hadi korsan gemisine gidelim. Sen de bizimle geliyor musun Gray? Bu gezintilerde yaş sınırının ne olduğundan emin değilim."

Ne dediğini anlamam bir dakika sürdü. Bear bir kahkaha patlattı ve ben de gülümsememek için kendimi zor tuttum.

"Velet," dedim, onu vücuduma sıkıca çekerek ve elimi uyarmak için kıçına götürerek.

Kıkırdadı ve beni öptü. "Ee?"

Karnavala binme düşüncesi bile midemi bulandırıyor ve bir yanım omega'mın yere sağlam basmasını istiyordu. Ama o eğlenmeyi hak ediyordu ve ben de yerden göz kulak olacaktım.

"İzlemeye devam edeceğim," dedim kuru bir sesle.

HENRY

A Yemeğimizi yedikten sonra kalabalığın arasında yürürken Westin'in elini tuttum. Alfalar etrafımızı sardı ve çeşitli stantları keşfederken insan denizini başarıyla ikiye böldüler. Fuar deneyimim Omega'm yanımdayken çok daha iyiydi, her ne kadar yanından geçerken dönme dolaba şüpheyile baksam da.

Karnaval müziği etrafımızda çınılıyordu ve gökyüzündeki son pembeler ve turuncular gece çökerken yerlerini siyaha bırakıyordu. Westin enerji doluydu ve doktor randevusundan sonra eğlendiği için minnettardım. Bu muhtemelen hepimiz için iyi bir dikkat dağıtıcıydı. Aksi takdirde evde oturup endişeyle yarın yaptıracağı tüm testleri düşünüyor olacaktık. Ve amcalarından nasıl intikam alacağımızı düşünürdük.

"Bakın," dedi Westin, *üzerinde Tarot Okumaları* yazan küçük mor bir çadırı işaret ederek. Bana baktı ve elimi sıktı. "Bir okuma yaptırmalıyız."

Başarısız bir şekilde yüzümün buruşmasını engellemeye çalıştım. "Fal baktırmak istediğimden emin değilim."

"Tarot falcılık değildir," diyor Westin. "Evrenin bilgeliğine bağlanmak ve kendiniz ve hayatınız hakkında içgörüler kazanmakla ilgilidir."

"Bana falcılık gibi geliyor," dedim.

Westin'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Hadi, bir deneyelim."

Etrafımdaki alfalara baktım. "Belki başka biri gitmek ister?"

"Hayır," dedi Bear beni çadıra doğru iterek. "Evren seni seçti."

Onu tersleme isteğime direndim.

"Zorunda değilsin," dedi Westin, iri kahverengi gözleri benimkilerle buluşarak.

Siktir, ona hayır diyemezdim.

"Hayır, sen bir okuma yap, ben de sana katılayım," dedim.

Westin çadıra doğru dönmeden önce sırttı ve hepimiz üzerinde ne kadar gücü olduğunu bildiğine dair bir his vardı içimde.

Çadıra girdiğimizde bizi saçlarına aklar düşmüş, göksel desenli mor cübbesi ve bilekleri altın ve gümüş bileziklerle dolu yaşlı bir kadın karşıladı. Hava, burnumu yakan tütsülerden dolayı havasızdı.

"Falcıya benziyor," diye mırıldandım.

Westin yaşlı kadına parlak bir şekilde gülümsemeden önce bana dirsek attı. "Bir okuma yapmak istiyoruz."

Boğazımı temizledim ve Westin'in gözlerini devirmesini sağladım. "Peki," dedi. "Bir okuma istiyorum."

"Peki o zaman, oturun." Falcı alçak bir masanın yanındaki kadife minderleri işaret etti. Gözleri üzerimde gezindi ve genişçe gülümsedi.

Minderlere yerleştik ve kolumu Westin'in beline doladım.

"Kartlara aşına mısın?" diye sordu kadın. "Çünkü onlar size aşına."

"Öyleyim," dedi Westin yumuşak bir sesle.

"Çok güzel. Dörtlü bir set çekeceğim ve evrenin sizin için ne mesajı olduğunu göreceğiz."

Westin'in eline uzandım ve masanın altında sıkıca tuttum.

Falcı altın desenli bir dizi siyah kart aldı, desteyi masanın üzerine koymadan önce kısa bir süre karıştırdı. İlk kartı çevirdi. "Kule."

Westin minderinin üzerinde kaydı ve elimi sıktı. Kartın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onu sinirlendiriyor gibiydi ve bu hiç hoşuma gitmemişti.

Kadın masaya ikinci bir kart koydu, bu kartın üzerinde bir kafatası vardı. "Ölüm."

"Ne oluyor lan?" Ayağa kalkarak hırladım. Bu kadın kim olduğunu sanıyordu da omega'ma o kartı veriyordu? "Biz gidiyoruz."

Westin kolumdan çekiştirerek tekrar oturmam için beni teşvik etti. "Sorun yok. Bu leceğim anlamına falan gelmiyor."

Ağır ağır nefes alıyordum, daha önce deneyimlemediğim bir şekilde korumacılık duygusu içimde dalgalanıyordu. Westin'i kucaklayıp buradan götürmek istedim.

"Henry," dedi Westin, tatlı sesi sisi yarıp geçerek.

Ben.

Kahverengi gözleri benimkileri yakaladı ve derin bir nefes aldım. Sonunda Beni tekrar minderlere çekmesine izin verdim. Bu sefer ona olabildiğince yakın oturdum ve iki kolumu da ona doladım.

Eliyle çenemi kavradı. "İyi misin?"

Gözlerimi kapattım, nefesim dzleşene kadar onun dokunuşuna gömüldüm. "Ben iyiyim," dedim.

Yolculuk lojistiğine, herkesin misafirhaneye yerleşmesine ve doktor randevularını ayarlamaya o kadar odaklanmışım ki, Westin'in başına kötü bir şey gelebileceği korkusunu hissetmeme izin vermemiştim. O kartı görmek duygularımı ön plana çıkardı. Onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyordum.

Westin, "Lütfen devam edin," dedi.

Falcı benimle göz göze geldi ve dudaklarındaki sırıtış beni gerdi.

"ok korumacı ve kartlardan çok korkuyor," dedi. "Söyle bana beta, kaderinden korkuyor musun?"

"Hayır," diye sertçe karşılık verdim. "Sadece bunu bana söyleyecek kişinin sen olduğuna inanmıyorum."

Sadece daha geniş gülümsedi ve bir sonraki kartı çekti. "Aşıklar," dedi. "Ne kadar uygun."

İki el kartın üzerinde birbirine doğru uzanmış, neredeyse birbirine değiyordu. "Ve son olarak, Yıldız." Dördüncü kartı masanın üzerine bir güzelleşti. Kartın üzerinde çıplak bir kadın vardı, yıldızlı bir gökyüzünün altında bir kaptan su dökerken diz çökmüştü. "Okumaya hazır mısınız?" diye sordu Westin'e. O da başını salladı.

"Kule hayatınızdaki büyük çalkantıları ve acıları ifade eder. Geçmişte yaşadığınız acılara ve kaybettiğiniz insanlara işaret ediyor. Kule tek başına duruyor ve uzun zamandır sen de yle."

Westin bana doğru eğildi ve başını omzuma yasladı.

"Kule'nin altüst olması ve ardından Ölüm'ün gelmesi büyük bir değişimin yaklaştığını gösterir. Yeni yaşamın tohumlarını atmak için eski parçalarınızın ölmesi gerekecek." Kıkırdamaya başladı ve bu ses içimi ürpertti. "Yeni hayatının beklediğin gibi olmayacağından şüpheleniyorum. Ama unutma, yaşayan her şey ölür ve ölen her şey yaşar."

Westin'in başının üstünü öptüm, ne anlama gelirse gelsin karttan hâlâ hoşlanmıyordum.

"Aşıkların Ölüm'ün ardından yerleştirilmesi, sevgililerinizin bu dönüşümün bir parçası olacağını gösterir. Ölüm'ün bir tarafında yalnız Kule, diğer tarafında ise aşk vardır. Bir seçeneğiniz var: Kule'ye doğru geri adım atmak ya da aşka doğru ilerlemek." Sesi daha ciddi bir ton aldı. "Sevilmek için kendine izin vermek cesaret ister."

Westin derin bir nefes aldı ve başını salladı.

"Ve son kart Yıldız." Falcının sesi huşu dolu dramatik bir tona büründü. "Tüm bu mücadelenin diğer tarafında aydınlık ve ışık var. Eğer bu yolculuğa çıkarsanız, Yıldız, tüm umudu, iyimserliği ve özgürlüğüyle sizin geleceğinizdir. Şefkatli evren sizi bedeninizin yuvasına geri getirecektir. Ve o zamana kadar galaksiler sizi ayakta tutacaktır. Sevgi sizi ayakta tutacaktır."

Loş ışık, mumlar ve falcının nefesli sesi yapmacık bir hava taşıyordu ama yine de o an içimde duygusal bir şeyler uyandıran bir şeyler vardı. Westin'in eli hareket etti ve bir damla gözyaşını sildiğini fark ettim.

"Teşekkür ederim," dedi usulca.

Falcı bana baktı. "Kartlarda senin için ne olduğunu görmek ister misin?"

Başımı iki yana salladım. Okumanın düşündüğümde daha güçlü olduğunu kabul etmek zorundaydım ama kartların bana hayatım hakkında bir şeyler söylemesine ihtiyacım yoktu.

Kadına bilet parasını ödedim, fazladan 20 dolar daha verdim ve çadırdan ayrıldık.

"Nasıl hissediyorsun?" Yüzünü avuçlayarak sordum.

"Güzel. Rahatladım. Hapları aldığımdan beri... şey, kartlardan biraz korkuyorum." Sesi alçaktı ve ben donakaldım. Westin ben yokken ne yaptığından bahsetmemişti ve ben de ona bunu soramayacak kadar gergindim.

"Neden korktun?" Ben sordum.

"Yaptığım şeyden utandım ve evrenin beni bunun için yargılayacağını hissettim. Daha güçlü olmalıydım."

"Sevgilim," diye nefes aldım, çenesini yukarı kaldırarak bakışlarımla buluşmasını sağladım. "Acı çekmek seni zayıf yapmaz."

Hızla gözlerini kırptırdı ve yüzünü göğsüme saklayarak burnunu boynumda gezdirdi. Kokumun bir alfanınki kadar güçlü olmasını isterdim ama Westin kokumu beğenmiş görünüyordu ve sonuçta önemli olan da buydu.

"Her şey yolunda mı?" Liam, Westin'in arkasından yaklaşıp elini onun sırtında gezdirerek sordu.

Yüzünde bir gülümsemeyle benden uzaklaştı. "Evet, biz iyiyiz." Liam başını sallamadan önce ona dikkatle baktı. "Şey, merak ediyordum da Seni dönme dolaba bindirebilirim."

"Çok isterim," dedi ve parmak uçlarında durarak ona bir öpücük verdi. "Henry, gelmek ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim." Liam'ın onunla biraz yalnız kalmak istediğini biliyordum ve dönme dolaba tekrar binmek için hiç acelem yoktu.

LIAM

W Dönme dolap için sırada beklerken Estin mutlulukla parlıyordu ve ben de fuara gelme konusundaki tereddütlerimden dolayı pişmanlık duyuyordum. İyileşene kadar onu balonlu naylonla sarmak istedim ama bu

o değildi.

Daha büyük gezintiler için hazır olmasam da - onları Bear'a bıraktırdım - dönme dolabın onu yakınımda tutmak için mükemmel bir bahane olacağını düşündüm. Sıranın önüne geldiğimizde, koltuğa oturmamız için yolculuğu durdurdular.

Lanet *olası küçük* mor metal koltuk.

Şüpheyi baktım ama Westin sadece sırttı.

"Önce sen bin," dedi ve beni sandalyeye doğru itti.

Ben oturdum ve o bir şekilde yanıma sıkışmayı başardı, vücudu benimkine o kadar yakındı ki neredeyse kucağımdaydı. Görevli kucak barını üzerimize iterken ve biz hareket halindeyken umursamaz görünüyordu. Onun bu umursamaz tavrının güvenliğimiz açısından iyiye mi yoksa kötüye mi işaret olduğunu bilmiyordum.

"Oh, bu çok eğlenceli." Biz havada ilerlerken Westin barın üzerine eğildi.

Homurdandım ve düşmesini engellemek için kollarımla onu sıkıca sardım. Ne yaptığımı çok iyi biliyormuş gibi gülümsedi.

"Daha önce hiç dönme dolaba binmemiştim," diye düşündü. "Hayır mı? New River'da her yıl bir panayır kuruluyor, değil mi?"

"Evet, ama hiç gidemedim," dedi omuz silkerek.

En azından anne babasının ölümünden sonra çocukluğunun ne kadar mutsuz geçtiğini hatırlayınca göğsüm sıkıştı. Baş ve işaret parmaklarımla çenesini hafifçe kavradım.

"O zaman, ilk dönme dolap yolculuğunuzu yapmaktan onur duyarım."

Eğildim ve dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum. Öpücüğü derinleştirmek için hareket etti, ben dudaklarımı ayırana kadar ağzımı yaladı. Dili benimkine doğru kaydı ve onun tadı beni inletti.

Araç sarsıldı ve ölümümüze düşmek üzere olduğumuza ikna olarak ona daha sıkı sarıldım.

Westin kıkırdadı. "Sadece insanların çıkmasına izin vermek için duruyorlar."

Kahkahasını duyunca kalp atışlarım yavaşladı. Sanki vücudum, bağ işareti olmasa bile onunkiyle mükemmel bir uyum içindeydi. Eş olup olmadığımızı ilk kez merak etmiyordum. Westin onun kokusu olmadığı için olamayacağımıza ikna olmuştu ama onun her zaman benim olması gerektiğini bilmek için kokusuna ihtiyacım yoktu.

Panayırın sesleri kayboldu ve ikimiz yerden yüksekte, kendi dünyamızdaydık. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, gümüşü tellerinin gece gökyüzüne karşı ne kadar parlak olduğuna hayret ettim.

"Bugünkü randevudan sonra nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

Westin dudağını ısırды ve cevap vermek için birkaç dakika bekledi. "Gergin." "Belirli bir şey hakkında mı?"

"Sanırım tüm bunları yaşayıp hiçbir cevap alamamakla ilgili. Ya da bir cevap almak ama kötü bir cevap."

"Testlerden sonra daha çok şey öğreneceğiz." Yanıtım basmakalıp ve yetersizdi ama başka ne diyeceğimi bilemiyordum. Kendimi bırakıp bu doktorlara güvenmek benim için zordu ve ben de bu konuda gergindim.

Dehşete düşmüş demek daha doğru olur.

Bu şekilde kontrolden çıkmaktan nefret ediyordum. Onu kendi bedeninde olanlardan koruyamazdım.

"Hepinizin burada benimle olmasına sevindim." Yanıma daha da sokuldu. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. İşinizin zor olduğunu biliyorum."

İşten uzak kalmak bir zorluk değildi. Aslında, izin bana hayatımın ne kadar acınacak kadar küçük olduğunu göstermişti. Hastanede yaşamaktan, her gün aynı floresan ışıklı koridorlarda yürümekten daha fazlasını istiyordum. Tek zorluk var olmayan birikimimdi. Annem ve kız kardeşlerim daha fazla para istiyorlardı ve benim onlara verecek hiç param yoktu. Hastane için değil.

İlk kez, benden bu kadar çok şey istedikleri için içimde bir kızgınlık oluştu. Onlara bakmak için çocukluğumdan vazgeçmişim ve onlar hala daha fazlasını talep ediyorlardı.

"Benim için sorun değil, tatlım. Luna'ya döndüğümüzde seninle daha fazla vakit geçirebilmek için vardiyalarımı azaltabilirim diye düşünüyordum."

"Bunu çok isterim," dedi sessizce.

Bu yolculuktan sonra hayatın nasıl olacağı hakkında konuşmamıştık ama diğer çocuklarla aynı fikirde olduğumuzu biliyordum. Westin'i bağlamak, onu resmen bizim yapmak istiyorduk. Yıllardır bir sürüye sahip olmayı hayal etmişim ve bunun gerçekliği hayal ettiğimden daha harika ve karmaşıktı.

"İstemediğiniz halde fuara geldiğiniz için teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük" dedi Westin.

Başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Üzgünüm, bazen huysuz bir piç oluyorum."

"Sorun değil," dedi. "Sen ve Gray'e sahip olduğum için huysuz piçleri sevmem iyi bir şey."

Gray. Lanet olsun, sinirlerimi bozuyordu. Alfa sürünün kontrolünü elinde tutmak istiyordu, en büyük ben olduğum için bunun hakkımız olduğunu düşünüyordu. Ama Gray'le sürekli kavga etmekten de yorulmuştum. O Westin'i seviyordu, Westin de onu seviyordu. O da bu sürünün bir parçasıydı ve bunu kabul etmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Bazen çok sinir bozucuydu.

Yolculuk tekrar başladığında Westin yan tarafımı dürttü. "İkinizin pek çok ortak noktası var. Birbirinize sürekli hırlamayı bıraksaydınız bunu anlardınız."

İçimi çektim. "Biliyorum, kedicik. Bir yolunu bulacağız."

"Bu lakap konusunda hâlâ emin değilim," dedi başını göğsüme yaslayarak.

Kıkırdadım. "Bunu söyleyip duruyorsun ama sevdiğini biliyorum."

Sessizleştik, dönme dolap dönmeye devam ederken panayırın uzak sesleri bize ulaşıyordu. Westin elini yavaş ve masum bir şekilde göğsümde gezdirdi, ta ki sikime değene kadar. Bir hırıltıyla ona daha sıkı sarıldım.

"Ne yapıyorsun, kedicik?"

"Hmm?" Bakışlarımla karşılaştı, gözleri iriydi. "Hiçbir şey." Eli ereksiyonumun etrafına dolandı ve keskin bir nefes aldım.

"Yapamayız-" İtirazım, omega pantolonumun fermuarını açıp minik yumruğunu aletimin etrafında kıvırdığında kesildi.

"Kimse görmeyecek," diye mırıldandı. Dönme dolabın tepesinde durmuştuk, gökyüzü üzerimizde uzanıyordu. Westin'in eli hareket etmeye başladığında lanet ettim. İçimden zevk fişkırdı ve yüzümü başının üstüne bastırarak inledim.

"Benim için gelecek misin, alfa?" Westin sordu, sesi saf baştan çıkarıcıydı.

"Kahretsin, bana ne yaptığına bak," diye homurdandım. Utanç verici bir hızla boşalacaktım.

Eli şimdi daha hızlı hareket ediyordu, benim precum kayganlaştırıcı sağlıyordu. Kafamın arkasındaki mantığın sesi, lanet bir karmaşa yaratmadan önce durmamız gerektiğini söyledi, ama sonra eğildi ve horozumu ağzına aldı. Ağzının sıcaklığı baş edilemeyecek kadar fazlaydı. Nefes nefese bir iniltiyle boşaldım. Westin çekilmeden önce beni yuttu ve sikimin başını son bir kez yaladı.

Konuşamayacak kadar sersemlemiş bir halde ona bakakaldım.

Ve sonra dönme dolap tekrar hareket etmeye başladı.

"Mükemmel zamanlama," dedi, sikimi tekrar içeri sokup pantolonumun fermuarını çekerken kendinden çok memnun görünüyordu.

Yere geri döndüğümüzde, orgazm sonrası sersemliğimden kurtulmuştum. Araçtan inmeye çalışan Westin'in beline kolumu doladım. Onun yerine cebimden birkaç bilet çıkardım ve genç görevliye uzattım.

"Biz kalıyoruz," dedim.

"Ah... sıraya geri dönmeniz gerekiyordu," dedi.

Kaşlarımı çattım ve o da hemen biletleri aldı. "Ama bu iyi."

Tekrar havaya yükselmeye başladığımızda Westin bana bir kaşını kaldırdı.

"Benim boşalmamın ve senin boşalmamanın imkanı yok," dedim. "Şimdi "Alfa için iyi bir kız olacak ve o tatlı amcığını parmaklamama izin verecek misin?"

Gözbebekleri büyümüş, yanakları güzelce kızarmıştı. "Ciddi misin sen?"

Bu benim karakterime tamamen aykırıydı. Daha önce toplum içinde hiç cinsel bir şey yapmamıştım, ama kız arkadaşımın bu yolculuktan gelmeden inmesine izin vermeyecektim.

"Çok ciddiylim. Şimdi, o küçük şortunun düğmelerini aç ve bacaklarını benim için aç."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı ama dediğimi yaptı. Onu sıkıca yanıma çektim, elim meme uçlarıyla oynuyordu. İnledi, kıvranıyordu.

Bana karşı.

"Ne kadar duyarlı küçük bir şey. Ama benim için sessiz olman gerekecek, kedicik. Bunu yapabilir misin?"

"Evet," diye fısıldadı. "Söz veriyorum."

Elimi şortunun önünden aşağı kaydırırken dudaklarını öptüm. Külotunun altına girmek için çok sıkı bir sıkıştırma oldu. Ben en iyi pozisyonu bulmaya çalışırken elime karşı kıvrandı.

"Ah, kedicik, amının bana ne kadar muhtaç olduğunu söylemeliydin. Sırılsıklam olmuşsun." Avucumun topuğu klitorisine sabit bir baskı uygularken iki parmağımı içinde gezdirdim.

"Siktir, siktir," diye soludu. "Liam." Sesi bir sızlanmanın sınırlarını taşıyordu.

Parmaklarımı içinde kıvrırken meme uçlarından birini sıkıştırdım. Biz havada ilerlerken, onun sessiz inlemelerinin ve sızlanmalarının tadını çıkararak itmeye devam ettim. "Aferin kızıma. Şimdi benim için gel. Elim ıslat."

İyi bir kız gibi emrettiğim şeyi yaptı. Elim çekmeden önce birkaç saniye onun ıslak sıcaklığının tadını çıkardım. Sırılsıklam olmuştu. İki parmağımı ağzıma soktum, hafif tatlı kayganlığının tadına baktım. Sersemlemiş görünüyordu, bu yüzden yere geri dönmemiz için tam zamanında onun için pantolonunu ilikledim. Araçtan inerken onu yanıma yatırdım.

"İyi misin, tatlım?" diye sordum.

"Beni şok ederek susturdun," dedi ve bakışlarımı sırtıtarak karşıladı. Dönme dolaba tekrar baktı. "Kahretsin, bunu beklemiyordum."

Şimdi onu göğsüme çekerken gülümseme sırası bendeydi. Onunla sonsuza kadar orada kalabilirdim ama sonra diğer çocuklar bizi buldu.

"Nasıldı?" Bear omzuma vurarak sordu.

Westin benden uzaklaştı ve Bear onu içine çekerken başını eğdi. İkimizin arasına baktı.

"Benimle dalga geçiyorsun," dedi.

"Ne?" Westin sordu.

"İçinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum Liam," dedi kıkırdayarak.

Westin onu itti ve sonra Gray'e döndü. "Bay Kirpi nasıl?" Onun için kazandığı peluş hayvanı kolunun altına sıkıştırmıştı.

Bu konularda daha özel olduğumu bildiği için odağı nasıl da zahmetsizce benden çektiğini görünce kalbim şükranla doldu.

"Adı bu mu?" Gray kaşlarını kaldırarak sordu.

"Tam adı Gustav Hedgehog," dedi Westin ciddi bir ifadeyle.

Bear bir kahkaha patlatarak kolunu ona doladı. "Bence Gustav burada Gray ile iyi olacak. Daha büyük gezintilere hazır mısınız?" Başıyla korkunç görünen Cyclops adlı bir aleti işaret etti.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye sorduğumu duydum. Kahretsin, aşırı korumacı dürtülerime engel olamıyordum.

"Evet," dedi Westin kendinden emin bir şekilde, gözleri parlıyordu. "Geri kalanınız bunu yapamayacak kadar korkak mı?"

Henry hepimiz adına cevap vererek, "Evet, evet öyleyiz," dedi.

Westin sadece güldü ve Ayı'nın elini tutarak gezintiye çıktı.

WESTIN

I Ben tökezleyerek inerken güldü. Bear'ın kolu hemen bana sarıldı ve beni kendine çekti. Hiç bu kadar *hafif* hissettiğimi hatırlamıyordum.

"Bu yolculuk yasadışı olmalı," dedi Bear homurdanarak. "Biz içindeyken parçalanacak ve sonra seni kurtarmak zorunda kalacağım sandım."

"Sen olsan ne yapardın?" Sırıtarak ona baktım. "Seni kollarıma çeker ve kurtarırdım tabii ki."

"Tabii ki." Gözlerimi devirdim.

"Yapabileceğime inanmıyor musun?" diye sordu. Gözlerinde beni ateşli ve muhtaç hissettiren muzip bir parıltı vardı.

Omuz silktim. "Alfa hız trenine karşı mı? Yapacağından şüpheliyim-" Bear beni gelin gibi kucağına alıp göğsüne yakın tutarken sözlerim bir çığlıkla kesildi.

"Ne yapıyorsun sen?" Kahkahalarım arasında yarı bağırdım.

"Omega'ma kanıtlamam gereken bazı şeyler var," dedi beni iki arabanın arkasındaki boş bir sokağa taşıırken.

Bear beni yere bıraktı, sabit durduğumdan emin olmak için kollarını belime doladı. "İyi misin?" Dudakları dudaklarıma değene kadar eğildi.

"Ben iyiyim," dedim.

"Güzel, çünkü omega'mın benden şüphe etmesinin pek uygun olduğunu sanmıyorum."

"Uygun mu?"

"Aynen öyle. Bu ilişkide büyük, güçlü alfa benim."

Ben cevap veremeden beni çevirip tahta sandık yığısıyla yüzleştirdi.

"Eğil ve ellerini kasaların üzerine koy," dedi, sesi alçak ve ilkeldi.

Kaygan iç çamaşıma aktı. Bir an için şımarıklık yapıp onunla kavga etmeyi düşündüm ama bunun nereye varacağını görmek istiyordum. Ellerim sert ahşap yüzeye dayandı, kığım havaya kalktı.

"Seninki kadar mükemmel bir göt hiç görmedim. Hiç bu kadar güzel bir amcık görmemiştim." Şortumun üzerinden kık yanaklarımı sıktı. "Aminin içine gireceğim. Tam burada, bu lanet ara sokakta." Sesi içime bir ürperti gönderen alçak bir hırıltıydı.

"Ya biri görürse?" Yalnız olduğumuzdan emin olmak için arkamı dönmeye çalıştım.

Sert bir el kıçıma bir tokat attı. "Şu anda endişelenmen gereken tek şey beni memnun etmek. Anladın mı?"

Tanrım, neden bu kadar ateşliydi? Başımı salladım ve ellerini tekrar üzerimde hissetmek isteyerek sırtımı dikleştirdim.

Bear şortumu ve iç çamaşırimi aşağı çekti, onları uyluklarımın etrafında tuttu, böylece onları açamadım. Ellerini bacaklarımın arasından geçirip ateşimi avuçladı.

"Benim için sırlıslık oldun. Şu haline bak, alfanın seni bir ara sokakta soymasıyla tahrik olmuşsun. Benim için iyi bir oyuncak bebek olacak mısın?" Tanrım, Henry'den edepsiz konuşmalar öğrenmişti ve bacaklarımdan aşağı kaygan bir sıvı damlıyordu.

"Evet," diye nefes nefese kaldım, elini sıkmaya çalışıyordum. Liam'la dönme dolapta yaşadığım orgazm beni daha da muhtaç hale getirmişti. Bir saat içinde ikinci kez halka açık seks yapmak üzere olmamın benim hakkımda ne söylediğini bilmiyordum ama umurumda değildi.

Fermuarını duydum ve sonra elleri kalçalarımdaydı, beni sıkıca kavradı ve beni sikine doğru sürttü. Parmakları göbeğime döndü ve diğer eli göğsümü sıkarken iki kalın parmağını içime daldırdı. Ben acı ve zevkle haykırana kadar meme ucumu cımbızladı.

"Benim için sessiz olmalısın, yoksa ağzını tıkarım," diye tehdit etti, parmaklarını sokup çıkarmaya devam ediyordu.

Ben inlerken içimden daha fazla sıvı fişkırdı.

"Mmm, bebeğim bunu istiyor," dedi Bear, diğer meme ucumu sıkarak. "Bir dahaki sefere, söz veriyorum. Bu sefer sessiz olmak zorundasın yoksa seni başka şekillerde cezalandırmak zorunda kalacağım."

"Hangi yollarla?" Parmakları beni orgazma yaklaştırırken nefes nefese kaldım.

"Gelmene izin vermeyeceğim," dedi, parmaklarını çekip amıma sertçe vurarak.

İnledim. "Hayır, boşalmama izin vermelisin," dedim, sesimi renklendiren bir parça çaresizlik vardı.

"O zaman iyi olsan iyi edersin. Yoksa seni istediğim gibi sikerim ve seni çaresiz ve muhtaç bırakırım. Etrafta döllemlerim damlayarak dolaşacaksın, güzel küçük amcığın yanacak ve benim iznim olmadan boşalmana izin verilmediğini bileceksin."

Vay canına. Lanet olsun.

"İyi olacağım," diye söz verdim. "Mmm, göreceğiz."

Bear parmaklarını kayganlığımın içine daldırdı, klitorisimin etrafında dolaştı ve beni orgazma yaklaştırdı. Dudaklarımı birbirine bastırdım, ses çıkarmamaya kararlıyım. Kararlılığım sadece birkaç saniye sürdü. Sikini klitorisime doğru iterken nefesim kesildi.

"Hazır mısın, bebeğim?" Eli omurgamdan aşağı indi ve sırtımın üst kısmına bastırdı. Ellerinin üzerimde olmasını seviyordum, bunu hayatımın sonuna kadar hissetmek istiyordum.

"Lütfen," diye yalvardım, kıcımlı ona doğru sürterek.

Bear'ın siki açıklığımdan geçerken bir basınç vardı. İlk başta, bacaklarım bu şekilde birbirine sıkıca tutulurken çok fazla olacakmış gibi hissettim ve kaslarım gerilirken inledim.

"Şşş, benim için çok iyi gidiyorsun." Bear bir elini klitorisimin etrafında dolaştırdı. "Sadece içeri girmeme izin ver, bebeğim, ve söz veriyorum seni iyi hissettireceğim."

Oluşan zevkime odaklanırken derin bir nefes aldım ve kaslarımı gevşemeye zorladım. Yavaşça içeri ve dışarı sallanmaya başladı, her hareket beni ateşe verdi.

"Daha fazla," diye yalvardım, tamamen içime girene kadar her hamlesini karşılamak için geri ittim, şişmiş düğümü kık yanaklarıma sürtünüyordu.

"Çok sıkısın. Sikimi sıkma hissine bayılıyorum. Bir gün kıcını kilitleyeceğim ve o küçük dar deliğin düğümümü sıkıldığını hissedeceğim."

Bir şehvet ve zevk seli içinde kaybolmuştum. Halka açık bir yerde olmanın verdiği heyecanla yakalanma endişesi birbirine karışmış, uyarılmışlığımı artırmıştı. Bear'ın kokusu etrafımda dönüyordu ve zihnim ve bedenim tek bildiğim şeyin zevk olduğu bir yere yerleşti. Klitorisimdeki parmakları ve amımdaki siki, orgazmımla haykırana kadar beni daha da yükseğe çıkardı. Bear beni dolduran sıcaklığı hissedene kadar birkaç kez daha itti. Çekildi, beni boş ve bir şekilde hala muhtaç hissettirdi.

Bear kollarını bana doladı ve sırtım ona dönük olacak şekilde beni ayağa kaldırdı. Etrafımdaki kollarının baskısı yüksekliğimden inmeme yardımcı oldu ve pantolonumu yukarı çekmeme ve kıyafetlerimi ayarlamama yardım etti.

"Benim için çok iyi bir şey yaptın bebeğim," diye mırıldanarak yanağıma, boynuma ve omuzlarıma öpücükler kondurdu.

Yüzüm ona dönük olacak şekilde beni kollarında döndürdü. Başımı göğsüne yasladım, dudaklarımda bir gülümseme oynayıyordu. Ellerini kollarımda aşağı yukarı gezdirdi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu nazikçe.

"Güzel." Burnumu boynunda gezdirip deri ve viskiyi içime çekerken kendimi hâlâ uçuyor ve hayal görüyor gibi hissediyordum.

Kıkırdadı ve göğsümdeki titreşimi hissedebiliyordum. "Hâlâ orgazm sarhoşu musun bebeğim?"

Kollarımı gerdim ve boynunun arkasına yerleştirdim. Kafam daha berraktı ve nerede olduğumuzu tekrar fark ettim. Bakışlarıyla buluşarak geri çekildim. "Beni bu sokakta becerdiğine inanamıyorum."

"Şaşırmış gibi davranma. Eğer istediğimi yaparsam, seni sonsuza kadar her yerde ve her zaman becereceğim."

"Bunu ancak sen romantik bulabilirsin," dedim sırıtarak.

Bear ellerini kıkımda aşağı yukarı gezdirdi ve sonra amımı avuçladı, dokunuşu dikkatli ve yatıştırıcıydı. "Ağrın var mı?"

"Biraz." Acıya aldırış etmedim. Alfa'mın içimde olduğunu hatırlatıyordu ve buna bayılıyordum.

"Eve döndüğümüzde seninle ilgileneceğim. Sana bir banyo ve atıştırma getireceğim," dedi ve gülümsemesini yanağıma bastırdı.

"Mmm, evet, bunu istiyorum. Ama huni kek olmadan gidemeyiz."

"Pekala bebeğim, hadi sana şu keki getirelim."

Bear elimi tuttu, parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve sokağın girişine doğru ilerledi.

Kim olduklarını anlayana kadar üç büyük figür gördüğümde kalbim duracak gibi oldu.

"Bu çok sinsice." Gray, Liam ve Henry'ye sııttım.

"Başka birinin seni görmesi riskini göze alamazdım," dedi Bear elimi sıkarak. "Ara sokakta sevişmenin acil durum sayılacağından emin değilim," dedi Henry, gözlerini deviriyor.

"Bana acil bir durum gibi geldi," dedi Bear göz kırparak. "Ayrıca, eğlenecek tek kişinin Liam olmasına izin veremezdim."

Gray beni kollarının arasına çekerken ofladım. "İyi sikilmiş görünüyorsun prenses."

Liam sırtıma bastırdı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki huni keke ihtiyacım varmış gibi hissediyorum," dedim göğsüne yaslanarak. Yorgunluk uzuvlarıma sızmıştı ve şakağımda yavaş yavaş zonklayan bir ağrı başlamıştı ama geceyi kısa kesecek değildim.

"Omega'mızı hiçbir şeyden mahrum bırakamayız," dedi Henry, beni Liam ve Gray'in kollarından çekiştirerek. Nefes nefese bir kahkaha atarak onun göğsüne yaslandım. Henry elimi tuttu ve en yakındaki huni kek standına doğru ilerledi. Havaya yayılan kokuyu şişeleyip eve götürebilmeyi diledim.

"Neden sen gidip şu piknik masasına oturmuyorsun, ben de kekleri getireyim?" Henry önerdi.

"Kulağa hoş geliyor," dedim ve ona bir öpücük vermek için eğildim. Ayrıldığımızda, bir baş dönmesi dalgası içime hücum etti ve bacaklarım güçsüzleşti.

Kahretsin, kahretsin.

"Hadi bir şeyler içelim," dedi Bear, Gray'in omzunu tutarak.

İkisi bir limonata standına yöneldi ve piknik masasına doğru giderken Liam kolunu omuzlarıma doladı.

Oturdum ve keskin bir ağrı boynumdan aşağı doğru yayılırken iniltimi tutmak zorunda kaldım. Midem bulanıyordu ve bir şeyler yeme düşüncesi birden cazibesini yitirdi. Liam'a yaslandım ve nasıl hissettiğimi belli etmemeye çalıştım. Tatlımı yemek ve arkadaşlarımla eğlenmek istiyordum ama şimdi vücudum geceyi mahvedecekti.

Liam ellerini saçlarımda gezdirerek boynuma nazikçe masaj yaptı. "İyi misin, tatlım?"

"Evet." Dokunuşuna yaslandım ve beni sakinleştirmek için kokusunu içime çektim. "Sadece biraz yorgunum."

Belki bunların hepsi bir anda geçecek ve kendimi daha iyi hissedecektim.

Liam mırıldandı ve beni vücuduna doğru çekti.

Henry yanıma oturup masaya iki büyük huni kek koyduğunda ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Al bakalım güzelim," dedi yanağımdan öperek.

Ona samimi görünmesini umduğum bir gülümseme verdim ama aslında ağlamak istiyordum. Huni kekin kokusu çok güçlüydü. Birden her şey çok fazla gelmeye başladı; yanıp sönen parlak ışıklar, gülüşen ve bağırان insanların sesleri.

"Sorun nedir?" Henry yüz ifadesi ciddileşmiş bir halde sordu.

Liam'ın vücudu sertleşti ve sonra eli yüzümdeydi, çenemi eğerek bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

Sözcükleri söylemek istemeyerek dudağımı çiğnedim. Söylediğim anda gecenin biteceğini biliyordum.

"Westin," diye homurdandı Liam, ses tonunda bir uyarı vardı. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum olabilirim," diye itiraf ettim usulca.

Liam hemen beni kucağına çekti, güçlü kolları beni sardı. "Acı çekiyor musun?" Nazik sesi, göğsünden yükselen hırıltıyla tam bir tezat oluşturuyordu.

Vücudum onun elinde gevşerken tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

"Eve geri dönmemiz gerekiyor." Ayağa kalktı, bir koluyla beni göğsüne yaklaştırdı, diğer koluyla da dizlerimin altından tuttu.

Gözlerimi açtım ve Henry'nin endişeli yüzü görüş alanımda belirdi.

"İyi hissetmediğin için üzgünüm, sevgilim." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ve alnıma şefkatli bir öpücük kondurdu. "Çocukları çağırayım ve seninle arabada buluşalım mı?" Liam'a baktı, o da başıyla onayladı.

Dudağım titredi. "Ama huni kek."

"Merak etme güzelim. Kendini daha iyi hissettiğinde sana huni kek getireceğiz," dedi Henry.

Başımı salladım ve ne kadar tatlı davrandığını görüp ağlamamak için gözlerimi tekrar kapattım.

Liam otoparka doğru ilerlerken bana daha sıkı sarıldı. Fuarın seslerinden uzaklaştıkça ayakkabılarının altındaki çakıllar çıtırdıyordu.

Liam'ın gömleğini kavradım, kendimi onun çıplak tenine bastırabilmeyi diledim. "Geceyi mahvettiğim için özür dilerim," diye fısıldadım.

Göğsünde bir hırıltı titreşti. "Sen hiçbir şeyi mahvetmedin. Bu saçmalığı söylediğini duymak istemiyorum."

Arabanın kilidini açarken bip sesi çıkardı ve bir şekilde beni yere indirmeden arkaya doğru manevra yaptı. Kapı kapandı ve bizi sessiz bir karanlığın içinde bıraktı. Liam'ın dudakları tenime değdi, usulca alnımı öptü. Göğsü guruldamaya başladı ama bu hırıltı yerine mırıltı gibiydi. Tatlı kokusu ortalığı doldurdu ve bedenim ona doğru gevşerken başımdaki ağrı hafifledi.

"Bana inanmadığını biliyorum," diye mırıldandı. "Ama sen bizim için hiçbir şeyi mahvedemezsin."

"Fuara gitmemi bile istemedin," dedim dudağımı ısırarak.

"Kendimi korumacı hissediyordum ama eğlenebildiğin için çok mutluyum. Tek istediğim senin mutlu olman ve seni eğlenceli bir şey yapmaktan alıkoymaya çalışmakla hata ettim."

Sözleri göğsümdeki gerginliği biraz olsun hafifletti. Yer değiştirdi ve bir hap şişesinin hışırtısını duydum. "Al bunları."

Elindeki hapları aldım ve bana verdiği suyla birlikte yuttum.

"Bunlar muhtemelen uykunuzu getirecek. Rahatla tatlım ve bırak seninle biz ilgilenelim."

Yüzümü göğsüne bastırıp kokusunu içime çektim. Kısa süre sonra Gray'in kokusu da bizimle birlikte arka koltuğa geçti. Misafirhaneye geri dönerken çocuklar sessizdi, Liam beni odama taşıırken alçak sesle konuşuyorlardı.

"Banyo yapmak ister misin?" Ayı sordu.

"Evet, lütfen," diye fısıldadım, gözlerimi kırarak açtım. "Seninle birlikte."

"Başka türlüünü istemezdim," diye karşılık verdi Bear ve banyoya girmeden önce bana yumuşak bir öpücük verdi.

AYI

"S Daha iyiye gitmiyor," dedim Liam'a bakarak.

Westin kucağında olduğu halde yatağa oturdum. Elleri sıkı yumruklar halinde en sevdiği battaniyeye, kirpiye sarılmıştı. Kolunun kıvrımında doldurulmuş hayvan.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı ama yüzündeki gerginlik onu ele verdi.

Ağrısı başlangıçta banyoda biraz hafiflemiş gibi görünüyordu, ancak o zamandan bu yana geçen saatler içinde her şey daha da kötüleşmişti.

Liam, Westin'in saçlarını yüzünden uzaklaştırarak, "Ağrı kesicilerin dozunu aştı," dedi.

"Onun için başka ne yapabiliriz?" Gray sıkılmış dişlerinin arasından sordu, gözleri bizim omega'ya sabitlenmişti.

Henry sanki ihtiyacımız olan cevaplar ondaymış gibi telefonuna bakarak odada volta atıyordu. "Peki ya acil servis?"

Westin yüzünü boynuma bastırarak iniltiyle "Hastane yok," dedi.

Gerekirse onu oraya götürmekten çekinmezdim, bunun için benden nefret etse bile, ama başka bir fikrim vardı. "Semptomların için hiç ot denedin mi bebeğim?"

"Ne?" Henry'nin sesi kısıldı ama onu duymazdan geldim. "Uzun zamandır içmemiştim," dedi Westin.

"Liam, onu bir dakikalığına al ve sonra benimle verandada buluş," dedim. Kotumun cebinden bir torba ot çıkardım.

"Nereden buldun bunu?" Henry yaklaşarak sordu.

"Bu gece aldım. Ona yardımcı olabileceđini dűřündüm ama bu kadar çabuk ihtiyacı olacađını dűřünmemiřtim." Ona çok sert davrandıđım için bu semptomları ortaya çıkardıđımı dűřünmekten kendimi alamıyordum. Adil bir sokakta seks mi? Ne dűřünüyordum ki ben?

Henry elini saçlarında gezdirerek, "Ama bu yasadışı," dedi. "Nesin sen, polis mi?" diye sordum.

"Bir avukat," diye mırıldandı.

"Merak etme, ona zarar vermez," dedi Liam.

"Kokainden daha kűtű olamaz," dedi Westin.

"Ne kokaini?" Henry bizim omega'ya dođru dűnerek sordu.

Westin'in gülűmsemesini Liam'ın göđsűne sakladıđını gördűđűmde kahkahalarım engel olamadım. Henry'yi bilerek kızdırıyordu.

"Kokain mi kullandın?" diye sordu beta, ona yaklaşarak. "Zamanı değil Henry," diye homurdandım.

Mutfađa geçtim ve verandaya çıkmadan űnce bir cigara sardım. Liam birkaç saniye sonra kuşağında Westin ile oradaydı.

Pelűř koltuklardan birine oturdum ve kollarımı uzattım. "Onu bana ver." Liam isteksizce onu bıraktı ve gece havasındaki hafif sođuktan korumak için battaniyeyi űzerine űrttü. akmađa bařımla iřaret ettim ve o da esrarı yaktı.

"Al bakalım bebeđim," dedim, Westin'in dudaklarına tutarak. "ok fazla nefes alma yoksa-" Westin yavařça nefes vermeden űnce uzun bir nefes çekerken konuřmayı kestim. űksűrmeden göđsűme geri sarıldı.

Liam homurdandı. "űlk seferin deđil mi, tatlı kız?"

"Uzun zamandır para bulamıyorum ama gençken sigara ierdim."

"Elbette yaptın," dedim sırıtarak. "Bizim maceracı kűűk omega'mız."

"Kokain olayı bir şakaydı, değil mi?" Liam sordu.

Westin bir nefes daha çekerken gülűmsedi. "Hayatlarına biraz heyecan katmalıyız," dedi göđsűmű okřayarak.

"Hayatımıza kattığın heyecanın sonu gelmeyeceğinden eminim," diye mırıldandım.

Cigarayı bitene kadar tekrar dudaklarına bastırdım ve sonra metal masanın űzerine bastırdım.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Mide bulantısı o kadar kötü değil," dedi. Kaşlarının arasındaki kırıksıklık yumuşamıştı ve göğsümdeki gerginlik hafiflemişti.

Henry ve Gray de bize katıldı ve hepimiz omega'mızın etrafında oturup gecenin sessizliğini içimize çektik.

"Yıldızlar çok güzel," dedi Westin, sanki onlara dokunabilecekmiş gibi elini gökyüzüne kaldırarak.

"Kesinlikle öyleler, bebeğim."

Burnunu boynumda gezdirerek derin derin nefes aldı. "Çok güzel kokuyorsun," diye mırıldandı.

Sırıttım. "Teşekkürler, bebeğim."

"Hepiniz çok güzel kokuyorsunuz," dedi ve diğer erkekleri çılgınca işaret etti.

Liam, Westin'in neden kokusu olmadığı konusunda bizi bilgilendirmişti. Eğer olsaydı, son derece lezzetli kokacağını biliyordum.

"Kimin kokusunu seviyorsun?" Ben sordum.

Düşünüyormuş gibi çenesine vurdu ve sonra gözlerini bana kilitledi.

"Hayır, o kadar yüksekte değilim. Beni kandıramazsın."

Kıkırdadım. "Beni yakaladın."

Westin battaniyenin içinde kıpırdandı.

"Acıktım." "Huni kek ister misin?" Henry sordu.

Westin'in nefesi kesildi. "Huni kekiniz var mı?"

"Elbette sevgilim. Sizin için geri getirdik. Artık taze olmadığı için muhtemelen pek iyi değildir."

Westin hızla, "Umurumda değil," dedi.

Henry gülümsedi ve pastaları almak için içeri girdi. Daha sonra isterse diye geri getirmemiz için ısrar etmişti ve getirdiğine çok sevinmiştim.

Westin'in kucağıma oturmasına yardım ettim, sırtını sıkıca göğsüme bastırdım ve kollarımı ona doladım. Battaniye hareketle birlikte kaydı ve omzundan düştü. Battaniyeyi düzeltmeden önce eğilip oradaki yumuşak teni öptüm.

"Ağrın nasıl?" Dudaklarım kulağının kabuğunu okşarken sordum.

"Hâlâ oldukça kötü."

Westin için bu muhtemelen dayanılmaz olduğu anlamına geliyordu. Semptomlarını bu kadar küçümsemesinden nefret ediyordum. Bizden hiçbir şey saklamamalıydı.

Henry elinde huni keklerle dolu iki tabakla yeniden ortaya çıktı ve onları açık havadaki yemek masasının üzerine koydu. Hepimiz etrafta toplanmış, Westin'in ilk parçayı almasını bekliyorduk. Hepimize baktı.

"Zehirli mi? Bu yüzden mi yemiyorsun?" diye sordu. Liam sırttı ve büyük bir parça alıp ağızına attı, memnun bir inilti çıkardı. Westin sırtarak bir ısırık aldı ve kucağımda mutlu bir şekilde kıpırdandı.

Onu daha sıkı kavradım ve bir parça huni kek alıp dudaklarına götürdüm. Elimden yerken dudakları parmaklarıma değdi ve sikimin seğıirmesine neden oldu. Westin gibi evrenin büyüüne inanmıyordum ama üzerimizde parlayan yıldızlarla ilgili bir şey gökyüzüne bir dilek göndermeme neden oldu - yarının bize cevaplar getirmesi ve Westin'in yakında iyileşmesi dileğıyle.

WESTIN

T Hastanedeki hava bunaltıcıydı, sanki ciğerlerime düzgün bir şekilde giremeyecek kadar yoğundu. Çığlık atmak, kaçmak, bir *şeyler* yapmak istedim ama küçük gri lobideki sandalyemde donup kaldım. Parmaklarım Bacağıma öfkeli bir ritimle vurduklarında bana ihanet eden tek şey bu oldu. Liam sonunda elimi tutup kucağına çekti ve başparmağını avucumda gezdirdi.

Sandalyenin koluna doğru eğildi, dudakları kulağıma yaklaştı. "Her şey yoluna girecek, tatlım." Alçak sesi beni yatıştırdı ve başımı omzuna yasladım, sandalyelerin birlikte oturabileceğimiz kadar geniş olmasını diledim. Gray diğer tarafımdaydı. Elini saçlarımda gezdirdikten sonra koluma koydu ve oradaki bandaja hafifçe dokundu.

Buraya geldiğimde kanımı aldırıştım ve şimdi de MR çekilmesini bekliyordum. Burada olmak beni bir sorunum olduğu gerçeğiyle yüzleşmeye zorladı. Özellikle dün gece yaşadığım korkunç acıdan sonra kolay kolay unutabileceğim bir şey değildi ama etrafımın hemşireler ve doktorlarla çevrili olması bunu daha somut hale getirdi.

Floresan ışıkları gözlerimi acıtıyordu. Oda çok soğuktu, kokular çok güçlüydü ve adamlarımın sessizliği dayanılmaz derecede yüksekti.

Düz kahverengi saçlı, açık mavi önlüklü bir beta kadın odaya girdi ve bize doğru bir hamle yaptı. "Bayan Anderson?"

"Evet, o benim."

"Benim adım Mandy ve MR teknisyeninizim. Benimle gelerseniz MR'ınızı çekeriz."

Tüm arkadaşlarım ayağa kalktı ve Liam beni nazikçe yerimden kaldırdı. Mandy'nin kaşları çatıldı. "Oh, bunun için sadece Bayan Anderson'a ihtiyacım var. Geri kalanınız burada kalabilir ve ben onu yaklaşık bir saat içinde size geri getireceğim."

Kahretsin.

Tabii ki MR'ı tek başıma yapmak zorundaydım.

Kendime bunun önemli bir şey olmadığını söyledim ama kalbim göğsümde çarpıyor ve tenime rahatsız edici bir kaşıntı hissi yerleşiyordu. Beni hangisinin daha çok korkuttuğunu bilmiyordum - adamlarımdan ayrılmak mı, yoksa onlardan ayrılmayı ne kadar çok istemediğim mi? Hayatımın büyük bir bölümünü tek başıma geçirmiştım ama şimdi bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu. Sadece birkaç hafta sonra bu dört adamın nasıl olup da hayatımın bu kadar ayrılmaz bir parçası olduğunu anlayamıyordum. Ve bu beni korkutuyordu.

"Biz onun sürüsüyüz." Liam elini belime koydu ve dokunuşu içimde bir şeyleri rahatlatı. "Ona eşlik edeceğiz."

"Şey, sadece hastane politikası diyor ki..." Mandy, dört adamımın yoğun ifadelerine bakarken sözlerini yarıda kesti.

"Yalnız gidebilirim." Kendimden emin görünmeye çalıştım ama sesim inandırıcı olamayacak kadar gergindi.

"Hayır," dedi Henry. "Bugün birlikte olacağımızı söylemiştik."

Mandy kordonuyla oynadı. "Sanırım amirime sorabilirim..." "Bu harika olur, Mandy," dedi Gray, elindeki otoriter bir çekicilik. "Biz burada bekleyeceğiz." Mandy topuğunun üzerinde döndü ve hızla uzaklaştı.

Gray vücudunu yanıma bastırdı ve başımın üstünü öptü. "Bunu halledeceğiz prenses. Merak etme."

Gray ve Liam'ın arasına sıkışmış bir halde birkaç sessiz an boyunca orada durdum. Tüm kaos ve belirsizliğin ortasında, iki alfamın iyi anlaştığını görmek göğsümdeki gerginliği hafifletti.

Mandy geri döndü, yanakları hafifçe pembeleşmişti. "Pekâlâ, amirim Bayan Anderson'ın MR'ı için birinizin ona eşlik edebileceğini söyledi."

"Hepimiz gidemez miyiz?" Bear sordu, sesinde bir hırıltı vardı. "Ne yazık ki hayır," dedi Mandy. "Ama sana iyi bakacağıma söz veriyorum. ve onu tek parça halinde geri alacağız." Henry, "Bu çok saçma," diye mırıldandı.

Tüm adamlarımın yanımda olmasını istiyordum ama bir tanesi hiç olmamasından daha iyiydi. Yine de hangisinin benimle geri döneceğini seçmek zorunda olduğumu fark ettiğimde rahatlamam kısa sürdü.

Sonra Gray konuştu. "Liam gitmeli."

Başımı kaldırıp ona baktım, dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Gray gülümseyerek saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Tıp eğitimi var, bu yüzden mantıklı."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım elini sıkarak.

"Harika, beni bu taraftan takip et," dedi Mandy.

Liam kolunu bana doladı ve uyarı işaretleriyle kaplı büyük, ağır bir kapısı olan bir odaya gelene kadar hepsi birbirine benzeyen labirent gibi koridorlarda yürüdük.

"Üzerinde metal bir şey var mı?" Mandy sordu. "Balenli sütyen? Kemer? Ceplerinde bir şey var mı?"

Başımı salladım. Rahat etmek için dantelli bir sütyen ve leylak rengi bir eşofman takımı giymiştim.

Bakışları Liam'a döndü. "Peki ya sen?"

Liam başını salladı. Üzerinde siyah bir eşofman altı ve geniş kaslarını ortaya çıkaran siyah bir tişört vardı. Beni bakarken yakalayınca bana göz kırptı. Telefonlarımızı küçük bir dolaba koyduktan sonra odaya geçtik.

MR tüpünü gördüğüm anda göğsüm sıkışmaya başladı. Kendimi hiç klostrofobik olarak düşünmemiştim ama oraya girmek istemiyordum. Liam'ın elini daha sıkı sıktım.

"İyi misin, tatlım?" diye mırıldandı ve teknisyeni makineye kadar takip ederken beni yanına çekti.

Başımı salladım, ağzım konuşamayacak kadar kurumuştu.

"Pekala, Bayan Anderson, başınız burada olacak şekilde uzanmanızı istiyorum. Sizi daha rahat ettirmek için dizlerinizin arkasına geçecek bir minderimiz var." Mandy bakışlarımı dostça bir gülümsemeyle karşıladı. Gerçekten iyi birine benziyordu, ama geçmiş deneyimlerimden, şikayet etmeye ya da herhangi bir duygu göstermeye başladığım anda, ayarının hızla değişeceğini biliyordum.

Derin bir nefes aldım ve Liam'ın elini bırakmak için kendimi zorladım. Ben masaya uzanırken yanımda kaldı, minderi ayarladı ve üzerime bir battaniye örttü.

"İşte kulak tıkaçların," dedi Mandy. Ondan aldım ve taktım. "Sonra da bunu tutacaksın." Sesi boğuk çıkıyordu

bana plastik bir düğme uzattı. "Bir şeye ihtiyacın olursa ya da korkarsan buna bas."

Tabii, sonra da testi böldüğüm için bana bağıracaklar.

Liam eğilip beni alnımdan öptü ve anında rahatladım. Yalnız değildim. Liam kimsenin bana bağırmasına izin vermezdi.

"Sonra görüşürüz bebeğim. Kontrol odasından izliyor olacağım," dedi.

"Son şey," dedi teknisyen başımın üzerine plastik bir kafes indirmeden önce. Kalbim çarpmaya başladı. "O da ne?" diye sordum, sesim yüksek Eğimli.

"Bu sadece kafanı sabit tutmana yardımcı olmak için."

Nefesimi kontrol altına almaya çalışırken göğsümde bir sıkışma oldu. Bir şey söyleyemeden bir ses duyuldu ve makinenin içine alındım. Tüpün üst kısmı üzerime kapanıyormuş gibi hissediyordum ve kafes başımı çeviremeyeceğim anlamına geliyordu. Her şeyi engelleyebileceğimi umarak gözlerimi sıkıca kapattım.

"Başlıyoruz," dedi Mandy, sesi makinenin içinden bana geliyordu.

Yüksek bir çınlama sesi yükseldi ve kıpırdamamak için kendimi zor tutarken çenemi sıktım. Kendimi korkmamaya ikna etmeye çalıştım ama göğsümde yükselen panik bedenimin ikna olmadığını söylüyordu.

"Hey, Westin, lütfen mümkünse kıpırdamadan yatmaya çalış," dedi Mandy.

Dudaklarımdan boğuk bir hıçkırık döküldü. Söylediklerini yapmak için elimden geleni yaptım ama ne yaptığımı anlayamadan ellerim yüzümün üzerindeki kafesi tırmalamaya başladı.

Bir bağırış duydum ve ardından Liam, "Seni oradan çıkarıyoruz tatlım," dedi.

Masa tekrar hareket etti ve ben makineden çıktım. Liam hemen oradaydı, kafesimi kafamdan söktü ve ben hıçkıra hıçkıra ağlarken beni kollarının arasına aldı.

"Özür dilerim." Yüzümü göğsüne bastırdım ve onu içime çektim.

"Şşş." Beni kavrayışı rahatlatıcı olamayacak kadar sıkıydı ama tam da ihtiyacım olan şeydi. "Özür dileme. Korkman normal."

"Her şeyi berbat ettim," dedim çığlıklarım arasında.

Liam beni kucağına aldı, kollarım ve bacaklarım ona sarıldı. Göğsünde bir mırıltı başladı ve tüm vücudum onun kollarında yumuşadı.

"Sorun yok, tatlım. Kimse sana kızgın değil." Beni nazıkçe ileri geri sallarken vücuduna sıkıca sarıldı.

Göğsüne yaslandığımda ürperdim, nefes alışım yavaşlamaya başlamıştı. Başımı kaldırdım ve Liam'ın omzunun üzerinden Mandy ile göz göze geldim. Onun beni yargılayan bakışlarını beklerken kaskatı kesildim ama gözleri *endişeyle* açılmıştı. Utancımı örtmek için yüzümü tekrar Liam'ın boynuna gömdüm.

"Çok üzgünüm Westin," dedi. "Düğmeye basmalıydın. Size yardım etmek için buradayım."

Ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden sessiz kaldım. Neyse ki Liam sözü devraldı. "Biraz ara verip öğleden sonra geri dönebilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette," dedi teknisyen. "Tekrar denemek isterseniz saat ikide bir randevumuz var. İşinizi kolaylaştırmak için deneyebileceğimiz birkaç şey var."

O tüpün içine bir daha asla girmeyeceğimi haykırmak istedim ama alfama tutunarak sessiz kaldım.

"Pekâlâ, kedicik," diye mırıldandı Liam. "Hadi diğerlerini de alıp öğle yemeği yiyelim. İyi olacaksın. Kimse seni bir şeye zorlamayacak."

Ayaklarımı tekrar yere indirerek ona olan bağlılığımı gevşettim. Bir yanımda beni tekrar kucağına almasını istiyordu ama kendimi toparlamam gerekiyordu. Mandy bana birkaç mendil uzattı, minnetle alıp yüzümü sildim.

"Eminim berbat görünüyordum," diye mırıldandım.

Liam alnıma bir öpücük kondurarak, "Her zamanki gibi çok güzel," dedi.

Yanına kıvrılmadan önce ona kuşkulu bir bakış attım. Odadan çıkıp labirent gibi koridorlardan geçerek lobiye doğru ilerlerken bana sıkıca sarıldı.

"Özür dilerim," dedim tekrar, başımı kaldırıp alfama bakarak.

Geçmişte tıbbi ortamlarda rahatsız olduğumu nadiren dile getirdiğimde ya da söylediğimde cezalandırılmışım. Liam yanımdayken bunun olmayacağını biliyordum, arkadaşlarımdan hiçbirinin beni yargılamayacağını biliyordum ama başımın belada olduğu hissinden kurtulamıyordum.

Liam durdu ve iki eliyle yüzümü kavradı. "Westin, tatlım, burada bir sesin var. Burada söz sahibi olmanı *istiyorum*. Bir şeyler yolunda gitmezse bize ve doktorlara söylemeye hakkın var, tamam mı?"

Çaresizce sözlerinin içime işlenmesini beklerken hiçbir şey söylemedim.

İçini çekti, dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. "Bana inanmıyorsun ama sana hatırlatmaya devam edeceğim, tamam mı? Bunu yapmanın bir yolunu bulacağız."

seni panikletiyor ve acı ektiriyor. Şimdi diğerklerini de alalım da öğle yemeğiboyunca sana takılsınlar."

Elimi tutup lobiye doğru yürümeye başlamadan önce kırmızı ve şiş olduğundan emin olduğum göz kapaklarımın her birini öptü.

Gray önce beni gördü ve hışımla yanıma gelirken yüzünde saf bir öfke ifadesi belirdi.

"Oh iyi, hiç de aşırı tepki vermeyeceğiz," diye mırıldandı Liam.

Gray beni kollarının arasına alıp "Kimi öldürmem gerekiyor lan?" diye sorduğunda göğsümden beklenmedik bir kıkırdama yükseldi.

Birkaç dakika sonra Bear ve Henry etrafımı sardı. Bear parmaklarını saçlarımda dolaştırdı ve Henry elimi tuttu. Tüm erkek arkadaşlarımdın bana baskı yapması göğsümdede gezinen endişeyi hafifletti. Derin nefes aldım, kokularını içime çektim.

"MRI makinesini öldürmeyi planlamıyorsan, ki bu kulağade oldukça pahalı geliyor, saldırman gereken kimse yok." Gray'i öpmek için yüzümü yukarı kaldırdım. Çenemi kavradı ve dudaklarımı sıcak, sahiplenici bir öpücükle karşıladı.

Geri çekildiğinde çenemi kavradı. "Ne oldu?" "Yapamadım," diye fısıldadım. "Korktum."

"Hepimiz seninle birlikte orada olmalıydık," dedi Bear.

Henry telefonunu açarak, "Dışarıda başka seçenekler de olmalı," dedi.

"Seni rahatsız eden hiçbir şeyi yapmak zorunda kalmamalısın." "Belki de başka bir hastaneye gitmeliyiz," dedi Gray.

boğazını rahatlatıcı bir şekilde tuttu.

"Herkes bir dakikalığına sakinleşsin," dedi Liam, göğsünü sırtıma bastırarak. "Hadi buradan çıkalım ve öğle yemeğibiyelim. MR'ı nasıl daha katlanılabilir hale getirebileceğimize dair bazı fikirlerim var."

Kimse kıpırdamayınca Liam tekrar konuştu. "Westin'in yemeğede ihtiyacı var."

Bunlar sihirli kelimeler gibi görünüyordu. Bear beni elimden tuttu, bu korkunç yerden çıkmakla ilgili bir şeyler mırıldanarak beni hastaneden çıkardı, adamlarımdın geri kalanı da peşimizden geliyordu.

Ön döner kapıdan çıktık ve güneş yüzümü ısıttı. Hemen kendimi daha iyi hissettim. Parlak ışıkların ve keskin kokuların beni ne kadar etkilediğini fark etmemiştim.

"Daha iyi misin?" Liam omzumu sıkarak sordu.

"Çok daha iyi." Henry arabayı çekerken ona yaslandım. "Son zamanlarda sana teşekkür ettim mi? Burada olduğun için çok minnettarım."

"Bana teşekkür etmene gerek yok, tatlım. Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

Henry arabayı çekti ve ben de Bear'ın arkasından sürünerek onun yanına sokuldum.

"İyi misin?" Alışılmadık bir şekilde sessiz kaldığında ona sordum. Saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Seni ağlarken görmekten nefret ediyorum."

"Ağlamıyorum."

"Evet, ama sen *öyleydin*. Bundan nefret ediyorum."

"Seni koca yumuşak." Yanağını öptüm, kirli sakalı dudaklarıma sertçe değiyordu.

Ofladı ve bana daha sıkı sarıldı, sanki bana bir şey olmasından korkuyormuş gibi sıkı sıkı tutuyordu. Kokusunda bazı stresli notalar yakaladım ve bunu ondan almak istedim. Hepsinin beni ne kadar önemseydiğini bilmek içimi ısıtıyordu ama streslerinin kaynağının ben olmamdan nefret ediyordum.

Restorana vardığımızda, dışarı çıkmak için bekledim. "İyi misin, bebeğim?" Bear sordu.

"Ben sadece... Bilmiyorum. Seni endişelendirdiğim için özür dilerim."

Dudağımı ısırdım.

Bear hırladı, parmaklarını saçlarımda dolaştırdı ve bakışlarıyla buluşmam için başımı geriye itti. "*Sen hiçbir şey yapmıyorsun. Kesinlikle boktan bir şey yaşıyorsun ve benim işim sana bu konuda destek olmak.*" Yüzümdeki kuşkulu ifadeyi görünce elini daha da sıktı. "Hayır, bunu yapmak *istiyorum*. Buna *ihtiyacım var*. Bunların hiçbirisi için suçu üstlenme." Sesi alçak ve şiddetliydi, gözleri alev alev yanıyordu.

Başımı salladım ama bir yanımda ona tam olarak inanamadı. Günlerini benimle hastanede geçirmek yerine başka bir şey yaparak daha mutlu olmazlar mıydı?

Bear beni arabanın kapısına doğru itti ve inmeme yardım ederken Liam'ın elini tuttum.

Henry elini saçlarında gezdirerek, "Veranda boş," dedi. "Şuraya oturalım."

Bir kase çorba sipariş ettiğimde Gray kaşlarını çatı. Daha fazla yememi sağlamak için masaya neredeyse tüm meze menüsünü sipariş etti ama midem hâlâ MR'dan dolayı çalkalanıyordu. Liam'ın bana tekrar makineye girmek zorunda olmadığımı söylemesini istiyordum ama başka seçeneğim olmadığını biliyordum. Eğer sorunumun ne olduğunu öğrenmek istiyorsam, bunu sineye çekip yapmalıyım.

Yemeğimizi nispeten sessiz bir ortamda yedik. Gray çorbama ek olarak ıspanak sosu ve sıcak kanat yememi sağladı ve masanın öbür ucundan "aferin kızıma" dediğinde yüzüm kızardı.

"Peki, plan nedir?" Bear Liam'a sordu.

"Omega'mızı daha rahat ettirmek için MR makinesinin içine küçük bir yuva yapacağız." Bana döndü ve başparmağıyla yanağımı okşadı. "Hepimiz sana giysilerimizden birer parça vereceğiz ve bunları makinenin içinde senin etrafına yerleştireceğiz. Ayrıca sana bir göz maskesi alacağız ve ben de seninle birlikte odada kalacağım. En azından sen içerideyken ayağını tutabilirim."

Bunu duymak korkumun bir kısmını hafifletti.

Gray kaşlarını çatarak, "Hepimiz orada olmalıyız," dedi.

Henry telefonundan başını kaldırdı. "Az önce hastane başkanından hepimizin odaya girmesine izin vermesi için onay aldım ve önümüzdeki hafta politikalarını değiştirmeyi görüşmek üzere onunla buluşacağım."

Hepimiz dönüp ona baktık ve yanakları pembeleşti. "Ailem çok bağış yapıyor," diye mırıldandı.

Ayağa kalktım ve Henry'nin kucağına oturmak için masanın etrafından dolaştım. Hiç tereddüt etmeden beni kucağına aldı ve ben de başımı arkaya yasladım. "Benimle ilgilendiğin için teşekkürler."

"Her zaman. Bunu senin için kolaylaştırmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Bundan şüphe etme, sevgilim."

Diğerleri konuşmaya devam ederken gözlerimi kapattım ve Henry'nin kollarında tamamen rahatladım.

Bir el saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Hazır mısın, tatlım?" Liam sordu.

Gözlerimi açtım ve onun nazik bakışlarıyla karşılaştım. Başımı salladım. "Yapabilirim." Gülümsedi. "Yapabileceğini biliyorum, benim cesur omega'm."

Gray elimi tuttu ve beni yanına çekti, *herkesin bana daha çok dokunduğu* konusunda bir şeyler homurdandı. Parmak uçlarımda durdum ve Henry'yi hastaneye kadar takip etmeden önce ona bir öpücük verdim.

Mandy bizi kapıda karşıladı. "Daha iyi hissediyor musun?"

Benimle doğrudan konuşması hoşuma gitti. Tıbbi ortamlarda buna alışık değildim. Başımı salladım, artık burada olduğumuz için çenemin endişeyle gerildiğini fark ettim.

"Hayır, strese girmene gerek yok," dedi Liam beni kendine çekerek. "Birazdan seninle olacağız."

"Bana hepinizin Bayan Hughes ile birlikte odada kalma izniniz olduğu bildirildi.

Anderson. Herhangi birinizin vucudunda metal var mı?" Bütün çocuklar başlarını salladı.

"Güzel. Üzerinde metal olan hiçbir giysi de giyemezsin..." Kot pantolonlarının metal fermuarına baktı.

"O zaman onları çıkarır ve odanın dışında bırakırız." Bear sanki tartışmaya cesaret ediyormuş gibi ona baktı.

Mandy sırtı ve bir dolabı işaret etti. "Misafirim ol."

Gray, Bear ve Henry'nin pantolonlarını çıkarıp giysilerini, telefonlarını ve cüzdanlarını dolapta bırakmalarını izledim.

"Belki MR'ın yanında bir striptiz gösterisi yaparsam sorun olmaz," dedim sırtarak.

Sonra Mandy yanımdaydı ve beni düz bir zemine yatırırken kaçma dürtüsüne direndim.

Henry ve Gray tişörtlerini çıkarıp üzerime geçirdiler ama Bear ve Liam tişört giymiyorlardı. Liam tişörtünü çıkardı ve Bear da aynı şeyi uzun kollu tişörtüyle yaptı ve çıplak göğüslerini açıkta bıraktı.

Kaşımı kaldırdım.

"Benim kokum olmadan oraya girmene izin veremem," diye homurdandı Bear. Eğildi ve beni alnımdan öptü. "Benimki en iyisi zaten."

Boxer, eşofman altı ve çıplak göğüslerden oluşan karışık giysiler içindeki tüm arkadaşlarıma baktım ve karnımda bir sıcaklık hissettim. Tahrik olmanın MR'ı kolaylaştırıp kolaylaştırmayacağından emin değildim ama dehşetten daha iyi görünüyordu.

Mükemmel hissedene kadar etrafımdaki kıyafetleri yeniden düzenledim.

"Hazır mısın, kedicik?" Liam göz maskesini kaldırarak sordu. Biraz kıpırdandım, gizliden gizliye bana taktığı isim hoşuma gitmişti.

Başımı salladım, o da başımın üzerinden geçirdi.

"Şimdi, yatakta yattığını hayal et ve hepimizin etrafında olduğunu, seni güvende tuttuğumuzu bil," diye mırıldandı.

Mandy düğmeyi elime yerleştirdi ve Liam kulak tıkaçlarını taktı. Makineye sokulurken ellerim ayaklarımı ve baldırlarımı kavradı. Kısa bir panik anı yaşadım ama sonra biri ayağımı sıktı ve yavaşça nefesimi bıraktım.

Makine tekrar çalışmaya başladı ama bu sefer kendimi adamlarımın kokularına bıraktım. Aralarında Henry'nin daha soluk kokusunu bile seçebiliyordum, omega'mın güçlendiğine dair daha fazla kanıt.

Yüzüme serin hava üflenirken altımdaki masa ısındı. Makinenin içinde hareket ettirilirken eller baldırlarımı okşamaya devam etti. Bir süre sonra kendimi neredeyse uyuklarken buldum, zihnim çocukken hayal ettiğim yuvada etrafımı saran tüm erkeklerimi hayal ediyordu.

WESTIN

AMR'dan sonra doktor tüm test sonuçlarını gözden geçirirken bizi başka bir bekleme odasına aldılar. Bu odada geniş koltuklar vardı ve Liam beni kucağına çekerek, sessizce mırıldanmaya devam etti. kollarında yarı uykuluydu. Hemşire bizi muayene odasına geri götürmek için içeri girdiği anda tüm uykulu rahatlığım kayboldu.

Oturduğumuzda başım döndü ve bunun semptomlarımla mı ilgili yoksa sadece kaygımın bir ürünü mü olduğundan emin değildim. Liam ve Henry yanıma oturdu, Gray ve Bear da arkamda durdu. Duygusal olarak her türlü olasılığa hazırlıklı olmaya çalışarak dudağımı çiğnedim. Cevabı duymaktan mı yoksa cevabın olmadığını söylemekten mi daha çok korktuğumdan emin değildim.

Henry kolunu omuzlarıma doladı ve beni sandalyelerin izin verdiği ölçüde yanına çekti. "Yanıdayız." Liam'ın eli uyluğuma uzandı ve rahatlatıcı bir şekilde sıktı.

Dr. Ash bizi bekletmedi. Çiçek desenli diz boyu bir elbise giymiş ve sıcak bir gülümsemeyle odaya girdi. Gözleri doğrudan bana kaydı.

"Seni tekrar görmek güzel Westin."

Başımı salladım, ağzım konuşamayacak kadar kurumuştü.

Tekerlekli tabureye oturdu ve bilgisayara giriş yaptı. "Pekâlâ, sizi merakta bırakmayacağım. Kan tahlili ve MR sonuçlarınız geldi ve neler olduğuna dair çok daha iyi bir fikrim var, ancak kesin bir teşhis koymak için bir teste daha ihtiyacımız var."

Göğsümde bir rahatlama hissettim; bana inanmakla kalmamıştı, tüm bunların kafamda olmadığına dair bir kanıtı da vardı. Ama bu rahatlamanın ardından hemen panik geldi. Şimdi, yanlış olan her neyse onunla gerçekten yüzleşmem gerekecekti. Şimdiden bacaklarımın kaçmak için kaşındığını hissedebiliyordum. Gray saçlarımı yana taradı ve sert bir eli enseme yerleştirdi.

"Aslında iki şey var," diye başladı Dr. Ash. "İlki kan tahlilinizde ortaya çıktı. Beta yumurtalıkların iki hormon salgıladığını biliyorsunuzdur - progesteron ve östrojen. Omegalar ise omestrojen adı verilen üçüncü bir hormona sahiptir. Bazen, omegalar omestrojen seviyelerinde düzensizlikler yaşayabilir. Seviyeler uzun bir süre boyunca çok düştüğünde, omegalarda Omega İsrar Hastalığı adı verilen bir durum ortaya çıkar."

Burnumu kırıştırdım ve Dr. Ash gülümsedi. "Biliyorum. Korkunç bir isim. Ama aslında tek anlamı, omestrojen seviyelerinin tehlikeli derecede düştüğü ve artık diğer vücut fonksiyonlarını etkilediğidir. Omega İsrar Hastalığı, omegaların içgüdülerinden kopuk hissetmelerine neden olabilir. Koku alma duyularında körelme, düzensiz ısınma, bağışıklık sistemlerinde zayıflama, genel vücut ağrılarında artış ve ciddi vakalarda omega kokularını kaybetme gibi sorunlar yaşayabilirler."

Sertçe yutkundum ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Bir yanıt, bir soru, bir şey düşünmeye çalıştım ama sanki zihnim bomboştu.

"Buna ne sebep oluyor?" Bear omzumu sıkarak sordu. Dokunuşuna doğru eğildim, yalnız olmadığım için çok minnettardım.

"Genellikle tek bir nedeni yoktur. Aşırı stres, dokunma yoksunluğu, yetersiz beslenme ve bazı ilaçlar gibi şeyler tarafından tetiklenebilir."

Liam ve Henry'nin ellerini o kadar sert sıktım ki benimkiler acımaya başladı. "Sahip olduğum şey bu mu yani?" Boğazım düğümlendi.

"Evet. Omestrojen seviyeniz gördüğüm en düşük seviyelerden biriydi. Bunun bir kısmı muhtemelen genetik. Bazı omegalar doğal olarak diğerlerinden daha düşük seviyelere sahiptir ve bu, örneğin çok fazla stres altında kalırsanız sizi OWD'ye daha duyarlı hale getirebilir. Ayrıca kısırlığa da neden olabilir. Düşük omestrojenin ailenizde olduğunu ve annenizle teyzenizin doğurganlığını etkilediğini tahmin ediyorum."

"Bu yüzden mi kısırım?"

"Sanırım öyle, ancak OWD dışında altta yatan başka nedenler de olabilir. Ultrason ve diğer testler olmadan kesin bir şey söyleyemeyiz."

Daha fazla teste tabi tutulacağım düşüncesi midemi sıkıştırdı. İçimde dolaşan parmakların ve aletlerin hissi aniden bunaltıcıydı ve tenimde terler diken diken oldu. Gray'in başparmağı boğazımın yan tarafında yatıştırıcı hareketler yaptı.

Liam tedirgin bir ses çıkardı. "Ben bir hemşireyim. Bunu neden hiç duymadım?" Kokusu utanç gibi gelen bir şeyle hafifçe ekşimişti.

Dr. Ash dudaklarını büzdü. "Pek çok doktor omega biyolojisine önem vermiyor ve Sol'daki araştırmalarımız bile bu alanda ciddi şekilde geri kalmış durumda. Meslektaşlarım ve ben bunu değiştirmeye çalışıyoruz. Ayrıca Atama Hükümeti'nin omega ile ilgili tıbbi araştırma ve tedavileri bastırıldığına inanıyorum."

Liam'ın tüm bunlar için kendini suçlaması fikrinden nefret ediyordum. "Bu senin hatan değil," diye fısıldadım. Elim sıkı ama gözlerindeki gerginlik geçmedi.

"Tedavi nedir?" Gray sordu.

Dr. Ash yumuşak bir gülümsemeyle, "Bunu zaten yapıyorsunuz," dedi. "Westin, son zamanlarda semptomlarının azaldığı zamanlar olduğunu söylemiştin. Bunun nedeni büyük olasılıkla sürekli temas alıyor olman." Tüm adamlarımın bana bir şekilde dokunduğu yerlere bakarken yüz ifadesi neredeyse eğleniyordu.

"Yani çözüm bu mu? Ona mümkün olduğunca çok dokunmamız, strese girmediğinden emin olmamız ve düzenli beslenmesini sağlamamız mı gerekiyor? Bu kolay görünüyor," dedi Bear.

"Omega İsrafi Hastalığı için evet, en iyi tedavi bu. Sentetik omestrojen oluşturmak için bazı çabalar oldu, ancak henüz güvenli bir şey formüle edilmedi. Sizi bir ay içinde tekrar test edeceğiz ve eminim ki seviyeleriniz iyileşmeye devam edecek. Daha ileri doğurganlık testleriyle ilgileniyorsanız sizi bir uzmana yönlendirebilirim."

Teklifini hemen reddetmek istedim. Daha fazla test yaptırma fikri beni dehşete düşürüyordu ve zaten çocuk istemiyordum. Ama sonra... ya benimkiler isterse? Ya çocuk hayalleri varsa ve bu onlara veremeyeceğim başka bir şeyse?

"İki sorun olduğunu söylemiştiniz," dedi Gray, sesi alçak ve yoğun. Dr.

Ash yavaş bir nefes vererek, "Evet," dedi. "OWD kesinlikle semptomlarınızı kötüleştirmiş olsa da birincil neden bu değil. Bunun için boyun tabanınızda küçük bir tümör olduğunu gösteren MR'ınıza bakmamız gerekiyor."

Gray'in eli hemen boynumu bıraktı. Sessizlik odayı ağır bir yük gibi kapladı ve ben donmuş bir şekilde oturdum, beynim doktorun söylediklerini işlemeyi reddediyordu. Bilgisayar ekranındaki MRI'ı görmemiz için açtı ve boynumdaki küçük beyaz bir ovaliği işaret etti.

"Hayır," dedi Gray şiddetle. "Bir hata yaptınız."

"Bunun çok fazla olduğunu biliyorum-" Dr. Ash başladı.

"Belki de ikinci bir görüşe ihtiyacımız vardır," diye homurdandı Bear.

Oda o kadar yoğun yanık ve asit kokularıyla dolmuştu ki zar zor nefes alabiliyordum.

"Neden biz-" Henry boğazını temizledi, sesi gergindi. "Bir dakika dinleyelim."

Dr. Ash nazıkçe, "Bu büyük bir şok ve kulağa korkutucu geldiğini biliyorum," dedi.

Gözlerim yere sabitlenmişti, yanlış hizalanmış bir döşeme parçasından başka bir yere bakamıyordum. Muşamba eğri büğrü döşenmişti.

"Tümörün yerleşimi ve şekline ve ek sağlık sorunları olmadan yıllardır bu semptomlara sahip olmanıza dayanarak, iyi huylu olma ve dolayısıyla metastaz yapmamış olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyoruz. İlk adım tümöre biyopsi yapmak. Bunu gelecek hafta için planlayabiliriz. Bu basit bir ayakta tedavi prosedürü. Biyopsi, tümörün tipini belirlememizi ve bir tedavi planı oluşturmamızı sağlayacak."

"Biyopsiyi daha erken yapmamız gerekmez mi?" Gray hırladı. "Ya yanıyorsan ve kanserse?"

Dr. Ash'in cevabını duymadım. Oda etrafımda dönüyordu ve mide bulandırıcı bir his midemi kemiriyordu. Nefesimi dengede tutmaya çalıştım ama sanki odada yeterince hava yoktu. Parlak ışıklar ve antiseptik koku her şeyi korkunç ve sert yapıyordu. Buradan çıkmam gerekiyordu.

"Şimdilik hepsi bu kadar mı?" Ağzımdan kaçırdım. "Şey-" Dr. Ash söyledi.

Liam ve Henry'nin ellerini bırakarak ayağa kalktım. "Tuvalete gitmem gerekiyor."

"Elbette," dedi. "Sadece bilmeni isterim ki Westin, hala çok umutluyuz..."

"Tamam, teşekkür ederim," dedim ve kapıya yöneldim. Kapı açılır açılmaz koridorda koşmaya başladım. Hastane bir labirent gibiydi ve çıkışı ararken yönümü şaşırmıştım.

"Westin, bebeğim," dedi Bear, yanımda belirerek.

"Beni oraya geri döndürme," dedim, adımlarımı hızlandırırken dosdoğru önüme bakıyordum.

"Ben de buradan kaçmamızı önerecektim ama siz çıkışın tam tersi yöne gidiyorsunuz."

Durdum, yüzümü ona döndüm. "Bana acıyarak bakma." Kollarımı kavuşturdum.

"Ben değilim."

"Ben iyiyim. Hiçbir sorunum yok." Sözlerimin rahatsız edilmeden çıkmasını istiyordum ama sesim çatallaşarak beni ele verdi.

Ayı sadece başını salladı. "Gezintiye çıkmak ister misin?"

Onun bisikletinin arkasında olduğum ve uçuyormuşum gibi hissettiğim anı, ağrıyan uyuşukluğumun bir kısmını sıyrıp geçti. "Evet." Geldiğim yöne doğru bir bakış attım. "Peki ya diğerleri?"

"Onlara haber veririm." Bana dokunacakmış gibi yaklaştı ama ben uzaklaştım.

"Henüz değil," diye fısıldadım. Eğer bana şimdi dokunursa parçalanırdım.

Bear anlamış görünüyordu. "Hadi gidelim buradan bebeğim. Eve dönüp bisikletimi alacağız. Dağlarda Ejderha Kuyruğu adında bir yol okumuştum, gezinti için harika bir yermiş."

Bear'ı hastaneden çıkarken takip ettim, güneşi tenimde zar zor hissediyordum. Taksi yolculuğu boyunca trans halindeydim, nerede olduğumuzu ancak Bear bana kapıyı açtığında fark ettim.

"Hadi," dedi. Sesi çok tatlı, çok şefkatliydi. Ellerimi yumruk yaptım, duygularımdan herhangi birini küçük metal kutudan çıkarmayı reddediyordum. Orada sıkışıp kalmışlardı ve sonsuza dek orada kalacaklardı. Bununla başa çıkmak çok zordu. Mutluluğa, dünyadaki her şeyden çok sevdiğim dört adamla birlikte bir geleceğe çok yaklaşılmıştım ve şimdi hepsi elimden alınacaktı.

Bear elimi tuttu, beni evin içinde dolaştırdı - neyse ki Anne ve ailenin geri kalanı dışarıda görünüyordu - ve bisikletini garajdan çıkardı.

Bear ceketimi giyerken zar zor hissettim. Konuşacakmış gibi ağzını açtı ama sonra fikrini değiştirdi. Onun yerine kaskımı takmadan önce alnımdan öptü.

Bisiklete bindi, elleriyle gidonu kavradı. "Hadi bebeğim," dedi nazikçe. Yüzü kaskıyla kapalıydı ama sesini duyduğumu sandım.

Nefesim kesildi ve gözyaşlarına boğulmak istedim. Gözlerimi sıkarak kapattım ve hislerimi uzaklaştırmayı başarana kadar çenemi sıktım.

Ben kıpırdamayınca Bear, "Fikrini mi değiştirdin? Gitmek zorunda değiliz." dedi.

Başımı salladım. "İstiyorum." Boğazımdaki yumru yüzünden sesim boğuk çıkıyordu.

Beni tekrar sorgulamasına fırsat vermeden motosikletin arkasına tırmandım ve kollarımı ona doladım. Motoru çalıştırmadan önce ellerimi çekiştirerek ona olan bağlılığımı sıkılaştırdı.

Şehirden çıkarken gözlerim odaklanmamıştı. Çok geçmeden dolambaçlı bir yoldan dağlara doğru tırmanmaya başladık. Çiçekler yolun kenarını süslüyordu; sarılar ve pembeler gökyüzüne doğru uzanan çam ağaçlarıyla bir tezat oluşturuyordu. İçime çektim ve koku bana Gri'yi hatırlattı. Metal kutumda küçük bir çatlak oluşurken Ayı'ya sarıldım, duygularım içeri sızdı. Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı ve sanki baraj patladı. Göğsümden boğuk hıçkırıklar döküldü ve gözyaşlarım yanaklarımı ıslattı. Bear hızla yoldan çekildi, kaskını çıkarmadan önce motoru durdurdu ve bana doğru döndü. Kaskı yüzümden indirdi ve beni göğsüne doğru çekti.

"İşte böyle bebeğim, bırak çıksın."

Bu beni daha çok ağlattı. Tüm bunların acısı ve ıstırabı beni içine çekti. Başından beri biliyordum, kırılmışım ve iyileşmeyecektim. Ve şimdi dünyanın en iyi dört adamını cehennemime sürüklemişim.

"Bunu yapamam," diye hıçkırdım.

Bear bana sarıldı, ben onun kollarında parçalanırken sıkı tutuşu hiç değişmedi. Zamanın bir anlamı kalmamıştı. Benim için gerçek olan tek şey kollarının verdiği his, deri ve viski kokusuydu. Yüzümü boğazına gömdüm ve burnumu teninde gezdirdim. Gömleği gözyaşlarımdan sıırıslıkm olmuştu ve bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyordum. Dünya sona eriyordu.

Bitiyormuş gibi hissettim.

Kendime hayal kurma izni verdiğim nadir görüntüler -sürümün ve benim birlikte mutlu ve sağlıklı olduğumuzu gösteren resim- gözlerimin önünden kayboldu.

Sonunda gözyaşlarım göğsümü boş bırakarak akıp gitti. Yüzümü Bear'ın göğsünden çektim ve ilk kez nerede olduğumuzu fark ettim.

"Burası çok güzel." Küçük bir şelaleyle son bulan bir nehrin üzerindeydik ve yapraklar parlak yeşil yapraklarla kaplıydı. "Eminim sonbaharda burası muhteşemdir."

"O zaman geri gelmemiz gerekecek," dedi Bear huysuzca.

Tam zamanında ona baktım ve yanağındaki bir damla yaşı sildiğini gördüm. "Seni ağlarken görmekten nefret ediyorum," dedi huysuzca.

İki elimle yüzünü kavradım ve başparmaklarımı teninde gezdirdim. Birbirimizin gözlerinin içine bakarken dudağım titredi. Göğsünde bir mırıltı başladı. Biraz gergin ve kırıkta ama yine de içime işledi.

"Bununla birlikte yüzleşeceğiz," dedi Bear. "Hepimiz."

"Muhtemelen şu anda benden memnun değillerdir." Gözlerimi kapattım. Az önce hastanede tepki vermişim. Yıllarca sorunlarımdan kaçtıktan sonra, koşmam *gereken* bir sürüm olduğunu unutmuşum.

"Kızmayacaklar, bebeğim. Kızarlarsa da bana kızabilirler. Ama sen nasıl tepki vermen gerekiyorsa öyle tepki vereceksin."

Şakaklarımı ovuşturdum. Baş ağrısı hızla artıyordu. Ağrıma bir tümörün neden olduğunun farkına varmak vücuduma buz gibi yayıldı. Bear'ın eli boynumun arkasında nazikçe bana masaj yapıyordu.

"Hadi seni geri götürelim." Bear kasklarımızı tekrar taktı ama siperliklerimizi indirmeden önce onun elini tuttum.

"*Tümör* kelimesini söyledi, değil mi?" Bear zorlukla yutkunarak başını salladı.

Başımı salladım ve vizörü kırmızı, şiş gözlerimin üzerine indirdim. Tümör kelimesi tüm yolculuk boyunca kafamın içinde korkunç bir koro gibi çınladı ve kaderimi müjdeledi.

WESTIN

LY a n a ş t ı ğ ı m ı z d a Liam, Gray ve Henry konukevinin dışında bekliyorlardı. Hastanede verdiğim çocukça tepkiden dolayı utancım daha da artmıştı. Onların yargılayıcı bakışlarını bekledim ama hiç gelmediler. Bisikletten indiğim anda Gray oradaydı, beni kollarına almadan önce kaskımı çıkardı. Kendimi ona sardım, kokusunu içime çekebildiğim kadar çektim, kokunun hüznle karışık ve acı olduğunu umursamadım. İçimde bir yuva kurma dürtüsü vardı ve parmaklarım onun tişörtünü çıkarmak için kaşınıyordu.

onun kokusunu üzerime çekmek istiyorum.

Gray beni içeri taşıdı ve kanepeye oturttu, ben de ona yaslandım. Henry ve Liam yanımıza sıkıştılar ve Bear bir koltuğu yanımıza çekti. Liam yüzümü avuçladı, başparmağını gözümün altında gezdirdi ve ağladığımı belli olduğunu biliyordum.

Sessizlik benim için çok fazlaydı ve beni bir şeyler söylemeye zorluyordu. "Gittiğim için özür dilerim," diye fısıldadım.

Henry parmaklarını benimkilere doladı ve elimi rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Sorun yok, sevgilim."

Hâlâ sessiz olan Gray ve Liam'a baktım. "Delirdin mi sen?"

Liam sanki bir sisin içinden çıkıyormuş gibi gözlerini kırptırdı. "Hayır, tatlım. Ben sadece... Keşke senin yanında olacağımıza güvenebilseydin."

Sözlerindeki acıyla göğsüm sıkışmıştı. Onu incitmiş olmaktan nefret ediyordum. "Biliyorum," dedim. "Sadece panikledim."

Gray'in eli başımın arkasına gitti ve beni göğsüne çekti. Sesi alçaktı, dudakları kulağıma yapışmıştı ve sözleri sadece benim içindi. "Sana nasıl davrandığımdan sonra bunu sormayı hak etmediğimi biliyorum ama lütfen bizi dışlama. Yalnız değilsin."

Göğsüne doğru başımı salladım. "Deneyeceğim. Kaçmaya ve her şeyi görmezden gelmeye alışkınım."

Bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Doktor biyopsi hakkında bir şeyler söylemişti.

"Dr. Ash başka ne dedi?" Ben sordum. "Mesela, bundan sonra ne olacak?"

Eğer bu kadar aptal olmasaydın ve kaçmasaydın, bunu kendin de bilirdin. Kafamın içindeki çirkin ses yanaklarımı yaktı.

"Siz olmadan daha fazla ayrıntı konuşmak istemedi," dedi Liam. "Bu yüzden başka bir randevu alıp daha fazla bilgi alacağız. Eğer senin için de uygunsa biyopsiyi yarından sonraki güne aldık. Olmazsa değiştirebiliriz."

"Sorun değil." Dr. Ash'in ben olmadan sağlığım hakkında konuşmak istememesini takdir ediyordum ama daha fazla randevu için hastaneye geri dönmek zorunda kalacağım düşüncesi göğsümü daraltıyordu. Bir yanım Liam'dan bunu benim yerime halletmesini istemek istiyordu ama bunun ne ona ne de bana haksızlık olacağını biliyordum. Bu benim bedenimdi ve olanlarla yüzleşmem gerekiyordu. "Biyopsiyle ne ilgisi var?"

Liam elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirerek, "Ayakta yapılan bir işlem," dedi. "Boynunuzu uyuşturacaklar ve onları yönlendirmek için ultrason kullanacaklar. Buna iğne biyopsisi deniyor, yani tümörden küçük bir parça alacaklar. Bu sayede tümörün tipini belirleyebilecekler. Patoloji sonuçları geldiğinde, ameliyat veya tedavi açısından neye ihtiyacınız olduğunu bilecekler. Zararsız olma ve ameliyatla alınma ihtimali var. *İyi bir şans.*"

Söylemediği sözler havada asılı kaldı - zararsız olmama ihtimali de vardı. Parmaklarımı Gray'in gömleğinde dolaştırdım, ne yaptığının farkında bile değildim. Geçtiğimiz yıl semptomlarımın beni yatağa hapsettiği pek çok an olmuştu. Karanlık yatak odamda yatarken ölmeyi düşünmüştüm. Hayatımın kısa süreceğini kabul ettiğimi sanıyordum ama etrafım adamlarımla çevriliyken hayata olabildiğince tutunmak istedim.

"Şu anda neye ihtiyacın var, sevgilim?" Henry sordu.

Sesindeki şefkat, metal kutudaki bir başka çatlaktı ve günün ağırlığının beni ezmesine izin veriyordu. Gözyaşları yeniden gözlerime hücum etmek üzereydi ve onları geri itmek için gözlerimi kırdım.

Omega'mın istediği şey, erkeklerimin soyunup benimle yatağa girmeleriydi. Tenlerinin tenimde, kıyafetlerinin yuvamda olmasını ve kokularının her şeyi doyurmasını istiyordum. Ama bu çok fazla şey istemek gibi geldi, ben de omuz silktim. Hiçbir şey istemeseydim, hayal kırıklığına uğramazdım.

Gray'in boğazından çıkan bir hırıltı beni sıçrattı. Çenemi kavradı, yüzümü ona doğru eğdi, böylece sert bakışlarıyla karşılaşmak zorunda kaldım.

"Öyle bir şey yok. İyi bir kız olacaksın ve bize ne istediğini söyleyeceksin, biz de seni gecenin geri kalanında şımartacağız."

"Sadece gecenin geri kalanında mı?" Alaycı sözlerimle kendimi şaşırttım. İçimde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum ama Gray'le ilgili bir şey bunu ortaya çıkarmıştı.

Dudaklarının köşesi seğırdi. "Her zaman şımartılmak mı istiyorsun?"

"Belki." Cevabımın bir şaka olması gerekiyordu, ancak kelime neredeyse fısıltıyla çıktı ve kulağa çok ciddi geliyordu.

"Güzel," dedi Gray basitçe. "Şimdi söyle bana."

Bakışları hipnotize ediciydi, kelimelerimi yüzeye çıkmaya zorluyordu. "Yuvamı istiyorum. Ve hepinizin içinde olmasını."

Gray ayağa kalkmadan önce kendimi sorgulamama fırsat vermedi, yatak odasına doğru yürürken beni kollarının arasına aldı. Liam onun için kapıyı açtı ve sonra hep birlikte yatağa girdik.

Henry tek kelime etmeden gömleğini çıkardı ve bana uzattı. Ateşim varken onun da aynı şeyi yaptığına dair belli belirsiz bir anı zihnimin kenarlarını çekiştirdi. Göğsüme bastırdım, kakule ve çiçek kokusunu içime çektim. Alfalar tepkilerimi görünce, kollarım gömlekleriyle dolana kadar hızla soyundular. Onları yatağın etrafına dizdim ve sonra Henry'nin kucağına süründüm. Eli gömleğimin altına girdi, teni benimkine değecek kadar sıcaktı.

Adamlarımın alçak sesleri etrafımı sararken gözlerim kapandı. Televizyonda en sevdiğim program olan İngiliz yemek yarışmasını açtılar ve paket servis siparişi verdiler. Aklım dün geceki tarot falına gitti. O zamandan bu yana sanki bir ömür geçmiş gibiydi. Bir tarafta uğursuz enerjisiyle uğursuz Kule, diğer tarafta umut ve iyimserliğiyle Yıldız tepemde belirliyordu. Bir yol ayrımında olduğumu hissediyordum ama her yol karanlıkla kaplıydı. Kesin olarak bildiğim tek şey, benim için ne anlama gelirse gelsin, adamlarımı karanlığa sürüklemeyeceğimdi.

Zaten hiçbir zaman mutlu bir hayat beklemedim.

WESTIN

T Uyandığında oda karanlıktı. Tüm adamlarım uyuyordu, sessizliği bozan tek ses yumuşak nefes alışlarıydı.

Olabildiğince hareketsiz uzandım, bu anın tadını çıkarmak istiyordum. Dünkü cehennemden sonra, sanki evren benden özür diliyor, bunun için uyanık kalabilmem için şefkatli bir elini yüzüme sürüyordu.

Yatak hepimizi rahatça sığdırmak için çok küçüktü ama benim için sıkışık pozisyonlarına katlanmışlardı. Gray sırtımdaydı, bir başkasının kolu kalçamda asılıydı ve Henry'nin yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Sıcaklıkları ve kokuları tenime işliyor, beni işaretliyordu. Her gün böyle uyandığımı hayal etmekten kendimi alıkoyamıyordum ama tenimde onların kalıcı bağ izleri vardı. Sabahın erken saatlerindeki bir şey fantezimde kaybolmamı kolaylaştırıyor, zihnimin arkasında *tehlike* çılgınlıkları atan sesi görmezden gelmemi kolaylaştırıyordu. Mutlu bir gelecek hayal etmeme ne kadar izin verirsem, her şeyin elimden alınması o kadar acı verici olurdu.

Henry'nin gözleri fıldır fıldır açıldı ve uykulu bir şekilde gülümsedi. "Günaydın, güzelim." Sesi uyku yüzünden pürüzlüydü.

"Günaydın." Çenesini kavradım ve başparmağımı çenesinde gezdirdim. "Daha çok erken," diye mırıldandı. "Uyumaya devam etmelisin." "Tamam," dedim, eğilip burnumu onunkine sürtmek için.

"Annem muhtemelen bugün bizi davet edecek," dedi uykulu bir sesle. "Gitmek zorunda değiliz. Ne istersen yaparız."

"Gidip onu görmeliyiz." Anne coşkuluydu ve belki biraz zorlayıcıydı ama varlığı güneş ışığı gibiydi.

Gray'in kolları belime dolandı ve yüzünü saçlarıma gömerek inledi. Uyanıp uyanmayacağını görmek için bekledim ama sonra kolları gevşedi ve nefes alış veriş i düzleşti. Gözleri kapanırken dudaklarım Henry'nin dudaklarında gezindi.

Ve sonra yine uyanık olan tek kişi bendim. Uyku beni çekiştiriyordu ama ben direndim, sessizlikte mümkün olduğunca fazla zaman geçirmek istiyordum. Güneş doğduğunda, yaklaşan biyopsim ve gelecekle ilgili kendi korkularıyla yüzleşmek zorunda kalacaktım. Ama şimdilik, çocuklarımla birlikte mükemmel balonumda sıcacıktım.

KAPIDAN GIRDİĞİM ANDA ANNE'İN KOLLARI BENİ SARDI.

"Tatlım, çok üzgünüm," dedi beni sıkıca sararak. Kokusu hafif ve çiçeksi, vücudu benimkine karşı yumuşaktı. Boğazımdaki sıkışıklığı bastırmak için yutkundum. Sarılması bana annemi hatırlattı ve her şeyden çok onun burada benimle olmasını diledim. Duygularımı ondan ve babamlardan saklamak zorunda kalmazdım. Kaygısız, hassas kızları yıllar önce ortadan kaybolmuştu ama son zamanlarda onu anımsadığım anlar oldu.

"Teşekkür ederim," dedim. "Beni Dr. Ash'e bağladığınız için de teşekkürler."

Anne geri çekildi ve yüzümü kavradı. "Elbette. *Bir şeye* ihtiyacın olursa bize haber ver yeter. Senin için buradayız."

Gitmeme izin vermeden önce yanağımı hafifçe okşadı. "Hepimiz için öğle yemeği hazırladım. Ev yapımı pizza sever misin? Omegalar için iyi olan yiyeceklere bakmaya çalıştım ama pek bir şey bulamadım, bu yüzden çoğu insanın pizza sevdiğini düşündüm."

"Kulağa harika geliyor," dedim, düşünceliliği karşısında duygulanmıştım.

Henry'nin göğsü sırtıma bastırdı ve kollarını bana doladı. Ona doğru gevşediğimde bir anda kendimi daha rahatlamış hissettim. Derin nefes alıp kokusunu yakalamaya çalıştım ve tatlı ve çiçeksi bir şeyin etrafımda dönmesiyle ödüllendirildim.

"Babam nerede?" diye sordu.

"Geldim," dedi George, elinde iki büyük market poşetiyle odaya girerken. "*Birisi* yeterince içecek seçeneğimiz olmadığına ısrar etti."

Henry'nin babasına ne kadar çok benzediğini bir kez daha fark ettim. George'un koyu kahverengi saçları Anne'in sarı bukleleriyle tezat oluşturuyordu. Sakalında gümüş rengi çizgiler vardı ve düğmeli ceketini geniş göğsünün üzerinde uzanıyordu.

Kocasını poşetlerden soda, bira, kombucha ve pembe limonata çıkarırken Anne, "Herkesin neyi sevdiğini bilmiyorum," diye itiraz etti. Kocasını ona sadece iyi huylu bir gülümseme verdi ve yanağından öptü. Anne onun dokunuşuyla eridi. Anne, George'un sakini tavrına karşı bir fişek gibiydi ama aralarında bariz bir sevgi vardı. Onlarca yıl aynı insanla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim.

"Hepimizi burada ağırladığınız için gerçekten minnettarım," dedim. "Lütfen bizim için zahmete girmeyin."

"Çok tatlısın ve hiç sorun değil," dedi Anne, endişelerimi elinin tersiyle iterek.

George, "Bu ona misafirhane için bir şeyler almak için bir bahane verdi," dedi. "Eve geldiğimde her gün yeni bir kanepe ya da lambayla karşılaşmamak beni rahatlatıyor."

"Ofise gitmeyi bıraksaydın, yeni şeyler almamı engellemek için burada olurdun," dedi Anne, ama ses tonunda keskinlik yoktu.

"Her gün ofise gitmiyorum," diye homurdandı George.

Henry kıkırdadı, nefesi saçlarımda geziniyordu. "Babam geçen yıl emekli oldu," diye açıkladı.

"Sözde," dedi Anne gözlerini devirerek.

George oflayıp pufladı ve onu öpmek için kendine çekti. "Sanki geçen gün hastaneye gitmemişsin gibi."

Anne, "O Elizabeth'le öğle yemeği yemek içindi," diye itiraz etti.

"Birden fazla hasta konsültasyonu içeren beş saatlik bir öğle yemeği mi?" George kaşlarını kaldırarak sordu.

Henry yanağını öpebilmek için saçımı önümden çekti. Dudakları tenime karşı yumuşak ve şefkatliydi ve daha fazlasını istememe neden oldu. "Onları kendi hallerine bırakalım." Sesi kulağıma karşı alçaktı.

"Öğle yemeğine yardım etmemiz gerekmiyor mu?" Beni mutfaktan çıkarmaya başladığında sordum.

"Kesinlikle olmaz," diye arkamızdan seslendi Anne. "Ayrıca, hemen hemen her şey hazır."

Henry yemek odasında benim için bir sandalye çekti ve ben de onun bu centilmence hareketi karşısında gülümsemekten kendimi alamadım. Buraya geldiğimiz için minnettardım.

Bugün. Şimdiye kadar, beni kafamdan uzaklaştırmak için mükemmel bir dikkat dağıtıcı olmuştu. Evin kendisi muhteşemdi -yemek odası koyu renkli ahşap lambri ve çiçek desenli duvar kâğıtlarıyla kaplıydı- ama göğsümdeki acıyı dindiren şey içindeki insanların sıcaklığıydı. Ailenin olması gerektiği gibi hissettiriyordu.

Diğer arkadaşlarım da masada bize katıldı. Gray, Liam oraya gelmeden hemen önce yanımdaki koltuğu kaptı. Liam ona ters ters baktı ve korkunç bir an için kavga edeceklerini düşündüm. Liam karşımdaki koltuğa oturduğunda rahat bir nefes aldım. Henry elimin arkasını okşadı ve parmaklarımı onun tenine batırdığımı fark ettim. Elimi bıraktım ve ona özür dileyen bir bakış attım.

Henry yakınımaya eğildi, burnu yüzümde gezindi. "Merak etme güzelim. Bear ve benim bir planımız var." Geri çekildi ve ben de kaşlarımı kaldırdım. Küçük gülümsemesi bana şu anda başka bir şey söylemeyeceğini anlatıyordu ama Bear'la ne planladıklarını bilmek istiyordum. Liam ve Gray'in arasını düzeltmek için her şeyi denemeye hazırdım.

George ve Anne birkaç ev yapımı pizza getirip önümüzdeki masaya koydular. Ağzım sulandı ve MR sonuçlarını aldığımdan beri ilk kez acıktığımı hissettim.

"Babama pizza fırınına yaktırdın mı?" Henry sordu.

"Biraz rüşvet vermek gerekti," dedi Anne, masanın başına oturarak. "Herkes, lütfen kendine yardım etsin."

Gray eğildi ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ne istiyorsun prenses?"

"Bir dilim margherita deneyeceğim," dedim.

"Sadece bir tane mi?" diye sordu, onaylamadığı ses tonundan belliydi. "En azından başlangıç için."

Başıyla onayladı, kendisi servis etmeden önce bana bir dilim getirdi.

Koluna doğru eğildim. "Teşekkür ederim." Gray benimle böyle ilgilenmekten hoşlanıyordu ve ben de bunu yapmasına izin vermeyi öğreniyordum.

Şöyle bir baktım ve Anne'in beni izlediğini gördüm. Çabucak gülümsedi ve gözlerini kaçırdı. Henry'nin ailesinin daha önce bir sürünün etrafında olup olmadığını merak ettim. Bunun tuhaf olduğunu mu düşünüyorlardı? Oğullarının bir sürüye katılmasına kızmışlar mıydı? Çok nazik ve misafirperverlerdi ama Sol'da bile betaların alfa ve omegalarından hâlâ oldukça ayrı tutulduğunu hissediyordum. Henry'ye bunu sormam gerekiyordu. Anne'i herhangi bir şekilde üzme fikrinden zaten nefret ediyordum.

"Gizemli kanunsuz hakkındaki son gelişmeleri hepiniz duyduunuz mu?" George iki büyük dilim pepperoni alırken sordu. "Bu sabah başka bir ifşaat daha çıktı."

Anti-alfa kanunsuzunu tamamen unutmuşum. Marshall Whiteburn hakkındaki raporu hiç okumamıştım. "Bu kimin hakkındaydı?" diye sordum.

"Bir doktor," dedi George. "Dr. Bishop, sanırım."

Dondum kaldım, adını duyunca içimi buz gibi bir ürperti kapladı. Ellerini neredeyse üzerimde hissedebiliyordum - ne kadar soğuk olduklarını, acı çektiğimi görmekten ne kadar mutlu olduğunu.

"Hapiste değil mi?" Sesimi eşit tutmaya çalışarak sordum. "Ne yazık ki hayır," dedi Gray. "Her ne kadar bu rapor yeterli olsa da dava açmalarını sağlamak için."

Bana ve arkadaşlarıma yaptıklarından sonra Dr. Bishop'un dışarıda olduğuna inanamıyordum. Bu düşünce beni hasta ediyordu. Hapiste olduğunu sanıyordum ama şimdi fark ettim ki bunu hiç araştırmamışım. Cat, İttifak'ın Atama Hükümeti'ni devirmesinden hemen sonra ölmüştü, bu yüzden aylar boyunca bir sis içindeydim. Her kötü şeyi engelleme kararlılığım şimdi beni ısırmak için geri dönüyordu.

Gray bana endişeli bir bakış fırlattı ve ben de duygularımın girdabını çabucak maskeleyerek endişelenmemiş bir ifade takındım.

Anne ürpererek, "Bu sabah raporun sadece yarısını okudum ve durmak zorunda kaldım çünkü çok korkunçtu," dedi.

"Neden ilk başta dava açılmadı?" Ben sordum.

Henry, "Atama Akademisi'ndeki tüm kayıtları yaktılar - tüm bodrum ateşe verildi - bu yüzden herkesin ne yaptığına dair kanıt bulmak zordu," dedi.

İçimde öfke dalgaları yükseldi. "Peki ya *bizim* kanıtımız? Omega tanıklıklarını bile istediler mi?"

Henry'nin yüzündeki ifade bana bilmem gereken her şeyi anlattı ve bu yeni hükümete karşı derin bir ihanet duygusuna kapıldım. Tüm bu alfaların özgür kalmasına nasıl izin verebilmişlerdi?

Henry yumuşak bir sesle, "Biliyorum, sevgilim," dedi.

Masa sessizdi ve herkesin bana baktığını fark ettim, kaşları acıma duygusuyla çatılmıştı.

Kahretsın.

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Bu kanunsuzun en azından bir şeyler yapıyor olmasına sevindim." Parlak tonum kendi kulaklarımda yanlış çınladı.

"Tatlım, bu konuyu açtığımız için özür dilerim," dedi Anne, George'a ters ters bakarak. "O doktoru tanıyor muydun?"

"Anne," dedi Henry sert bir sesle.

Yine garip bir sessizlik oldu. Kalbim çarpıyordu ve kendimi garip bir şekilde savunmasız ve utanmış hissediyordum. Raporda adımın geçtiğinden şüpheliydim ama herkesin başımıza gelenleri okuyabilmesinden nefret ediyordum. Bilginin dışarıda olması gerektiğini biliyordum ama unutmak için çok çalışmışım.

Bear'ın gözlerini yakaladım, bir ipucu alıp konuyu değiştireceğini umuyordum ama kilometrelerce uzaktaymış gibi görünüyordu. Sanırım bu bana bağlıydı.

Derin bir nefes aldım ve Anne'e döndüm. "Sen ve George nasıl tanıştınız?"

Konunun değişmesinden hafifçe irkilmiş görünüyordu ama sonra genişçe gülümsedi. "Oh, okulda tanıştık. Kısa bir süre hukuk okuma fikriyle oynadım. Hukuka giriş dersine girdim ve tüm dönem boyunca bana tek kelime etmeyen, yumuşak dilli bir adamın yanına oturtuldu. Sevimli olduğunu düşünmüştüm ama genelde daha dışa dönük erkekleri tercih ederdim. Dersin son günü sonunda cesaretini toplayıp bana çıkma teklif etti."

"Ve beni geri çevirdi," dedi George, koltuğunda arkasına yaslanıp kollarını kavuşturarak.

"Bekle, gerçekten mi?" diye sordum. Sinirlerim yatışmaya başladı.

"Ah, evet. Gözümü futbol takımının oyun kurucusuna dikmişim." Anne sanki önemli bir şey değilmiş gibi elini salladı.

"Ve onu yakaladı," dedi George kaşlarını çatarak.

Anne, "İnanır mısınız, o zamanlar oldukça afet biriydim," dedi.

Buna inanmak o kadar da zor değildi. Anne sarı saçları, kıvrımlı vücudu ve yumuşak gülme çizgileriyle orta yaşına rağmen hâlâ ıslıl ıslıldı.

George elinin tersini öperek, "Hâlâ afet gibisin," dedi. Onların tatlılığı karşısında içim eridi.

"Oyun kurucu ve ben birkaç sallantılı ay boyunca birlikteydik," diye devam etti. "İlkbaharda beni aldattığını öğrendiğimde her şey çöktü ve yandı."

"Yakmak doğru," dedi Henry sırtarak.

"Benim küçük kundakçım," diye ekledi George.

Anne gözlerini devirdi. "Abartmayı bırak. Sadece odasında bulduğum diğer kadının iç çamaşırını ateşe verdim. Geri kalanı benim suçum değil.

eşyaları alevler içinde kaldı."

"Çünkü bütün giysilerini yerde bir yığın halinde bırakmıştın," dedi George. "Detaylar önemli değil. Her neyse, George beni yerde yatarken yakaladı.

yurttan ayrıl-"

"Suç mahallinden kaçmak," dedi Henry.

Anne oğlunun yorumunu duymazdan geldi. "Bir şeylerin ters gittiğini anladı ve beni yurttaki odasına davet etti. Sonunda ona her şeyi anlattım. Bir erkeğin beni aldatmasına çok öfkelenmişti."

George, "Sanırım alfalar sanıldığı kadar iyi değiller," dedi. Sonra yüzünü buruşturarak masadakilere baktı. "Alınma ama."

"Hayır, çoğu işe yaramaz," dedim ve Gray bacağımı sıkarken bir gıcırta çıkardım. "Sonra ne oldu?"

"Eski karım beni yangını başlatmakla suçladı ama George benim şahidim oldu.

Kurallara uyma konusunda çok titiz olduğu için bu da bir şey ifade ediyor." "Tanıdığım başka birine benziyor," dedim Henry'ye bakarak.

"Bana kesinlikle kaçırdığım şeyleri gösterdi. Sessiz erkeklerin de erdemleri olduğunu öğrendim," diyor Anne.

Henry, "Anne, lütfen böyle söyleme," diye inledi.

"Neden olmasın?" Anne gözlerinde bir parıltıyla sordu. "Westin'in bilmediği bir şey değil ki."

Cinsel imalara güldüğümde yanaklarım kızardı.

George boğazını temizledi ve yanaklarında bir kızarıklık yakaladığımı sandım. "Evet, gerisi tarih oldu."

"Bu çok tatlı," dedim.

Gray beni dürttü. "Ye prenses."

Gözlerimi devirdim ama inanılmaz olan pizzamdan bir ısırık aldım. Çabucak bitirdim ve Gray tabağıma bir parça daha koyarken gülümsedi.

Ön kapı çarparak açıldığında sıçradım.

"Kutlama yapmayacağımızı duydum," diye bağırdı Rose fuayeden. "Ben hazırım lan."

"Ah canım," dedi Anne, endişeli bakışlarını bana çevirerek. "Rose bugün biraz *keyifsiz*. Çok bunalırsan seni anlarım. Omegaların çekingen olduklarını ve çok fazla huzur ve sessizliğe ihtiyaç duyduklarını biliyorum."

Gülmemek için dudağımı ısırdım. Masanın karşısındaki Bear'a bakma hatasını yaptım, o da gülmemek için yumruğunu ağzına bastırdı. Liam yüzünü iki elinin arasına gömdü ve Henry annesine kuşkulu bir bakış attı.

"Peki bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Bir makalede okumuştum," dedi Anne. Tekrar bana döndü. "Bir battaniye seni daha rahat ettirir mi?"

Gülme, gülme, gülme. Beni rahat ettirmek için bu kadar uğraşan bu kadına kendini kötü hissettirmeyecektim.

"Söz veriyorum iyiyim," dedim ve masanın öbür ucuna uzanıp elini tuttum. Ayağa kalkmadan önce elimi sıkarak gülümsedi. "Ne olduğuna baksam iyi olacak.

Rose'un ihtiyacı var." Mutfaktan yüksek bir çarpma sesi ve küfürler geliyordu.

Anne odadan çıktığında, Bear kahkahalarla gülmeye başladı. Ona pis bir bakış attım ama o hiç oralı olmadı. Liam gözlerindeki yaşları silerek masaya geri döndü. "Ona disko gecesinde paten kayarken çekilmiş bir videonu göstermeliyiz," diye homurdandı.

"Keşke bir tane olsaydı," diye karşılık verdim, saçlarımı omzumun üzerinden savurarak. Liam sırtıttı. "Keşke. Oh bekle, benim *birden fazla* var."

Öfkeyle ayağa kalktım. "Omega'nın senden uzakta biraz huzurlu zamana ihtiyacı var."

Henry gitmemi engellemek için elimi tuttu. Ona göz kırptım. "Sadece tuvalete gidiyorum."

Banyodan sonra Rose'a merhaba demek için mutfığa yöneldim. Anne'i, tekilayı blender'a dolduran üzgün kızının başında telaşlı telaşlı dolaşırken buldum.

"Margarita?" Ben sordum.

Rose arkasını döndü, beni görünce öfkeli ifadesi yumuşadı. "Kötü bir gün geçirdiğini duydum, o yüzden erzak getirdim."

"Görünüşe göre sen de boktan bir gün geçiriyorsun." Karıştırıcıda ne kadar tekila olduğunu görünce kaşlarımı kaldırdım.

"Bu günün sonunda kim daha da boktan bir gün geçirecek biliyor musun? Lanet olası kocam." Rose tekrar blender'a döndü ve çalıştırmadan önce kapağını kapattı.

Anne, perişan haldeki kızına bir kez daha bakıp mutfaktan çıkmadan önce kolumu sıktı.

"Annem gerginlikten hoşlanmaz," diye açıkladı Rose blender kapandıktan sonra. Karışım tezgahın üzerindeki donmuş çileklerden dolayı parlak kırmızıya dönmüştü. Margaritadan daha çok sevdiğim tek şey çilekli margaritaydı.

"Sorun nedir?" Dolu bardağı ondan alarak sordum.

Burnunu çekti ve bir bardak daha doldurdu. "Luke son zamanlarda bu davayla çok meşguldü ve birbirimizi çok az görebildik. Geçen gece sen fuara gittiğinde, nihayet akşam yemeği için eve gelmişti. Harika bir akşam geçirdik ve sonra yatağa gittiğimizde onu emdim."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Döndüğümde kapı aralığında Henry'yi gördüm, aceleyle geri çekilirken yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı.

Rose sadece gözlerini devirdi. "Her neyse, daha sonra *uyuyakaldı*. Hiçbir karşılık beklemeden."

"Siktir et," dedim içkimden büyük bir yudum alarak.

"Bir keresinde mazur görülebilirdim," diye devam etti Rose. "Ama sonra dün gece *yine* oldu."

"Ne?" Nefes nefese kaldım.

"Siz omegalar, bir sürüye sahip olmak konusunda doğru bir fikre sahipsiniz, böylece onlardan biri sizi hayal kırıklığına uğrattığında, yerine geçecek başka bir sürünüz olur."

Dudaklarım onun sürü hayatını tanımlamasıyla kıvrıldı, yine de... haksız değildi.

"Bunu ona söyledin mi?" Ben sordum.

"Bir kez uyudu mu, hiçbir şey onu uyandıramaz. Birisi odamıza silahlarla girebilir ve adamın hiçbir şeyden haberi olmaz, bu gerçek bir rahatlık. Bu sabah ben uyanmadan gitmiş, ben de isteyken ona küçük bir video göndermeye karar verdim."

"Neydi o?"

"Ben, kendimi tatmin ediyordum, bana bunu telafi edene kadar hiçbir şey alamayacağına dair bir notla birlikte."

"Lanet olsun kızım," dedim. "İzledi mi?"

"Sanırım öyle, çünkü beni yaklaşık sekiz kez aradı." Şimdi Rose'un yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. "Cevap vermemem çok kötü."

"Margaritalar çok mantıklı geliyor," dedim.

"Evet. Bu bizim kutlamamız değil. Bu arada tümörün için üzgünüm."

Sanki orgazm olmamakla aynı şeymiş gibi umursamaz bir tavırla bunu söylemesi dudaklarımın gülümsemesine neden oldu. Adamlarım haberi duyduğumuzdan beri bana camdan yapılmışım gibi davranıyorlardı ve şımartılmak umurumda olmasa da, birinin bana normalmişim gibi davranması güzeldi.

Bardağımı kaldırdım. "Kutlamamıza."

"BU KADAR ÇOK İÇMELİ MİSİN?" HENRY OTURDUĞU YERDEN SORDU kanepede yanımda. Üçüncü margaritama benim hoşuma gitmeyecek kadar yakından baktı ve ben de içkiyi sahiplenerek sıkıca kavradım.

"Elinden almaya çalış ve ne olduğunu göreceksin." Ona dik dik baktım. Güzel mavi gözleri benimkilerle buluştu. Beni içine çekti, hipnotize etti ve kızgın olmam gerektiğini unuttum. Bunun yerine öne doğru eğildim ve onu öptüm, dudaklarım onunkilere yapıştı.

"Eğer vereceğin ceza buysa, beni de say." Bear karşıımızdaki kanepeye uzandı.

Henry'den uzaklaştım, abartılı bir yudum alırken gözlerimi onunkilere kilitledim. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Pekala, sen kazandın, sevgilim."

Sırıttım, koltuk minderlerine gömülürken kendimden çok memnun hissediyordum. Göğsüm dolu hissediyordum, alkolün neden olduğu rahatlama tüm endişelerimin zihnimin kenarlarında kaybolmasına neden oluyordu.

"Vay canına, gergin Henry'yi rahatlatmışsın," dedi Rose şezlongdaki yerinden, gözlerini kocaman açarak. "Bunu hiç yapamamıştım."

"İşin sırrı, seks ve oral seks gibi uygun kaldıraçlara sahip olmaktır," dedim gururla.

"Eww!" Rose bağırarak içkisini kot pantolonuna bulaştırdı.

Henry'nin yanakları kıpkırmızıydı ama "Daha önce duymak zorunda kaldığım şey için sana hizmet ediyor," dedi.

Rose onu tersledi.

Liam elinde bir tabak peynire bulanmış fajita sebzeli tavuk nachos ile yanıma oturdu. Ağzım sulanmaya başladı.

"Margaritalarınızı kesmeyeceğim," dedi. "Ama yemek yiyeceksiniz."

Anne kafasını oturma odasına doğru uzattı. "Herkes yetecek kadar var. Akşam yemeğinde Taco Salısı yaparız diye düşünmüştüm. Aslında nacho salısı da olabilir ama o aynı tınıyı vermiyor. Eğer farklı bir şey istersen Westin, bana haber ver yeter, tatlım."

"Hayır, bu harika görünüyor," dedim, ne kadar nazik davrandığını görünce kalbim yeniden sızladı.

Liam beni bir lokma daha yiyemeyecek kadar doyurana kadar besledi. Gözlerim yavaşça kapanırken kendimi onun omzuna yaslanmış buldum. Biri içkimi elimden aldı ve başka bir kol beni sardı.

"Margaritam," diye sızlandım.

Kısık bir kıkırdama bana ulaştı. "Hadi," dedi Bear, beni göğsüne yakın tutarak. "Sessiz, kırılgan omega'mızı yatağā götürmeliyiz."

LIAM

I Westin'i götürdükleri kapıya sanki onu irade gücümle çağırabilecekmişim gibi baktım. Biyopsi için yaklaşık yirmi dakika önce ayrılmıştı. Hastane personeli, Westin'in odasına giremeyeceğimiz konusunda kararlıydı.

Enfeksiyon riskini artıracığı konusunda ısrar ettiler. Haklı olduklarını biliyordum ama bundan nefret ediyordum. Omega'mın bu süreçte yalnız kalacağı düşüncesi kalbimi sıkıştırıyordu. Orada olmalıydım, onun elini tutmalıydım.

"Şunu keser misin?" Gray tıslayarak zıplayan dizimi işaret etti.

"Siktir git," dedim kollarımı kavuşturarak.

Gray gözlerini devirdi ve ben de onun kendini beğenmiş küçük suratını yumruklamak istedim. Ben kıskançlıktan dönüp dururken o dün geceyi Westin'le geçirmişti. Karanlık düşünceler beni uyanık tutmuştu. Ya Gray'i benden daha çok seviyorsa? Zengin, yaşlı, baskın alfabla rekabet etmek imkânsızdı. Tek sunabileceğim, sahibi bile olmadığım boktan bir daire ve kız kardeşim daha fazla para için yalvardıktan sonra son 47 dolarına kadar düşen bir banka hesabıydı. Hayır demem gerektiğini biliyordum ama aileme bakmanın benim sorumluluğum olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum.

Tıpkı Westin'e bakmanın benim sorumluluğum olduğu gibi.

Ayağa kalktım ve volta atmaya başladım. Önerebileceğim tek şey tıp eğitimimdi ama o zaman bile onu hayal kırıklığına uğratmışım. Omega Zıyan Hastalığını bilmediğime inanamıyordum. Son birkaç gündür her boş anımı b u konuda öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenerek geçirdim. Sol tıp

Dergilerde bu konuda bazı makaleler vardı, ancak Dr. Ash daha fazla araştırma yapılması gerektiği konusunda haklıydı.

Telefonlarımız aynı anda çaldığında hepimiz sıçradık. Westin'in bir grup sohbeti başlattığını ve adını Kaos Sürüsü koyduğunu görünce sııttım. Yanında bir hemşire küçük bir şişe tutarken hepimize yatakta gülümsediği bir selfie göndermişti.

KITTEN

Küçük tümör arkadaşı

Onu görmek beni anında sakinleştirdi, vücudumdaki huzursuzluk onun gülümsemesiyle yok oldu. Hastane önlüğü içinde bu kadar ışıltılı görünmesi haksızlıktı. Saçları etrafında bir hale gibiydi, yanakları pembe ve parlaktı. Kahretsin, o benim kalbimin bir parçasıydı. Hayır, lanet olası *ruhumun*. Eş olamayacağımızı düşündüğünü biliyordum ama onu koklayamasam da umurunda değildi. O benim için öyleydi.

"Bekle Gray," dedi Bear. "Ona saldıran şerefsiz hakkında başka bir şey bulabildin mi?"

Gray kaşlarını çatı. "Pek sayılmaz. Mektupları bir laboratuara gönderdim ama üzerlerindeki parmak izleri sadece Westin'in ve iki amcasınıninkilerdi."

Kaşlarım havaya kalktı. "Sence bu olayla bir ilgileri var mı?" "Emin değilim," dedi Gray. "Westin onlara mektupları gösterdiğini söyledi, yani üzerlerinde parmak izlerinin olması mantıklı. Ona tuzak kurmak istedikleri sürüyü araştırıyordum. Cross sürüsünü. Geçmişlerinde bazı kötü şeyler var ama onları saldırıyla ilişkilendirecek bir şey yok. *Henüz*."

"Neden onu başka bir sürüyle bir araya getirmek istesinler ki?" Henry sordu.

Gray elini saçlarının arasında gezdirdi. "Westin, artık onun kendi sorumlulukları altında olmasını istemedikleri için böyle bir şey yaptıklarını söyledi ama ona bakmak için zaman ya da para harcadıkları da söylenemez."

"Belki de bundan bir şey çıkaracaklarını düşündüler," dedim.

"Ne demek istiyorsun?" Bear sordu.

"Omegalar nadirdir. Hala bir tane isteyen tüm alfa sürüleri için yeterli sayıda yok. Belki de Westin'in amcaları onu o sürüye yerleştirerek bir şeyler elde edebileceklerini düşünmüşlerdir," dedim.

Gray bana baktı ve başını salladı. "Bu iyi bir düşünce. Araştırmaya devam edeceğim."

Henry, "Yardım etmek için ne yapabileceğimizi bize bildirin," dedi.

Kapı açıldı ve kafamı kapıya çevirdim. Westin'in selfie'sindeki hemşire orada duruyordu.

"Biyopsi işlemi bitti ve dinlenme odasında. Sessiz olduğunuz sürece onunla birlikte oraya gidebilirsiniz. Eve gitmeden önce onu yaklaşık bir saat boyunca izlememiz gerekiyor."

Hep birlikte Westin'in kolunda bir tansiyon aleti olduğu halde yatakta kıvrılmış yattığı küçük odaya geri döndük.

Bizi gördüğünde gözleri parladı. "Benim küçük tümörümü gördün mü?"

"Gördüm, tatlım." Alnından öpmek için eğildim. "Nasıl oldu da Gitmek mi?"

"İyi idi." Gülümsüyordu ama bakışlarında bir gerginlik gördüğümü sandım ve üzerine örttükleri ince battaniyeyle kıpırdanmaya devam etti. Hiç düşünmeden eşofmanımı çıkardım ve ona uzattım. Hemen elimden çekip aldı ve yüzüne bastırdı. Alfa'm onun kokumu bu kadar sevmesinden memnuniyet duydu.

"Burada daha ne kadar kalmam gerekiyor?" diye sordu, sesi neredeyse fısıltı gibiydi.

"Yaklaşık bir saat. Hayati değerlerini takip etmeleri gerekiyor." Kaşlarını çattı ve top gibi kıvrıldı.

"Neyin var bebeğim?" Bear yanıma oturarak sordu. Westin omuz silkti. "Sadece burayı sevmiyorum."

Gray tepe ışıklarını kararttı. "Böyle daha mı iyi prenses?" "Evet, teşekkür ederim," dedi prenses iç çekerek.

Yatağın karşı tarafına oturdu ve kızın saçlarını hafifçe okşadı. "Ağrın var mı?" Hastane önlüğünü yavaşça indirdi ve boynuna yerleştirdikleri büyük bandajı ortaya çıkardı.

Daha cevap vermeden bize yalan söyleyeceğini anlamıştım. Çenesini hafifçe kavradım. "Dürüst ol." Alfa işaretimi kullanmadım -bunu ona asla yapmazdım- ama ses tonum derin ve ciddiydi.

Bakışlarımla buluştuğunda dudakları hafifçe aralandı. "Biyopsi biraz acıttı ama o kadar da kötü değildi," dedi. "Sadece şu anda biraz midem bulanıyor ve başım dönüyor."

Henry sırt çantasını açtı ve Westin'in en sevdiği kabarık battaniyelerden birini çıkardı. "Bunu senin için getirdim. Atıştırmalıklarım da var."

Hastaneye neden koca bir sırt çantası getirdiğini merak etmişim ama şimdi mantıklı gelmişti. Westin'in gözleri parladı ve Henry yeni battaniyeyi üzerine sermeden önce çizik hastane battaniyesini çıkardı. Gray sırtını ovdu ve elime uzanıp göğsüne bastırdı. Bear pipetli bir bardak suyu dudaklarına götürdü ve o da bir yudum aldı.

Sürü arkadaşlarımla rekabet içinde olmadığımı biliyordum ama bazen alfamın onun sevgisini kazanmaya ihtiyacı varmış gibi hissediyordum. Westin gözlerini kapattığında, yüzündeki stres eriyip giderken, ihtiyacı olan şeyin hepimizin birlikte çalışması olduğu o kadar açıktı ki. Elimi tutuşu sıkılaştı ve göğsüm ona duyduğum sevgiyle daraldı. Onun için daha iyisini yapacağıma yemin ettim. Westin her şeyi hak ediyordu ve henüz kabul etmeye hazır olmasa da bizim bir sürü olmamızı istiyordu.

WESTIN

Mİçim korkuyla doluydu. Bu sabah patoloji sonuçlarının geldiğine dair bir telefon aldık. Biyopsinin üzerinden üç gün geçmişti ve hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum - beklemek mi yoksa

Bilerek.

Tabağımdaki makarnayı ittim. "Saat kaçta hastanede olmamız gerekiyor?"

"Randevumuz bir saat sonra ama Dr. Ash'in hemşiresiyle konuştum ve bunu tele-sağlık üzerinden yapabileceğimizi söyledi." Liam öğle yemeğini çoktan bitirmişti ve kolunu sandalyemin arkasına dolamıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Görüntülü arama yaparız. Hastanede olmanın seni gerginleştirdiğini biliyorum.

Bu şekilde, biz onunla konuşurken siz rahat edebilirsiniz."

İçime dolan rahatlama o kadar yoğundu ki neredeyse nefesimi kesecekti. Yemeğimi bıraktım ve Liam'ın kucağına süründüm. Güçlü kolları beni sardı ve yüzünü saçlarıma bastırarak derin derin nefes aldı. Sanki kokumu almaya çalışıyor gibiydi ve milyonuncu kez bunu yapabilmesini diledim.

Burnumu boynunda gezdirerek, "Bu kadar bakımlı olduğum için özür dilerim," dedim. Sürümün etrafında ne kadar çok olursam, içimdeki omega o kadar güçleniyordu. Omega Zıyan Hastalığı'nı öğrendiğimden beri bu mantıklı geliyordu ama bu kadar yapışkan ve muhtaç olmam beni rahatsız ediyordu. Ya bunun çok fazla olduğunu düşünürlerse?

"Senin yüksek bakım gerektiren biri olarak sınıflandırılabilceğinden emin değilim," dedi Bear. "İhtiyaçların olmasına izin var, bebeğim."

"Ve alfam buna bayılıyor." Liam bana sarılışını sıkılaştırdı. "İstediğin kadar bakımlı ol."

Sonraki bir saat sürünerek geçti. Adamlarım iyi haberler alacağımıza ikna olmuşlardı ama benim aklımdan en kötü senaryolar geçiyordu. Henry yatak odamdan görüntülü görüşme yapabilmemiz için bir dizüstü bilgisayar ayarladığında, ben endişeli bir karmaşa içindeydim.

"Yatakta olmam tuhaf mı? Belki de mutfak masasına geçmeliyiz," dedim.

Gray nazikçe, "Burada olmak istediğini söylemiştin, aşkım," diye karşılık verdi.

Dudağımı ısırdım. Omega'm yuvamı terk etmek istemiyordu ama aynı zamanda Dr. Ash'e zayıf görünmek de istemiyordum.

Bear yatakta bana katıldı ve kucağına oturmam için beni kaldırdı. Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Başkalarının ne düşündüğünü merak etme," dedi. "Eğer burada daha rahat hissediyorsan, aramayı buradan yaparız."

Ona doğru gevşerken başımı salladım. Tüm adamlarım yatakta bana katıldı ve Henry video görüşmesine katılmak için bir düğmeye bastı.

Dr. Ash'i beklerken nefesimi tuttum. Geçen her dakikada, dizüstü bilgisayar yere çarpıp pencereden aşağı atma isteği duydum.

Ekran yenilendi ve işte oradaydı.

"İyi günler Westin," dedi. "Biyopsiden sonra kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim," diye cevap verdim. "Sonrasında biraz ağrım oldu ama şimdi iyi."

"Güzel, bunu duyduğuma sevindim. Hemen konuya gireceğim. Bildiğiniz gibi, biz

Patolojiniz geldi. Tümörünüzün Diomed tümörü olduğunu tespit ettik."

Tepkisini ölçmek için Liam'a baktım ama yüzü çatıktı. "Muhtemelen onları duymamışsınızdır çünkü çok nadir görülen tümörler-

Dr. Ash "milyonda iki" dedi. "İyi huylu mu?" Bear homurdandı.

"Hem evet hem hayır," dedi Dr. Ash.

"Bu da ne demek oluyor?" Bear'ın göğsü sırtıma çarparak titredi. Dr. Ash onun patlamasından etkilenmemiş görünüyordu. "Diomedler orta derecede kötü huylu olarak sınıflandırılır. Kan yoluyla metastaz yapmazlar.

Tipik kanserler, yani bu tümör sizi öldürmeyecek." Kelimeleri yavaş ve net bir şekilde söyledi.

Gray elimi sıkarken derin bir nefes verdi. Doktorun sözlerini anlamaya çalıştım. Ölmeyecektim.

"Yani onu çıkarabilir misin?" Liam sordu.

Dr. Ash, "Bu biraz daha zor bir durum," dedi. "Bu tümörler lokal agresif olarak adlandırılır ve genellikle öngörülemeyen şekillerde davranırlar. Cerrahi tavsiye edilmez çünkü cerrahi olarak çıkarıldıktan sonra çok yüksek nüks oranına sahiptirler. Tekrarladıklarında, tipik olarak daha da agresif bir şekilde geri gelirler."

Sözlerini değerlendirirken odada sessizlik hakim oldu.

"Yani bu ondan kurtulamayacağım anlamına mı geliyor?" Midem bulandı.

"Uygulayabileceğimiz birkaç farklı tedavi yaklaşımı var" dedi. "Yaşadığınız semptomlar - ağrı, mide bulantısı, baş dönmesi - tümörünüzün boynunuzdaki sinirlere baskı yapmasından kaynaklanıyor. Bu tümör tipiyle ilgili deneyimi olan birkaç meslektaşım ile konuştum ve tümörleri tamamen öldürmede bazı başarılar gösteren bir tedavi yöntemi var. Bu, dört hafta boyunca yirmi tur kemoterapi alacağınız agresif bir kemoterapi kürüdür. Hastaların yaklaşık yüzde kırkında bu tedaviden sonra tam ve kalıcı tümör ölümü görülmüştür."

Kemoterapi kelimesi havada asılı kaldı ve içimi burktu. "Ya işe yaramazsa?" diye sordum.

"Diğer kemoterapiler bu tümörleri stabil tutmada, yani büyümelerini durdurmada ve hatta biraz küçültmede başarı göstermiştir. Yaklaşık ayda bir kez olmak üzere daha rahat bir programla kemoterapi alacaksınız ve bu da tedavi sırasında hayatınızı yaşamaya devam etmenize olanak tanıyacak."

"Peki bu tedavi ne kadar sürecek?" Liam sordu.

Dr. Ash, "Bunu bilmek imkansız," dedi. "Her Diomed farklı yanıt verir. Bazı insanlar için altı ila dokuz aylık kemoterapi tümörü küçültmek için yeterlidir. Diğerleri ise daha uzun süre tedavide kalıyor."

"Daha ne kadar sürecek?" Ben sordum.

"İlk agresif tedavi tümörü tamamen ortadan kaldırmazsa, bu ömür boyu yönetim gerektirecek bir şeydir. Ancak yine de iyi haber şu ki ölümcül değil. Ayrıca diğer semptomlarınızı tedavi etmesi için sizi bir onkolojik ağrı yönetimi uzmanına yönlendiriyorum. Sizi şimdiye kadar olduğunuzdan çok daha rahat ettirebiliriz."

Ömür boyu.

Ömür boyu.

Dr. Ash, "Bazı hastalar yoğun kemoterapi seçeneğini atlamayı tercih ediyor" diye devam etti. "Bu tamamen size kalmış bir şey. Bu kısa bir tedavi sürecidir, ancak vücut için çok zor olabilir."

"Ama gerçek bir tedavi için tek şans bu, değil mi?" diye sordum. "Evet," dedi Dr. Ash.

"Agresif tedavi ilk seferde işe yaramazsa, tekrar deneyemez misiniz?" Henry sordu.

"Çünkü Bu özellikle Kemoterapi, ve Risk .
kalıcıkalp Yirmi turdan sonra hasar önemli ölçüde artar. Bu
tek seferlik bir deneme olacaktır."

Tüm bunları anlamaya çalışırken gözlerim odaklanmamıştı. Haberler bir şekilde hayal edebileceğimden hem daha iyi hem de daha kötüydü.

"Bana sormak istediğin bir şey var mı Westin?" Dr. Ash nazikçe sordu.

Dudağımı çiğnedim. "Yani dört haftalık agresif tedaviye yanıt vermediği sürece bu tümörün tedavi edilemez olduğunu mu söylüyorsunuz? Aksi takdirde sonsuza kadar kemoterapi mi almam gerekecek?"

"Sonsuza kadar değil" dedi. "Bazı insanlar yıllarca kemoterapi alıyor, ancak genellikle bu tümörlerin uyku dönemleri vardır. Seçtiğiniz tedavi yöntemi ne olursa olsun, tümörü her üç ila altı ayda bir MRI ile izleyeceğiz. Amacımız tümörün stabil kalması ve tümörle ilgili semptomlarınızın yönetilmesidir."

"Eğer tümörü küçültürseniz, semptomları geçer mi?" Henry sordu.

"Sanırım öyle. Tümör ne kadar küçük olursa, sinirlerinize ve kaslarınıza baskı yapma şansı o kadar az olur."

Battaniyemle oynadım, keşke tamamen altına girebilsem ve her şeyden saklanabilsem diye düşündüm.

"Kemoterapinin yan etkileri nelerdir?" Liam sordu.

"Yoğun tedavinin adı Liodox'tur. En sık bildirilen yan etkiler yorgunluk, mide bulantısı, ishal, ağız yaraları ve ellerde ve ayaklarda hassasiyet veya yaralardır. Daha az yoğun bir seçenek olan Tenoriv'in de benzer yan etkileri vardır ancak tedaviler arasında iyileşme süreniz daha uzun olduğu için o kadar yoğun değildir. Tenoriv ayrıca saçlarınızı beyazlatır, ancak bu muhtemelen sizin için pek bir fark yaratmayacaktır." Son kısmı gülümseyerek söyledi ama ben karşılık veremedim.

"Diğer kemoterapiyle saçlarım dökülecek mi?" Ben sordum.

"Hayır. Bazı kişilerde saç incelmesi görülebilir, ancak saç dökülmesi bir yan etki değildir."

En azından bu da bir şeydi.

"Bahsetmek istediğim son şey, bu tümörlerin hormonlara karşı hassas olabileceğidir. Sizi bir doğurganlık uzmanına yönlendirmekten bahsettiğimi biliyorum ve bunu hala yapabilirim, ancak araştırmalar bu tümörlerin genellikle hamilelik sırasında büyüdüğünü gösteriyor. Kemoterapi de kısırlık riskini artırabilir. Hamilelik yoluyla çocuk sahibi olmak sizin için önemliyse, yumurta toplama veya diğer seçenekleri tartışmamız gerekebilir."

Ertelemediğim konuşmanın artık gerçekleşmesi gerektiğini fark ettiğimde kalbim sıkıştı. Zihnim Dr. Bishop'ın sesiyle doldu: *Omega'nın kısırlığı onu bir alfa sürüsü için işe yaramaz hale getiriyor. Artık kimse onu istemeyecektir.* Adamlarımın onunla aynı fikirde olmayacağını biliyordum ama kısırlığının onların önünde bu şekilde tartışılması beni yine de utandırdı. Ya gerçekten çocuk istiyorlarsa? Bu onlara veremeyeceğim bir şey daha, gitmeleri için bir neden daha olacaktı.

Dr. Ash, "Bunun çok fazla bilgi olduğunun farkındayım," dedi. "İyi haber şu ki acelemiz yok. Hedeflerinize uygun tedavi seçeneklerine karar vermek için zamanınız var ve her türlü sorunuz için buradayım."

Sürekli *iyi haberlerden* bahsediyordu ama bu konuda hiçbir şey iyi hissettirmiyordu. Bir yanım tedavi konusunda başka seçeneğim olmamasını diliyordu. Şimdi hangi korkunç seçeneğe maruz kalmak istediğime karar vermek bana kalmıştı.

Liam aramayı sonlandırdı, dizüstü bilgisayarın ekranı kararı.

Kimse bir şey söylemedi. Gözlerimi battaniyedeki bir kırıxıklığa sabitledim. Düzeltmek istedim ama kollarım hareket edemeyecek kadar ağırdı.

"Ne düşünüyorsun, sevgilim?" Henry sordu. Önüme oturabilmek için dizüstü bilgisayarın yerini değiştirdi. Dizleri dizlerime çarptı ve elleri kalçalarımı sıktı.

"Çocuk istiyor musun?" Ağzımdan kaçırdım.

Henry'nin gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı. "Oh, umm."

O başka bir şey söyleyemeden Gray araya girdi. "Sırf çocuk sahibi olmak için kendini riske atmıyorsun." Sesi alçak bir hırıltıydı, elimi rahat olamayacak kadar sıkı tutuyordu.

"Belki de Westin bize ne istediğini söylemeli," diye tersledi Liam. İki alfa birbirine baktı, çeneleri kenetlenmişti ve ben burada olmasaydım birbirlerine saldırmaya başlayacaklarından emindim.

Gözlerimi ovuşturdum. Arkalarında sürekli bir ağrı hissediyordum ve lanet olası tümörüne lanet ettim. Milyonda iki ve bu benim başıma mı geldi?

Bear komodinin üzerinden ağı kesici şişemi aldı. "Al bunları bebeğim." Elime iki hap sıkıştırdı ve ben de aldım. Hapları yuttuktan sonra "Çocuk istiyor musun?" diye sordu.

"Önce ben sordum," dedim başımı sallayarak. "Ve benim istediğim her şeyi istediğini söylemeye hakkın yok."

Bear içini çekti ve omzuma bir öpücük kondurdu. "Kendimi hiç çocuklu hayal etmedim, hayır. Aksi yönde düşünüyorsan karşı değilim, ama bu benim özellikle istediğim bir şey değil."

"Aynen," dedi Henry.

Ona kuşkulu bir bakış fırlattım. Henry kendi ailesi gibi mükemmel ve mutlu bir aileye sahip olmayı hayal eden bir tipe benziyordu.

"Dürüst olacağım. Her zaman sürü hayatı istedim ama bunun çocuklarla ilgili olması gerektiğini düşünmüyorum."

Bana sadece duymak istediklerimi söyleyip söylemediklerinden emin değildim.

Gray elimin arkasını ovuşturdu. "Özür dilerim aşkım. Sana ne yapacağını söylemek istememiştim."

Burnumu kıvırdım.

"Tamam, belki de sana söylemek istemiştim," diye itiraf etti. "Sadece senin şu anda olduğundan daha fazla acı çektiğini görmeye dayanamıyorum. Ve hayır, hiçbir zaman çocuk sahibi olmayı düşünmedim."

Şimdi iş Liam'a kalmıştı. Tatlı, sevgi dolu, şefkatli Liam, çocuk isteyeceğinden emindim.

"Şey..." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Aslında birkaç yıl önce vazektomi oldum."

Çenem düştü.

"Hastanede yeni bir tür vazektomi prosedürünün alfalar üzerinde daha etkili olup olmayacağını görmek için klinik bir deney vardı. Paraya ihtiyacım vardı ve bir paket alacak kadar şanslı olacağımı hiç düşünmemiştim, bu yüzden yaptım."

"Pişman mısın?" Ben sordum.

"Hayır, tatlım. Harika bir anne olurdun ama harika bir omega olmak için anne olmana gerek yok."

Kokladım. Kahretsin, bu çok tatlıydı.

"Yani çocuk sahibi olamadığım için işe yaramaz olduğumu düşünmüyorsunuz, öyle mi?"

Adamlarım yüksek sesle protesto etmeye başladılar ve bana bu atama saçmalığına inanmamamı söylediler. Bu, içimdeki korkunun biraz olsun hafiflemesine yardımcı oldu ve Bear'ın göğsüne yaslanarak rahatlardım.

"Bunu neden sordun bebeğim?" diye sordu.

"Atama Akademisi'nde doğurganlığa kafayı takmışlardı. Bir omega'nın kısır olması nadirdir. Sanki bir önceki günden bu yana bir şeyler değişmiş gibi bana transvajinal ultrasonlar yapmaya devam ettiler. Yaklaşık üç düzine ultrasondan sonra sonunda benden vazgeçtiler," dedim.

"Üç düzine mi? Siktir, tatlım," dedi Liam.

Onları yaparken o sandalyeye bağlandığım, yapmadan önce bana ne yapacaklarını asla söylemedikleri anılar gözlerimin önünden geçti. Teknisyen ona her gün aynı şeyi gösterdiğinde Dr. Bishop'un dudak büküşü. Uzun bakışları ve ara sıra aşağıya dokunuşları... *oraya*.

"Bekle," dedi Liam ve sanki zihninde yapboz parçalarının bir araya geldiğini görebiliyordum. "Bunlar Atama Akademisi'nde Dr. Bishop tarafından mı yapıldı? O ifşayı okudum. Omegaları gereksiz prosedürlere zorladığını söylüyordu." Yutkundum, hasta olacakmış gibi görünüyordu. "Bu kayışlar ve zincirlerle dolu bir jinekolojik sandalyesi vardı-"

"Uzun zaman önceydi," diyerek sözünü kestim. "Bırakalım gitsin."

Liam tartışacakmış gibi görünürken Henry kaburgalarına dirsek attı.

Odaya rahatsız edici bir sessizlik çöktü ve ben yorganı karıştırdım. "Sanırım her şeyi sindirmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Biraz mahallede paten kayacağım." Çocuklarımı seviyordum ama şu anda onların fazla dikkatli bakışlarından uzakta bir yere ihtiyacım vardı. Kimse bir şey söylemeyince başımı kaldırıp baktım.

"Mahallede tek başına kaymak ister misin?" Liam sordu.

"Evet," dedim. Herkesin yüzünde asık bir ifade vardı. "Bu bir sorun mu?"

Henry hızla, "Hayır, elbette değil," dedi.

"Güvenli olduğuna emin misin?" Gray homurdandı. "Burası sakın bir mahalle," dedi Henry.

"Tamam o zaman," dedim, bu kadar tuhaf davranmalarına biraz sinirlenmişim. Her şeyi tek başıma yapmaya alışmışım ve son birkaç haftadır neredeyse hiç yalnız kalmamışım. Hayatımı değiştiren bu haberi sindirmek için biraz yalnız kalmayı hak ettiğimi düşündüm. Yataktan kalkıp eşofman altımı bir kot pantolonla değiştirdim ve dolaptan patenlerimi aldım.

Dolaptan çıkarken Liam beni karşıladı. "Birinin seninle gelmesini istemediğine emin misin?"

"Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var," dedim.

"Kendini paten kayacak kadar iyi hissediyor musun?" Gray, Liam'a katılarak sordu. "Ya düşersen?"

"O zaman biraz sıyrıklarım olacak," dedim ters bir şekilde. "Beni öldürmeyeceğinden oldukça eminim."

"Seninle gelebilir ve mesafeyi koruyabiliriz," dedi Bear yataktaki aynı yerden. "Böylece bir şey olursa biz de orada oluruz."

"Sen de mi?" diye hırladım. "Kendime bir dakika ayırmam lazım, tamam mı? Ev hapsinde olduğumu fark etmemiştim."

"Değilsin, ama-" Gray sözünü kesmeden önce başladı.

"Aması yok," dedim sertçe. "Yıllardır kendi başıma idare ediyorum ve her şeyi göz önünde bulundurursak oldukça iyi bir iş çıkardım. Sanırım bir saat yalnız kalmayı kaldırabilirim."

Hışımın odadan çıktım ve ön kapıdan girdim. Patenlerimi giymek için verandanın kenarına oturdum. Kapı arkamdan açıldı ve tahta çıtaların üzerinde ayak sesleri duyuldu. Onları görmezden geldim.

Patenlerimi bağlamayı bitirdim ve kendimi ayakta duracak pozisyona ittim. Yüzümün önünde bir kask sallanıyordu ve Henry'yi görmek için arkama baktım. Kaşlarını kaldırdı ve ben de istemeye istemeye kaskı alıp taktım.

"Mahalle bir döngüdür. Sadece sağda kalın ve buraya geri dönün."

Başımı salladım, boğazım düğümlendi. "Teşekkürler."

"İstediğin kadar zamanın var, sevgilim. Ben o üçünü hizada tutacağım." Göz kırptı ve en azından adamlarımdan birinin şu anda bana kızgın olmadığını bilmek göğsümü rahatlattı.

İlk dönemde hızımı artırarak araba yolundan aşağıya indim. Ağaçlar sokağı kaplıyordu ve tüm evler Henry'nin ailesininki kadar muhteşimdi. Patenlerimin pürüzsüz kaldırımında çıkardığı sabit ses zihnimin boşalmasına yardımcı oldu. Her şeyi bir kenara ittim, bunun yerine çevremdeki kuş cıvıltılarına, yaprakların arasından geçen rüzgârın hışırtısına, yeni kesilmiş çimlerin kokusuna odaklandım.

Burası büyümek için çok güzel bir yer olurdu.

Ne kadar ilerlediğimden emin değildim ama sonunda bacaklarım titremeye başladı ve boynumdaki ağrı şiddetlendi. Yavaşça durdum ve nefes nefese kaldırımın kenarına çöktüm.

Alnımı dizlerime indirdim ve dağılmamak için kendimi sıkıca tutmaya çalıştım. Hayatımda ilk defa her şeyin

diğer doktorların haklı olduğunu ve tüm bunların kafamda olduğunu düşündüm.

Gizemli semptomlarımın beni öldüreceğine o kadar inanmıştım ki, ölmeyeceğim gerçeğini kafama yerleştirmekte zorlanıyordum. İçime bir rahatlama hissi gelmesini bekledim ama hiç gelmedi. Her nasılsa, tedavisi olmayan bir tümöre sahip olma gerçeği, belirsiz ölüm olasılığından daha kötüydü.

Muhtemelen tedavi edilemez. Agresif tedaviyi seçebilir ve iyileşme şansı yakalayabilirdim. Dört haftalık sefalet, tümörsüz olmak için ödenecek küçük bir bedel gibi görünüyordu. Ama ya bu tedavi işe yaramazsa ne olacaktı? Başka bir kemoterapiye geçmem ve sonsuza kadar hasta olmayı kabul etmem gerekecekti. Bu şekilde yaşamak istemiyordum ve çocuklarımın da hayatlarının geri kalanında hasta bir omega ile baş başa kalmalarını kesinlikle istemiyordum. Onlar çok daha iyisini hak ediyordu.

Dr. Ash bir seçeneğim olduğunu, ancak ömür boyu tedavi görmenin gerçek bir seçenek olmadığını söyledi. Agresif tedaviyi uygulamak ve iyileşen yüzde kırkın bir parçası olmayı ummak zorundaydım.

Rüzgâr saçlarımı yakaladı ve havada uçan canlı turuncu kanatlı bir kelebeği fark ettim. Önümde dans ederek patenlerimin üzerindeki mavi ve beyaz bulutların üzerinde durdu. Onu izlerken yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Hayat çok güzel bir şekilde acı verici olabilirdi.

Zihnim tarot falıma döndü ve içimde en küçük bir umut filizi yeşerdi. Belki de o kartlar evrenin bana tedavinin beni iyileştireceğini söylemesiydi. Aşıklar ve Yıldız'a ulaşmak için Ölüm'den geçmem gerekiyordu. Yıldız annemin en sevdiği kartlardan biriydi. Umudu, cesareti ve evrenin lütfunu temsil ediyordu.

Kelebek kanat çırparak uzaklaştı ve ben de gidişini izledim. Adamlarımın yanına dönüp onlara kararımı söyleme vakti gelmişti.

WESTIN

I kanepede oturmuş, rahat görünmeye çalışıyordu. Henry ve Bear oyun planını tekrar gözden geçirdikten sonra birkaç dakika önce ayrıldılar. Yarın yoğun kemoterapi tedavisine başlayacaktım ve bu mükemmel bir fırsattı. Planladığımız gibi gittiği sürece.

Kucağımda bir kitap açık duruyordu ama gözlerim kelimeleri anlamadan aynı cümlelerin üzerinden tekrar tekrar geçiyordu. Gray ve Liam her an burada olabilirlerdi ve kalbim küt küt atıyordu. Kendimi toparlamam gerekiyordu yoksa bir şeylerden şüpheleneceklerdi.

İki alfamın bu saçmalıkları aşma zamanı gelmişti.

Kapı açıldı ve kitabı elime alıp yüzümün önünde tuttum. Normal tutuyor muydum? Garip mi görünüyordum? Kahretsin, kesinlikle bir casus olarak geleceğim yoktu.

"Geri döndük," diye seslendi Liam.

Anne'i de planımıza dahil etmiştik ve o da gizli ajan rolü oynamaktan büyük heyecan duymuştu. Kısa bir süre önce bize geldi ve Liam ile Gray'den bir kanepayı taşımalarına yardım etmelerini istedi. Oğlundan yardım istememesinin garip olduğunu düşündülerse de bir şey söylemediler. Anne ayrılırken bana abartılı bir göz kırpma ve başparmak işareti yaptığında iki alfamın bunu anlayacağından emindim ama neyse ki onu görmemişlerdi.

Görünüşe göre ikimizin de gizli ajan olarak gelecek vaat eden kariyerleri yokmuş.

"Hey, tatlım, neden yalnızsın?" Liam oturma odasındaki yerime geçip beni öpmek için eğilerek sordu.

"Banyo bombalarına ve çikolatalı keke ihtiyaım olduğuna karar verdim, bu yüzden Henry ve Bear bana biraz almak için dışarı ıktılar." Aslında arka bahedeysdiler.

Gray kaşlarını çatarak odaya girdi. "Gitmek için biz dönene kadar beklemeleri gerekirdi."

İ çekerek koltuğa yaslandım ve kitabımı bir kenara bıraktım. "Evet, yle olmalı." Kanepenin arkasından sarkan battaniyenin saaklarıyla oynadım. "Kendimi *gerçekten* muhtaç hissediyorum ve şimdi onlar dönene kadar beklemek zorundayım."

"Ne?" Liam homurdandı.

Elimi göğsümde gezdirdim. Her iki alfam da gözlerini kırpmadan parmaklarıma bakmasaydı, bu hareket bana saçma gelecekti. İçimden bir g heyecanı geçti. "Boşalmam lazım ama sanırım şimdi beklemem gerekiyor." İkna edici görünmesini umduğum abartılı bir surat ifadesiyle dudağımı dışarı çıkardım.

"Neden onları beklemek zorundasın? Seni ben getireceğim," dedi Gray, bana doğru sinsice yaklaşırken yüzünde o kendine özgü çatık kaşları vardı.

"Sadece... şu anda gerçekten *ok* ihtiyaım var ve ikisi birlikte çalıştıklarında beni defalarca boşaltıyorlar. Geçen gece on kez boşaldım. şu anda tek bir kişinin yeterli olacağını sanmıyorum." Parmaklarım karnımdan aşağıya inerek, üzerimi değiştirme zahmetine katlanmadığım küçük uyku şortumun üzerinden amımı avulamaya başladı. "Sanırım onlar gelmeden önce kendim bir başlangıç yapabilirim. Uzun sürmez."

İki alfa homurdandı ve ben gülümsememek için yanaklarımın iini ısırdım. Henry haklıydı, bu neredeyse çok kolaydı. Gözlerim pantolonlarını zorlayan yaraklarının iri çıkıntılarına kaydđ ve şortumun üzerinden ıslaklığımı hissettim. Lanet olsun, umarım yemi yutmuşlardır çünkü şimdi gerçekten boşalmam gerekiyordu.

Gray ve Liam uzun, sessiz bir an boyunca birbirlerine bakarken nefesimi tuttum, çeneleri sabit, gözleri parlıyordu. Birbirlerine hafifçe başlarını salladılar ve sonra Liam hareket ederek beni koltuktan kaldırdđ, kollarımı boynuna doladığımda elleri kalçalarımı kavradđ.

"Sen ne-" Başladım ve sonra Gray'in sert eli kııma indi. Acıyan yanağımı ovdu ve göğsünü sırtıma sıkıca bastırdđ.

"Sana Bear ve Henry'den daha fazla zevk veremeyeceğimizi mi düşünüyorsun?" Kıımın yanaklarını yoğururken sesi derin bir hakarete uğramış gibiydi.

"Ben bilmiyorum, sen biliyor musun?" Alay ettim.

"Ne yaptığının farkında değilsin," dedi Liam, sesi alaktđ.

"Ama yakında olacaksın," dedi Gray, dudakları kulağımın kabuğunu sıyrarak.

Liam beni yatak odasına taşıırken içimden bir heyecan geçti; plan işe yarıyordu.

Liam kalçalarımı serbest bırakıp ayaklarımı yere bıraktığı anda Gray oradaydı ve kıyafetlerimi çıkarıyordu. İki alfa sanki son birkaç haftayı birbirleriyle kavga ederek geçirmemişler gibi mükemmel bir uyum içinde hareket ediyorlardı.

Liam beni nazıkçe yatağa itti ve sırtüstü uzandım, bacaklarımı açıp sırlıslıkam olmuş amımı görmelerini sağladım. Elimini tekrar göbeğime doğru götürdüğümde donup kaldılar, parmaklarım kayganlığımda geziniyordu. Küçük bir inilti çıkardım ve bu onları sersemliklerinden kurtarmış gibi görünüyordu.

Gray öne atılıp elimi çekerek parmaklarımı ağzına götürürken göğsünden düzenli bir hırıltı yükseldi ve kayganlığımı tadarken inledi.

"Alfalarınızı manipüle ederek istediğinizi elde edeceğinizi mi sanıyorsunuz prenses?" diye sordu.

Dudağımı ısırdım. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Liam yatağa uzandı ve amımı avuçladı. "Oh, sanırım biliyorsun. Bu tatlı amcık bize ait," dedi ve klitorisime sertçe bastırdı. Gray kalçalarımı kavradığında inledim ve eline doğru eğilmeye çalıştım.

"Alfalarınızı manipüle etmek çok yaramazca," dedi, kalçalarımı yatağa bastırarak Liam'ın eline karşı umutsuzca ihtiyaç duyduğum sürtünmeyi elde etmemi engelledi. "Ve yaramaz küçük omegaların cezalandırılması gerekir."

İkisi beni yüzüstü yatırdı. Elleri kalçalarımı kaldırıp altlarına yastık koydu ve bir başkası da saçlarımı okşadı.

"Ne güzel bir kış," dedi Liam. "Sence de öyle değil mi Gray?"

"Evet. Üzerinde biraz renk olursa daha da güzel görünecek." Eli tekrar tenime indi ve acıyla haykırdım. Hoşuma gitmişti ve daha fazlasını arzuluyordum ama bunu onlar için kolaylaştıramazdım. Ellerinden kurtulmak için kıvranmaya başladım, kendimi yataktan çekmeye çalışıyordum.

Gray, "Bileklerini tut," dedi.

Liam sert bir elini sırtıma bastırarak beni yatağa sabitledi ve sonra diğer eliyle iki bileğimi kavradı. Tutuşuna karşı mücadele ederken içimden kaygan bir sıvı fişkırdı.

Gray beni tekrar tekrar tokatladı, benim elinin altında ısınıyordu. Liam'ın tutuşuna karşı mücadele etmeye devam ettim ve kaçmak için bacaklarımı tekmelemeye çalıştım, ancak iki alfa beni kolayca zapt etti. Sonunda pes edip mücadeleyi bırakana kadar kıcımda ağrı oluştu, benim sıcak ve hassas hissetti. Yatağın üzerinde gevşek bir şekilde uzandım, bu hisse teslim olurken nefesim ağırlaştı.

Gray nazik ellerini kızarmış tenimde gezdirerek, "Aferin kızıma," dedi. "Bunu çok iyi karşıladın."

Övgüsü karşısında eridim ve sadece onun iyi kızı olmak için istediği her şeyi yapabileceğimi fark ettim.

"Şimdi cezanın son kısmını çekiyorsun," dedi.

Onu görebilmek için arkamı döndüm ve dudaklarımı bükerek dudak büktüm. Daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim. Kalçalarım sırlıslık olmuştı ve hemen boşalmazsam ölebileceğimi düşündüm.

"Hayır, baba," diye yalvardım.

"Gelmen gerektiğini biliyorum prenses, ama cezayı yerine getirmek zorundayım. Sence de öyle değil mi Liam?"

"İstiyorum," dedi, nazik bir elini saçlarımda gezdirerek. "Kediciğe bir ders verilmesi gerekiyor."

"Aynen öyle." Gray'in elleri vücudumda geziniyor, parmakları amıma değiyor ama daha fazlasını vermeyi reddediyordu. "Eğer omega'mız gelmek istiyorsa, alfaları için sunum yapacak ve iyi bir kız gibi son beş şaplaklarını atacak."

Bir yanım onunla kavga edip reddetmek istiyordu ama teklif ettiği şeyi istiyordum. Liam yastığı altımdan çekip aldı, ben kıcımlı havaya kaldırırken bileklerimi sıkıca kavradı.

"Bacaklarını daha geniş aç," dedi Gray.

İstediğini yaparken inledim, amım artık tamamen açıktaydı. "Güzel bir manzara değil mi?" Gray sordu.

Liam boğazını temizledi ve ereksiyonunu kaydırırken sııttım. "Evet, öyle."

Gray'in parmakları amıma daldı, derin ve yavaşça soktu. Ona karşı geri itmeye çalıştım ama kıcıma gelen yüksek sesli bir tokat beni durdurdu.

"Sana ne verirsem onu alacaksın," dedi ağrıyan yeri ovarak. Kıcımlı şişmiş ve zonkluyordu ama acının her zerresi zevke dönüşüyordu ve ben daha fazlasını istiyordum. "O tatlı amcığın şaplak atacağım. Her seferinden sonra, 'Teşekkür ederim babacığım' diyeceksin. Anladın mı prenses?"

Liam'a baktım ve onu bana bakarken buldum, gözleri tahrikten kararmıştı. Bileklerimi rahatlatıcı bir şekilde sıktı ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. İhtiyacım olan tek şey onun da bu işin içinde olduğuna dair güvenceydi.

"Evet, babacığım." Orgazm vaadi beni iyi bir kız yapmaya yetmişti.

Gray'in eli amımın üzerine indiğinde ciyakladım. İnledim ve ona doğru eğildim. Arkasına çok fazla güç koymamıştı ama duyduğum his eziciydi.

"Ne diyorsun, kedicik?" Liam sertçe sordu.

Başımı çevirdim ve Gray'in bakışlarıyla karşılaştım. "Teşekkür ederim baba." Nefes alış verişi hızlandı ve eli tekrar amıma inmeden önce bir hırıltı çıkardı. Nefes nefese, çaresiz bir karmaşa haline gelene kadar bana şaplak atıyor ve parmaklarını içime sokuyordu.

"Sonuncusu prenses," dedi Gray.

"Lütfen," diye yalvardım. Ne istediğimden emin değildim, sadece daha fazlasına ihtiyacım vardı. Boşalmaya çok yaklaştım, orgazmım ulaşamayacağım bir yerde geziniyordu.

Gray'in eli amıma önceki şaplakların hepsinden daha sert indi ve acı ve zevk beni sınırın ötesine itti. Boşalırken haykırdım, zevk dalgaları o kadar yoğundu ki gözümünden bir damla yaş kaçtı.

Liam bileklerimi çözdü ve beni kollarının arasına alarak kucağına yatırdı. Gray yanıma oturdu, gözyaşlarımı sildi ve yüzümü okşadı.

"Çok iyiydin," diye mırıldandı, boynumu ve omzumu öptü. Başım Liam'ın göğsüne yaslandı ve içimi bir sıcaklık kapladı.

İkisinin de kolları etrafımdaydı ve cezamdan kurtulurken beni sıkıca tutuyorlardı.

"Fazla rahatlama," dedi Liam. "Seninle işimizin bitmesine daha çok var."

"Bu sadece bir orgazmdı," dedi Gray, eli göğsümü avuçlarken. "Ve bize bir meydan okuma verildi."

Liam'ın eli kalçama indi ve sertçe kavradı. "Seni bir daha boşalamayacağını düşünene kadar boşaltacağız ve sonra boşalacaksın. Çünkü alfalarınız bunu talep ediyor."

Amım arzu ve endişeyle sıkıştı. Bu orgazm o kadar yoğundu ki en az beş orgazm sayılması gerektiğini düşündüm ve nasıl yapacağımdan emin değildim.

özellikle de dokuz kez daha gelmeyeceğini biliyordum. Ama aynı zamanda açgözlüydüm ve alfalarımın denemesini engelleyecek değildim.

Başımı arkaya yatırdım ve Gray'in karanlık gözleriyle buluştum. Orada bulduğum yoğunluk karşısında ürperdim. "Hazır mısın prenses?"

"Evet, baba."

Beni sırtüstü yatırdılar ve sırayla beni yemeye başladılar. Önce Liam'ın dili dar kanalıma girerken, o da parmaklarıyla klitorisimi okşuyordu. Boşaldığım anda Gray onun yerini aldı. Hassas klitorisimi korumak için bacaklarımı kapatmaya çalışarak haykırdım, ama sonra Liam'ın elleri oradaydı ve beni ayırdı.

Bu, ben tamamen dağılana kadar devam etti. Her şeyin yoğunluğundan gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu ama aynı zamanda mutluluk da içimi dolduruyordu.

"Sanırım sıklerimiz için hazır." Gray nazik parmaklarını yüzümde gezdirdi. Dudakları kulağıma indi. "Devam etmek istiyor musun aşkım? Bizim için çok iyi bir kız oldun, ama senin için çok fazlaysa burada durabiliriz."

"Hayır," dedim kolunu tutarak. "Durma."

Liam'ın dudakları köprücük kemiğimi ve göğüslerimi öptü, ta ki sert bir meme ucunu ağzına alıp sertçe emene kadar. Bir çığlık atarak yataktan kalktım.

Gray'in parmakları içimde pompalanıyor, dördüncüyü içeri iterken gerginlik yanıyordu. "Sence bu tatlı am ikimizin de sikini kaldırıabilir mi?"

Dudaklarım aralandı ve otomatik olarak parmaklarının etrafında kenetlendim. "Bunu hiç yapmadım," dedim usulca.

"Bunu senin için iyi hale getireceğiz, kedicik," dedi Liam. "Denemek ister misin?"

Heyecanla başımı salladım, beni doğru pozisyona getirdiklerinde çarşafın her tarafı kayganlaşmıştı. Gray'in kucağındaydım ve sırtım göğsüne dönüktü. Liam önümde diz çökerken bacaklarımı onunkilerin üzerine getirdi, böylece iyice açılmış oldum.

Gray beni hafifçe kaldırdı ve sikini girişime bastırdı. O kadar ıslak ve kaygandım ki onu kolayca aldım, kığım ona yaslanana kadar aşağı kaydım.

"Kahretsin, inanılmaz hissediyorsun," diye inledi, parmakları kalçalarımın o kadar sert girdiyordu ki moraracağından emindim. Zihnim yine onlar tarafından kalıcı olarak işaretlenme, onların bağlarını takma fikrine kilitlendi. Beni ısırmaları için yalvarmamak için kendimi zor tuttum. İyileşene kadar istemeyi reddettim ve yarından ne kadar korkuyor olsam da, umarım tedavi beni sürümle birlikte bir geleceğe bir adım daha yaklaştırırdı.

Liam'ın elleri göbeğime ulaşana kadar bacaklarımda yavaş bir yolculuk yaptı, parmakları am dudaklarımı araladı.

"Alfa'nın seni nasıl doldurduğuna bak," dedi. "Küçük dar amcığın onun için nasıl da açılıyor. Daha fazlası için hazır mısın?"

Başımı salladım, ama öyle olup olmadığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. İkisi de çok büyüktü ama yine de birlikte Liam'ın düğümü kadar kalın değillerdi. Kelimenin tam anlamıyla bunun için yaratılmış olduğumu hatırlayınca biraz rahatladım.

Gray sırtüstü uzanmamız için bize manevra yaptırdı. Uzandı ve Liam'a daha fazla yer kalsın diye bacaklarımı açtı.

Liam başparmağıyla çenemi kavradı, bana sert bir öpücük verip çekilmeden önce gözlerimin içine derin derin baktı. Sonra parmakları amımın üzerindeydi, sikini yağlamak için bolca kayganlaştırıcımı topluyordu.

"Sadece benim için rahatla, kedicik, ve iki alfanı da al."

Derin bir nefes aldım ve sonra yavaşça verdim. Liam içeri itmeye başladığında nefesim kesildi. Yoğun yanma karşısında inledim.

"Rahatlamaya çalış prenses," dedi Gray. Klitorisimin etrafında nazıkçe dönmeye başladı ve kaslarım gerginliklerini bıraktı.

"İşte böyle," diye nefes aldı Liam, daha da içeri iterek. Alnı konsantrasyonla çatılmıştı ve beni incitmemek için mümkün olduğunca yavaş gittiğini biliyordum. Düğümünü girişime karşı hissedene kadar içeri itmeye devam etti.

Yaptığımı fark ettiğimde inledim. İkisini de almıştım.

Bu hisse alışmaya çalışırken içimde bir tatmin ve garip bir gurur dalgası yükseldi. Düğümlemekten farklı hissettiriyordu. Bir düğüm tam girişime kilitlenirken, iki siklerinin kalınlığı içime kadar uzanıyordu. İlk baştaki yakıcı acı, onlara alıştıkça zevke dönüştü ve aniden hareket etmeleri için çaresiz kaldım.

Gray'in kolları göğüslerimi sararken, Liam'ın elleri kalçalarımı sıkıca kavradı.

"Bizim omega'mız," diye nefes aldı. "Çok mükemmel."

Sonunda içeri ve dışarı hareket etmeye başladıklarında haykırdım. Aletleri birbirlerine sürtünerek her iki alfanın da küfür etmesine neden oldu. Zevk dalgaları üzerime çökerken onları almaktan başka bir şey yapamıyordum. Boşalırken onları sıkıca kavradım ve Liam iniltimi yakalamak için eğildi.

"Kahretsin, boşalacağım," dedi. Gözlerini Gray'e kilitledi, çenesi sıkılmıştı. Gerildim, ne olacağından emin değildim. Ama sonra Liam tekrar konuştu. "Onu düğümlemelisin." Sakin ve kendinden emin görünüyordu, yüzünde kızgınlıktan eser yoktu. Elimi uzattım ve

boynuna dolandı ve onu başka bir öpücük için dudaklarıma doğru çekti. İçime girmeye devam ederken dili ağzımın içine girdi. İçimden çıkarken inledi. Gray hala içimde gömülü olmasına rağmen ani bir boşluk beni yakaladı, ama Liam düğümünü yumruklayıp amımın, karnımın ve göğüslerimin her yerine boşalırken dikkatim dağıldı.

Şimdi inleme sırası Gray'deydi, kalçalarımı kavradı ve beni hızlı bir hareketle düğümünün üzerine çekti. Onun orgazmı benimkini tetikledi ve tekrar boşaldım, tüm enerjim uzuvlarımdan sızarken düğümünün etrafında kenetlendim.

Ağır nefes alıyordum, hareket edemiyor ya da konuşamıyordum. Birkaç dakika sonra Gray bizi yan yatırdı. Yüzünü saçlarıma gömerken kolları bana sıkıca sarılmıştı. "Kahretsin, harikasin," diye nefes aldı.

Her küçük hareket onun düğümünü içimde daha derine kaydırıyordu ve ben buna bayılıyordum. Düğümlenmekle ilgili çok samimi bir şey vardı ve ikisini de aynı anda alabilmeyi diledim. Bu fikir beni heyecanlandırdı ve bunun mümkün olup olmadığını araştırmam gerektiğine karar verdim.

Liam yüzünde memnun bir ifadeyle önüme uzandı. Dölünün tenimi ne kadar kirlettiğine bakıp sırttı ve bir parmağını göğsümdeki salgıda gezdirip ağzıma götürdü. Parmağını hevesle emdim ve tatlı tadının tadını çıkardım.

"Aferin kızıma," dedi, göğsünü göğsüme bastırarak şekilde yaklaşarak.

Gray'in eli kalçamın etrafında kıvrıldı ve Liam'ın bacağına üzerine gelecek şekilde kaydırdı. Pozisyon değişikliği Gray'in yakın zamanda inme belirtisi göstermeyen düğümünü çekiştirirken inledim.

Gray, "Benim hesabıma göre bu sayı on ikiydi," dedi.

"On iki mi on üç mü olduğundan emin değildim," dedi Liam. "İçlerinden biri devam etti."

Beynimin toparlanması biraz zaman aldı. "Orgazmlarımın sayısını mı tutuyordun?" Kıkırdadım.

"Görünüşe göre kanıtlamamız gereken bir şey vardı," dedi Gray, düğümünü içimde daha derine iterek.

"On kez," diye alay etti Liam. "Siktiğimin amatörleri."

Gülümsememi göğsüne bastırdım. "Gördün mü, bu dövüşmekten çok daha iyi değil mi?"

Gray, "Bence bizi manipüle ettiği için kendisiyle fazlasıyla gurur duyuyor," dedi.

"Onu her zaman yeniden cezalandırabiliriz," dedi Liam, parmakları hâlâ acıyan kıkç yanaklarıma batarken. Sertçe nefes aldım. Bu gece daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum. Liam'ın gözleri yumuşadı ve bana göz kırptı. "Ama yine de bizim için çok iyi bir kızdı."

Gray kıkırdadı ve parmaklarını saçlarımda dolaştırdı. Başımı geriye doğru eğmek için elini kullandı, böylece gözlerimiz buluştu. "Kesinlikle öyleydi."

"İkiniz inatlaştığınız için sizi manipüle etmek zorunda kaldım," diye dudak büktüm.

"Haklısın. Özür dilerim, kedicik," dedi Liam alnımdan öperek.

"Ben de üzgünüm," dedi Gray. "İleride daha iyi olacağız."

"Bu artık arkadaş olduğunuz anlamına mı geliyor?" Dudağımı ısırarak sordum. Sadece arkadaşlarımdan iyi geçinmesini istemiyordum. Hepimizin yakın olmasını istiyordum... bir ailenin olması gerektiği gibi.

Uzun bir duraklama oldu ve gerildim.

"Şşşt," dedi Liam. "Stres yapma, güzel kız. Biz... arkadaşız."

Bu kelimeyi fiziksel bir acıya neden olmuş gibi söyledi ve ben de kendimi gülmekten alıkoyamadım. "Sanki baskı altındaymışın gibi söyledin."

"Baskı altındayım *amına koyayım*," diye homurdandı Liam. "Çıplak bedenine bastırılmışken bana sorular sorulması baskı altında olmanın tanımıdır."

İşkenceyi arttırmak için meme uçlarımı ona doğru bastırdım.

"Peki ya sen?" Parmaklarımı sakalında gezdirebilmek için geriye uzanarak Gray'e sordum.

"Sana istediğini vermekten kendimi alıkoyamayacağımı biliyorsun prenses," dedi. "Biz arkadaşız."

Liam, "Artık bir hiyerarşi oluşturduğumuza göre alfalarımızın sakinleşmesi daha kolay olacak," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

Gray kıkırdadı. "Evet, zaten başından beri belli olması gerekiyordu. Yetki bizim omega'mızda."

Sırıttım, Liam'ı baştan savma bir öpücük için kendime çekerken kıkımını ona doğru oynattım.

İşlerin bir gecede değişmeyeceğini biliyordum. Birbirlerine güvenmek için zamana ihtiyaçları vardı ama denediklerine dair göğsüme bir sıcaklık yerleşti. İlk kemoterapim üzerimde belirdi ve zamanı durdurabilmeyi diledim, böylece yarın hiç gelmeyecekti. Ama aynı zamanda, iki alfamın arasında sıkışmış bir şekilde yatarken, bir sürü olarak geleceğimiz hakkında umutlu hissediyordum.

Gray'in düğümü inene kadar uyukladım. İçimden çekildiğinde sızlandım ve protesto ettim. Doldurulmakla ilgili çok rahatlatıcı bir şey vardı ve şimdi onlar olmadan biraz kaybolmuş hissediyordum.

"Alfa'nın siki olmadan kendini boşlukta mı hissediyorsun?" Liam beni duşa götürmek için kaldırırken sordu.

"Evet," diye sızlandım.

Liam kıkırdadı. "Sanırım Henry'nin sihirli bavulunda bunu düzeltecek bir şey var." Beni ılık spreyin altında duşa soktu.

Gray yanıma geldi, eliyle amımı kavradı. Dudaklarıma şefkatli bir öpücük kondururken mırıldandı. "İyi fikir, Liam. Seni tüm gün boyunca bizim için doldurabiliriz."

Zevkten bitkin düşmüştüm ama her şeye rağmen Gray'in elini başka bir kayganlık patlaması kapladı. Sırıttı ve elini ağzına götürerek parmaklarındaki dölleri yaladı. "Bana öyle bakma prenses, yoksa sessizce yalvardığın şeyi sana veririm."

Yanaklarım kızardı ve bakışlarımı kaçırdım. Liam kıkırdarak beni göğsüne doğru çekti. İkisi sırayla beni yıkadı, ben tamamen kemiksiz kalana kadar dokunuşları hafif ve yatıştırıcıydı. Gray döllерinin son izlerini de yıkarken Liam homurdandı ve bana karşı bu kadar sahiplenici olmasını gizliden gizliye sevdim. Beni kuruladılar ve Liam kazağını başımdan geçirdi. Hâlâ onun gibi koktuğumdan emin olmaya çalıştığını bildiğim için gülümsememi gizledim.

Mutfağa doğru ilerlerken Gray kolunu bana doladı. Beni tezgâhın üzerine kaldırdı ve bacaklarımin arasında durdu.

"Ne yapmak istiyorsun..." Kaşları çatılmış bir halde konuşmasını sürdürdü. "Bekle, Anne'in o kanepeyi taşımamıza gerçekten ihtiyacı var mıydı?"

Gülmemek için ağzımı kapattım. "Seni küçük düzenbaz," dedi Liam.

"Muhtemelen bir noktada onu eski yerine taşımanı isteyecektir," dedim.

Gray, "Yeni düzenlemenin çok tuhaf olduğunu düşünüyordum ama bir şey söylemeyecektim," dedi.

Liam buzdolabından bir tepsi kesilmiş meyve çıkarırken oflayıp puflayarak, "Evet, kanepeyi televizyondan uzağa bakacak şekilde değiştirtti," dedi. Hoşnutsuz bir ifadeyle bir çileği dudaklarıma bastırdı.

Çileği ağzıma götürdüm ve bu sırada dudaklarımı parmaklarına sürttüğüm den emin oldum.

"Beni affedebilir misin?" Gülümseyerek sordum.

Liam oflayıp pufladı ve "tehlikeli küçük omega" hakkında bir şeyler mırıldandı. Ön kapı açıldı. "Geri döndük," diye bağırdı Henry.

Bear ve Henry mutfağa girdiler ve Gray kollarını kavuşturarak onlara doğru döndü.

"Siz ikiniz onu neden yalnız bıraktınız?" Gray homurdandı. Liam'a baktım, o da onlara belirgin bir şekilde kızgın bir ifade veriyordu.

Ayı sırtıttı. "Onu terk etmedik. Avluda takılıyorduk, ikinizin omega için yeterince alfa olup olamayacağınızı görmek için bekliyorduk."

Gray hafifçe gevşedi, kollarını açtı. Bu fırsatı değerlendirerek elini tuttum ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim.

"Peki, yaptılar mı?" Bear alnımdan öpmek için yanıma geldi. "Senin rekorunu kırdılar." Gülümsemesi düştü ve ben kıkırdadım. "Ciddi misin?" Henry iki alfanın arasına baktı.

Omuz silktilim. "Çok kararlıydılar."

Liam homurdandı ve kolunu Gray'e doladı, bu hareket zahmetsiz görünüyordu. "Gerçekten de ikinizin bizden daha iyisini yapabileceğinizi mi düşündünüz?" diye sordu Henry ve Bear'a.

İki devasa alfamı bir arada görünce kalbim yerinden çıkacak sandım.

Henry'nin yüzünde belirgin bir hoşnutsuzluk ifadesi belirdi. "Tamam, yatak odasına," dedi beni göstererek. "Rövanş zamanı."

"Olamaz." Tezgâhın üzerinde ondan biraz daha uzaklaştım. "Artık orgazm yok."

Adamlarımın dördü de bana doğru döndü ve inanmaz bakışlar attılar.

"Yani en az otuz dakika daha," diye ekledim. Beni çok ciddiye almalarına izin veremezdim. Şu anda bile onların tüm dikkati beni ateşliyordu ve dördüyle birlikte kaç kez boşalacağımı merak ediyordum.

"Artık yok," dedi Liam, beni kollarının arasına alarak. "Dışarıdan yemek sipariş edeceğiz, film izleyeceğiz ve erkenden yatacağız."

Sabahları neden erken kalkmamız gerektiğinin hatırlatılması göğsümün sıkışmasına neden oldu.

"Şşş," dedi Liam, kanepeye otururken beni kendine yakın tutarak. "Her şey yoluna girecek. Bu akşamın tadını çıkarmaya bak tatlım."

"İnfüzyon sırasında hepinizin yanımda olabileceğinden emin oldunuz, değil mi?" diye sordum.

Henry yanıma oturdu. "Her şeyin hazır olduğundan emin olmak için birkaç dakika önce aradım. Bize köşe bir oda veriyorlar, yani bolca yer olacak."

Bir yanım özel muamele fikrinden rahatsız oluyordu ama bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyordum. Adamlarımın hiçbirinden ayrı bir gün geçiremezdim.

"Yemek için ne istiyoruz?" Bear yanımdaki kanepeye sıkışırken elinde bir yığın paket menü ile sordu.

"Çinli mi?" Ben sordum.

"Kulağa harika geliyor," dedi Bear. "Her şeyden biraz sipariş edeceğim."

Gray kanepenin arkasına doğru eğildi ve bana bir şişe su uzattı. "Susuzluğunu gidermelisin prenses."

"Sağ ol baba," dedim şişeyi alırken.

Yanakları kızardı ve önüme oturmak için kanepenin etrafında dolaşmadan önce boğazını temizledi. Uzandım ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim, etrafımdaki tüm adamlarımla birlikte endişem eriyip gitti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bu
Lovers

WESTIN

"H İşte ön ilaçlarınız. Bu, infüzyon reaksiyonunu önlemeye yardımcı olmak için. Ayrıca size damardan steroid ve bir torba sıvı vereceğiz. Bunların hepsini aldıktan sonra kemoterapi infüzyonuna başlayacağız."

O günkü hemşirem Wendy iyi birine benziyordu ama bu kattaki tüm sağlık personeli o kadar *rahat* davranıyordu ki, sanki bugün dehşet verici ve hayat değiştirici bir gün değilmiş gibi.

"İnfüzyon reaksiyonu nedir?" Henry sordu.

"Kemoterapiye karşı alerjik reaksiyon gibi bir şey. Bazen olabilir. Eğer olursa, bu sadece kemoterapiyi ileride daha yavaş bir hızda vermemiz gerektiği anlamına gelir," dedi Wendy. Ben hapları yuttuktan sonra ilaçları serum askısına bağladı ve bizi yalnız bıraktı.

İnfüzyon odasının hastanenin yanındaki caddeye bakan büyük bir penceresi vardı. Adamlarım için düzenlenmiş dört sandalye vardı ama şu anda hiçbirini kullanmıyorlardı. Sanki aramızda bir adımlık boşluk bile çok fazla olacaktı gibi yatağımın etrafında toplanmışlardı.

"Nasılsın-" Liam başladı.

"Lütfen yine nasıl hissettiğimi sorma," diye inledim. "Beş dakika öncesiyle aynı."

Ofladı ve elini saçlarının arasında gezdirdi. Diğer elini tuttum ve sıktım. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben mi? Tamamen iyiyim," diye cevap verdi.

"Gerçekten ikna edici," dedi Bear ve gülümsememi engelleyemedim. Herkes gergindi. Bugünün iyi geçmesini ve böylece ileride daha rahat olabilmeyi umuyordum. Gerçek kemoterapi infüzyonunun sadece doksan dakika sürmesi gerekiyordu.

Sıvılar bittikten sonra Wendy kemoterapi torbasıyla geldi. Üzerinde "dikkat" ve "yüksek alarm" yazan büyük uyarı işaretleri vardı.

Çok güven verici.

Serum askıma astı ve tüm vücudum sıkıştı. Bunu yapmak istemiyordum.

Bunu yapmak zorundaydım.

Wendy kemoterapiyi serumuma bağladı ve kontrol etmesi için başka bir hemşireyi çağırdı. Adımı, doğum tarihim, ilacımı ve infüzyon hızımı gözden geçirdiler. Her şeyi makineye programladı. "Tamam, her şey hazır. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için başlarken burada kalacağım."

Liam elimi sıkı ve kemoterapinin kırmızı çizgisinin serumumdan koluma gelene kadar ilerleyişini izlerken rahatlamaya çalıştım. Göğsüm anında sıkıştı ve endişe olduğunu düşündüğüm bir şekilde nefes almaya çalıştım ama birkaç dakika sonra daha da kötüleşti.

"Nefes alamıyorum," diye soluk soluğa kaldım. Oda etrafımda dönerken görüşüm karardı.

Wendy anında kemoterapiyi serumumdan ayırdı. "Benim için arkana yaslan," dedi. "Biri hemen çağrı düğmesine basın."

Ve sonra oda karardı.

"WESTIN, NASIL HISSEDIYORSUN?"

Gözlerimi açtım ve yatağımın etrafında toplanmış yaklaşık sekiz hemşireden oluşan bir grup görünce şaşkınlıktan burnumu kıvırdım.

Neler oluyordu? Neden yatak odamda bu kadar çok insan vardı? "O iyi mi?" Liam hırladı.

"Bayım, geri çekilin," dedi bir hemşire.

Adamlarımı bulmak için etrafıma bakındım. Onları göremeyince dudaklarımdan bir inilti döküldü. Oda etrafımda döndü ve kendimi sabitlemek için yavaş, derin nefesler aldım.

"Westin," dedi iki Fransız örgülü bir hemşire. "Nasıl hissediyorsun, tatlım?"

"Ben iyi miyim?"

Neden bana bunu sorup duruyordu?

Kolumu kaldırdım ve serumu gördüm ve her şey aklıma geldi.

Hastane.

Kemoterapi.

Bayılmış olmalıyım.

"Nefes alış verişin nasıl?" diye sordu.

"Sorun yok." İlacın göğsümde yarattığı gerginlik gitmişti ama şimdi de endişe beni ele geçiriyordu. Sonra adamlarım yatağın kenarına doğru ilerlediler ve içimi bir rahatlama kapladı. Liam başıma en yakın olanıydı ve yüzümdeki birkaç tutam saç taradı.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"İnfüzyon reaksiyonu geçirdin ve bayıldın," dedi, elimi kavrarken çenesi gergindi.

"Kaşınıyor musun Westin?" diye sordu başka bir hemşire. "Hayır," dedim. Bunu neden soruyordu ki?

"Güzel," diye karşılık verdi.

Battaniyemi kaldırıp duruyordu ve başka bir hemşire de eşofmanımın paçasının altını kontrol ediyordu. Aşağı baktığımda tüm kolumun kırmızı bir kızarıklıkla kaplı olduğunu gördüm.

İnledim ve Liam eğilip alnımdan öptü. "Bir şeyin yok. Sadece ilaca karşı alerjik bir reaksiyon, ama iyisin." Kimi ikna etmeye çalıştığından emin değildim.

Adamlarımın kokuları endişeden yanmış ve asidikti ve hatta bazı beta hemşirelerin stresli kokularını bile yakalayabiliyordum.

Fransız örgülü aynı hemşire "Kalp atış hızınız genellikle yavaş mı?" diye sordu.

"Sanmıyorum?" Hayati değerlerimi izleyen makineye baktım ve kan basıncımın ve kalp atış hızımın düşük olduğunu gördüm. "Ama gerçekten iyi hissetmiyorum."

Hemşire, "Neyin var tatlım?" diye sordu.

"Sadece başım dönüyor ve garip hissediyorum ve bundan hoşlanmıyorum."

"Kemoterapiden ya da reaksiyonu durdurmak için sana verdiğimiz IV Benadryl'den kaynaklanıyor olabilir. Yine de hayati değerlerin canlanıyor ve kızarıklıkların geçiyor."

Yere baktım ve kolum tekrar normal rengine dönmüştü.

Fransız örgülü hemşire, "Pekâlâ, sanırım artık gidebiliriz ve seni Wendy'nin becerikli ellerine bırakabiliriz," dedi. "Daha iyi hisset, Westin."

Hemşireler odadan çıkarken Henry, "Teşekkür ederim," dedi. "Buraya çok hızlı geldiler," diye ekledi bacağını sıkarak. "İnanılmazdı."

Wendy, "Bu kemoterapide reaksiyonlar oldukça yaygındır, bu yüzden sistemimizi çökerttik," dedi. "Solgun görünüyorsun ve muhtemelen bir süre kendini iyi hissetmeyeceksin. İzlemeye devam edeceğiz."

"Şimdi kemoterapi ne olacak?" Ben sordum.

Wendy, "Dr. Ash'i aradık ve bugün kemoterapiyi tekrar denemek için yeterli zamanımız olmadığını, bu yüzden yeniden planlamamız gerektiğini söyledi," dedi.

Kalbim sıkıştı. Onca endişe ve birikimden sonra, sistemime bir damla bile kemoterapi girmemişti. "Yine reaksiyon gösterecek miyim?"

"İkinci kez infüzyon reaksiyonu görülmesi çok nadirdir. İnfüzyonu daha yavaş bir hızda yapabilir ve daha fazla ön ilaç verebiliriz," dedi Wendy. Yatağımın yan tarafına geçerek bir dizi daha hayati değer ölçümü yaptı. "Her şey iyi görünüyor. Ben diğer hastalarımı kontrol edeceğim. Bir şeye ihtiyacınız olursa çağrı düğmesine basın."

O odadan çıkar çıkmaz, adamlarım etrafımı sarmak için harekete geçti.

"Kahretsin, çok korkutucuydu," dedi Bear elimi tutarak. "Sanırım sadece mikro dozda kemoterapi alıyorum," dedim zayıf bir sesle.

Bear elimi sıktı ama kimse gülmedi. Gözlerimi kapattım, olanları anlamaya çalışıyordum ama beynim durgunlaşmıştı. Uyandığımda nerede olduğumu bilmemek hayatımın en korkunç deneyimlerinden biriydi.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" Gray, Liam'ın yanındaki yerinden bacağını sıktı.

Sadece omuz silktim. Ona nasıl cevap vereceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bedenim uyuşmuş ve yatağın içinde donup kalmıştı. Artık benim olmasını istemiyordum.

"Lütfen konuş bizimle aşkım," dedi Gray, sesi daha çaresiz çıkıyordu.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kendimi iyi hissetmiyorum." Dudağım titredi ve ağlamamak için gözlerimi kırdım.

Liam boğazını temizledi. "Biraz oturabilir misin tatlım?" Başımı

salladım ve adamlarımın yardımıyla yavaşça oturur pozisyona geçtim.

"Arkasına geçebilmem için onu öne çekebilir misin?" Liam Gray'e sordu.

Gray eğildi ve kollarını bana doladı, beni yatakta öne doğru hareket ettirirken göğsüne sarıldı. Ona sarıldım, burnumu ovuşturdum

kokusunu almak için boynuna yasladım. Liam arkama geçip sırtımı göğsüne doğru çekerken küçük şilte kaydı. Mırıldanmaya başladı, titreşimler uyuşukluğumun bir kısmını kırdı. Tekrar kucağına gömüldüm ve gözlerimi kapattım. Adamlarım ellerini vücudumda gezdirmeye devam etti ve kısa süre sonra uykuya daldım.

Bir süre sonra Wendy odaya geri döndüğünde sarsılarak uyandım. Liam'a baktı ve ona gitmesini söyleyeceğini düşündüm ama bakışlarını bana çevirdi.

"Baş dönmesi nasıl? Önümüzdeki yarım saat içinde hala daha iyi hissetmezseniz, sizi gözlem için alt kattaki acil servise nakletmemiz gerekebilir."

"Çok daha iyi hissediyorum," dedim çabucak. Kendimi hâlâ bok gibi hissediyordum ama çocuklarıma ve yuvama ihtiyacım vardı. Geceyi acil serviste geçirmek işkence gibi geliyordu.

Bana dikkatle baktı ve başını salladı. "Hayati değerlerin sabit kaldığı sürece eve gidebilirsin."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Hafta sonları infüzyon için kimseyi kabul etmiyoruz, bu yüzden size Pazartesi sabah 8'e randevu aldım. Dr. Ash ikinci bir reaksiyonu önlemek için bir sonraki infüzyonu çok yavaş yapmak istiyor, bu nedenle infüzyonun kendisi dört veya beş saat sürebilir."

Başımı salladım, geri dönmek zorunda olma fikri midemi bulandırdı. Ama seçtiğim yol buydu. Bu tümörün yok olmasına ihtiyacım vardı.

Sonraki bir saat boyunca uykuya dalıp çıktım. Adamlarım sessizdi, ara sıra bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyorlardı. Stresli olduklarını biliyordum, bunun kokusunu alabiliyordum ama bunu nasıl düzeltereğimi bilmiyordum.

Wendy bir süre sonra bu kez tekerlekli sandalyeyle geri geldi. "Pekâlâ, çıkabilirsin Westin. Bugün bu kadar zor zamanlar geçirdiğin için üzgünüm ve umarım Pazartesi günü işler daha iyi gider."

"Teşekkür ederim. Ve yürüyebilirim," dedim usulca. Aslında yürüyebileceğimden emin değildim ama baş dönmesi çok daha iyiydi ve mümkün olan en göze çarpmayan şekilde ayrılmak istiyordum.

"Hastane politikası böyle," dedi Wendy sempatik bir gülümsemeyle. Liam kulağıma, "Seni taşıyabilirim tatlı kız," dedi.

Başımı salladım. Hastaneden dışarı taşınma fikri çok daha kötüydü. Kimsenin bana bakmasını istemiyordum.

Liam kollarını bana sımsıkı doladı ve bir an için beni bırakmayı reddedeceğini düşündüm. Sonra derin bir nefes aldı ve yanağıma bir öpücük kondurdu,

ve bacaklarımı yatağın kenarına taşımama yardım etti. "Bırak Bear yataktan kalkmana yardım etsin."

Bear ellerini uzattı ve ben de onları tutarak yavaşça ayağa kalktım. Biraz titriyordum ama ayağa kalkıp kendi başıma yürüyebileceğimden emindim.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," dedim.

"Tamam, bebeğim." Bear tekerlekli sandalyeye binmeme yardım etti ve beni köşeden banyoya doğru itti. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Kesinlikle hayır," dedim burnumu kıvrarak.

Bear usulca güldü. "Ben yapardım bebeğim. Büyütülecek bir şey değil."

"Yapacağını biliyorum, ama romantizmi bir süre daha devam ettirelim."

"Sanki bu her şeyi mahvedecekmiş gibi," dedi homurdanarak. "Kendi başına dur da göreyim seni."

Beni nazıkçe sandalyeden kaldırdı, tekrar ayağa kalkarken kolları etrafımda dolaştı.

"Ben iyiyim," dedim.

Çenemi yukarı kaldırdı ve alnımdan öptü. "Ödümü kopardın bebeğim. Bunu bir daha yapma."

"Denerim."

Başıyla onaylayıp kapıyı açtı ve ben de banyoya girdim. İşim bittiğinde ellerimi yıkamak için lavaboya yöneldim. Aynada kendime baktım ve ne kadar berbat görüldüğümü görünce irkildim. Yüzümün rengi solmuştu ve saçlarım yüzümün etrafından sarkıyordu. Bir ceset gibi görünüyordum. Kendimi kibirli biri olarak görmüyordum ama şu anda arkadaşlarımla beni böyle görmesinden nefret ediyordum. Parmaklarımı saçlarımla arasında gezdirerek kabartmaya çalıştım. İç çektim. Sanırım şu anda endişelenmem gereken daha önemli şeyler vardı.

Banyodan çıktım ve tekerlekli sandalyeye tekrar oturmadan önce Bear'a gergin bir gülümseme verdim. Geldiğimiz yoldan geri döndük ve koridorda duran diğer çocukları bulduk.

"Gitmeye hazır mısın, aşkım?" Gray eğilip yüzümü okşayarak sordu.

"Evet."

"Akşam yemeği için ne istersin?" Henry hastane çıkışına doğru ilerlerken omzumu sıkarak sordu. "Bir şeyler sipariş edebiliriz diye düşündüm. Sen ne istersen, sevgilim."

Liam elimi tutarak, "Steroidler muhtemelen seni acıktıracak," dedi.

Acıkmıştım ama yuvamda olmak dışında ne istediğimi bilmiyordum. Hastanenin beyaz koridorları ve parlak ışıkları beni geriyor, dünyanın en kötü oyununda spot ışıkları altındaymışım gibi hissettiriyordu.

"Kulağa ne hoş geliyor prenses?" Gray sordu.

"Bilmiyorum," diye sızlandım, elimi Liam'inkinden çekip yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Ön kapının yanında durduk. Lobi karanlık ve boştu. Saatlerdir buradaydık.

Gray önümde diz çöktü. "Sorumluluğu bizim almamızı ister misin prenses?"

Omega'mız için kararları bu gece verebiliriz."

Ellerimi indirdim ve başımı sallayarak onun bakışlarına karşılık verdim.

"Aferin kızıma. Buraya gel." Beni kollarına çekti ve ben de vücudumu ona sardım.

"Henry, peynirli makarna, tavuk bonfile, kek ve aklına gelebilecek diğer rahatlatıcı yiyeceklerden sipariş et. Bir de patates kızartması," dedi Gray.

Valenin arabamızı getirmesini beklerken yüzümü Gray'in boynuna gömdüm.

Bir el sırtımı aşağı yukarı okşadı. "Çok iyi gidiyorsun," dedi Liam, sesi alçaktı. "Şimdi omega'mızla ilgilenme sırası bizde. Seni yuvana rahatça yerleştireceğiz."

"Seninle," diye sızlandım.

"Hiçbir yere gitmiyoruz," dedi Liam yanağımdan öperek.

Kendimi içgüdülerime bıraktım, omega'mın kontrolü ele almasına izin verdim. Daha fazla başa çıkamadım. Eve döndüğümüzde zihnimin girintilerine saklandım.

WESTIN

"W "Geri döndün aşkım," diye mırıldandı Gray beni evin içine taşırken.
"Yatak odasında olmak ister misin?"

Başımı salladım. Yuvama girene kadar hiçbir şey doğru
gelmeyecekti. Benim
cildim mini ateşim sırasında olduğu gibi hassas ve kaşıntılıydı.

Gray beni yatağa yatırdı. Birisi bu sabah hazırlamıştı. Yorgan pürüzsüzdü
ve tüm ekstra battaniler katlanıp yatağın ayak ucuna yığılmıştı.

Her şey yanlıştı.

Her şeyi yeniden düzenlemeye başladım, ama ne kadar çok yaparsam o
kadar kötü hissediyordum. Tedirginliğim arttıkça mızızlandım. Adamlarım
izliyordu ve ben doğru düzgün bir yuva bile yapamıyordum. Sonunda bir
parçam kırıldı.

"Nefret ediyorum," dedim ve rahatsız edici bir yastığı yataktan fırlattım.
Yere düştüğü anda gözyaşlarına boğuldum.

"Ne oldu prenses?" Gray sordu.

"Yastık yerde iyi görünmüyor," diye hıçkırdım.

Gray onu bir el bombasıymış gibi tutarak kaldırırken hafifçe paniklemiş
görünüyordu. "Onu geri istiyor musun?"

"Neye ihtiyacım olduğunu bile bilmiyorsan sen nasıl bir alfasın?"
Bağırdım.

Kendi sözlerim beni sersemletti ve dehşet içinde ağzımı kapattım. Taze
gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzüldü.

"Özür dilerim," diye boğuldum. "Öyle demek istememiştim."

"Aşkım, bu-"

Yıkılmış yatağın ortasında bir top gibi kıvrıldım. "Hepiniz gitmelisiniz."

Henry, "Hayatım, hayır," dedi. "Biz gitmiyoruz."

"Sadece git," diye bağırdım, beni dinlemedikleri için öfkeliydim ve sessizce beni görmezden gelmeleri için yalvardım.

"Stres ve ilaçlar hormonlarını bozuyor," dedi Liam. Sakin sesi beni daha çok ağlattı. "Gerçek bir yuvaya ihtiyacı var. Bazı şeyleri yeniden düzenleyebilir miyiz Henry?"

Henry, "Ona yardımı olaksa burayı yakıp yıkabilirsin, umurumda değil," diye karşılık verdi.

"Bunu son çare olarak saklayacağız. Şimdilik birkaç şilte alıp oturma odasına getirelim," dedi Liam.

"Dur, gitme," dedim. Yatağın ayak ucundaki adamlarıma doğru sürünürken panik göğsümü kapladı.

Liam çenemi sıkıca kavradı. "Senin için gerçekten güzel bir yuva yapmamıza yardım edeceğiz, kedicik. Biz bunu yaparken birkaç dakika burada bekleyebilir misin?"

Bir an bile yalnız kalmak içimi gerçek bir korkuyla dolduruyordu. Mantıksız olduğunu biliyordum ama yalnız kalırsam ne olacağından emin değildim.

Bear yatağın kenarına oturarak, "Sırtıma geç bebeğim," dedi. "Ne?"

"Alfanı dinle," dedi Gray sert bir sesle. Şaşırtıcı bir şekilde, ne yapmam gerektiğinin söylenmesi göğsümdeki tırmalayıcı rahatsızlığı biraz hafifletti. Nedenini sorgulayacak değildim, şu anda alabileceğim her türlü rahatlamayı kabul edecektim.

Bear'ın sırtına tırmandım ve o da bacaklarıma sıkıca tutundu. Çocuklar oturma odasının ortasında bir alan açarken ben de ona sarıldım. Liam ve Gray iki büyük şilte getirip odanın ortasına sererken, Henry de yatakların üzerine battanierler, yastıklar ve bir yığın gömlek yığı. Bear bacaklarımdaki tutuşunu bıraktı ve ben de sırtından aşağı kaydım. Ayaklarım yere değdiği anda döndü ve beni göğsüne bastırdı.

"Siz yuvanızı yapın ve bırakın alfalarınız -ve betalarınız- odayla ilgilenin." Sesi alçaktı ve yüzü hiçbir şey belli etmese de ondan yayılan korkunun kokusunu alabiliyordum.

Başımı salladım. Odaya ne yapacaklarından emin değildim ama yatakları düzeltmek için şimdiden can atıyordum. Büyük yatakların etrafında bir sınır oluşturana kadar battanierleri yeniden düzenledim ve ardından

battaniyeler ve giysiler. Bir yastığı daha kaldırdım ve Gustav Kirpi ortaya çıktı. Onu kollarımın arasına aldım. Gri gibi kokuyordu ve alfamin, kokusunu taşıdığından emin olmak için onunla uyumuş olması gerektiğini fark ettiğimde dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi.

Adamlarımın etrafımda bir şeyler yaptığını fark ettim ama omega'm yuvama o kadar odaklanmıştı ki umursamadı bile. Sonunda bir doğruluk hissi beni vurdu ve tüm gün boyunca bitkin bir halde merkeze yığıldım. Kafamı kaldırdım ve tavana bakmadığımı fark ettim. Adamlarım bir şekilde şiltelerin üzerine çarşafı asarak çadır gibi bir etki yaratmışlardı. Üzerimde hâlâ ayakta durabileceğim kadar boşluk vardı ama kendimi rahat ve kapalı hissediyordum. Titreyen mum ışığı gözüme çarptı. Henry sehpaları ve yan masaları kaplayan adak mumlarını yakmayı bitiriyordu.

Hastaneden beri ilk kez nefes alabiliyordum.

"Buraya gelin," dedim yuvamın kenarlarında duran çocuklarıma. "Ama kıyafet yok."

Bear bana katılmak için sürünmeden önce yıldırım hızıyla soyundu. Omega'm yuva tasarımıımızı bozmamaya dikkat ettiği için memnundu. Ayrıca güçlü kollarını ve bronz tenini sergilediğini görmekten de memnundu. Diğer adamlarım da bana katıldı ve bir ağ gibi birbirimize dolandık. Artık nerede bittiğimi ve onların nerede başladığını bilmiyordum, bu da artık bedenimde olmak istemediğim için mükemmeldi.

Artık bir beden istediğimden bile emin değildim.

Tek ses adamlarımın düzenli nefes alışları, göğsüne yaslandığım Bear'ın kalp atışları ve ara sıra dışarıdan gelen akşam kuşu sesleriydi.

"Çılgın omega gibi davrandığım için özür dilerim," diye fısıldadım. Mini ateşim sırasında bile bu kadar yoğun bir şey hissetmemiştim.

"Deli olman hoşuma gidiyor," diye mırıldandı Bear. Sonra irkildi. "Ah, bu ne içindi?"

Gray, "Bizim omega'mıza deli diyemezsiniz," dedi.

"Yani, bir dakikalığına orada gibiydi," dedi ve beni güven verici bir şekilde sıktı. Ses tonu neşeliydi ve sözlerinin beni utandırmadığını fark ettim.

Omega olmak çok garip bir şeydi.

"Bugün..." "Korkunç" dedim.

"Korkutucu mu?" Henry önerdi.

"En kötüsü mü?" Ayı dedi ki.

"Korkunç mu?" Liam ekledi.

"Bir kâbus," dedi Gray.

"Bunların hepsi," diye fısıldadım. "Pazartesi için korkuyorum."

Henry nazikçe, "Fikrini değiştirebilirsin," dedi.

Kendimi onun sözleriyle oturmaya zorladım. Bu tedavi sürecini durdurmaya karar verebilirdim ama bu beni nereye götürecekti? Aylarca aynı derecede kötü olabilecek başka bir kemoterapi mi? Gerçek bir tedavi umudunu bir kenara bırakmış ve bu tümörün sonsuza kadar benimle kalacağını, muhtemelen daha da büyüyeceğini ve daha da yıkıcı olacağını kabul etmiş olurdum. Geçen her ayla birlikte semptomlarım daha da kötüleşti. Tedavi olmadan işler daha ne kadar kötüye gidebilirdi?

Adamlarım ne karar verirsem vereyim sorun etmeyeceklerini söylediler ama değerimden daha fazla iş yaptığımı fark etmeleri ne kadar sürerdi? Bunu Cat ve amcalarımda görmüştüm. İlk başta hastalandığında ilgili ve özenliydi. Aylar geçtikçe sabırları azalmaya başladı. Yatağa bağlı geçirdiği günler arttıkça, kızgınlıkları da artıyordu. Aşık oldukları omega'yı istiyorlardı, onun sonundaki hasta kabuğunu değil. Hayal kırıklıklarını benden çıkardılar ve ben de böyle olmasını tercih ettim. Cat onların koşullu sevgisinden daha iyisini hak ediyordu. Son konuştuğumuzda gözyaşları içindeki yüzünü, bana daha iyi bir anne olamadığı için özür dilerken tüm vücudunu saran acıyı asla unutmayacağım.

Benimkiler amcalarım gibi değildi. Beni çok seviyorlardı ama ben de onları ömür boyu sürecektir tıbbi randevulardan ve belirsizlikten daha fazlasını hak ettiklerini bilecek kadar seviyordum. Onlara yük olan bir omega'dan daha fazlasını hak ediyorlardı.

"Bunu yapmaktan korkuyorum ama sanırım yapmamaktan daha çok korkuyorum, eğer bu mantıklı geliyorsa," dedim sonunda.

"Öyle," dedi Gray. "Bunu bizim iyiliğimiz için yapmadığın sürece."

Kahretsin, çok anlayışlıydı.

"Bunu hepimiz için yapıyorum," dedim sonunda.

"İşe yarayacak," dedi Bear, elini sırtımda gezdirerek. "Bunu hissedebiliyorum."

İçimi bir kararlılık dalgası kaplarken göğsüne doğru başımı salladım.

Pazartesi günü ve dört hafta boyunca her gün hastaneye geri dönecektim.

Sonuçları ne olursa olsun kemoterapiyi kabul edecektim.

Ve iyileşen yüzde kırkın bir parçası olacaktım.

Bunu onlar için yapardım çünkü hasta bir omega onları geride tutmadan dolu dolu yaşamayı hak ediyorlardı.

"Mega yuvam için teşekkürler," diye mırıldandım.

"Ne zaman istersen, kedicik," dedi Liam. "Hep birlikte rahatça uyuyabilmemiz için bunun gibi kalıcı bir taneye ihtiyacımız var."

Onun sözleriyle içime şurup gibi bir sıcaklık yayıldı. İşte bunun için savaşıyordum; alfalarımla mutlu bir gelecek için. Ve bunu elde etmek için cehennemden geçmem gerekse bile, dişlerimi sıkar ve bunu yapardım, tıpkı son yıllarda her gün yaptığım gibi.

WESTIN

W Duşta su tenimden aşağı süzölüyordu, ama ben bunu neredeyse hiç hissetmiyordum. İki gece önce hastaneden döndüğümüzde adamlarımla bulduğum huzur ve tedavi için sahip olduğum kararlılık yok oldu

ertesi sabaha kadar. Bütün gün zihnim, nerede olduğumu ve neler olduğunu bilmeden hastane yatağında kendime geldiğim ana gidip geldi.

Her şeyin ağırlığı beni boğacakmışım gibi hissedene kadar bunalttı. Ağzımı açtım ve bir çığlık çıktı.

Ses benden geliyordu ama ben ondan kopmuştum.

Kapının gürültüyle vurulması beni çığlık atmayı kesecek kadar korkuttu. Sonra Bear karşımdaydı, tamamen giyinikti.

"Kahretsin," dedi bedenimi kendine doğru çekerek.

Onu bana karşı hissetmek içimdeki fırtınayı dindirmeye yardımcı oldu. "Yaralandın mı?" Ellerini yan tarafımda gezdirdi.

"Hayır." Yüzümü onun sıırsıklam ıslak tişörtüne bastırırken gözlerimi kapattım. Tenini tenimde hissetmek istiyordum ama tişörtünü çıkarmak için kollarımı kaldıracak enerjim yoktu.

"Lütfen kafanın içinde neler olup bittiğini bana anlat. Lütfen," diye yalvardı. "Herkesi ve her şeyi dışarıda bırakmak istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum, ama lütfen beni içeri al. Kendini bize kapatma."

Bear'ın göğsü bedenime yaslandı ve gözlerimi açtığımda azılı motorcu alfamın ağladığını gördüm. Kalbim tam ortasından çatladı.

"Uyandığımda nerede olduğumu ve neler olduğunu bilmemek gerçekten korkutucuydu," dedim, sesim cılız çıkıyordu.

"Çok korkutucu," dedi Bear alnıma bir öpücük kondurarak.

Onun sözleriyle ilgili bir şey, bana susmamı, yargılanmamak ve reddedilmemek için her şeyi içimde tutmamı söyleyen korkmuş parçamı rahatlatmaya yardımcı oldu.

"Vücudumla bağlantım kopmuş gibi hissediyorum. Ben..." Sesim hıçkırıklara karıştı. "Artık kim olduğumu bile bilmiyorum."

Bear'ın üzerimdeki baskısı ezici bir hal aldı. "Kim olduğunu biliyorum," dedi uzun bir aradan sonra. "Sen Westin'sin. Benim omega'm, benim bebeğim. Vahşi, vahşi ve oyuncusun, bu boktan dünyada parlak bir güneş ışığısın."

"Artık değil," dedim gözyaşlarımın arasından. "Kırıldım."

"Kırılmış hissetmeniz kim olduğunuz hakkında hiçbir şey ifade etmez. Bunun doğru olduğunu hissetmesen bile sen hala o kişisin. Bunu biliyorum çünkü görebiliyorum."

Sözlerinin doğru olmasını istiyordum ama tüm bunlardan önce olduğum kişinin kaybolup gittiğini hissediyordum... ve yıllardır kaybolup gidiyordu.

"Bedenimi seninkine karşı hissedebiliyor musun?" Bear sırlıslıkla olmuş saç tellerimi yüzümden uzaklaştırarak sordu.

"Evet."

"Aynen öyle. Çünkü burada benimlesin, gerçeksın, kırılmıyorsun çünkü sana izin vermeyeceğim." Bear'ın sözleri içime bir ürperti gönderen derin bir hırıltıyla çıktı. *Hâlâ hissedebildiğimi* söyleyen bir ürperti.

Gömleğini çekti. "Tenini hissetmeye ihtiyacım var."

Bear sırlıslıkla kıyafetlerini hızla çıkardı ve düşün köşesinde bir yığın halinde bıraktı. Beni tekrar göğsüne çekti ve yüzünü başımın üstüne bastırdı.

Beni ileri geri sallayarak, "Yanımdayım bebeğim," diye mırıldandı.

Kollarımı ona doladım, teninin sıcaklığı sonunda beni suyun ısıtmadığı bir şekilde ısıttı. Kendimi bilinmezlikten ve hastaneye dönmek zorunda kalmanın dehşetinden korumak için içime kapanmıştım ama belki de her şeyle yeniden yüzleşmeye hazırdım.

"Seni dışladığım için özür dilerim," diye fısıldadım tenine karşı.

"Özür dileme. Cehennem gibi olduğunu biliyorum. Sadece tanık olmak bile benim için yeterince korkutucuydu. Bunu yaşamayı hayal bile edemiyorum."

"Yakında bir gezintiye çıkabilir miyiz?" Bu fikir içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Macera yaşamak, tehlikeli bir şeyler yapmak istiyordum. Belki bu kendimi yeniden canlı hissetmeme yardımcı olurdu.

Bear yüzümü ona doğru eğdi ve dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. "Bunu istemene hiç gerek yok bebeğim. Seni istediğin zaman dışarı çıkarırım."

Tanrım, çok yakışıklıydı. Gözlerimin kaslı göğsünde ve yontulmuş karın kaslarında gezinmesine engel olamıyordum. Birden kendimi yeniden canlı hissetmeme yardımcı olacak başka bir şey istedim. Parmaklarımı, dokunduğumda seğiren sikinin etrafına sardım.

"Hayır bebeğim, buraya bu yüzden gelmedim." Ayı uzaklaşmaya çalıştı.

"Biliyorum," dedim, tutuşumu gevşetmeden. "Ama *bir şeyler* hissetmek istiyorum. Hâlâ hissedebileceğimi bilmek istiyorum."

Bear iki eliyle yüzümü kavradı ve sanki bir cevap arıyormuş gibi gözlerimin içine derin derin baktı.

"Buna ihtiyacın var mı?" diye sordu, dudakları dudaklarımda gezinirken. "Evet. Bana hissettir."

Bear'ın kararlılığı kırıldı ve beni duş duvarına doğru bastırdı. Soğuk fayansla temas edince sırtımı dikleştirdim ve meme uçlarım onun kaba göğüs kıllarına sürtündü.

"Çok güzelsin, çok mükemmelsin. Sana her şeyi hissettireceğim."

Bear bir eliyle bileklerimi kavradı ve başımın üstündeki duvara bastırdı. Yüzünü indirdi ve boynumu sertçe emdi.

"Seni kalıcı olarak işaretlemek, dişlerimi sana batırmak ve seni sonsuza dek bana bağlamak için sabırsızlanıyorum."

Sözleri karşısında nefesim kesildi. Bear daha önce de beni bağlamak istediğini ima etmişti ama bunu ilk kez bu kadar açık bir şekilde söylüyordu. Bağlanmayı o kadar çok istiyordum ki bu beni korkutuyordu. Tedavi işe yaramalıydı, beni iyileştirmeliydi ama bunu çok fazla istemekten korkuyordum.

Bear kalçamın yan tarafını tokatladı. "Seni kaybediyor muyum bebeğim? Dikkatini alfana vermen gerekiyordu."

Üç parmağını göbeğime bastırdı, parmaklarını zevk noktama çarpacak şekilde kıvırdı. Haykırdım, orgazmım beni gafil avladı.

"Şimdi dikkatini çektim mi?"

"Evet, evet," diye bağırdım.

Bear parmaklarını içime sokmaya devam etti ve ben gerildikçe inledim. Başparmağı klitorisimi mükemmel bir basınçla çevrelerken yanma hızla baygın bir zevke dönüştü. Boşalırken yüzümü onunkine bastırdım, teninin tenime değmesini istiyordum.

"İyi kız, alfana geliyorsun. Benim için çok iyi bir kızsın."

Dudaklarını aradım ve beni reddetmedi, dudaklarını yakıcı bir öpücükle dudaklarıma bastırdı. Dili ağzıma girdi ve ben de onu emdim. Bear yüzümü kavrayarak inledi. "Çok güzelsin, bebeğim."

Ben cevap veremedim kalçalarımı kavradı ve beni duvara bakacak şekilde çevirdi. Alfa içime girip kendini tamamen kılıfına sokarken, serin fayans ağrıyan meme uçlarıma bastırduğunda haykırdım. Dolgunluktan haykırdım, amım onun etrafında kasıldı.

"Bak, hissedebiliyorsun. Buradasın, benimlesin, bizimlesin. Ve yalnız başına acı çekmene izin vermeyeceğiz."

Vücudum hastaneden beri ilk kez canlı hissediyordu. Bear'ın parmakları kalçalarımı saplandı.

"Daha sert," diye bağırdım.

Bear homurdandı ve daha sert itti, beni benimkine çarpıyordu. "Benim için tekrar gel, bebeğim. Sikişimin üzerine gel."

Orgazmım yaklaşırken içimdeki her şey kasıldı, ama tekrar gelmek için daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Ayı," diye inledim.

"Seni yakaladım, bebeğim."

Parmakları klitorisimin etrafında tekrar dönerek bana tam da ihtiyacım olan şeyi verdi. Bir çığlıkla doruğa ulaştım ve Bear dakikalar sonra bana katıldı, sıcak spermi beni doldururken dişlerini omzuma sürttü.

Duş duvarına yaslandım, Bear'ın vücudu benimkiyle aynı hizadaydı ve ikimiz de derin derin nefes alıyorduk.

"Siktir," diye nefes aldı. "İnanılmazsın." Yüzünü boynuma sokmadan önce yanağıma bir öpücük kondurdu.

Beni nazikçe duvardan uzaklaştırdı ve yüzümü ona çevirdi. "Çok mu sert oldu bebeğim?"

"Asla." Islak saç tellerini yüzünden uzaklaştırdım.

"Olursa bana söyleyecek misin? Çünkü seni incitecek bir şey yapma fikrine dayanamıyorum."

"Sana söyleyeceğime söz veriyorum, ama lütfen bana kırılganmışım gibi davranma."

"Söz veriyorum," diye mırıldandı, dudakları yanağıma değiyordu. "Hadi, seni yatağa götürmemiz gerek. Ve sanırım sıcak suyu yeterince kullandık."

Duştan çıktık ve Bear saçlarımı tararken aç bir şekilde beni izledi. Gözlerindeki uyarılmayı ve sikişinin tekrar sertleştiğini görünce

beni mutlu bir şekilde kıpırdattı. Banyo kapısını açmadan önce omzumu öperken Bear'a yaslanarak üzerime bir havlu sardım. Henry, Liam ve Gray'in orada durduğunu görünce küçük bir çığlık attım.

"Sanırım şaşırmamalıyım," dedim dudaklarımı aralayarak.

Henry beni kollarına çekti ve ben de havlumu tutmaktan vazgeçtim. "Mmm, sırf senin geldiğini duymak için kulaklarımızı kapıya dayadığımıza kesinlikle şaşırmamalıyım."

"Üç kez," dedi Bear, giyinmek için dolaba yönelmeden önce yanağıma bir öpücük kondurarak.

Liam gözlerini devirdi ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı, bu da benim sırtıma neden oldu.

"Yatmaya hazır mısınız?" Henry ellerini sırtımda gezdirerek sordu. "Yine mega yuvada uyuyabilir miyiz?" Gözlerimi onunkilerden ayırmadan sordum.

Çene. Reddedeceklerini düşündüğümde değil, sadece istediğim şeyi istememe izin verilmemesi gerektiğini düşündüğümde.

"Hey," dedi Henry, alnını alnıma bastırarak. "Sen bir omegasın, bizim omegamızsın. Bu alfalardan her şeyi isteyebilirsin ve seni geri çevirmezler."

"Peki ya sen? Bana karşı koyabilir misin?"

"Asla," dedi beni nazıkçe öperken gülümseyerek. "Özellikle de yatağa çıplak gelmeyi kabul edersen."

Homurdandım.

"Sadece uyumak için," dedi Gray, koruyucu bir eli sırtıma koyarak. "Dinlenmeye ihtiyacın var."

"Peki," dedim.

Gray'in parmakları çıplak tenimi okşadı ve ben ona doğru eğildim, sert siki kıcıma bastırdığında sırtıttım.

"Sadece uyumak için mi?" Alay ettim.

Henry homurdandı ve Gray boğazını temizledi. "Sen orada öyle muhteşem dururken beni suçlayamazsın. Neden üzerinde kıyafet yok? Hava soğuk."

Liam elinde tişörtlerinden biriyle yanımda belirdi ve beni kollarına almadan önce tişörtü üzerime geçirdi.

"Yatma vakti," diye homurdandı.

Yüzümü boynuna bastırdım ve onun da sertleşmiş olduğu gerçeğine gülümsememi gizledim.

Bear beni yormuştu ve başka bir şey için hazır değildim, ama adamlarımın beni hala arzuladığını, olanlardan sonra beni algılayışlarının değişmediğini bilmek beni rahatlattı.

Yuvada toplandığımızda yarının hayaleti başımın üzerinde asılı duruyordu. Ya yine bir infüzyon reaksiyonu yaşarsam? Ya tüm bunları bir hiç uğruna yaşadıysam? Korkularımı yüksek sesle dile getirmeye değmezdi, bu yüzden kendimi yuvanın daha derinlerine gömdüm ve uyku beni alana kadar çocuklarıma sarıldım.

WESTIN

M Bugünkü kemoterapi hemşiresinin adı Jerry'ydi. Geçen yıl uyluk kemiğini kırdıktan sonra topallayarak yürüyen yaşlı bir betaydı. Onun kararlı ve sakin varlığı, bir hemşire tarafından tedavi edilmekten duyduğum tedirginliği çabucak yok etti.

adam. Fizik tedavisini tamamladıktan sonra çıkmayı planladığı golf gezileri hakkında benimle sohbet ederken Dr. Bishop'tan daha farklı olamazdı.

Adamlarımın üzerimde gezinmesi, Liam'ın yaptığı işi iki kez kontrol etmesi için onu terslemesi ve Gray'in bana her yaklaştığında neredeyse hırlaması karşısında sonsuz bir sabır göstermesi onu rahatsız etmiyordu. Tüm bunlara rağmen, bana hobilerimi ve Sol hakkında ne düşündüğümü sorarak sürekli sohbet etmeye devam etti. Harika bir patenci olduğumdan emin olduğunu söyledi.

Dikkatimi dağıtarak harika bir iş çıkarmıştı ama parlak kırmızı kemoterapi torbasını getirdiğinde endişem tüm gücüyle geri geldi.

Çantayı serum askıma asarken "Bir şeyin yok," dedi.

"Sadece çok gerginim. Geçen sefer kötü bir tepki vermiştim." Gerginlik hafif bir ifadeydi. Odadan kaçma isteğimle savaşıyordum.

"Anlıyorum ama bunu birlikte atlatacağız. Bugün herhangi bir sorun yaşamayacağız, bunu hissedebiliyorum." O kadar sakin ve kendinden emindi ki *neredeyse* ona inanacaktım ama kuşkuvarımı tam olarak silemiyordum.

Kemoterapi ve infüzyon hızını teyit etmek için kontrole çağırdı. Çok yavaş bir hızda başlayacağımızı ve başka bir reaksiyon göstermediğimden emin olmak için her on dakikada bir hızı artıracacağımızı doğruladı.

Jerry makineyi çalıştırmak için programlarken, "İşte başlıyoruz," dedi. "İyi olduğunuzdan emin olmak için burada kalacağım, ama iyi olacaksınız."

Gray'in elini tuttum. Serumdan sızan kemoterapiyi izlemek istemiyordum ama başka tarafa da bakamıyordum.

Sonunda kemoterapi kan dolaşımına karıştı. Saniyeler geçip gitti.

"Nasıl hissediyorsun, tatlım?" Liam sordu.

"Geçen seferkinden daha iyi."

Oda sessizdi ve herkes nefeslerini tutuyormuş gibi hissediyordu.

Nefes almaya devam ettim ama gğşsümde rahatsız edici bir gerginlik oluşuyordu. Bunun endişe mi yoksa başka bir tepki mi olduğundan emin değildim.

"Gğşsüm biraz sıkışıyor," dedim usulca, geçmeyince. "Siktir," dedi

Bear, gözleri panikten kocaman olmuştu.

Liam Jerry'ye, "Bir şeyler yap," diye çıkıştı.

"Düğmeye basmalı mıyım?" Henry sordu, sesi yüksek ve panikliydi.

"Hayır," dedi Jerry. "Herkes sakın olsun. Westin, bana bak ve yavaşça nefes al."

Elimi tuttu, nazikçe sıktı ve ben de gözlerinin içine bakarak sakinliğinin beni demirlemesine izin verdim. Kokusu hafif ve topraksıydı, benimkilerin şu anda stresten iki büklüm olmuş kokularına tezat oluşturuyordu.

"İşte oldu," dedi Jerry. "şimdi nasıl nefes alıyorsun?"

Gğşsümü ovuşturdum. "Belki biraz daha iyi?"

"Nefes almaya devam et," dedi elimi hafifçe sıkarak. "Bu sadece vücudunun kemoterapiye alışması. Hayati değerlerin iyi görünüyor. Kızarıklığın yok. Sadece güzel kal ve bana odaklan."

Nefes almaya devam ettim ve gğşsümdeki gerginlik azaldı. Başımı salladım ve Jerry elimi okşadı. "İyi iş çıkardın. Bir şeye ihtiyacın olursa şu düğmeye bas, ama infüzyon hızını artırmak için on dakika içinde geri geleceğim."

"Hâlâ iyi misin aşkım?" Jerry gittikten sonra Gray sordu.

"Evet." Yatağa uzandım, stresten bitkin düşmüştüm ve bana verdikleri n ilaçlardan dolayı uykuluydum. "Bu uzun sürecektir. İstemiyorsan burada kalmak zorunda değilsin."

"Omega'mızın yanından başka nerede olabiliriz ki?" Ayı bir hırıltıyla söyledi.

Omuz silktim. Gğşsümde savunmasız bir his belirdi ve bir topun içine kivrılma dürtüsüyle savaştım. Onları kendime karşı hissetmek istiyordum ama

Bana verdikleri yatak çok küçüktü. Şu anda kendimi yalnız hissetmem nasıl mümkün olabilirdi?

"Bu çok saçma," dedi Bear öfkeyle. "Henry, ileride daha büyük bir yatağa ihtiyacımız olacak. Bunun gerçekleşmesi için başkan ya da tanıdığın her kim varsa onu ara." Sonra yatağın bir tarafındaki barı indirdi ve yanıma sıkıştı. İkimize yetecek kadar yer yoktu ama onun bedenini benimkine karşı hissetmek beni anında sakinleştirdi.

"Küçük bir yatağın beni omega'mdan uzak tutacağını sanıyorlar," diye homurdandı. "Şimdi sen uyuyacaksın ya da ne sikim istiyorsan onu yapacaksın, biz de sana eşlik etmek ve göz kulak olmak için burada kalacağız. Bizim nasıl olduğumuz hakkında endişelenmeyeceksin." Ses tonu kararlıydı, sanki karşı çıkmam için bana meydan okuyordu ve göğsümdeki yalnızlık hissi hafıflerken gülümsedim. Sürüme güvenmeli ve önümüzdeki dört hafta boyunca benimle ilgilenmelerine izin vermeliydim. Umarım ondan sonra iyileşmiş olur ve artık onlara yük olmam.

CHEMO 5. GÜN

T Kemoterapinin ilk birkaç günü bizi yanlış bir güven duygusuna sürüklemişti. *Kolay* değildi ama sorunsuzdu. Düzenli bir ritme girmiştik. Sabah hastaneye gidiyorduk, orada sekiz saat geçiriyorduk, Sonra da akşam yemeği için eve döndük. Film izledik, Anne ve Rose'u ziyaret ettik ve Westin'i bol bol smoothie ve kekle besledik - yemek istediği tek yiyecekler bunlardı.

Bugün tamamen farklı bir hikayeydi. Dr. Ash'in bizi uyardığı yoğun yorgunluk baş gösterdi. Westin'i hastaneye ben taşıdım ve hiç şikâyet etmedi bile. Tüm infüzyon boyunca aralıklarla uyudu. Uyandığında çok rahatsız görünüyordu. Aynı anda hem huzursuz hem de bitkin hissettiğini, hareket etmek istediğini ama başını kaldıracak enerjiyi bulamadığını söyledi.

Onu böyle görmek korkutucuydu, özellikle de dört haftanın ilk haftasını yeni bitirdiğimizi bilmek.

"Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm," diye mırıldandı Westin onu banyoya götürürken göğsüme doğru. Eve yaklaşık bir saat önce gelmiştik.

"Benim için fark etmez, aşkım," dedim.

"Herkesin hayatını zorlaştırıyorum," dedi.

"Sen neden bahsediyorsun? Hiçbir şeyi zorlaştırmıyorsun." Gözlerini kaçırdı ve göğsümde rahatsız edici bir baskı oluştu. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Önceden, benden nefret ederken, hayatını zorlaştırdığımı söyledin. Ama şimdi gerçekten öyleyim."

Nefes alamıyormuşum gibi hissettim. "Westin, aşkım. Lanet olsun. Tam bir aptalmışım." Ona daha sıkı sarıldım, sanki bu ona duyduğum sevginin yoğunluğunu hissetmesini sağlayabilirmiş gibi. "Lütfen beni dinle. Hayatımı zorlaştırmanın tek yolu, günün her anında seni düşünmeden edemediğim kadar muhteşem ve güzel olmandı. Seni istiyordum, sana o kadar çekilmiş hissediyordum ki konuşamıyordum ama kendi hislerime güvenemiyordum. İşleri zorlaştıran asla sen olmadın. Zorlaştıran bendim. Ve şimdi de zorlaştıran sen değilsin."

"Tamam," diye fısıldadı.

Ama bana inanmadığını biliyordum.

Yüzündeki boşluğu, tamamen gizleyemediği acı parıltılarını görmenin yanında hiçbir ıstırap yoktu. Duygularımın yoğunluğunu anlaması için çaresizdim. Ama henüz ona onu sevdiğimi bile söylememişken nasıl anlayabilirdi ki? İçten içe, neredeyse en başından beri ona aşık olduğumu biliyordum. Ona olan aşkım ödümü koparmıştı. Sanki Westin bana zarar vermek için her şeyi yapabilecekmiş gibi kendimi korumak için ona sırt çevirmemin ana nedenlerinden biri buydu. Şimdi neden kendimi tuttuğumu anlayamıyordum.

Onu banyo tezgahının üzerine bıraktım ve iki elimle yüzünü kavradım.

"Westin, bunu söylemek için doğru zaman olmayabilir ve kesinlikle hak ettiğin romantik yer de burası değil. Ama seni sevdiğimi bilmeni istiyorum."

Yüzünde bir şey parladı ve sonra bakışlarını kaçırdı. Göğsüm sıkıştı.

"Sana daha önce söylemeliydim. Sadece korktuğum için kendimi tuttum. Ama lütfen inan bana, sana olan aşkımdan emin olduğum kadar hiçbir şeyden emin olmadım."

Makyaj masasını itip duşu başlatmadan önce söylediği tek şey "Beni sevmemelisin," oldu.

HENRY

CHEMO 7. GÜN

"Y "Gitmeye hazır mısın, güzelim?"
Westin yatağın kenarında oturuyordu, gözleri odaklanmamıştı.
Beni duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi. Sertçe yutkundum,
Diğer adamlardan birini çağırırsam mı diye düşündüm ama onu bu şekilde
yalnız bırakmak istemedim.

Yatağa oturdum ve bir kolumu ona doladım. Omzuma yaslandı ve
parmaklarını benimkilere doladı. Bana mükemmel bir şekilde oturdu.

"Beni gitmeye zorlama," diye fısıldadı.

Boğazımda bir yumru oluştu. Kendime bunun neden onun başına geldiğini
sorup duruyordum. Hayatım çok güzel ve korunaklı geçmişti. Westin bunu
hak ediyordu.

Başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Bu senin için çok fazlaysa kimse
seni suçlamayacak. İstedğin zaman bırakabilirsin," dedim nazikçe.

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Bana bunu yapmak zorunda olduğumu
söylemeni istiyorum. Eğer bu benim seçimimse bununla başa çıkamam."

Göğsümden acı fışkırırken gözlerimi kapattım. Ona bunu yapmak zorunda
olduğunu söyleyemezdim, istediği bu olsa bile, bu yüzden söylediğim tek şeyi
söyledim

olabilir. "Bu işe yarayacak." Buna inanmak zorundaydım çünkü o bunu *hak ediyordu*.

Hiçbir şey söylemedi ve içimde tanıdık bir güvensizlik pençesinin yükseldiğini hissettim. Onun için mırılayamazdım, bir alfa gibi kokumla onu rahatlatamazdım. Her zaman sürü hayatı istemiştim ama Westin gibi inanılmaz bir omega ile kendimi ne kadar yetersiz hissedeceğimi fark etmemiştim. "Diğerlerinden birini getirmemi ister misin?"

"Bunu neden isteyeyim ki?" Başını omzumdan kaldırdı.

Omuz silktim. "Senin için mırıldanabilirler. Belki bu kendini daha iyi hissetmene yardımcı olur."

"Sadece burada bulunarak bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyorsun," dedi sesi titreyerek. "Bunu bilmiyor musun?"

Şimdi sessiz kalma sırası bendeydi.

"Henry." Gözlerimi kapattım, adım solumasının tadını çıkarıyordum. "Sana ihtiyacım var. Sakinliğine, yumuşaklığına. Senin etrafında olmak için can atıyorum."

İçimde barındırdığımı bile bilmediğim güvensizlik onun sözleriyle yok oldu ve onu daha da sıktım. "Sen iyileştiğinde Yunanistan'a gitmeliyiz diye düşünüyordum, hepimiz."

"Gerçekten mi?" Yüzünü bana doğru çevirirken gözleri heyecanla parlıyordu.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Gerçekten. Harika bir hayatımız olacak, sevgilim. Sadece bekle."

CHEMO 8. GÜN

I bir nefes daha çekerken esrarlı sigarayı Westin'in dudaklarına doğru tuttu. Ağrısına ve mide bulantısına iyi gelen tek şey buydu, bu yüzden bugünlerde çoğu zaman esrar içiyor ya da yenilebilir şeyler alıyordu. Onu bu kadar zayıf gördüğüm için göğsüm sıkışıyordu - başını göğsümden zorlukla kaldırabiliyordu ve tedavisinin yarısına bile gelmemiştik. Bir tedaviyi daha atlatması gerekiyordu.

Hafta sonu için mola vermeden iki gün önce.

Kemoterapi acımasızdı.

Ona durmasını, bu lanet tümörle başa çıkmanın başka bir yolunu bulacağımızı söylemek istedim ama bunun benim haddim olmadığını biliyordum. O bir tedavi denemek istiyordu, ben de onun yerinde olsam aynısını isterdim.

Sonunda buna değecekti.

Sonunda buna değse iyi olur.

Göğsüme yaslanıp titredi. "Üşüdün mü bebeğim?" Battaniyeyi vücuduna daha sıkı sararak sordum. Günler gittikçe ısınıyor ve uzuyordu ama Westin her zaman üşüyor gibiydi.

"Sadece birazcık," diye fısıldadı.

"İçeri girmek ister misin?"

Konukevinin arkasındaki avluda bulunan büyük boy şezlonglardan birindeydik. Sessizliği bozan tek ses havuzun hafif şırıltısıydı. Ona suya girmek isteyip istemediğini sordum ama o sadece dışarıda olmak istediğini söyledi. Üzerinde benim kazağım ve yuvadaki kalın battaniyelerden biri vardı ama bu yeterli görünmüyordu.

Yeterli görünmüyordum.

Annemi kurtaramamıştım, hiçbir koruyucu ailenin beni tutmak istemesi için yeterince iyi olamamıştım. Ve şimdi omega'mı bile bu acıdan koruyamıyordum.

"Hayır, burada seninle olmayı seviyorum," dedi.

Alnından öptüm, elimi sıcak tutmak için kolunda aşağı yukarı gezdirdim.

HENRY

CHEMO 11. GÜN

"T Onun sihirli gargarası hiç de sihirli değil," diye mırıldandım ve reçeteli gargarayı buzdolabına geri attım. Westin'e kemoterapinin neden olduğu ağız yaralarına iyi gelmesi için bir doz daha vermiştim ama daha iyiye gitmiyordu. Konuşmak, yemek yemek, herhangi bir şey yapmak ona acı veriyordu.

Liam, Gray ve Bear mutfak adasında öğle yemeklerini bitiriyorlardı.

"Her şeyi berbat ettim," dedi Bear, yarısı bitmiş hamburgerine bakarak.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Ona onu öpmeyi özlediğimi söyledim ve çok üzgün görünüyordu. Bunun onun hatası olduğunu falan söylemedim ama sanırım o da öyle anladı." Çok kederli görünüyordu. Liam kolunu onun omzuna doladı.

"Bizi hayal kırıklığına uğratacağından falan endişeleniyor."

"Yük olmak istemiyor," diye ekledi Gray sessizce, yumruğunu sıkarak.

Bugünlerde kalbim sürekli kırık hissediyordum. Her şeyi hukuk yoluyla ve parayla düzeltmeye o kadar alışmışım ki. Ama bunu düzeltemedim.

"Aklını dağıtacak eğlenceli bir şeye ihtiyacımız var," dedim. Westin buz pateni pistinde ve panayırda canlanmıştı. Evde ve hastanede sıkışıp kaldığı için solup gidiyordu ama şu anda hiçbir yere gidecek kadar güçlü değildi.

Liam gözlerini kocaman açarak doğruldu. "Kahretsin, aklıma bir fikir geldi." "Ne?" diye sordum. Ben sordum.

"Önce mümkün olup olmadığını görmek için hızlıca bir arama yapayım," dedi ve telefonu kapıp odadan çıktı.

Onun gidişini izlerken kaşlarımı kaldırdım, umutsuzca fikrinin işe yaramasını umuyordum, her neyse.

CHEMO 13. GÜN

I Buzdolabından ikolatalı bir protein ieeği çıkardım, uzun bir bardağa doldurdum ve pembe çizgili kıvrıcık bir pipet ekledim. Westin'in az yemesinden korktuğum için bugün bir kasa dolusu içecek almıştım. O değildi

Kusuyordu ama mide bulantısı o kadar kötüydü ki bir şey yemesi çok zordu.

Oturma odasına girdim, Liam'la birlikte kanepeye kıvrılmışlardı. Yine o yemek programını izliyorlardı. Bazen Westin ekranda yemek istediği bir şey görürdü ve biz de canı çekmeden önce onu almak için hemen harekete geçerdik.

"Buyur prenses," dedim önünde çömelerek. "Bu bir protein ieeği ama tadı tıpkı çikolatalı milkshake gibi."

Parmağını pipetin üzerinde gezdirerek gülümsedi. "Bu çok şirin."

Bir aptal gibi göğsümü kabartma dürtüsü beni ele geçirdi. Omega'mı memnun etmiştim.

İkisinden bir yudum aldı ve Liam'a dönmeden önce yaptığı o sevimli hareketle burnunu kırıştırdı. "Acil bir durum var."

"Ne?" diye sordu, tetikte oturarak.

"Hemen gerçek bir çikolatalı milkshake almalıyız. Gray hiç tatmadı."

"Ne? Evet, var," dedim.

"Ne yani, bir asır önce çocukken falan mı?"

"Yani..." Boynumun arkasını ovuşturdum. En son ne zaman çikolatalı milkshake içmiştim?

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi ve sırtarak arkasına yaslandı. "Çünkü bunun tadı hiçbir şekilde çikolatalı milkshake'e benzemiyor."

Liam oflayıp puflayarak koltuğa geri yaslandı. "Bir dahaki sefere acil bir durum olmadığında daha az panik yap, tatlım."

Westin ona kaşlarını çatı. "Bu gerçekten acil bir durum."

Küstahlığının ortaya çıktığını görmek alabileceğim en güzel hediye idi ve Liam'ın da bunu hissettiğini yanağını öpmek için eğilmesinden anladım.

"O zaman yakında çikolatalı milkshake almamız gerekecek,"

dedim. "Bu gece," diye cevap verdi.

"Pekâlâ prenses. Onları bu gece alacağız."

Onunla birlikte kanepeye kıvrıldım, milkshake olmayan içecekten bir yudum daha aldığında çok heyecanlandım.

CHEMO 15. GÜN

T Oturma odasındaki tek ışık dizüstü bilgisayarımın ışığıydı. Saat sabahın ikisiydi ve evde zihnim dışında her şey sessizdi.

Diomed tümörleri, kemoterapinin yan etkileri, klinik deneyler ve vaka çalışmaları hakkında aynı araştırma makalelerini tekrar okumaktan kendimi alamadım.

Omega'm acı çekiyordu ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyordum. Tüm hayatımı başkalarına bakarak geçirmiştım ve bu konuda iyiydim. Daha küçük bir çocukken annemi ve kız kardeşlerimi evden atılmaktan ve aç kalmaktan korumuştum ve bir hemşire olarak, hasta bir omega için yardıma ihtiyaç duyduklarında herkesin aradığı ilk kişi olmuştum.

Ama evrenimdeki en önemli insana yardım edemezdım. O benim her şeyimdi ve gözümün önünde yitip gidiyordu.

Başarısız oldum.

Sanki evrenin sırlarını barındırıyormuş gibi dizüstü bilgisayarın üzerine eğildim, kelimeler bulanıklaşmaya başladıkça gözümü kısarak ekrana baktım.

Uyuyakalmış olmalıyım çünkü bir sonraki hatırladığım şey, nazik bir elin omzumu sıktığı oldu.

"Liam?" Westin mırıldandı.

Sarsılarak uyandım. "Ne oldu?" Odanın etrafına bakarak sordum. Ama her şey sessizdi.

"Neden buradasın?" diye sordu yüzümü okşayarak.

"Uyuyamadım," diye homurdandım.

Minik uyku şortunu ve atletini inceledim. "Üşüyor musun?" diye sordum. O cevap veremeden, kokumun sinmiş olduğundan emin olmak için giymeye alıştığım sweatshirt'ü çıkarıp başına geçirdim.

Bir gülümseme dudaklarını büktü. "Her zaman benimle ilgileniyorsun."

Boğazımdaki yumrunun etrafında yutkundum. Keşke bu doğru olsaydı. Gözlerimi onun ışıltılı kahverengi gözlerinden kaçırdım.

"Oh, Liam." Bacaklarıma sarıldı ve vücudunu benimkinin etrafında kıvırdı. Kollarını boynuma doladı ve elini saçlarımin arasında gezdirdi. "Benimle ilgilendiğini biliyorsun, değil mi? Burada benimle olduğun için çok minnettarım."

Kollarımı ona doladım. Göğsüme mükemmel bir şekilde oturdu. Tanrım, onu çok seviyordum.

"Neden buraya geldin?" diye sordum. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Sadece sana ihtiyacım var," diye mırıldandı. "Buraya gelmem gerektiğini hissediyordum ve haklıydım. Geç oldu, tatlım. Yatağa gelmen gerek."

Başımı salladım. "Bitirmem gereken bazı işler var."

Başını dizüstü bilgisayarına çevirdi ve ben de kapatıp ondan saklama dürtüsüyle savaştım.

"Daha fazla okuma yapmana gerek yok Liam. Sen benim doktorum değilsin, sen benim alfamsın."

Cevap vermedim.

Yüzünü boynuma gömdü ve göğsünde sürekli bir titreşim başladı. Benim için mırıldanıyordu. Başımı omzuna yaslayarak bedenine gömüldüğümde omuzlarımdaki gerginlik azaldı.

Yüzümün yan tarafını öptü. "Yatağa gel." "Birkaç dakika içinde yatacağım," diye yalan söyledim.

"Hayır," dedi sertçe. "Şimdi benimle yatağa geliyorsun." "Bu gece Henry'yle senin gecen," diye karşı çıktım.

"Aldırmaz." Kucağımdan indi ve onu geri çekmemek için kendimi zor tuttum. Elimi tuttu ve çekti. "Hadi gel."

Omega'mı hiçbir şeyden mahrum edemezdin. Dizüstü bilgisayarını kapattım, bu hafta sonu her şeyi taramaya devam etmeye kararlıydım. Onun gibi olmayabilirim.

Doktor, ama ben onun alfasıydım ve onu kötü olan her şeyden korumak benim sorumluluğumdu.

WESTIN

CHEMO 18. GÜN

Iartık aynada kendimi tanıyamıyordum. Steroidler yüzünden yüzüm şişmiş, saçlarım seyrelmiş, cildim kurumuş ve küçük kırmızı noktalarla kaplanmıştı. Ama kemoterapinin fiziksel yan etkileri ne kadar kötüyse Zihinsel olanlar daha kötüydü.

Sadece üç hafta olmuştu ama bu başlamadan önceki hayatımı zar zor hatırlıyordum. Hastane personeliyle arkadaşlıklar kurdum, Anne ile yemek pişirmek hakkında konuştum, çocuklarımla film izledim ve bunların hiçbiri gerçek gibi gelmedi. Sanki hayatımı bir mercekten izliyor gibiydim. Yalnız kaldığım nadir anlarda boşluğa bakıyordum. Depresyonum kalın bir battaniyeye dönüşmüştü ve bir şey hissetmemi imkansız kılıyordu.

Banyoda kıvrılmış oturuyordum, ılık su tenime vuruyordu. Adamlarımdan yalnız yıkanmak için biraz zaman istemiştim. Onların iyiliği için iyiymiş gibi davranmayı bırakabileceğim birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Henry'nin bana aldığı banyo bombalarından birinin lavanta kokulu suyuna baktım ve kendimi boşlukta hissettim.

Su soğudu ve nihayet küvetten çıkacak enerjiyi bulana kadar orada titreyerek oturdum. Baş dönmesi görüşümün kenarlarını siyaha çevirirken kenarı sıkıca kavradım. Kendime gelene kadar birkaç saniye orada durdum, eşofman altımı ve Henry'nin kazağını giydim. Çocuklar kimin kazağını giyeceğini görmek için bir tür yarışa girmiş gibiydiler. Şanslı kazananı ne kadar memnun ettiğini görmek dudaklarıma bir gülümseme getirdi. Her zaman üşüyor olmam iyi bir şeydi çünkü bahar günleri ısınmaya başlamıştı. Yaz hemen köşeyi dönmüştü.

Banyodan çıktım ve oturma odasına yöneldim, koridorda durup garip bir şekilde gergin hissettiğim göğsümü ovaladım. Oda etrafımda dönüyordu ve kendimi sıcak ve terli hissediyordum. Yürümeye devam ettim, duvara tökezlediğimde görüşüm tünelleşti.

"Selam güzel kız," dedi Liam, koltuktaki yerinden başını kaldırarak.

Ve sonra her şey karardı.

CHEMO 18. GÜN

W Liam hastane girişine doğru koşarken Estin onun kollarında kıvrılmıştı. Onu göğsüne yakın tutarken yüzü hayalet gibi solgundu ve acıyla buruşmuştu. Kollarım kaşınmaya başladı.

onu tutmak. Yere yığılmış görüntüsü zihnimde yanıp sönmeye devam etti. Onu o şekilde görmek bana annemi aşırı dozdan öldükten sonra bulduğum zamanı hatırlattı. Ama o hiç uyanmamıştı. Göğsüm o kadar sıkışmıştı ki duygularımın ağırlığı altında boğulacağımdan korkuyordum.

"Ben Westin Anderson," dedi Liam, danışmadaki hemşireye doğru koşarak. "Önceden aramıştık. Acilen doktora görünmesi gerekiyor." Sesinde dehşet vardı ve bu sadece hissettiklerimi güçlendirdi. Öfkelenmek ve bir şeyleri yumruklamak istedim. Onun için bin düşmanla savaşırdım ama buna karşı çaresizdim.

"Onun için hazırlanmış bir odamız var. Sizi oraya götürmesi için birini çağıracağım," dedi hemşire. Geri kalanımıza eleştirel bir gözle baktı. "Mesai saatleri dışında hastalara birden fazla misafirin eşlik etmesine izin vermiyoruz."

"Bizi ayırmayın," dedi Henry, genelde sakin olan sesini çaresizlik renklendiriyordu. "Biz onun sürüsüyüz."

Hemşire duraksadı ve gözleri kapalı olan Westin'e baktı.

"Pekâlâ," dedi hemşire sonunda. "Ama hepinizin bu kâğıda imza atması gerekiyor. Ve buraya tam yasal isimlerinizi yazdığınızdan emin olun," dedi sertçe. Henry'nin adını yazmasını beklerken sabırsızca yer değiştirdim, sonra kalemi aldım, kendi adımı kâğıda karaladım ve koşmaya başladım Omega'mdan sonra.

RESEPSİYONDAKİ HEMŞİRE ODAYA GİRDİ VE GÜLÜMSEYEREK

Westin. "Daha iyi hissettiğini söylediler."

"Bir sürü," dedi Westin gülümseyerek. Yüzü hâlâ hoşuma gitmeyecek kadar solgundu ama onun gülümsediğini görmek beni rahatlattı.

Nöbetçi doktor Westin'in kemoterapiden kaynaklanan düzensiz bir kalp atışı olduğunu ve hayati tehlikesi olmadığını söyledi. Doktorlar bu konuda çok *rahattı*. Kalbi doğru çalışmıyordu ve sadece "Onu gözlem altında tutacağız ama iyileşecek" dediler. Westin'in bizim için dünyadaki en değerli şey olduğunu anlamıyorlar mıydı? Daha fazlasını yapmalarını istedim.

"Sizin için bir şeyim var," dedi hemşire, Westin'e bir kâğıt uzatarak.

"Anladın mı?" Westin kâğıdı alırken gözlerini kocaman açarak sordu.

Hemşire kızardı. "Benim için yaptıklarınızdan sonra en azından bunu yapabilirim." Westin'in nefesi kesildi. "Sana çıkma mı teklif etti?"

"Dün gece bir randevumuz vardı."

"Aman Tanrım," dedi Westin, dudaklarında nadir görülen bir gülümsemeyle. "Bana her şeyi daha sonra anlatmak zorunda kalacaksın."

Hemşire başını salladı ve omzunun üzerinden son bir kez bakarak odadan çıktı. Bakışlarının bana takıldığını düşündüm ama başımı salladım ve omega'ma geri döndüm.

"Neydi o?" Gray sordu. Yatağın ayakucuna yakın bir yere oturmuş, bir elini Westin'in bacağının üzerinde tutuyordu.

Westin gururla, "Biraz çöpçatanlık yaptım," dedi. "Lily tomografi teknisyeni Derek ile konuşuyordu ve birbirlerine tamamen aşık oldukları çok açıktı.

diğer. Ama sonra Derek'in başka bir teknisyenle Lily'nin ondan hoşlanmadığını düşündüğünü konuştuğunu duydum ve Lily ilk hamleyi yapmaktan çok korkuyordu. Ben de onları doğru yöne ittim."

Homurdandım. "Dürttü mü?"

Westin omuz silkti. "Ben yapmam gerekeni yaptım ve Lily de karşılığında bana bir iyilik yaptı."

Kâğıdı açtı, gözleri kâğıtta gezinirken burnu o sevimli kıvrımını yaptı. Sonra dudakları aralandı ve bana baktı.

"Adın Bearington mı?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıttım. "Ne oluyor lan? Sen nasıl..." Elinde kayıt kâğıdı olduğunu fark ettiğimde sözümü yarıda kestim. "Bunu nasıl... planladın? Kemoterapi görüyorsun, bilincini zar zor koruyorsun ve sürekli acı çekiyorsun ve yine de hastanenin her yerinde komplo ve plan yapmanın bir yolunu mu buldun?" "Bu doğru," dedi Westin. "Bir dahaki sefere imza atman gerektiği konusunda anlaşmıştık,

bana çarşafı getirmeye çalışacaktı."

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Siktir, bebeğim. Bu çok sinsiceydi."

Henry garip bir boğulma sesi çıkardı ve çocukların kahkahalarını bastırmaya çalıştıklarını fark ettim.

"Siktir git," diye mırıldandım ve omega'ya geri döndüm.

"Bearington? Ne biçim bir isim bu?" Henry gülmemek için kendini zor tutarken gözleri yaşararak sordu.

"Annem kulağa havalı geldiğini düşünüyordu," diye mırıldandım. Yoksul bir mahallede büyümüşüm ve annem sofistike bir isme sahip olmanın hayatta ilerlememe yardımcı olacağını düşünmüştü.

"Sana onu almanın bir yolunu bulacağımı söylemiştim ve buldum," dedi gururla.

Sonra elimi tuttu. "Bana kızgın değilsin, değil mi?"

Göz kapakları ağırlaşıyordu ve uykuya dalmasına dakikalar kalmış gibi görünüyordu. Ona doğru eğildim ve alnına bir öpücük kondurdum.

"Beni alt ettiğin için sana kızamam. Lanet olası şeytani. Ama kendini daha iyi hissettiğinde seni cezalandırmak zorunda kalacağım," dedim, diğerlerinin duymaması için dudaklarımı kulağına yaklaştırarak.

"Umarım öyledir," diye mırıldandı, gözleri kapandı.

Yatağı daha rahat bir pozisyona getirmek için yatak kumandasının düğmesine bastım. "Tatlı rüyalar, bebeğim."

Westin yatakta o kadar savunmasız görünüyordu ki, onunla birlikte kıvrılabilmeyi her şeyden çok diledim.

Gray omzumu kavradı. "O iyi olacak. O güçlüdür."

"Onun güçlü olmak zorunda kalmasını istemiyorum," diyerek elimi saçlarında gezdirdim. Westin'e dokunuyor olmama rağmen, kollarımda olmadığı için giderek daha da tedirgin oluyordum. Bütün gece boktan bir şov olmuştu. Sonra uykusunda bir inilti çıkardı ve neredeyse aklımı kaybediyordum. Kabusları kovmaya çalışarak onu yanağından usulca öperken göğsümden bir hırıltı yükseldi.

"Onunla yatmana yardım edeceğim," dedi Liam usulca, omzumu sıkarak.

Ona bakmak için başımı çevirdim.

"Kendini kaybedecek gibi görünüyorsun, zaten böyle daha iyi uyuyacaktır."

Kendimi Westin'in yatağına sıkıştırdım ve o da hemen bana doğru kıvrıldı. Sıcak teni benimkine bastırıyor, nefesleri boynumda geziniyordu.

Yaşıyordu.

O iyi olacaktı. Onu

kaybetmeyeceğim.

WESTIN

CHEMO 19. GÜN

Dr. Ash gözlem için bir gece daha hastanede kalmamı istedi. Dün gece bana EKG çektiler ve ilaçla tedavi edilebilen Atrial fibrilasyon teşhisi koydular, ancak omegalar "tıbbi açıdan daha kırılgan" oldukları için endişeliydiler. Onların sözleri.

Benim.

Bu sabah erken saatlerde infüzyon katında kemoterapimi aldım -sondan ikinci kemoterapim- ve sonra hastane odama döndüm. Çocukları beni eve götürmeleri için ikna etmeye çalıştım ama doktorların tarafını tuttular.

Hainler.

Burada olmaktan nefret ediyordum. Hasta olduğumu sürekli hatırlatıyordu ve ortamla ilgili her şey beni geriyordu. Bana omega sütlerinden birini vermişlerdi ve loş ışıklandırma, daha büyük yataklar ve ekstra kokuları gidermek için hava temizleyicilerle daha rahat hale getirmeye çalıştıkları açıktı, ama yine de rahatlayamıyordum. Gray ve Liam gizli bir iş için gitmişlerdi ve bu konuda da mantıksız bir şekilde öfkeliydim. Eğer ben hastaneden çıkamıyorsam, onların çıkabilmesi hiç de adil görünmüyordu.

"Akşam yemeği için başka bir şey ister misin?" Bear neredeyse dolu olan tepsiye bakarak sordu. Hastanedeki akşam yemeği bir çeşit iştah açıcı olmayan dana yahnisi ve yanında pudingten oluşuyordu. Midem bulantıyla alkalanmasa bile onu yemek istemezdim.

Henry, "Odaya başka bir şey de sipariş edebiliriz," dedi. "Kulağa ne hoş geliyor, güzelim?"

"Burada olmamak kulağa hoş geliyor."

"Biraz huysuz musun bebeğim?" Bear elini kolumda gezdirdi.

Ona kaşlarımı çattım. "Evren tarihinin hiçbir noktasında bu soru sorulduğuunda kimsenin ruh hali düzelmemiştir."

"Kız haklı," dedi Henry. "Ama o da haklı." Elimi kavradı, çekmeye alıştığuımda bile sıkıca tuttu.

Berbat bir ruh hali içindeydim, ama hastanede mahsur kaldıktan sonra kim olmazdı ki?

"Daha önce eve dönerken, zaman geçirmek istersin diye bir şeyler getirmiştim." Henry elini çantasına attı ve tarot kartlarımın bulunduğu kutu olduğuunu hemen anladığuım küçük bir kutu çıkardı.

Kutuyu ondan aldım, dikkatlice açtım ve kartları çıkardım. Bırakın kartları çekmeyi, onları elime almayalı bile çok uzun zaman olmuştu. Panayırdaki okumam kartlarla ilgili kaygılarımın bir kısmını hafifletmişti ama yine de evrenin beni bir şey için cezalandırdığu hissinden kurtulamıyordum. Yoksa tüm bunlar neden olsun ki?

"Benim için bir kart ek," dedi

Henry. "Neden? Her şeyin saçmalık olduğuunu düşünüyorsun."

"Sevgilim, hayır." Yüzümü kavradı ve başparmağını yanağuımda gezdirdi. "Fuarda yle davrandığuım için özür dilerim. Bu senin için önemli ve ben ne bilebilirim ki? Belki de içinde biraz sihir vardır."

"Evrende hiç sihir kaldı mı bilmiyorum." Parmaklarımı kartların üzerinde gezdirdim.

Bear yatağa doğu ilerledi ve kollarını bana doladı. "Bebeğim, *sen* sihirdir. Hadi şimdi Henry'nin falına bak." "Bu falcılık değil," diye homurdandım. "Ama iyi."

Kartları karıştırdım, eskiden tarot oynarken hissettiğuim duyguyla temasa geçmeye çalıştım. Hayal görüyor olabilirdim ama kartlar ellerimde karıncalanıyormuş gibi hissediyordum.

"Kartlar için ne sorunuz var?" "Ne demek istiyorsun?" Henry sordu.

"Kartlara bir soru soruyorsunuz ve evren size bir cevap veriyor. Bu, 'Hayatımda neye daha çok ihtiyacım var' veya 'Şu anda neyi kaçıyorum' gibi bir şey olabilir."

"Tamam," dedi Henry, düşünceli görünüyordu. "Peki ya 'Nasıl daha iyi bir ortak ve sürü arkadaşı olabilirim?"

Onun tatlılığı karşısında eridim. Desteyi son bir kez karıştırdım ve bir kart çekerek yatağın üzerine, onun önüne koydum.

"Budala mı?" diye sordu başını eğerek.

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Aptal tamamen spontanlık ve eğlenceyle ilgilidir. Aşk söz konusu olduğunda, Aptal size yeni deneyimleri, özellikle de sizi serbest bırakmaya ve kalbinize güvenmeye zorlayan deneyimleri kucaklamanızı söyler. Aptal aynı zamanda biraz kural yıkıcıdır."

"Görünüşe göre evren betanın gitmesine izin vermesini istiyor." Ayı sırtıttı.

Henry oturduğu yerde kıpırdandı. "Bunu yapabilirim." Sesi, yapılacaklar listesine "spontane olmayı" da ekleyecekmiş gibi, sevimli bir kararlılıkla çıkıyordu.

Uzanıp elini tuttum ve sıktım.

"Bunun için teşekkürler, sevgilim." Eğildi ve beni usulca öptü.

"Tamam, sıra bende." Bear bana sarıldı. "Benim sorum, 'Bu akşam ne yapalım?'"

Bir kart daha çektim ve Asaların Ası olduğunu görünce homurdandım.

"Evren konuştu," dedim. "Bu kart, omega'nı hastaneden çıkarman ve ona orgazm yaşatman gerektiği anlamına geliyor."

"Huh... Kartların bu kadar spesifik olduğunu düşünmemiştim," dedi Bear gülerek.

Henry sırtarak, "Ben de bilmiyordum," dedi.

"Burada sihir uzmanı benim ve kartta da öyle yazıyor," dedim kollarımı kavuşturarak.

"Evreni kızdırma riskini göze alamayız," dedi Bear yavaşça.

"Kesinlikle yapamayız," diye ekledi Henry.

Bear derin düşüncelere dalmış gibi saçımın bir kıvrımıyla oynadı ve sonra sert bir öpücük için beni kendine çekti. "Burada bekle."

"Nereye gidiyorsun?" Arkasından seslendim.

Kapı arkasından kapanmadan önce omzunun üzerinden "Biraz sihir yapmak için," diye bağırdı.

Henry'ye sorgulayan bir bakış attım, o da omuz silkti. "Kim bilir? Ama ben spontanlığı benimsiyorum, güzelim."

Bear bir tekerlekli sandalyeyle döndü. "Sorumlu hemşireye rüşvet verdim ama çabuk hareket etmeliyiz."

"Ne yapıyoruz biz?" İkisi beni sandalyeye oturttu ve kucağıma bir battaniye sıkıştırdı.

"Evrenin talimatlarına uyuyorum," dedi Bear şifreli bir şekilde. Kapıyı araladı ve koridora baktı. "Hadi gidelim."

Sürünerek koridora çıktık ve Bear etrafın temiz olduğunu görünce koşmaya başladı. Henry tekerlekli sandalyemi iterek Ayı'nın peşinden gitti. Bir panayır gezisine geri dönmüş gibi ellerimi havaya kaldırarak ciyakladım. Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu ama odadan çıkarken bile bir maceraya atılıyormuşuz gibi hissediyordum.

Bir merdiven boşluğuna ulaştık ve Bear kapıyı açarak bizi takip etmemizi işaret etti.

"Şimdi ne olacak?" Ben sordum.

"Şimdi seni ben taşıyorum," dedi Bear, önümde çömelerek. Öne doğru eğildim, o ayağa kalkarken kollarımı ve bacaklarımı ona doladım.

Bear beni metal bir kapıya varana kadar birkaç kat merdiven çıkardı.

"Bunu açarsak alarm çalacak mı?" Henry sordu.

"Kim bilir?" Ayı cevap verdi. "Spontanlık, beta."

Henry kapının kolunu kavradı, kapıyı açarken kendini belaya hazırlıyormuş gibi görünüyordu. Hepimiz donup kaldık, ne olacağını görmek için bekliyorduk ama sessizlik vardı.

"Evet, işte bundan bahsediyorum," dedi Bear.

Kapıdan geçtik ve hastanenin çatısında olduğumuzu fark ettim. Bazı büyük borular ve HVAC üniteleri dışında gri ve boştu. Kenara yaklaştık ve ne kadar yüksekte olduğumuzu görünce içimden küçük bir heyecan geçti. Sol'un ufuk çizgisi önümüzde uzanıyordu, binalar gün batımından pembe ve turuncuya boyanmış bir gökyüzüne karşı siluet oluşturunuyordu.

Bear oturdu, beni kucağına oturttu, böylece sırtım onun önüne gelecekti, Henry de yanımızda oturuyordu.

Bear çenesini omzuma yasladı. "Böyle daha mı iyi, bebeğim?"

"Evet," dedim iç çekerek. Dünden beri ilk kez nefes alabildiğimi hissediyordum.

Henry elimi kucağına çekti ve başparmağıyla hafifçe ovuşturdu. Gökyüzündeki renkler derinleşirken, "Gördün mü, işte sihir bu," diye mırıldandı.

Bear'ın kolları belime dolandı ve korkunç olan her şeyin ortasında bile Henry'nin sözleri ruhumu rahatlatı.

"Şimdi, evren orgazm hakkında da bir şeyler söyledi." Bear göğsümü avuçladı ve sonra amıma bastırana kadar vücudumda yavaşça aşağı doğru hareket etti.

"Bu doğru," dedi Henry. "Ve yeni deneyimleri kucaklamam gerekiyor. Daha önce hiç çatıya kafa atmamıştım."

Battaniyeyi önüme serip uzanırken, bu sırada eşofmanımı ve iç çamaşırımı çekiştirirken içim karıncalandı. Henry ağzını amıma indirip, girişten klitorisime kadar uzun bir çizgi yaladığında keskin bir nefes aldım. Henry'nin sıcaklığı akşam esintisiyle tezat oluşturuyordu ve aldığım elektriksel zevkle başım Bear'ın omzuna düştü.

"İşte bu," dedi Bear, eli tişörtümün altından geçip meme uçlarımla oynadı. "Hissetmek dışında bir şey yapmana gerek yok."

Zevkim arttıkça gökyüzü daha da canlandı ve sanki evrenle ben senkronize olmuştuk. Henry iki parmağını içime soktu ve parmaklarını kıvrıp derin zevk noktalarıma vururken haykırdım. Bear meme ucumu çimdikledi, acı doğrudan klitorisime gitti.

"Tadın çok güzel," dedi Henry. "Senin mükemmel, tatlı amcığının tadına asla doyamayacağım." Zevkimi doruğa çıkardı ve sonra yalvaran bir karmaşa haline gelene kadar geri çekildi. Tam güneş ufku ötesine batarken, sonunda alay etmeyi bıraktı, parmaklarını ritmik bir şekilde içime sokarken klitorisimi emdi.

"Bırak bebeğim," diye mırıldandı Bear.

Ve yaptım da. Orgazmım üzerimde zirve yaptı, zevkin yoğunluğu yanağımdan bir damla gözyaşının süzülmesine neden oldu. Orgazmım daha önce hiç yaşamadığım kadar uzun sürerken bacaklarım titredi.

"Kahretsin, bu çok güzeldi," diye inledi Bear, sert siki kıcıma bastırırken boynumdan aşağı bir çizgi öptü.

Henry bacaklarımın arasında durmuş, kayganlığımı yalıyordu. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve onu kendime doğru çektim. Doğrulup iki eliyle yüzümü kavradı ve dağınık bir öpücük için beni kendine çekti. Onun üzerinde kendi tadımı alabiliyordum ve bu her şeyi daha da ateşli hale getiriyordu.

"Bu spontanlığı seviyorum," diye mırıldandı ve dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu.

Tam o sırada çatı kapısı açıldı. Henry hızla iç çamaşırımı ve eşofmanımı geri çekti. Hastane yöneticilerinden birinin bizi tutuklamaya geldiğine ikna olmuş bir şekilde dönüp baktım ama sonra gelenlerin Liam ve Gray olduğunu görünce rahat bir nefes aldım.

"Seni beş dakika yalnız bırakamayız," dedi Gray sırtarak ve Bear'ın yanına oturdu.

"Beş dakikadan çok daha uzun süredir yoktun," dedim.

Gray çenemi kavradı ve beni usulca öptü. "Bizi özledin mi prenses?"

"Evet." Öpücüğüne karşı yumuşadım.

"Üzgünüm, güzel kız." Liam yerde bize katıldı. "Sanırım yaptığımız şeyden memnun kalacaksın."

"Bana söyleyecek misin?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Henüz değil," dedi Gray. "Bu bir sürpriz."

Dudağım somurtarak dışarı fırladı. "Biz omegaların pek sabırlı olmadığımızı şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

"Oh, biliyoruz." Liam sırttı. "Ama bence bu özel sürpriz sizin gazabınıza uğramaya değer."

Burnumu çektim. "Pekala, şimdilik öfkemi askıya almaya çalışacağım."

Yarın kemoterapi için bir gün daha ve sonra, umarım, tüm bu kabus sona erecekti.

WESTIN

CHEMO 20. GÜN

M Son infüzyonumdan sonra kemoterapiyi bitirdiğime işaret eden zili çalmamı istediniz ama ben kutlama yapmak istemedim. Zili çalmak istemedim çünkü kemoterapiyi bitiremememe ihtimalim v a r d ı .

Bitti. Adamlarım sürekli umutluydu, kemoterapi bittiğinde yapacağımız tüm harika şeyleri anlatıyorlardı. Seyahat etmekten ve birlikte yaşamaya başlamaktan bahsediyorlardı ama benim tüm geleceğim dev bir kara delik tarafından yutulmuş gibiydi.

Bu sürecin başında umutluydum, ancak dört haftalık kemoterapi yavaş ve metodik bir şekilde umudumun her parçasını yok etmişti.

Yüzüme bir gülümseme yapıştırarak onları mutlu etmek için zili çaldım. Şimdi, takip MR'ımın çekilmesine kadar iki haftalık bir bekleyiş vardı. Kendime ancak tümörün yok olduğu haberini aldığımda gerçekten mutlu olmak için izin verecektim.

WESTIN

"I Yarın görüşürüz Westin," dedi Anne evden çıkmaya hazırlanırken. Bear, Henry ve ben o ve George'la birlikte kahvaltı ettik. Liam ve Gray gizemli bir iş için gitmişlerdi.

"Dört gözle bekliyorum," dedim. Anne beni kendisi, Rose ve Rose'un arkadaşlarından biriyle birlikte bir spa gününe davet etmişti. Kemoterapinin bitmesinin üzerinden iki gün geçmişti ve ben sürekli yorgun düşüyordum. Rahatlamak ve şımartılmak için bir gün tam da ihtiyacım olan şeydi.

Misafirhaneye geri dönerken Bear ve Henry kollarını bana dolamışlardı.

"Gray ve Liam ne zaman dönecek? Ve ne yapıyorlar?" Milyonuncu kez sordum. Sürekli kaçamak cevaplar alıyordum ve bundan bıkmıştım. Omegaların sabırlı olmayı beceremediğini söylerken şaka yapmıyordum.

Henry sırtarak, "Şimdi dönmüş olmalılar," dedi.

Tabii ki ön kapıyı açtığımızda iki alfanın antrede yan yana durduğunu ve kaygılı göründüklerini gördük.

"Neler oluyor?" Ayakkabılarımı çıkararak sordum. "Bu sabah neredeydin?"

Liam gülümsedi. "Hazırladığımız sürpriz vardı ya? İşte geldi."

Omega'm hediye vaadiyle canlandı. "Peki, ne var?"

Gray elini uzatarak, "Gelin ve görün," dedi.

Beni köşesinde tam boy bir Pac-Man atari makinesinin durduğu oturma odasına götürdü. Halüsinasyon görüp görmediğimi merak ederek gözlerimi kırptım.

"Ne? Nasıl?" Beni endişeyle izleyen Gray ve Liam'ın arasına baktım.

Gray, "Eğlence departmanında ciddi eksiklikler olduğunu biliyoruz," dedi. "Bu yüzden Liam amcasıyla konuştu ve bizi Sol'daki bir atari salonu tedarikçisine bağladı."

"Gray olmadan bunu başaramazdım," dedi Liam. "Teslimat kamyonuyla ilgili sorunlarımız vardı ama sonunda hallettik. Üzerinde tonlarca oyun yüklü, sadece Pac-Man değil, ama Cillian bunun her zaman favorin olduğunu söyledi."

Kalbim patlamaya hazırdı. Pac-Man makinesi inanılmazdı ve zaten oynamak için can atıyordum ama iki alfamın böyle bir şey üzerinde birlikte çalıştığını görmek dünyanın en büyük hediyesiydi.

"Teşekkür ederim," dedim burnumu çekerek. Bunun ne kadar tatlı olduğu için ağlamayacaktım.

Gray ve Liam beni kucakladılar.

"Bir molayı hak ediyorsun tatlım," dedi Liam. "Ve biz de meşhur Shortcake Demon'ı iş başında görmek istedik."

Tekrar kokladım.

Birbirimize sarılmış halde uzun bir süre öylece kaldık ve sonra birbirimizden ayrıldık. Gray yanağımdaki bir damla yaşı sildi. "Bize neye sahip olduğunu göster prenses."

"ŞU DÖNÜŞÜ AL, HAYIR, ŞU DÖNÜŞÜ!" HENRY YERINDEN BAĞIRDI yanımda. "Siktir!"

Hayaletler üşüştü ve ben öldüm, makine yenilgi karşısında üzgün bir ses çıkardı.

"O sefer neredeyse en yüksek puanı alıyordum," dedi Henry, neredeyse başı dönüyordu. Hangimizin makineyi daha çok sevdiğinden emin değildim.

"Daha iyisini yapabileceğimi biliyorum. Bu, Cillian'ın atari salonunda aldığım skorların yanına bile yaklaşamaz ama pratik yapmıyorum."

Ben yeni bir oyuna başlamadan önce Liam, "Pekâlâ kedicik, durma zamanı," dedi.

"Ne?" Kafam karışmış bir halde ona baktım.

"Yeterince uzun oynadın. Ara verme zamanı geldi."

"Hayır," dedim, ses tonumda biraz sızlanma vardı. "Devam etmek istiyorum."

Liam elimi kumanda kolundan çektiğinde sert olduğunu gördüm, sanki pençe pozisyonunda sıkışmış gibiydi.

"Ben iyiyim," dedim elimi geri çekerek.

"Karpal tünel geliştireceksin," dedi sertçe.

"Hayır, yapmayacağım," diye karşı çıktım.

"Endişelenmeye başlıyorsun." "Bugün de duruyorsun."

"O gün mü?" Öfkeyle sordum. "Hayır, neden biraz ara vermiyorum ve sonra-"

Gray diğer tarafımda belirdi ve beni sandalyeden kaldırdı. "Saat sekiz oldu ve sen hâlâ yemek yemedin. Pac-Man'e elveda de." Dudaklarımı büzerek dışarı çıkardım ve gözlerimin sulanmasını engellemek için hızla gözlerimi kıptım. Gray'in yüz ifadesi dehşete dönüşürken gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı.

yanaklar. Liam'a baktı, o da en az onun kadar korkmuş

görünüyordu. "O zaman bir şeyler yap!" Liam bağırdı.

"Ne gibi?" Gray sanki gökten bir cevap düşecekmiş gibi etrafına bakındı.

Kahkahalarımı tutamadım.

İkisi de bana kaşlarını çatı, oyuna geldiklerini anladılar.

"Bu yeteneğini asla bizim üzerimizde kullanma demiştik," diye homurdandı Gray. "Evet, Pac-Man'imi elimden aldığınız için bunu hak ettiniz."

"Size Pac-Man'i *verdik*," diye homurdandı Liam. "Şimdi, daha fazla tartışmak yok. Eline bir ısıtma yastığı koyacaksın, akşam yemeğini yiyeceksin ve sonra hepimiz yatağa gideceğiz."

Henry ellerini birbirine sürterek, "En azından şimdi sıra bende," dedi. "Sanki beni yenebilirmişsin gibi." Sırıttım.

"Sen bekle," diye göz kırparak karşılık verdi.

WESTIN

I uyuyamıyordum. Kemoterapiyi bitirdiğimden beri uykusuzluğum şiddetlenmişti, sanki bedenim dinlenmeye teslim olacak kadar kendini bırakamıyordu. Gray yanımda uyuyordu, kolunu ortama dolamıştı. Eğer uyuyamazsam onu uyandırmamı söyledi.

uyuyamadım ama bunu yapmak istemedim. Tüm adamlarım geçtiğimiz ay çok yorulmuşlardı ve dinlenmeye ihtiyaçları vardı. Özellikle Liam için endişeleniyordum. Kemoterapi bittiğinde rahatlayacağını düşünmüştüm ama her zamankinden daha gergin görünüyordu.

Gray'in kolunun altından dikkatlice yuvarlandım. Artık burada yatamazdım. Belki birkaç Pac-Man oyunu oynayabilirdim. Ondan sonra muhtemelen uyumaya hazır olurdum.

Oturma odasına süzüldüm, Pac-Man makinesinin başında oturan birini görünce aniden durdum.

Kollarımı kavuşturdum. "Henry," diye tısladım. Dönüp bana baktı, yüzünde suçlu bir ifade vardı.

"Ne yapıyorsun yukarıda?" diye fısıldadı.

"Ne yapıyorsun?" Yanına gelerek sordum.

"Sadece pratik yapıyorum," diye mırıldandı. Liderlik tablosunda on numarayı geçtiğini gördüm.

"Benim yüksek skorumu geçmeye mi çalışıyorsun?" Sırıttım.

"Belki," dedi, makinenin ışığı yüzündeki sevimli kızarıklığı aydınlatıyordu.

"Bakalım sende ne varmış." Bir kaşımı kaldırdım.

Sırıttı. "Sana yatağına dönmeni söylemeliyim."

"Ama yapmayacaksın."

Öfkelendi. "Ama yapmayacağım."

Yeni bir oyun başlattı ve fısıldayarak alkışladık ve inleyerek yolumuza devam ettik. Ona bahşış verirken omzuna yaslandım ve arka koltuk şoförü olmakla suçlandım.

Bir temizlenme sesi ikimizin de dönüp bakmasına neden oldu. Gray kollarını çıplak göğsünde kavuşturmuş, yüzünde etkilenmemiş bir ifadeyle duruyordu.

"Kahretsin," dedim.

Parmağını bana doğru bükte.

"Başın belada," diye fısıldadı Henry.

Alfa'ya doğru yürümeden önce ona pis bir bakış fırlattım.

"Sana bensiz yataktan çıkmamanı söylediğimi sanıyordum," dedi.

Sert bakışları altında bir o yana bir bu yana kaydım.

"Uyuyamadım." "Ne yapman gerekiyordu?"

"Ama ben senin biraz uyumanı istiyordum," diye itiraz ettim.

"Yeterince iyi değil prenses. Bunun için seni cezalandırmak zorunda kalacağım." Bu tehdit karşısında içime lezzetli bir sıcaklık yayıldı.

Elimde değildi.

"Baba, hayır." Dudağım somurarak dışarı fırladı.

"Sevimli olmanın seni bundan kurtaracağını sanma. Ama sabaha kadar beklemek zorunda kalacaksın. Şu anda uyumalısın."

Elimi tuttu ve beni nazikçe yatak odasına geri çekti. Omzumun üzerinden baktım ve Henry bana göz kırptı. Lanet olası hain.

Gray beni yatağa geri kaldırdı, beni yan yatırdı ve vücudunu sırtımın etrafına doladı. Kolları çelik bantlar gibi etrafımda kilitlendi ve bacağını bacağıma geçirdi. Kıpırdandım, kurtulmaya çalıştım ama onun tutuşu inatçıydı.

Ceza tehdidi ve vücudunun benimkine bu kadar yakın olması, iç çamaşırimda kayganlığın birikmesine neden oldu.

"Gray," diye inledim. "İhtiyacım var-"

Kıkırdadı. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum prenses. Ama yaramaz kızlar istediklerini elde edemezler."

Elini külotumun önünden aşağı kaydırды ve amımı avuçladı. "Benim muhtaç küçük omega'm. Eğer beni uyandırman gerektiği gibi uyandırsaydın, uyumana yardımcı olmak için sana orgazm yaşatabilirdim. Çok yazık." Sesinde alaycı bir hüzn vardı ve ben hırladım.

"Şşşt," dedi. "Uyu prenses."

"Elini oynatmayacak mısın?" diye sordum.

Kıkırdadı, dudakları boynumda geziniyordu. "Hayır, ben onu olduğu yerde seviyorum. Tatlı, muhtaç küçük amcığınaya doğru bastırılmış. Orada alfanız için çaresizce yatarken kayganlığınızı hissetmek. Bu senin için iyi bir ders prenses."

İnledim, eline karşı sürtünme yaratmaya çalıştım, ama bacağının kalçanı sıkıştırma şekliyle yapamadım.

"Uyu," diye emretti.

Gözlerimi devirdim. Sanki bu şekilde uyuyabilirmişim gibi.

Birkaç dakika sonra şaka yapmadığını anladım. Elini oynatmıyordu. Kaslarımı gevşemeye zorlayarak derin bir nefes aldım.

"Aferin kızımaya," diye

mırıldandı. "Çok kötüsün,"

diye mırıldandım.

Sesimdeki hırıltıya kıkırdadı ve dalmadan önce hatırladığım son şey bu oldu.

HENRY

I D n gece Gray Westin'i aldıktan sonra benim odama geri dönmüştü. Hâlâ bizimle baş başa birkaç gece geçirmek istediğine karar vermişti ama eminim Gray'in ceza tehdidiyle bu kararından pişmanlık duyuyordur.

Ya da pişman olmamak.

Kendi kendime sııttım. Westin kemoterapiden uzaklařtıķa her zamanki gibi davranıyordu ve ben buna bayılıyordum. Yakında alacağımızdan emin olduğum iyi haberi kutlamak için Yunanistan'a yapacağımız seyahati planlamaya başlamıştım bile. Onu Yunan adalarında minik bir bikini içinde, bu tümörden kurtulmuş ve hak ettiği hayatı yaşamaya hazır olarak hayal edebiliyordum.

Bana bakışını sevecek kadar kibirli olduğum için tişört giymeden eşofman altımı giydim ve mutfaka gittim. Sessiz bir sabahtı ve onun çoktan uyanmış olduğunu görünce kalbim yerinden fırladı. Gray'in kucağında, mutfak tezgâhında oturuyordu ve üzerinde kalçalarını gösteren yüksek yırtmaçlı, dekolteli  i ekli bir elbise vardı. Aralarına dalmak istedim.

"Günaydın güzelim," dedim, eğilip ona bir öpücük verdim. "Nasıl uyudun?"

Biraz kıpırdandı ve dudakları aralandı. "Peki," dedi, sesinin ucunda hafif bir soluklanma vardı.

Kaşımı kaldırdım ve işaret parmağımla başparmağım arasında çenesini kavramak için uzandım. G z bebekleri şişmiş ve yanakları kızarmıştı.

"Gray," diye sızlandı omzunun üzerinden bakarak.

Gray okuduğu gazeteden başını kaldırdı.

"Hayır, prenses. Cezanız ben ne kadar dersem o kadar sürecek."
Bakışlarımla buluştu ve göz kırptı.

Westin'in yanakları kıpkırmızı olmuştu. Kıkırdadım, iki elimi de kalçalarının üzerine koyup onları sıktım.

"Cezalandırıldın mı, sevgilim?" Westin kaşlarını çatı ve kollarını kavuşturdu.

"B ö y l e yapma," dedi Gray sertçe, parmaklarını Westin'in kollarında g e z d i r e r e k . "Yoksa daha uzun bir cezaya ihtiyacın olduğunu düşünürüm."

Westin yine inledi ve kıvrandı. Gray'in kolu beline sıkıca sarılmış, hareketlerini kısıtlıyordu.

"Bu senin hatan," dedi bana. "Nasıl benim suçum olur?"

"Pac-Man ile dikkatimi dağıttın," dedi.

"Yatağı terk etmenizden nedeni bu değil ama prenses," dedi Gray. Westin ofladı, yanakları pembeleşti.

"Cezan neydi?" Bacaklarını bir kez daha sertçe sıkarak sordum.

Westin dudaklarını büzerek cevap vermeyi reddetti.

"Prensesin kendisine söyleneni yapmayı öğrenmesi gerekiyordu. Bunu yapana kadar bana bağlı kalacak."

Gray'in ne dediğini anlamam bir anımı aldı. Westin'in elbisesinin kenarından tutup bacaklarından yukarı ittim ve çıplak amının Gray'in düğümünün etrafında müstehcen bir şekilde gerildiğini ortaya çıkardım.

Vay anasını.

Aletim sertleşti ve eşofmanımın içine girdi.

"Bugün Anne ve Rose'la spa gününe gitmem gerekiyordu," diye sızlandı. "Şimdi bunu nasıl yapacağım?"

Gray hınzır bir sırıtışla, "Bunun için daha saatler var," dedi. "O zamana kadar en iyi şekilde davransan iyi edersin."

Alfa anatomisini kışkandığım pek görülmemiştir ama omega'mın bana yapışmasını istemiyorsam ne olayım. Kahvaltıdan sonra onunla kullanabileceğim düğüm oyuncakları olup olmadığına bakmaya karar verdim.

WESTIN

Liam ve Bear kahvaltıda bize katıldılar, her biri sırayla elbisemi kaldırıp Gray'in düğümünün etrafında gerilmiş halime baktılar.

"Elbiseni yukarı çek yeter," dedi Bear sırtarak. "Kahvaltımın yanında manzarayı severim."

Kaşlarımı çatmıştım ama içten içe onlara teşhir edilmeyi seviyordum.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Gray ellerini kalçalarımnda gezdirdi. "Pekâlâ prenses," dedi. "Benim için iyi bir kız olmaya hazır mısın?"

Düğümünün etrafında kenetlenirken başımı salladım. İkimiz de kayganlığımila sıırıslıkıam olmuştuk ve amım ağrıyordu. Bu şimdiye kadar aldığım en sinir bozucu ve en ateşli ceza olmuştı.

Gray, "Bütün öğleden sonra biz olmadan dışarıda olacaksın ve bence iyi bir kız olman için bir hatırlatmaya ihtiyacın var," dedi.

"Söz veriyorum olacağım," dedim inleyerek.

"Eminim yapacaksın ama bu, sürünün senden ne beklediğini hatırlatacak. Kendine dikkat etmelisin." Dudakları boynumda gezindi ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğini görünce neredeyse inleyecektim.

Sandalyede kayarak bizi adaya yaklaştırdı. Elini sırtımın üst kısmına götürdü ve göğsümü tezgâhın üzerine bastırdı, düğümünü içimden çıkarırken beni orada tuttu. Bacaklarımdan aşağı bir döl ve kayganlık seli aktı. Ayağa kalkmaya çalıştım ama Gray elini üzerimden çekmedi.

"Orada kal," dedi, sesi sertti. Elbisemin eteğini kaldırarak çıplak kıcımı ortaya çıkardı. Yukarı baktım ve Bear, Liam ve Henry'nin aç bakışlarını gördüm.

bakışları üzerimdeydi. Onların önünde bu şekilde cezalandırılmak aşağılayıcı ve çok ateşliydi.

"Anladın mı, Henry?" Gray sordu.

Henry sırtı ve Gray'e bir şey uzattı. Bir pembe parıltı yakaladım ama ne olduğunu göremedim.

"Pekâlâ prenses, bu baban için iyi bir kız olmayı hatırlamana yardımcı olacak," diye mırıldandı Gray, dönüp elinde ne olduğunu görmeye çalıştığımda elini sırtımdan çekmedi. "Hayır, sadece orada yatacak ve onu alacaksın."

Sonra girişte bir şey hissettim. Amımın içine doğru itti ve içimde derinlere doğru hareket ederken inledim. Tamamen dolmuştum, tüm sinir uçlarımı ateşe vermişti. İnledim, umutsuzca boşalmak istiyordum.

"Aferin kızıma," dedi Gray. "Bunu çok iyi karşıladın. Şimdi, sadece bir şey daha."

Soğuk kayganlaştırıcı göt deliğimden aşağı damladı ve mutfak tezgahını kavradım, neyin geldiğini fark ettim. Gray bir popo tıkacını bastırırken dar deliğime bir baskı vardı. İçine girdikçe yanıyordu, am tıkacı beni her zamankinden daha da sıkı yapıyordu. Tamamen içeri girdiğinden emin olmak için düz tabana bastırıldığında nefes nefese kalmıştım.

İki tıkacın etrafını sıktım ve inledim.

"Mükemmel," dedi Gray, ses tonunu memnuniyet kaplamıştı.

"Bu şekilde dışarı çıkamam," dedim nefes nefese kalarak. "Düşecekler ya da hareket edecekler ya da başka bir şey olacak."

Gray kıkırdadı. "Çok haklısın prenses. İyi ki bunun için bir çözümüm var."

"Bütün boş zamanınızı internette seks dükkanlarını gezerek mi geçiriyorsunuz?" Tersledim ve kıcıma bir şaplak yedim.

Gray, "Küstahlığınla cezayı artırmaya devam edeceksin," dedi.

Sonra belimin etrafında arkadan sıkılan geniş bir bant hissettim. Gray, bir kayış bacaklarımın arasından geçirip bel bandına takmadan önce sıkıca çekerken bacaklarımı iyice açmaya zorladı. Kayış iki tıkacı iterek onları içimde daha derine itti.

"Bu bir bekâret kemeri," dedi Gray, şüphelerimi doğrulayarak. "Bugün dışarıdayken fişlerinizin yer değiştirmesini önleyecek ve döndüğünüzde sizi bizim için hazır ve muhtaç tutacak."

Zihnim o kadar tahrik olmuştu ki konuşamıyordum.

Gray tezgâhın üzerine eğildi, bakışlarımla buluştu ve yüzümü okşadı. "İyi misin, aşkım?"

Başımı salladım.

"Devam etmek istiyor musun?"

"Evet," diye fısıldadım. Bunalmıştım ama bu aynı zamanda yaşadığım en ateşli şeydi.

"Aferin kızıma. İşini çok iyi yapıyorsun." Eğildi ve geri çekilip elini çıplak kıkımın yanaklarında gezdirmeden önce burnumu öptü.

"Sanırım bugün dışarı çıktığınızda bizim için iyi bir kız olmanızı hatırlatmak için yapmamız gereken son şey bu tatlı yanakları kızartmak. Herkes bir alet seçsin ve omega'mıza beş şaplak atsın."

Aman Tanrım. Beni öldüreceklerdi.

"Liam, sen başla," dedi Gray.

Liam Gray'in yerini aldı, sağlam bir elini sırtıma bastırdı ve diğerini kıkımda gezdirdi. "Kediciğim, her zaman sorun çıkarır."

"Doğru değil," diye itiraz ettim.

Liam güldü. "Cezanı gerçekten istiyorsun." Sonra eli sıcak ve ağır bir şekilde kıkıma indi. İki tıkacı sarsarak içimde yer değiştirmelerine neden oldu. Zevk ve acı içimde şimşek gibi çakarken haykırdım. Eli diğer yanağıma indi. Elleri bu kadar büyükken bir alete ihtiyacı yoktu. Her iki yanağıma da aynı anda vurmadan önce acıyan yeri ovuşturdu. Neredeyse bu hissin etkisiyle tezgâhtan kalktım.

Liam, "Bear, ellerini tut ki hareket edemesin," diye emretti.

Bear adanın diğer tarafından ellerimi tuttu, önümde uzattı ve bileklerimi sıkıca tuttu. Artık elimde hiçbir koz yoktu. Bu şekilde bağlı olmak uyarılmamı daha da arttırdı ve Liam bana son iki tokadı attığında yüksek bir çığlıkla boşaldım. Yüzümü tezgahın serin yüzeyine bastırırken nefes nefese kalmıştım, orgazmım beni kemiksiz bırakmıştı. Liam'ın eli saçlarımı okşadı ve ben de onun dokunuşuyla rahatladım.

Sonra Henry arkama geçti ve kıkımı okşayan bir sürü farklı telden oluşan yumuşak bir şey hissettim.

"Bakalım kırbacı nasıl seveceksin," dedi ve kırbacı kıkıma indirdi. İlk vuruş sert değildi ve zaten sıcak olan kıkımda sadece bir sıcaklık hissettim. İkinci vuruş daha sertti ve inledim. Henry bekâret kemeri kayışına bastırmak için durakladı ve popo tıkacını kıkımın derinliklerine doğru zorladı. "Bu kayışın tek kötü yanı amına şaplak atamamam," dedi. "Ama eminim bir dahaki sefere olacak."

Kırbacın amıma vuracağı düşüncesiyle derin bir nefes aldım ve sonra tekrar kıcımın yanağına indiğinde haykırdım. Sonraki iki vuruş kıcımın kalçamla birleştiğı yere indi ve lezzetli, yakıcı bir sıcaklık bıraktı. Henry ellerini kıcımda gezdirdi ve bileklerimi Bear'dan almak için hareket etmeden önce onları sertçe sıktı.

Bir takırtı sesi duydum ve Bear'ın mutfak eşyaları çekmecesinden tahta bir kaşık aldığını gördüm.

"Mutfakta olduğumuza göre uygun görünüyor," dedi adanın etrafında dönerek.

Gözlerimi kapattım, bir his seli içinde kayboldum.

Bear tahta kaşığı sert bir darbeyle kıcıma indirdi. Acı kırbaçtan daha yoğundu ve haykırdım. "Acıyor," diye inledim.

"Öyle olması gerekiyor bebeğim," dedi Bear. "Bu bir ceza."

Gray başparmağını çenemde gezdirdi ve beni tekrar kontrol etti. Ona yumuşak bir gülümseme verdim ve başımı salladım. Devam etmek, bana ne yapmak istiyorlarsa ona teslim olmak istiyordum. Kemoterapi başladığından beri kendimi hiç bu kadar özgür hissetmemiştim. Sonunda bedenimdeydim, *hissediordum*. Ve daha fazlasını istiyordum.

"Pekâlâ bebeğim, bu son dördünü sert ve hızlı bir şekilde yapacağım," dedi Bear.

Hazırlanmak için zamanım yoktu. Her iki yanağıma da sırayla vurdu ve acı elektrik gibiydi. Kıcımın kıpkırmızı olduğundan emindim ve muhtemelen yarın morluklarım olacaktı. Günün geri kalanında nasıl oturacağımdan emin değildim.

"Kahretsin, sen çok iyi bir kızsın," dedi Bear, dudaklarımı aç bir öpücükle almak için eğilerek. Yanaklarımdan süzülen birkaç damla yaşı sildi. "Bizim için çok mükemmel," dedi.

O uzaklaşırken kendimi rüya gibi hissettim, sanki uçuyordum.

"Son set," dedi Gray. Elini kullandı ve beş şaplak üst baldırlarıma indi. Dudaklarımda bir gülümseme, dalgalanan halimde kaldığım için onları neredeyse hiç hissetmedim. Son şaplaktan sonra Gray deri kayışı amıma doğru sıkıca çekti ve bu beni tekrar boşaltmaya yetti.

Gözlerimi kapattım, tüm bu hislerin içinde kayboldum.

Gray beni göğsüne çekerek kanepeye doğru götürdü. Biri üzerime bir battaniye örttü ve dudaklarıma bir şişe su bastırdı. Adamlarım etrafımda toplanmış, beni okşuyor, ne kadar iyi bir iş çıkardığımı söylüyorlardı.

WESTIN

I Masajımı bitirdikten sonra spadaki küçük bekleme alanına geri döndüm. Masöz üzerimde çalışmaya başlayana kadar ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim ama şimdi büyük boy koltuğa çöktüğümde macun gibi olmuştum. Ben koltuğa yaslanıp gözlerimi kapatırken arka planda kapalı bir su fiskeyesi usulca fokurduyordu. Bugün erken saatlerde popom biraz hassaslaşmıştı ve adamlarımın bana yaptıklarını hatırlayarak kızardım. Kemerini takmamaya karar verdim. Gray, evden onunla çıkmamı hiç istemediğini söyledi, ancak başka bir zaman bunu yapmaya karşı çıkmayacağımı söyledim. Sadece belki benimkilerle takılırken değil.

paket arkadaşının *annesi*.

Kapı açıldı ve Rose'un arkadaşı Lilah içeri girdi. Bizimle spa'da tanışmıştı ve ilk tedavimiz için götürülmeden önce konuşacak vaktimiz olmamıştı. Koyu kahverengi bukleleri başının üstünde iki dağınık topuz halinde bağlanmış küçük bir omega idi.

"Masajın nasıldı?" Yanımdaki koltuğa oturdu. Gülümserken mavi gözleri kırıştı.

"İnanılmazdı," dedim yumuşak bornozumu daha sıkı çekerek. Bunlardan bir tanesine evde ihtiyacım vardı.

"Benimki de öyle," dedi Lilah. "Arkadaşlarıma böyle masaj yapmayı öğretmem lazım. Bana hep masaj yapmayı teklif ediyorlar ama hepsi pantolonuma girmek için bir numara."

Adamlarımdan masaj istediğimde neler olacağını düşünerek homurdandım. Gerçi Bear kendimi iyi hissetmediğim zamanlarda bana bir masaj yapmıştı. Onu tekrar yapması için ikna etmem gerekiyordu.

"Ne zamandır sürünle birliktesin?" Ben sordum.

"Çağlar," dedi Lilah. "Rose sana Luna'dan geldiğimi söyledi mi?" Kaşlarımı kaldırdım ve başımı salladım.

"Evet, orada büyüdüm. Adamlarımla Atama Hükümeti yönetimi ele geçirmeden önce tanıştım. Hükümetle işler kötüye gitmeye başlayınca buraya taşınmaya karar verdik. Ben araştırmacı olmak istiyordum ve doktora programları omega adaylarını reddetmeye başlamıştı bile."

Zihnimin arkasında bir şey vardı. Lilah'nın hikâyesi neden tanıdık geliyordu?

"Aman Tanrım," dedim doğrulup. "Sen Ben'in kız kardeşi misin?" Omega'nın gözleri parladı. "Ben'i tanıyor musun?"

"O ve Josie ile birlikte fırında çalışıyorum."

"*Westin!* Kahretsin, bunu nasıl bir araya getiremedim?" Duvardaki "Rahatınız için telefon yasak" yazısının altına otururken bile telefonunu çıkararak genişçe gülümsedi.

"Şimdi onlara mesaj atıyorum," dedi. "Tamam, şimdi hepsi aklıma geliyor. Josie, biraz izin almak zorunda kaldığın için fırında işlerin daha yoğun olduğundan bile bahsetti."

Dudağımı ısırdım, kendimi suçlu hissettim. Josie ve Ben bana çok iyi davranmış, bana bir iş vermiş ve olması gerekenden çok daha fazla para ödemişlerdi ve ben onları yüzüstü bırakmıştım.

Lilah yüz ifademi yakaladı. "Hayır, kendini kötü hissetmen için söylemedim! Onlar tamamen iyi. Bunun için endişelenme. İşte," dedi ve sandalyemin yanına geldi. "Hadi ona bir selfie gönderelim."

Fotoğrafta gülümsedim, hâlâ kendim gibi görünmüyordum. Lilah tekrar yerine oturdu. "Demek süründe yenisin, öyle mi?"

Bornozun bağıyla oynadım. "Hepsiyle ayrı ayrı tanıştım ve sonra bir tür kırgınlık dönemine girdim. Hepsi de tıbbi bakım alabilmem için Sol'a doğru bir yolculuğa çıkmamız gerektiğine karar verdi. Hepsi birkaç ay içinde oldu."

Lilah, "Bu sürpriz yarışları sevmek zorundasınız," dedi. "İş seyahatindeyken bir tane yaşadım. Sahnede bir sunum yaptığım sırada benim sıram erken geldi."

"Ne oldu?" diye sordum. Anlattıkları kulağa kâbus gibi geliyordu ama Lilah'nın yüzünde rahat bir gülümseme vardı.

"Sunumun geri kalanını son hızla yaptım ve kimse soru sormadan sahneden indim. Neyse ki adamlarımdan biri yanımdaydı. Diğerleri gelene kadar beni tatmin etmek zorunda kaldı. Benden çok onun için travmatik olduğunu söylüyor."

Şimdi ben de gülümsüyordum. Lilah'nın çok rahat bir tavrı vardı ve bu beni rahatlattı.

"Süründe kaç kişi var?" diye sordu.

"Dört-üç alfam ve bir de Rose'un kardeşi Henry var."

"Dört çok büyük bir sayı. Benim beş tane alfam ve iki betam var." Onlardan bahsederken gözleri parlıyordu. Bornozu kaydı ve boynunda gümüşü bir bağ izi yakaladım. Benimkilerin izlerini taşıma arzusuyla tenim kaşındı. "Senin de bir betan olduğu için çok mutluyum," diye devam etti. "Onlar en iyisi. Aslında bir yandan da omega-beta bağları hakkında biraz araştırma yapıyordum. Sanırım omegaların beta eşleri olabiliyor. Onlarla kurduğum bağ konusunda alfalarım ile kurduğumdan hiç farklı hissetmedim. Bunu bir kez kanıtladığımda, herkes konferanslarında konuşmam için bana yalvaracak." Sonra homurdandı. "Ya da daha ziyade, aptal omega bilimcinin alfa karşıtı propagandası hakkında makaleler yayınlamakla meşgul olacaklar, çünkü sadece çok hormonal olduğu için yazıyor."

"Tanrım, insanlar gerçekten böyle şeyler söylüyor mu?"

Lilah gülümsedi ama bu ifadenin, omega karşıtı duygulara duyduğum öfkeyi maskeleyerek için birçok kez takındığım bir ifade olduğunu fark ettim. "Oh, elbette. Hepsi omegalar tarafından tehdit ediliyor. Bu gerçekten üzücü."

"Sol'da durum hâlâ böyle mi? Daha iyi olduğunu sanıyordum."

"Burada işler kesinlikle daha iyi. Yasal olarak, omegalar diğer tüm unvanlarla aynı statüye sahip. Ancak sosyal olarak işler hala oldukça ayrılmış durumda. Sürülerin çoğu şehrin güney tarafında yaşıyor. İnsanlar şehrin kendi bölgelerine bağlı kalma eğiliminde, bu yüzden betalar sürülerle nadiren temas kuruyor. Benim sürüm ve ben şehir merkezinde yaşıyoruz çünkü araştırma yaptığım hastaneye daha yakın, ancak oldukça yalnız olabiliyor. Neyse ki harika meslektaşlarım var ve Rose gibi iyi arkadaşlar edindim."

Henry'nin ailesinin sürü yaşamına ne kadar yabancı olduğunu gördükten sonra bu sözlerine şaşırmadım ama yine de beni üzdü. Luna'ya dönmek yerine burada kalmanın benim için, sürüm için daha iyi olup olmayacağını merak ediyordum. Ama o kadar yalnız olur muydum?

"Başka hangi araştırma üzerinde çalışıyorsun?" Ben sordum.

"Her zaman omega sağığına odaklandım. Atama Hükümeti'nin omegalara yerleştirmek istediğı cihazları devre dışı bırakmak için çalışan ekibin başındaydım." Gülümsemesi yüzünü buruşturmaya dönüştü ve cihazların hatırlattığı ürpertiği bastırdım. "Bu, alfa kabuklarına karşı serum yaratmaya dönüştü," diye devam etti.

Bu kadar inanılmaz işler yapan bu omega karşısında içimi bir hayranlık kaplarken dudaklarım aralandı. "Serum iğnesini geçen yıl yaptırmıştım," dedim. "Teşekkür ederim. Hayatımda büyük bir fark yarattı."

Lilah ısıll ısıll parladı. "Çalışmalarımın gerçekten yararlanan insanlarla tanışmak her zaman harika. Laboratuvarımdaki tek omega benim, bu yüzden bazen gerçekten anlayan tek kişi benmişim gibi geliyor, anlıyor musunuz?"

Sanki bir araştırma laboratuvarında çalışmanın nasıl bir şey olduğunu biliyormuşum gibi başımı salladım. Yine de dışlanmış ve yanlış anlaşılmış hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. "Son zamanlarda Omega Wasting Hastalığı üzerinde daha fazla çalışıyorum ve

Omestrojen hakkında bazı makaleler yazdırmak için." Kaşları çatıldı. "Aşına olup olmadığınızdan emin değilim. Bu biraz belirsiz bir konu."

Sertçe yutkundum. "Evet, aslında öyleyim." Rose ya da Anne'den bir iz var mı diye etrafıma bakındım ama hâlâ masaj yaptırıyor olmalıydılar. "Bana İsrâf Hastalığı teşhisi kondu." Gözümü bornozumdan ayırmıyor, gevşemiş bir ipi koparmaya çalışıyordum.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Lilah. "Çok fazla tıbbi sorun yaşadığını biliyorum. Arkadaşlarının yanında olmak daha mı iyi?"

"Onlar benim arkadaşlarım değil." Lilah'nın endişeli bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırdım. "Ah," dedi kaşlarını çatarak. "Özür dilerim, öyle sanmışım."

"Yani, eşim olamaz." "Bunu sana söyleten ne?"

"Şey, bütün-" Sanki bu her şeyi açıklayacakmış gibi elimi önümde salladım. Lilah başını eğerek beni anlamadığını söyledi. Nefes aldım. "Kokum yok ve omega'm da bozuldu, her neyse." Ses tonumu hafif tuttum, sanki gerçekten rahatsız olmamışım gibi.

"Westin," dedi Lilah nazikçe. "Sen bozuk değilsin. Hormonal bir dengesizliğin var, bu da seni omega'dan uzak hissettirebilir. Ama o hâlâ orada. Ve koku kesinlikle eş bağının bir parçası olsa da, tamamı değil. Ayrıca, kokun pekâlâ geri gelebilir."

Omuz silktim. "Pek olası görünmüyor. Yıllar önce ortadan kayboldu."

Lilah başka bir şey söyleyecekmiş gibi bakarken kapı açıldı ve Anne ile Rose içeri girdi.

Anne yanıma oturup elimi okşayarak, "Aman Tanrım, bu muhteşemdi," dedi. "Masajınız nasıldı?"

Omuzlarım yine gergindi ve boynumu ovmak için uzandım. Kemoterapi bittiğinden beri tümör ağrım çok azalmıştı ve arkadaşlarım bunun umut verici bir işaret olduğu konusunda ısrar ediyorlardı. "Çok iyi," dedim, gülümsemem titriyordu.

Anne bana dikkatle baktı. "Sırada yüz bakımı var, sonra da mani-pedis. Ama eğer kendini iyi hissetmiyorsan, tatlım, kalmak zorunda değiliz..."

"Hayır, kendimi iyi hissediyorum," dedim elini tutarak. "Şimdiye kadar her şey harikaydı."

Rose, "Al, biraz meyve suyu iç," dedi ve göz kırparak bana bir bardak uzattı. Beni daha önce annesinin zorba olabileceği konusunda uyarmıştı ama ben Anne'in ilgisini arzuluyordum.

"TIRNAKLARIM İÇİN BUNA NE DERSİN?" ANNE ELİNDE SICAK BİR sarı renk. Lilah ve Rose bir hacamat tedavisi eklemeye karar verdiler, bu yüzden şu anda yalnızdık.

"Bunu kesinlikle başarabilirsin." Henry'nin tatlılığını nereden aldığını görebiliyordum-Anne tamamen sıcaktı.

"Ne seçtin?"

"Sanırım Fransız ipuçlarıyla devam edeceğim. Bilmiyorum, sıkıcı mı?" diye sordum, aniden onun onayını almak için çaresiz kalmıştım. Daha önce hiç tırnaklarımı yaptırmamıştım ve seçeneklerin çokluğundan bunalmıştım.

"Hayır, Fransız bahşişlerinin klasik olmasının bir nedeni var," dedi güven verici bir şekilde.

Tırnaklarımla ilgilenen kadın bana bacak masajı yapmaya başladı ve gözlerimi kapattım, resmen cennetteydim.

Benim tırnaklarım ve ayak tırnaklarım çok güzel oldu, Anne'in tırnakları da öyle.

Tırnak stilisti tırnaklarına biraz güneş ve bulut eklemişti.

Bekleme odasına geri dönerken "Çok tatlılar," dedim. "Ben de öyle düşünüyorum," dedi gülümseyerek.

Sandalyelerimize yerleştik ve Anne bana bir bardak daha meyveli su uzattı. "Her şey nasıl gidiyor?"

Bana nazikçe bakışı, geçtiğimiz cehennem gibi ay boyunca bana gösterdiği tatlılık, dürüst olmamı sağladı. "Takip MR'ını beklerken kendimi endişeli hissediyorum."

"Beklemek çok zor," diye cevap verdi hemen. "Bir doktor olarak bundan nefret ederdim, ama hasta olduğunuzda çok daha kötü oluyor." Devam etmeden önce duraksadı. "Bunu söylemenin bana bir faydası olmadığını biliyorum ama tedavinin gerçekten işe yaradığını düşünüyorum."

"Teşekkürler." Nedense bunu ondan duymak daha iyi hissettirdi. Kendime o kadar az umut vermiştim ki, onun da benden umutlu olduğunu bilmek güzeldi.

"Henry seninle tanıştığı için kendimi çok şanslı hissediyorum." Boğazımda bir yumru oluştu. "Gerçekten mi?"

Kaşlarını çattı. "Tabii ki tatlım. Ona çok iyi geliyorsun ve ben hep daha fazla çocuk istedim. İtiraf etmeliyim ki başlarda sürü olayını pek anlamamıştım ama şimdi yeni bir kızım ve üç oğlum var."

Ağlamamak için gözlerimi kırıştırdım. "Bu çok hoş," diye boğuldum. "Benim bir annem yok, o yüzden..." Cümlemi gözyaşlarına boğulmadan tamamlayamadığım için yarım bıraktım. Anne anlamış gibiydi çünkü uzanıp kolumu tuttu ve sıktı.

"Annen olmaktan onur duyarım," dedi burnunu çekerek. Çantasını kaptı ve gözlerini silmek için bir mendil aldı. "Umarım haddimi aşmıyorumdur," dedi. "Ama sana bir şey aldım."

Çantasından küçük kare bir kutu çıkardı ve bana uzattı. Kutunun kapağını açtığımda ellerim titredi, içine sıkışmış küçük gümüş kalp şeklinde bir madalyon ortaya çıktı. "Rose evlendiğinde ona bir tane almıştım. Omegaların farklı şeyler yaptığını biliyorum ama bunu senin almanı çok isterim."

Parmağımı madalyonun üzerinde gezdirirken göğsüm duygularla dolup taşıyordu. İstedğim her şey, yüksek sesle söylemeye cesaret edemediğim en derin hayallerim elimin altındaydı. Ve hâlâ elimden alınacak diye ödüm kopuyordu.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ve Anne hemen bana bir mendil uzattı. Ona titrek bir gülümseme verdim ve minnetle mendili aldım.

"Teşekkür ederim. Çok güzel," diyebilirdim ancak. Kolyeyi kutudan çıkardım ve taktım.

"Sana çok yakışmış," dedi elimi avuçlarının içine alarak.

Rose ve Lilah içeri girerken yüzümü mendille tekrar sildim. Bir an için Rose'un annesinin ilgisini çektiğim için üzüleceğinden korktum ama kolyeyi görünce gülümsedi.

"Sana çok yakışmış," dedi diğer tarafıma oturarak. "Kardeşimin senin gibi bir kızı nasıl kaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama iyi ki

yaptı."

Lilah bana göz kırparak, "Bizimkilerin hepsi çıkıyor," dedi.
Sandalyeye daha da gömülürken gülümsedim.

WESTIN

Liam mutfakta volta atıyor, yeşilliklerle ilgili bir şeyler mırıldanıyordu. MR'a sadece birkaç gün kalmıştı ve her geçen dakika daha da stresli görünüyordu. Akşamlarını dizüstü bilgisayarının başında araştırma makaleleri okuyarak geçirmeye geri dönmüştü. ve omega sağlık tavsiyeleri listeleri yapmak.

"Kendine kalp krizi geçirecek," diye mırıldandı Bear. Koltukta onunla Gray'in arasına sıkışmışım ve hepimiz Liam'a bakıyorduk.

Gray elimi sıktı. Gözlerine baktım ve bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Ona git prenses. Sana ihtiyacı var."

Bear'a dönmeden önce ona yumuşak bir öpücük verdim, aralarında geçen alfa saçmalığı her neyse çözüldüğü için minnettardım. Parmaklarımı yanağındaki kirli sakalda gezdirdim. "Senin için sorun olur mu? Bu gecenin senin gecen olması gerekiyordu."

"Evet, bebeğim. Onu o sihirli amcığınla iyileştir. Yarın seninle zaman geçireceğim."

Gözlerimi devirerek kıcıma bir çimdik yedim.

"Teşekkür ederim," dedim ve Bear'a bir öpücük verdim.

Mutfağa girdiğimde Liam beni fark etmedi. Kollarımı ona doladım, göğsümü sırtına bastırdım.

"Hey," dedi, kollarımda dönerek birbirimize bakar hale geldik. İki eliyle yüzümü kavradı. "Bir sorun mu var? Ne oldu?"

ihtiyacın var mı?"

Elini tuttum. "Benimle gelmen gerekiyor."

"Yaralandın mı? Hastaneye gitmemiz gerekiyor mu?"

Gözlerinin altındaki koyu lekeler ve kokusunun yanık kenarı kalbimi kırdı.

"Sadece benimle gel," dedim nazikçe. Onu yatak odama çekmeme izin verdi ve ben de kapıyı arkamızdan kilitledim.

"Ne yapıyorsun, tatlım?"

"Seninle ilgileniyorum. İyi olduğunu sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Buraya nasıl geldiğimizden emin değilmiş gibi odanın etrafına bakındı.

"Beni iyileştirmeye çalışırken kendini yıpratıyorsun. Ne uyuyorsun ne de yemek yiyorsun. Senin için endişeleniyorum."

"Ama seninle ilgilenmem gerekiyor," dedi.

"Benimle ilgileniyorsun." Yatağın kenarına oturması için ona yol gösterdim. Bacaklarının arasında durdum ve iki elimle yüzünü kavradım.

"Ama sen kendinle ilgilenmiyorsun. Bu yüzden bu gece benim işim bu."

İtiraz edecekmiş gibi görünüyordu, ben de bir öpücükle sözünü kestim. Yüzünü ve boynunu bir çizgi halinde öptüğümde vücudunu kaplayan gerginliğin bir kısmı azaldı.

"Omega'nın seninle ilgilenmesine izin vermelisin bebeğim," dedim. Göğsümde bir mırıltı başladı.

Kolları beni sardı, yakınımdaya tuttu.

"Başkalarının ihtiyaçlarını kendininkilerin önüne koyuyorsun," diye mırıldandım. "O yüzden bu gece bencil olmanı istiyorum."

"Ne?" Onu hiç görmediğim kadar şaşkın görünüyordu ve onu tekrar öptüm.

"Bu gece sadece sen ve ben varız. Ne istiyorsun?" "Ama bu gece seninle benim gecem değil." Kapıya baktı. "Bear için sorun yok. Onlar da senin için endişeleniyor." "Benim hakkımda mı? Ama ben-"

"Lütfen iyi deme. Nasıl olduğum hakkında yalan söylemeye iznim yoksa, senin de yok." Yüzünü ellerimin arasında sıkıca tuttum ve gözlerimi ona kilitledim. Sesim alçaldı ve ellerimi göğsünde gezdirdim. "Peki, bu gece için ne istiyorsun? Tamamen seninim. Sadece uyuyabilir ya da birlikte banyo yapabiliriz. Yoksa cinsel bir fantezin mi var?"

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve inledi. Elleri kalçalarımaya gitti, tenimi kazıyordu.

"Sana karşı koyamıyorum." Yüzünü boynuma bastırdı ve nefes aldı. Onu rahatlatacak bir kokum olmasını her şeyden çok diledim.

"Denemeyin," dedim.

"Ama benim istediğim sana odaklanmak, kedicik."

Lakabımı daha fazla kullanması için onu cesaretlendirmiş olsa da hırlamama engel olamadım. "Çok fedakârsın Liam. Bu gece bencil olmanı istiyorum. Bana ne istediğini söyle."

Liam'ın dudakları seğirdi. "Çok tatlısın."

Tekrar homurdandım ve sırt üstü yatması için onu yatağa geri ittim. Bacaklarımı karnına doğru uzatarak üzerine oturdum.

"Bana ne istediğini söyle," dedim parmaklarımı nazıkçe yüzünde gezdirerek.

Gözleri ateşle parladı ve amım tam sikinin üzerinde olacak şekilde aşağı doğru hareket ettim.

"Hep istemişimdir..."

O durdu ve ben de amımı onun sert uzunluğuna sürtmeye başladım, sürtünme kıyafetlerimizin arasından bile çok lezzetliydi.

"İstemiyorsan yapmak zorunda değiliz," diye çekindi ama kararlılığının kırıldığını görebiliyordum.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Benim tatlı, utangaç alfam.

"Biliyorum. Sadece söyle bana."

Sonunda cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Bütün gece içinde kilitli kalmak istiyorum. Sıcak amının düğümümün etrafına sarılmasını ve beni sıcak tutmasını istiyorum. Ve sen uyuyor olsan bile gece boyunca seni becermek istiyorum."

Dudaklarım aralandı ve eşofmanımı ıslatacak şekilde üzerimden kaygan bir sıvı damladı. Liam parmaklarını kalçalarımaya geçirdi.

"Bu seni tahrik ediyor mu, tatlım?" diye sordu, sesi kısıktı.

Başımı salladım, vücuduna doğru eğilirken inledim, onunla dolmak için çaresizdim. Liam'ın düğümü çok büyüktü. Sabah ağrım olacaktı ama umurumda değildi. Bunu onun için, benim için her şeyi yapan özverili alfam için yapmak istiyordum. Kimi kandırıyordum ki? Çok tahrik olmuşum.

"Evet," dedim. "Hadi

yapalım." "Emin misin?"

"Eminim." Gömleğimi çıkarıp çıplak göğüslerimi ortaya çıkardım. İnledi ve ellerini göğüs kafesimde gezdirerek onları avuçladı.

"Sen mükemmelsin," diye nefes aldı.

Yatağa çırılçıplak uzanana kadar birbirimizin kıyafetlerini çıkardık. Beni üstünde tuttu, kalçalarımı kavrarken sert siki amıma baskı yapıyor, beni yukarı aşağı hareket ettiriyor, onu içime almak için yalvarana kadar ıslatıyordu. Sadece çaresiz kaldığımda, kalın sikini ve düğümünü aynı anda alana kadar sonuna kadar bastırdı. Göğsünün üzerine yığıldım, parmaklarım saçlarının arasında dolaşırken bacaklarım onun etrafında genişçe açıldı. İçimde sallanırken nefeslerim hızlandı, düğümü her itişte etraftan ayrılacağımı düşünene kadar genişledi.

"Sadece benim için rahatla, kedicik," dedi, bir elini meme ucumla oynamak için hareket ettirdi ve ben haykırana kadar büküldü.

Düğümünün batması, acı ve zevkin düşük bir yanmasına dönüştü ve bir orgazm üzerime yıkandı. Devam ettikçe nefesim kesildi, zevk dalgaları neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Liam bir iniltiyle boşalırken kolu beni sıkıca sardı. Ben inlerken bana sarıldı. Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzüldü, tüm bunların ezici zevkinden ağlarken beni şaşırttı... Onun burada benimle olmasının ezici hissi, o kadar sıkı bağlanmıştık ki istesek bile ayrılamazdık.

Erkek arkadaşlarımdan herhangi birine söylemekten çok korktuğum kelimeler dilime yapıştı ve onları serbest bırakmazsam ölecekmişim gibi hissettim. "Seni seviyorum."

Kelimeler ağızımdan çıktığı anda beni bir endişe şoku yakaladı. Ama sonra Liam'ın dudakları dudaklarımdan üzerinden geçti, sözlerimi bedenine aldı.

"Siktir," diye nefes aldı. "Sana uzun zamandır söylemek istiyordum. Seni seviyorum."

Sen benim kalbimsin, her şeyimsin."

Korkumu bir kenara ittim, kendimi her şeyin kırılganlığıyla oturmaya, her şeyin sevgisiyle oturmaya zorladım.

Liam tekrar boşalırken inledi, düğümü mümkünse daha da genişledi. Parmaklarımı göğsüne gömdüm. Liam buradaydı. Hiçbir yere gitmiyordu. Beni terk etmeyecekti.

LIAM

T Gecenin bir yarısı uyandığımda oda karanlıktı. Beni neyin uyandırdığını fark ettim; düğümüm yumuşuyordu. Üstümde huzur içinde uyuyan Westin'i daha sıkı kavradım. Kilitlenmişim.

Ama yine de daha fazlasını istiyordum.

Onun içine doğru sallanmaya başladım, düğümümün yeniden şişmesi için horozumu uyardım.

Westin gözlerini kırpıştırarak inledi.

"Şşşt," diye mırıldandım, başının üstünü öperek. "Uyanmak zorunda değilsin, kedicik. Sadece iyi bir kız gibi benim için gel."

Parmakları koluma saplandı ama gözlerini benim için kapalı tutarak fantezimi yaşamama izin verdi. Onun içinde olmak, onun sağlığı söz konusu olduğunda beni rahatsız eden çaresizliği yatıştırıyordu. Sıcacık amının beni sarması, onun burada olduğunu hatırlatıyordu. O güvendeydi. Aşkını ilan etmesi, özellikle de bu sözleri bana yüksek sesle söylemesi için gereken güveni bilmesi, endişemin sivri uçlarını yatıştırdı.

Amcığı etrafımda kenetlenirken inlemeleri arttı. Onu daha sert ittim, düğümüm tekrar şişti ve içine kilitlendi. Benim boşalmamla aynı anda yumuşak bir çığlıkla boşaldı. Kaç kez boşaldığının sayısını unutmuştum ama o benimle dolmuştu.

Uykuya dalarken nefes alış verişinin düzene girmesi uzun sürmedi ve kısa bir süre sonra onu rüyalarında takip ettim.

SABAH IŞIĞI İÇERİ SÜZÜLÜRKEN WESTIN'I ÜZERİMDE TUTTUM.

pencereler. Uyandığında yüzünü buruşturdu ve ben de yüzümü buruşturdum. Düğümüm yumuşaktı ve onu tekrar becerme dürtüsüne direndim, bunun yerine içinden kayarak çıktım. Ona yemek götürmem gerekiyordu. Ve onu temizlemeliydim. İçinden sızan dölleri yatakta ıslak bir yama oluşturmuştu. Artık benimle dolu olmadığı düşüncesiyle aniden kendimi vahşi hissettim. Elimi kışına bastırdım ve parmaklarımı kullanarak döllerini tekrar içine ittim.

Westin inledi ve kıpırdanarak benden uzaklaşmaya çalıştı. Onu daha sıkı tuttum ve homurdandım ve elimde hareketsiz kaldığında, vücudu bir kez daha gevşediğinde memnuniyetle doldu.

"Aferin kızım," dedim. "O harap olmuş küçük amcığını rahatlatmak için sana bir banyo hazırlayacağım." Ne kadar acımış olabileceği konusunda kendimi suçlu hissetsem de, hemen düğümüne geri dönmesini istedim.

"Hiçbir yere gitme," dedim sertçe, parmaklarımı onun ıslak sıcaklığından çekerken.

"Tamam," diye mırıldandı, kalın yorganın içine daha da kıvrıldı.

Kızıışığı nadir sessiz anlarda tam da böyle bir şey yaptığı anısı gözlerimin önünden geçti ve onunla bu deneyimi tekrar yaşama özlemiyle doldum - onu yuvasında, ona bakmamız için tamamen bize bağımlı bir halde görmek.

"Ciddiyim, kımıldama," diye neredeyse hırlayarak tekrarladım.

Hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordum. Zar zor uyanıyordu. Ama artık ona fiziksel olarak bağlı olmamak beni endişelendiriyordu.

Westin elini battaniyenin altından çıkarmayı başarana kadar battaniyenin altında kıvrandı. Elimi nazikçe kavradı. "Seni bırakmayacağım."

Anında içimdeki her şey rahatladı.

Oradan ayrıldım ve Henry'nin ona aldığı büyük banyo setinden lavanta yağı damlaları ekleyerek onu yıkadım.

Onun sözlerini kendime hatırlattığımda göğsümdeki gerginlik hafifledi. O beni seviyordu.

Hiçbir yere gitmiyordu. O benimdi.

GRİ

T Beklediğim e-posta gelen kutuma düştü.
Arkadaşımın gönderdiği belgeyi açtığımda kalbim hızla çarpıyordu.
Öfkem her sayfada daha da arttı, ta ki sayfadaki kelimeleri zar zor görene kadar.

Ekran.

Bu beklediğimden de öte bir şeydi.

Yemek masasındaki yerimden Westin'e baktım. Kanepede Henry ve Liam'ın arasındaydı. Liam düne göre yüz kat daha rahatlamış görünüyordu, Westin ise yumuşacık ve sıcacıktı. Bir an için onu gerçeklerden koruma dürtüsü o kadar yoğundu ki ona söylememeyi düşündüm. Böyle bir düşünceye sahip olduğum için bile beni öldürürdü ve bilmeyi hak ettiğini biliyordum. Ama lanet olsun, tüm bunlardan daha iyisini hak ediyordu.

Dizüstü bilgisayarını aldım ve oturma odasına geçtim. Westin elini bana doğru uzattı ve saçlarımla oynayabilmek için önüne oturmamı istediğini biliyordum. Bunun yerine kendimi sehpaye oturmaya zorladım çünkü eli üzerimde olduğu anda ona söyleme kararlılığım parçalanacaktı.

Bakışlarımda bir şey görmüş ya da kokumda bir koku almış olmalıydı, çünkü ifadesi endişeli bir ifadeye dönüştü ve daha dik oturdu. Henry artık göğsüne yaslanmadığı için kaşlarını çatarak bana baktı.

"Sorun nedir?"

Derin bir nefes aldım. "Amcaların Sol polisi ve haberlerle uğraşmaya başlayınca ben de onları araştırmaya başladım." Elimi yüzümde gezdirdim.

ensemde. "İlk başta sadece onlardan intikam almak için bir şeyler ortaya çıkarmak istedim ama çok daha fazlasını buldum."

"Ne buldun?" Öne doğru eğildi. Sandviç yapmakta olan Bear, Westin'in kanepedeki koltuğunun arkasında durmak için mutfaktan çıktı.

"Arkadaşım bir hacker ve banka hesap özetlerine ve e-posta iletişimlerine ulaşmayı başardı. Amcalarınız para sıkıntısı çekiyor. Bir dizi kötü yatırım yapmışlar ve en azından birinin kumar sorunu varsa şaşırmam. Görünüşe göre Pack Cross ile bir iş ortaklığı kurmuşlar."

Westin dudağını ısırdı ve ben de devam etmek için kendimi zorladım.

"Görünüşe göre yatırım için yeterli sermayeye sahip değillerdi, bu yüzden..." Bir sonraki kısımdan nefret ettiğim için sözümü yarıda kestim. "Seni de anlamaya dahil ettiler."

Liam'ın kolu omega'mızın etrafında sıkılaştı ve Bear küfretti. Henry'nin gözleri kocaman açılmıştı ve Westin ile benim aramda gidip geliyordu.

"Beni iş anlaşmalarına mı dahil ettiler? Yani... beni satmak mı istediler?" diye sordu, sesi titriyordu.

Öne doğru eğildim ve elimi dizine koydum. "Evet prenses. Ama artık yasalar değiştiği için seni onlarla birlikte olmaya zorlayamayacaklarını biliyorlardı, bu yüzden çaresiz kaldılar. Aldığın takipçi notları bana hiç mantıklı gelmedi, saldırı da öyle, çünkü hiçbirisi gerçek değildi."

"Ben uydurmadım," dedi Westin hızla, dokunuşumdan uzaklaşmaya çalışarak. Diğerlerine baktı. "Yemin ederim uydurmadım."

"Hayır, Westin, aşkım, söylediğim bu değil." Dizüstü bilgisayarı kenara bıraktım ve ona yaklaşıp yüzünü avuçladım. "Beni dinle. Bunu senin uydurmadığını biliyorum. *Amcaların* yaptı diyorum. O notları onlar yazdı ve bu seni Cross sürüsüyle birlikte olman için korkutmaya yetmeyince, sana saldırması için o alfayı tuttular. E-postalarına bakılırsa, Pack Cross'un saldırıyı durdurması ve kurtarıcı gibi görünmesi gerekiyordu ama Theo ve Josie onlardan önce davranmış."

Diğer alfalar hırıliyordu ama ben gözlerimi omega'mdan ayırmıyor, başparmağımı hafifçe yanağında gezdiriyordum. Westin'in yüzü bomboştu ve sonra aniden bir kahkaha patlattı.

Liam'ın şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. Omuz silkti ve histerik bir şekilde gülmeye devam ederken kanepeye yığılmış olan Westin'e döndü.

Omega'mızın tepkisine ne anlam vereceğimi bilemiyordum. "Harfler," dedi kahkahalar arasında.

"Ne?" diye sordum. Tamamen şaşkın bir şekilde sordum.

"Aman Tanrım," diye nefesi kesildi. "Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi şey."

"Ne dediğimi anladın mı?" diye sordum. Kafası mı karışmıştı? Kendi ailesinin ona saldırması için birini tutmasında komik bir şey bulamadım.

"Şiirleri hatırlıyor musun?" diye sordu gözyaşlarını silerken. "Onları onlar yazdı! Hep birlikte masanın etrafında oturup 'Güller kırmızı, menekşeler mavi, Westin ve ben sonsuza dek beraberiz' diye yazdıklarını hayal edebiliyor musun?"

Henry elini kızın yüzünde gezdirerek saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Gerçekten böyle mi söylediler?"

"Ben öğrendikçe daha da ürkütücü oldular ama bu ilkiydi. Eminim Alex yazmıştır. Tam bir salak."

Omuzları kahkahalarla sarsıldı ama sonra kahkahalarının hıçkırıklara dönüştüğünü fark ettim. Gözyaşları yüzünden aşağı akarken yüzünü ellerinin arasına gömdü. Henry onun yanına oturabilmek için hareket etti ve ben de onu göğsüme çektim.

"Bana zarar vermesi için birini tuttuklarına inanamıyorum," diye hıçkırdı.

Ona sıkıca sarıldım ve saçlarına ve yüzüne yumuşak öpücükler kondurdum. Bu acıyı yok etmek, son birkaç dakikayı hafızasından silmek istiyordum, böylece bir daha asla düşünmek zorunda kalmayacaktı.

Göğsümde paslı bir mırıltı başladı, öfkem beni boğuyor ve omega'mı istediğim gibi yatıştırmamı imkânsız hale getiriyordu. Liam bana yardım etti, içinden yumuşak bir mırıltı geçti.

Westin gözyaşları gömleğimi ıslatırken, "Bana karşı her zaman berbattılar ama bu başka bir seviye," dedi. "Cat öldükten sonra daha mı kötü oldular yoksa hep böyle miydiler bilmiyorum."

Bear kanepeye doğru eğildi ve Westin'in başının tepesine bir öpücük kondurdu. Adamın ellerinin kanepenin arkalığını sıkarken nasıl titrediğini görmedi.

Henry, "Özür dilerim, sevgilim," diye mırıldandı.

"Bunun için onları alacağız prenses," dedim. "Söz veriyorum. Ödeyecekler."

Henry bakışlarımı yakaladı ve başını salladı. Amcalarını geri almak için ne gerekiyorsa yapacağımızı biliyordum. Yıllar boyunca omega'ma çektirdikleri acının her zerresini ve daha fazlasını hissetmelerini istiyordum.

Ona sarılırken, hayatının geri kalanının mutlu ve kolay geçmesini sağlayacağıma dair sessiz bir söz verdim. Çünkü o bunu hak ediyordu. Ve onu dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğim için.

WESTIN

M Amcalarımın başına gelenleri öğrendiğimden beri kalbim hassaslaşmıştı. Beni kalan aileme bağlayan son dallar da onların ihanetiyle koptu ve beni dünyada yapayalnız bıraktı.

Hayır. Parmaklarımı Anne'in bana verdiği madalyonun etrafına doladım, MR'ımdan sonra tekrar takarken. Yalnız değildim. Artık yeni bir ailem vardı ve umarım yeni hayatımın başlamak üzere olduğu haberini almak üzereydim.

Muayene odasına girip Dr. Ash'i bekleyene kadar dolambaçlı hastane koridorlarında ilerledik. Bu günü beklemek acı vericiydi, ama şimdi buradaydı, hazır olduğumdan emin değildim.

Kapı açıldı ve Dr. Ash içeri girerek tekerlekli sandalyesine oturdu. "İyi günler, Westin ve paketi."

Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki herkesin duyabileceğinden emindim.

Bakışlarımı karşıladı ve gözlerinde hafif bir gerginlik vardı ve işte o zaman anladım.

Tedavi işe yaramamıştı.

Dr. Ash yüzümdeki farkındalığı görmüş olmalı ki bana hüznü bir gülümseme verdi.

"Sanırım farklı bir şey beklememeliydim," dedim usulca. "Ne demek istiyorsun?" Bear yüzünü bana dönerek sordu.

Dr. Ash, "Kemoterapi tümörü tamamen ortadan kaldırmadı," dedi.

Sözleri, birlikte hayal ettiğimiz mükemmel hayatın üzerinde minik bombalar gibi havada asılı kaldı.

"Hayır," diye nefes aldı Henry.

Dr. Ash bilgisayarından MRI görüntülerini açtı. "Tümörün eskisinden çok daha küçük olduğunu görebilirsiniz, yani kemoterapinin son derece olumlu bir etkisi oldu. Şimdiden ağrılarınızda ve diğer nörolojik semptomlarınızda azalma hissediyor olmalısınız ve bu iyileşmenin bir süre daha devam etmesini bekliyorum. Tümörün büyümesini takip etmek için her üç ayda bir MRI ile izlemeye devam edeceğiz. Ancak yakın gelecekte daha aktif bir tedaviye, yani ek kemoterapiye ihtiyacınız olacağını sanmıyorum."

"Ama muhtemelen bir noktada buna ihtiyacım olacak," dedim, korku zehir gibi tenime sızıyordu. Bu sefer kemoterapiden zar zor kurtulmuş gibi hissediyordum.

"Daha önce de söylediğim gibi, bu tümörler önceden tahmin edilemez. Sizinki yıllarca küçük ve stabil kalabilir. Bundan emin olamayız."

Adamlarımın kokuları acı, hüznün ve başka bir şeyle karıştı... Bunun *hayal kırıklığı* olduğunu anladığımda kalbim çatladı. Bana benim için hayal kırıklığına uğradıklarını söylüyorlardı ama kendi iyilikleri için de hayal kırıklığına uğramaları gerekiyordu. İlk tanıştığımızda, hasta ve kırık bir omega ile ömür boyu birlikte olacaklarının farkında değillerdi.

Randevuda Dr. Ash'in omestrojen seviyelerimin artık normal aralıkta olduğunu ve muhtemelen içimdeki omega ile giderek artan bir yakınlık yaşayacağımı ve muhtemelen gelecekte gerçek bir ateşim olacağını söylemesi dışında söylenecek pek bir şey yoktu. Bu haber beni daha önce heyecanlandırırdı ama şimdi neredeyse hiçbir şey hissetmiyorum. Ayrıca kemoterapinin kalıcı yan etkilerine karşı birkaç ilaç reçete etti ve beni devam eden ağrı tedavisine yönlendirdi.

Sonra misafirhaneye sessiz bir yolculuk için arabaya geri döndük.

Pencereden dışarı baktım, bundan sonra ne olacağını merak ediyordum.

Eski hayatıma dönmeyi, boş ve karanlık evde tek başıma yaşamayı hayal bile edemiyordum. Ama kendim için hayal etmeye cesaret ettiğim diğer tüm gelecekler elimden alınmıştı.

Henry arabayı konukevinin yanına park etti.

Gray yanımdaki yerinden yavaşça nefes verdi. "Bunun hiçbirimizin istediği bir haber olmadığını biliyorum," dedi elimi tutarak. "Ama tedavi boşuna değildi. Tümörünüz yıllarca, hatta hayatınızın sonuna kadar uykuda kalabilir."

"Ya da olmayabilir," diye fısıldadım.

Eğildi ve beni şakağımdan öptü. "Geleceğin ne getireceğini bilemeyiz ama en iyisini umabiliriz, aşkım."

Liam saçlarımı okşayarak, "Geçen hafta daha az baş ağrın oldu," dedi. "Ve ağrı tedavisi daha da yardımcı olacak. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

Umut dolu sözleri üzerimde yankılandı. Bu tedavi konusunda umutlu olmama izin vererek bir hata yapmışım ve bunu bir daha yapmayacaktım. Önümde sadece karanlık uzanıyordu.

Bir şey söylemeyeceğim belli olunca Henry, "Hadi içeri girelim," dedi.

Doğruca benim yuvama gittik. Battaniyeler düzgün yerleştirilmemişti ama onları düzeltecek gücüm yoktu. Gray'in beni ortaya yatırmasına izin verdim ve diğer adamlarım etrafıma yığıldı.

Liam'ın kolları ortama dolandı ve beni göğsüne çekti. Gün batımı odayı koyu turuncu bir ışıkla aydınlatırken, elleri üzerimde gezinerek sessizce uzandık.

Sonra içimde bir şeyler değişti.

Liam'ın bal kokusu daha da derinleşti ve zenginleşti. Sonra Gray'in odunsu kokusu Henry'nin çiçeksi kokusuna ve Bear'ın viski ve deri kokusuna katılarak etrafımda dönmeye başladı.

Her nefes alışımda *evimdeymişim* gibi hissettim.

Sanki bir anahtar ruhumdaki bir kilide giriyordu.

Ve sonra bana çarptı.

Dostlar.

İçimdeki omega ile bağlantım yeniden sağlandığında, sonunda adamlarımın gerçekte ne olduklarını anlayabildim.

Ve bu bende ölme isteği uyandırdı.

İsteyebileceğim en inanılmaz dostlar olan bu dört adamı *benim* gibi biriyle aynı kefeye koyamazdım. Hayatımın geri kalanında hasta ve kırgın olacaktım ve onlar daha iyisini hak ediyordu. Onların hayal kırıklıklarını her gün hatırlayarak yaşayamazdım. Birlikte seyahat edeceğimize ve maceralara atılacağımıza dair söyledikleri her şey bugünkü haberle birlikte buhar olup uçtu. Artık benimle olmak istediklerini söylediler ama pişmanlıklarının içime sızması ne kadar sürecekti?

Beni unutmaları ve daha iyi şeylere yönelmeleri onlar için daha iyiydi.

GRİ

W Hastaneden eve döndüğümüzde Estin neredeyse hiç konuşmamıştı. Yalnız kalmak istediğini söyledi ve bir parçam bunu anladı, ama içimdeki alfa beni ona gitmeye, onu rahatlatmaya çağırıyordu.

Asla yalnız acı çekmek zorunda kalmamalı.

Bu gece tek başına uyumak istediğinde kalbimin kırıldığını hissettim. Kendini geri çekiyordu ve bunun gerçekten de düşünmek için zamana ihtiyacı olduğundan mı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığını anlayamıyordum. Bana daha önce söylediği sözler, yük olma korkusu aklımdan geçiyordu.

Birkaç saat önce yatmıştı ve dördümüz hala oturma odasında oturmuş, boş boş hiçbir şeye bakmıyorduk.

"Onu kontrol edelim mi?" Liam dördüncü kez sordu.

Henry elini yüzünde gezdirdi. "Kahretsin, bilmiyorum. Sadece ne düşündüğünü ve ona nasıl yardım edebileceğimi bilmek istiyorum."

"Yük olmaktan korkuyor," dedim. "İyileşmediği için artık onun sürüsü olmak istemediğimizi düşünebilir."

"Bunun ne önemi var ki?" Ayı hırladı.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bunun bizim için önemli olmadığını biliyorum ama onun bunu bildiğini sanmıyorum."

Ayı ayağa kalktı. "Onu kontrol ediyorum. Bu tür saçmalıklara inanmasına izin vermeyeceğim. Biz onun sürüsüyüz. Bana kalsa çoktan bağlanmış olurduk."

Hışımınla odasına gitti ve üçümüz de görünmez bir ip tarafından omega'mıza doğru çekilerek onu takip ettik.

Bear yatak odasının kapısını açtığına omega içeride değildi.

Kalbim göğsümde çarpıyordu ve hasta olabileceğimi düşündüm. Pencere açıktı. Koşum ve dışarı baktım ama ondan hiçbir iz yoktu.

"Kahretsin," dedim ve çocuklara döndüm.

"Biri onu kaçırdı mı?" Liam pencereden dışarı bakarak sordu.

"Patenleri gitmiş," dedi Henry. "Lanet olsun! Nereye gitti?" Kafese kapatılmış bir hayvan gibi odada volta atıyordu.

"Onu arıyorum." Bear telefonunu kulağına götürdü. Küfretti ve kapattı.

"Sesli mesaja düştü."

Telefonumu çıkardım. "Eğer telefonunu aldıysa, yerini tespit edebilirim."

Üçü de bana baktı.

"Korumasıyken onun telefon takibini benimkine eklemiştim," dedim savunmacı bir şekilde. Kimse uzun zamandır onun koruması olmadığımı belirtme zahmetine girmedim.

"Kullan o zaman," dedi Liam, yanıma gelerek.

Uygulamayı açtım ve şehir merkezinde onun küçük noktasını gördüm. Henry'ye gösterdim ve o da haritayı yakınlaştırdı.

"Kahretsin, bu Triple X-a kulübü," dedi.

"Gidelim," dedim ve hışımınla yatak odasından çıktım.

DÖRDÜMÜZ KULÜBÜN BALKONUNDA YAN YANA DURMUŞ, ŞUNLARI IZLIYORDUK
Omega'mız dans pistindeydi. Bear ve Liam iki yanımdaydı, hırıltıları müzikten duyulacak kadar yüksekti.

Bedenim de öfkeyle titriyordu ama bundan daha fazlası vardı. Westin'in elleri kalçalarında olan bir pisliğe sürtünmesini izlerken -elleri omega'mın üzerindeydi- kalbimin tamamen kırıldığını hissettim. Diğer herkese mutlu ve kaygısız görünebilirdi ama ben daha iyisini biliyordum. Artık onun maskesine kanmayacaktım. Westin'im acı çekiyordu ve ben buna dayanamıyordum.

"Önce ben ineyim." Dans pistine inmesini engellemek için elimi Bear'ın göğsüne koydum.

Üçü de bana baktı.

"Sadece bana güven." Sözlerimin bir emir mi yoksa rica mı olduğundan emin değildim.

Henry elini saçlarının arasından geçirdi. "Tamam, ama acele et. Onun etrafında köpekbaliğı gibiler."

Sinirli kulüp müdavimlerinin arasından geçerek dans pistine doğru ilerledim. Onlar umurumda değildi. Ben kızımı önemsiyordum. Gümüş rengi saçları beni takip etmem için bir işaretledi ve çok geçmeden onun önündeydim. Kalçalarını kavradım ve bakışlarımla buluşmak için başını geriye eğdi. Orada ne gördüğünü bilmiyordum ama hemen gözlerini kaçırdı.

Müzik nabız gibi atıyor ve bedenler etrafımızda hareket ediyordu ama benim için sadece o vardı.

Kalabalıktan korumak için onu kendime çektim ve kollarını boynuma doladığında içimi bir rahatlama dalgası kapladı.

"Neden buradasın?" diye sordu, dudakları kulağıma yakındı.

"Kahretsin prenses, senin gittiğini görünce aklımızı kaybettik." Ellerim sırtının alt kısmına doğru esnedi.

"Neden?"

"Neden ne?"

"Gittiğim için mutlu olmalıydın. Endişelenecek bir şey daha azalırdı." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kendimi veda etmeye ikna edemedim," dedi sonunda.

Geriye çekildim, gözyaşlarıyla cam gibi olmuş gözlerine baktım. Kalbim hızla çarpıyor ve tenim nemli hissediyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Ama başka bir şey söylemedi.

Pisliğin biri arkasından yaklaştı ve kışını tutmaya çalıştı. Onu zamanında yoldan çekip geri ittim.

"Gitme vakti geldi." Omega'mı yanıma çektim ve kalabalık dans pistini iterek geçtim. Yan çıkışa doğru ilerledik, gecenin nemli havası üzerimize çarpıyordu. Kulübün yanındaki ara sokaktaydık. Henry, Liam ve Bear bize katılırken kapı çarparak açıldı.

Sonunda Westin'i içime alabildim. Küçük siyah bir bluz ve siyah bir şort giymişti, saçları dans pistinin sıcaklığından kızarmış yüzünde nemliydi.

Bakışlarımla karşılık vermedi.

İlk konuşan Bear oldu. "Ne sikime gizlice dışarı çıkıyorsun?"

Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu farkında değil misin?" Westin dudağını ısırды, ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

"Hayır, şu anda sessiz olmana gerek yok," dedi Bear. "Açıkla kendini."

"Bilmiyorum." Westin ellerini yüzüne bastırdı. "Artık orada öylece yatamazdım."

"O zaman üç metre yürüyerek lanet olası oturma odasına gitmeliydin," dedi Bear. "İsteseydin seninle buraya gelmez miydim sanıyorsun? Söz vermiştin. *Bana* dikkatli olacağına söz vermiştin."

"Neye dikkat edeyim?" diye bağırdı ellerini iki yanında yumruk yaparken. "Benimle yaşayacağını düşündüğün hayat boşa gitti. Ben de çekip gidersem senin için daha kolay olur diye düşündüm."

"Bu bizim için nasıl daha kolay olabilir ki?" Bear bağırdı. Sonra yüzünde bir farkındalık ifadesi belirdi. "Başka biriyle takılmayı mı planlıyordun?"

Cevabını beklerken nefes alamıyordum. Westin başını salladı, gözlerinde yaşlar vardı. "Ben bunu asla yapamam ama belki sen benim yaptığımı düşünürsen..."

"O zaman seni terk mi edeceğiz? Ne yapıyorsun, Westin?" Ayı hırladı. "Neden bizi uzaklaştırıyorsun? Seni *seviyorum* ve sen bunu mu yapıyorsun?"

"Çünkü ben seni hak etmiyorum," diye bağırdı. "Ben kırıldım. Ben bir *hiçim*, değersiz bir omega yüküyüm. Ve hepiniz sanki bu büyük bir mesele değilmiş ve her şey mutlu ve mükemmel olacakmış gibi davranıyorsunuz. Flaş haber, öyle olmayacak." Gözyaşları yüzünden akıyordu ve o kadar küçük ve savunmasız görünüyordu ki. "Hepiniz iyileştiğimde harika şeyler yapacağımızı söyleyip durdunuz ama bu asla olmayacak. Daha önce gitmeme izin vermelisin..." Saçlarını çekiştirirken gözleri çılgına dönmüştü.

"Neyden önce?" Bear hırladı, öne doğru bir adım atarak onu binanın yan tarafına doğru sıkıştırdı.

"Alfalarınız eş olduğumuzu fark etmeden ve sonsuza dek bana mahkûm kalmadan önce," diye bağırdı.

Hepimiz donup kaldık.

"Ne dedin sen?" Ben sordum.

"Siktir, siktir." Yere çöktü ve sanki kendini olabildiğince küçültmeye çalışıyormuş gibi kollarını bacaklarına doladı.

Liam tereddüt etmedi. Onun yanına oturdu ve onu göğsüne çekti. Tekrar bağırmaya başlayacakmış gibi görünen Bear'a kaşlarını çatarak baktı. "Ne dedin sen tatlım?" Liam yumuşak bir sesle sordu.

"Unut gitsin," dedi Westin, sesi boğuk çıkıyordu.

"Arkadaş olduğumuzu söylemiştin," diye nefes aldım, bu sözlerle göğsüme bir haklılık duygusu yerleşti.

"Biliyordum," dedi Liam, kız onun tutuşuna karşı mücadele ederken bile gitmesine izin vermeyi reddederek.

"Tabii ki öyleyiz," diye h o m u r d a n d ı Bear. "Bu nasıl b i r soruydu ki?"

"Bilemezsin," dedi hıçkırıklarının arasından. "Beni koklamadın." "Sanki biyolojik bir saçmalığa ihtiyacım varmış gibi omega," dedi.

Westin sadece başını salladı, yüzünü hâlâ kollarına saklıyordu. "Şüphelenmiş olabilirsin ama kokum gelene kadar *bilemezsin*, tabii gelirse. Dün geceki kokularınız bana neden öyle geldi bilmiyorum ama öyle oldu. Şimdi kendinizi kurtarmanız gerek. Çok geç olmadan beni terk edin."

"Peki ben bu denklemin neresine aitim?" Henry kollarını kavuşturdu.

Westin gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırıp betaya baktı.

"Senden ayrıldığım için mutlu olmalıyım, değil mi?" Henry sordu. "Birbimize ait olduğumuzu söyleyen biyolojik bir zorunluluğum olmadığı için mi? Çünkü bence bu çok alçakça. Seni seviyorum Westin. Dünkü haberler berbatı ve birlikte hayal edebileceğimiz tek geleceğin senin iyileştiğin bir gelecek olduğunu sana hissettirmemeliydik. Bu bizim açımızdan haksızlıktı. Ama sen bize adil davranmıyorsun. Bunun senin hakkındaki hislerimi değiştireceğini mi sanıyorsun? Seni daha az isteyeceğimi mi? Bence bundan daha fazlasını hak ediyoruz."

Westin'in hıçkırıkları şiddetlendi ve Henry'nin sert sözlerine karşı, onunla aynı fikirde olmama rağmen, onu yatıştırma dürtüsü hissettim.

"Özür dilerim," diye boğuk bir sesle konuştu. "Bak, her şeyi berbat ettim. Benim için ya da benimle iyi bir gelecek yok."

Henry elini saçlarında gezdirerek, "Siktir," dedi. Westin'in diğer tarafına oturdu ve onu göğsüne çekti. Saçlarını okşadı ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Göğsümü ovuşturdum, nefes almaya çalıştım, çünkü Westin sürümüzün geleceğini onun iyileşmesine bağlamıştı. Dünkü haberlerden sonra olumlu bir tablo çizmeye o kadar odaklanmışım ki, Westin'in bunu ne kadar zor karşıladığını fark etmeye zaman ayıramamıştım. Şimdi, bu tümöre sahip olmanın onu istenmeyen biri yaptığını düşündüğü çok açıktı.

Westin'in yüzü solgundu ve saçlarını yüzünden uzaklaştırırken elleri titriyordu ve bana hala *kemoterapi* tedavisi grdgn hatırlattı. Bu onun vücuduna çok fazla yük bindiriyordu.

"Eve gitme vakti geldi," dedim. "Tüm bunları çözmek için birlikte zamana ihtiyaımız var ve bu burada olmayacak."

Bear hâlâ biriyle dövüşmek istiyormuş gibi görünüyordu ve Henry yüzünde kaybolmuş bir ifadeyle bana bakıyordu. Liam'ın bakışlarıyla karşılaştım ve o da başını salladı. Bu gece srmz bir arada tutmak bizim grevimizdi. Westin'i kuşağına aldı ve park yerine doğru ilerlerken onun gevşek bedenini göğsünde tuttu.

Henry'nin onları takip etmesini bekledim ve sonra Bear'ın omzuna sarıldım.

"Aslında bizi terk etmek istemediğini biliyorsun. Korkuyor."

Bear'ın çenesi sıkıştı. Hazır olduğunda söyleyeceklerini bildiğim için sessiz kaldım. "Benim yerine başkasını koyacak," dedi sonunda.

"Siktir et onu. O seni seviyor. O senin *eşin*. Kendi arpık düşüncelerine göre, bunu seni sevdiği için yapıyordu."

Derin, ürpertici bir nefes aldı ve hızla bakışlarımla buluştu, oradaki acıyı ortaya çıkardı. Kendimi durduramadan onu kucakladım.

"Biz bir sryz," dedim. "Bunu da atlatacağız."

Kollarını bana doladı. "Gerçekten de Kaos Sürüsü," dedi.

Ayrıldık ama elimi omzundan çekmedim. "Hadi eve gidelim."

WESTIN

I otobüs çarpmış gibi hissederek uyandım. Vücudumun her yeri ağrıyordu. Gizlice kaçtığım için başıma gelen buydu.

G ö z l e r i m i kapalı tuttum, dünyayla yüzleşemeyecek kadar utanmıştım... sürümle yüzleşemeyecek kadar.

Kahretsin, ne kadar aptalmışım. Gün ışığında, panik kaynaklı davranışımın ne olduğunu görebiliyordum: aptalca ve adamlarım için derinden yaralayıcı.

Sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken başımı yastığıma gömdüm.

Bir el saçlarımı okşadı ve bu sadece gözyaşlarımın daha hızlı akmasına neden oldu. Teselliye hak etmiyordum.

Sıkı kollar yüzüm çıplak bir göğse bastırılana kadar beni çevreledi. Derin deri kokusunu içime çektim.

Ayı.

Kollarının arasında kaskatı kesildim, söyleyeceği şeye karşı kendimi hazırladım. "Kahretsin, sana kızgıyım," dedi elini sırtımda gezdirerek.

Başımı salladım, gözyaşlarım akmaya devam ederken gözlerim hâlâ kapalıydı. "Ama seni hâlâ sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Donup kaldım. Bunu dün gece söylemişti ama gün ışığında duymak farklıydı.

Kollarını bana daha sıkı doladı. "Bebeğim," diye mırıldandı, sözcük yumuşak bir öğüt gibiydi. "Sen benimsin. Sonsuza kadar."

Gözlerimi kırpıştırarak açtım. Bana bakarken gözleri yumuşacıktı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. Kalbim çok kırılğan hissediyordu, sanki tek bir sert söz beni yok etmeye yetecekti.

Yüzümü avuçladı, başparmağıyla yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı sildi.

"Üzgün olduğunu biliyorum bebeğim. Ben de üzgünüm. Acı çekiyordum ama senin de ne kadar acı çektiğini görmeliydim."

"Söz veriyorum, başka biriyle asla birlikte olmazdım," dedim.

Uzaklara baktı, kokusu acılaşmıştı. Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı.

"Senin için yeterince iyi olmadığımı biliyorum. Bu yüzden sanırım sadece benim yerime geçmeni bekledim," dedi sonunda.

Lanet olsun. Ona bunu hissettirmiştım. Ellerim başının iki yanında, onun üzerine yuvarlandım. "Benim için yeterince iyi değil mi? Sen neden bahsediyorsun?"

Omuz silkti ve şimdi kızma sırası bendeydi.

İki elimle yüzünü kavradım. "Bear, nerede büyüdüğün, hapis yatmış olman ya da bunların hiçbiri umurumda değil. Sen benim *her* şeyimsin."

Gözlerini kapadı ve sanki sözlerimi içine çekiyormuş gibi nefes aldı. Elleri, giydiğim tişörtün yukarı kalktığı çıplak kalçalarımı okşadı. Sert ve savunmasız alfama bakarken boğazımda bir yumru oluştu. Bir daha asla ona olan sevgimi sorgulamasına neden olacak bir şey yapmayacağıma yemin ettim.

"Beni affedebileceğini düşünüyor musun?" diye sordum.

Gözlerini açtı, yanağından bir damla yaş süzüldü. "Evet, bebeğim. Seni affediyorum. Sen benim için osun." Yüzüne yumuşak bir gülümseme yayıldı ve onunla birlikte göğsümdeki gerginlik azaldı. "Tüm maceralarında ya binersin ya da ölürsün," diye ekledi, beni bisikletine aldığı ilk günkü sözlerini yineleyerek.

Dudağım titredi. "Hasta olsam bile mi?"

Parmağını dudağımın üzerinde gezdirdi. "O zaman bile. Hiçbir şey seni istememe engel olamazdı."

Eğildim ve hemen derinleştirdiği bir öpücükle dudaklarını aldım. Eli başımın arkasında sıkıca duruyordu, parmakları saçlarıma dolanmıştı, böylece beni istediği yere çekebiliyordu. Dili ağzımın içine girdi ve onun tadıyla inledim.

Dudaklarını boynuma doğru kaydırđı, başımı sıkıca tutarken emdi ve ısırdı. "Nasıl bir şey?" diye sordu öpücükler arasında. "Eş olduğumuzu bilmek?"

Burnumu boğazında gezdirdim, şimdi uyarılmayla zenginleşen kokusunu daha fazla içime çektim. "Eve dönmüş gibi hissediyorum. Sanki ruhumun kayıp olduğunu bile bilmediğim bu parçaları ait oldukları yere geri dönmüş gibi."

Kolları beni sıkıca sararak göğsüne doğru çekti. "Kısacası, sürekli senin yanında olduğum için kendimi nasıl hissediyorum."

"Kahretsin, çok romantiksin." Yeni gözyaşları dökölmek üzereyken burnumu çektim. Göğsünde bir mırıltı başladı ve ona doğru daha da gevşedim. Sert aleti göbeğime baskı yapıyordu ama ilk kez ona bu şekilde sarılmaktan memnundum. "Biliyor musun, bir şey fark ettim."

"O da ne?"

"Amcalarım beni korkutmak için bisikletimi parçalamış olmalı. Onlar olmasaydı dükkanınıza asla gelemedim ve birbirimizi asla bulamazdık."

Bear'ın göğsünde alçak bir hırıltı duyuldu. "Birlikte olduğumuz için övgüyü hak etmiyorlar. Seni başka bir şekilde bulacaktım, bunu biliyorum. Evrendeki hiçbir güç beni senden uzak tutamazdı."

Göğsüm sıcaklıkla doldu ve onu öpmek için kendime çektim. Sözlerinin benim için ne kadar anlamlı olduğunu ifade edemedim ama bunu hissedebilmesini umuyordum.

"Diğerleri nerede?" Sonunda ben sordum.

"Yolculuğumuzu planlıyorlar," dedi.

Kalbim sıkıştı. Luna'ya dönüyorduk.

Ellerini kıcıımı avuçlayana kadar sırtımda gezdirdi. "Bu seni neden gerdi bebeğim?"

"Ben sadece... Bilmiyorum. Eve dönmenin nasıl bir şey olacağından emin değilim."

Bear iç geçirdi ve bizi döndürerek birbirimize bakacak şekilde yan yatırdı. "Eve gittiğimizde, eve birlikte gideceğiz. Seni terk etmemiz için hazırlık yapmayı bırakmalısın," dedi sertçe. Devam etmeden önce başımı sallamamı bekledi. "Ama ben Yunanistan'a yapacağımız yolculuktan bahsediyorum."

Dudaklarım aralandı. "Ne?"

"Görünüşe göre Henry yolculuğu çoktan planlamış. Buna şaşırmamalıyım." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve sırtıttı. "Birkaç gün içinde yola çıkıyoruz. Sadece detayları tamamlıyorlar."

Kelimeler ağızımdan kaçarken ağızım açılıp kapandı.

"Seni sevmemize izin vereceksin," dedi parmaklarını saçlarıma dolayarak.

"Beni sevdiğine inanamıyorum," dedim, sesim kısıktı.

"Seni başından beri seviyordum, bebeğim. Şimdi kendine izin verme zamanı

o."

Yaşadığım onca aşkı düşündükçe içime sıcaklık ve korku doldu.

Ailemden, Cat'ten ve onlardan koparıldığımda ne kadar acı verici olduğunu. O acıyı içimde derinlere tıkmış, o küçük metal kutuya kilitlemişim. Ama belki de hissetmeyi reddettiğim keder, sevdiğimin ve sevildiğimin kanıtıydı. Ve belki de bunu bu dört adamla tekrar yapacak kadar cesur olabilirdim.

Bear'ın gözlerinin derinliklerine baktım, kendimi uçurumdan atlayacakmış gibi hissediyordum. "Ben de seni seviyorum."

"Biliyorum, bebeğim." Beni göğsüne bastırdı ve ben dağılırken bana sarıldı.

HENRY

Bear yüzünde kocaman bir gülümsemeyeyle yatak odasından çıktı. Kaşlarımı kaldırdım. "Sanırım her şey yolunda gitti?" Dizüstü bilgisayarımın mutfak tezgâhında oturmuş, her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmaya çalışıyordum. seyahatimiz için.

"Evet," dedi kollarını gererek. Gömleği yukarı sıyrılarak bronzlaşmış karın kaslarını ortaya çıkardı. O beni bakarken yakalamadan önce bakışlarımı kaçırdım.

Dün gece Westin'in gidişiyle hepimiz korkmuş ve incinmiştik ama bunu en çok Bear hissetmişti. Geçmiş hakkında pek bir şey bilmiyordum ama topladığım parçalar pek de mutlu değildi.

Westin'in koridordan çıktığını görmeyince kaşlarımı çattım. "O şimdi nerede?" diye sordum. Bir alfa olmayabilirdim ama bu ondan ayrı olmanın benim için daha kolay olduğu anlamına gelmiyordu.

Bear buzdolabından bir şişe su aldı. "Duşta."

Gray, Liam'la birlikte bize katılırken, "Onunla birlikte orada olmamana şaşırdım," dedi.

Bear'ın dudakları yüzünü buruşturdu.

"Seni kovdu mu?" Liam sırtarak sordu.

"Onun dikkatini nasıl dağıtacağım ile ilgili bir şeyler," diye mırıldandı Bear. "Sanki bu kötü bir şeymiş gibi."

Gray omzumun üzerinden seyahat programımıza baktı. "Bizden ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Sanırım her şey hazır." Bilgisayarımda birkaç belgeyi daha gözden geçirdim. "Az önce pasaportların Belediye Binası'nda hazır olduğu haberini aldım." Grubumuzda pasaportu olmayan tek iki kişi olan Westin ve Bear için hızlandırılmış pasaport almayı başarmıştım. Bazen valilikte bağlantılarının olması işe yarıyordu.

Parmaklarımı klavyeye vurarak bir an tereddüt ettim. "Oraya gitmişken, bizim için bir bağlanma lisansı alacağım. *Resmi olarak* bağlanmaya karar vermediğimizi biliyorum-"

Bear'ın kuşkulu ifadesi sözümü kesti.

"*Westin* yapmadı," dedim kollarımı kavuşturarak.

"Küçük bir ayrıntı," diye mırıldandı Liam nefesinin altından.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Hazırlıklı olmak istiyorum. Böylece Luna'ya bağlı bir sürü olarak dönebilir ve eğer kararımız buysa hemen orada kayıt yaptırabiliriz."

"Bunun işe yarayacağından emin misin?" Gray sordu. "Luna'nın sırf Sol'da bağ kurduk diye bir sürü olarak kaydolmamıza izin vermesi oldukça büyük bir boşluk gibi görünüyor."

Sırıttım ve göğsüm biraz şişmiş olabilir. "Evet, öyle. İyi ki oraya koyulmasına yardım etmişim."

Bear kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu yılın başlarında iller arası anlaşma üzerinde çalıştım. Luna'da işe başladığımda yaptığım ilk şey buydu. Bu hükmü Luna omegas'a eyaletler arası seyahat özgürlüğü tanıyan aynı politikaya dahil ettik. Açıkçası o sırada bundan faydalanacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Sadece mantıklı geldi."

"İyi iş, beta," dedi Bear sırtarak. Eli omzuma gitti ve onu sıktı. "Yasal boşlukları severim. İstersen seninle Belediye Binası'na gelebilirim."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Evet, bu harika olur," dedim, sesimin seviyesini koruyarak. Vücudum bugün bana verdiği tepkilerle kendi başına buyruktu.

Ayı. Ona karşı ne hissettiğimi bilmiyordum, sadece ona yakın olmaktan hoşlanıyordum.

Ve eğer bunu kendime itiraf etseydim, duygularım son birkaç hafta içinde *dostane* olmaktan öteye geçebilirdi.

BELEDİYE BİNASINA GIRERKEN BEAR ISLIK ÇALDI. "BEN BİRAZ BEKLIYORDUM havasız ofis binası."

Belediye Binası etkileyiciydi. Devasa lobi önümüzde uzanıyor, güneş ışığı mermer zeminlerden yansıyor. Hukuk fakültesindeyken, Kamu Savunucusu'nun ofisinde staj yapmışım. Adliyenin bodrum katında boktan, penceresiz bir ofisim vardı. Caddenin karşısındaki Belediye Binası'na koşmak ve güneş ışığına doymak için bir nedenim olduğunda buna bayılırdım. "Güzel bir manzarası var."

"Evet, öyle."

Gözlerini vücudumda gezdirirken yakaladığımı düşündüm ve sıcak bir karıncalanma hissettim. Bear'ın gözlerinin üzerimde olması hoşuma gidiyordu.

Kahretsin, kızarıyor muydum? Ayı sırttı. Evet, yüzüm kızarmış olmalı.

Kolunu omzuma attı. "Hadi, beta. Evrak işlerini halledelim ve kızımızın yanına dönelim."

Elini kolumda gezdirip sıkarken eli üzerimde oyalanıyor gibiydi. Bu adam beni çıplak görmüş, omega'mızı becerirken izlemişti ama yine de burada, Belediye Binası'nın lobisindeki yakınlığında bir şeyler farklı hissettiriyordu. Burada aramızda omega olmadan sadece ikimiz vardık.

Vücudunun sıcaklığı benimkine sızdı ve sikim seğirdi.

Kendimi sabitlemek için derin bir nefes aldım. Katibin ofisine ereksiyon olmuş bir halde gitmeyecektim.

"Hadi yapalım." Bear'a baktım.

Hayır, bakışlarındaki sıcaklığı kesinlikle hayal etmiyordum.

Bağlanma ruhsatımızı almaya giderken dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

WESTIN

I geniş birinci sınıf koltuğuna uzandı. "Uçak yolculuğu benim yeni favori ulaşım şeklim. Bisiklete binmeyi bile geçebilir."

Bear'ın kafası koltuklarımızın arasındaki bölmenin üzerinden fırladı, yüzünde çatık bir ifade vardı. "Bebeğim, bu normal bir uçuşa *hiç* benzemiyor. Buna alışma derdim ama Henry ya da Gray birinci sınıf dışında bir yerde seyahat edecek değiller ya."

Gray düğmeli gömleğinin kollarını düzeltti ve "Birkaç kez iş uçuşu yaptım," diye mırıldandı.

Sekiz saatlik bir uçuş için bu kadar şık giyindiğine hâlâ inanmadığımı için sııttım. Daha resmi giyinen tek kişi Henry'ydi; o da pantolon, gömlek ve kravat takmıştı. Lanet olası bir *kravat*. Bear, Liam ve ben eşofman giymiştik.

"Sadece bir kez uçtum ve beni ekonomi sınıfına koydular. Koltuğu kıracağımı sandım," dedi Liam, şimdi bile ona kıyasla küçük görünen yatar koltuğunda kayarak.

"Nereye uçuyordunuz?" Ben sordum.

"Bir dövüş için Terra eyaletine," dedi. "Büyük bir şampiyonluk kupası teklif ediyorlardı, ben de kabul etmeye karar verdim."

"Kazandın mı?"

Yüzüne memnun bir gülümseme yayıldı ve onu kollarını esnetirken yakaladığımı sandım. "Evet, yaptım. Eve dönüş uçağında fazladan bir koltuk alacak kadar param vardı."

Henry koridorun karşısına uzandı ve elini kolumda gezdirdi. Koltuğumda kıvrılıp yüzümü ona döndüm ve parmaklarını benimkilere doladı.

"Mutlu musun?" diye mırıldandı.

Başımı salladım. Elimi dudaklarına götürüp tenime yumuşak bir öpücük kondururken gözleri yumuşacıktı. Derinlerde bir yerde, bu yolculuğu hak etmediğime dair duyduğum suçluluk duygusundan hâlâ kurtulamamıştım. Daha da sinsi olanı, bana çantamı hak etmediğimi söyleyen sesti. Gizlice kaçtığımın ertesi sabahı oturup her şeyi konuşmuştuk. Birlikte sahip olduğumuz tek geleceğin benim iyileştiğim bir gelecek olduğunu asla ima etmek istemediklerini söylediler ve gizlice kaçtığım için beni affettiler. Gray'e telefonumu takip etmeye devam etmesini söyledim. Bana güvenmediği için değil, güvenliğim için orada olmasını istediği için kabul etti.

Adamlarım yolculuk ve *benimle* birlikte olacakları için gerçekten heyecanlıydılar. Onların tatlı söz ve davranışlarının kalbimin etrafına ördüğüm, sevdiklerim tarafından terk edilmeyi beklemem gerektiğini söyleyen sağlam kalkanı delip geçmesine izin vermek için elimden geleni yapıyordum.

Henry'nin telefonunun alarmı çaldı ve çantasına uzanmak için elimi bıraktı, ilaç kabımı çıkarırken yumuşak bir tıkırtı havayı doldurdu. PM ilaçlarını çıkardı ve bana uzattı. Bir an için onları tuttum, hala hasta olduğumu hatırlatan küçük hatırlatıcılar avucumda ağırlaşıyordu, sonra onları tek bir yudumda yuttum.

"Aferin kızıma," dedi Gray. Beni izlediğini fark ederek başımı kaldırdım. Gözlerimiz buluştuğunda parmağını büktü. Koltuk bölmesinde ona katıldım ve sanki aramızdaki en küçük mesafeye bile dayanamıyormuş gibi beni göğsüne bastırdı. Burnumu boğazının sütununda gezdirdim, kokusunu içime çektim ve toprak kokusunun beni topraklamasına izin verdim. *Benim*, dedi omega'm. Gözlerimi kapadım, alfama daha sıkı sarıldım ve onun sabit kalp atışları kulağımda yankılandı. Eş olmanın muazzamlığı yavaş yavaş içime işliyordu. Zaman geçtikçe, bunun farkına vardığımda hissettiğim panik, baş döndürücü bir heyecanla birleşti. Çocukken hep hayalini kurduğum şey buydu ve belki de bazı hayallerimin gerçekleşebileceğini kabullenmeye çalışıyordum.

Gray boynumun arkasını tüy kadar hafif bir dokunuşla kavradı, tümörümü kızdırmamaya her zaman dikkat etti. Diğer eli bacağımı sıkıca kavramadan önce uyluğuma doğru ilerledi, parmakları eşofmanımın içinden tenime batıyordu.

"Ağrın nasıl, aşkım?"

Dokunuşuyla ürperdim ve üzerimdeki etkisini çok iyi bildiği için sırtıttı. Bacağımı sıkarak ona cevap vermemi istedi. Adamlarımın hepsi acımı onlardan saklamamam gerektiğini açıkça belirtmişti, her ne kadar dürüst olmak beni hala kıvrandırır da. Ama sonra Gray'in kokusunu içime çektim ve bu koku bana *yük, sahtekâr, zavallı omega* diyen karanlık sesleri silip *süpürdü*.

"On üzerinden beş," dedim.

Kaşları endişeyle çatıldı ve Henry'ye döndü. "Ona fazladan bir doz ağrı kesici getir."

"O kadar da kötü değil," diye itiraz ettim ama ikisi de beni dinlemedi. Henry elime bir hap daha sıkıştırdı, ben de dudak bükerek aldım.

Gray alt dudağımı yokladı. "Artık ilaçların var. Onları kullanmalısın."

"Ama uykumu getiriyorlar," diye homurdandım. Birkaç gün önce ağrı yönetimi randevum vardı ve bana bir eczane dolusu ağrı kesici ve bulantı önleyici hap yazıldı.

"İyi ki önümüzdeki birkaç saat boyunca istediğin gibi uyuyabilirsin," dedi alnımdan öperek.

Burnumu kırıştırdım. "Bu kadar mantıklı olmayı bırak."

Gray kıkırdadı ve ellerini yatıştırıcı bir şekilde sırtımda gezdirdi. Yorgunluğumla savaşıırken bile gözlerim kapanıyordu. İlk uçuş deneyiminin bir anını bile kaçırmak istemiyordum ama Gray'in kollarında olmayı seviyordum.

Elimi göğsünde gezdirdim.

"Gray?"

"Ne, prenses?"

"Seni seviyorum," diye nefes aldım.

Beni tutuşu daha da sıkılaştı ve yüzünü boynuma bastırdı. "Seni çok seviyorum," diye mırıldandı. Gözlerimi araladım ve bakışlarıyla buluştum. Gray bana dünyanın en kalp kırıcı güzel gülümsemesini hediye etti. Yüzünü yakışıklılıktan nefes kesiciliğe dönüştürmüştü. Parmaklarımı kirli sakallarında gezdirirken zorlukla yutkundum. Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki ama yorgunluğum beni dibe çekiyordu. Gray'in ifadesi bana her şeyi bildiğini söylüyordu.

Öne doğru eğildi ve bana yumuşak bir öpücük verdi. "Uyu prenses."

Gözlerim kapandı. Artık kelimeleri söylemediğim tek kişi Henry'ydi. Şimdi ona sarılıp söylemek istiyordum ama beklemek ve bunu Yunanistan'da romantik bir yerde yapmak istiyordum. O benim için

Bana ilk söyleyen kişi oldu ve hazır olmamı beklerken çok sabırlı davrandı.
Bunun tatlı betam için özel olmasını istedim.

AYI

Wki gündür Paros adasındaydık ve Westin yavaş yavaş yeniden canlanıyordu. Hâlâ gülümserken gözlerindeki acıyı gördüğüm anlar oluyordu, kendini kötü bir şeye hazırlıyor gibiydi.

haberler, ama aynı zamanda kahkahalar ve kolay dokunuşlar da vardı.

Bugün onunla geçireceğim gündü ve ona bu tümöre sahip olmasının hayatının bittiği anlamına gelmediğini göstermeye kararlıyım.

Sabahın erken saatlerinde kiraladığımız evden çıktığımda sokaklar sessizdi. Beyaz ve mavi binaların sıralandığı sokaklarda dolaşırken bunun benim hayatım olduğuna hâlâ tam olarak inanamıyordum. İşte buradaydım - şehrin yanlış bölgesinden gelen eski bir mahkûm - omega ve çantamla lanet olası *Yunanistan*'daydım. Parmaklarım dudaklarımı okşadı, sanki bu sabah yataktan kalktığımda Westin'in bana verdiği uykulu öpücüğü hâlâ hissedebiliyormuşum gibi. Zihnim bu kadar mükemmel bir şey üretecek kadar yaratıcı değildi, o yüzden bu gerçek olmalıydı.

Dün konuştuğum beta kiraladığım yerin dışındaydı. Bana dostça bir el salladı ve takip etmemi işaret etti, konuştuğumuz nane yeşili scooter'ın önüne geldiğimizde durdu. Kız gibi görünen bir Vespa'ya bindiğimi görseler dükkânımdaki adamların bana ne kadar bok atacaklarını düşünerek sııttım. Ama önemli olan tek şey omega'mdı ve onun en çok seveceği scooter'ın bu olduğunu biliyordum.

Eve kadar sürdüm, dolambaçlı sokakları nasıl idare ettiğinden memnun kaldım. Benim bisikletim olmayabilirdi ama onunla adanın etrafını dolaşmak için sabırsızlanıyordum.

Döndüğümde, Gray kahvaltı hazırlarken herkes mutfakta toplanmıştı.

"Bu sabah nereye sıvıştın?" Westin mutfak tezgâhının üzerindeki tüneğinden kollarını bana doğru uzatarak sordu. Gray'in ona daha yakın olması için onu oraya koyduğuna emindim.

Bacaklarının arasına girdim ve kolları hemen bana dolandı. Parmakları yüzümde geziniyor, kirli sakalıma takılıyordu.

"Tıraş olmamı ister misin, bebeğim?" Kıkırdarak sordum ama o sadece omuz silkti.

"Pasaklı olman umurumda değil."

"Not ettim," diye mırıldandım ve alnına bir öpücük kondurdum. "Kahvaltıdan sonra nereye gittiğimi öğreneceksin. Bugünlük benimsin. Rahat giyin ve mayonu giydiğinden emin ol."

Kolları bana daha sıkı sarıldı. "Sabırsızlanıyorum."

"OLAMAZ," DEDI WESTIN, GÖZLERİ KOCAMAN AÇILMIŞ VE ÇENESİ DÜŞMÜŞTÜ. Vespa'yı yuvarladı. "Hayatta olmaz!" Sözleri bir çığlıkla sona ererken bana doğru atladı, kolları ve bacakları etrafımı sardı. Onu yakınımında tutarken kollarım otomatik olarak onu sardı.

"Anladığım kadarıyla
beğendin?" *"Bayıldım.*
Çok güzel."

"Senin için mükemmel bir renk, Ayı," dedi Henry. "Senin ışıltılı kişiliğinle uyumlu."

Gray scooter'a şüpheyle baktı, Liam da onun yanında aynı şeyi yaptı. "Güvenli mi?" Gray kollarını kavuşturarak sordu.

Gözlerimi devirdim. "Kask bile kiraladım." Bu, scooter renginden daha çok Westin'in beni değiştirdiğinin bir işaretiydi.

Omega'm tekrar yere indi, vücudu benimkine karşı duygusal bir şekilde kayıyordu. Beni baştan çıkardığı için kışına bir tokat attım ve scooter'a dönmeden önce bana şakacı bir bakış attı. "Oldukça güvenli, söz veriyorum."

"Çok heyecanlıyım. Nereye gidiyoruz?" Westin sordu.

"Sahile," dedim Vespa'ya binerek.

Tüm manzaraları görebilmek için adanın etrafında manzaralı bir rota planlamıştım... ama daha çok Westin'le daha fazla zaman geçirmek istediğim için. Bu

Bisiklete binmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve ben bunu özlemiştim. Sadece ikimiz için özel bir şeymiş gibi hissettim.

Gray arkamdan binerken onu sabit tuttu. "Ben iyi olacağım," dedi Westin bıkkın bir ifadeyle.

"Bu sabah ilaçlarını aldın, değil mi?" diye sordu. "Aldı," diye onayladı Liam.

Hayal kırıklığımı yuttum. Şu anda hiçbirimiz omega'mızdan uzakta olmayı kolay hissetmiyorduk ve onunla ilk yalnız günümü geçirmeme izin vererek nazik davranıyorlardı. Gray'in gözlerine bakarak, "Onu güvende tutacağım," dedim.

Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Biliyorum."

"Sonra görüşürüz baba," dedi Westin yumuşak bir sesle, Gray'in elini sıkarak. Daha da yumuşadı ve ben de gülümsememi gizlemek için arkamı döndüm. Her birimizle nasıl oynayacağını biliyordu.

Ben motoru çalıştırıp evden uzaklaşırken Westin'in kolları bana sıkıca sarılmıştı. "Hoşça kal!" diye bağırdı ve kollarını tekrar bana dolamadan önce sürümüze el sallamak için döndü. Onu sırtımla aynı hizaya getirmek için ellerini çektim.

Dar sokaklardan geçerek limanı geçtik ve sakin bir yola girdik. Westin ellerini göğsümde gezdirdi ve rüzgâr tenimi kırbaçlarken ılıktı. Westin'in kemoterapiye girmesini izlerken hissettiğim çaresizlik ve ardından doktorla olan o korkunç randevuya katılmak zorunda kalışım hâlâ göğsümde sıkıca duruyordu. Ama elimi bacağında gezdirip yumuşak tenini okşadığımda nihayet nefes alabildiğimi hissettim.

Yaklaşık bir saat sonra, yerel halktan birinin tavsiye ettiği sakin bir plaja yanaştım. Westin'in kaskını açtım ve çıkardım, ellerini saçlarında gezdirip dudaklarını bükerken gülümsedim.

"Çok güzel, bebeğim," diye mırıldandım, onu kendime çektim ve yüzüne öpücükler kondurdum. Kollarını boynuma dolamadan önce kıkırdadı ve beni öpebilmek için parmak uçlarında durdu. Elimi şortunun cebine sokmadan önce mükemmel kıcını sıktım ve suya doğru yürürken onu kendime doğru çektim.

Sahilde bir dizi şezlong ve şemsiye kiraladık ve bize getirilmek üzere öğle yemeği sipariş ettik. Westin şortunu ve kolsuz bluzunu çıkarıp küçücük beyaz bir bikini giydi. Bir daha asla giyinmemesini talep etmek ve aynı zamanda kimsenin onu görmemesi için örtünmesini söylemek istedim

böyle. Şezlonga uzandı, ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

Elini bana doğru uzattı ve parmaklarını benimkilerle birleştirdim. "Şu anda daha kızgın mı yoksa azgın mı görüldüğüne karar veremiyorum."

"İkisi de," diye inledim ve kolumu yüzüme atarak kıkırdamamı sağladım.

Yemeğimiz geldiğinde isteksizce elini bıraktım. Onu tekrar kollarıma almak isteyerek kendiminkini mideye indirdim.

"Beğenmedin mi bebeğim?" Westin sandviçini karıştırırken sordum.

"Hayır, s o r u n değil," dedi gülümseyerek. "Ben sadece süper değilim aç."

"Farklı bir şey ister misin?"

Başını iki yana salladı. Sandalyesine uzanmadan önce birkaç lokma daha yedi. Kemoterapi iştahının içine etmişti. Bazen Gray'in verdiği protein içecekleri dışında günlerce neredeyse hiçbir şey yemiyordu. Diğer zamanlarda ise sanki hiç doymayacakmış gibi yemeye devam ediyordu. Yemeye devam etmesi için onu zorlamak istiyordum ama şu anda neye ihtiyacı olduğunu bildiğine güveniyordum.

Gözleri ağırlaşmaya başlamıştı. "Yorgun musun, bebeğim?"

"Sadece biraz, ama toparlanacağım." Yüzü bana dönük olacak şekilde kıvrıldı. "Bugün başka ne planladık?"

Telefonumda yapabileceğimiz şeylerin uzun bir listesi vardı, alışverişten tubing'e ve adanın diğer bölgelerini ziyaret etmeye kadar, ama burada onunla güneşin altında uzanmaktan da memnundum. Başparmağımı çenesinde gezdirmek için uzandım. "Sadece bu, günü seninle geçirmek."

Bana içten içe hissettiğim şeyi doğrulayan en güzel gülümsemeyi hediye etti - onu mutlu etmek için dünyaya gelmiştim.

"Buraya gel, bebeğim." Şezlonguma geldi ve yarı üstüme uzandı. Bedenime karşı küçük ve yumuşaktı, uykuya dalarken düzenli nefesleri göğsümü ısıtıyordu.

Pek çok gün ve geceyi yalnız geçirmiştım. Çocukken annem eve gelmediğinde geçirdiğim korkunç günlerden, koruyucu ailelerin tecridine ve hapisane hücresinde geçirdiğim yıllara kadar... Hak ettiğim tek şeyin bu olduğuna inanmaya başlamıştım. Bana destek olan, beni *seven* birine ya da bir grup insana sahip olmayı hak etmemiştim. Ama her şeye rağmen, bu canlı omega hayatıma girdi ve sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir aile yarattı.

Gözlerim kapandı. Yıllar boyunca uyku benden kaçtı. Hayat bana karanlıkta çok fazla kötü şey olduğunu öğretmişti ve zihnim

bırakacak kadar rahatlamama izin verdi. Ama şimdi, omega'mın kolları etrafımdayken, bedenim güvende olduğunu biliyordu.

GÖĞSÜMÜN ÜZERİNDE GEZİNEREK HAFİF BİR PARMAK BENİ UYKUMDAN UYANDIRDI. I

Westin'in dövmelerini izlediğini fark ettiğimde gülümsedim. Göğsümde boş bir nokta vardı ve onun adını oraya yazdırmak istiyordum.

"Nasıl hissediyorsun, bebeğim?"

"Daha iyi," dedi başını göğsüme yaslayarak. Kaşları çatıldı. "Çok yorulduğum için özür dilerim. Birlikte geçirdiğimiz zamanı boşa harcamak istemiyorum."

Onu daha sıkı kavradım. "O küçük bikiniyle üstümde uyuman hiçbir şekilde zaman kaybı değil."

"Sen öyle diyorsan," dedi kuşkuyla, ama ifadesi yumuşadı. Konuşmadan önce birkaç sessiz dakika geçti. "Suya girmek ister misin?"

"Evet, bebeğim."

Yavaşça ayağa kalkarken gözlerim ona yapışmıştı. Kollarını havaya kaldırdı ve sırtını dikleştirerek bana tanga bikinisinin mükemmel görüntüsünü verdi. Sıkım mayomun üzerinde kıpırdandı. Şimdi sahildeki herkes sikimin kalkmış olduğunu görmeden önce suya girmem gerekiyordu. Çabucak ayağa kalktım, onu belinden yakaladım ve kahkahalarının sesi göğsümde yankılanırken dalgalara doğru taşındım.

Ayaklarım suya değdiğinde "Kahretsin, çok soğuk," dedim. Westin'i dikkatlice yanıma yatırdım.

"O kadar da soğuk değil," dedi ve suyun derinliklerine doğru ilerledi. Su göğsüme gelene kadar onu takip ettim.

"Nasıl donmuyorsun? Meme uçlarım düşecek."

Westin homurdandı, gözleri kahkahalarla dans ediyordu. "Merak etme. Seni sıcak tutacağım."

Aramızdaki boşluğu kapatıp kollarını ve bacaklarını bana doladı. Boynuna sokuldu. Boncuklu meme uçları ince bikini üstünden göğsüme baskı yapıyordu. Dudaklarımız birbirine çarparken soğuğu unutarak kıcını sıkıca kavradım. Tuz ve güneşten ibaretti ve ona asla doyamayacağımı biliyordum. Onu soğuk suya rağmen sertleşmiş olan sikime doğru sürüklerken parmaklarım yumuşak tenine saplandı. Westin inledi ama sonra öpüşmemizi kesti.

"Bunu burada yapamayız," diye tısladı, bana sert bir ifade verirken bile gözleri kahkahalarla dans ediyordu. "Burası güpegündüz."

Beni gerçekliğe geri döndürdüğünde inledim. Suda fazla insan yoktu ama sahildeki herkes bizi net bir şekilde görebiliyordu. "Tamam, ama gün sonuna kadar seni orgazm edeceğim."

Beni öperken dudaklarıma karşı gülümsediğini hissettim. "Bunu bir tehditmiş gibi söylüyorsun."

Bu beni sırttırdı. "Hayır, bebeğim, bu bir söz."

Westin biraz üşüdüğünü itiraf edene kadar bir süre daha yüzdük ve öpüştük. Şezlonga döndük ve dönme vakti gelene kadar güneşin altında ısındık. İsteksizce kalkmasına izin vermeden önce elimi bir kez daha vücudunun kıvrımlarında gezdirdim. Kıyafetlerini geri çekerken kalçalarını oynattı, gülümsemesi bana ne yaptığını tam olarak bildiğini söylüyordu. Hırladım ve kalçalarını tutarak onu göğsüme doğru çektim. "Seni küçük kız."

Başını arkaya yatırdı ve boynumu öptü.

Scooter'ı park ettiğim yere geri döndüğümüzde kaskı kaptım ve kafasına geçirdim. "Pekâlâ bebeğim, bizi geri götürmeye hazır mısınız?"

Dudakları aralandı.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedim

sırıtarak.

Hemen bisiklete atlamasını bekliyordum ama onun yerine dudağını ısırdı, kararsız görünüyordu. "Kaza yapmayacağıma emin misin?"

Belki de kemoterapinin onun korkusuzluğunun bir kısmını törpülediği için mutlu olmalıydım ama bunu istemedim. Onu kaskının izin verdiği kadar yakınımına çektim. "Bununla başa çıkmak bisikletle başa çıkmaktan çok daha kolay. Yapabilirsin."

Bana yavaş bir gülümseme hediye etti ve araba kullanması konusunda *biraz* endişeli olsam da doğru şeyi yaptığımı biliyordum. Her şey yoluna girecekti. Onu koruyacaktım.

"Tamam. Bu harika olacak," dedi ben giyinmesine yardım ederken. Arkasındaki boşluğa baktım, nasıl sığacağımdan emin değildim.

Westin dönüp bana baktı, gözlerinde bir parıltı vardı. "Korkuyor musun?"

Bacağıma salladım ve vücudunu kendiminkiyle aynı hizaya çektim. "Benimle alay etmeye devam et, küçük omega," dedim, alçak sesim onu ürperti.

Sahilden uzaklaşmadan önce ona bilmesi gereken temel bilgileri gösterdim. Güneş gökyüzünde alçalmıştı ama dolambaçlı sokaklardan geçerken hava hâlâ aydınlıktı.

Westin mutlu bir şekilde, "Yapıyorum," dedi.

Kıkırdadım. "Çok tatlısın amına koyayım."

Harika bir iş çıkarıyordu. Vespa'nın alçak ağırlık merkezi kullanımı kolaylaştırıyordu ve eve döndüğümüzde ona da bir tane alsam mı diye düşündüm. Onun New River'ın kalabalık caddelerinde araba kullandığını hayal ettiğimde ellerim otomatik olarak sıkılaştı. *Bunu unutun.* O zaten benim motorumun arkasına aitti.

Sıkı tutuşumla kıcı bana doğru eğildi ve ben de sııttım. Arkasında otururken bacaklarım sıkıştı ama bu koltuğun bazı avantajları vardı. Açık, boş bir yola ulaştık ve elim göğsünü avuçlamak için yukarı doğru gitti.

"Ne kadar sağlam bir şoförsün, bebeğim?"

"Neredeyse bir uzman." Motorun sesinden bile sesindeki solukluğu duyabiliyordum.

"Güzel." İnce tişörtünün üzerinden göğüs ucunu sıktım ve iniltisinin tadını çıkardım. Diğer elim gerekirse bisikleti sabitlemek için hazırda ama kızım harika bir iş çıkarıyordu. Parmak eklemleri gidonu sıkıca kavradığı için bembeyaz olana kadar meme uçlarıyla oynadım ve sonra yumuşak karnından aşağı inerek şortunun bel bandıyla oynadım.

"Ayı," diye sızlandı.

"Seni boşaltması için alfana mı ihtiyacın var?" Hırladım. Şu anda onunla dalga geçmek *benim* için tam bir işkenceydi çünkü parmaklarımın her tarafına krem sürmesi için yanıp tutuşuyordum.

"Evet. Lütfen," diye yalvardı.

Bu benim için yeterliydi. Şortunun düğmelerini açtım ve hemen elimi onun ıslak sıcaklığına daldırdım. Klitorisini çalıştırırken nefes alışım hızlandı, onun sevdiği şekilde sabit bir basınçla daire çizdim. Scooter hafifçe yalpaladı ve ben kolu tuttum ama hareketlerimi durdurmadım. Bir tepeye tırmanırken motoru devirdim. Westin tam tepeye ulaştığımızda haykırdı, boşalırken elimi ıslattı. İki parmağımı içine soktum, onun sıcaklığıyla çevrelenmeye ihtiyaç duyuyordum, sikim sırtına bastırdıkça demirleşiyordu.

"Aferin kızıma," dedim. "Alfa'n için çok iyi bir iş çıkardın."

"Elimden geleni yapıyorum," diye nefes nefese kıkırdamama neden oldu.

Dönüş yolunun çoğunda parmaklarımı onun içinde tuttum, ancak daha işlek bir yola girdiğimizde isteksizce çıkardım. Çok geçmeden evimize yaklaşıyorduk.

Motosikletten inmesine yardım edip kaskını çıkarırken Westin zıplıyordu. Gözleri ıslık ıslık, saçları güzelce dağılmıştı. "Biz

hemen iade etmek zorunda değiliz, değil mi?" Elini scooter'ın yan tarafında gezdirdi ve okşadığı kişinin *ben* olmasını dileyerek sikim sarsıldı.

Kaskımı çıkardıktan sonra parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "Yarın da var."

Kiraladığımız arabaya giden yolda yürürken Westin parmaklarını benimkilere doladı. "Çocuklara sürüş becerilerimi göstermek için sabırsızlanıyorum. Ve geri döndüğümüzde, bisikletini kesinlikle sürebilirim."

Onu kendime çektim ve göğsüme doğru tökezlerken güldü. Ellerimi sırtında gezdirip kıcını avuçlarken sııttım.

"Hiç şansın yok, bebeğim."

WESTIN

W Ertesi sabahı Vespa ile şehirde dolaşarak geçirdim. Sonunda Gray'i ben sürerken arkaya binmeye ikna ettim. Yolculuk boyunca küfür etmeyi ya da bana tutunmayı bırakmadı. ve gülmeyi bırakmadım.

Tüm çocuklarıma kalp krizi geçirttikten sonra kiralık evimize geri döndük, günün sıcağında uyulamaktan memnunduk. Bear kanepede yanımda bir motosiklet dergisini karıştırıyordu ama sonunda uzanabilmek için dergiyi bir kenara bıraktı. Başını kucağıma koyduğunda kalbim neredeyse eriyordu. Telefonumda sosyal medyada gezinirken parmaklarımı dalgınca saçlarında gezdirdim.

Bir mesaj bildirimi çıktı ve numarayı tanımadığım için tıkladım.

BİLİNMEYEN NUMARA

Sizi satabileceklerini düşündüler, ancak başlangıçta kendilerine ait olmayan bir şeyi satamazlar.

Kaşlarımı çattım. Bu ne anlama geliyordu? Telefonum bankamdan gelen bir bildirimle tekrar çaldı. Hesabıma girdim, şimdi arkasında yedi sıfır olan bir bakiye gösteriyordu. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve terlediğimi hissettim.

Gray dizüstü bilgisayarına bakarak, "İmkânı yok," dedi. Kocaman gözleri benimkilerle buluştu. "Gel de şunu gör prenses."

Bear homurdandı, beni oturtmak için kollarını etrafıma doladı. Eğildim ve onu yavaşça kucağımdan indirmeden önce şakağına bir öpücük kondurdum. Sehpayı Gray'in yanına doğru yuvarladığımda transa geçmiş gibi hissediyordum.

İşaret ettiği manşeti okumak için eğildiğimde elimi tuttu.

Pack Cross ve Pack Matthews son kanunsuz ifşanın özneleri.

"Aman Tanrım," dedim. Titreyen elimle telefonumu uzattım ve ona banka ekstremini gösterdim.

"Siktir." Kollarını bana doladı ve beni kucağına çekti.

Diğer arkadaşlarım etrafımda toplandı ve makalenin başını okurken sessizlik çöktü.

"En son anti-alfa ifşası, Pack Matthews'tan Alex, Sean ve Rupert ile Pack Cross'tan Clarence ve Don'un Kara Pazar için yasadışı olarak omestrojen üretmek üzere bir iş ortaklığı kurduğunu ortaya koyuyor. Şimdiye kadar hiçbir ilaç şirketi, düşük hormon seviyelerine sahip omegalar için tıbbi bir tedavi olarak kullanılabilecek, biyolojik olarak uygulanabilir bir omestrojen formu üretmeyi başaramadı. Bununla birlikte, bazıları ilacın betaları omegaya dönüştürmek için kullanılabileceğini teorize etmiştir. Meşru tıp uzmanları bu bilimsel araştırma çizgisini uzun zamandır terk etmiş olsa da, teori bazıları için cazibesini korumaya devam ediyor. Önde gelen alfa ifşaatları serisinin kapak sayfasında imzalı çiçek yaprağı bulunan bu son bölümü, Pack Matthews ve Pack Cross'un, Pack Matthews'un omega yeğenini Pack Cross'a satmasını içeren bir iş anlaşmasına nasıl girdiklerini detaylandırıyor. Bu sabah itibariyle her iki alfa sürüsünün de banka hesaplarına el konuldu ve boşaltıldı. Luna'daki hükümet yetkilileri hack'in izini sürmeye çalışıyor, ancak kimse paranın nereye gittiğini bilmiyor."

"Orospu çocukları," diye bağırdı Bear okumayı bitirdiğinde.

"İyisin," diye yatıştırdı Gray ve ben titrediğimi fark ettim.

Amcalarımla ilgili duygularımı çoktan çözdüğümü sanıyordum ama bunları yazılı olarak görmek midemi bulandırdı. Telefonumu kaldırdım.

adamlarımın geri kalanı banka hesabımı görebiliyordu. "Lanet olsun. Bütün paraları bu mu?" Bear sordu.

Omuz silktilim. "Sanırım öyle." Paraya sahip olduğum için kendimi tuhaf hissediyordum... özellikle de bir kısmı *beni* satın almak için kullanılmışken.

Henry, "Bölge Savcısı derhal suç duyurusunda bulunmalı," dedi. "Bunu görmezden gelemezler." Gray'in bulduğu tüm bilgileri savcılığa göndermişti ama savcılık suç duyurusunda bulunma konusunda isteksiz davranmıştı. Henry buna inanamıyordu ama omega istismarının hükümet tarafından görmezden gelinmesi benim için normaldi, daha iyisini yapacağına söz veren yeni bir hükümet olsa bile.

Liam omzuma bir öpücük kondurdu. "Nasıl hissediyorsun, tatlım?"

Telefonumu yere bıraktım ve derin bir nefes aldım. "İyiyim."

"Olmak zorunda değilsin aşkım," diye mırıldandı Gray. Beni göğsüne doğru çekerken kolları sıkı ve güçlüydü. Kokusu üzerime sinmişti ve burnumu boğazının sütunlarında gezdirdim.

Liam elimi tuttu, yüzünde beni *duygularım* hakkında konuşurmak üzere olduğunu söyleyen bir ifade vardı.

"Sahile gidebilir miyiz?" Çabucak sordum. Liam kaşlarını çatı ve ne demek istediğimi anladığını biliyordum. "Ben sadece... Ben sadece yüzmeye gitmek istiyorum."

"Buraya gel," dedi Bear. Beni Gray'in kucğından çekti, ben de kollarımı ve bacaklarımı ona doladım.

"Hadi yüzmeye gidelim, bebeğim," dedi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Yine bir şeylerden kaçtığımı biliyordum ama şu anda hissettiklerimi anlatacak kelimelerim yoktu. Suyun içinde kaybolmaya ihtiyacım vardı.

BİR TELEFONUN TIZ SESİ BENİ UYKUMDAN UYANDIRDI.

"Neler oluyor?" Yüzümü Gray'in göğsüne gömerek uykulu bir şekilde "Ne oluyor?" dedim. "Telefon senin," diye inledi Bear, komodine doğru yuvarlanarak. I

Neredeyse hiç aranmadığım için susturmayı unutmuş olmalıyım. "Ben Alex." Bear'ın sesi hırıltılıydı.

Karanlık odaya göz kırptım. "Dur, ben alayım," dedim elimi uzatarak. Amcamın beni neden aradığına dair hiçbir fikrim yoktu ama kendisi için ne söyleyeceğini bilmek istiyordum.

"Onlarla konuşmak zorunda değilsin," dedi Gray, sesi yastık tarafından boğuklaştırılmıştı.

Telefon çalmayı kesti.

"Belki sesli mesaj bırakırlar," dedi Bear. "Siktir, boş ver. Yine arıyorlar."

Doğrudum ve elimi uzattım. Bear isteksizce bana telefonumu verdi.

"Hoparlörü aç." Gray doğrulup yatağın başucundaki lambayı yaktı. Şöyle bir baktım ve Henry ile Liam'ın da uyandığını gördüm. Liam yavaşça kendini oturur pozisyona itti ve elini saçlarında gezdirdi.

Derin bir nefes aldım ve çağrıya cevap verdim.

"Westin." Alex'in sesi hoparlörden geliyordu. Sadece sesini duymak bile kalbimin çarpmasına neden oldu. Bu adam bana saldırması için birini tutmuştu. Beni *satmaya* çalıştı.

"Ne istiyorsun?" Sesimi eşit tutarak sordum.

Amcam boğazını temizledi. "Evi satmaya karar verdiğimizizi size bildirmek istedik."

"Oh," dedim kaşlarımı kaldırarak. Bunu beklemiyordum ama tüm paralarına el konulup *bana* verildiğine göre mantıklı geliyordu. Bu kısmı bilmediklerinden emindim, yoksa hemen peşime düşerlerdi.

"Evet, bugünlerde taşradan çok keyif alıyoruz ve şehre dönmek istemiyoruz. Evin sizin için ne kadar önemli olduğunu biliyoruz, bu yüzden onu size satmak istedik."

Telefonumun ekranında onun adına bakarken gözlerimi kırptım. "Evi bana satmak mı istiyorsun?"

"İşi çabucak bitirdiğiniz sürece size makul bir fiyat teklif edeceğiz."

Gray kolunu omuzlarıma doladı ve ben de ona baktım. Gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Bu acele niye?" Masumca sordum. "Zorluk çıkarma Westin," diye tersledi Alex.

Benden bir şey istediklerinde bile küçümsemesini gizleyemiyordu. Artık duygularımı kontrol altında tutmak daha zordu.

"Zorluk çıkarma?" Sesimi yükselterek sordum. "Siktir et bunu da, *seni* de. Çocukluğumdan beri bana bok gibi davrandın. Ben acı çeken küçük bir kızdım ve sen bana bir rahatsızlıkımışım gibi davrandın. Bana saldırması, *tecavüz* etmesi için birini tuttun. Ve şimdi, nihayet yaptıkların için birazcık adaletle yüzleştğinde, iyi davranıyormuş gibi bile yapamıyor musun? Neden bana kötü davrandığın o lanet evde yaşamak isteyeyim ki?"

Olsaydı bile, size asla tek bir kuruş bile vermeyeceğimi rahatlıkla söyleyebilirim. Umarım hayatınızın geri kalanını yoksulluk içinde, sosyal paryalar olarak yaşayarak geçirirsiniz. Ya da daha iyisi, eğer dünyada gerçek bir adalet varsa, son zavallı günlerinizi hapisshanede geçirirsiniz."

Ellerim titreyerek aramayı sonlandırdım ve Gray oradaydı, kolları bana sımsıkı sarılmıştı. Dudağım titredi.

"Neden beni sevemiyorlar?" Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Bear iki eliyle yüzümü kavradı ve beni ona bakmaya zorladı. "Bunların hiçbiri senin hatan değildi. Hiçbiri."

Sizinle ilgilenmesi gereken insanlar tarafından kötü muamele görmek hakkında çok şey bilen alfama başımı salladım.

Adamlarım etrafıma yığıldı. Henry'nin dudakları çenemde gezindi ve ben de elimi onun uyku sersemi saçlarında gezdirdim. "Gerçekten hapse gireceklerini düşünüyor musun?" Ona sordum.

"Evet, sevgilim, istiyorum."

Gözlerimi kapattım ve onun hafif çiçek kokusunu içime çektim.

GRİ

"Y Beni dansa mı götürüyorsun?" Westin tamamen şaşkın bir ifadeyle benimle Liam'ın arasına baktı.

Onu kendime çektim, kollarımla sıkıca sarıldım. Yapmamaya çalışıyordum

Dün olanlardan sonra çok zorlayıcı olmak istemedim. Onu yuvasında sarıp sarmalamak ve duyguları hakkında konuşmaya zorlamak istiyordum ama Westin'in olayları sindirmek için zamana ihtiyacı olduğunu öğreniyordum. Yüzümü gümüş saçlarına bastırdım ve kızımın onu saklamama ne tepki vereceğini hayal ederken sııttım. Buna izin vermezdi ve risk alması beni ne kadar korkutsa da onu bu yüzden seviyordum.

"Bana sanki senden esrar istemişim gibi bakıyorsun," dedim, korumalığını yaptığım ilk günlerden birinde bana söylediği sözleri tekrarlayarak. Gülümsemesi bana hatırladığını söyledi.

"Dürüst olmak gerekirse, bu beni dansa davet etmenden daha olası görünüyor," dedi.

Yunanistan'da geçireceğimiz zamanın geri kalanı için bir yat kiralamıştık. Bu sabah, Liam ve benim bu geceki planlarımız için özellikle seçtiğimiz yeni bir adaya yanaştık.

"Bu gitmek istemediğin anlamına mı geliyor?" Liam sordu.

"Hayır, ben istiyorum," dedi Westin hızla. Sııttım. Bu kızı çok seviyordum. "Ama giyecek hiçbir şeyim yok."

"Size bir şey sipariş ettim prenses."

"Beni şımartıyorsun, baba." Boynuma sokuldu.

"Her zaman," diye söz verdim.

SAHILE YAKLAŞTIKÇA HAVA MÜZİKLE TITREŞİYORDU. SIKICA SARILDIM

Bir grup sarhoş beta tarafından itilip kakılırken kolumu Westin'in beline doladım.

Kahretsin, bunun için çok yaşlıyım. Ama Liam'dan içkisini alırken Westin'in gözlerindeki heyecan her şeye değdi. Onun tüm parçalarını kabul ettiğimi bilmesini istedim.

Belki de bencilce beni *eğlenceli* biri olarak görmesini istedim.

Westin bizi dans eden ve içen insan kalabalığıyla birlikte sahile çekmeden önce hepimiz içkilerimizi yudumladık. DJ herkesin ellerini havaya kaldırması için bağırdı ve Westin bunu yaptı, kalçaları bir o yana bir bu yana sallanıyordu, kısa siyah elbisesinin içinde baştan çıkarıcıydı. Kalçalarını kavradım, bana ne yaptığını hissedebilmesi için onları sikime doğru çektim. Ellerini boynuma yerleştirmeden önce göğsümde gezdirirken dudaklarından bir inilti döküldü. Dudaklarını kulağıma bastırmak için başımı aşağı çekti.

"Umarım bundan sonra beni becermek için planların vardır, baba."

İnledim, onu sertleşmeme karşı daha sıkı tuttum. "Odaya dönene kadar bekleyebileceğimi kim söyledi?"

Ne söylediğimi anlayınca gözleri büyüdü ve dudakları aralandı. Liam saçlarını yana yatırıp boynundan aşağı bir çizgi öptü ve başını ona yaslayarak inledi.

Gece ilerledikçe gevşedim, kısmen içmeye devam ettiğim içkiler sayesinde, ama çoğunlukla omega'm sayesinde. Neşesi bulaşıcıydı, dans hareketleri şehvetliydi ve onunla ilgili her şey son derece büyüleyiciydi.

"Bunun için teşekkür ederim," diye mırıldandı, nadir yavaş şarkılardan biri sırasında yanağını göğsüme bastırdı. Liam onun sırtına yaslanmıştı ve onun yakınlığına aldırmadığımı fark ettim. Aramızdaki onca gerginlikten sonra, o piçten gerçekten hoşlandığımı fark ettim. Onun omzunun üzerinden bakışlarıyla karşılaştım ve o da başını salladı. Planımızın bir sonraki aşaması için hazırдық.

Başparmağımı kızarmış yanaklarında gezdirdim. "Seni götürmek istediğimiz başka bir yer var prenses."

İkimiz de bir elini tuttuk ve onu sahilden sakın kasabaya doğru çekerek günün erken saatlerinde keşfettiğimiz boş geçidi bulduk. Bear ve Henry'nin iki uçta durup durmadığını kontrol ettim.

Dışarı çıkıp bizim için nöbet tutmayı kabul etmişlerdi. Kimsenin omega'mızı bu şekilde görmesini asla riske atmazdık ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Westin'i duvara sıkıştırdık.

"Olduğunu düşündüğüm şey gerçekten oluyor mu?" Gözlerinde şehvetle aramıza baktı.

"Eğer seni buraya getirmek üzere olduğumuzu düşünüyorsan, o zaman evet," dedi Liam, sesi alçak bir hırıltıya dönüşmüştü.

Başını duvara yaslayana kadar geriye yasladı ve boğazının pürüzsüz sütununu ortaya çıkardı. "Vay anasını. Sanırım rüya görüyorum," dedi. "Aşırı korumacı alfalarım ne yaptın?"

Saçlarını elime doladım ve hafif bir acıyla nefesi kesilene kadar çektim. "Aşırı korumacı davrandığımızı biliyoruz ama bu tümöre sahip olman kendin olamayacağın anlamına gelmiyor." Diğer elimi göğsünün üzerine gelene kadar yan tarafına götürdüm. Sertçe sıktım, iniltisinin tadını çıkardım. "Sana ayak uydurmamızı sağla."

"Ayak uydurarak harika bir iş çıkarıyorsun," dedi, Liam elini bacağının üzerinde gezdirip elbisesinin kısa eteğinin altında kaybolurken sözleri bir iniltiyle sona erdi.

"Bizim için sessiz kalman gerekecek," dedi. "Aslında, sanırım bu konuda yardımcı olacak bir şeyim var."

Diz çöktü ve onun iç çamaşırını çıkardığını fark ettim. Dantelli ve cılızdi ve eminim ki onun tahrikiyle ıslanmıştı. Liam onu yüzüne bastırdı ve derin bir nefes aldı. "Kahretsin, çok güzel kokuyorsun, kedicik. Şimdi ağzını aç."

Westin'in gözleri büyüdü ve bana baktı. Bunun onu kızdıracağını bildiğim için kaşlarımı meydan okurcasına kaldırdım. Ağzını açtı ve Liam toplanmış külotunun içine bastırdı.

"Aferin kedicik," dedi, dudaklarına bir öpücük kondurarak. "Bu, biz o küçük tatlı amcığı mahvederken sessiz kalmana yardımcı olacak."

Uyarılmışlıktan cam gibi olmuş gözlerini ve göğsünün hızlı yükselip alçalmasını izlerken sikim pantolonuma yapıştı. *Şimdi* ona dokunmam gerekiyordu.

Onu duvara bakacak şekilde çevirdim, kısa eteğini kaldırırken bir elimi sırtında tutarak yerinde kalmasını sağladım. Yuvarlak kıkç yanaklarını avucumun içine alıp sertçe sıkarken inledim. Westin boğuk bir inilti çıkardı.

"Biz yanaklarınızı kızartırken u s l u ve sessiz olursanız sizi ödüllendireceğiz prenses."

Dokunuşuma doğru gerileyerek kıçını bana sundu. Hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak için ara sokakta bir aşağı bir yukarı baktım.

"İlk onur ödülünü ister misin?" Liam'a sordum.

"Onu senin için ısıtacağım," dedi. "Bacaklarını daha geniş aç, kedicik."

Westin bacaklarını hafifçe ayırdı.

Liam ayağıyla bacaklarını daha da açarak dengesini bozdu ve "Daha fazla," dedi. Onu sıkıca dik tutan tek şey duvara bastıran elimdi.

Liam parmaklarını kızın amında gezdirdi. Sırılsıklam olmuşlardı ve onları ağzına götürüp tatlılığını yaladı. "Omega'mız bizim için sırılsıklam oldu. Sanırım şaplak yeme fikri hoşuna gidiyor."

"Sanırım haklı olabilirsin," dedim. "Cezalandırılmak için çok hevesli."

Westin'in dudaklarından yumuşak bir inilti kaçtı ve saçlarından tutarak başını geriye yatırdım. Burnundan ağır ağır nefes alıyordu ve yanakları kızarmıştı. Daha önce bu kadar güzel bir manzara gördüğümü sanmıyordum.

"Unutma, sessizlik," dedim sertçe. Saçlarını tutuş şeklimden dolayı başını sallayabildiği kadar salladı.

Liam elini geriye doğru hareket ettirdi ve sonra sertçe Westin'in kıç yanağına indirdi. Westin'in nefes alış veriş hızlandı ama sessiz kaldı. Liam diğer yanağına şaplak atmadan önce eliyle Westin'in kıç yanağındaki parlak kırmızı lekeyi yatıştırdı.

"Yavru kedimiz her şeye rağmen bir ödül alabilir," diye kıkırdadı karanlık bir şekilde. Sonra kıç yanaklarına arka arkaya iki kez vurdu ve Westin'in tıkanmış ağzından hafif boğuk bir inilti çıktı.

"Bu bir ses miydi?" Liam yüzünde bir sırıtişla sordu.

"Sanırım öyleydi," diye yanıtladım.

"Bu onun boşalamayacağı anlamına gelebilir," dedi iki eliyle kıçını avuçlayarak.

Westin öfkeyle başını salladı.

"Hmm," dedim ona işkence etmek için. "Belki bir istisna yapabiliriz."

Westin başını salladı, gözleri yalvarıyordu.

"Ama," dedim ve gözlerinin kısılmasına neden oldum. "Sessiz olması gerekiyordu, bu yüzden biraz cezalandırılması gerektiğini düşünüyorum."

Kemerimi ilmeklerinden çıkarırken Liam'ın eli benimkinin yerini aldı. Gözleri irileşti. Ona sorgulayan bir bakış attım ve o da başını salladı.

"Aferin kızıma," dedim. "Kemerle dört kez yalarsan seni boşaltacağız."

Başını salladı ve iç bacaklarından aşağı kaygan bir sıvı süzüldü.

Kemeri teninde gezdirdim. "Kendini hazırla, prenses."

Kemer tenine indi. Baskı sertti ama sert değildi. Ona gerçekten acı çektirmek istemedim. Liam elini sırtında gezdirerek onu yatıştırdı, ikinci darbeyi aldığı anda yanaklarında kırmızı bir şerit belirdi. Bunu daha fazla uzatmak istemedim, bu yüzden son iki vuruşu da hızlıca yaptım. Westin'in bacakları neredeyse bükülüyordu ve Liam onu tutup kollarının arasına aldı.

"Çok iyiydin, tatlım. Alfalarınız için mükemmeldiniz," dedi. Ellerimi yatıştırıcı bir şekilde kıkında gezdirdim. "Ödül zamanı, Prenseler." Hiç vakit kaybetmeden amını avuçladım. İnledi ve elime karşı gıcırdamaya başladı.

İki parmağımı içine bastırdım, Liam elbisesinin üst kısmını aşağı doğru itip meme uçlarıyla oynarken avucumun içiyle klitorisine baskı uyguladım.

"Siktir, sıırıslıkla olmuştun," diye homurdandım kulağını ısırarak. Pürüzsüz teninin genişliği beni cezbediyordu. Onun üzerinde izimi bırakmak istiyordum. "Kukun etrafında kenetleniyor." Sikim onun arka tarafına bastırırken demir gibiydi. Yumuşak bir çığlıkla boşalana ve Liam'ın göğsüne yığılana kadar onu çalıştırmaya devam ettim.

Onu kollarıma aldı, sırtı göğsüme dönüktü. Liam yere diz çökerken elimle boğazını sıktım, diğer kolumla da göğüslerinin altından tuttum.

"Çok güzelsin." O sızlanırken boğazındaki baskıyı hafifçe sıktım.

Liam bacaklarından birini omzuna attı ve onu yerken daha da genişletti. Onun kayganlığının müstehcen sesleri beni inletti, sikim rahatlamak için çaresizdi. Diğer alfası ona zevk verirken onu bu şekilde tutmak şaşırtıcı derecede ateşliydi.

Westin boşalırken bana doğru eğildi, Liam memnun bir sırıtışla dudaklarını yalayarak çekilirken vücudu kollarımda gevşedi. "Çok lezzetliydi," dedi.

Tekrar örtünmesi için elbisesini aşağı çekti. Külotunu ağzından çekti, ne kadar sıırıslıkla olduklarını görünce burnu sevimli bir şekilde kırıştı.

vardı. Onları elinden kaptım ve cebime koydum.

"İkinizin de bu yeni maceracı yönünü seviyorum," dedi hülyalı bir şekilde. Sikime karşı kıpırdandı. "Görünüşe göre senin de hoşuna gidiyor."

"Sanki senin iki kez dağıldığını gördükten sonra sertleşmeme ihtimalim varmış gibi," dedim ve elimi bırakmadan önce boğazını son bir kez hafifçe sıktım.

"Sanırım sıra bende," dedi, yüzüne hınzır bir sırıtma yayıldı. Bana doğru döndü ve dizlerinin üzerine çökmeden önce ellerini göğsümde gezdirdi.

Pantolonumun fermuarını açarken homurdandım. "Sen-" Sıcak ağzı sikimin etrafını sararken cümlemin geri kalanı kayboldu. Beni daha derine çekerken parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, boğazının arkasına vurduğumda inledim.

Aletimden uzaklaştı ve bakışlarımla buluştu. "Şimdi kim sessiz olmakta zorlanıyor?" diye alay etti.

Taşaklarımı avuçladı ve sessiz kalmak için yumruğumu ağzıma bastırdım. Liam kıkırdadı ve ben de onu tersledim. Sırıttı ve Westin'in arkasından yaklaşırken ona baktım. Saçlarını sıkı bir yumrukla topladı ve ağzını sikimde yukarı ve aşağı yönlendirdi. Çok hızlı boşalacaktım ama o inerken elimde değildi, dili sikimin alt tarafıyla alay ediyordu.

Kollarımı yanımda durmaya zorlayarak Liam'ın hızını ayarlamasına izin verdim. "Kahretsin prenses," dedim tekrar küfrederek. "Boşalacağım."

Daha sert emdi, boğazının arkasına vurduğumda küçük bir boğulma sesi çıkardı. Uzaklaşmak yerine etrafımda yutkunarak beni daha da derine çekti.

Liam acı çekiyormuş gibi inledi. "Ne kadar iyi bir kızsın yavrum, alfani alıyorsun."

Serbest kalmamı engelleyemedim. Boğazından aşağı boşalırken zevk içimde sarsıldı. Daha önce toplum içinde hiç böyle cinsel bir şey yapmamıştım ve bu kadar hoşuma gitmesi beni şok etmişti.

Westin memnun bir gülümsemeye üzerimden çekildi. "İyi miydi baba?"

"Çok iyiydi amına koyayım," dedim, eğilip yüzünü avuçlarken Ona bir öpücük. Tadının bana benzemesi umurumda bile değildi, onun yakınlığına ihtiyacım vardı.

Sonra dizlerinin üzerinde kayarak Liam'a doğru döndü. "Senin sıran, alfa," dedi ve onu kemer halkalarından kendine doğru çekti. Sırıttım ve elimi

parmaklarını saçlarına soktu.

HENRY

I Westin uyurken ona baktı, gümüş rengi saçları etrafına dolanmıştı. Dün gece Liam ve Gray ile geç saatlere kadar dışarıda kalmış, sarhoş ve sevimli bir şekilde otele geri dönmüştü. Kemoterapiyi bitirdikten hemen sonra onu Yunanistan'a getirmenin bir hata olduğundan endişelenmişim ama şimdi bunun doğru bir karar olduğunu biliyordum. Artık daha parlaktı, gülümsemesi daha kolaydı. Bunun gerçekleşmesinde payım olduğunu bilmek içimi derin bir memnuniyetle doldurdu ve kendimi Bu sürünün içinde gerçek bir yerim olduğuna daha çok güveniyordum.

Alfalar bu sabah erken saatlerde bize yer açmak ve bu akşam için hazırlık yapmak üzere ayrıldılar. Bu akşam planladığım şey için midemde gergin kelekler uçuşuyordu ama onları bir kenara ittim. Önümüzde dolu dolu bir gün vardı ve ben her anın tadını çıkarmaya kararlıyım.

Westin bana doğru yuvarlandı, çarşaf geriye düştü ve çıplak vücudu ortaya çıktı. Parmaklarımı kıvrımlarında gezdirerek yumuşak teninin her bir parçasını inceledim. Ne kadar güzel olduğunu asla unutamayacaktım. Dudaklarımı boynuna bastırdım, köprücük kemiği ve göğsüne doğru ilerledim. Yumuşak bir iç çekerek parmaklarını saçlarıma doladı.

"Günaydın sevgilim," diye mırıldandım.

Dudaklarımı göğsüne bastırdım, meme ucunu ağzıma alıp nazıkçe emmeden önce her yerini öptüm.

Westin gözlerini açtı ve gülümsedi. "Günaydın," dedi usulca.

"Bugün tamamen benimsin."

"Sabırsızlanıyorum," diye nefes aldı. "Kesinlikle harika bir başlangıç yapıyorsun."

Vücudunda aşağı doğru ilerlerken küçük bir inilti çıkardı. Bacakları etrafımda ayrılırken güzel pembe kedi dudakları uyarılmayla parlıyordu. Hiç vakit kaybetmeden girişinden klitorisine kadar uzun bir çizgi yaladım ve çıkardığı küçük iniltilerin tadını çıkardım.

"Ne kadar muhtaç bir kız." Kalçalarını sıkıca kavradım ve daha da ayırmaya zorladım. Gerildikçe inliyordu ama benim tutuşum inatçıydı. "Benim için tam bir sürtük," dedim bacaklarındaki yumuşak deriyi ısırarak.

İki parmağımı onun sevdiği şekilde kısıpırarak içine soktum. Klitorisine daha fazla sürtünme sağlamak için kalçalarını kaldırarak haykırdı. Kolumu kalçalarına dolayarak onu yatağa sabitledim. Hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardı ama ben amını yalamaya devam ettikçe yumuşadı. Onu orgazma daha da yaklaştırdım ve sonra geri çekildim, tekrar başlamadan önce sakinleşmesine izin verdim. Tam bir karmaşa olana kadar onu kenarlamaya devam ettim. Altındaki yatak gibi bacaklarının içi de sırlıslık olmuştü.

Çarşafı tutarken nefes nefese kaldı. "Lütfen, lütfen gelmeme izin ver," diye yalvardı.

Kukusuna hafifçe üflerken kıkırdadım, dudaklarımı tekrar ona indirmeden önce bu hisle sarsılmasını izledim. Dilim yavaşça klitorisini çevreledi ve çaresizce ihtiyaç duyduğu baskıyı reddetti. Saçlarımı çekiştirdi, beni istediği yere götürmeye çalışırken kafa derim karıncalanıyordu ama ben reddettim.

"Sen kime aitsin?" Sesim kısık bir şekilde sordum. Onun kayganlığıyla sarhoş olduğumu hissettim, yatağa bastırdıkça sikim kaya gibi sertleşti.

"Sen," diye nefes aldı. "Ben sana aidim."

Parmaklarımı içine sokmaya devam ettim, onu tam sınırda tutuyordum. "İşte böyle. Beni yine itecek misin?"

Keskin nefesi bana anladığını gösterdi. Bu onun bizi terk etmeye çalışmasının, bir an için bile olsa birlikte olmamamız gerektiğine inanmasının cezasıydı.

"Hayır," dedi elini nazikçe saçlarımda gezdirerek. "Söz veriyorum."

Gözlerimi kapattım, sözlerinin içime işlemesine ve kalbimdeki çatlağı hafifletmesine izin verdim.

"Bir daha kendine kusurlu diyecek misin?" Amına üçüncü bir parmak daha soktum.

"Hayır," diye nefes nefese kaldı. "Söz veriyorum."

Parmaklarımı içinde makaslayarak onu daha da yoğun bir şekilde gerdim. Kalçalarını yukarı kaldırarak parmaklarımı daha derine sokmaya zorladı. "İşte bu, sen

Dayanabilirim," diye neredeyse homurdanıyordum.

"Henry." Adımı bir dua gibi söyledi.

"Aferin kızıma," diye mırıldandım. "Artık benden bir şey saklamak yok."

Uzandım ve meme uçlarını çimdikledim, haykırana kadar bücktüm.

İnlemeleri duyduğum en tatlı şeydi.

Amından uzaklaştım ve neredeyse protesto için hıçkırıyordu. Alnından öperken ağırlığının bir kısmını ona vererek vücudunda yukarı doğru hareket ettim.

"Merak etme," dedim. "Sikimin üzerine boşalacaksın. O küçük amcığın beni orgazmınla boğacak."

Gözbebekleri kocaman olmuştu ve başını sallarken teni kızarmıştı. Sikimi girişine bastırdım ve orada tuttum. Enfes bir işkenceydi ama onu benim için daha da çaresiz görmeyi arzuluyordum.

"Henry, sana ihtiyacım var." Her şeyin yoğunluğu karşısında bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Lütfen."

Dudaklarına aç bir öpücük kondurdum. "Bana sahiptin, sevgilim." Hızlı bir hareketle içine girdim ve sonunda boşalırken amcığı beni sıkıştırarak haykırdı. Orgazmı uzadıkça hızım cezalandırıcı bir şekilde içeri ve dışarı itmeye devam ettim. Kendini sabitlemeye çalışırken tırnakları sırtımda çizikler bıraktı ve bu beni sınırın ötesine itmek için yeterliydi. Orgazmım içimde şimşek gibi çaktı ve onun derinliklerine boşaldım, zevk nefesimi kesti.

Birbirimizin gözlerinin içine bakarken derin derin nefes aldık. Yüzümü kavradı, parmaklarını tenimde gezdirdi. Yüzümü onun dokunuşuna doğru eğdim, her zaman daha fazlasını arzuladım.

"Henry," dedi, sesi yumuşak ve tereddütlüydü. "Seni seviyorum."

Zaman durdu. Kalbim küt küt atıyor, dudaklarım onun sözlerini anladığımda aralanıyordu.

Evrenimde var olan tek kişi oydu.

Alnımı onunkine bastırdım, onu içime çektim. Titreyen ellerim yüzüne geldi, çenesine öpücükler kondururken onu okşadım. "Ben de seni seviyorum, sevgilim. Hem de çok."

Titrek bir nefes aldı ve ne kadar yalnız olduğunu düşünerek kalbim kırıldı. Ama artık değil. Son gününe kadar onu sevecek ve sevgisinin karşılığını hissedecektim. Bu hayal edebileceğim en büyük hediye idi.

Bizi yuvarladım, böylece o göğsümdeydi, yarı sertleşmiş sikim hala içindeydi. Aramızdaki en ufak bir mesafeye bile dayanamıyordum ve o da bana sarılırken aynı şeyi hissediyor gibiydi. Göğsüm daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde hafif ve geniş hissediyordu. Aşkımız elle tutulur bir şeymiş gibi hissediyordum.

Hareket etmemiz gerektiğini anlayana kadar birbirimize sımsıkı sarılarak öylece uyuyakaldık. Elimini sırtında gezdirip kışını avuçladım. "Kalkmamız gerek, güzelim."

Başını salladı ve bana daha sıkı sarıldı.

Kıkırdadı. "Söz veriyorum buna değecek."

"Ne yapıyoruz biz?"

"Yatı tekrar dışarı çıkarıyoruz. Bütün bir gün planladım."

Gerinirken dudaklarında tatlı bir gülümseme vardı. Başını eğerken parmakları tenimde desenler çiziyordu. "Öyle mi?"

"Evet. Buna bayılacaksın."

"Sanırım kalkacağım o zaman," dedi ve bir öpücük daha vermek için eğildi. Dudaklarının yumuşaklığına gömüldüm ve o çekilene kadar tadının tadını çıkardım.

Ben dudaklarını kovalarken kıkırdadı. "Hayır, şimdi planladığın sürprizi istiyorum." Doğrulup oturdu, pozisyon değişikliği sikimin içinde sertleşmesine neden oldu ve kalçalarını bana doğru bastırdı. Onu bana binmeye zorlayamadan önce, sıcak amını benden uzaklaştırdı ve yataktan kalktı.

Kolumu yüzüme atarak inledim.

"Kenara çekilen sen olunca o kadar da eğlenceli olmuyor, değil mi?" diye sordu hınzır bir gülümsemeyle.

"Bunun için seni geri alacağım," diye söz verdim.

Sadece güldü ve banyoya doğru yürüdü, gözlerim yol boyunca onun kışında kaldı.

O dışarı çıktığında ben giyinmişim. "Ne giyeyim?" diye sordu.

Onu yanıma çektim, ellerimle iki yanağını kavradım. "Mayo ve üzerine ne istersen. Ama önce giymen gereken başka bir şey var. Yatağa uzan ve benim için hazır ol."

Gözleri parladı ve ne yapacağını görmek için nefesimi tutarak bekledim. Bir an için emrime direneceğini düşündüm. Ama sonra dediğimi yaptı, yatağa uzandı, kışını havaya kaldırırken başını eğdi. Memnuniyet içimi doldurdu ve elimi kışının üzerinde gezdirdim - omega'm bana bir alfabymışım gibi itaat ediyordu.

"Aferin kızıma," dedim. "Yerinde kal."

Komodinin çekmecesini açtım ve daha önce koyduğum yerden büyük popo tıkaçını aldım.

"Bugün bunu takacaksın," dedim fişi onun görebileceği bir yere tutarak.

"Bugün her hareket ettiğinde, sana ne kadar

Seni seviyorum."

Gözleri büyüdü ve ellerinin üzerine bastırdı. Kıçına birkaç hızlı ve sert şaplak attım.

"Pozisyonundan çıkabileceğini söyledim mi?"

Bir iniltiyle hemen yatağa düştü. "Bu çok büyük," diye itiraz etti.

Ellerimi açık pembe yanaklarında gezdirdim. "Bunu kaldırabileceğini biliyorum." Bu tıkaç daha önce ona kullandıklarımın daha büyüktü ama bu gecenin ilerleyen saatlerinde alacağı şeyle kıyaslanamazdı. Ona güzelce ihtiyacımız vardı ve bizim için gerilmişti.

Elimi sırtında gezdirdim, daha fazla itiraz edip etmeyeceğini görmek için bekledim ama başını yatağa doğru eğmeye devam etti.

"Bu kadar kolay itaat ettiğin için neredeyse hayal kırıklığına uğradım. Artık kıçını daha fazla kızartmak için bir bahanem yok."

Tek tepkisi homurdanmak oldu ve ben de eğlenmemesine sııttım.

Kayganlaştırıcıyı açtım ve göt deliğine döktüm. "Merak etme, Sevgilim. Bugün tıkaçı birkaç kez çıkaracağım ve daha fazla kayganlaştırıcı uygulayacağım emin ol."

"Bu gerçekten rahatlatıcı," dedi kuru bir sesle.

İki parmağımı büzüşmüş deliğine sokmadan önce kıçına tekrar şaplak attım. "Senden daha az şımarıklık," dedim ama gülümsememi engelleyemedim.

Dört parmağım içine girene kadar onu çalıştırmaya devam ettim. Gerilmekten sızlanıyordu, ama bana doğru bastırmaya devam etmesinden, neredeyse daha fazlası için yalvarmasından bunu kaldırabileceğini biliyordum.

Parmaklarımı çektim ve tıkaçı bir ton kayganlaştırıcıyla kapladım. Onun gerilmesini istiyordum ama acı çekmesini değil. Ucunu ona doğru bastırdım.

"Rahatla ve bunu açgözlü bir sürtük gibi al." Ucunu içeri ittim, daha derine bastırmadan önce içeri ve dışarı kaydırdım. Tıkaç onu müstehcen bir şekilde gerdi ve daha fazla kayganlaştırıcı döktüm. En geniş noktaya gelene kadar her seferinde daha derine sokup çıkarmaya devam ettim. Orada tuttum, göt deliğini germeye devam etmesi için zorladım.

Yorganı pençeledi, yumruklarıyla sıkıca kavradı ama bir kez bile durmamı istemedi. Kalçalarının iç kısmından aşağıya kaygan bir sıvı süzülüyordu.

Sonunda ona merhamet ettim ve tıkaçı sonuna kadar bastırdım, tam olarak oturduğundan emin olmak için döndürdüm. Ağır nefes alarak yatağa yığılırken mücevherli sap yanaklarının arasından dışarı çıktı.

Nefes nefese kaldı. "Siktir."

Ayakta durmasına yardım etmeden önce sırtını okşadım, omurgasına öpücükler kondurdum.

"Odanın etrafında yürü sevgilim, böylece nasıl bir his olduğunu görebilirsin," dedim, dudaklarını büktüğünü gördüğümde gülümsememe engel olamadım. Duvara yaslandım ve onu izlerken kollarımı kavuşturdum.

Adımları çekingen ve hafif çarpıktı. "Sorun değil," dedi isteksizce.

Duvarı ittim ve ona doğru ilerledim, kalçalarını kavradım ve onu yatağa oturmaya zorlayacak şekilde geri ittim. Fiş içinde daha derine bastırırken nefesi kesildi. Ben önünde dururken bacakları etrafımda açıldı.

"Bunun bana aşkını hatırlatması mı gerekiyor?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

"Unutması zor olacak," dedim sırtarak. Çenesini kavradım ve başını bakışlarımla buluşması için eğdim. "Eğer çok fazla gelirse, bana haber ver. Ama bence bunu yapabilirsin, güzelim."

Elimi çıplak amına götürdüm ve avuçladım. Onu sıırıslıklam bulduğumda yüzüme memnun bir sırıtış yayıldı. "Kızım bundan hoşlanıyor." Tatlı amını elime doğru bastırırken inledi. Saate baktım ve yirmi dakika içinde tekneyle buluşmamız gerektiğini fark ettim.

"Pekala sevgilim, eğer benim için çok iyi bir kız olursan, gitmeden önce bir kez daha gelebilirsin."

"Evet, lütfen," dedi.

"Ne kadar itaatkâr bir omega." Kaşlarını çatması karşısında kahkahalarımı tutamadım. "Bu küstahlık sana bir ceza getirecek." Onu hızla yüzüstü yatırdım ve sırf yapabildiğim için kıcının yanaklarına bir şaplak daha attım.

Elimi sırtına bastırarak ayağa kalkmasını engelledim. "Boşalana kadar o tatlı amcığınla oynayacaksın, ama bir zamanlayıcın var," dedim, şortumu aşağı iterek sikimi çıkardım ve diğer elimle yumruk yaptım. "Eğer benden önce boşalmazsan, buradan amın muhtaç ve boş bir şekilde ayrılmak zorunda kalacaksın."

Klitorisiyle oynamaya başladığında eli hemen altından geçti. Elimini aşağı yukarı hareket ettirmeye başladığımda bol miktarda prekumu kayganlaştırıcı olarak kullanarak sikimi yumruklarken sırttım. Omega'mı zevk için çaresiz görmek, içinde değişen popo tıkacı ile klitorisini daire içine alırken nefes nefese kalmak, orgazmımı utanç verici derecede hızlı bir şekilde inşa etti. Sol elimi kıcının yanağına götürdüm, diğeri sikimi çalıştırmaya devam ederken sertçe kavradım.

"Geliyorum," dedim dişlerimi sıkarak. "Şimdi gelsen iyi olur."

Bir çığlık atarak boşalırken kıcı yataktan kalktı, aynı anda döllerim arka tarafına sıçradı ve yanaklarını kokumla boyadı. İki elimi de yatağın üzerine koydum, derin derin nefes alıyordum.

"Kahretsin, sen iyi bir kızsın," diye soludum, eğilip omurgasını öptüm. "Şimdi gerçekten gitmeliyiz."

"Temizlenmem lazım," dedi.

"Hiç sanmıyorum." Minik bikinisini alıp bacaklarından yukarı çektim ve döllerimi ince kumaşın altına hapsettim. İtiraz ederek kendini oturur pozisyona itti. Bu bana bikinisinin üstünü çekip sırtına bağlama fırsatı verdi.

Bana doğru döndü, yanakları kızarmış ve gözleri parlıyordu. O bir şey söyleyemeden, seçtiği elbiseyi üzerine çektim. Açık, tüllü mavi bir kumaştı ve yakası dalgalıydı. Öne doğru eğilip dudaklarını öptüm. Beyaz saçlarını çekiştirerek, "Bunun içinde adalarla uyum sağlıyorsun," dedim. "Her yerim yapış yapış oldu," dedi kaşlarını çatarak. Daha fazla itiraz etmemesi, tuvalete gitmek için beni itip kakmaması bana Omega kokumun üzerinde olmasına bayılıyordu.

"Merak etme, güzelim. Yakında suya gireceğiz." Onu kendime çektim ve kirli bir öpücük daha verdim. "Artık resmen geç kaldık. Hadi gidelim."

Kolumu beline doladım ve yatla limanda buluşabilmemiz için onu otelden dışarı çıkardım.

GİZLİ BİR KOYA DOĞRU YELKEN AÇTIĞIMIZDA RÜZGAR SAÇLARIMI SAVURDU.

küçük bir Yunan adası. Westin başını omzuma yaslamış, dalgalar üzerimize vururken gülüyordu.

Gökyüzünün maviliği, güneşin suyun üzerindeki ışıltısı ve kız arkadaşımın bana karşı hissettiği his mükemmelliğin tanımıydı. Başının tepesine bir öpücük kondurdum, daha önce hiç hissetmediğim bir sevinçle dolup taşım.

Koyda demir attık, oradaki tek tekne bizdik. Westin elbisesini çıkardı ve teknenin arkasından denize atladı.

kahkahaları suyun üzerinde yankılanıyordu. Peşinden atladım çünkü onu her yerde takip edebilirdim.

Yüzdük ve yüzdük, uzuvlarımız suyun altında birbirine dolandı. Bacaklarını etrafıma sarıp tuzlu dudaklarını dudaklarıma bastırırken gözleri parlıyordu. Saçlarını kavradım, boğazındaki tuzu yalarken başını geriye doğru ittim.

"Seni seviyorum," dedim öpücükler arasında, kelimeler nefes almak kadar kolay geliyordu.

"Ben de seni seviyorum," dedi hiç tereddüt etmeden. Gözlerimi kapadım, her şeyi içime çektim.

Küçük bir kumsala yüzdük ve su kenarında yürürken güneşin bizi kurutmasına izin verdik.

Westin yanıma doğru eğilerek, "Beni ailenizle tanıştırdığınız için teşekkür ederim," dedi.

"Seni seviyorlar," dedim ve sonra kıkırdadım. "Muhtemelen şu anda benden daha çok seni seviyorlar."

Gözlerini devirdi ama şaka yapmıyordum. Annem Westin'den çok etkilenmişti. Bana sürekli mesaj atıp nasıl olduğunu soruyordu.

Boğazımı temizledim, sorumu sormak için doğru yolu bulmaya çalışıyordum. "Nerede yaşamak istediğini düşündün mü güzelim?"

Westin durdu ve yüzünü bana döndü. "Ne demek istiyorsun?" Bakışlarımla buluşmak için başını geriye doğru eğdiğinde kaşları çatıldı.

Yüzünü avuçladım, teni elime karşı kum gibiydi. "İstersen Sol'da kalabiliriz. Orada her şey omegalar için daha özgür."

Westin dudağını ısırdı. "Ah." Ufka bakmak için döndü ve ben de elimi kalçalarına götürerek onu bedenime doğru çektim. Ne söyleyeceğini görmek için kendimi sessiz kalmaya zorladım.

"Ama senin işin," dedi sonunda, bana dönerek. "İstediğin bu mu, Sol'a dönmek mi?"

"Ne istediğini bilmek istiyorum, sevgilim. Kulağa ne kadar klişe gelse de, seninle olduğum sürece mutlu olacağım."

Kollarını boynuma doladığında dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Haklısın. Kulağa sevimsiz geliyor." Başını göğsüme yasladı ve ben de ona sarılmaktan memnun oldum. Westin'in süreç için zamana ihtiyacı olduğunu öğrenmiştim... yıllarca kendi ihtiyaçlarını küçümsedikten sonra gerçekten ne istediğini dile getirmek için zamana ihtiyacı vardı.

"Sol bazı aıllardan daha kolay olurdu," dedi sonunda. Her kelimesinde nefesi tenimde geziniyordu. "Ama Luna'da bir hayatımız var ve bir yanımdan vazgeçmek istemiyor. Eğer burada kalırsak omega haklarıyla bir yere varabiliriz."

"Luna olsun o zaman," diye mırıldandım. Ona bilgisayarımdaya döndüğümüzde bakmamız için uygun evlerin bir listesini tuttuğumu söylemekte direndim. Şu anda ürkek omega'm için çok fazla olabilirdi ama ben birlikte bir sürünün evine sahip olmaya hazırdım. Birlikte uykuya dalmak istediğim başka kimse yoktu, sabahlarımı onun gibi mükemmelleştirebilecek kimse yoktu. Alfalar da benim için kardeş olmuştu. Küçükken ve sürü kavramıyla ilk tanıştığımdaya hayal ettiğim aile buydu. Ailemiz hayal ettiğimden daha dağınık olabilirdi ama aynı zamanda daha güzeldi.

Suya geri döndük ve öğle yemeği vakti gelene kadar yüzdük. Yemeğimizi teknede yedik ve daha sonra kabilemizin geri kalanının beklediği başka bir adaya doğru yelken açtık. Ama önce omega'ma sormam gereken son bir soru vardı.

WESTIN

I Henry'nin akşam yemeğinde giymem için aldığı elbiseyi giymeden önce teknede saçıma fön çekmeyi bitirmiştım. Erkek arkadaşlarım bana hediye vermek için her fırsatı değerlendiriyorlardı ve bu benim omega'mın başını döndürüyordu. Elbise

göz kamaştırıcıydı - adanın rüzgârını yakalayacağını bildiğim pırıltılı ombre grilerinde yere kadar uzanan akıcı bir eteği vardı. Ayrıca bana narin bir taca benzeyen mücevherli çiçekli bir saç bandı almıştı. Başıma takarken gülümsedim.

Betamın beklediği teknenin tepesine doğru ilerlerken eteği kaldırdım. Henry geldiğimi duyunca döndü, gözlerindeki hayranlık dolu ifade içimi ısıttı.

"Vay canına." Hızla aramızdaki boşluğu geçti. "Bir melek gibi görünüyorsun."

Elimi göğsünde gezdirdim. Elbisemle mükemmel uyum sağlayan gümüşü kravatlı bir takım elbise giymişti. "Çok yakışıklı görünüyorsun." Yakalarının kenarını parmakladım ve ceketini üzerinden çekip durduğumuz yerde sevişmek için direndim. Popo tıkacını tekrar yağladıktan sonra sıkıca içime yerleştirdi. Bu işkence için onu hem seviyor hem de ondan nefret ediyordum. Slick beni uyarılmanın sınırında tutarken iç çamaşırımı neden giydiğimden bile emin olamadığım bir noktaya kadar ıslatmıştı.

Yavaşça nefes verdi. "Fikrimi değiştirmeden ve onu senden koparmadan gidelim," dedi, düşüncelerimi yankılayarak. Beni tekneden indirmeden önce elini yüzüne sürdü.

Güneş batıyor, küçük kasabayı altın sarısı bir ışıkla yıkıyordu. Henry beni sokaklarda hedefimize doğru yönlendirirken elimi sıkıca tuttu - bir tepenin üstündeki küçük bir restoran. Karşıma oturmadan önce güzel bir çiçek aranjmanı olan bir masada benim için bir sandalye çekti. Bakışlarımla tam olarak buluşmadı ve kokusundan bir endişe sezdim. Elini tuttum, parmaklarımı onunkilerle birleştirdim ve ona sorgulayan bir bakış attım. Sadece gülümsedi ve elimi dudaklarına g ö t ü r ü p öptü.

Güneş batarken güzel bir yemek yedik. Gelecek hakkında konuştuk ve ilk kez içimi bir korku duygusu kaplamadı. Hep birlikte Luna'ya dönecek olmamız doğru geliyordu. Hayatlarımız ve arkadaşlarımız oradaydı. En büyük sevinçlerimden ve en derin acılarımdan bazılarını yaşadığım yere veda etmeye hazır hissetmediğimi fark ettim.

Yemek bittiğinde Henry boğazını temizledi. "Westin," dedi ciddiyetle.

Midemde gerginlik dalgalanıyordu. "Neyin var?"

Bir kahkaha attı, masanın mum ışığı güzel gözlerinden yansıyor. "Hiçbir şey, güzelim. Hiçbir şey. İşte mesele de bu." Öne doğru eğildi, elini yüzümde gezdirdi, başparmağı alt dudağıma değdi. Dokunuşuna doğru eğildim, hâlâ neler olduğu konusunda kafam karışık. "Seninle olan her şey doğru hissettiriyor. Son zamanlarda çok şey yaşadın ve sürümüz hakkında şüphelerin olduğunu biliyorum. Ama bilmeni isterim ki..." Sanki kendini dengeliyormuş gibi derin bir nefes aldı ve sonra ne olduğunu anladım. Göğsüm genişledi ve elini tutup iki elimin arasında sıktım.

"Seni sadece bir dakikalığına sevebilsem bile umurumda değil. Hayatımın en güzel dakikası olurdu," dedi, gözlerinde yaşlar parlarken sesi derin ve emindi. "Eş olmayabiliriz ama en başından beri senin benim *ruh eşim* olduğunu biliyorum. Sensiz bu dünyada benim için hiçbir aydınlık, hiçbir iyilik yok. Keşke acını dindirebilseydim ama *seni* hiçbir şeye değişmeyeceğimi bilmeni isterim. Tüm evrende sana duyduğum sevgiyi sığdıracak kadar yer yok. Bu yüzden bunu aklımda tutarak..."

Henry tek dizinin üzerine çöktüğünde gözyaşlarını silme sırası bana gelmişti. Ceketinin içinde bir şeyler ararken elleri titredi ve sonunda küçük bir kutu çıkardı. Kutuyu açtığında ortaya göz alıcı bir vintage yüzük çıktı. Yüzüğe ve Henry'nin umut dolu yüzüne bakarken nefesim boğazımda düğümlendi.

"Diğerleri gibi sana damgamı vuramam ama aramızdaki bağı göstermek için bu yüzüğü takar mısın?"

Korku ya da endişenin üzerime çökmesini bekledim ama bu duygular hiç gelmedi. Bunun yerine göğsüm sevgi ve mutlulukla genişledi. "Evet," dedim başımı öfkeyle sallayarak.

Yüzüğü parmağıma geçirirken ikimiz de titriyorduk. Ayağa kalkmasına yardım etmek zorunda kaldım çünkü çok titriyordu.

"Hayır diyeceğimden mi korkuyordun?" Yüzümü boynuna bastırarak gülerek sordum.

"Kahretsin, bir şekilde berbat edeceğim diye gergindim."

"Asla yapamazdın," diye mırıldandım. "Benimle sonsuza dek birlikte olmak istediğini söylemiştin ve ben de bunu istiyorum. Artık herkes sana ait olduğumu bilecek."

Kucaklaması çok etkileyiciydi ve omzunun üzerinden yüzüğü bir kez daha görebilmek için elimi kaldırdım. Gülümsedim, yanağımı onunkine bastırırken başımın döndüğünü hissettim.

"İşte bu!" Arkamızdan derinden gelen bir sesle ırkıldım. Bear'ın yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bize doğru geldiğini görmek için arkamı döndüm. Bize çarptı ve kalın kollarıyla bizi sardı.

"Birkaç dakika daha vakit geçirmelerine izin veremez miydin?" Liam, Gray'le birlikte bize katılırken gözlerini devirerek sordu. Henry evlenme teklifinin çocuklar tarafından reddedilmesinden hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. Çocuklar şamatalı kucaklaşmalar ve kahkahalarla bizi kutlarken çok mutlu görünüyordu.

Gray elimi tuttu ve kaşlarını hafifçe çatarak yüzüğe baktı.

"Nedir bu?" diye sordum.

İçten içe yanan bakışları benimkilerle buluştu. "Kıskanıyorum. Senin üzerinde izimi istiyorum prenses."

Bakışlarımı aç gözlerle karşılayan üç alfama baktığımda içimi bir sıcaklık kapladı. Gecenin nasıl bitmesini istediklerini anladığımda karnım beklentiyle çırpındı.

Liam başımın tepesine bir öpücük kondurdu ve ben de onun tatlı kokusunu içime çekerek beni sakinleştirmesine izin verdim. "Ne düşünüyorsun tatlım?" diye sordu tereddütle.

Onlarla bağ kurmaya hazır olduğumdan emin değildim ama sonra muhtemelen hiçbir zaman yüzde yüz emin olamayacağımı fark ettim. Şu anki fark, korkan yanımin, benimle bağ kurduklarına pişman olacaklarını söyleyen yanımin kazanmasına izin vermeyi reddetmemdi.

Liam'ın göğsüne yaslandım. "Sanırım üzerimdeki tüm izlerin hoşuma giderdi."

Liam yüzümü kavradı. "*Asla* pişman olmayacaksın, biz de olmayacağız. Biz birlikte olmak için yaratılmışız."

"Biliyorum," dedim, bir öpücük için eğilerek. "Ben hazırım."

WESTIN

I Gray sanki beni bağlamak için bir saniye daha bekleyemezmiş gibi beni caddeden aşağı çekerken güldü. Rüzgâr arkamdan akarken saçlarımla oynuyor, sandaletlerim kaldırım taşlarına çarpıyordu.

Gergin kelekler midemi ele geçirdi, ama omzumun üzerinden bakıp grubumun geri kalanının peşimizden koştuğunu, kahkahalarının ve çığlıklarının havayı doldurduğunu gördüğümde, evrenin o elektrikli büyüüne bağlandığımı hissettim. Sokaklarda ilerlerken yıldızlar üzerimizde parıldadı ve en şirin mavi beyaz evin önünde durduk. Gray beni göğsüne çekerken hafifçe nefes nefese kalmıştım.

"Bu gece burada kalacağız prenses," dedi, dudakları tenimde gezinirken çeneme öpücükler kondurdu.

Liam metal kapıyı açtı ve Gray evin içinde ilerlerken bana yakın durdu. Lambalar yanıyordu, sıcak ışıltısı büyük ahşap kapıya varana kadar bizi içeri davet etti. Gray kapıyı iterek açtı ve hayatımda gördüğüm en güzel yatak odasını gördüğümde dudaklarım uçukladı. Her yüzeyde yanan mumlar vardı, titrek ışıkları kıvrımlı beyaz duvarlar boyunca dans ediyordu. Panjurlar, sundurma olduğunu tahmin ettiğim bir yere açılan cam kapıyı örtüyordu ve tavanda kaba yontulmuş ahşap kirişler sıralanmıştı. Ama hiçbirisi odanın ortasını dolduran devasa yatakla kıyaslanamazdı. Yere yakın, açık renk ahşap bir yatak başlığı ve beyaz battaniye ve yastık yığınlarıyla bir bulut gibi görünüyordu.

Her şeyi içime çekerken dudaklarım aralandı.

"Sen ne düşünüyorsun?" Gray sordu. Hâlâ onun yanına yapışmışım ve kokusunda bir endişe notası yakaladığımı düşündüm.

"Mükemmel," dedim başımı eğip bakışlarıyla buluşmak için. Ne kadar şanslı olduğuma hâlâ inanamıyordum. Bu adamlar beni kemoterapinin en kötü döneminden geçirmiş, tüm duvarlarımı yıkmış ve hâlâ buradaydılar - beni seviyor, bana değer veriyorlardı.

"Bunu hak ediyorsun prenses." Arkama geçti, omzumu öperken elbisemin fermuarını açtı ve yere düşmesine izin verdi. Elleri önümde gezinip göğüslerimi okşadıktan sonra aşağıya inerken göğsüne doğru eğildim. Başparmakları iç çamaşıma takıldı ve diz çökerek onu üzerimden çıkardı.

"Şaşırmamalıyım," diye kıkırdadı Gray usulca, hâlâ kıcıma saplanmış olan popo tıkacının tabanına bastırarak.

Ellerinin arasında kıcımı oynattım ve hafif bir tokat yedim. Tekrar ayağa kalktı, bir koluyla belimi sıkıca sararken saçlarımı yana doğru çekerek boynumu ortaya çıkardı. Tümörümün olduğu noktayı öptü. "Harikasin," dedi. "Nasıl bu kadar şanslı olabildik?"

Beni yatağa doğru götürdü, elleri beni sabit tutmak için belimdeydi. "Eğil prenses," dedi ve ellerimi yatağa doğru yönlendirdi. Şimdi bacaklarım ayrılmıştı, kıcım havadaydı, o fişle oynarken. Fişin her itiş ve dönüşü uyarılmamı artırırken inledim.

"Şunu çıkaralım ve sana biraz mola verdirelim," dedi çekip çıkarırken, beni nefes nefese ve boş bırakarak. Dudaklarımdan bir sızlanma döküldü.

"Şşş, iyisin," diye mırıldandı, ellerini sırtımda gezdirerek. "Sana ihtiyacın olan her şeyi vereceğiz. Şimdi yatağa gir, aşkım."

Yatağın ortasına doğru süründüm ve adamlarımla yüzleşmek için döndüm. Kıyafetlerini çıkardıklarını gördüğümde kalbim hızlandı. Omega'm gerçekten iyi seçim yapmışız, dedi ve ben de gülümseyerek onayladım.

"Bizi yuvana davet edecek misin, küçük omega?" Gray kaşlarını kaldırarak sordu.

Onlarla alay etmeyi düşündüm ama onlara çok ihtiyacım vardı. "Lütfen."

Hiç tereddüt etmediler; yatağa öyle coşkuyla atladılar ki kıkırdayarak şiltenin üzerinde zıpladım.

Gray yatak başlığına oturmak için hareket etti ve sırtım göğsüne gelecek şekilde beni kucağına çekti. Elleri vücudumda gezindi ve göğüslerimi avuçladığında ona doğru eğildim. "Çok güzel," diye fısıldadı kulağıma. Parmaklarımı sakalında gezdirmek için uzandım.

Liam bacaklarımın arasına girdiğinde zevkten titredim. İri elleri kalçalarımın arasına uzandı ve onları sıktı. "Onu benim için açık tut," dedi, sesi alçak bir hırıltıydı. "Biraz tatlılığa ihtiyacım var."

Bacaklarımdan aşağı bir kayganlık damladı ve Liam aç gözlerle tenimden aşağı inen yolu izledi.

Gray bacaklarımı onunkilerin üzerine koydu ve iyice açtı. Parmakları uyluklarımın iç kısımlarına girerek beni tamamen açık ve onların merhametine bıraktı.

"Dünyanın en güzel amcığı." Liam yatağa uzanıp içine dalmadan önce inledi. Giriş yerimden klitorisime doğru işkence edercesine yavaş yalamalarla başladı. Tenim sıcak ve elektrikli hissediyordu ve boşalmak için çaresizdim. Yüzüne karşı sürtünmeye çalıştım ama Gray beni sıkıca tuttu.

"Şuna bak, istediğini almaya çalışıyor," dedi Henry, bakışları için için yanıyordu. Mavi gözlerine yansıyan lamba ışığının sıcaklığını görebileceğim kadar yaklaştı. "Şimdiye kadar sana ne verirsek onu alacağını öğrenmedin mi?" Burnunu yüzümün yan tarafında gezdirdi ve sonra eli uzanıp boğazımı sıktı. Bear diğer bacağımı da öpmeye başlayınca dudaklarım aralandı ve çaresiz bir inilti çıkardım.

Tüm erkeklerimin ellerinin üzerimde olması heyecan verici ve tahrik ediciydi ama aynı zamanda ruhumun derin bir parçasını da yatıştırdı. Onlarla ilk tanıştığım, burada birlikte, bağlı ve *mutlu* olacağımızı asla hayal edemezdim. Onlar benim ailemdi, her şeyimdi.

Birlikte sihirliydik.

Liam yavaş işkencesine devam etti. "Liam, lütfen," diye nefes nefese kaldım. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Kıkırdadı, nefesi sıırıslıklam olmuş anımda geziniyordu. "Çok sabırsızsın, kedicik."

"Evet, o benim. Sabırsız. Şimdi *lütfen* gelmemi sağla."

Liam iki kalın parmağını içime sokup kıvırdı ve çığlık atmama neden oldu. Orgazmım erişilemeyecek bir yerde duruyordu ve Gray'in kucağında kıpırdandım.

"Denemen için bir şeyim var bebeğim," dedi Bear, başucu çekmecesinden bir şey kaparak. "Bavuluma bazı özel malzemeleri koyarken betadan bir iki numara öğrendim," dedi göz kırparak.

Elini açtı ve iki mücevherli göğüs ucu kelepçesi vardı. Dudaklarım aralandı ve daha da ıslandım. Bir kaşını kaldırdı ve hevesle başımı salladım, ağzını meme uçlarıma götürdüğünde keskin bir nefes aldım. Kelepçeleri gevşetmeden önce sıkı ve hassas olana kadar onları emdi ve ısırdı.

ve onları sıkıyordu. Sanki bunu onlar planlamış gibi Liam klitorisimi yaladı, Henry dudaklarımı yakaladı ve Gray boynumdaki hassas bir noktayı emdi. Haykırdım, acı ve zevkin karışımı tam olarak uçurumun kenarından düşmek için ihtiyacım olan şeydi. Orgazmım üzerimde zirve yaptı ve Gray'in tutuşuyla bacaklarımın titremesine neden oldu.

"İyi kız," dedi. "Sürün için çok iyi bir omega."

Benim

çantam.

Arkadaşla

rum.

Benim her şeyim.

Henry bacaklarımın arasına girebilmek için Liam'ı itti. Liam sanki biri en sevdiği ikramı elinden almış gibi kaşlarını çatı. Ona sıırttım ama Henry'nin dudakları klitorisime indiğinde yüz ifadem hızla değışti.

Bear'ın eli çenemi okşadı. "Beta iyi iş çıkarıyor mu bebeğim?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım. Gözlerimi kapatmak istiyordum ama o zaman Bear'ın ucunda bir damla prekum olan sert sikini göremeyecektim. Ağzım sulandı. Onu istiyordum.

Gözlerimdeki arzuyu okudu ve başparmağıyla çenemi eğerek yaklaştı. "Omega'm tadına bakmak ister mi?"

"Evet, lütfen," dedim.

"Çok kibardı," dedi Liam, diğer tarafımda diz çökerek. Aletini yavaşça okşadı ve düğümünün oluştuğunu görebiliyordum.

Henry diliyle özellikle hassas bir noktaya vurunca sarsıldım.

Gray'in dudakları kulağımı okşadı. "İyi bir kız gibi alfalarınızın sikini emerseniz Henry sizi boşaltacak."

Elimi Bear'ın sikine doğru uzattım ama sonra Gray kıkırdadı. "Onu benim için açık tut, beta." Elleri kalçalarımın arasından ayrılıp belime dolandı ve kollarımı yanlarıma sabitledi. Kalın kolları meme ucu kelepçelerine sürtünerek acı ve zevkle haykırmama neden oldu. Tutuşuna karşı mücadele ettim, uyarılmışlığım bağlanma hissiyle birlikte büyüyordu.

"Ağzını aç bebeğim," diye emretti Bear, başparmağı çenemi okşarken gözleri kararmıştı. Beni sikiyle besledi ve o derinlere doğru iterken ben de hevesle emdim. Kollarım olmadığı için bana verdiklerini almak zorundaydım. Ama nazikti. Teşhis konulduğundan beri erkeklerim boynumu kötüleştireceği endişesiyle onlara oral seks yapmama izin vermiyorlardı. Ama ben bunu özlemiştim - onların tadını özlemiştim, üzerimdeki zevki gördüğümde hissettiğim güç duygusunu özlemiştim.

yüzlerini. Dün sokakta Gray ve Liam'la oynamayı çok sevmiştim, şimdi de hepsiyle oynamayı seviyorum.

Sonra Bear çekildi ve Liam oradaydı, siki dudaklarımın arasından içeri kayıyordu. Onu emdim, dilim sikinin başının etrafında dönüyordu.

"Bizim için tekrar parçalandığını görmek için sabırsızlanıyorum prenses," dedi Gray. "Ve hayatının geri kalanı boyunca her gün gelmeni sağlamak için sabırsızlanıyorum."

İnledim ve Liam tenindeki titreşime küfretti. Nefes almam için çekildi.

"Bu büyük bir söz." Henry dilini içime sokarken Gray elini amıma götürüp klitorisimin etrafında dolaştırırken kelimelerim nefes nefese çıkmıştı. Bear ve Liam'dan siklerini tekrar bana vermelerini talep etmek istedim ama başka bir orgazm üzerime çöktüğünde tüm kelimeler ve mantık benden kaçtı. Vücudum sarsıldı ve tek yapabildiğim zevk dalgalarına kapılmak oldu.

Adamlarımın hareket ettiğini hissettim, Gray'in kulağıma mırıldandığı övgüleri duydum. Birisi meme ucu kelepçelerini çıkardı, acıyı hafifletmek için meme uçlarımı nazikçe emdi.

Orgazm sarhoşuydum ama omega'm tüm erkeklerimizle bağ kurana kadar tatmin olmayacaktı.

Ve sonra Gray üzerimde yatıyordu, siyah ve gri göğüs kılları tenime değiyordu. Kalçalarımı açarak vücudunu kavradım. Dudakları dudaklarımın üzerine inerken bana mükemmel bir şekilde oturdu. Onun tadında, lezzetli kokusunda boğuldum. Aletini amıma sürttü ve aldığım zevk küçük şimşekler gibiydi ama yeterli değildi.

"Sana ihtiyacım var," diye bağırdım, ona doğru eğilmeye, onu daha yakına çekmeye çalıştım,
bir şey.

"Seni böyle seviyorum prenses, muhtaç ve benim için yalvarırken." Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve sonra tutuşunu sıkılaştırdı, başımı bakışlarıyla buluşmak için geriye eğmek için kullandı. "Aslında ben senin her zaman muhtaç olmanı istiyorum." Çeneme sıcak bir öpücük kondurdu. "Bana güven." Boğazımı öptü. "Babanın seninle ilgileneceğini bilmek." İçime girdi ve ben onun ritmine uymak için kalçalarımı kaldırırken şok olmuş bir zevkle haykırdım.

Sözleri kalbime doğru ilerledi, yıllardır taşıdığım *kırık, işe yaramaz, yük* diyen yaraları dikti. O sesler kayboldu ve sadece Gray vardı; kollarını bana dolamış, dudaklarını omzumla boynumun birleştiği noktaya indirmişti. Elleri tenimin üzerinde geziniyordu.

Sadece saygılı olarak tanımlanabilecek hareketler. "Hazır mısın aşkım?" diye sordu, sesi boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü.

Kendimi bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi hissediyordum ve atladığım anda hayatımın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum. "Evet."

Dişleri tenime batarak aramızdaki bağın altın ipliğini ortaya çıkardı. İkimiz de boşalırken ısırdıktan kaynaklanan acı patlaması erimiş bir zevke dönüştü. Ruhlarımız birbirine sürtünürken, Gray'in özü benimkiyle iç içe geçerken hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir yakınlıktı. Sanki ben onun varlığına bakıyordum ve o da aynısını bana yapıyordu.

Beni en çok korkutan şeyin ne olduğunu bilmiyordum; kimsenin bana bağlanmayacağı ya da *bağlanacağı* düşüncesi. Çünkü birinin bu kadar yakınlaşmasına izin vermek, gerçek beni, yalnızken bile zorlukla yüzleşebildiğim kişiyi görecekleme anlamına geliyordu. Ama eşimde ne iğrenme ne de pişmanlık buldum. Her şey sevgi doluydu, sıcak ve şefkatliydi, kendimi o kadar değerli hissettiriyordu ki ağlamak istedim.

Kendime ikinci bir tahmin yapma şansı vermeden dudaklarımı boynuna bastırdım ve ısırdım. Gray inledi, nefesi tenimde geziniyordu.

Titreyen elleri yüzümü kavradı. "Sonsuza kadar."

Boğazım düğümlenirken tek yapabildiğim başımı sallamaktı ama söyleyecek söz bulamadığım şeyi biliyordu. O artık benim bir parçamdı, ben de onun bir parçasıydım ve bir daha asla yalnız kalmak zorunda kalmayacağım için içimi bir rahatlama kapladı.

Gray alnını alnıma yasladı, ağırlığı bedenime öyle bir baskı yapıyordu ki kendimi güvende hissediyordum.

Hepsiyle güvendeydim.

Bağlanma konusundaki endişelerim eriyip gitmişti ve daha fazlasına ihtiyacım vardı. Gray'in bakışlarıyla karşılaştım ve o da bana bilmiş bir gülümseme verdi. "Liam seni bekliyor," diye mırıldandı. Üzerimden kalkmadan önce bağlanma işaretime şefkatli bir öpücük daha kondurdu.

Liam sırtını yatak başlığına dayamış oturuyordu, sert ve güzel görünüyordu. Geniş göğsü güneşten çoktan altın rengine dönmüştü ve kalın sikinden sızan prekum ağzımı sulandırdı. Kollarını uzattı ve ben de onun kucağına süründüm, siki amıma sürtünene kadar bacaklarının üzerine oturdum. İkimiz de titriyorduk, parmaklarımız birbirimizin tenini kazıyordu.

"En çılgın hayallerimde bile kendimi burada, seninle hayal edemezdim." Güçlü kolları beni kendine çekti, kokusuyla sardı. "O otel odasına girdiğinde kalp krizi geçireceğimi sandım, o kadar güzel ve mükemmeldin ki."

"Omega'm seni hemen tanıdı, biliyorsun," dedim, birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi, onun varlığının kendimi korumak için ördüğüm tüm duvarları nasıl yıktığını düşünerek. "Bana gösterdiğin ilgiyi daha önce hiç yaşamamıştım."

"Siktir, tatlım," dedi Liam, gözlerini hüzün kaplamıştı. Beni göğsüne bastırdı, bir eliyle başımın arkasını kavrarken diğer eliyle belime sarıldı. Kollarım ona tam olarak uzanamıyordu ama ellerimi sırtında gezdirerek her ne hissediyorsa onu yatıştırmaya çalıştım.

"Bunun seni üzmemesi gerekiyordu," dedim.

"Sana hak ettiğinin en azını vermiş olmam beni üzüyor ve-" Sözünü kesti ve bana daha sıkı sarıldı. Tutuşu çok sıkıydı ama umurumda değildi. "Sen her şeyi hak ediyorsun." Sertçe yutkundum.

"Sen de öyle." Boynuna sokuldum. Kokusunun her zamanki tatlılığına dönmesini istiyordum. "Sen de tüm sevgi ve ilgiyi hak ediyorsun."

Derin, ürpertici bir nefes aldı ve omuzlarındaki gerginlik azaldı. Kokusundaki hafif acı kenar dağıldı, karamel balı artık o kadar zengindi ki neredeyse tadına bakabiliyordum. Elleri kıcıma doğru hareket ettiğinde keskin bir nefes aldım, sıktıkça siki amıma doğru sarsılıyordu. Kayganlığım sikini ve taşaklarını ıslatırken göğsünde alçak bir hırıltı başladı.

"Siktir, kedicik." Karanlık bakışları benimkilerle o kadar sıcak bir şekilde buluştu ki kızardım. "Sikim için yalvarana kadar seni parmaklarımın ve dudaklarımın üzerinde yüzlerce kez boşaltmak istiyorum ama bekleyebilir miyim bilmiyorum."

"Bekleme," diye yalvardım, ona karşı sürtünerek. "Bunların hepsini daha sonra yapabilirsin ama şu anda sana ihtiyacım var."

"Ben varım, kedicik. Sonsuza dek ve daima." Kalçalarımı yukarı doğru itti, böylece sikini girişime sığdırabildim. Beni bir süre orada tuttu ve kalçalarımı aşağı çektiğinde tekrar yalvarmaya, onu içimde hissetmek için her şeyi yapmaya hazırdım. İçime lezzetli bir batma gerginliğiyle girerken haykırdım.

Bacaklarım onun kalın kalçalarının etrafında o kadar geniş açılmıştı ki, aşağı yukarı hareket etmek için fazla kaldıracım yoktu. Önemli değildi çünkü Liam kontrolü ele almıştı, sıkı tutuşu içimde ilerlerken cezalandırıcı bir ritim oluşturuyor, her seferinde inanılmaz derecede derine itiyordu.

"Daha fazla," diye nefes nefese omuzlarına yapıştım.

Liam homurdandı ve titreşimler beni boşalmaya daha da yaklaştırdı. "İşte bu, kedicik. İyi bir kız gibi düğümümü alacaksın." Beni sikinin üzerine yatırdı ve düğümü içeri kayd. Sallamaya devam etti

Beni üstüne yatırdı, düğümü inanılmaz derecede büyüyüp içimde kilitlenirken olabildiğince fazla sürtünme elde etti.

Tüm vücudum orgazmımla sarsıldı, Liam'ın sıkı kolları beni tamamen dağılmaktan koruyan tek şeydi. Boşaldığında inlerken dudakları kulağıma değiyordu ve bu ses o kadar erotikti ki tekrar boşalana kadar zevkimi artırdı. Fiziksel olarak olabileceğimiz kadar yakındık ve onun içine daha fazla gömülmek istemenin o tanıdık hissini yaşıyordum.

Elimi boynunun pürüzsüz derisinde gezdirdim. "Liam, sen-" Yüzeye taşan duygularımı yutkunarak bastırdım. "Ben-"

"Evet," dedi, gözleri parlayarak. "Her zaman evet."

Derisini ısırdım ve bağın bir ipliği daha yerine oturdu. Sanki bir kalkan oluşturuyormuşçasına etrafımı sarması demir gibi sert ve sağlamdı. Liam'ın bana olan sevgisinin şiddeti nefesimi kesmişti. Bana çok iyi bakıyordu ve şimdi ben de hayatımın geri kalanını ona bakarak geçirecektim.

Ona boğazımı uzattım ve dişleri Gray'in bağ izinin yanındaki tenime battı. İkisinin sonsuza dek tenimde yan yana olacak olması kalbimi yerinden oynattı.

Aramızdaki bağı sevgimle doldurdum ve gözlerini kapatıp alnını benimkine yasladığında bunu hissettiğini anladım.

"Artık seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun," dedim.

"Artık her zaman senin olduğumu biliyorsun," diye karşılık verdi. "Seni çok seviyorum, tatlım."

Ben göğsüne yaslanmış, kalbinin sabit atışıyla sükûnet bulurken birbirimizin izleriyle ilgileniyorduk. Kıpırdadığımda ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim, kalçalarımındaki ağrı görmezden gelinemeyecek kadar şiddetlenmişti. Liam neye ihtiyacım olduğunu biliyor gibiydi, beni yumuşayan düğümünden ayırmadan önce bir öpücük daha verdi. Kalçalarımı esnetmek için bir an durdum ve kafamı kaldırdığımda Henry ve Bear'ın aç gözleri yatağın diğer tarafından bana bakıyordu. Sonunda dördünün de benim olduğunu tamamen kabullenmeme izin verdiğimde kalbim sıkışmıştı. Benim dostlarım. Hayal ettiğimden ve hak ettiğimden çok daha fazlasıydı ama bu beni onlara sahip çıkmaktan alıkoymayacaktı.

Aralarına baktım, Bear göz kırparak Henry'ye doğru başını sallayana kadar bir sonraki adımda ne yapacağımdan emin değildim. Şu anda herhangi bir karar vermek zorunda olmadığım için rahatladım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Gray ve Liam'ın döllerinin karışımı bacaklarımdan aşağı akarken inledim.

Henry. Bunu kaçırmadı, yüzüne geniş bir gülümseme yayılırken gözleri iç kalçalarımaya kaydı. Beni yatağa itti ve üzerime uzandı.

"Sırılsıklam olmuşsun, güzelim." Boynumu ısırdı, parmakları amımı okşarken emdi ve öptü, başparmağı klitorisimi tıngırdattı. "Kesinlikle alfalarının dölleriyle dolu. İçinden damlamalarını seviyor musun? Ne kadar küçük bir sürtük olduğunu hatırlatmaları hoşuna gidiyor mu?"

"Evet," diye inledim. Buna bayılmışım. Kullanılmak, doldurulmak, *bağlanmak* istiyordum.

"Güzel," dedi Henry. "Çünkü senin her parçanı seviyorum. Benim için bu kadar çaresiz olmanı seviyorum." Gözlerimin içine bakarken yüz ifadesi şefkatli bir ifadeye dönüştü. "Tanıştığımız andan beri beni aştığını biliyordum ama gitmene izin veremezdim."

"Hayır," diye nefes aldım, başparmağımı çenesinde gezdirirken. "Şanslı olan benim."

Klitorisimle oynamaya devam ederken nefeslerim küçük inilti ve inlemelere dönüştü, ama onu içime almak için çaresizdim.

"Benim için kalçalarını kaldır sevgilim," diye mırıldandı. İstedğini yaptım, açıldaki değişiklik horozunun başının girişime bastırılmasını sağladı.

Henry tereddüt etmedi, tek bir hamlede içime girdi. Her hamlesine karşılık vererek ona doğru eğildim. İçimde mükemmel hissediyordum ama yine de daha fazlasını arzuluyordum. Onun ruhunun benimkiyle sarmaş dolaş olmasını istiyordum. Parmaklarımı saçlarında gezdirirken yüzüğü elimde parıltıyordu.

"İşaretimi takacak mısın?" diye sordum, içimde derin bir noktaya vurduğunda sözlerim bir iniltiyle sona erdi.

Henry dokunuşuma doğru eğildi, nefesi kesilmişti. "Hiçbir şey beni daha mutlu edemez. Herkes senin olduğumu bilsin diye boynuma asmak istiyorum." Başını geriye yatırıp boğazını ortaya çıkarırken içimdeki sahiplenme duygusu kabardı. Dudaklarımı teninde gezdirirken inledi.

Tutuşumu sıkılaştırdım

Saçları, ısırmadan önceki tek uyarıydı.

Bağ, coşku ve saf mutlulukla yerine oturdu. İstikrarlı, saf ve şefkatliydi - ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şey. Beta olduğu için aramızdaki bağın eskisi gibi olmayacağından endişelenmişim ama en az diğerleri kadar güçlüydü.

Aynı anda boşaldık, hazzımız aramızdaki bağda o kadar yoğun yankılanıyordu ki neredeyse elle tutulur gibiydi. Orgazmımızın ve bağımızın yoğunluğundan inerken Henry üstümde kaldı, yüz ifadesi

Huşı ile doluydu. Dağınık saçlarını yüzünden uzaklaştırdım, kalbim bu hareketin rahat tanıdıklığıyla güm güm atıyordu.

"Gün ışığım," dedim.

"Ruh eşim," diye cevap verdi.

Sonunda Henry bizi çevirdi, ben de yarı yarıya onun üstünde yatıyordum. Kokusu şimdi daha da tatlı ve katmanlıydı, tıpkı yeni bir fırını ziyaret ettiğimizde babamla yediğimiz kakuleli çörekler ve mahallemizin bahçesindeki çiçekler gibi. Sanki geçmiş hayatımın tüm güzel anıları, birlikte inşa ettiğimiz bu yeni hayata benimle birlikte geliyordu.

Bir süre sonra Bear da bize katıldı. Göğsü sırtıma bastırırken, nasırlı elleri omurgamda ve kığımın kıvrımlarında gezinirken içimi bir sıcaklık kapladı. Gray ve Liam'ın bağ izleri tenimde karıncalanıyordu ve onun izlerine ihtiyacım vardı. Yorgundum, biraz ağrım vardı ve onun için *çaresizdim*.

Kollarının arasına girdim ve hiç vakit kaybetmeden göğsümü kavrayıp meme ucumu ağzına götürdü. Dili sıcaktı ve hissi artırdıkça zevkten titredim. Başının arkasını avuçlamadan önce ellerimi sırtında gezdirdim. "Benim olmaya hazır mısın?" diye sordum.

Bear dudakları benimkilerle buluşana kadar vücudumu öptü. Onun tadını ve hissini içime çektim, çekildiğinde dudaklarını kovaladım. Eli boğazımın ön tarafına dolanarak beni yatağa sabitledi ve konuştuğunda sesi alçak bir hırıltıya dönüştü. "Lanet patenlerinle dükkânımdan ilk ayrıldığından beri sana ait olmadığımı düşünüyorsan, dikkat etmemişsin demektir." Beni nefessiz bırakırken, içimdeki tahrik ateşi dudaklarımdan bir inilti kopardı. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve sonra bana yavaş, derin bir öpücük daha hediye etti. Sonra elleri kığımın altındaydı ve beni yataktan kaldırdı. "Bütün gün tıkacını takarak iyi bir kız oldun mu?"

Kığım otomatik olarak sıkıştı ve başımı salladım.

"Doğru, çünkü sen çok iyi bir omega'sın. Ve şimdi kığın benim için hazır." Yüzümden aşağıya doğru yumuşak bir çizgi öptü. "Seni benim yaptığımda o küçük, sıkı deliğini düğümleyeceğim."

Dudaklarım seğirdi ve sonra kahkahalarımı tutamadım. Bear hırladı ve dudağımı ısırıldı. "Bu kadar komik olan ne?"

Kendimi kontrol altına almaya çalışırken gülümsememi gizledim. "Özür dilerim, kığım düğümlemeyi romantik bir şeymiş gibi anlattın."

"Bu *çok* romantik," diye itiraz etti Bear.

Yüz ifademi düzeltiltim. "Hayır, haklısın. Süper romantik." "Tam bir velet," dedi Liam kıkırdarak.

"Bizim velet," dedi Bear bana göz kırparak. Sonra dudaklarını kulağıma indirdi. "Kıçını almak üzere olduğum bir velet."

Ona doğru eğildim. Tüm alaylarıma rağmen, beni *orada* düğümleyeceği düşüncesiyle sırılsıklam olmuşum. Sırılsıklam olmuşum ve *biraz* da korkmuşum. Ama erkek omegalar kıçtan düğümlenirdi, bu yüzden bunu da halledebileceğimi tahmin ettim. Tıkaç bütün gün beni germiş olsa da Bear parmaklarını içimde gezdirerek onun için hazır olduğumdan emin oldu. Gray'ın yatak başlığına yaslanmış oturduğu yere baktı. "Kayganlaştırıcıyı uzatabilir misin?"

Gray topu ona doğru fırlattı ama Bear yakalayamadı ve top kafasının yanından sekti. Gray ve Liam kahkahalarla kükreyerek yatağa düştüler. Aramızdaki bağdan baş döndürücü bir neşe fişkırdı ve Henry ile ben de hemen onlara katıldık.

"Hepiniz sarhoş musunuz lan?" Bear sordu, hepimizi kuşkulu bir ifadeyle süzerken kaşlarını kaldırdı.

"Aşk sarhoşu," diye homurdandı Henry.

"Hepimizle birlikte sıkışıp kalmak istediğine emin misin?" Kahkahalarım arasında Bear'a sordum.

Yüzünde bir sırıtış belirdi. "Sikeyim evet."

"Güzel." Bacaklarımı kalçalarına doladım. "Çünkü sen olmadan tam bir aile olamayız."

Yüzünde hassas, kırılgan bir ifade belirdi. Eğildi ve dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. Sonra uzanıp kayganlaştırıcı şişesini aldı ve kapağını açmadan önce Gray'e pis bir bakış fırlattı. Sikini kayganlaştırıcıyla kaplarken dudaklarımı yaladım. Kalçalarımı kavrayıp daha iyi bir açı yakalamak için beni yukarı kaldırırken nefes alış verişleri hızlandı. Ne kadar açıkta olduğumu görünce yanaklarım kızardı -bacaklarım vücudunun etrafında genişçe açılmıştı, aç gözleri amımı ve kıçımı inceliyordu, kalçalarımın aşağıya döl damlıyordu.

Bear parmağını yüzümde gezdirirken sırtarak, "Bana karşı utangaç olma bebeğim," dedi. İçime girmeden önce bir kez daha şefkatli bir öpücük için öne eğildi. Aletinin başı beni gerdi, bir dakikalığına gerilmeme ve keskin bir şekilde nefes almama neden oldu.

"Şşş, bebeğim, benim için rahatla." Kıpırdamadan durdu, parmakları kaslarım gevşeyene kadar uyluğumun yumuşak derisinde gezindi. "İşte böyle. İşte benim iyi kızım." Daha da içeri itti ve şimdi gerginlik lezzetli bir zevkle doluydu.

Kollarını kavradım, her itişinde nefes nefese kalırken tırnaklarım derisini kazıyordu. Tek söyleyebildiğim "Çok iyi," oldu, parmakları klitorisime doğru hareket ederken tüm tutarlı düşünceler beni terk etti.

"Sikime boşaldığını hissetmem gerek bebeğim," dedi. Parmakları ustalıkla hareket ediyor, zevkimi daha da artırıyordu ve gözleri her itişte zıplayan göğüslerime sabitlenmişti. Etrafında sıkışmaya başladığımda inledim. İçeri girerken küfür etti, düğümü tamamen kıcımın içine kilitlenene kadar horozu kalınlaştı. Sahip olduğumu bilmediğim sinirlerime çarptığında çığlık attım. Hayatımın en yoğun orgazmı bedenimi kavrarken bacaklarım titredi, yatağa düştüm. Sonra dudakları göğsümdeydi ve ısırıldı, dişlerinin acısı bir zevk çığına dönüştü. Başını tutup boğazını sıkabilmek için boynunu eğdiğimde neredeyse vahşileşmiştim.

Ayı ruhuma doğru hızla ilerledi; umursamaz, gürültülü ve hassas bir şekilde. Kokusu etrafımı sarmış, parmaklarım boynunu delerken başımı döndürmüştü. İzi yaladım, dört bağın da tamamlanmasıyla kendimi tamamen huzurlu hissettim.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı Bear, yüzünü saçlarıma gömdü, elleri vücudumda aşağı yukarı hareket etti. "Kahretsin, inanamıyorum-" Sesi titreyerek kesildi. Elimi yüzüne götürdüm ve gözyaşlarıyla ıslanmış bir şekilde geri geldi. "Beni sevdiğin için teşekkürler bebeğim," diye fısıldadı. Boğazımda bir yumru belirdi ve kollarımı ona dolayarak sarılabileceğim en sıkı şekilde sarıldım.

"Seni sevmek benim en sevdiğim şey," diye fısıldadım.

Bear'ın düğümü çözülene kadar birbirimize sarılarak yatağa geri çöktük. Bu şekilde düğümlendiğim için o kadar gergindim ki, o beni doldurmadan kendimi boşlukta hissettim.

"Anlaşılmadıysa söyleyeyim, bundan çok hoşlandım." O göğsümdeki iziyle ilgilenirken ben de parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

Kıkırdadı. "Çok açtı bebeğim, ama bana haber verdiğin için teşekkürler." Henry'ye dönmeden önce göğsümdeki bağ izine bir öpücük kondurdu. "Ve yardımın için teşekkürler."

Henry göz kırparak, "Her zaman," dedi.

Bear ayağa kalkmadan önce bir konuda karar vermeye çalışıyormuş gibi Henry'ye bir süre baktı. "Aslında, buraya gel, beta."

Henry'nin gözleri irileşti ve bağ aracılığıyla onun heyecanını ve gerginliğini hissettim. Henry, onu ensesinden kendine doğru çeken Bear'a doğru ayaklarını sürüyerek yaklaşırken sııttım. Alınları birbirine değiyor, dudakları birbirine değiyordu. "İşaretimi üzerinde istiyorum," diye nefes aldı alfam ve Henry keskin bir nefes aldı. Henry başını salladığında aralarındaki bağ bir duygu cümbüşüne dönüştü.

"Kelimeler," diye homurdandı Bear.

"Beni işaretle," dedi Henry. Daha iyi görebilmek için dirseklerimin üzerinde doğruldum ve Liam bu fırsattan yararlanarak elini omurgamda gezdirdi. Dokunuşuna doğru eğildim ve bağın içinden geçen memnuniyet tınısını hissettim.

Bear'ın burnu Henry'nin boynundan aşağı kaydı. "Çok güzel kokuyorsun." Henry'nin boynunda bıraktığım çiğ, kırmızı izi öptü. "Omega'mızın senin üzerinde nasıl hak iddia ettiğine bak." Kendimi olduğum yerde kalmaya zorlarken bir inilti tuttum. Bu onların anıydı ama onları böyle bir arada görmek beni tahrik ediyordu. Henry de aynı şekilde etkilenmişti, Bear onu dizlerinin üzerine çöküp bana bakacak şekilde çevirdiğinde titriyordu, alfa sırtına bastırıyordu. Bear'ın güçlü elleri, eli boğazını çevreleyene kadar betanın göğsünde aşağı yukarı kayıyordu. Henry'nin nefesi kesildi ve sertleşmiş sikinden precum fişkırdı.

"İşaretimi tam buraya koyacağım." Bear, Henry'nin ensesine yumuşak bir öpücük kondurdu.

Nefes nefese kalmıştım, onları izlerken içim sıırılsıklam olmuştu. Liam parmakları göbeğimi bulana kadar ellerini vücudumda gezdirdi. Parmaklarını içime sokarken inledim. Seks maratonumdan sonra daha fazlası için çok yorgun olacağımı düşünürdüm, ama görünüşe göre değilmişim çünkü kendimi Liam'ın eline karşı salladım.

"Bakın omega bizi izlemeyi ne kadar çok seviyor," dedi Ayı.

Henry elini tekrar Bear'ın saçlarına götürdü, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve sonra sıkıca kavradı. "O zaman ona bir gösteri yapsak iyi olur. Beni işaretle," diye talep etti, sesi alçaktı.

Lanet olsun. Dominant Henry çok ateşliydi.

Bear kıkırdadı ve Henry'nin boğazını sıkıca kavradıktan sonra başını öne eğip ensesini ısırıldı.

Henry ve Bear'la olan bağlarım alevlendi, bizi birbirimize bağlayan ipler daha da güçlendi. Orgazm beni yakıp kavururken haykırdım ve tüm adamlarımın inlemesine neden oldum. Gözlerim Henry'nin sikine sabitlenmişti ve onun için çaresizdim. Öne doğru süründüm ve onu ağzıma aldım, boğazımın arkasına götürdüm. Küfür etti, eli anında saçlarıma dolandı. Çok geçmeden elini kaldıraç olarak kullanıp ağzımın içine soktu. Onun etrafında inledim, boşalana kadar sertçe emdim, spermi boğazımın arkasına fırladı. Onun etrafında hızla yutkundum, herhangi birinin dökülmesine izin vermeyi reddettim. Henry'nin saçımı tutuşu yumuşadı. Bear'la birlikte yanıma yığılırken boynuma fısıltıyla "teşekkür ederim" diye bastırdı. Hepimiz ağır ağır nefes alıyorduk.

"Bu ilginçti," dedi Gray, kuru ses tonuyla sessizliğı bozarak.

Hepimiz bir kahkaha patlattık, Henry'nin göğsü altımda titriyordu. Bağlarımızdan canlı, ısıltılı bir neşe fışkırıyor, patlayacağını düşünene kadar içimi dolduruyordu.

Sonunda gülmeyi bıraktığımda gözlerimi sildim. "Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim." Elimi Henry'nin boynundaki bağ izimde gezdirdim ve sonra Bear'ın onu işaretlediğı yeri bulmak için parmaklarımı kıvrıdım. Gözleri parladı ve elleri kalçalarımnda sıkılaştı.

"Artık ikimize de aitsin," diye mırıldandım, onu bir öpücük için kendime çektim ve işaretimi emene kadar çenesinden aşağı doğru devam ettim.

"Hayallerim gerçek oldu." Sesi o kadar kısıktı ki, dudakları kulağıma değmese sözlerini kaçırabilirdim.

Bir süre sonra havaya kaldırıldım. Henry'nin göğsüne kıvrıldım.

"Sadece çarşafı değiştiriyoruz, sevgilim," dedi.

Başımı salladım ve neredeyse dilimde tadını alabileceğim kadar zengin olan kokusundan bir nefes daha çektim. "Şimdi ne olacak? Burada mı kalacağız?"

"Suda birkaç gün geçirmek için yarın yola çıkıyoruz," dedi Henry. "Yatta uyuyacağız, gündüzleri yelken açacağız ve bazı küçük adaları ziyaret edeceğiz."

Tenine karşı gülümsedim. "Kulağına mükemmel geliyor."

Hayatımı okyanusu hiç görmeden geçirdikten sonra, denizin üzerinde özel bir özgürlük bulmuştum.

LIAM

My sürüsü etrafımda uyuyordu ama çırpınan kalbim beni uyanık tutuyordu. Parmaklarımı bağ izim boyunca gezdirmeden duramıyordum, her dokunuş içimde heyecan kıvılcımlarına neden oluyordu.

Omega. Sanki ruhumun içinde yuvalanmış gibiydi.

Kollarımda kıpırdandı, burnu sanki daha fazla kokumu arıyormuş gibi boğazımda gezindi. Eli, parmakları saçlarımın arasından geçene kadar vücudumda yavaşça ilerledi.

Kollarım sıkılaştı, teni kollarımın altında o kadar yumuşaktı ki. Başının üstünü öptüm ve "Uyu artık tatlım" diye mırıldandım.

"Seni seviyorum Liam." Sözleri karanlıkta bir fısıltı gibiydi, nefesi tenimde geziniyordu.

Westin'in sonsuza dek benim olmasının şaşkınlığıyla kalbim tekledi. "Seni en başından beri seviyorum."

Uyuması gerekiyordu ama yüzünü kavrayıp çenesini eğerek dudaklarına yapışmaktan kendimi alamadım. Bana açıldığında çok tatlıydı, dili benimkiyle dans ediyordu. Tadı inanılmaz derecede tatlandıkça dudaklarım daha da acıktı, ta ki ben şeker, vanilya ve çileklerin içinde boğulana kadar.

Bir nefesle geri çekildim. Oda şimdiye kadar aldığım en lezzetli kokuyla dolmuştu. Mis gibi çilek ve vanilyalı kek kokuyordu ve ağzımı sulandırdı.

Ve onunla birlikte ruhumda "*eşim*" diyen bir çekim oluştu.

"Tatlım, kokun," diye mırıldandım.

Tereddütlü bir nefes alırken dudakları titredi. Onu kendime çektim, göğsüm her nefes alışında yükselip alçalıyordu. Kokusunun geri gelmesinin mümkün olduğunu biliyordum ama bunu beklemiyordum.

Tenim ıslandı ve ağladığını fark ettim. Gözyaşlarını silerken ellerim teninde sıcacıktı.

"Onu geri alabileceğimi hiç düşünmemiştim." Elimi tutmak için uzandı. Aramızdaki bağ sayesinde kalp acısının ve sevincinin derinliğini hissettim.

"Artık hiçbir zaman kanıtı ihtiyaç duymadığım şeyi sonsuza dek bileceğiz - sen benimsin.

Benim tatlı dostum. Benim her şeyim."

Kolları etrafımda dolanıp beni kendine çekerken tenime karşı ürperdi. "Ve sen benimsin, sonsuza dek."

WESTIN

T Uyandığımda teknenin kamarası karanlıktı, adamlarımın düzenli nefes alışları açık kapağımızdan gelen dalgaların sesine karışan tek sestti. Bir şey beni suya doğru çağırıyordu, sanki kalbimi hafifçe çekiştiren bir ip gibi. Yataktan kalkma hissini takip ederek teknenin ön tarafına doğru ilerledim.

Güneş ufuktan zar zor görünmeye başlamıştı, yıldızlar hala gece gökyüzünün aydınlatıcı mavisinde parıldıyordu. Bir minderin üzerine oturdum, dalgalar bana eşlik ediyordu.

Birkaç gündür sudaydık ve birkaç sessiz dakikaya sahip olduğum için şükreliyordum. Son birkaç ay içinde çok şey olmuştu. Soğuk, karanlık bir evde tamamen yalnızken, Akdeniz'in ortasında bir yatta sürümle birlikte olmaya başlamıştım. Parmaklarımı tenimdeki yeni gümüşü izlerin üzerinde gezdirdim.

Bağlanmış dostlarım.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı ve ilk kez onları durdurmaya çalışmadım. Tüm kalp kırıklıklarımı ve kederimi içeriyorlardı - ailemi kaybetmekten duyduğum acının derinliği, Atama Akademisi'ndeki o karanlık aylar, kendimi gizlerken yaşadığım delici yalnızlık. Ama gözyaşlarım aynı zamanda tüm sevincimi ve minnettarlığımı da içeriyordu - ailem ve Cat hala benimleyken onlardan duyduğum sevgiyi, yanımda olan arkadaşlarımı ve beni kelimelerin anlatamayacağı kadar çok seven çocuklarımı.

Bazen hayat size hak ettiğinizden çok daha azını ve çok daha fazlasını verir.

Ufukta beliren ilk ışık huzmeleri gökyüzünü pembeler ve turuncularla süslüyordu. Yüzümü serin sabah esintisine döndüğümde saçlarıma ve tenime tuz yapıştı.

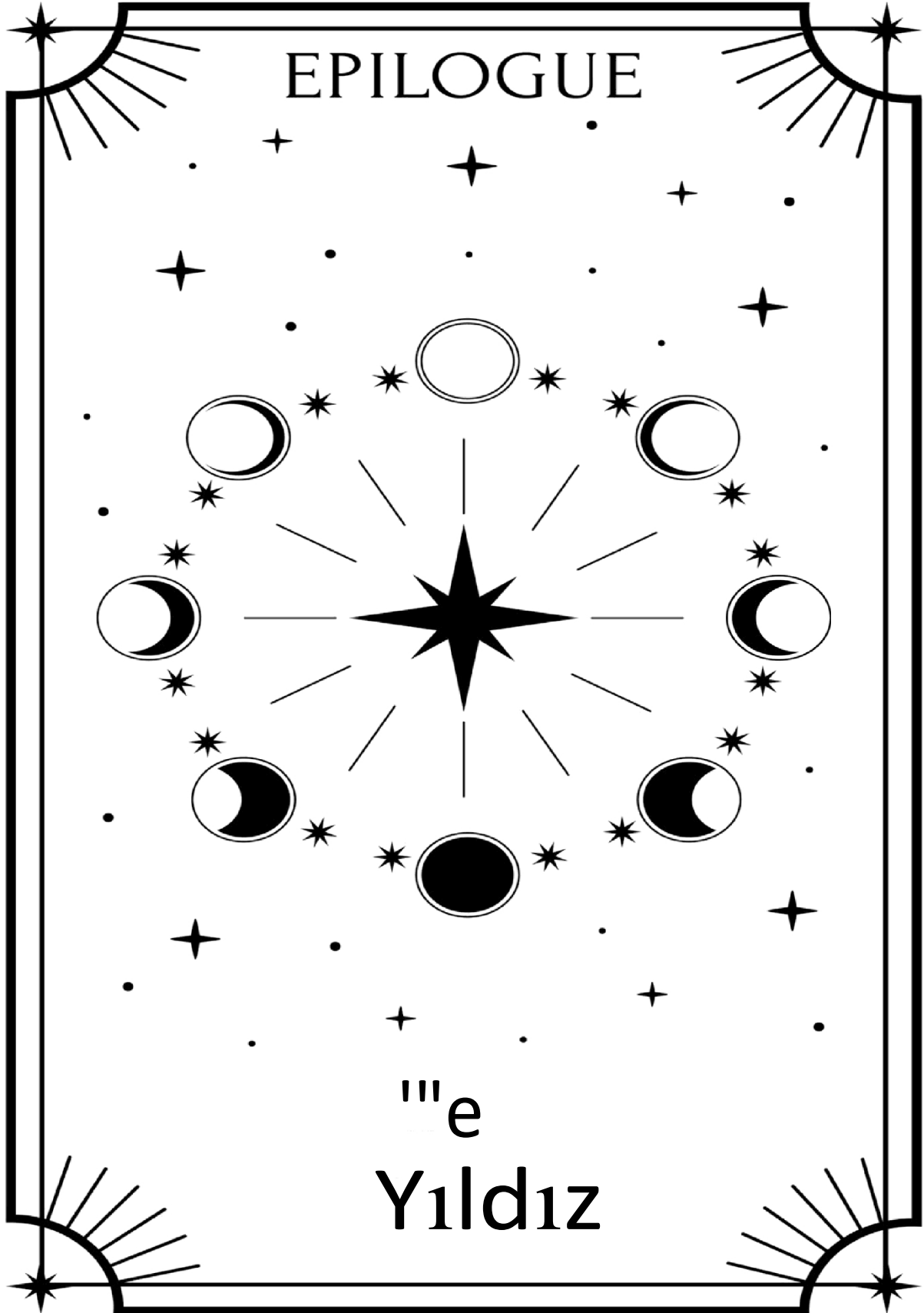
Kemoterapi kendimi kaybetmeme neden olduysa, deniz tekrar eve dönmeme yardımcı oluyordu.

Güneş artık ufkun üzerindeydi ve görünen son yıldız yerini sabaha bırakmadan önce parıldıyordu. Zihnim bir kez daha Yıldız'ın görüntüsüne döndü - etrafında gece gökyüzüyle suya doğru eğilen kadın. "O sensin," diye fısıldadı evren ve avuçlarımı gökyüzüne çevirerek hediyesini kabul ettim.

Rüzgârda dönen kendi kokuma dair bir ipucu yakaladım. İki elimi göğsüme bastırdım, hissettiğim her şeyi zapt edemiyordum ve bir kez olsun bununla tamamen barış içindeydim. Artık kesin olarak biliyordum ki ölüm bile beni sevdiklerimden ayıracak kadar güçlü değildi, çünkü ben öldüğümde bedenimin tozu onların yıldızlarını bulacaktı.

Yüzümü gökyüzüne kaldırdım, annemin beni izlediğini hissediyordum ve evrenin beni iyilikle beklediğini biliyordum.

EPILOGUE

"e
Yıldız

WESTIN

8 AY SONRA

"S Vur," dedim mutfağa girerken telefonuma bakarak.
Henry benim dalgın halimden yararlanıp belimden tutarak beni çekince bir gıcırta çıkardım.

Bacaklar. Yeni evimizin mutfak adasında oturuyordu. Evi birkaç ay önce kapatmıştık ve nihayet gerçek ve *bizim* olduğunu anlamaya başlamıştık.

"Ne oldu sevgilim?" diye sordu burnunu boynumda gezdirerek.

Elleri kalçama doğru esneyince bir an için dikkatim dağıldı. Gömleğinin üstteki birkaç düğmesi açıktı ve kollarını kıvrarak ön kollarını ortaya çıkarmıştı.

Yanağım onunkine sürtündü, sakalının pürüzleri tenime değdi. "Oyun makinesi tedarikçisi şu anda atari salonunda. Saatleri karıştırmış ve gelecek hafta yerine bugün gelmesi gerektiğini düşünmüş."

"Onunla buluşmaya gitmemiz gerekiyor mu?" Henry bakışlarımı tam olarak karşılayamadan sordu.

"Evet." Cevap vermeyince, "Ama meşgulsen yalnız gidebilirim?" diye ekledim.

"Hayır, hiç de değil. Hadi gidip halledelim." Beni bırakıp anahtarları almadan önce kalçalarımı sıktı.

"Fon evrakları üzerinde mi çalışıyorsun?" Açık dizüstü bilgisayarına göz attım. Sonunda, kanunsuzun gönderdiği parayı Fon'u başlatmak için kullanmaya karar vermiştim.

Omega Fonu, ihtiyacı olan omegalara yardım etmek için. Başvuruları kabul etmek için Omega Merkezi ile birlikte çalıştım ve Henry tüm evrak işlerinden ve yasal yönlerden sorumluydu.

"Sadece küçük bir bankacılık sorunuyla uğraşıyordum ama şimdi çözüldü" dedi.

Başımı salladım ve arabaya kadar onu takip ederken elini tuttum. "Diğerlerine mesaj atıp nereye gittiğimizi bildireceğim."

Bear dükkânda geç saatlere kadar çalışıyordu ve Liam da hastanede bir vardiya almıştı. Şehirdeki yeni bir omega kliniğinde çalışıyordu ama arkadaşı bu gece hastane vardiyasını devralmasını istemişti. Gray'in nerede olduğunu bilmediğimi fark ettiğimde kaşlarımı çattım. Ona ayrı bir mesaj göndererek ne yaptığını sordum.

Atari salonuna doğru hızla yol alırken Henry'nin elleri gergin bir şekilde direksiyona vuruyordu. Garip ruh hali karşısında kafam karışmış bir şekilde ona bakıp duruyordum. Neler olduğunu soracaktım ama müziğin sesini açmış ve yüksek sesle şarkı söylüyordu.

Telefonuma tekrar baktım, Gray'in cevap vermesini bekliyordum. Mavi bir onay işareti mesajımı gördüğünü söylüyordu ama hiçbir şey göndermemişti. Bağlantıyı dürttüm ama bir cevap alamadım.

Bugün her şey ters gidiyordu ama nedenini bilmiyordum.

Henry arabasını pasajın önüne park etti. Güneş batıyor, altın rengi ışıklar yeni Starlight Arcade neon tabelasından yansıyor. Onu kaç kez gördüğümün bir önemi yoktu, yine de gurur duyuyordum.

Cillian Liam'a emekli olmayı planladığını söylediğinde kalbim kırılmıştı. Fikrini değiştirmesi için ona yalvarmış, gençken mutlu olduğum tek yerin yok olması fikrine dayanamamıştım. Cillian kılını kıpırdatmadı ama adamlarım atari salonunu benim için satın alarak bana hayatımın sürprizini yaptılar. Onu yenilemek için uzun saatler çalıştım. Tüm tuhaflıkları kaldırmıyordum - Abba posterleri ve İrlanda bayrağı burada kalacaktı - ama kendi yeteneğimi ekliyordum. Buranın herkesin -omegas dahil- birlikte takılabileceği gerçek bir topluluk alanı olmasını istedim.

Henry benim için kapıyı açtı.

"Teslimat kamyonu göremiyorum," dedim.

Bana elini uzattı ve arabadan çıkmama yardım etti. "Belki arka taraftadırlar?"

"Bilmiyorum ve şimdi de cevap vermiyorlar," dedim sinirli bir nefesle. Henry alнімdan öperken kolunu omzuma doladı. Aramızdaki bağda endişeli bir ton yakalayınca kaşlarımı çattım.

"İyi misin?" Başımı kaldırıp ona baktım.

"Elbette, güzelim," dedi hemen. "İçeri girip arkayı kontrol edelim."

Ne sakladığını anlamaya çalışarak ona baktım. "Tamam," dedim yavaşça.

Elimi tuttu ve beni ön kapıya doğru çekti, ben anahtarı çıkarırken arkamda bekledi. Kapının kilidini açıp itmeden önce ona bir göz attım. Düğmeyi ararken elim duvara çarptı. Sonunda buldum ve ışık şu anda insanlarla dolu olan büyük ana odayı aydınlattığında çığlık attım.

"Mutlu yıllar!" diye bağırdılar.

Kalbim küt küt atarken tökezleyerek Henry'ye geri döndüm. Arkadaşlarım ve dostlarım mekânı doldurmuştu ve tavanda "Mutlu Yıllar Westin!" yazılı büyük bir pankart asılıydı.

Henry beni odanın içine doğru iterken güldü. Her şeyi anlamaya çalışırken ağzım açık kalmıştı. Sonra Bear önümdeydi, beni etrafında döndürüyordu. "Erken doğum günün kutlu olsun bebeğim," dedi ve ağzımı sert bir öpücükle kaptı. Bir solukta ayrıldık ve Liam beni kollarına aldığı anda hâlâ konuşamayacak kadar sersemlemiştim.

"Seni yalancı," dedim sonunda, beni öperken gülümseyerek. "Çalıştığını söylemiştin."

"İstifa ettiğimden beri hastanede ayrıcalığım bile kalmadı," diye kıkırdadı. "Anlayacağından çok korkuyordum."

"Evet, Henry neredeyse mahvediyordu," dedim, şimdi öfkeli bir ifade takınmış olan betama bakarak.

"Yapmadım," diye itiraz etti.

"Çok ketum davranıyordun," dedim.

Bear, "Kahretsin, kokusu daha yumuşak olduğu için en iyisinin o olacağını düşündük," dedi.

"Doğru," dedim, onun yanına doğru eğilerek. "Kokun o kadar baş döndürücü olurdu ki seni anında ele verirdi."

"Mutlu yıllar, Westin!" Josie adamlarımın arasına girip bana sarıldı. Omzunun üzerinden baktığımda disko topu şeklinde kocaman bir pasta gördüm.

Çenem düştü. "Bu gerçek mi? Bunu sen mi yaptın?"

"Çoğunlukla Ben yaptı," dedi Josie. "Ama süslemelerin çoğunu ben yaptım." "Bu harika," dedim.

"Gel de yakından gör," dedi elimi tutarak.

Josie beni tatlı masasına doğru sürüklerken Clementine ve Charlie'ye el salladım. Disko topu ortada duruyordu ve tavandan sarkan birçok disko topuyla mükemmel bir uyum içindeydi. Diğer tatlılara daha yakından bakmak için eğildim; paten şeklinde kurabiyeler ve tepesinde şeytan boynuzları olan mini çilekli kekler vardı. Ne kadar mükemmel olduklarını görünce kalbim sıkıştı ve hızlıca göz kırptım. Ağlamayacaktım.

"Teşekkür ederim, harikalar." Josie'ye bir kez daha sarıldım.

Anne, Rose ve Lilah'nın bana doğru geldiğini görünce çılgık attım. "Burada olduğunuza inanamıyorum!"

Rose kollarını bana dolayarak, "Bunu kaçıramazdık," dedi. "Gray gelmemiz için ısrar etti. Her şeyi o ayarladı."

Etrafta alfamı ararken boğazımda bir yumru oluştu.

"Mutlu yıllar tatlım," dedi Anne. Ona sımsıkı sarılarak eridim. Geçtiğimiz yıl bizi birçok kez ziyaret etmişti ve tabii ki Dr. Ash'le takip eden tıbbi randevularım olduğunda onu görüyordum.

"George nerede?" Etrafıma bakınarak sordum. Henry'nin babası sessiz biriydi ama aylar içinde kuru bir mizah anlayışı olduğunu öğrenmişim. Araba kullanmayı bilmediğimi fark ettiğinde bana öğretmeyi kendine görev edinmiş, vitesli araba kullanmayı öğrenmem için ısrar etmişti. Son ziyaretimde mahallede tur atıp gülüşmüştük.

"Tam buradaydı," dedi Anne, kızgın bir ifadeyle etrafına bakınarak.

Lilah elimi tutarak güldü. "Bu gece çok eğleneceğiz," dedi, tulumundaki payetler renkli disko ışıklarını yansıtıyordu. "Dancing Queen" çalıyordu ve aklım Skatetown'daki disko gecemize geri döndü.

"Harika görünüyorsun," dedim elini sıkarak. "Keşke daha şenlikli bir şeyler giyseydin." Kot pantolonum ve düz siyah tişörtüm karşısında burnumu kııştırdım.

Rose göz kırparak, "Biz seni koruruz," dedi. "Banyoda senin için bir şey var."

Kalabalıktan uzaklaşırken sııttım. Banyo kapısını kapattığımda partinin sesleri boğuklaştı. Duvardaki kancada asılı duran siyah giysi çantasının fermuarını açtığımda, kulüpten dönerken Bear'la ilk tanıştığım gün giydiğime hiç benzemeyen gösterişli gümüş rengi bir elbise çıktı.

Benim için yepyeni bir hayatı başlatan gün.

Küçük askıları omuzlarıma kaydırarak elbisenin içine girdim ve aynaya baktım. Gümüş saçlarım etrafıma dökülüyordu, elbisenin dalan yakası göğüslerimi mükemmel bir şekilde gösteriyordu. Ama en çok fark ettiğim şey gözlerimin ne kadar parlak ve mutlu olduğuydu. Derin bir nefes aldım, bu kadar çok insanın *benim* için burada olmasından çok etkilenmişim. Geçen yılki korkunç doğum günümü düşünürken yutkundum ve bunun artık benim hayatım olduğu gerçeğini kafama yerleştirmeye çalıştım.

Banyodan çıktığımda Gray beni bekliyordu. Duvara yaslanmıştı, koyu renk kot pantolonu ve kolları kıvrılmış siyah düğmeli bluzuyla seksi görünüyordu. Kollarını açtı ve ben de başımı göğsüne yaslayarak onu kucakladım.

"Bunu benim için mi yaptın?" diye sordum.

Eli saçlarımı okşadı. "Senin için her şeyi yaparım."

Yüzünü görebilmek için geri çektim. "Teşekkür ederim." Elimi saçlarında gezdirdim, geçen yıl kesinlikle yeni kırlar kazanmıştı.

"Geçen yılı telafi etmek zorundaydım prenses," dedi. Sesi duygusallıkla boğulmuştu ve bu beni harekete geçirmeye yetti. Yanağımdan tek bir damla gözyaşı süzüldü.

"Seni ağlatmak istememiştim," dedi hışımla ve beni kendine çekerek sıkıca sarıldı.

"Seni çok seviyorum," diye cevap verdim. "Bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum." "İnan prenses. Bundan sonrası daha da iyi olacak."

Derin bir nefes aldım, kelimeler sonunda gerçek gibi geldi.

Ellerini sırtımda gezdirdi. "Sana bir hediyem var," dedi usulca. Arka cebinden küçük dikdörtgen bir paket çıkarırken geri çekildim. Parlak mavi bir kâğıda korkunç bir şekilde sarılmıştı ve üzerinde doğum günü mumları vardı.

Dudaklarım bir gülümsemeyle büküldü.

"Sargılarımla dalga geçme," dedi, sesi alçak bir hırıltıya dönüşmüştü.

"Sen nasıl istersen baba," dedim, artık tamamen gülümseyerek.

Hediyeyi dikkatlice açtım ve Cat'in tarot kartları setini gördüğümde keskin bir nefes aldım.

Gray'e bakarken hızla göz kırptım. "Nasıl?" Nefes aldım.

"Ev sonunda haczediliyor," dedi yüzümü avuçlayarak. "Cat'e ait bir şeylerin olmasını istediğinden bahsetmiştin, ben de geride bir şey kalmış mı diye bakmak için içeri girdim. Neredeyse her şey boşaltılmıştı ama bunu bir yan sehpanın arkasına saklanmış olarak buldum."

Amcamların evi aylardır satılıktı ama gizemli bir şekilde kimse satın almamıştı. Henry'nin satışı engellemek için ne yaptığını bilmiyordum ama ne zaman evin satılmamasının ne kadar garip olduğundan bahsetsem, yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyordu.

Amcalarımın mahkeme tarihi aylar süren bekleyişin ardından nihayet belirlenmişti ve ben tüm bunların sona ermesine hazırdım. Karanlık tarafım onların acı çektiğini görmek istiyordu ama çoğunlukla hayatıma devam etmeye hazırdım. Artık yeni bir hayatım vardı ve onlar bu hayatta yer kaplayamazlardı.

"Benim için eve zorla girdin." Parmaklarımı çantanın kenarında gezdirirken hıçkırıklarımı tuttum. Onları burnuma doğru tuttum ve neredeyse onun kokusunu alabiliyordum.

Gray sertçe yutkundu ve alnıma şefkatli bir öpücük kondurdu. "Dans ederken onu senin için tutmamı ister misin prenses?" Başımı salladım. Beni kollarına geri çekmeden önce kartları cebine koydu. Boynundaki bağ işaretime ulaşabilmek için parmak uçlarımda durdum, gümüşü deriyi ısırdım ve bu bana bir hırıltı kazandırdığında gülümsedim.

Ben onu daha fazla kızdıramadan Gray cebinden başka bir şey çıkardı. Bunun benim hap düzenleyicim olduğunu fark ettim. Akşam haplarımı çıkarıp bana uzattı ve yerden bir şişe su aldı. Haplar ellerimde ağırlaşmıştı. Son MR tümörümün büyüdüğünü göstermişti ve yakında Dr. Ash ile bir sonraki adımları konuşmak için randevum vardı.

"Şu anda bunu düşünme," diye mırıldandı Gray, aklımın tam olarak nereye gittiğini biliyordu. Çenemi eğdi ve dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. "Bu gece tamamen senin için."

Hapları yuttum ve bağ izine son bir öpücük kondurdum. "Hadi gidip eğlenelim." Elim kolundan aşağı inerek parmaklarımı onunkilere doladım ve onu ana odaya geri çektim.

GRİ

I Derme çatma dans pistinin kenarında durmuş, Westin'in arkadaşlarıyla dans edişini izliyordum. Hiç duymadığım bir pop şarkısının sözlerini bağırarak söylüyorlardı, çakırkeyif ve mutlu görünüyorlardı. Westin'in gözleri parlıyordu, saçları sırtından aşağı dökülüyordu ve disko ışıkları pullarla dans ediyordu

elbisesinin içinde, onu parlak bir gökkuşağına dönüştürüyor.

Saf bir yıldız ışığıydı.

Boynumdaki bağ izi karıncalandı ve parmaklarımı üzerinde gezdirerek bana ait olmayan bir zevk titremesi hissettim. Omega'mın gözleri kalabalığın arasından benimkileri buldu ve göz kırıp dans etmeye devam etmeden önce boynundaki işaretime dokundu.

Tatlı çilek kokusu burada bile bana ulaştı, tüm vücudum ona odaklandı. Bazen kokusu günlerce ya da haftalarca kayboluyordu. Bu ilk birkaç kez olduğunda, Westin yıkılmıştı, onun bir parçasının sonsuza dek gittiğine ikna olmuştu. Artık bunu beklememiz gerektiğini biliyorduk ve üstesinden gelmek daha kolaydı. Bu durum, kokusunun nefis bir şekilde yoğun olduğu ve onun neşesiyle dolup taşıdığı böyle günlerde onun tadını daha da çok çıkarmamı sağladı.

Yaratılmasına yardım ettiğim sevinç.

Koruması olduğum o haftalarda ona nasıl davrandığımı telafi etmek için tüm hayatımı harcayabilirdim ama Westin benden bunu talep etmedi. Beni özgürce bağışladı ve onun doğum gününde hak ettiği sevgi ve şefkatle kutlanmasını izlerken kendimi affetmeye başladım.

Geçtiğimiz yıl çok şey değiştirmişti ve en büyük değişim benim içimdeydi. Kendimi açık hissediyordum, nihayet güvenmekte ve sevmekte özgürdüm.

Liam yanıma geldi ve omzuma sarıldı. Omega'mızı izlerken bana doğru eğilerek, "Mutlu görünüyor," dedi. Henry ve Bear çoktan dans pistine çıkmışlardı, coşkuları boktan dans hareketlerini telafi ediyordu.

"Öyle." Büyük bir şaşkınlıkla kolumu en yakın arkadaşım haline gelen alfaya doladım.

Bu bizim ailemizdi. Dağınık, kaotik ve merkezdeki yıldızımızın etrafında dönen.

Hepimiz onun adını alarak resmi olarak Anderson Sürüsü olmuştuk, ancak Westin bizden hâlâ Kaos Sürüsü olarak bahsediyordu ve bu isim arkadaşlarımız arasında kalmıştı.

Tanıdık bir şarkı çalmaya başladı ve bunun Darude'den "Sandstorm" olduğunu fark ettim, Skatetown'daki disko gecemizi kapatan şarkı. Westin bize el salladı ve Liam beni dans pistine sürüklemeyi önce kıkırdadı.

Dans etmek için elimden geleni yaptım ama sonunda sadece müzik eşliğinde zıpladım. Westin bana doğru tökezleyip göğsüme doğru yarı düşerken güldü. Omega'mı kalçalarından tuttum ve ritme ayak uydururken onu kendime doğru çektim. Kollarını boynuma doladı ve gecenin ilerleyen saatlerinde olacakların sözünü vererek bağ işaretime sıcak bir öpücük kondurdu. Ellerim kışına doğru indi ve kulağıma gelen iniltisinin tadını çıkardım, bu ses tamamen bana aitti.

Titreşen ritmine, kokusuna, verdiği hisse teslim oldum ve büyüünün gerçek olduğu sonucuna vardım.

Çünkü işte buradaydı, kollarımdaydı.

Son.

BONUS İÇERİK

Daha fazla Kaos Sürüsüne mi ihtiyacınız var? **Baharatlı bonus sahneyi buradan alın!** Söz veriyorum, kaçırmak istemezsiniz.

Hikayem ve bu kitap için ilham kaynağım hakkında biraz daha bilgi edinmek istiyorsanız, Teşekkür bölümünü okumak için bir sonraki sayfaya geçin.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı boğazımda bir yumru ve gözlerimde yaşlarla bitiriyorum.

Bu muhtemelen şimdiye kadar yazdığım en kişisel kitap olacak.

Yazmaya 2023 yazında kemoterapinin ortasında başladım. Dürüst olmak gerekirse, o ayları zar zor hatırlıyorum. Sürekli bir hayatta kalma durumundaydım: kemoterapi, tam zamanlı iş, bu kitabı yazmak.

Durulayın ve tekrarlayın. Aylarca.

Yılın sonuna doğru, bir arkadaşımın Yunanistan'a gittiğinde sisten çıkmaya başladım. Yunanistan'da Westin'in kemoterapi deneyimini yazdım ve sonunda yaşadığım cehennemle yüzleştim. Bölüm 119'u Akdeniz'de bir teknedeyken yazdım. Kristal mavisi suları olan küçük bir koya demirlemiştik, güneş üzerimde parlıyordu.

Bu kitap artık size, yani okuyucuya ait, ama hikaye aynı zamanda benim de hikayem - benim acım, benim ıstırabım, evrenin benim için hala iyilik saklıyor olabileceğine dair geçici umudum.

Bu kitabı yazarken, ana karakterin sihirli bir şekilde iyileşmediği bir romantizm olan sonun insanlar tarafından nasıl karşılanacağı konusunda biraz endişeliydim. Beta okuyucularım kitabı ne kadar çok sevdiklerini söyleyerek beni rahatlatıyorlar, ancak birkaçı tedavinin Westin için işe yaramasını dilediklerini ifade ettiler.

Ben de işe yaramasını istedim.

Çünkü iyileşmek *istiyorum*.

Ancak Gandalf'ın da dediği gibi, "Bazı yaralar vardır ki tamamen iyileştirilemez."

Ve yine de-

Ve yine de-

Ya *içinde* sevillebilseydik? Acı bizi değiştirirken sevilsek? Kendimizi kaybederken ve dönüştüğümüz yeni kişiyi keşfederken sevilsek?

Bu hayal edebileceğim en mutlu son olabilir.

Westin'in hikayesini yazmak benim için iyileştirici oldu ve umarım onunla bir şekilde bağlantı kurduysanız, burada da biraz rahatlama bulursunuz.

Şimdi, *teşekkürlere* gelelim:

Alex ve Lindsay'e, tüm bu süreçte yanımda oldukları için.

Talia Hibbert'e, "*Hayatını Yaşa Chloe Brown*" kitabını yazdığı için. Bu kitaba yıllar önce rastladım ve hıçkıra hıçkıra ağladım çünkü ilk kez harika, seksi ve ihtiyaçları için onu utandırmayan bir partner bulmayı hak eden engelli bir kahramanı okuyordum. Kitabı okumak kendimi nasıl gördüğümü değiştirdi.

Onkoloji ekibime - yaşam kalitemi önemsedikleri ve beni ciddiye aldıkları için. Bu kitaptaki MR sahnesi hakkındaki sorularımı yanıtladığı ve taramalarım sırasında beni her zaman rahatlattığı için MR teknisyenime özel olarak teşekkür ederim.

Rachel'a - ürpertici şiir katkılarının, Google Docs'ta seni takip etmeme izin vermen ve en önemlisi arkadaşlığın için. Seninle taslak hazırlamak kesinlikle en iyisiydi. Düzenleme ise... belki de en kötüsüydü. Ama en azından her gün şikayet edecek birbirimiz vardı. Tüm bunları bir sonraki kitapta tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum!

Darcy'ye - en başından beri benimle bu kitap yolculuğunda olduğu için. Bunu sensiz yapamazdım. Teşvikin ve desteğin için ve *Kum Fırtınası*'nı Annie ve Smith'ten ödünç almama izin verdiği için teşekkür ederim.

Olivia'ya - omega okurum, bir numaralı çılgın hayranım olduğu ve bu kitabı ilk kez okurken hıçkıra hıçkıra ağlayıp bana "cehennemden gelen şeytan" dediği için. Değerli bir anı.

Ve son olarak, Beta Okuyucularıma, Sokak Ekibime ve ARC Okuyucularıma kocaman bir teşekkür. Hepiniz bu kitabı çok daha iyi hale getirdiniz ve teşvikiniz ve desteğiniz benim için mutlak bir dünya anlamına geliyor!

AYRICA EMILIA EMERSON TARAFINDAN

Yasak: Birinci Bölüm Yasak:

İkinci Bölüm

Yasak: Birinci Bölüm Tanıtım Yazısı:

Ya bana yasaklanan her şey - özgürlük, aşk, zevk - benim olabilseydi? Onu alacak

kadar cesur olur muydum?

Beş yıl önce Josie Porter'ın hayatı başlamak üzereydi: Şiddet uygulayan ailesinden kaçacaktı, en iyi arkadaşının yanına taşınacak ve üniversiteye başlayacaktı. Şimdi, Atama Akademisi'nde yıllarca süren hükümet işkencesinden yara almış bir halde, hayalleri çoktan yok olmuştur. Artık tek amacı hayatta kalmaktır.

Atama Hükümeti her omega'yı genellikle acımasız alfa sürüleriyle eşleştirmeye çalışırken, Josie biyolojisini gizlemek için karaborsada satılan baskılayıcılara başvurmak zorunda kalır. Ancak tedarik tükendiğinde, Josie artık atamasından kaçamaz.

Cam, Ben ve Theo Ashwood, hükümetin baskıcı politikalarına k a t ı l m a y ı reddederek bir omega bulma hayallerinden vazgeçmişlerdi. Ancak yeraltı hükümet karşıtı İttifak onlardan ihtiyacı olan bir omega'ya yardım etmelerini istediğinde, hayır diyemezler. Onunla, yani kader eşleriyle tanışmayı hiç beklemiyorlardı.

Birdenbire her ihtiyacını karşılamaya hazır alfalarla çevrelenen Josie, kendini çocukken sadece hayalini kurduğu şeyleri hissederken bulur: sevgi, güven... *umut*.

Ancak son derece sadık sürüsünün koruması bile onları ayırmaya kararlı olanlara karşı duramaz.

Yasak: Birinci Bölüm, birinci şahıs, çoklu POV, neden omegaverse romantizmini bir kıvrımlı FMC ve onun tarçınlı rulo alfaları. Yüksek baharatlı MFMM sahneleri ve gerilimli bir olay örgüsü içeren bu kitap, Yasak'ta çözölen bir uçurumla sona eriyor: İkinci Bölüm.

YAZAR HAKKINDA

Emilia Emerson nakış işlemeyi, köpeğiyle şekerleme yapmayı, müstehcen şeyler okumayı ve evle ilgili projeler yapmayı seviyor. Kendisi bir terapist ve romantizm yazmanın ona garantili sonsuza dek mutlu sonları olan dünyaları, birbirini seven sıcacık karakterleri ve zorlukların üstesinden birlikte gelen aileleri keşfetme imkânı vermesini seviyor.

Yeni duyurulardan haberdar olun:

Facebook Grubu: Emilia Emerson'ın Okuyucu Grubu

Bülten Kaydı: www.emiliaemerson.com **Instagram &**

TikTok: @emiliaemersonauthor

DEĞERLİ BONUS SAHNE

ATARI SALONUNDA GECE

EMILIA EMERSON

Copyright © 2024 by Emilia Emerson

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

Giriş

1. Westin
2. Liam
3. Ay1

GİRİŞ

Merhaba! Bu bonus sahne, *Cherished* epi- logundan kısa bir süre sonra, atari salonu çalışmaya başladıktan sonra gerçekleşir. Neşeli ve baharatlı bir sahnedir, ancak aşağıdaki içeriği içerir:

- Kovalanmak
- Rızaya dayalı rıza dışı
- Esaret
- Top tıkaç
- Şaplak
- Ve (davul, lütfen) MM!

WESTIN

T Atari salonunun ön kapısı tıkırdayarak kapandı. Liam kapıyı arkasından kilitlerken ben heyecanlı bir ciyaklama sesi çıkardım ve kollarına atladım. Kıkırdayarak beni yakaladı, elleriyle kıcımlı kavradı.

"Seni özledim," dedim yanağımı sakalına sürterek.

"Ben de seni özledim." Beni grubumuzun geri kalanının beklediği pasajın içine doğru taşırken göğsü gümbürdüyordu.

Elimi Liam'ın nemli saçlarında gezdirdim ve yüzümü boynuna bastırdım. Liam Omega Kliniği'ndeki mesaisinin sonunda her zaman duş alırdı ve ben de onu gördüğüm anda kokumu ona bulaştırmak için can atardım. İşteki ilk gününü takip eden *olaydan* sonra koku giderici ürünlerle duş almanın şart olduğunu çabucak öğrenmişti. O akşam eve diğer omegalar gibi kokarak gelmişti ve ben de çılgına dönmüş, onu öldürmekle ona dokunup sahiplenmek arasında kalmıştım.

"İşte buradasın." Bear bar taburesinden aşağı atladı ve ellerini birbirine sürttü. "Hazır mıyız?"

"Hazır!" Liam'ı beni yere bırakması için dürterek söyledim. Bırakmadan önce beni son bir kez sıktı. Henry kolunu uzattı ve onun yanına kıvrılmadan önce yanağını öptüm.

Gray atari salonunun barında dolaştı. Yeni kurulan siyah ışıkların altında taze boyası neredeyse parlıyordu. "Pekâlâ, işte kurallar," dedi. "Dağılmak için üç dakikamız var ve sonra av başlayacak."

Vücudumu bir ürperti kapladı. Geçen gece Gray'e fantezimi anlattığımda yarı uykuluydum ve o da hemen bunu gerçeğe dönüştürmek için çalıştı. Bütün gün bunun için heyecanlanmıştım, neredeyse

Liam gruptakilere işten çıktığını ve bize doğru yola çıktığını mesajla bildirdiğinde tüylerim diken diken oldu.

"Avını yakaladığında istediğini yapmak için on dakikan var." Gray'in koyu renk gözleri yüzümde sabitlendi. Kaşlarını kaldırarak bana baktı, hayal ettiğim ve istediğim şeyin bu olup olmadığını iki kez kontrol etti. "Sorunuz var mı?"

Başımı salladım, şımarıklık yapamayacak kadar heyecanlıyım. "Hayır, baba."

Henry yanımda homurdandı ve Gray başını sallamadan önce kızardı. "Pekâlâ. Işıkları kapatacağım ve sonra ava çıkacağız." Ana ışık paneline döndü ve düğmeyi çevirdi. Oda karanlığa gömüldü ve kalbim çarpmaya başladı.

"Koşmaya başlasan iyi olur, bebeğim." Bear'ın kulağıma gelen sesiyle sıçradım.

Hiç vakit kaybetmeden atari salonuna girdim ve arka tarafa yaklaşıp kadar oyunların arasından geçtim. Eski makinelerin ışıltısı mekânı kendi yarattığım ürkütücü bir lunapark haline getirmişti.

Saklanmalı mıydım yoksa hareket etmeye devam mı etmeliydim? Son birkaç gündür kokum çok daha güçlenmişti, bu yüzden ne yaparsam yapayım, vücudum adamlarımın dikkatini çekecekti. Yakalanacağımı bilmek eğlencemi azaltmıyordu. Hem de hiç.

En iyisinin hareket etmeye devam etmek olduğuna karar verdim. Karanlık oyun labirentinde koşarken kalbim hoparlörlerden gelen kısık müzikle aynı anda çarpıyordu. Herhangi bir şeye çarpmamak için kollarımı önümde tuttum.

Korku, adrenalinin içime hücum etmesine neden oldu ve bir an için tüm bunların çok fazla olabileceğini hissettim. Sonra kollar belimi kavradı ve beni yakalayan kişiye otomatik olarak karşı koyarak bir çığlık attım. Nefes aldım ve vücudum anında gevşedi - çam, yağmur fırtınası ve her şey topraklanıyordu.

Gri.

"Bu da ne? Küçük bir omega, yapayalnız." Sesi sırtıma doğru gürledi.

"Bana dokunamazsın," diye bağırdım, onu tutmasına karşı koyarak.

"Bırak beni!"

Gray beni kaldırmak için tutuşunu ayarlarken karanlık bir şekilde kıkırdadı. Göğsü sırtıma bastırdı, bacaklarım artık yere değmiyordu, ben de tutuşundan kurtulmak için geri tekme atmaya çalıştım. Gray'in eli önümü sardı ve yürümeye devam ederken göbeğimi kavradı. O

beni *amımdan tutup* taşıyordu. Bacaklarımın içi sıırıslıklam olurken tüm mücadele beni terk etti.

"Baba," diye nefes nefese kaldım.

Gray beni ahşap oyun masalarımızdan birinin üzerine örttü. Göğüslerim altımda yastık gibi duruyordu ve alfam elini omurgamda gezdiriyordu.

"Küçük omegalar karanlıkta tek başlarına koşmamaları gerektiğini bilmeli." Yarı hırıltılı, yarı hırıltılı bir ses çıkardım. "Ne istersem yapabilirim." "O zaman sonuçlarıyla yüzleşmeye hazır olsan iyi edersin.

Yakalandım." Tek bir hareketle elbisemi çıkardı ve bileklerimi avuçlarının arasına aldı. Tutuşuna karşı mücadele ettim ama sonra yumuşak ip onun tutuşunun yerini aldı. Bağlanmaya karşı koyarak haykırdım ama Gray çok hızlı hareket etti. Halatı masanın altından bağlayarak kollarımı önümde sabitledi. Sonra ip ayak bileklerime dolandı ve bacaklarım genişçe açılarak her biri bir masa ayağına bağlandı.

Tamamen hareketsizdim ve daha önce hiç bu kadar tahrik olup olmadığımın emin değildim.

"Şimdi ne yapacaksın, küçük omega?"

"Bırak beni," diye çığlık attım. "Bunu bana yapamazsınız."

Gray üzerime doğru eğildi, gömleğinin yumuşak kumaşı sırtımın çıplak tenine sürtünüyordu. "Ama sana ne istersem yapabilirim." Dudakları kulağımın kabuğuna değdi ve bunun farkına vardığımda iç bacaklarımdan aşağı kaygan bir sıvı fışkırdı: *Evet. İstediğim şey tam olarak buydu.*

Beni bırakması için bağırmaya devam ettim ve kıcıma sert bir şaplak yedim.

"Kimse seni kurtarmayacak," dedi. "Ama alfanız için sessiz ve itaatkâr olmayı öğrenmeniz gerekiyor."

Yanıt olarak hırladım ve sonra dudaklarıma sert bir şey dokundu.

"Aç kapıyı," dedi Gray.

Dudaklarım ayrılana kadar üzerimdeki baskı arttı. Ağzıma bir tıkaç girdi ve çenemi hafifçe gerdi. Gray tıkaçın uçlarını başımın etrafına bağlayarak daha da içeri itti.

Siktir, siktir, siktir. Tıkaçları denemek istemiştim ama adamlarım boyun ağrısına neden olacağından endişeleniyorlardı. Gray'in denememe izin vermesi beni heyecanlandırmıştı.

Alfa'm benimle göz hizasına gelecek şekilde çömeldi. "İyi misin prenses?"

Evet demeye çalıştım ama ağzımdaki tıkaç kelimelerimi boğdu. Gray elimi tuttu. "Devam etmek istiyorsan iki kez sık."

İki kez sıktım.

Sert.

Sırıttı. "Aferin kızıma." Elime plastik bir şey sıkıştırdı. "Herhangi bir nedenle durman gerekirse bunu sık. Denemek için şimdi yap."

Sıktım ve gıcırdayan bir ses çıkardı.

Gray başını salladı. "Şimdi küçük avımın olmaması gereken yerlerde dolaştığında neler olduğunu öğrenme zamanı."

Sesindeki karanlık omurgamda bir ürperti yarattı.

Eli tekrar kıcıma indi ve ben inledim. Gray bana şaplak atmaya devam ettikçe çenem ağrıyor, ağzımın etrafı geriliyor ve derim acıyordu. Buna bayılmışım. Klitorisim yanıyordu ve bir çeşit sürtünme elde etmek için masaya sürtünmeye çalıştım.

Gray'in parmakları yarığımda gezindi. "Bu da ne? Cezandan zevk mi alıyorsun, küçük av?"

İnkâr ederek başımı salladım.

Bir el amıma indi ve çığlık attım. "Kötü küçük kızlar yalan söylediklerinde cezalandırılırlar."

Eli tekrar aşağı indi ve klitorisime acı ve zevk şoku gönderdi. Kıcımı daha yukarı kaldırmaya çalıştım, bana tekrar şaplak atmasını istiyordum.

O yaptı ve ben patladım. Orgazmım beni yıkadı, titrememe ve sarsılmama neden oldu.

Gray'in sikinin girişime karşı hissi, tek bir hızlı hareketle içime itmeden önceki tek uyarımdı. Sikinin orgazmımın artçı şoklarını uzatmasıyla haykırdım.

"Sen benimsin," diye hırladı Gray. "Eğer benden kaçarsan, seni yakalarım. Hem de her seferinde. Tek. Zaman." Her kelimeyi sert bir hamleyle noktalıyordu. Beni kullanıyor, bana hükmediyordu ve ben doyamıyordum. Ağzımın etrafında inledim ve masayı tırmaladım. Vücudumda dolaşan hisler neredeyse çok fazlaydı, ama sonra Gray'in eli sırtımı okşuyordu ve bu ezici zevke teslim olmak için ihtiyacım olan şeydi. Tekrar boşaldım ve kısa bir süre sonra o da kulağımda inleyerek beni takip etti.

Nefes nefese kalmışım, tamamen bitkin düşmüştüm. Gray ağzımdaki tıkaçı hızla çıkardı ve yüzümdeki salyayı bir bezle sildi.

"İyi misin prenses?" Saçlarımı nazikçe okşadı ve vücudumdaki tüm gerilim serbest kaldı. Kendimi yumuşak ve lezzetli bir şekilde rahatlamış hissettim, hâlâ masaya yayılmışım.

"Evet, babacığım," diye cevap verdim, dudaklarımda bir gülümsemeyle.

"Benim için çok iyi yaptın." Eğilip önce alnımı, sonra burnumu öptü ve en sonunda dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Acı çekiyor musun?"

"Hayır," dedim mutlu bir şekilde iç çekerek.

"Güzel." Elini birkaç dakika boyunca vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Zamanım doldu."

Beni çözmesini bekliyordum ama ipe doğru hiçbir hareket yapmadı.

"Gitmeme izin vermeyecek misin?"

"Hayır," dedi Gray. Sesindeki kendini beğenmiş gülümsemeyi duyabiliyordum. "Baba! Yapmak zorundasın." İpe karşı mücadele ettim, ama olmadı.

ver.

"Sanırım seni bu şekilde bırakacağım," dedi Gray, kıcıma sert bir şaplak daha atarak. "Bakalım karşına başka biri çıkacak mı? Bu benim küçük omega'ma etrafta yalnız dolaşmamayı öğretir."

Elini son bir kez sırtımda gezdirdi ve sonra adımları kaybordu.

Nefes alışım hızlandı ve korkuyla karışık bir heyecan hissettim. Beni bulacak olanların sadece adamlarım olduğunu biliyordum ama hiçbir şey görememek ya da hareket edememek tüm duyularımı harekete geçirmişti.

"Vay, vay, burada neyiz varmış?"

LIAM

F uck.

Sadece benim için bir ödöl gibi masaya bağlanmış omega'yı içime çekerken sikim pantolonuma doğru gerildi.

Gray'e başımı salladım, o da göz kırparak uzaklaştı ve beni Westin'le yalnız bıraktı.

Arkasında durdum ve ellerimi yumuşak teninde gezdirdim. Kıcı sikime karşı kıpırdandı ve dudaklarımdan bir inilti çıkardı. Dizimi açılmış bacaklarının arasına sıkıştırıp tatlı amcığına doğru ittim ve zevkle kavis çizdi. Dudaklarımı kulağına doğru indirdim. "İyi misin, kedicik?"

Yüzünü bana göz kırpacak kadar çevirdi. "Ben iyiyim."

Yüzümü saçlarına gömdüm, her geçen gün derinleşen vanilyalı çilek kokusunu içime çektim. Sıcaklığı çok yakındı.

"Ne istersem yapmak için on dakika. Neredeyse çok fazla seçenek var." Getirdiğim kayganlaştırıcıyı alıp parmaklarımı kaplarken ellerim titredi. Westin'le ne kadar uzun süredir birlikte olduğum, bunu kaç kez yaptığımız önemli değildi, yine de her seferinde lanet bir mucize gibi hissettiriyordu.

Parmaklarımı Westin'in sıkı gül goncasına daldırdım, onu açarken hafif inlemelerinin ve sızlanmalarının tadını çıkardım.

"Bunu bana yapamazsın" diye haykırdı. Hazır olduğundan emin olmak için üçüncü bir parmak daha ekledim.

"Beni kim durduracak?" Parmaklarımı çekip kaygan sikimi onun göt deliğine bastırırken homurdandım.

"Çok büyük. Sığmaz," diye sızlandı.

Arkasında olmam iyi bir şeydi çünkü kendimi gülümsemekten alıkoyamıyordum.

"O daracık deliklerin benim için yaratılmış," dedim içeri iterken. "Açgözlü kıçının beni nasıl yuttuğuna bak." Kendimi boşalmaktan alıkoymaya çalışırken dişlerimi sıktım. Etrafımda çok sıkı ve sıcak hissediyordu.

O da var. Sikeyim. Güzel.

Ben daha fazla iterken Westin inledi. "Lütfen, lütfen," diye yalvardı.

"Ne istiyorsun, kedicik?"

İpe karşı mücadele ederken sinirli bir inilti çıkardı. "Gelmem gerek."

Üzerine eğildim, göğsüm sırtına süründü ve boynunu öptüm. "Yaramaz küçük kedicikleri ödüllendirmem gerektiğinden emin değilim."

"Liam, lütfen," diye hıçkırdı.

İtmeye devam ederken parmaklarımı onun kaygan küçük klitorisine götürdüm. Düğümüm onun girişine bastırdı ve tamamen içine itme isteğine direndim. Gelecekte bunun için zamanım olacaktı, işleri yavaştan alabileceğim zaman. "Çabuk gelsen iyi olur kedicik, çünkü sınırdayım."

"Oh, Tanrım," diye bağırdı. Amcığı kaygan bir sıvıyla kaplıydı ve iki parmağımı içinden geçirip dudaklarıma götürmekten kendimi alamadım. Tadı çilekli krema gibiydi.

Elimi tekrar klitorisine götürdüm, etrafımda sıkılaşıyana kadar onu çalıştırdım. Orgazmıyla çılgılık attı, vücudu masanın üzerinde gevşedi. Çabucak boşaldım, içine gömülüp onu döllerimle doldururken nefes nefese kaldım.

Kendimize gelene kadar birkaç uzun dakika orada kaldık. Sonra hareket ettim, onu çözdüm ve kollarıma aldım.

"Hâlâ beni bulması gereken iki kişi daha var," diyerek yanağını boynuma sürttü.

Kıkırdadım. "İçimde onları bulacak kişinin sen olacağına dair bir his var."

AYI

I pasajın arka koridorlarında sürünüyordu. Burayı işlettiği için omega'mla gurur duyuyordum ama bu onun günlerini benden uzakta geçirmesi anlamına geliyordu. Dükkanım birkaç blok ötedeydi ve

Her fırsatta Westin'i kontrol etmek için gizlice kaçmaya başlamıştım. Ne zaman ona öğle yemeği götürsem ya da uğramak için başka bir bahane bulsam oflayıp pufluyor, gözlerini deviriyordu ama her seferinde dokunuşumla yumuşaması ilgiden hoşlandığını gösteriyordu.

Westin tüm ilgiyi hak ediyordu. Ve şimdi ona verirdim, küçük avımıza.

Atari salonunun arka tarafındaki karanlık koridorlarda sinsice ilerledim ve depo odasının yanında durdum. Koridorda ayak sesleri duyduğumda kapıyı sessizce kapatarak hızla içeri saklandım. Adımlar yaklaştıkça nefesimi tutarak bekledim, yüzüme bir sırtıma yayıldı ve sikim seğirdi. Omega'mı alacaktım. Zamanlamayı doğru yaptım, avımı tuzağa düşürmek için kapıyı tam zamanında açtım.

Ama bana bakan Westin'in gözleri değildi.

Bir kaşımı kaldırdım. "Yakalamayı planladığım av sen değildin."

Loş tavan ışığı Henry'nin ukala sırtışını aydınlatıyordu. Parmaklarını saçlarımda gezdirdikten sonra sıkıca kavradı ve kafa derime acı dolu bir sızı gönderdi. Sikim precum sızdırdı.

"Belki de bir tuzak kuruyordum ve sen de avdın." Dudakları yanağımda gezindi ve zihnim karardı.

"Siktir." Bu küfür aklıma gelen tek kelimeydi. Başımı eğdi, eli hâlâ saçlarımla sıkıca kavriyordu ve beni bir öpücük için kendine çekti. Titredim, otomatik olarak ona doğru sürtündüm.

"İşte bu, alfa," dedi Henry, beni daha yakına çekerken kıcıımı kavradı. "Eminim diğerlerinden biri küçük omega'mızı bulmuştur, bu da kesintisiz on dakikamız olduğu anlamına geliyor." Eli kot pantolonumun üzerinden sikimi kavramak için kaydı. Fermuar aletimin üzerine bastırdı ve ben hem zevkten hem de acıdan inledim. Henry ile oynamayı çok seviyordum. Genelde ben ona üstünlük sağlardım ama gizliden gizliye onun kontrolü ele aldığı bu anları sevdiğimi söylemem gerekiyordu.

Fermuarların ve ağır nefes alış verişlerin sesi küçük salonu doldurdu. "Benim için dizlerinin üzerine çökecek misin, alfa?" Henry nefesi tenimde gezinirken sordu. İnledim, elim sikini kavradı.

"Yapacağım, çünkü sen çok iyi bir çocuk oldun," dedim. Henry benim alaycılığım karşısında gözlerini devirdi ama önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde yüzündeki ifade hızla ısındı.

Henry'den önce hiç bir erkekle birlikte olmamıştım ama betamla birlikte olmak nefes almak kadar doğaldı, ikimiz de Westin'e olan aşkımızla birbirimize bağlıydık.

Kalçalarını kavradım ve hızlı bir hareketle sikini ağzımın arkasına aldım. Henry parmaklarını saçlarımda gezdirirken inledi. "Bunu çok iyi yapıyorsun," dedi. Aletinin üzerinde aşağı yukarı sallanırken sırttım, onun tadına bakıyordum. Kalçaları kıpırdadı, nefes alış verışı hızlandı ve yaklaştığını anladım. Onun kontrolünü kaybettiğini görmeye bayılıyordum. Daha hızlı hareket ettim, sonunda boşalana kadar kalın siki boğazımın arkasına çarptıkça tıkaçlarımı tuttum. Onu yuttum, yumuşak zevk sesleri kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

Bir boğaz temizleme sesi beni kendimden geçirdi. Omega'm duvara yaslanmıştı, kollarını tamamen çıplak vücudunun üzerinde kavuşturmuştu ve yüzünde uzun süredir orada duruyormuş gibi geniş bir sırıtış vardı. "Görüyorum ki eğlenceyi kaçırıyorum."

"Gel buraya," diye homurdandım, Westin'in ona ve birbirimize sunduğumuz her şeyi kabul etmesine bayılıyordum.

"Kahretsın, şimdi yine sertleşiyorum," diye inledi Henry.

Westin bize yaklaşırken kalçaları baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyordu. Henry onu aramıza sıkıştırırken ben ayakta durdum. Omurgasına öpücükler kondurdum ve Henry burnunu onun boynunda gezdirdi. "Çok güzel kokuyorsun," diye inledi.

Kokladı. Kokusu derin ve şekerliydi, Gray'in ve Liam'inkiyle katmanlıydı.

"Baban seni yakaladı mı?" diye sordum.

Westin karnıma dirsek attı. "Dalga geçmeyi bırak."

"Asla yapmam." Kaya gibi sertleşmiş sikimi kıcının yanaklarına sürttüm.

Henry onu öpücüğün içine çekerken Westin bana doğru döndü.

"Sanırım alfamız da şu anda senin kadar muhtaç olabilir," dedi Henry, sesi alçaktı.

Ellerim Westin'in kalçalarında esnedi.

"Mmm, sanırım haklı olabilirsin," dedi. "Bana yardım edecek misin, bebeğim?" diye sordum.

Henry, Westin'i bana bakacak şekilde çevirdi ve dizlerinin üzerine çökmesine yardım etti. "Eğer iyi bir kız olursan ve alfanı emersen, o tatlı küçük amcığınızı parmaklayacağım" dedi.

Westin ve ben aynı anda küfrettik. Kot pantolonumu karıştırıp sikimi çıkardı. Onun bu hevesine kıkırdadım. Henry bakışlarımı karşıladı ve sırtıttı, Westin beni ağzına alırken aç bir öpücük için beni kendine çekti. Boynunun arkasını kavradım ve bağ izimin olduğu deriyi sıktım.

"Kızımızı iyi hissettirecek misin?" Dudaklarına karşı mırıldandım.

"Her zaman," dedi göz kırparak. Westin'in arkasında dizlerinin üzerine çöktü. Adam amını avuçladığında inledi. Ses sikime doğru yükseldi.

"Kahretsin bebeğim, bunu çok iyi yapıyorsun," diye inledim. Başını nazıkçe kavradım ve Henry onu çalıştırmaya devam ederken ritmini korumasına yardım ettim. Parmaklarının ve onun kaygan sesinin sesi salonu dolduruyordu ve ben onun kokusunda boğuluyordum. Westin'in küçük eli düğümümün etrafını sardı ve beni boğazının arkasına götürürken sıkıca sıktı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu, iri gözleri benimkilerle buluştu ve yüzünü avuçladım. Orgazmımı tutmaya çalıştım, bu anın durmasını istemiyordum ve sonra Westin boşalırken kısık bir inilti çıkardı. Gözlerini benden ayırmıyor, betamız kulağına mırıldanırken beni sertçe emiyordu. İkisinin birlikte görüntüsü çok fazlaydı ve ben de boşaldım. Westin iyi bir kız gibi beni yuttu.

"Kahretsin, bebeğim, çok mükemmelsin." Onu kollarıma aldım, nuz-

boynunu okşuyordu. Ellerimden birini Henry'nin yüzünü kavrayacak şekilde kaydırdım. "İyi iş, beta," diye mırıldandım ve onu yumuşak bir öpücük için kendime çektim. Dudaklarıma karşı gülümsedi.

Westin bedenime doğru kıvrıldı, teni dokunulamayacak kadar sıcaktı. Elimi sırtında gezdirirken kaşlarım çatıldı. Ben daha şüphelerimi dile getiremeden Gray ve Liam koridora girdiler. Ağır ağır nefes alıyorlardı, kıyafetleri darmadağınktı. Westin onları süzdükten sonra bir kaşını kaldırıp bana baktı. Ben sadece sııttım. Liam ve Gray hâlâ birbirlerini sinirlendiriyordu ama aralarındaki gerilim yavaş yavaş öfkeden *daha sıcak* bir şeye dönüşmüştü. Ama sanki biz anlamıyormuşuz gibi hâlâ hiçbir şey olmuyormuş gibi davranıyorlardı.

Liam öne çıktı ve Westin'i belinden yakaladı. Yüzünü onun boynuna bastırdı. "Parfüm kokuyorsun, kedicik."

"Yani?" Westin sordu.

"Sanırım kızışıyorsun."

Westin Liam'dan uzaklaştı. "Hayır, öyle değil... Sanmıyorum..."

Hepimiz birbirimize bakarken aramızdaki bağ endişe ve heyecanla sarsıldı. Westin'in omestrojen seviyeleri bir süredir yüksekti ve Dr. Ash muhtemelen yakında kızgınlık dönemine gireceğini söylemişti. Ama Westin bunun gerçekten olmayacağına ikna olmuştu.

Omega'mız yavaşça göz kırptı ve sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı, saf ve su katılmamış neşe bağdan akıyordu. Onun bizimle, omega'sıyla birlikte bu noktaya gelmek için ne kadar çok mücadele ettiğini bildiğimden, bunun beni ne kadar mutlu ettiğini haykırmak istedim. "Sanırım tüm bunlar sadece bir ısınmaydı. Umarım dördünüz de bana ayak uydurabilirsiniz," dedi.

Henry homurdanarak Westin'i kollarının arasına aldı. "Alfaları bilmem ama ben buna hazırım, güzelim."

Henry ön kapıya doğru koşarken Westin kıkırdarak kollarını onun boynuna doladı.

"Giysiye ihtiyacı var!" Gray onları takip etmek için koşarak bağırdı.

Liam omzumu sıktı. "Önümüzdeki hafta için programlarımızı yapsak iyi olur." *Belki de iki.*

"Betanın bizi ele vermesine izin veremeyiz," dedim kıkırdarak.

Liam gülümsedi. "Hazırlık için bazı şeyler alıyordum. Bu sefer süslü bir bavulu olan tek kişi o olmayacak."

"Kesinlikle evet." Aramızdaki bağ beklenti, heyecan ve uyarılma ile doluydu ve omega ile ilk gerçek ateşimizi yaşamak için sabırsızlanıyordum.

Liam ve ben grubumuzun geri kalanına katılmak ve eve gitmek için ön tarafa yöneldik.

Home.

Sahip olacağımı hiç düşünmediğim şey şimdi hayatımdaki en önemli dört kişiden oluşuyordu.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.